

PORPHYRIUS

QUAESTIONUM
HOMERICARUM

SCHRA DER

388
P75
833

UNIV.
OF
MICH.

PORPHYRII^{US}

QUAESTIONUM HOMERICARUM

AD

ILIADEM PERTINENTIUM

RELIQUIAS

COLLEGIT DISPOSUIT EDIDIT

HERMANNUS SCHRADER.

FASC. I.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCLXXX.

111

LIPSIÆ: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PORPHYRII
QUAESTIONUM HOMERICARUM

AD

ILIADEM PERTINENTIUM

RELIQUIAS

COLLEGIT DISPOSUIT EDIDIT

HERMANNUS SCHRADER.

FASC. I.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXX.

E. H. BLACKWELL, LTD.
Booksellers,
50 and 51 Broad Street,
OXFORD.

Neuer Verlag von B. G. Teubner in Leipzig.
1880.

- Beloch, Julius**, der italische Bund unter Roms Hegemonie. Staatsrechtliche und statistische Forschungen. Mit zwei Karten. [VII u. 237 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 8.—
- Berger, Dr. Hugo**, die geographischen Fragmente des Eratosthenes. Neu gesammelt, geordnet und besprochen. [VIII u. 393 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 8.40.
- Grammatici latini ex recensione HENRICI KEILII.** Vol. VII. Fasc. II.: Audacis excerpta, Dosithei ars grammatica, Arusiani Messii exempla elocutionum, Cornelii Frontonis liber de differentiis, Fragmenta grammatica, Index scriptorum. [S. 313—676.] Lex.-8. geh. n. *M.* 11.20.
- Heiberg, J. L.**, philologische Studien zu griechischen Mathematikern. I. II. [S. 355—398.] gr. 8. geh. n. *M.* 1.20.
- Hense, Otto**, Studien zu Sophokles. [VIII u. 322 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 8.—
- Jahrbücher für classische Philologie.** Herausgegeben von Dr. ALFRED FLECKEISEN, Professor in Dresden. Elfter Supplementband. I. Heft. [398 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 8.—
Inhalt: Die Fragmente des L. Coelius Antipater. Von *Wilhelm Sieglin*. — Ueber den gallischen Brand. Von *Georg Thourlet*. — Die handschriftliche Ueberlieferung des Ausonius. Von *R. Peiper*. — Philologische Studien zu griechischen Grammatikern. I. II. Von *J. L. Heiberg*.
- Institutionum et regularum iuris Romani syntagma**, exhibens Gai et Iustiniani institutionum synopsis, Ulpiani librum singularem regularum, Pauli sententiarum libros quinque, tabulas systema institutionum iuris Romani illustrantes, praemissis duodecim tabularum fragmentis. Edidit et brevi annotatione instruxit RUDOLPHUS GNEIST U. I. D. Editio altera aucta emendata. [XXVIII u. 390 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 5.20.
- Keller, Otto**, Epilegomena zu Horaz. Zweiter Theil. [S. 291—592.] gr. 8. geh. n. *M.* 8.—
- Meissner, Dr. Karl**, Professor am herzogl. Karls-gymnasium zu Bernburg, lateinische Phraseologie für die oberen Gymnasialklassen. Zweite Auflage. [VIII u. 184 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 1.60.
- Ovid's Elegien der Liebe.** Deutsch von Hermann Delschläger. Elegante Miniaturausgabe. [VIII u. 183 S.] geh. n. *M.* 2.40, elegant gebunden n. *M.* 3.20.
- Peiper, R.**, die handschriftliche Ueberlieferung des Ausonius. gr. 8. geh. n. *M.* 4.—
- Propertii, Sexti**, elegiarum libri IV. Recensuit AEMILIUS BAEHRENS. [LII u. 198 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 5.60.

Greek.
Blackwell
10-16-23
2 parts

PRAEFATIO.

Porphyrii Quaestionum Homericarum ad Iliadem pertinentium reliquias, quae hic complurium annorum labore collectae in lucem prod-eunt, forma indole auctoritate quam plurimum inter se discrepare, nemo mirabitur, qui qua ad nostra tempora ratione pervenerint cognoverit. Etenim scholia Iliadis, quae longe maximam earum partem suppeditant, alia tam abundo quaestionum vel quaestiuncularum flumine eundem versum spectantium manant, ut ipsi quasi gradus, per quos quae ille doctiora et uberiora con-gessit in formam redacta sunt brevior-em et ieiunior-em, discerni et inter se comparari possint; aliorum tam exigua copia est, ut nullae nisi brevissimae nulliusque paene pretii quaestiones adsint. Sed ubi neque meliora neque pleniora ad-sunt, scholia, quae, si exstarent unde excerpta sunt, prorsus negle-genda vel abicienda essent, illorum loco habenda sunt neque omitti debent. Alterius generis exempla habeto quae ad A 305, Z 129, K 561 con-gessimus, e quibus, si brevissima illa quae textui subiecimus cum amplioribus, unde excerpta sunt, comparaveris, recte de altero illo breviorum quaestionum genere, quales — quoniam non adsunt, unde excerptae sunt — plurimis locis in textum recepimus, iudicabis.

At de hac re multisque aliis, quae et ad Porphyrii studia et opera Homeric-a eorumque fontes et ad scholiorum e Quaestionibus eius excerptorum conditionem spectant, in Prolegomenis nostris sive Epilegomena dicere males agetur: nunc de rebus nonnullis breviter dicendum est, quibus quod in hac editione secuti simus con-silium, quaque ratione ea utendum sit appareat.

Quaestiones igitur Homeric-ae duplici ad nos pervenerunt forma, altera ea re ad institutum auctoris propius accedente, quod nulli car-minum Homericorum codici accommodata est, altera, cum quaestiones ad versus in codicibus continuo scriptos scholiorum instar conforma-verit, a genuina operis forma paullo remotiore. Illius generis quae-siones sunt pleraeque, neque eae multae, quae codice Vaticano 305 continentur, unde primus Ianus Lascaris (Rom. 1518), postremus Barnesius (Cantabr. 1711) edidit; huius eae, quas, numero longe ampliore, genere et oratione admodum variantes, codices Homeri scho-

liis instructi exhibent. Inter eos codices, quod ad Iliadem attinet, locum, scholiorum Porphyrianorum sive antiquitatem sive numerum spectas, primum Venetus 453 (B) tenet, quem in Porphyrianis summae auctoritatis esse ipse Roemerus, censor eius paullo severior, concessit (de scholiis cod. Venet. B Iliad. exegeticis, Monac. 1879, p. 114).

E ceteris Iliadis codicibus nonnulli scholiis e Porphyrio petitis ita instructi sunt, ut, etsi copia quaestionum maiorum numerisque suis plus minus absolutarum, quales ille e. c. ad B 73. 272. 305. 787 servavit, inferiores sunt, universo scholiorum huc pertinentium numero proxime ad eum accedant, auctoritate eorum cum eo certent. In iis codicibus primo loco nominandi sunt Leidensis Voss. 64 et Lipsiensis 1275, tum, quos cum Leidensi ad verbum fere concinere ex iis quae Dindorfius attulit apparet, Scorialenses et Harleianus. Qui tantum abest ut ex ipso Veneto transcripti sint, ut multis rebus, velut inde, quod Porphyrii nomen a Veneto semper neglectum Leidensis plurimis scholiis adscriptum servavit, efficiatur, ex eodem eos quo illum archetypo fluxisse. Sunt praeterea Iliadis codices, qui scholiis suis hinc illinc excerptis Porphyriana haud raro addiderint vel admiscuerint, plerumque in formam redacta brevior, subinde tamen pleniora atque cum iis, quae codices quos primo loco nominavi exhibent, congruentia. Ducit hunc ordinem unicus ille Venetus 454 (A), hac in re una antiquitate ceteris praestans, quem proximi sed longo dirempti intervallo libri quales Parisini sequuntur, e quibus quae a Cramero (Anecd. Paris. vol. III) edita sunt scholia Porphyriana multis locis minoribus illis quae vocantur scholiis respondent. Neque alteri sed huic loco Townleianus, quantum adhuc innotuit, cum Victoriano et scholiis libri IX ab Horneio (Helmst. 1620) editis accensendus est, quamquam sibi peculiariora habent cum ceteris minus congruentia.

Ac tantum quidem hoc quoque loco de ratione, qua Porphyrii Quaestiones ad nos propagatae sunt, dictum sit. Quod igitur ad consilium quod in iis edendis secuti sumus attinet, quamquam Porphyrium ita egisse, ut carminum Homericorum ordinem non curaret, vel e schol. K 252 (p. 147, 5 edit. nostr.) apparet, nobis, quoniam quemnam ordinem secutus sit non constat, quaestiones illae secundum textum Homericum edendae erant; nam ne Vaticanarum quidem quaestionum, quas προϋμνασμα quoddam maiorum operum praefatio iis praemissa esse vult, ea nostra aetate conditio est, ut seorsim editae iis, quae e solis scholiorum codicibus ad nos pervenerunt, praemitti possint: nonnulla enim in hac quoque collectione insunt (Ζητ. XIX—XXIV), quae a reliquis ita discrepant, ut e codice aliquo scholiis instructo transcripta cum reliquis quaestionibus longe illis melioris notae coaluisse appareat. Quae cum ita sint, optimum esse

visum est non solum diligenter exquirere, ad quemnam poëtae locum singulae quaestiones et in Vaticano et in scholiorum codicibus traditae pertineant, sed etiam observationes hic illic dispersas, quae aperte inter se cohaereant, colligere, spreto nonnumquam vel neglectis iis, quibus in codicibus adscriptae sunt, locis, quos saepissime (velut B 787, Δ 457, Λ 269 cum Δ 447) casui deberi apparet. Eas autem quaestiones, quae ita comparatae sunt, ut plurimas et varias res inter se coniunctas ita contineant, ut ad certum quendam locum, e quo explicando ortae sint, referri nequeant, in fine operis edendas curavimus, itaque ibi cum alias, tum magnam partem Vaticanarum reperies. Esse in iis, de quibus aliter iudicari possit, non negaverim; sed non multum referre existimo; semper enim curavi, ut, ubicunque scholium aliquod loco, quem in codicibus nostris tenet, motum est, quo loco nunc editum sit indicaretur.

Idem diu consideravi, praestaretne omnium quaestionum Porphyrianarum duas vel tres classes constituere, ita ut breviores ieiuniores recentiores ab amplioribus doctioribus vetustioribus seiungerem; sed cum fines earum classium certis rationibus constitui non possint, hoc consilio abiecto, alterum scholiorum ordinem esse volui eorum, quae cum amplioribus comparata nihil contineant, quod non aut in illis quoque legatur aut nullo modo ad ipsum Porphyrium referri possit, itaque ex iis ipsis melioribus quae nobis servata sunt scholiis excerpta esse videantur. Ut h. l. unum afferam, scholium quod ad I init. codd. A et Leid. exhibent (p. 128, 1—6), quod comparatum cum schol. *B, quod ibi antecedit, alteri cuidam ordini adscribendum esse videri potest, propter λύειν illam, quam *B omisit: ὅτι ἡ Θρακῶν γῆ ἐπὶ πολὺ διήκει κτλ., quae cur a Porphyrio abiudicetur causa non adest, inter scholia primi ordinis recepi; schol. H 336 contra secundo ordini assignavi (ad Z 252, p. 99, 8), quoniam quae praeter verba scholii, unde excerptum esse statui, habet, non ad ipsam quaestionem pertinent, sed aliunde illata cum ea coaluisse videntur. Iis igitur scholiis infra textum collocatis, quo facilius ab aliis, quae comparandi vel explicandi causa ibi afferuntur, discernantur, † signum apposuimus, quo etiam in Eustathianis similibusque afferendis usi sumus. Quo signo non id significari, scholium infra textum positum ex eo ipso codice, qui scholium quod in textum recepi praebuit, excerptum esse vix est quod moneam. Satis antiquis enim iam temporibus e Porphyrii quaestionibus scholia excerpta sunt breviora et brevissima (de qua re vid. Prolegg.), quo factum est, ut e codicibus nostris haud raro vetustior quaestionis formam recentiorem et peiorem exhibeat, recentior vetustiore et meliorem servaverit.

In scholiis utriusque classis constituendis plerumque Venetum B ut fontem eorum primum secutus sum, etsi non desunt

loci, ubi alii codices, vel recentiores, meliora suppeditabant. Ceterorum codicum verba discrepantia vel in ipsis scholiis uncinis inclusa vel infra textum adiecta sunt. Unae quaestiones Vaticanae locis nonnullis a scholiorum codicibus adeo discrepant, ut duabus in textu columnis e regione positis utramque recensionem edere maluerim. Ad scholia Parisina eorumque similia, praesertim cum non tam accurate edita esse videantur, ut in singulis rebus fides constet, relegare legentes quam iis quoque comparandis annotationi criticae molem fructu carentem afferre malui.

In lectionibus, quas scholia Victoriana et Horneiana praebant, afferendis parcissimus fui, neque eam unam ob causam, quod scholia illa praeter ea, de quibus Roemerus egit, non ea qua par est diligentia edita sunt. Accedit enim, quod et haec scholia et quae fons eorum esse videntur Townleiana in scholiis e Porphyrio petitis, quorum non magnum esse numerum Dindorfius (schol. II. III, p. X) testis est, a ceteris codicibus quam plurimum saepe discrepant, ita ut ex altera recensione, quae vereor ut additamentis aliunde petitis vacet, profecta esse videantur. Operae pretium est e. c. cum quaestione ad M 200 e codicibus Venetis A et B et Leid. edita scholium a Bekkero e Victor. ad M 209 editum conferre, quod de eadem re ratione prorsus alia agere nemo non videt, vel quod ad H 336 exstat (v. ad p. 99, 8) scholium Vict. cum schol. B (id. Lips.) comparare: hoc propius quam illud ad ipsam quaestionem ad Z 252 relatam, unde excerpta sunt, accedere videbis. Neque neglegendum est, multo magis quam scholia B et Lips., quae ad A 300 edidimus; inter se discrepent, schol. Townl., quod Dindorfius (schol. II. IV, p. 409) attulit, ab utroque differre, aut quaestionum, quae ad I 186. 203. 453 legantur, in scholiis Horneianis formam aliam esse atque in ceteris quibus contineantur codicibus. Cum igitur eorum codicum recensionem, quibus longe plurimae quaestiones eaeque pleniore debeantur — Venetum dico, Leidensem, Lipsiensem —, in paucis quoque iis scholiis, quorum altera recensio adsit, neglectis illis rebus, quae in hac addantur, plerumque sequendam esse appareat, negari tamen non potest, esse paucos locos, ubi Townleianus eiusque familia habeant, quae summa cum veri specie ad ipsum Porphyrium referenda in reliquis codicibus intercidissee videantur (e. c. quae ad A 515 e Vict. inseruimus). Iis igitur scholiis aut in textum receptis aut infra textum additis, cetera, quae meliora praebere non videbantur, plerumque ita attuli, ut legentes ad ea relegarem. Quibus, si de codicum Townleiani et Victoriani scholiis melius constabit, addenda fore nonnulla me non fugit; nunc quidem addo, quae ad A 1. 117. 211 ediderimus Townleianum quoque habere (v. Dind. III, p. 7, 27 not.; Noehden, de Porph. schol. in Hom., p. 19, 10).

Quam ob rem, quoniam, exceptis locis paucissimis, codicum Vaticanani, utriusque Veneti, Leidensis, Lipsiensis auctoritate editio nostra nititur, quorum de stirpe et conditione quae, olim in praefatione scholiorum Porphyrianorum ad Iliad. Γ editorum (progr. Ioannei Hamburgensis, 1872) exposita, supra (p. III. IV) breviter adumbravimus in Prolegomenis pluribus illustrabuntur et comprobabuntur, h. l. ea dicenda sunt, e quibus appareat, quatenus fides lectionibus ex iis codicibus allatis haberi possit quaque ratione signa quaedam, quibus in iis usi sumus, intellegenda sint.

Vaticanus igitur (V sive Vat.) num. 305*), bombycinus, saec. XIII exeunte vel XIV ineunte scriptus, quem Hugonis Hinekii comitas quattuordecim ante annis in usum meum contulit, inde a fol. 171 usque ad fol. 184 Πορφυρίου φιλοσόφου Ὀμηρικῶν Ζητημάτων βιβλίον α' continet; primo eorum folio ab eadem quae textum scripsit manu adscripti sunt versus τῆ τῶν λόγων σου κογχύλι πορφύριε βάπτεις τὰ χεῖλη καὶ στολίζεις τὰς φρένας. In inferiore foliorum margine plurima madore deleta; alia, ac maxime quidem in superiore parte, erosa sunt. Quae ita evanuerant manus posterior (V²) plerumque margini adscripsit, nonnumquam textui addidit. Manus prior, ubi alteri opponitur, V¹ dicitur; quae ab ea scripta eo quo dixi modo interciderunt aut punctis significavi aut uncinis quadratis inclusi.

Venetus Marcianus 453 (B), Iliadem continens, membranaceus saec. XI, e Dindorfii editione notus est. Quae cum plurimis locis ab ea collatione codicis, quae plus decem ante annis intercedente Ottone Iahnio ab amicis nonnullis in usum meum confecta est, multum discreparet atque ita ut utri fides habenda esset nescirem, ipse aestate anni praeteriti Venetias petivi, ubi scholia quaecunque cum Porphyrii quaestionibus aliqua ratione cohaerent denuo contuli. Quae nova codicis collatio quam necessaria fuerit, et e singulis editionis nostrae paginis et e recensione editionis Dindorfianae, quam Leutschii Indici philologico 1878 (prodiit 1879), p. 607 sqq., inserui, apparebit. Demonstravi ibi Hillerum secutus (Fleckeis. Annal. XCVII, p. 801 sqq.), in scholiis scribendis, praeter pauca quaedam recentissimae memoriae, duas manus fuisse occupatas, priorem (quam hic B dico), quae textum poetae exaravit, scholia in margine codicis ita scripsisse, ut inter ea et oram folii vacuum spatium satis amplum maneret; ibi (haud raro etiam inter scholia manus prioris) alteram deinde manum (*B) litteris exilioribus scholia addidisse, quae illis multo uberiora prope omnia e Porphyrio et Heraclito petita sunt; eundem denique, qui haec scholia scripserit, aliquo tempore inter-

*) Ab Herchero, qui cum edit. principe contulit (v. Herm. V, p. 291) Vatic. 306 dicitur, quod errori deberi videtur (v. Cobet ap. Mehler., Heracl. alleg., p. V).

iecto iterum nonnulla addidisse, quae signis rubro scriptis ad carminis textum retulerit (haec quidem scholia **B). — Lemmatis quoniam scholia codicis carent, textus Homericus verba, quae litterae vel signa scholiis praemissa spectant, in margine editionis commemoravi.

Leidensem Vossianum 64 (L), olim Peirescianum, chartaceum saec. XV, descriptum olim a Valckenaerio (opusc. II, p. 95 sqq.), ipse Hamburgi, quo viri amplissimi, qui bibliothecae Leidensi praesunt, summa comitate bis transmiserunt, contuli. Foliis 493 Iliadem usque ad Ω 17 continet; idem qui textum scripsit non solum inter lineas verborum explicationes, ac plurimas quidem initio carminis, rubro scriptas adiecit, quae iis fere respondent quae in scholiis minoribus quae vocantur exstant, sed etiam et margini et supra textum et infra scholia appinxit, quorum nonnulla leviora et ex Eustathio et e Senachirimo petita sunt; alia contra, quae e Porphyrio pendent, summi pretii sunt, ita ut appareat, ea, quamvis aetate satis recenti scripta sint, librum reddere optimae notae. Neque enim eo tantum nomine praestant, quod plurimis locis Porphyrii nomen in aliis codicibus omissum servaverunt, sed etiam saepe lectiones habent iis quas cod. B praebet anteponendas, quae quin e simillimo atque illae fonte petitae sint neque coniecturae debeantur dubitari nequit.

Lipsiensis quoque codex Iliadis, bibliothecae Academiae N. 1275, chartaceus, ineunte saec. XIV scriptus (Lp), a me in urbe patria, quo summi viri bibliothecae illi praefecti benevolentia bis transmisit, conferri potuit. Apographo enim codicis, quod urbis nostrae bibliotheca publica servat, quo usus scholia codicis Bekkerus edidit, cum editione Bachmanniana (Lips. 1835) collato, cum plurima discrepare viderem, ipsum codicem adeundum esse intellexi, quo consulto apparuit, neque apographo neque editioni illi multam fidem habendam esse. Plura h. l. de ipso codice et de variis quae in eo scribendo occupatae fuerunt manus afferre, quoniam Hoffmannus in editione Iliad. libr. XXI et XXII (Clausth. 1864), p. 46 sqq., accuratissime de iis rebus egit, supervacaneum est; scholia inde a libro XVII, unde altera manus incipit, longe pauciora, in quibus Porphyriana paucissima esse, editionem Bachmanni vel obiter inspicientibus apparebit.

Cum Venetiis essem, non neglegendum esse existimavi, ut e codicis Marciani 454 (A) scholiis Porphyrianis quot possem — plura tempus mihi concessum non sinebat — denuo conferrem. Quae ipse inspexi et contuli ab iis quae ex editione Dindorfiana petivi ita discrevi, ut illis in quo codicis folio scripta sint addiderim.

De aliis codicibus, quorum nonnunquam scholia allata vel comparata sunt, non habeo quod addam, nisi Etonensem codicem (Et) Iliadis libros quattuor cum exigua parte quinti continentem, quem Leidensis esse simillimum apparebit, e Noehdeni dissertatione (de Por-

phyrri scholiis in Homerum, Gotting. 1797), ubi magna diligentia cum scholiis Villoisonianis collatus esse videtur, Mosquensem, S. Synodi LXXV (ad librum XXIV, ubi Leid. deficit) e Syntipae fabularum editione Matthaeiana (Lips. 1781) afferri, ex iis autem, quae Dindorfius in Philologi vol. XVIII, p. 341 sqq., e variis codicibus (Scorialensibus maxime duobus, ut e verbis eius, schol. Il. III, p. XI, concludas) congresserit, ea in usum vocari, quae iis quae aliunde constant novi aliquid addere possint.

In lectionum discrepantia afferenda rasuris lacunis correctionibus notandis plus diligentiae impendi quam minutiis quibusdam orthographicis, velut in scholiis *B et **B iota subscriptum quod vocatur semper fere abesse, μή δὲ in eodem codice saepissime scribi, non μηδὲ, ibidem legi διατὶ, ἀγνοοῦσι τινὲς, ὁ ποιητὴς φησὶ, τὸ μὲν et τὸ δὲ radendo et corrigendo in τὸ μὲν et τὸ δὲ (accentu supra ε bis posito) mutata esse, cetera. De codicis A scholiis quae inspexi longe plura id genus afferre poteram, labore quam fructu maiore.

Multis in quaestionibus sine dubio corrupte traditis me in ea re acquievisse, ut textum secundum optimos codices constituerem neque emendare conarer, nemo scholiorum legendorum peritus mirabitur, neque vituperabit, quod e coniecturis doctorum hominum, in quibus non ultimo loco Kamēmerus nominandus est (Porph. schol. Homericā emendatiora, diss. Regimonti Pr. MDCCCLXIII), ne plus iusto annotationis moles cresceret, eas tantum attuli, quae certae haberi possent neque verbis eiciendis transponendisve modum egressae veri specie carerent.

At non deerunt fortasse qui mirentur, quam ob causam quaestiunculā, quales ad A 312, B 626, Γ 122, Δ 138, E 269 multisque aliis locis edidimus, neque codicis cuiusquam neque aliarum rerum testimonio suffragante, ad Porphyrium potissimum retulerimus. Quibus hoc quoque loco — nam plura Prolegomena praebebunt — paucis esse respondendum sentio.

Ac primum quidem e magno numero eorum qui ζητήματα Ὀμηρικὰ et λύσεις scripserunt a Lehrsio, Ar. p. 221 sqq., congesto etsi multi in scholiis commemorantur, nemo in Homeri codicibus aut apud Eustathium ita affertur, ut ullum scholium e copiis eius petitam esse videri possit, praeter unum Porphyrium.*) Eorum autem,

*) Neque Pium grammaticum excipio, cuius Aristarcho obloquendi ratio cum lyticorum instituto quodammodo cohaeret (adde quod ad Φ 147. 293 difficultates afferuntur ab ipso ἐνστατικῶν more motae). Et huius enim memoria quaeque ad eum Hillerus (Phil. XXVIII, p. 98 sqq.) retulit e Porphyrii libro ad nos pervenisse videntur. Quam ad rem praeter alia, quae hic omitto, illud non nullius momenti est, in schol. Z 234 (p. 98) sine ullo dubio Porphyriano Pium auctorem afferri (Πίος quod ibi est Πίος esse debebat), et ap. Serv. Verg. Aen. V, 735 (v. Hiller, p. 90) pro Pii nomine cod. Lips. habere Porfirium.

si qui post hunc eidem litterarum generi vacaverunt — Syriani magistri λύσει τῶν Ὀμηρικῶν προβλημάτων Proclus commemorat (ad Plat. Remp. p. 375. 386 ed. Basil.) —, tantum abest ut codices nostri aliquod scholium nominatim afferant, ut ne memoria quidem eorum in illis aut apud Eustathium exstet. Obiciat quis, Porphyrii nomen scholiis nonnullis aperte falsum adscriptum esse: Θ 3 et Π 459 in cod. Leidensi Porphyrio tribui, cum Heraclitea esse constet. Non nego, sed vel inde facillime explicari posse contendo, quod Porphyriana et Heraclitea satis antiquis temporibus in unum corpus coaluerunt, cuius rei illud quoque testimonium est, quod in cod. Vaticano post librum Porphyrianum sine novo titulo fragmentum libri Heraclitei sequitur (v. Heraclit. ed. Mehler, p. V). Idem concedo esse locos, ubi propter externam quandam verborum speciem ad usitatum quaestionum formam accedentem Porphyrius scholiō alicui auctor et coniectura adscriptus esse, vel esse ubi de altero illo Porphyrio Dionysii Thracis interprete cogitandum esse videri possit, ut A 104 et E 533, de quibus ambigi posse num recte in hanc editionem recepta sint non nego. Haec igitur ut largiar, vis tamen argumenti supra allati, ceteros ζητημάτων et λύσεων auctores, qui vel ante vel post Porphyrium exstiterint, in scholiis nostris nusquam ita afferri, ut ipsae quas habeamus quaestiones ex iis fluxisse videantur, non infringitur.

Itaque cum in iis scholiis vel brevissimis, quae e quaestionibus plenioribus fideque dignioribus excerpta sunt, quam diligenter plerumque quaestionis forma servata sit nemo non videat, sequitur, ubi meliora illa non adsint, de quaestiunculis brevioribus et brevissimis, quae quidem in iisdem codicibus, qui aliis melioris generis quaestionibus carere non soleant, legantur, ita iudicandum esse, ut, nisi causae adsint propter quas aliter statui debeat, ex amplioribus aliis ipsum Porphyrium melius referentibus, quae interciderint, fluxisse existimentur. Haud raro ex universa earum indole vel ex aliis rebus accedentibus iudicium confirmatur; quae si non adsunt, quamvis via qua processerimus recta sit, in singulis errari posse negari nequit. Esse enim in brevibus illis quaestionibus quae non tenues reliquiae copiosae doctrinae haberi possint, sed e contrario transcribentium ingenii lusibus debeantur, qui aut novas ipsi quaestiones finxerint aut scholia alius generis in quaestionum formam transformaverint, constat. Huius generis exemplum habeto schol. A 544 (ubi v. quae annotavimus) vel N 686 (v. Herm. XIV, p. 248), vel I 503, ubi quod cod. Leid. exhibet Ζήτημα*) ex Heracliti cap. 37 excerptum

*) L f. 197^a: ἀπορία· πῶς ἂν τοῦτο συμφέροι τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πεπεῖσθαι, ὅτι τοῦ Διὸς τέκνα ἔστι ταῦτα ἀνάπηρα (ἀνάπειρα cod.) καὶ ἐλεινά; λύεται δ' ἀπὸ τῆς λέξεωσ' οὐ γὰρ ταῦτασ φασι λέγειν, ἀλλ' εἰς τὸ δέον καὶ χλω-

est, vel K 315, ubi verba quae in cod. A et in schol. minor. leguntur (διὰ τί κήρυκος πλουτίου εἶρηκε τὸν Δόλωνα;) a cod. Leidensi absunt. Alterius generis esse videri potest schol. A 50, at habet cur, forma admodum mutata, e Porphyrio fluxisse videatur; videntur esse scholia nonnulla, quae uni — quantum constat — Victoriano debentur, velut A 709. 770; M 101. Apparet enim, codicem, quo parcius sit in quaestionibus Porphyrianis afferendis quoque maiore in ea re utatur licentia, eo minore esse auctoritate in iis quas a reliquarum ratione discrepantes solus habeat; quam ipsam ob rem nonnullas et huius codicis et scholiorum minorum quaestiunculas tacite omisi. Fieri igitur posse, ut etiam in codicum Venetorum Leidensis Lipsiensis quaestionibus nonnullae non e Porphyrianis excerptae sed ab iis qui scholia transcripserint fictae lateant neque certo cognosci possint, nemo prudens negabit.

His quidem, dum Prolegomena in lucem prodierint, iis, qui hac editione utentur, consultum esse spero.*) Restat igitur ut iis, quicumque studia mea Porphyriana vel consilio suo vel opera adiuverunt, hoc quoque loco gratias agam plenissimas.

Scribebam Hamburgi Mense Maio MDCCLXXX.

ρόν, ὅτι χλωροὺς γὰρ ποιεῖ· καὶ χλωλοῦς, οἷόν τι ἰκέτας παρεχομένας βραδείς, ἢ ὅτι τοὺς ἀπεχθομένους τὰ κακὰ διατίθειν.

*) Etsi pauca quaedam de rebus quibusdam omissis vel neglectis addenda absoluto operi subiungere praestat, hoc tamen loco non omittendum esse existimo, ad p. 32, 8 pro p. 32, 28 sqq. legendum esse p. 31, 28 sqq., vel ad p. 111, 6 sqq. punctum in ultima paginae lin. positum delendum esse, ita ut scholium quod in p. 112 inter schol. excerpta primum legatur cum verbis antecedentibus cohaereat. — Neque inutile erit h. l. monere, ad p. 138, 19 sqq. Stephanum Byzantium v. Διόπολις eandem rem ex eodem quem codd. nostri nominant Catone, vel secundum alios Batone, afferentem conferendum fuisse.

Tabula siglorum, quibus in hac editione utimur.

(Agitur de iis in Praefatione.)

- A** = cod. Venet. Marcianus 454.
B = cod. Venet. Marciani 453 manus prior.
***B** = eiusd. cod. altera manus.
****B** = eiusdem alterius manus scholia rubris signis appositis ad
textum relata.
Et = cod. Etonensis (v. p. VIII).
Horn. = scholia vetusta in IX libr. Iliados Homeri ed. Horneius,
Helmaestad. 1620.
L = cod. Leidensis Vossianus 64.
Lp = cod. bibl. acad. Lipsiensis 1275.
V s. V¹ = cod. Vaticani 305 manus prior.
V² = eiusd. cod. altera manus.
II significat, scholio, cui adieci, praemisum esse Πορφυρίου vel sim.
† significat, scholium, cui praemisum est, e scholio in textu col-
locato excerptum esse (v. p. V).
-

Α

1. Ζητείται διὰ τί ἀπὸ τῶν τελευταίων ἤρξατο καὶ μὴ ἀπὸ τῶν **B f. 1^b.**
 πρώτων ὁ ποιητής. καὶ φαμεν ὡς σποράδην οἱ πρὶν ἐγίνοντο πόλεμοι **Lp f. 52^b**
 καὶ οὐδὲ περὶ πόλεων μεγίστων· οἱ γὰρ Τρῶες Ἀχιλλέως παρόντος **(v. 36).**
 οὐδέποτε ἐξήσαν τῶν πυλῶν, καὶ σχεδὸν ἄπρακτοι τὴν ἔνναετιαν ἐτέ- **Cf. Cramer,**
 5 λεσαν τὰς ὁμορούσας πολίχνας οἱ Ἕλληνες διαστρέφοντες· περὶ ἧν **An. Ox. IV,**
 ἀναγκαῖον αὐτῷ γράφειν οὐκ ἦν μὴ παρούσης ὕλης τῷ λόγῳ. λέγουσι **p. 403, 4.**
 δὲ καὶ ἀρετὴν εἶναι ποιητικὴν τὸ τῶν τελευταίων ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ
 περὶ τῶν λοιπῶν ἀνέκαθεν διηγείσθαι.

ἔτι Ζητείται διὰ τί ἀπὸ δυσφήμου ὀνόματος τῆς μήνιδος ἄρχεται.
 10 ἐπιλύουσι δὲ αὐτὸ οἱ περὶ Ζηνόδοτον οὕτως, ὅτι πρέπον ἐστὶ τῇ
 ποιήσει τὸ προοίμιον, τὸν νοῦν τῶν ἀκροατῶν διεγείρον καὶ προσ-
 εχετέρους ποιοῦν, εἰ μέλλει πολέμους καὶ θανάτους διηγείσθαι ἥρώων.

πάλιν Ζητείται, διὰ τί Ἀχιλλέως ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀριστεύοντος
 οὐκ Ἀχιλλεῖαν ὡς Ὀδύσειαν ἐπέγραψε τὸ σωματίον. φαμέν δ' ὅτι
 15 ἐκεῖ μὲν, ἅτε μόνως ἐφ' ἐνὸς ἥρωος τοῦ λόγου πλακέντος, καλῶς καὶ
 τοῦνομα τέθειται, ἐνταῦθα δέ, εἰ καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων Ἀχιλλεῦς

1 Schol. B numeratur decimum et tertium, qui numerus (ιγ') textui non ad-
 scriptus est (ιβ' ad Ἀτρείδην v. 24, ιδ' ad ἄλλα κακῶς v. 25) Lp inc.: Ζητείται
 ὄπισθεν διὰ τί κτλ., quibus verbis indicatur scholium ad initium carminis per-
 tinere 4 ἐξήσαν (post η rasura) B πυλῶν, u e corr., Lp σχεδῶν Lp 5 τὰς
 δὲ ὁμ. π. Lp 7 δὲ ἐναν. B 12 μέλλοι codd. post ἥρώων sign. scholii finiti
 (: —) B, id. verbo πάλιν novam lineam incipit 13 ὡς om. Lp 14 ἔγραψε Lp

1—8 †A A 1 („Schol. manus recentioris in marg. exteriori intra orna-
 mentum circumscriptum“ Dind.): διὰ τί εὐθὺς ἀπὸ τῶν τελευταίων τοῦ πολέμου
 ἤρξατο <ἤρξαντο cod., Ludwich, Mus. Rh. XXXII p. 19>; καὶ φαμεν ὅτι ἅπασ
 μὲν ὁ χρόνος ὁ πρὸ τοῦ δεκάτου ἔτους <δεκαετοῦς cod., Ludw. p. 17> οὐκ ἔσχεν
 οὕτω συνεχεῖς τὰς μάχας, διὰ τὸ καὶ τοὺς Τρῶας αὐτοὺς φόβῳ τοῦ Ἀχιλλέως
 ἐντὸς κατακεκλεισθαι τοῦ τειχῆος· τὸ δὲ δεκάτον πλείονας ἔσχε τὰς πράξεις καὶ
 τοὺς πολέμους ἰσοπάλους <Dind. e codd., A ἰσοπάλου>, τοῦ Ἀχιλλέως ὀργιζο-
 μένου. ὁ δὲ ποιητὴς οἰκονομικῶς καὶ ἐν <Ludw. p. 17> τούτῳ ἤρξατο μὲν ἀπὸ
 τῶν τελευταίων, διὰ δὲ τῶν σποράδην αὐτῷ λεχθέντων περιέλαβε καὶ τὰ πρὸ
 τούτου πραγθέντα. Cf. Plut. V. Hom. c. 162. Eust. A, p. 7, 9.

6—8 cf. Porph. M 127: καὶ γὰρ οὗτος εἰς τρόπον ἐρμηνείας, ἐκ τῶν
 ὕστερον ἀρξάμενον ἀναδραμεῖν εἰς τὰ πρῶτα καὶ πάλιν συνάψαι ταῦτα τοῖς
 ὕστεροις κτλ., in quibus ad A 1 recurritur.

ἤριστευεν, ἀλλά γε καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεύοντες φαίνονται. οὐ γὰρ μόνον τοῦτον οἶος ἦν δηλῶσαι βούλεται ἀλλὰ σχεδὸν ἅπαντας, ὅπου γε καὶ ἔξισοί τινες αὐτῷ. ἐκ τινὸς οὖν ὀνομάσαι μὴ ἔχων αὐτό, ἀπὸ τῆς πόλεως ὀνομάζει καὶ τὸ αὐτοῦ καλῶς ὑποφαίνει ὄνομα.

A f. 12^a c. 1. Ζητοῦσι διὰ τί ἀπὸ τῆς μήνιδος ἤρξατο, οὕτως δυσφήμου ὀνόματος. 5
 μῆνιν αἶειδε. διὰ δύο ταῦτα· πρῶτον μὲν ἵν' ἐκ τοῦ πάθους ἀποκαθαριεύσῃ τὸ τοι-
 Lp f. 52^a c. 1. οὔτο μόνιον τῆς ψυχῆς καὶ προσεκτικωτέρους τοὺς ἀκροατὰς ἐπὶ τοῦ
 μῆνιν. μεγέθους ποιήσῃ καὶ προσεθίσῃ φέρειν γενναίως ἡμᾶς τὰ πάθη μέλλων
 Cf. Cramer, πολέμους ἀπαγγέλλειν. δεύτερον ἵνα τὰ ἐγκώμια τῶν Ἑλλήνων πι-
 An. Ox. IV, p. 403, 1. θανώτερα ποιήσῃ. ἐπεὶ δὲ ἔμελλε νικῶντας ἀποφαίνειν τοὺς Ἑλληνας, 10
 εἰκότως οὐ κατατρέχει, ἀξιοπιστότερον ἐκ τοῦ μὴ πάντα χαρίζεσθαι τῷ
 ἐκείνων ἐπαίνῳ.

2. v. Ζητ. Vat. 17 (= schol. *B A 105) in fine operis.

*B f. 1^a ad 3. τὸ πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν ἐναντίον
 προΐαψεν, II. φαίνεται τῷ μοῖραν δ' οὐτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀν- 15
 δρῶν (Z 488), ἔτι δὲ καὶ . . . [τῷ] ψυχῇ δ' ἡύτ' ὄνειρος ἀπο-
 πταμένη πεπότηται (λ 222), εἰς Ἄιδου δὲ κατήλθεν· εἰ γὰρ προ-
 ἴαψεν ἐστὶ προδιέφθειρεν, οὔτε ἡ μοῖρα [κυρία τοῦ ἀποθανεῖν] οὔτε
 ἡ ψυχὴ μένει, [ἀπόλλυται] γὰρ [εἰ διαφθείρεται]. λύεται δὲ κατ' αὐτὴν
 τὴν λέξιν· τὸ προΐαψεν ἀποδιδόασι τινες ἀντὶ [τοῦ ἔπεμψε] πρὸ 20
 ἄλλων τῷ ἄμματι καὶ τῷ . . . πτω . . . τὸ γὰρ Ἄϊδι προ-
 ἴαψεν

B f. 1^a ad ἐναντίον τῷ μοῖραν δ' οὐτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
 προΐαψεν. ἀνδρῶν. ἀλλ' οὐ ταῦτόν ἐκείνῳ τοῦτο. νῦν γὰρ δοκεῖ λέγειν, ὡς
 Lp f. 52^a c. 1. οὐ διὰ τὴν Μοῖραν ἀλλὰ τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως ἀπώλοντο. ῥητέον οὖν 25
 προΐαψεν. ὅτι μοῖραν ἐναυθθα ἀκουστέον τὴν πρὸ τῆς ὠρικμένης τελευτῆς· πρε-
 πύδης γὰρ ἀνθρώποις θάνατος ὁ ἐν γῆρα γινόμενος· γῆρας γὰρ φησι
 καὶ θάνατος τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται (ν 59). προ-

1 ἤριστευεν Lp 3 τινὰς αὐτῶν Lp μὴ ἔχων αὐτῶν B 5 μῆνιδ . .
 . . ἔατο Lp 6 ἀποκαταρρεύσῃ A 8 προσεθίσῃ γενναίως φερ. ἡμ. Lp
 9 πολλέμους A δεύτερον δὲ ἵνα Lp 11 τῷ ἐκείνων ἐπαίνῳ Lp 15 φημι
 πεφυγμένον praeter φ prioris et π alterius vocis detrita 16 post καὶ in extremo
 margine 6 fere litterae detritae ἡύ ρος cod. 17 πεποτήται cod., corr.
 Dind. 17—19 Verba miserrime detrita ut plurima discerni nequeant ita sup-
 plevi, ut sensui aliquatenus satisfaceret 20, 21 inter ἀντὶ et τῷ 25 fere litterae
 evanuerunt; in medio fere spatium προ ἄλλων discernere mihi visus sum 22 post
 προΐαψεν breviores lineae sequuntur litterarum quae ita detritae sunt, ut pau-
 cissima tantum enucleare potuerim: ο τερα μεν (?) | λογισαθαι | ἐβαλ ὅτι
 δὲ | εβαλετο τινες? | 5 lineae prorsus desperandae | αποτροπ | πάθος ὡστε | νῆς
 . . . γὰρ | παντελες | λέγε. Tum quae olim sequebantur intercederunt marginis
 parte avulsa 23 τῶν pro τῷ Lp 26 inter τὴν et τελευτῆν in Lp 16 fere
 litterae evanuerunt 27. 28 verba γῆρας — θάνατος in Lp discerni nequeunt

23 Haud scio an scholium h. l. editum partem olim effecerit quaestionis longe
 uberioris in codicibus nostris versui Z 488 adscriptae.

ἴαψεν οὖν· ἔβλαψεν πρὸ καιροῦ παραπέμψασα Ἄϊδη, τούτέστι πρὸ τοῦ πρέποντος ἀνθρώποις θανάτου. ἢ περιττεύει ἢ πρὸ, ὡς τὸ νῆάς τε προπάσας (B 493).

4. v. Herm. XIV, p. 237.

5 13. v. Ξ 200.

18. ἀπρεπὲς τὸ τὸν ἱερέα τοῖς μὲν οἰκείοις καταράσθαι τοῖς δὲ ἐχθροῖς εὐχεσθαι τὰ βέλτιστα <vacuum spatium ὅ fere litt. capax>. ἢ δὲ λύσις ἐκ τοῦ καιροῦ· τὸν γὰρ ἐν τοῖς πολεμίοις γενόμενον καὶ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς κινδυνεύοντα πῶς οὐκ εἰκὸς τοιούτοις λόγοις χρῆσθαι

10 πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῷ;

διὰ τί ὁ Χρῦσης κατὰ τῶν οἰκειῶν ἤχρητο; λέγομεν ὅτι πρῶτον μὲν ἔδει κολακεύειν τὸν τύραννον καὶ ταῦτα λέγειν ἄπερ ἐπεθύμει δρᾶσαι, δεύτερον δὲ ὅτι διὰ τοὺς Τρῶας ἀπολωλέκει τὴν θυγατέρα, ὅθεν εὐλόγως κέχρηται ταῖς ἀραῖς κατ' αὐτῶν.

31. ἀπρεπὲς τὸ τὸν βασιλέα περὶ τῆς αἰχμαλώτου λέγειν, καὶ ταῦτα ἔχοντα γυναῖκα καὶ παῖδας ἐξ αὐτῆς. λύεται δὲ καθ' οὐς μὲν ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἐμὸν λέχος ἀντιόψαν οὐ πάντως δηλοῖ τὴν συγκοιμημένην ἀλλὰ καὶ ὑπηρετοῦσαν πρὸς τὸ λέχος, οἷον θαλαμηπολοῦσαν· καθ' ἑτέρους δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ· ἐν γὰρ πολέμῳ καὶ στρατῷ τῶν Ἑλλήνων ὄντων, καὶ ταῖς αἰχμαλώτοις συνερχόμενον τὸν βασιλέα θέλει ἀποφῆναι καὶ οὐκ ἀσχήμονα τὴν πρὸς ταύτας <cod. ταύτην, corr. Bkk.> φιλοστοργίαν, ὅπως ἂν μᾶλλον κατέχη τὸ πλήθος.

38. v. Herm. XIV, p. 234.

41. v. Δ 102.

42. . . . πῶς δὲ Ἑλληνικὴν ἐπαρᾶται τοῖς εὐφημήσασιν αὐτῷ τὴν θυγατέρα; φαιμέν οὖν ὅτι, εἰ ἀπέθανεν ὁ Ἀγαμέμνων, ἀνεκζήτητος ἂν ἔμεινεν ἡ αἰτία τοῦ λοιμοῦ ἢ πλεόντων ἐπὶ τὴν πατρίδα τῶν Ἑλλήνων ἀναπόδοτος ἐγένετο ἡ Χρυσῆς· ἢ ὅτι αὐτοὶ Θῆβας πορθήσαντες ἐξέδοντο αὐτὴν Ἀγαμέμνονι· καὶ ὅτι ἀποθανῶν μὲν Ἀγαμέμνων ἄλυτος ἦν, Ζῶν δὲ καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκει βλέπων ἀπολλυμένους τοὺς ὄχλους· καὶ ὅτι συμπεριλαμβάνεται καὶ αὐτὸς τοῖς Δαναοῖς· καὶ ὅτι πᾶσιν ἀρᾶται, διότι μὴ πάντες ἐπέσχον τὴν τοῦ βασιλέως ὕβριν· καὶ ὅτι ὡς βάρβαρος ὁ Χρῦσης πᾶσιν Ἑλληνικὸν ἐχθρὸς ἔστιν.

1 καιροῦ B non certum, potest esse δρου, Lp lacunam habet

2 AB 493 Ariston.: ὅτι περισσὴ ἢ πρό πρόθεσις.

16 sqq. Aliter schol. min.: θητέον οὖν ὅτι οὐ δι' ἐπιθυμίαν αὐτὴν τοσοῦτον ἐπάγει, ἀλλὰ πρὸς στρατιωτικὴν ὕβριν, ἵνα ἄπερ Μενέλαος ἐπεπόνθει ταῦτα καὶ αὐτὸς δρᾶση. ὡς καὶ ὁ Νέστωρ φησὶ τῷ μὴ τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι, πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι (B 355, ubi cf. schol. Vict.).

25—33 †Lp f. 53^a v. 42 (c. l. Δαναοί): πῶς Ἑλληνικὴν ἐπαρᾶται τοῖς εὐφημήσασιν αὐτῷ δοθῆναι τὴν θυγατέρα καὶ μὴ μᾶλλον Ἀγαμέμνονι; φαιμέν οὖν· εἰ ἀπέθανεν Ἀγαμέμνων, ἀνεκζήτητος ἔμεινεν ἡ αἰτία τοῦ λοιμοῦ ἢ πλεόντων ἐπὶ τὴν πατρίδα τῶν Ἑλλήνων ἀναπόδοτος ἔμεινεν ἡ Χρυσῆς. ἄλλως τε

*B f. 2^b ad τίσειαν. ἀπρεπὲς δοκεῖ κατὰ μὲν τοῦ ὕβριαντος Ἀγαμέμνονος μὴ ἀρᾶσθαι ἀλλὰ κατὰ τῶν εὐφημησάντων Ἑλλήνων. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως, ὅτι ἐν τοῖς Δαναοῖς ἐμπεριέχεται Ἀγαμέμνων· ἐκ δὲ τοῦ προκύπου, ὅτι βάρβαρος καὶ πᾶσιν ἐχθρός· ἐκ δὲ τοῦ καιροῦ, ὅτι τὸν μὲν συνέφερον αὐτῷ κώζεσθαι, τῶν δὲ νοσρᾶντων καὶ ἀπολαβεῖν ἂν τὴν θυγατέρα. 5

A f. 13^b. 50. διὰ τί ἀπὸ τῶν κυνῶν καὶ τῶν ἡμιόνων ὁ λοιμὸς ἤρξατο, ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων δὲ οὐ οὐδὲ ἀπ' ἄλλου ζώου τινός; καὶ οἱ μὲν ῥητορικῶς λύοντές φασιν ὅτι φιλάνθρωπον ὄν τὸ θεῖον ἐβούλετο παιδεῦσαι τοὺς Ἑλληνας καὶ μὴ παντάσῃν ἀπολέσαι, καὶ διὰ τοῦτο πρότερον ἀπὸ τοιοῦτων ζῶων ἤρξατο μετάνοιαν τοῖς ἀμαρτήσασιν διδοῦς. οἱ δὲ ἀληθέστερον καὶ φιλοσοφώτερόν φασιν, ὅτι ἅπας μὲν λοιμὸς ἀπὸ ἐκφλογώσεως γίνεται, γῆθεν ἀναφερόμενος ἐξ ἀναθυμιάσεως. διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλωνά φασιν αἴτιον εἶναι τῆς τοιαύτης ἀσθενείας, ἐπεὶ ὁ αὐτὸς εἶναι λέγεται τῷ ἥλιῳ καταπλέγοντι τὴν γῆν. ἐκ δὲ τῆς γῆς γιγνομένης τῆς νόσου, ἀναγκαῖον τοὺς κύνας πρῶτους ἠσθῆσθαι <εἰσθεῖσθαι 15 cod.> τῆς βλάβης, ὅτι τε καὶ αἰσθητικώτερα ἔστι τὰ ἄλογα ζῶα φύσει τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι κάτω νεύουσι πρὸς τῇ γῇ καὶ ἀνιχνεύουσι. τοὺς δὲ ἡμιόνους οὐ διὰ τὸ κάτω νεύειν, ἀλλὰ τὸ ἐκ διαφόρων σωματίων εἰληχέναι τὴν γένεσιν· παντελῶς γὰρ εὐδιάφθαρτον τὸ τοιοῦτο. <τῆς δεκάτης δὲ ἡμέρας κτλ. quae aliunde illata sunt>. 20

*B f. 3^a ad καίοντο.
A f. 13^a c. l. θαμειαί.
52. πῶς, φησὶν, ὁ ποιητῆς ἐναντία ἑαυτῷ λέγει <om. B>; προειπῶν γὰρ <εἰπῶν γὰρ πρῶτον B> αὐτοὺς δὲ ἐλώρια <δ' ἐλλώρια B> τεύχε κύνεσσιν (v. 4) νῦν ἐπάγει αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί <καίοντο θαμ. om. A>. ἐροῦμεν δ' ὅτι <οὖν ὅτι B> ὁ λοιμὸς ἤρξε τὴν μῆνιν, ἢ μῆνις δὲ τὰς μετὰ ταῦτα μάχας· καὶ οἱ ἐν ταύταις πίπτοντες ἐλώρια <ἐλλώρια B> κυνῶν ἐγίνοντο, οἱ δὲ ὑπὸ <ἀπὸ A> τοῦ λοιμοῦ φθειρόμενοι ἐκαίοντο. 25

τοῖς Ἑλλησιν ἀρᾶται, ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ πορθήσαντες Θήβας ἀπέδωκαν Ἀγαμέμνονι. εἰ δὲ προσθείησ ὅτι βάρβαρος ὁ Χρύσης καὶ πᾶσιν ἐχθρός. — Cf. scholia min. (Parisina ap. Cramer, An. Par. III, p. 3; 121; 272), Eust. p. 37, 8.

6 Scholium, quod in cod. in margine exteriori duabus columnis non ab ea manu quae reliqua scholia scripsit, sed ab altera scriptum est, si e quaestione Porphyriana fluxit, in formam certe redactum est ab ea qua scholia eius quam dixi originis uti solent satis discrepantem. Verba quidem *ρητορικῶς* et *ἀληθέστερον καὶ φιλοσοφώτερον λύειν*, quae Eustathium redolent (v. e. c. p. 40, 40 ἢ *ρητορικῆ ἐπιβολῇ* opp. *τῇ ἀλληγορίᾳ*), frustra in illis quaesiveris. Certius etiam iudicium est de extrema scholii parte (p. 14, 1—10 Dind.: *τῆς δεκάτης δὲ ἡμέρας — καλέσατο λαὸν Ἀχιλλεύς*), quae aequae ac schol. BA 53 (id. Lp f. 53^a) ex Heracliti alleg., c. 14 extr.; 15, excerpta est, quae capita cum aliis integra in scholia *B transierunt. Tamen quaestionem illam qualiscunque est omittere non visum est; respexisse enim hunc locum Porphyrium vel inde veri simile fit, quod non solum Aristoteles (poet. c. 25, p. 1461^a 9, cf. Heitz, d. verl. Schr. d. Ar., p. 266) sed etiam Zoilus (Heracl. c. 14), quibus auctoribus Porphyrius uti solet, de eo egerunt.

13 Cf. p. 14, 10.

56. πῶς ἢ τῆς μήνιδος αἰτία γενομένη τούτων ἐκήδετο; ῥητέον **B** f. 3^a κή-
 δετο.
 ὅτι συνέφερε τὸν Ἀχιλλέα μηνίαι, ἵνα θαρρήσαντες οἱ Τρῶες προέλ-
 θωσι καὶ νικηθῶσιν ἐκ τοῦ ἴσου μαχόμενοι. εἰ γὰρ ἐν τῇ πόλει ἔμειναν **Lp** f. 53^b c. l.
 κήδετο γὰρ
 πολιορκούμενοι, μικρὸς ἂν ἦν ἡ ἀτελεύτητος ὁ πόλεμος. **Δαναῶν.**

5 62. 63. ἄλογον ζητεῖν παρὰ ἱερέως <post hoc verbum rasura 2 vel ***B** f. 3^b ad
 trium litt., τι?> πυθέσθαι περὶ τῶν μελλόντων· οὐ γὰρ δὴ μάντις οἱ
 ἱερεῖς, οἱ δὲ ὄνειροπόλοι μηδενὸς ὄνειρου νῦν ζητουμένου παρέλκουσι.
 λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· τὸν γὰρ νῦν λεγόμενον θύτην ἱερέα φαίνονται
 10 καλοῦντες πάλαι, ὡς περ καὶ ἐτέρωθεν· εἰ μὲν γὰρ τίς μ' ἄλλος ἐπι-
 χθονίων ἐκέλευεν, ἢ οἱ μάντιές εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερῆες (**Ω**
 270). ὁ δὲ ὄνειροπόλος αὐτὸς ὄρα <Cobet. ap. Dind.; cod. δρᾶ> ὑπὲρ
 ἐτέρων ὄνειρου.

Ἑρωδιανὸς τελείαν δίδωσιν εἰς τὸ μάντιν, ἵνα ἡ γενικόν. **ὀ** **B** f. 3^b ad
 δὲ Πορφύριος μάντιν λέγει τὸν δι' οἰωνῶν ἢ σημείων ἢ τεράτων **μάντιν.**
 15 μαντεύμενον, ἱερέα δὲ <om. **L**> τὸν διὰ θυσιῶν, ὄνειροπόλον δὲ τὸν **L** f. 4^a.
 ὄνειροπολούμενον, θεατὴν ὄνειρου γεγονότα <πολούμενον θεα in ras.
B; verba inde a θεατὴν om. **L**>.

1 **Lp** ita inc.: κήδετο πῶς, ὅτι περ ἡ αἰτία γέγονε τῆς μήνιδος Ἀχιλλεῖ; εἰ
 γὰρ μὴ τοῦτο ὑπῆρξεν, οὐκ ἂν διενέχθη ὁ Ἀγαμέμνων οὐδὲ ἔχθρα συνέβη δι' ὧν
 μάλλον ἐβλάβησαν Ἕλληνες. ῥητέον οὖν ὅτι κτλ. 2 μηνίαι **B** θαρρήσαντες
 οἱ Τρῶες τῷ πεδίῳ προέλθωσιν νικηθῶσιν κτλ. **Lp** 4 μακρὸς ἂν ἐγένετο ἢ καὶ
 ἄτ. ὁ πόλεμος **Lp**, ubi additur: κήδετο ἢ Ἑρα τῶν Δαναῶν κτλ. quae scholio **A**
 h. v. respondent neque ad Porphyrium referenda sunt.

5 sqq. Tria quae h. l. edidimus scholia maximam partem e scholio excerpta
 sunt multo uberiore, quod, etsi in codicibus nostris ad **A** 462 adscriptum est,
 partem olim effecisse disputationis ad **Ψ** 259 servatae probari potest et cum ea
 coniunctum edendum erit. Sed cum tertium certe scholium nonnulla iis ad-
 mixta contineat, quorum neque schol. **A** 462 neque **Ψ** 259 ullum vestigium habet,
 loco quem in codicibus obtinent movere noluimus. Quod autem scholia bre-
 viora quae h. l. infra textum collocavimus in verbi ὄνειροπόλος interpretandi
 ratione ab iis discrepant inde factum esse dicas, quod schol. **A** 462 ambigue de
 ea re agit.

10 Aliter Nicanor (schol. **A**), v. Friedl. Nic., p. 276.

13—17 Porphyrii sententiam aliter acceperunt schol. **A** f. 13^a v. 62 (cf. Paris.
 2679 Cramer III, p. 3): ὁ δὲ Πορφύριος τὸν δι' οἰωνῶν ἢ <ante οἰωνῶν
 legitur **A**> σημείων ἢ τεράτων μαντεύμενον, ὄνειροπόλον δὲ τὸν ὄνειρο-
 κρίτην et schol. **Lp** (f. 53^b, c. l. ἐρεῖομεν): ὁ δὲ Πορφύριος τρία ἀποδέ-
 χεται, μάντιν λέγων τὸν <τῶν cod.> διὰ οἰωνῶν ἢ σημείων ἢ τεράτων μαντευ-
 ὄμενον, ἱερέα δὲ τὸν διὰ θυσιῶν, ὄνειροπόλον τὸν ὄνειροκρίτην, scholio
 quod supra tertio loco posuimus prorsus contrarium docens.

14 Non solum ab Herodiano sed etiam ab Aristarcho et Nicanore (v.
 Friedl., Nic. p. 96. 107) Porph. dissentit.

15 Apollon. v. ἱερέως: . . . ἐπὶ δὲ τοῦ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευομένου· ἀλλ'
 ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρεῖομεν ἢ ἱερῆα. Cf. Hesych., Et. M. h. v.

16 Apollon. v. ὄνειροπόλος: ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὄνειρους πολούμενος. He-
 sych. h. v.: ὄνειροκρίτης ἢ ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὄνειρους πολούμενος. Cf. scho-
 lium quod supra sequitur.

*B f. 3^b ad δναρ. διὰ τί διττοὺς λέγων τοὺς ὄνειρους <τ 562 sqq.> καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ψευδεῖς, τοὺς δὲ ἀληθεῖς, ὡς πάντων αὐτῶν ὄντων ἀληθινῶν φησιν· ἢ καὶ ὄνειροπόλον καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, ὡς τῶν ὄνειρων ἐκ Διός ὄντων; λύεται δὲ ἀπὸ τῆς συναλοιφῆς. οὐ γὰρ ὁ τέ <ὁ γὰρ τέ cod., corr. Bekk.> σύνδεσμος συναλήπται, ἀλλὰ τὸ τί μόριον· ἔστι γὰρ πλήρες· καὶ γὰρ τι ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. τὸ δὲ ὄνειροπόλον οὐ σημαίνει τὸν ὄνειροκρίτην, ὡς τινες ἐξεδέξαντο, τὸν περὶ τοὺς ὄνειρους διατρίβοντα (οὐδὲν γὰρ ὄναρ ὤφθη), ἀλλὰ σημαίνει τὸν ὄνειροπολούμενον, τὸν κάτοχον ὄνειροις καὶ θεατὴν ὄνειρου εἰς αὐτὸν ἐλθόντος γεγονότα.

69. (Eust. p. 51, 9) v. Herm. XIV, p. 234.

73. v. ad v. 78.

78. ζητ. Vat. 15 (= schol. *B v. 78 = 66 Dind.) v. in fine operis.

*B f. 148^b ad δσσε A 356. ἐνίκη εὐθεῖα. οἱ μὲν οὖν ἔφασαν, ὡς περ ἀπὸ τοῦ θῆρε τοῦ δυϊκοῦ κατ' 15 L ib. f. 235^b, ἀποβολὴν τοῦ εἰ τὸ ἐνικὸν γίνεται θῆρ, οὕτως καὶ τοῦ <Vill., codd. τῷ> II, c. l. εἰς τὸ δσσε. δσσε τὸ ἐνικὸν ἐστιν δσς <δσς B> διὰ τὰ <om. B> δύο εἰ. ἐλέγχονται *B f. 5^a ad δέ· οὐ γὰρ ἐπὶ πάντων ταῦτο γίνεται. ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ δμῶε οὐ A 104 (inde γίνεται τὸ ἐνικὸν δμῶ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ φῶτε φῶτ <φῶ codd., corr. Bkk.>), a lin. 30). οὕτως οὐδὲ ἀπὸ τοῦ δσσε δσς. ἢ δὲ αἰτία· ἐπεὶ τὸ ρ καὶ τὸ ν τῶν 20 Cf. HPQ ἀμεταπτῶτων κατὰ γε τὸ πλείστον, προσεβλήθη <Vill., ἐπροσεβλ. codd.> δ 662 Dind. καὶ τῷ θῆρ καὶ τῷ χῆν τὸ εἰ καὶ δυϊκὰ γέγονεν. οὐδέποτε δ' ἂν εὐροις <εὐρης B> τοῦτο συμβαῖνον ἐφ' ὧν ἔσχατον ἦν τὸ εἰ. τῷ γὰρ Κρῆς εἰ προσθεθῆι <προσθεθῆι B, εἰ μὴ προσθεθῆι L> τὸ εἰ, δυϊκὸν οὐκ ἂν γένοιτο, Κρῆσε, οὐδὲ τῷ χρώς καὶ παῖς· οὕτως οὐδὲ τῷ δσς. ἔτι καὶ 25 ἀδύνατόν ἐστι κυλλαβὴν μίαν εἰς δύο εἰς λήγειν. οὐδὲ μὴν δύναται δσ <codd. δσς, corr. Bkk.> εἶναι δι' ἐτέρου εἰ <εἰ B>· τῶν γὰρ εἰς οἰ ληγόντων ὀνομάτων τὰ δυϊκὰ εἰς ω λήγει. ῥητέον οὖν ὅτι <quae iam sequuntur in cod. B etiam ad A 104 leguntur, quae nota B' significo> τὸ δσσε <τῷ δσσε codd., corr. Bkk.> οὐκ ἔστιν ἀρκενικὸν δυϊ-

4—6 †A v. 63 (c. l. καὶ γὰρ τ' ὄναρ): τοῦ τί ἐστὶν συναλοιφή· καὶ γὰρ τι ὄναρ· οὐ γὰρ πάντα λέγει ἀληθῆ, ἐπεὶ φησιν οὐ πάντας εἶναι τοὺς ὄνειρους ἀληθεῖς· αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι (v. Ludwig, M. Rh. XXXII, p. 17; 25).

6—10 Aristarchum sequitur (v. Ariston. E 149), qui Zenodotum ὄνειροπόλον prave accepisse suspicatus est (Ariston. A 63).

14 sqq. Cum sine dubio casu factum sit ut longius scholium ad librum undecimum, brevius ad primum in codicibus nostris adscriberetur, praestare visum est utrumque coniunctum eo loco quo verbum δσσε primum legatur edere. Ceterum scholium ab usitata quaestionum ratione ita discrepat ut, nisi Porphyrii quod in Leid. prae se fert nomen propter primorum verborum formam omni ex parte fictum esse existimandum est, ad alterum illum Porphyrium Dionysii Thracis scholiastam (v. Hoerschelmann, Act. soc. phil. Lips., V, p. 297 sqq.) referendum esse videatur. — R. Schmidt, de Plut. quae fert. vit. Hom., p. 17, 62, ad nostri γραμματικῆς ἀπορίας retulit.

κόν. φησί γάρ ὁ ποιητής· τῷ δέ οἱ ὄσσε παρ ποσὶν αἱματόεντα
 <αἱματόεντε B> χαμαὶ πέσον (N 616), οὐχ αἱματόεντες. οὐδε-
 5 τέραν <οὐδετέρας B' οὐ δευτέραν L> οὖν ληπτέον εὐθείαν καὶ ἔσται
 τὸ ὄσσο, ὡς ἔρκος βέλος τεῖχος, τὸ δὲ πληθυντικὸν κατὰ Ἀθηναίους
 μὲν ἔρκη βέλη τεῖχη, κατὰ δὲ τοὺς <om. B> Ἴωνας ἔρκα βέλεα τεῖχεα
 καὶ δῆλον ὅτι ὄσσεα. τῶν δὲ <om. B> εἰς ἅ πληθυντικῶν τὰ δυϊκὰ
 <καὶ ins. B> οὐδέτερα εἰς ἔ τελευταῖ, οἷον ὄμματα ὄμματε, γράμματα
 γράμματε· καὶ Εὐριπίδης (Hipp. 386)· οὐκ ἂν δύ' ἦτην ταῦτ' ἔχοντε
 10 γράμματε <καὶ Εὐρ. — γράμματα in uno B>, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν
 Πλούτῳ (454)· γρύζειν δὲ καὶ <om. B> τολμᾶτον, ὦ καθάρ-
 ματε; σαφὲς οὖν ὅτι καὶ τεῖχεε λέξουσι δυϊκὰ καὶ ὄσσεε, εἶτα κατὰ
 ἀφαίρεσιν ὄσσε ἐγένετο <om. B>.

105. Ζητ. Vat. 17 (= *B h. v.) v. in extrem. parte operis.

113. διὰ τί ὁ Ἀγαμέμνων τὴν αἰχμάλωτον τῆς γαμετῆς προκρίνει; L f. 3^b.
 15 λέγει γάρ· Κλυταιμνήστρης προβέβουλα. καὶ οἱ μὲν φασιν, ὅτι A
 ἔνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν Ἑλληνιστῶν ἐφ' ὕβρει κατέχεσθαι τὴν κόρην, οἱ δὲ
 ὅτι ἐπαινεῖ τὴν Χρυσίδα ἵνα μὴ τὰ τυχόντα τοῖς Ἑλλησιν ἀλλὰ τὰ
 μέγιστα δοκῇ χαρίζεσθαι, ἔνιοι δὲ ὅτι ἵνα ψευδόμενον ἀποδείξῃ τὸν
 20 Κάλχαντα· πῶς γὰρ ὀργίζοιτο ἂν ὁ θεός, τῆς αἰχμαλώτου μηδὲν ἐφ-
 ὕβριστον πασχούσης;

117. . . . ὁ δὲ ἢ διασαφητικὸς ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἡπερ, ὡς τὸ ἢ B f. 5^b ad
 ἀφνειότεροι (α 165). ἔστι δὲ καὶ μετὰ ἡθουσ. Πορφύριος δὲ δια- cόον.
 ζευκτικὸν ἀντὶ τοῦ καί, οἷον καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι.

. . . . ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· θέλω, φησὶν, ἐγὼ τὸν ὄχλον μᾶλλον A
 25 κώζεσθαι καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. Πορφύριος δὲ παραδιαζευκτικὸν ἀντὶ
 τοῦ καὶ ἀπολέσθαι ἐγώ.

15 λέγει δὲ τῆς κλυτ. L καὶ om. L ὅτι om. L 16 ἔνεκεν L ἑλληνιστῶν A
 (Dind.), τοῖς ἑλλησιν L 18 δοκεῖ L ἵνα in A supra ὅτι scriptum (Ludwich,
 Mus. Rh. XXXII, p. 23) 19 ὀργίζοντο A (Ludw.)

3—12 Transcripsit Moschopolus ad A 104 (p. 700, 27 Bachm.), cuius
 scholio in margine codicis Lips. (f. 38^b) adscriptum πορ^φ.

10 sqq. Herodiani rationem sequitur, v. Lentz II, 1, p. 245, 13.

16—20 Cf. Eust. p. 61, 7—12.

21—23 Transierunt in cod. Paris. 2556 (Cramer, An. Par. III, p. 126, 12),
 ubi idem διαζευκτικόν, non παραδιαζευκτικόν, legitur. Quod non mutandum
 est. Nam vel apud Apollonium ἢ disiunctivum coniunctioni disertivae ita
 opponitur ut subdisiunctivum in se comprehendat (de con. p. 222, 24—28;
 223, 7 Schn.). Quem usum loquendi haud ita accuratum inferioribus tem-
 poribus, quibus scholium nostrum e Porphyrio excerptum est, invaluisse, a
 Choerobosco docemur (in schol. Dion. Thr., p. 962, 9: τινὲς δὲ διαζευκτικούς
 καλοῦσιν, ὅταν μάχης μὴ οὔσης τὸ ἕτερον κατ' ἐκλογὴν διαφόρως <ἀδιαφόρως?>
 προκρίνωσιν κτλ.).

24— p. 8, 2 Idem fere schol. Parisina (Cramer, An. Par. III, p. 4, 26; 274, 1)
 et Eust. h. l., p. 62, 18, τοὺς παλαιούς auctores afferens, exhibent. Ceterum

Lp f. 54^b c. l. ἥπερ, διασαφητικῶς, ὡς τὸ ἢ ἀφνειότεροι. ἔστι δὲ μετὰ ἤθους.
ἢ ἀπολέσθαι. Πορφυρίος δὲ παραδιασκευτικὸν ἀντὶ τοῦ καὶ ἀπολέσθαι ἐγώ.

*B f. 6^b ad 138. ἀπορία <quae ante h. v. leguntur v. ad lin. 17>.
τεόν. διὰ τί δὲ συνεχῶς ὁ Ἀγαμέμνων ἐν ταῖς πρὸς Ἀχιλλέα διαπληκτικέσιν
Αἴαντος καὶ Ὀδυσσεὺς μνημονεύει, καὶ ἐν τῇ ἀφαιρέσει τῶν τιμῶν· ἢ 5
τεόν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσῆος <ὀδυσῆος cod.> ἄξω ἐλῶν,
καὶ μετ' ὀλίγον ἐφεξῆς, ὅτε δεῖ πέμψαι τὴν Χρυσίδα, φησὶν· εἰς δὲ
τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω, ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος
Ὀδυσσεὺς ἢ ἐὺ, Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν
(v. 144—146). καὶ γὰρ ἀτιμάσειν ἀπειλῶν συγκαταλέγει Αἴαντα καὶ 10
Ὀδυσσεά τῷ Ἀχιλλεῖ <ἀχιλλεῖ cod.>, καὶ ἀποστέλλειν πρὸς τὸν θεὸν
ἐπαγγελόμενος ἔξ Αἴαντος καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Ἀχιλλεὺς φησὶν ἕνα
ἀποστέλλειν, ὅτε μὲν ἀτιμάσαι ἀπειλεῖ, προθεὶς τὸν Ἀχιλλέα μετὰ ὕβρεως
<addidi; cod. om.> τῶν ἀτιμαζομένων· ἢ τεόν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας
ἢ Ὀδυσῆος <ὀδυσῆος cod.>, ὅτε δὲ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων θύειν ἔδει 15
ἀπελθόντα· ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς ἢ ἐὺ, Πη-
λεΐδῃ. λύσις· ὅτι οὗτοι ἐδόκουν μάλιστα φίλοι εἶναι Ἀχιλλεῦς. διὸ
καὶ ὁ Νέκτωρ αὐτὸς καταλέγων πρεσβευτὰς πρὸς Ἀχιλλέα τούτους αἰ-

tria quae huc contulimus fragmenta e quaestione a Porphyrio instituta deri-
vata esse etiam ea re probatur, quod in epimerismis e cod. Oxon. a Cramero
editis de ἢ coniunctione haec legimus (An. Ox. I, p. 189, 22): ἔστι δὲ καὶ δια-
σαφητικὸς ὁ ἐλεγυτικὸς καλούμενος παρὰ τοῖς Στωικοῖς. οὕτως λύσεις· βού-
λομ' ἐγὼ λαὸν σὸον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι· ἔστι γὰρ ἥπερ ἀπολέσθαι. ἐν ἧθει
δὲ λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Cuius rei etiam in cod. Coislin. 387 vestigia
exstant, in quo in epimerismo de ἢ et sim. (ad A 2) instituto traditum est
(An. Par. III, p. 302, 24): καὶ διασαφητικόν, ὅς οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τίθεται, μετ-
ἤνεται δὲ ἀπὸ τοῦ διασκευτικοῦ εἰς διασαφητικόν· βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸον
ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι· τοῦτο δὲ οὐ λύεται ἐν ἧθει. Ceterum vix credide-
rim, Porphyrium, ut Aristarchi rationem ἐν ἧθει verba dicta esse censentis
(v. schol. Ariston.) reiecerit, versus ratione artificiosissima hoc dicere voluisse:
„cupio populum salvum esse vel me ipsum perire vel utrumque fieri“, quod
idem fere est ac si dicas „cupio populum salvum esse et me ipsum perire“ (cf.
Apollon. Dysc. de coniunct. p. 219, 17 Schn.: οἶόν τε γὰρ ἔστι τὸν παραδιασκευ-
τικὸν καὶ εἰς τὸν καὶ μεταλαμβάνεσθαι). Potius statuerim eum inter varias
difficultatis quae videbatur solvendae rationes eam quoque quae in codicibus
nostris ad eum ipsum refertur attulisse de qua iudicaretur.

De aliis scholiis cum his fortasse coniungendis v. ad E 553, 886.

12 sqq. †B f. 7^a ad ἢ Αἴας v. 145 (id. Lp f. 55^b c. l. ἢ Αἴας): ... παραφυλα-
κτικόν <φυλακτικόν B> δὲ ὅτι, ὅτε ἀτιμάσαι <ἀτιμάσαι praemisso μὲν Lp> ἀπειλεῖ,
προτίθῃσι <τῶν ἀτιμαζομένων ins. Lp> τὸν Ἀχιλλέα· <ἢ τεόν ἢ Αἴαντος ins.
Lp>, ὅτε δὲ ὑπὲρ Ἑλλήνων θύσαι ἀπελθόντα ἔδει <ἔδ. ἀπελθ. Lp>, τελευταῖον
<αὐτόν ins. Lp> καταλέγει μετὰ ὕβρεως· ἐκπαγλότατε γὰρ φησι, τουτέστι
ὑβριστικώτατε <post καταλέγει Lp ita: καὶ μετὰ ὕβρεως· ἐκπαγλότατε. ὑβρι-
στικὸν γὰρ τὸ ἐκπαγλον καὶ ἀεικές>.

17 sqq. †*B f. 6^b ad τεόν v. 138: ἄλογον τὸ καὶ τούτους συνυβρίζειν τοὺς
μυθὲν ἀδικήσαντας ἢ πλημμελήσαντας. ἢ λύσις ἐκ τοῦ προσώπου· ὑπόκεινται
γὰρ Ἀχιλλεὺς φίλοι ἀμφοτέρω. ἀπορία. διὰ τί κτλ. (supra l. 3).

ρείται, καὶ Ἀχιλλεὺς εὐμενέστατα ὀρᾷ ἐλθόντας τούτους καὶ δεξιούται καὶ ὁμολογεῖ τὸ προϋπάρχον φίλτρον· οἱ μοι σκυζομένῳ παρ' Ἀχαιῶν φίλτατοὶ ἔστων (I 198), καὶ χαίρετον, ἧ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον (I 197). συναπιμάζει οὖν τούτους καὶ συγκαταλέγει ὡς φί-

5 λους ὄντας τῷ Ἀχιλλεῖ τὰ μάλιστα.

179. v. ad Δ 491.

194. 195. ≡ 304.

211. τὸ ἔπεισι μὲν ὀνειδίδων <L c. l. ἔπεισιν ὀνειδίδων inc.: *B f. 9^a ad ὡς ἔρεται περ> ἀπρεπές <ἀπρεπῆς Lp> θεᾶς εἰς λοιδορίαν <εἰς λοιδ. ὀνειδίδων. L f. 9^b.
10 θεᾶς ἔμπροσθεν L>. ἡ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· ὀνειδίδων γὰρ ἔφη Lp f. 57^a.
ἀντὶ τοῦ ὑπόμνησον τῶν εὐεργειῶν ὡς ἐγένοντο. ὀνειδίδων γὰρ Cf. Phil.
ἔφη, οὐ λοιδορήσον. ὀνειδισμὸς δὲ ἔστιν ἀνάμνησις εὐεργετημάτων ὧν XVIII, p.
τις παρέσχετο. 342, II.

213. πόθεν δέ, φασίν, ἡ Ἀθηνᾶ οἶδεν ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς λή- Lp f. 57^a c. l.
15 ψεται πολλαπλάσια δῶρα; οὐδέπω γὰρ τῇ Θέτιδι τὴν Ἀχιλλέως τιμὴν τρις τόσσα.
ὑπέσχετο ὁ Ζεὺς. ὅτι οὐ μόνον θεοὶ ἀλλὰ καὶ ὁ τυχῶν <τυχῶν cod.>
ἄνθρωπος γνοίῃ ὅτι οἱ <cod. εἰ, cui pallidiore atramento suprascript.
οἱ> τοὺς κρείττους ἀτιμήσαντες, εἰ κινδυνεύσειαν, ἐπὶ τοὺς ὑβρισμένους
καταφεύγουσιν.

225. διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς λοιδορηγόμενος Ἀγαμέμνονι τρία ταῦτα *B f. 9^b ad
οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων κραδίην δ' ἐλάφοιο οὔτε τῷ οἰνοβαρέ. Lp f. 57^a,
οἰνοβαρεῖ ἐπιμένει οὔτε τῷ κραδίην δ' ἐλάφοιο, ἀλλὰ μάλιστα τῷ inde a
κυνὸς ὄμματ' ἔχων, ποτὲ μὲν ἐπιφέρων ἀναιδείην ἐπιειμένε p. 10, 16.

8—13 †B f. 9^a ad ἔπεισι μὲν (id. Lp f. 57^a c. l. ἔπεισι μὲν): ἡ ὀνειδίσαι φησὶ τὸ ὑπομνησαι τῶν εὐεργειῶν, ὡς Πορφύριος φησιν, ἦτοι ὡς ἀχάριστον αἰτιάσασθαι.

20 sqq. E duabus quaestionibus coniunctis haec excerpta sunt:

5 1) B f. 9^b ad οἰνοβαρές (id. L f. 9^b, Lp f. 57^a c. l. οἰνοβαρές): Ἰσοκράτης Κόνων τῷ Ἀθηναίῳ στρατηγῷ τρία μαρτυρεῖ, ἐπιμέλειαν πίστιν ἐμπειρίαν πο-
λέμου. τούτων τὰ ἐναντία κατανοήσας Ἀγαμέμνονα ὀνειδίζει· ἐξ οἰνοποσίας
μὲν γὰρ ἀμέλεια, ἀπιστία δὲ ἐξ ἀναιδείας, καὶ πολέμου ἀπειρίαν ἡ δειλία
ἐργάζεται. φαίνεται δὲ ἐν Ἰλιάδι ἐπὶ τρίτῳ αὐτῶν λέγων δειλὸν διὰ τὸ φεύ-
10 γωμεν σὺν νησί, μέθυσον δὲ διὰ τὸ πλεῖαί τοι οἶνον κλισίαι. μάλιστα
δὲ τῷ ἀναιδεῖ ἐπιμένει, ὅπου μὲν λέγων ἀλλὰ σοί, ᾧ μέγ' ἀναιδές, ὅπου
δὲ ἀναιδεῖν ἐπιειμένε, πῆ δὲ κυνώπα, ἐπεὶ προμεμαρτυρήται αὐτοῦ τὸ
τῆς θείας ἰταίων ἐν τῷ πρὸς Κάλχαντα. φύσει δὲ ἀλλήλαις αἰ κακίαι ὡς καὶ αἰ
ἀρεταὶ παρέπονται. Priorem huius scholii partem Eust. p. 90, 9, τοὺς παλαιούς

6 τῷ στρατ. τῶν ἀθην. κόνωνι L 7 ἀγαμέμνονι Lp 8 ἡ δειλοὺς Lp
9 ἐπὶ τρίτον BL λέγειν L 10 πλεῖαί τε codd. (Lp τε suprascr.)
11 σοί (ut videt.) e sū corr. B 12 τῇ δὲ Lp 13 κάλχαντι L 14 παρ-
έπονται. Sequitur B sine ullo intervallo: ἄλλως. εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι τὰ
πλεονεκτήματα πολλάνις ὡς ἐλαττώματα προάγειν κτλ., quae nūc non per-
tinent (id. L).

(v. 149), ποτὲ δὲ ἀλλὰ σοί, ὦ μὲγ' ἀναιδέες, ἐσπόμεθα, ὄφρα
 cὺ χαίρης (v. 158), αὐθις δὲ τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω σοί τε,
 κυνώπα (v. 159); ἡ δὲ λύσις ἐκ τῶν προειρημένων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
 πρὸς τὸν Κάλχαντα, ἐνδειχθειῶν τῶν τῆς ὀράσεως φλογώσεων· ἔφη
 γὰρ ὅσσοι δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἰκτὴν (v. 104). τῆς γὰρ ἐμ- 5
 φανῶς πᾶσι γενομένης τῶν ὀφθαλμῶν μαρμαρυγῆς ὡς <om. cod.>
 ἀναιδοῦς ἐχόμενον τὸ τοῦ Ἀχιλλέως πάθος συνεχῶς ἐπιφέρεται εἰς
 ὄνειδιζμόν τούτου πρὸς τοὺς τὰ ὅμοια ὀρώντας ὡς πρὸς μάρτυρας.
 Ἰσοκράτης μὲν οὖν τρία περὶ τὸν στρατηγὸν ὑπάρχειν ἀγαθὰ μαρτυρεῖ
 κοινὰ λέγων· ὅς ἦν ἐπιμελέστατος μὲν τῶν στρατηγῶν, πιστό- 10
 τatos δὲ τοῖς Ἑλλήσιν, ἐμπειρότατος δὲ τῶν πρὸς τὸν πό-
 λεμον κινδύνων (pauég. § 142). Ὀμηρος δὲ κατηγορῶν τὰς ἐναν-
 τίας ταῖς ἀρεταῖς ταύταις κακίας τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐκθειάζει· ἐν μὲν
 γὰρ τῷ λέγειν οἰνοβαρῆ πολλὴν ὀλιγωρίαν ὀνειδίζει (τί γὰρ ἐν μέθῃ
 ἐπιμελέει;), ἐν δὲ τῷ πάντων ἀναιδέστατον τὴν ἀπιστίαν· ἡ δὲ ἀνανδρία 15
 πάντων μέγιστον ἐμπόδιον εἰς ἡγεμονίαν. — ἀπορία. Ζητοῦσι <hinc
 etiam Lp> δὲ πότερον διὰ ὕβρεως <ὑβριν Lp> ἐξηνέχθη ὁ <om. Lp>
 Ἀχιλλεὺς ὀργιζόμενος εἰς τοιαύτας λοιδορίας· οἰνοβαρέες, κυνὸς
 ὄμματ' ἔχων κραδίην δ' ἐλάφοιο, ἢ ἀπὸ τίνος· <ἀπὸ τίνος eodd.>
 αἰτίας προαχθεῖς ὑπὸ τῆς ὀργῆς εἰς τοιαῦτα <ταῦτα Lp> ἐμπεπτωκέναι. 20
 λύσις <om. Lp>· οἰνοβαρῆ μὲν οὖν αὐτὸν προήχθη εἰπεῖν, ἐπειδὴ φαί-
 νεται σπουδάζων περὶ πολλὴν οἴνου κτήσιν. μόνῃ γὰρ αὐτῷ καὶ Με-
 νελάω χίλια μέτρα οἴνου εὖνεως πέμπει (H 471), ὃ τε Νέκτωρ, ἐκ τῶν
 πραττομένων ὑπ' αὐτοῦ τὸ <om. Lp> πλήθος εἰδὼς τῆς τοῦ οἴνου
 <ἧθους Lp> συναγωγῆς, φησὶ· πλείαί τοι οἴνου κλιεῖαι, τὸν νῆες 25
 Ἀχαιῶν ἡμάτιαι <ἡμάτιαι B> Θρήκηθηεν ἐπ' εὐρέα πόντον
 ἄγουσιν (I 71. 72). αὐτὸς τε ὁ Ἀγαμέμνων προτρεπόμενος ἐπὶ πό-
 λεμον προφέρει ἣν φέρει τιμὴν διὰ τοῦ σὸν δὲ πλεῖον δέπας ἀεὶ
 ἔστηχ' ὡσπερ ἐμοὶ πιέειν (Δ 262). ὅθεν καὶ ἐπιστροφέστερον ὀνει-
 δίζων εἰς τὰ τοιαῦτα πῆ μὲν λέγει (Θ 229) πῆ ἔβαν εὐχλωαί <πη 30
 ε, reliquae litterae evan., Lp>; καὶ ἐπάγει πίνοντες κρατήρας
 ἐπιστεφείας οἴνοιο (Θ 232). καὶ ἄλιν εἰκόνα λαμβάνων τὴν ἐκ
 τῶν συμποσιῶν <συμποσιῶν Lp>· εἶπερ γὰρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοὶ
 τε Τρῶές τε ὀρκωμόσια <τρῶες τ ορκ μο Lp; rel. litt. evanuerunt>
 ποιησάμενοι, εἶτα ἐπάγει· Τρῶων δ' αὐτε ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰ- 35
 νοχοεῦειν <οἰνοχορεῦειν Lp>, πολλαὶ κεν δεκάδες δευοῖατο
 οἰνοχόοιο (B 123 sqq.). καὶ τὸ τελευταῖον καὶ τὸν θάνατον εἰς <καὶ

nominans, affert. Ceterum ab Achille impudentiam maxime Agamemnonis notari Seleuco iam observatum (Did. A 340).

2) *B f. 9^b ad κυνός: τὸ κυνός ὄμματ' ἔχων ἐξ ὧν εἶδεν αὐτὸν ὀργιζόμενον· ὅσσοι δὲ οἱ πυρὶ λαμπετεύωντι εἰκτὴν. τὸ δὲ κραδίην δ' ἐλάφοιο διὰ τὸ ἐπιφορὸν εἶναι εἰς τὸ λέγειν φεύγωμεν ὡς δειλόν· τοῖς γὰρ τοῦτο φαίνεται εἰρηκῶς ἐν τῇ Ἰλιάδι.

τὸν θαν. ἐξ in Lp ab alia, ut vid., manu inter lin. postea addita) Ἄιδου ἀφηγείται, ὡς ἀμφὶ κρατῆρα τραπέζας τε πληθούσας ἀπώλετο (λ 419). τὸ δὲ κυνὸς ὄμματ' ἔχων ἐλέγομεν ὅτι ἐξ ὧν εἶδεν αὐτὸν ὀργιζόμενον· ὅσσοι <ὄσσοι B> δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι 5 εἰκτὴν καὶ Κάλχαντα πρῶτιστα κακοσκόμενος προσέειπεν (A 105). κραδίην δ' ἐλάφοιο ἀπὸ τοῦ ἐπίφορον εἶναι εἰς τὸ λέγειν φεύγωμεν καὶ τρίς ἐν τῇ Ἰλιάδι (B 140. l 27. Ξ 75 sqq.?) φαίνεσθαι τοῦτο εἰρηκότα.

250. cum schol. E 153 coniunctum (= ζητ. Vat. 13. 14) in ex-
10 tremā parte operis edendum.

266. v. Herm. XIV, p. 249.

279. πῶς τοῦτο ὁ Νέστωρ εἶρηκεν; ἄρα δύναται τις βασιλευσαί *B f. 10^b ad <βασιλεύειν L> χωρὶς τῆς τοῦ θεοῦ βουλῆς; ῥητέον οὖν ὅτι <καὶ ῥητ. σκηπτοχός. ὅτι L> καλῶς τοῦτο εἶρηκεν· οὐ γὰρ ἅπαντες παρὰ τοῦ Διὸς ἔχουσι τὸ L f. 11^b. 15 σκηπτρον οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἀγαθοί. εὐλόγως δὲ σκηπτοχός. εἶπεν ὅτι τὸ μὲν ἄρχειν ἀπὸ θεοῦ ἐστίν, οὐ μέντοι καὶ πᾶς ἄρχων καταθύμιός ἐστι τῷ θεῷ <om. ἐστι τῷ L>, ὡς παραχρῶμενος τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ ἀπρεπῶς, τοῦ θείου παραχωροῦντος αὐτῷ καὶ ἀφροντιστοῦν-
τος τοῦ τοιοῦτου.

20 288. ἴδιον τῶν θυμουμένων ἐπανακυκλοῦν τὰ αὐτά· οὐδέποτε γὰρ B f. 11^a ad οἷονται ἰκανῶς εἰρηκέναι. καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα ἐπιβολή, ἐν μιᾷ περι- πάντων. ὄψῃ ἀρχὰς πλείους ἐπιφερόμενον. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐν δ' Ἑρῖς, ἐν A (usque ad 1. 24). 25 δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον <ὀμίλειον BLp>, ἐν δ' ὀλοῇ <ὀλοῶν Lp; Lp f. 58^b c. ὀλοῇ, ἢ e corr., B> Κῆρ (C 535). ἐκτὸς εἰ μὴ τὸ κρατεῖν σημαίνει. ἀλλ' ὁ δ' ἀνὴρ. τὸ νικᾶν, ἄρχειν δὲ τὸ ἀνάσσειν, ἐπιτάσσειν δὲ τὸ σημαίνειν. κινεῖ ἀνὴρ.

25 δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φθόνον, ὡς οὐχ <Lp in ras. suprascript.> ὑπὲρ τῆς Βρισηίδος ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς πρὸς αὐτὸν διαφερομένῳ <Lp add.: ἰκανὸν δὲ ἦθος ἔχει ὁ δικταγμός, quae B recte ad verba ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι ὀίω>.

30 τί τὸ πολλάκις τὴν αὐτὴν κυκλοῦν διάνοιαν; χαρακτηριστικόν ἐστίν L f. 11^b, II, ὀργῆς· διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως ὀργιζομένου τὸ αὐτὸ πεποίηκεν· εἰς τὸ ἄλλ' ἄλλοις δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε σήμαιν'· οὐ γὰρ ὁδ' ἀνὴρ — σημαίνειν. ἔγωγε τί σοι πείσεσθαι ὀίω (v. 295. 296). οἱ γὰρ ἐν ὀργῇ, κᾶν Cf. Escor. 35 πολλάκις εἴπωσί τι, οὕτω δοκοῦσιν ἰκανῶς εἰρηκέναι <add. cod.: καὶ ap. Dind. IV, p. 409. παρεικάγει τοὺς πάντας κτλ. = schol. B p. 49, 11 Dind., quae huc p. 409. non pertinent>.

5 Sententia versus A 105 ab ipso Porphyrio ratione diversissima redditur in quaestione XVII cod. Vaticani; quae quoniam non uno loco explicando occurrat sed plurimos complectitur in calce operis nostri edenda erit.

20—27 Haec verba ex parte certe e quaestione Porphyriana derivata esse scholium Leid. (lin. 30) docet multo quidem brevius at servatis auctoris nomine et quaestionis forma traditum.

30 sqq. Cf. Eust. p. 105, 20 sqq.

- *B f. 11^a ad 300. διὰ τί ὁ Ἀχιλλεύς τὴν μὲν Βρισηίδα φησὶ δῶσειν — χερσὶ
 ἄλλων v. 300 μὲν οὔτι ἔγωγε μαχέσσομαι εἵνεκα κούρης — τῶν δ' ἄλλων
 (usque ad ἄ μοί ἐστι θοῆ παρὰ νηὶ μελαίνῃ οὐδὲν προΐεσθαι φησιν ἄνευ
 ὅπως l. 5). πολέμου, καίτοι περὶ τὴν Βρισηίδα τῶν ἄλλων μάλλον σπουδάζων; ῥη-
 B f. 11^a ad τῷ v. 299 τέον οὖν ὅτι, ὅπως μὴ ἀκρατῆς εἶναι δοκῆ, ἀποδοῦναι, εἰ καὶ πλείω 5
 (inde a μὴ τῶν ἄλλων, ὧν φησὶ φείδεσθαι, προσίετο· καὶ ὅτι νόμος ἦν τῷ βασιλεῖ
 ἀκρατῆςib.). ἐξαιρεῖσθαι τὰ πρῶτα. ἐγένετο δ' ἂν πάντα τὰ τῶν αἰχμαλωτῶν
 Lp f. 58^b. ἀναδάσιμα, τῆς Χρυσήδος ἀποδοθείσης, ὥστε παρηνόμει μὴ δοῦς τὴν
 αἰρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. ἐξῆν γὰρ αὐτῷ ὅτι βούλοιο λαβεῖν· διό
 φησιν ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἢ Ὀδυσῆος (v. 138). ὥστε εἰς μὲν τὸ 10
 τῶν αἰχμαλωτῶν ἀναγκαῖον ἦν εἶκεν· τῶν δὲ ἄλλων εἴ τι ἐλάμβανεν,
 ὡς ὑβρίζοντι οὐκ ἐπέτρεπεν. οὔτε γὰρ ἀδικεῖν δεῖ οὔτε ἀδικεῖσθαι· τὸ
 μὲν γὰρ πονηρίας ἐστὶ τὸ δὲ ἀνανδρίας.
- B f. 11^b ad 312. διὰ τί δὲ μὴ καθαρὸς ἐκπέμπει; ὅτι προὔργιαιτέρα
 κέλευθα. τῷ θεῷ ἢ ἀπόδοσις. ψυχαγωγεῖ δὲ διὰ τούτου καὶ τὸ πλήθος, ὡς ἤδη 15
 L f. 12^a. καθαρθέντες εἶεν διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόδοσιν.
 Lp f. 59^a c. l. κέλευθα.
317. v. ad Φ 363.
- *B f. 12^a ad 340. οἱ Πυθαγόρειοι κατὰ θεὸν καὶ κατὰ ἀνθρώπειον γένος ὄλον
 βασιλῆος. τρίτον ἐτίθεντο σεβάσιον, τὸν βασιλέα ἢ σοφὸν ἄνδρα, Ὀμήρου πρώτου
 L f. 14^a, II. μεταξὺ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων θέντος τὸν βασιλέα καὶ πάλιν τὸν βα- 20
 Lp f. 59^b. σιλέα προτιμῶντα ποιήσαντος αὐτοῦ τὸν σοφὸν ἄνδρα. καὶ περὶ μὲν
 τοῦ βασιλέως τοιαῦτα λέγει· τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων πρός τε
 θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων καὶ πρός τοῦ βα-
 σιλῆος. τὸ δὲ ἀπηνέος προσέθηκε διὰ τὴν ὀργὴν. αὐτὸς δὲ ὁ βα-
 σιλεὺς οὐ μεταπέμπεται Νέστορα σκοπούμενον περὶ τῶν συμφερόντων 25
 ἀλλ' αὐτὸς ἄπεισιν· ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,

1 sqq. Quo modo factum sit, ut prior pars scholii ab altera manu, ab altera posterior (inde a lin. 5: μὴ ἀκρατῆς εἶναι) scripta sit, recte Hillerus docuit, Fleckeis. ann. XCVII, p. 802, cui non habeo quod addam nisi ante verba μὴ ἀκρατῆς in scholio manus prioris viginti fere esse litteras erasas. 1 χερσὶν Lp 2 οὔτι corr. ex οὔτοι B; οὔτοι Lp 6 ὧν φείδεται Lp 8 ἀποδοθείσης, ἀπ e corr., Lp παρηνώμει Lp 10 ὀδυσῆος B, id. Lp, ubi additur: καὶ πάλιν αὐτὰρ ἔμοι γέρας (v. 118) 12 ἐπέτρεπεν, ab eadem manu super e script. i, Lp 13 ἀνδρίας B; ἀν δρίας, ab ead. m. super intervallum script. av, Lp 18 οἱ om. Lp πυθαγόρειοι L καὶ om. codd., addidit Vill. τὸ ἀνθρώπιον γένος L 19 ὁμ. δὲ πρώτου L, id. l. 20 om. τε 21 αὐτοῦ B αὐτοῦς Lp 21. 22, περὶ μὲν γὰρ τοῦ β., om. καί, L 22—24 versus in uno L exstant; l. 24 βασιλέως legitur, tum pergūt: προσέθηκε δὲ διὰ τὴν ὀργὴν τὸ ἀπηνέος 25 μεταπέμπει Lp σκοπούμενος L 26 ἤδη L

1 sqq. Cf. schol. Townleianum apud Dindorfium, IV, p. 409.

14 sqq. Cf. schol. Paris. 2556 ap. Cramer., An. P. III, p. 133, 30.

18 sqq. Ad Porph. opus περὶ τῆς ἐξ Ὀμήρου ὠφελείας τῶν βασιλέων retulit Gildersleeve, de Porph. stud. Hom., diss. Gotting. 1853, p. 21, probante G. Wolffio, Porph. de philosophia ex oraculis haurienda, p. 20.

Νέστορ' ἐπι πρῶτον Νηλῆιον ἐλθέμεν ἀνδρῶν (Κ 17). παρ' Ἰνδοῖς τε τοὺς Βραχμᾶνας, οἵπερ εἰς παρ' αὐτοῖς οἱ φιλόσοφοι, λόγος τοὺς βασιλέας ἀπαντῶντας προσκυνεῖν.

πρότερον τῶν Πυθαγορικῶν Ὅμηρος μέγην ἀνθρώπου καὶ θεοῦ φύσιν ἀνθρωπίνην τέθεικε. τὸν μὲν γὰρ ἀπλῶς ἀνθρωπον τοῦ βασιλέως κατ' ἀμφοτέρᾳ φησιν ἐλάττωνα, καίπερ ἀνθρώπου καὶ αὐτοῦ ὄντος, θεοῦ δὲ ἦττονα τὸν βασιλέα εἶναι φησι διὰ τὸ φθαρτόν.

399. τί ποτε ἄρα βουλόμενος ταῦτα ἐπλασε πολὺ ἔχοντα τὸ ἄλογον καὶ ἀνάρμοστον, εἴ γε Ἀθηναῖα καὶ Ἥρα καὶ Ποσειδῶν ἐβούλοντο συνδῆσαι τὸν Δία, ἡ μὲν θυγάτηρ οὐσα οἱ δὲ ἀδελφοί; διὸ καὶ ἀντὶ τῆς Ἀθηναῖας γράφουσι καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, ὥσπερ οὐ τοῦ αὐτοῦ μένοντος ἀτόπου. καὶ ἄλλοι πάλιν ἐναλλάσσουσι τὰ ἔπη·

οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,

15 ὁππότε μιν ξυνηδαῖοι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
ἵνα οὗτοι μὲν οἱ θεοὶ φαίνοντο βοηθήσαντες αὐτῷ μετὰ Θέτιδος, ἄλλοι δὲ τινες οἱ ξυνηδαῖοι θέλοντες, καὶ μύθους δὲ λέγουσιν ἐπὶ τούτοις πολλοὺς. μάχεται δὲ τοῖς ἐναλλάσσουσι τὸ οἷη ἐν ἀθανάτοισιν· πῶς γὰρ τοῦ ποιητοῦ λέγοντος ὅτι μόνη ἐνδέχεται καὶ ἄλλους ἐπεισάγειν 20 βοηθοὺς; τίνα δὲ καὶ τὸν Βριάρεων χρῆ νοεῖν; καὶ πῶς οὗτος βίη τοῦ πατρὸς ἀμείνων; δεῖ τοίνυν φυσικὸν τινα μᾶλλον ἐν τούτοις ὑπονοεῖν λόγον· Δία γὰρ φησι τὴν ἄκρατον θερμασίαν, τὴν καὶ τοῦ Ζῆν καὶ τοῦ εἶναι ἡμᾶς αἰτίαν, Ποσειδῶνα τὸ ὕδωρ, Ἥραν τὸν ἀέρα, Ἀθηναῖαν τὴν γῆν, Βριάρεων τὸν ἥλιον — πάντων γὰρ τῶν ἄστρον φωτεινότητός ἐστι —

2 βραχμᾶνας L οἱ om. L λόγος δὲ τοὺς β. Lp 4 πυθαγορικῶν Lp 6 ὥσπερ L 7 εἶναι om. L 8 ἐπλασεν L, altero c sprascript. 9 καὶ ὁ πο. L 11 ἀντὶ γράφουσι Lp τινὲς ins. 13 οἷον ἐν L 16 φαίνωνται e corr. Lp μετὰ τῆς θ. LLp 17 δὲ post μύθ. om. Lp 18 post ἐναλλάσσουσι ins. τὰ ἔπη Lp 19 ἐνδέχεται ἄλλους L 20 βίη οὐ πατρὸς Lp 22 καὶ εἶναι, om. τοῦ, BL 24 βριάρεων L

2 sqq. Cf. Porph. abst. IV, 17 extr. Bardesanem auctorem referentem.

8 sqq. Quamquam Porphyrius in quaestionibus suis ad allegoricam quae dicitur fabularum interpretationem minime inclinatus (de qua re vid. prolegg.), tamen nihil esse videtur causae, cur eam de qua h. l. agitur quaestionem ab eo abiudicemus. Id unum tenendum est, eum non suam ipsius sed Stoici cuiusdam philosophi (quod ex Heraclit. c. 21—25 sequitur) interpretandi rationem proponere eodem modo quem in quaest. T 67 se sequi testatur. Ipse enim Porphyrius, ut h. l. unum afferam, (de antr. N. c. 32) Minervam φρόνησιν neque Tellurem esse voluit.

11 Zenodotum dicit (schol. Ariston. A 400).

22 sqq. Cum ab Heraclito, c. 25, quattuor dii prorsus eodem modo accipiuntur (cf. de Iove eund. c. 23: πρὸς εἰλικρινοῦς φύσιν — Ζεὺς ἐπάωνμος, ἦτοι τὸ ζῆν παρεχόμενος ἀνθρώποις κτλ.), quod eo maioris momenti est quod praeterea vix quisquam Minervam Tellurem significare perhibuerit, concludi posse videtur, et illum et Porphyrium eodem fonte usos esse, qui qualis fuerit

B f. 12^a ad
μακάρων v.
339.

L f. 14^a.
Lp f. 59^b c. l.
πρὸς τε θεῶν
μακάρων.

B f. 13^b ad
μιν.

L f. 17^a.
Lp f. 60^b c. l.
ὁπποτέ μιν.

Θέτιν δὲ τὴν θέσιν καὶ φύσιν τοῦ παντός. τοῦ ἡλίου τοίνυν ἀφιστα-
μένου ἐπὶ τὰ μεσημβρινά, ψύξεως γινομένης ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς μέρεσι,
συμβαίνει τὸν ἀέρα, φύσιν ἔχοντα μεταβάλλειν εἰς ὕδωρ, τότε μάλιστα
ἐξυγραίνεσθαι πλέον καὶ δυσεμίμερον γίνεσθαι. Ποσειδῶνα οὖν καὶ Ἥραν
καὶ Ἀθηναίαν διὰ τοῦτο βουλομένους συνδῆσαι τὸν Δία φησίν, ἐμφαίνων, 5
ὡς ἔφην, τὴν χειμερινὴν κατάστασιν, ἐν ἣ συμβαίνει τὸ ψυχρὸν ἐπικρα-
τέστερον εἶναι τοῦ θερμοῦ. ἀλλ' ἡ Θέτις ἀνάγουσα τὸν ἥλιον ἐπὶ τὰ
βόρεια φαίνεται ὡς περ βοηθοῦσα τῷ Δίῳ. εἰκότως δὲ ἐκατόγχειρον τοῦ-
τόν φησιν, ὅτι πάντα τρέφει καὶ αὔξει καὶ φύει, καθάπερ πολλαῖς ὁμοῦ
χερσὶν ἐργαζόμενος. οὐ πατρὸς δὲ ἀμείνων, τοῦ Διός· Ἀπόλλωνα γάρ 10
φησι τὸν ἥλιον.

*B f. 13^a ad
πολλάκι.

407. διὰ τί εἰδῶς ὁ Ἀχιλλεὺς χάριν προσοφειλομένην τῇ μητρὶ
ὑπὸ τοῦ Διός οὐκ εἰς τὴν νίκην τῶν Ἑλλήνων κέχρηται ταύτῃ, ὅτε,
φησί, πολλὰς ἀϋπνοὺς νύκτας ἴαυεν, ἤματα δ' αἵματόεντα
διέπρησεν <διέπρησεν cod.> πολεμίζων (I 325. 326), εἰς δὲ ἀπ- 15
ώλειαν αὐτῶν κατακέχρηται ταύτῃ, καίπερ οὐκ αἰτίων τῆς ἀτιμίας αὐτῷ
γεγονότων τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος; εἴπερ οὖν ἔδει κατὰ
φίλων ἀδικησάντων χρήσασθαι τῇ παρὰ Διὸς ἐπικουρίᾳ, κατὰ τοῦ Ἀγα-
μέμνονος δίκαιον ἦν τοῦτο, ἀλλ' οὐ κατὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.

1 καὶ τὴν φύσιν L 2 γινομένης L 3 σημαίνει δὲ τὸν ἀέρα Lp φύσιν
ἔχοντα om. L ὕδωρ καὶ τότε μάλιστα L 5 βουλόμενος Lp 6 ὅθεν συμ-
βαίνει Lp 8. 9 τοῦτο φησιν Lp 9 ὅτι τὰ πάντα Lp

nunc non quaero. Quod quae sit Thetis, quis Aegaeon quaeque Iovi praestite-
rint, uterque modo non omni ex parte simili tradit, minus premedum videtur.
Quae praeterea ad nostrum locum in scholl. et ap. Eust. p. 122, 44sq. tradun-
tur, ita comparata sunt, ut discerni nequeat utrum e Porphyrio an ex Heraclito
an ex utroque (cf. A 50) hausta sint; quare praeter schol. Lips. partem ad ver-
bum fere cum Porphyrio congruentem hic omisimus.

8 † Lp A 402 (f. 60^b) a man. sec.: ἐκατόγχειρον τὸν ἥλιον λέγει, ὅτι
πάντα φέει καὶ τρέφει καὶ αὔξει, ὡς περ εἰ πλείσταις χερσὶν ὁμοῦ ἐργάζετο.
Reliqua plus discrepant.

10 Cf. (Porph.) A 50. — Cod. Par. 2556 ap. Cramer. An. Par. III, p. 105, 7:
... τὸν ἥλιον ἦτοι τὸν Ἀπόλλωνα, ὃν Βριάρεων καλοῦσι καὶ ἐκατόγχειρα κτλ.

12 sqq. † Lp A 407 (f. 61^a, c. l. τῶν νῦν μιν): καὶ πῶς ταύτην οὐκ ἦται
τὴν χάριν κατὰ τῶν Τρώων, ὅτε, φησί, πολλὰς μὲν ἀϋπνοὺς νύκτας ἴαυεν
<cod. —ον>; ἢ ὅτι ἡ δόξα τῆς νίκης εἰς Ἀγαμέμνονα ἀνέτρεχεν, ὡς φησιν·
τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσασσ'
εὐ ναιόμενον πολλέεθρον. τὰ τε τῆς νίκης ὠμολογήσατο διὰ τοῦ ἀστρά-
πτειν τὸν Δία. εὐήμεροῦντων τοίνυν τῶν οἰκείων οὐκ ἔδει χαρῶν ἀμοιβὰς
ἀπαιτεῖν παρὰ τοῦ ἐπινεύσαντος τὴν ἦτταν τῶν πολεμίων, ὀργισθέντα δὲ τοῖς
ἀδικήσαντι αὐτὸν μεταβαλεῖν <cod. μεταβαλλεῖν> τὴν Διὸς γνώμην. ἀλλ' εἶπερ,
φησίν, ἔδει κατὰ φίλων ἀδικησάντων χρήσασθαι τῇ παρὰ Διὸς ἐπικουρίᾳ,
κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος δίκαιον ἦν δὴ πού. ἀλλ' εἰ Ἀγαμέμνων ἐκολάσθη, ἀθῶοι
ἀναπλεύσαντες οἱ Ἀχαιοὶ οὐκ ἐζήτησαν Ἀχιλλεῖα. μένει δὲ συγκολαζόμενος αὐτοῖς
ἀχαρίστοις οὖσιν ὁ βασιλεύς, οὐ τῷ διὰ τὴν κοινὴν ὑβρισθέντι σωτηρίαν οὐκ
ἐπήρησαν.

τὸ μὲν οὖν μὴ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων χρήσασθαι τῇ τῶν χαρίτων
 παρὰ Διὸς ἀποδόσει οὐδὲν ἤπειγεν, αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀστράπτοντος
 ἐπιδέξει' ἐναίσιμα σήματα φαίνοντος (B 353) καὶ πάντων πε-
 πεισμένων ὅτι κατένευσε ὁ Ζεὺς τὴν Τρωικὴν ἀπώλειαν. εὐημερού-
 5 των οὖν τῶν οἰκείων οὐκ ἔδει χαρίτων ἀμοιβὴν ἀπαιτεῖν παρὰ τοῦ
 ἐπινεύσαντος τὴν ἦταν τῶν πολεμίων, ὀργισθέντα δὲ τοῖς ἀδικήσασιν
 αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν τοῦ Διὸς γνώμην ἄλλως οὐκ ἐνήν ἢ διὰ χαρίτων
 ὀφειλομένων ὑπομνήσεως. καὶ τὸ μὲν νικῆσαι τοὺς Ἑλληνας εἰς τοὺς
 Ἀτρεΐδας ἔχει τὴν ἀφορμὴν (? evan. h. v. nonnullae litterae), τὸ δὲ
 10 ἀποστρέφειν τὴν τοῦ Διὸς συμμαχίαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς αὐτὸν εἶχε
 τὸ τέλος. εἰς τὰ αὐτῷ τοίνυν διαφέροντα θησαυρίζειν τὰς ἀπαιτήσεις
 οὐδὲν παράλογον ἔχει. κατὰ δὲ <evan.> τῶν Ἑλλήνων ἡ τιμωρία
 <τι evan.>, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν ποιητὴν τῷ βασιλεῖ κῦδος μὲν ἄμ'
 ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρωσιν εὖ ναιόμενον
 15 πτολίεθρον, τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δηρωθέντων
 (Δ 415—417 confusi cum A 164), καὶ τὸ ὄλον ἀγώνισμα δεῖξει τῷ
 Ἀγαμέμνονι κατὰ τοὺς Νέστορος λόγους (A 254?). αὐτὸς γὰρ τῷ ὄντι
 ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο (A 284). καὶ γὰρ
 τοῦτο ὁμωμόκει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὃ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος· ἢ
 20 ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἴζεται υἱας Ἀχαιῶν καὶ τὰ ἐξῆς (A 239
 sqq.). καὶ ἡ Ἀθηναῖα καὶ ποτέ τοι τρεῖς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ
 δῶρα φησί, καὶ ἄμφω ὁμῶς φιλεῖσθαι αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα
 ὑπὸ τῆς Ἥρας, καὶ συμβουλεύει μηδαμῶς περὶ θανάτου διανοεῖσθαι τοῦ
 βασιλέως (A 207—214), κἀκείνος συναινεῖ χρῆναι συμβουλεύουσι θεοῖς
 25 πεπεισθαι (A 216 sqq.). σῶζεσθαι οὖν ἔδει τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ πάν-
 των, ἵνα καὶ τὰ ἀπειληθέντα πληρωθῇ. καὶ οὐκ ἄδικος ἢ <e corr.>
 κρίσις. ὑπὲρ ὧν γὰρ λοιμωσκόνητων αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν συνήγαγε καὶ
 τὸ πρόσκρουμα ἔσχε πρὸς τὸν βασιλέα, τούτους οὐδαμῶς ἔσχεν ἀγα-
 νακτοῦντας ὑπὲρ αὐτοῦ ὑβρίζομένου. διὸ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθεράπευεν
 30 αὐτοὺς λέγων οὐδέ τί πω ἴδμεν Ξυνήια κείμενα πολλά, λαοὺς
 δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγεῖρειν (A 124—126). καὶ
 ἀπειλοῦντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀφελεῖν τὴν Βρισηίδα, οὐ παρ' αὐτοῦ
 φησιν εἰληφέναι ἀλλὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων· καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς
 ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς, ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι
 35 υἱεὺς Ἀχαιῶν (A161.162). ὕστερον δὲ μὴδὲν αὐτῶν δυσχεραίνοντων μὴδ'

Longe peiore ratione excerptum:

B (f. 14^a, ad μιν v. 407): καὶ πῶς ταύτην οὐκ ἤτει τὴν δόξαν, ὅτε, φησί,
 πολλὰς αὐπνοὺς νύκτας λαυεν <—on cod.>; ὅτι ἡ δόξα εἰς Ἀγαμέμνονα
 ἀνέτρεχεν. εὐημερούνητων τοίνυν τῶν οἰκείων οὐκ ἔδει χαρίτων ἀμοιβὰς αἰτεῖν,
 ἐπεὶ δὲ ὠργίσθη αἰτεῖ τὴν τοῦ Διὸς μεταβαλεῖν βουλήν. καὶ εἰ ἔμελλε τρέψαι
 τὴν τοῦ Διὸς βουλήν, κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὡς ἀδικήσαντος ἐχρῆν τρέψαι,
 οὐχὲν κατὰ πάντων. ὅτι, φησί, διὰ τὴν ἀχαριστίαν αὐτῶν τοῦτο ποιεῖ καὶ ὅτι
 ὑβρισθῆναι παρεῖδον. τὸ δὲ μνήσασα διὰ τὴν Ἥραν· διὸ φησιν αἰ' κέν πως
 ἐθέλησιν ἐπὶ Τρώεσσι ἀρεῖξαι (A 408).

ὡσπερ ἐπὶ τοῦ Χρύσου τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδειξαμένων αἰδεῖσθαι δεῖν τὸν ἱερῆα (A 23) ὅσω καὶ τὸν ἀριστερά καὶ μὴ ἀτιμάζειν, εἰκότως καὶ πως <καὶ πόθεν cod., quod correxi> αὐτοῦ ὁμοίως πρὸς πάντας ἀπειλεῖ καὶ τὴν ἀφαίρεσιν κοινοποιεῖ λέγων χειρὶ μὲν οὐ τι ἔγωγε μαχέσσομαι εἴνεκα κούρης οὔτε σοὶ οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες (A 298. 299). ὥστε καὶ ἡ μῆνις λόγον εἶχε τὴν τιμωρίαν εἰσπραττομένη παρὰ πάντων, τῶν μὲν διὰ τῆς ἥττης, τοῦ δὲ διὰ τῆς ὑπὲρ τῶν ἠττωμένων λύπης.

*B f. 14^a ad Αἰθιοπῆας. 420. διὰ τί ἡ Θέτις οὐκ ὤχετο πρὸς τὸν Δία ἐν Αἰθιοπία ὄντα; οὐ γὰρ δὴ πόρρω Αἰθιοπία ἦν τοῦ Ὀλύμπου· καὶ γὰρ πᾶς χώρος ῥά- 10
Lp f. 61^a, in imo marg. διοσ οὔση θεᾶ. ῥητέον οὖν ὅτι οὐδὲν ἀναγκαῖον <ἂν ἀγκαῖον Lp>
scrpt., c. l. ἐπέιγεςθαι ἐν τῇ ὀργῇ ἐκτελέσαι τὰ θυμῷ φίλα τοῦ ὠργισμένου ἀλλὰ
Αἰθιοπῆας. μᾶλλον διδόναι μετανοία <μετανοίας Lp> τόπον. ἔπειτα οὐκ ἐπιτήδειος ἦν ὁ τόπος περὶ ὧν ἐμελλε δεῖσθαι, παρόντων τῶν φίλων θεῶν τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐπεὶ καὶ ὕστερον οὐ παραγενομένη ἀλλ' ὑποπτεύασα ἡ Ἥρα 15
ἐπίστασθαι ἐπειράτο. ὅτι δὲ παρήκαν δηλοῖ· φησὶ γὰρ θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο (v. 424). δοκεῖ δέ τι καὶ ὅπως οἱ Τρῶες αἰσθωνται τῆς μῆνιδος ὁ ποιητῆς ἐμβάλλειν τὰς ἡμέρας ταύτας, ἵνα θαρσύναντες ἐξέλθωσι· πρότερον γὰρ οὐκ ἐξῆσαν ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιά τε 20
πύλας (I 354).

*B f. 14^a. ἄλογον τὸ μὴ πορεύεσθαι εὐθὺς εἰς τὴν <om. L> Αἰθιοπίαν. λύεται
L f. 16^b, II. δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ· τοῖς γὰρ θεοῖς εὐχουμένοις ἀτοπον ἐνοχλεῖν, καὶ
Lp f. 61^a, in marg. inter. ἄλλως διὰ τὸ τοὺς συμμάχους τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖ τυγχάνειν <τυγχά-
scrpt., c. l. εἶμ' αὐτῆ. νοντας L>.
B f. 15^a ad 449. δεῖ προσιόντα θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν εἰκάζειν αὐτὸν θεῷ. 25
χειρνίψαντο. διὰ τί δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπονίπτοντας τὰς

25 δεῖ γὰρ πρ. θ. Lp post θεῷ Lp ins.: ἀπὸ δὲ τῆς χειρὸς ἐνικῆς ἐστι χειρνίψαντο 26 ἀπονίζοντας Lp

11 sqq. † B f. 14^b ad χαλκοβατῆς A 426 (id. Lp f. 61^a c. l. χθιζός, L f. 17^a coniunct. c. schol. v. 420, c. l. ἀγάννιφον): . . . οὐκ ἄπεισι δὲ εἰς Αἰθιοπίαν ἢ Θέτις, ὅτι ἐκεῖ ἦσαν οἱ Ἀχαιοὶ <Ἀχαιοὶ B> θεοί, καὶ τῷ νῆφ καιρὸν μετανοίας <μεταγνοίας L> διδοῦσα καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἑλλήσι, καὶ ἵνα Τρῶες αἰσθωνται <καὶ τρῶες ἔσεσθαι Lp> τῆς μῆνιδος καὶ τολμήσωσι <τολμήσαι Lp> λοιπὸν εἰς τὴν <om. L Lp> μάχην. Eadem fere Eust. p. 128, 29 sqq.

25 Ea quoque verba quae ante διὰ τί leguntur (δεῖ — θεῷ) cum quaestione cohaerere e schol. in cod. Hamburg. (p. 39) ad Od. γ adscripto ceterum longe peius excerpto concludendum videtur. Incipit enim ita: διὰ τί τοὺς ἀνθρώπους πρὶν φαγεῖν ποιεῖ τὰς χεῖρας ἀπονίζεσθαι, τοὺς δὲ θεοὺς οὐδαμῶς; διὰ τί πρὸς δεῖπνον μὲν ἀπονίζουσι, μετὰ δὲ τὸν δεῖπνον οὐδαμῶς; θεοὶ μὲν οὐκ ἀπονίζονται· καθ' αῶρον μὲν γὰρ. μετὰ τὸν δεῖπνον οὐ ποιεῖ <ποιεῖ cod.> ἀνθρώπους ἀπονίζεσθαι τὰς χεῖρας ὅτι οὐδὲ κτλ. (reliqua iis quae p. 17, 1—3 edidimus respondent, cf. schol. Od. II, p. 752 Dind.).

26 sqq. † L A 449 (f. 18^a): διὰ τί μετὰ τὸ ἀνελεῖν τὴν τοιαύτην δαίταν οὐ νίπτουσι τὰς χεῖρας ἀλλὰ πρότερον, χειρνίψαντο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχύντας ἀνέλοντο; ἔστι δὲ ἡ λύσις ἐκ τοῦ πράγματος· οὐ γὰρ ἦν τοιαύτη δαίτη

χειρας; ὅτι οὐδὲ ὄψοις τοιοῦτοις ἐχρῶντο ὥστε δεῖσθαι ἀπονίψεως καὶ **Lp f. 61^b c. l.**
 ὅτι παυόμενοι τοῦ δειπνεῖν ἔσπενδον, μετὰ δὲ τὰς σπονδὰς οὐ δεῖ **χερνίπαντο**
 νίπτεσθαι. ῥητέον δὲ καὶ τοῦτο· ὅταν γὰρ λέγῃ χερνίβα δ' ἀμφί- **δ' ἔπειτα.**
 πολος προχόψ ἐπέχευε φέρουσα νίψασθαι (α 136), φήσομεν· **Cf. schol. d**
 5 ἄλλ' οὐχὶ πρὸ τοῦ δεῖπνου μόνον. ἀπλῶς γὰρ τὰς ἀρχὰς μηνύσας **52 Dind.**
 οὐκέτι τὰ κατὰ μέρος διέξεισιν, ὥστε παρέκειντο τὰ χειρόνιπτρα ὅτε
 βούλοιντο νίπτεσθαι. καὶ γὰρ καὶ ἡ τράπεζα καὶ τὰ ἄλλα ἄχρις οὗτου
 βούλοιντο χρῆσθαι αὐτοῖς παρέκειτο. οὕτω καὶ τοὺς Πυλίου ἐν τῷ
 κατάπλῳ Τηλεμάχου εὐωχουμένους οὐκέτι δεδήλωκεν ὅπως τῆς ἡόνος
 10 ἀπηλλάγησαν. καὶ τὴν Ἀθηνᾶν Μέντη ὁμοιωθεῖσαν καὶ τὸ δόρυ δοῦσαν
 τῷ Τηλεμάχῳ (α 127) οὐκέτι φησὶ πῶς τοῦτο ἀπέλαβε. καὶ τὸ τόξον
 εἰς κατασκοπὴν ἀπιόντι Μηριόνης δίδωσιν Ὀδυσσεῖ (Κ 260)· ὅπως δὲ
 τοῦτο ἀπέδωκεν οὐκέτι ἐπεσημήνατο, διδοὺς τοῖς ἀκροαταῖς καθ' ἑαυτοῦς
 λογίζεσθαι τὰ ἀκόλουθα. καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἔστι γινῶναι παρ' αὐτῷ·
 15 οὐ γὰρ μόνον τί εἶπη, ἀλλὰ καὶ τί μὴ εἶπη ἐφρόντισεν.

462. v. Ψ 259.

473. v. ad X 391.

477. ad Θ 1.

486. ἔρματα ἐξηγοῦνται τὰ ὑπερείσματα· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ***B f. 16^a ad**
 20 ἐνεῖρθαι καὶ ἐρηρεῖσθαι τῆ γῆ. οὕτως οὖν καὶ τὰ ἐλλόβια ἔρματα εἴρη- **ἔρματα.**
 ται παρὰ τὸ ἐνεῖρθαι· ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἐυτρήτοισι λοβοῖσι **L f. 19^a, II.**
 (Ξ 182). καὶ ἔρμις (θ 278. ψ 198), ὁ κλινόπους, τὸ οἶον ἔρμα καὶ **Lp f. 62^b c. l.**
 ἐρηρεϊσμένον κατὰ τῆς γῆς. καὶ ἡμεῖς δ' ἔρμα πόληος ἀπέκταμεν **ἔρματα.**
 (ψ 121), τὸ ἔρεισμα καὶ θεμέλιον, ἐκ τοῦ ἐρηρεῖσθαι ἐν τῇ ἔρα. καὶ

2 παυάμενοι Lp τὰς om. Lp 3 ἀπονίζεσθαι Lp 4 post φέρουσα Lp
 ins.: καλῆ χρυσεῖη ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος post φήσομεν Lp ita: οὐκ εἰς τὸ
 νίψασθαι προ τ. δ. μ. 6 οὐκ ἐπὶ B ἐπέξεισιν Lp παρέκειτο Lp 8 χρῆσα-
 σθαι Lp παρέκειτο om. Lp 9 ὅπως ἐκ τῆς ἡόνος ἀναστάντες ἀπ. Lp 10 τ.
 ἀθ. μὲν τὴν ὁμοιωθεῖσαν, sprasrpt. o, Lp 11 τῷ om. Lp οὐκέτι ὅπως τοῦτο
 ἀπιούσα ἀπ. Lp ἀντέλαβε B 12 δίδωσι μῆρ. ὁδ. Lp 14 παρ', ρ θ corr., B
 19 L c. l. ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν incipit: ἐξηγοῦνται τὰ ὑπερ. ἀπὸ γὰρ
 τοῦ ἐνεῖρθαι καὶ ἐρηρ. τῆ γῆ γέγονεν 20 ἐλλώβια L 21 ἐν δ' ἄρα δ' ἔρματα
 Lp 22 καὶ ἔρμα ὁ κλ. Lp 24 τῆς om. L δὲ ἔρμα B πόλιος L

*ὥστε δεῖσθαι ἐπινίψεως ἄλλως τε ὅτι καὶ παυόμενοι τοῦ δεῖπνου ἔσπενδον·
 μετὰ γὰρ τὸ δειπνῆσαι οὐκ ἦν θεμιτόν.*

19 sqq. Quae h. l. cod. Leid. auctoritatem secuti inter Porphyriana retuli-
 mus veri simile est e quaestione derivata esse ad Δ 117 instituta, cuius vestigia
 et apud Eust. Δ p. 451, 31 (ἔστι δὲ λύοντα τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν κτλ.) et Apol-
 lon. v. ἔρμα exstant (ὁ δὲ Σιδώνιος βοηθῶν τῷ λεγομένῳ κτλ.) — Eadem fere
 quae h. l. in nostris codicibus exstant Manuel Mosechopolus, p. 719, 28
 Bachm., in usum suum convertit.

24— p. 18, 2 τὸ ἔρεισμα — ἔεργο a Porph. abiudicavit Kammer, Porph.
 schol. Homericæ emendatiora, (diss.) Regim. 1863, p. 34.

ὄρμος δὲ ὁ περιδέραιος κόσμος· χρύσειον ὄρμον ἔχων (ο 460), εἴτ' ἐτυμολογεῖ· μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο.

*B f. 16^b ad 524. διὰ τί ὑποσχόμενος ὁ Ζεὺς τῇ Θέτιδι ἐπικρατετέρους ποι-
κατανεύσο- ησαι τοὺς Τρῶας οὐκ εὐθὺς τοῦτο τελεῖ, πολὺν δὲ φόνον πρότερον
μαι. ἐπιτρέψας τῶν Τρώων γενέσθαι, ὡς εἰπεῖν τὸν ποιητὴν· 5
L f. 20^b, II, ἔνθα κεν αὐτὴ Τρῶες ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
c. l. εἰς τὸ Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες (Z 73. 74),
εἰ δ' ἄγε τοι ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες (Z 73. 74),
κατανεύσο- τότε τῇ ὑποσχέσει προστίθεται; ῥητέον δὲ ὅτι τῶν ὄρκων παρὰ τῶν
μαι. Τρώων συγχυθέντων τιμωρίαν δοῦναι πρότερον τοὺς παραβάτας ἠξίω-
σαν· καὶ πολλῶν διὰ τοῦτο ἀνηρημένων, ὡς εἰς ἀπογνώσιν τῶν πραγ- 10
μάτων ἀφικέσθαι καὶ βουλὰς τοῦ δεῖν ἀπογῶναι τὴν Ἑλένην, τότε
λυκάντων τῶν Ἑλλήνων τὴν παράβασιν ἐκ τοῦ μὴ δέξασθαι τὰ πεμ-
φθέντα ἐκ τῆς Ἰλίου ἐπαγγέλματα διὰ τοῦ Ἰδαίου ἔχοντα οὕτως (H
386 sqq.)·

ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοὶ 15
εἰπέμεν, αἶ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
μῦθον Ἀλεξάνδρου, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε·
κτῆματα μὲν ὅς' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἠγάγετο Τροίηνδ', ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι,
πάντ' ἐθέλει δόμεναι καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι· 20
κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
οὐ φησιν δώσειν, ἧ μὴν Τρῳέες γε κέλονται·
τοιαύτης γὰρ πρεσβείας ἀφιγμένης προστίθησιν ὁ Διομήδης (H 400 sqq.)
μήτ' ἄρ τις νῦν κτῆματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω
μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν, 25
ὡς ἤδη Τρῳέσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται,
ἔπειτα τῶν Ἑλλήνων συμψήφων γενομένων — ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα
πάντες ἐπίαχον υἱὲς Ἀχαιῶν, μῦθον ἀγασσάμενοι Διομή-
δεος ἵπποδάμοιο (H 403. 4) —, καὶ τότε Ἀγαμέμνωνος εἰπόντος·
Ἰδαί', ἦτοι μῦθον [Ἀχαιῶν] αὐτὸς ἀκούεις, 30
ὡς τοι ὑποκρίνονται, ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως (H 406. 7),
καὶ διὰ πάντων, τῶν τε ἀρίστων καὶ τοῦ βασιλέως τοῦ τε ὄχλου, διελ-
θόντος, ὅτι μὴδ' ἐμμένουσι τοῖς ὄρκοις καὶ ἀποδιδούσι τὴν Ἑλένην καὶ

1 ἔρμα pro ὄρμος L περιδέραιος L ἔρμα pro ὄρμον L 2 δὴ λέκτροισιν
BLp δὴ λέκτροισιν ἔορτο L, corr. Vill. 3 B praemittit ἀπορία 7 ἀναλ-
κείοισι L 9 πρότερον δοῦναι L 13 διὰ τοῦ Ἰδαίου ἐπαγγέλματος L
15 ἀγαβοὶ L 16 εἰπέμεν (suprascript. ai) εἰέπερ L 18 post ἀλέξανδρος B ras.
sex fere litter. 19. 20 ὤφελλεν ἀπ. ἐθέλει δόμεναι B 20 ἄλλα L
21 δ' om. L 22 ἦν φησιν δώσειν L 23 γὰρ φηγμένης B 25 post
ἐστιν in L schol. ad A 520 pertinens sequitur (de αὐτῶς): ὡς μάτην ψευδῶς κτλ.
Quo et alii quibusdam interiectis, f. 21^b rursus quaestio Porphyry. (lin. 26): δὴ
τρῳέσσιν 28 ἀγασσάμενοι L 30 ἰδαίων L Ἀχαιῶν om. codd. 32 καὶ τοῦ
ὄχλου L 33 ἀποδιδόασι codd.

3 sqq. Cf. Porph. Ⓞ 5.

τὰ κτήματα καὶ ὅσα ὠμολογήθη χρῆ πείθεσθαι, ἀλλὰ μόνον πολεμεῖν, συνέβη λύσιν γενέσθαι τῶν ὀρκίων καὶ τὴν ἐπιτορκίας δυνάμει ἄφεςιν. οὗτοι γὰρ οὐκ εἰς ἀπαίτησιν τῆς Ἑλένης κατὰ τοὺς ὄρκους ἐτράπησαν, εἰς δὲ παραίτησιν μὲν ταύτης, πολέμου δὲ παρασκευήν· ὅθεν καὶ τεῖχος
5 ταῖς ναυσὶ περιβάλλοντες φαίνονται, τοὺς μὲν ὄρκους ἕασαντες, πρὸς ἄλλα δὲ τραπόμενοι. διὸ καὶ ἐπιλέγει ὁ Ἀγαμέμνων (H 411)

ὄρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, ἀνελῶν τὸ δεῖν τούτοις ἐμμένειν καὶ ἐπιτρέψας αὐτοὺς τῷ Διί. ἀνηρημένου τοίνυν Πανδάρου τοῦ τοὺς ὄρκους παραβάντος (E 290 sqq.)
10 καὶ θυσίων καὶ λιτανειῶν γεγονυῖων καὶ ἐπιστροφῆς πρὸς τοὺς ὄρκους διὰ τοῦ ὁμολογεῖν καὶ λέγειν (H 350 sqq.)·

δεῦτ' ἄγερ', Ἀρτεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
δῶομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
ψευσάμενοι μαχόμεσθα, τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν
15 ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ᾧδε,
καὶ εἰκότως καὶ ἦττα γίνεται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐκτελεσθῆναι τὰ εἰρημένα καὶ παύεται ἢ ἐκ τῆς παραβάσεως μῆνις, τῶν Ἑλλήνων ἀρνησαμένων τὴν κατὰ τοὺς ὄρκους γινομένην ἀπόδοσιν καὶ εἰς πόλεμον παρεσκευασμένων.

526. ταῦτα παιδευτικὰ πρὸς πίστιν. τὰς δὲ αἰτίας εἶπε, δι' ἃς οὐ B f. 17^a ad
20 τελοῦμεν τὰς ὑποσχέσεις· ἢ μετανοήσαντες, ὅπερ <δ L> δηλοῖ τὸ παλιν- παλινάγρε-
ἀγρετον, ἦτοι τὸ εὐμετάτρεπτον <om. haec tria verba Lp>, ἢ παρα- τον.
λογιζόμενοι τοὺς δεθέντας, ὅπερ ἐν τῷ ἀπατηλῷ νοεῖται, ἢ οὐ δυνη- L f. 19^b, II.
θέντες ἐκτελεῖν <ἐπιτελεῖν Lp> τὰς ὑποσχέσεις, ὅπερ εἶχε τὸ ἀτελεῦ- Lp f. 63^a c. l.
τητον <add. L: ἐκ δὲ τοῦ μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον ἐδήλωσεν οὐ γὰρ ἐμὸν
25 κτλ., quae in B et Lp recte nov. schol. ad v. 530 pertinens efficiunt>. παλινάγρε-
τον.

544. quod ad h. v. in codicibus legitur scholium omisi; B (f. 17^a ad πατήρ) enim et L (f. 21^a) ita incipiunt: τὸν Δία μόνον τῶν θεῶν οὕτως καλεῖ ὅτι κτλ., Lp (f. 63^b) vero: διὰ τὸν Δία κτλ., ita ut litterae δια per errorem bis positae esse videantur. Quali e ditto-
30 graphia facillime oriri potuit quaestionis forma quam unus cod. A (f. 22^b) exhibet: διὰ τί τὸν Δία κτλ.

592. πῶς τῶν ἄλλων θεῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ φερομένων ριπή, B f. 18^b ad
Ἥφαιστος δι' ὄλης ἡμέρας φέρεται; φαιμέν οὖν ὅτι πᾶν δ' ἡμᾶρ οὐ πανδήμαρ.

2 λύσιν B (vid.) ὄρκων L 3 ἐτράποντο L 6 διατραπόμενοι, om. δέ, L 7 ἦρας L 13 δῶομεν L ἄγειν evan. B 14 μαχόμεθα L οὐ νύ τοι B L ὑμῖν L 15 ῥέξομεν B 16 prius καὶ om. L ἦττα L e corr. 32. 33 θεῶν post φερομένων L πῶς τ. ἀλλ. θ. οὐ κινήσει ἀπὸ τ. οὐρ. φερομένων ἐπὶ γῆς, Ἥφαιστος κτλ. Lp 33 πανδήμαρ corr. e πᾶν δ' ἡμᾶρ B ὅτι πανήμαρ L ὅτι τὸ πανήμαρ Lp

19 sqq. Diple v. 526 appicta a schol. Ariston. ita explicatur: ὅτι περιώρισε τοὺς τρόπους. Quae in altero schol. A leguntur Porphyrianis simillima διὰ τοῦ παλινάγρετον ἐσημᾶνεν ὅτι βέβαιός ἐστιν κτλ. (cf. Eust. p. 144, 26) quam originem habeant non constat.

33 Aristarchi sententia (v. Lehrs, Ar. p. 151) male reddita.

L f. 23^a. δηλοῖ τὸν ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας καιρόν, ἀλλὰ τὴν πελάζουσαν
 Lp f. 64^b c. 1. τῆ νυκτὶ ὥραν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν
 πάν δ' ἡμαρ φερόμεν. ἰλάσκοντο (A 472) καὶ τὰ ἐξῆς, πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον κατα-
 δύντα δαίνυντο (A 601).

B f. 18^b ad 594. εἰ ἐλαττοῦται, φασί, τὸ θεῖον, καὶ τέλεον ἐπιλείπει, ἀγνοοῦν- 5
 θυμὸς. τεσ ὅτι πολλαὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ φύσεις μειοῦνται μὲν οὐκ ἐκλείπουναι
 L f. 23^a. δὲ τέλεον. καὶ γὰρ καὶ αὐχμῶν πλεοναζόντων μειοῦται τὸ ὑγρὸν ἀλλ'
 Lp f. 64^b c. 1. οὐκ ἐπιλείπει. καὶ Ἄρης· μόγις δ' ἐσαγεῖρατο θυμόν (Φ 417).
 ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν.

B

1. Vat. ζητ. ις'. Γελοῖωσ δ' Ἀπίων Δ 457* B f. 60^b, L f. 89^a, Lp
 ἵπποκορυστὰς ἀποδέδωκε τοὺς κό- f. 100^a. Γελοῖωσ δ' Ἀπίων τοὺς 10
 ρυθας ἔχοντας ἵππειαισ θριξὶ κεκο- ἵπποκορυστὰς ἀπέδωκε τοὺς κό-
 σμημένας. εἰ γὰρ παρὰ τὴν κόρυρ ρυθας ἔχοντας ἵππειαισ θριξὶ κε-
 συνέκειτο, ἵπποκόρυθος ἂν ἐλέγετο. κοσμημένας. εἰ δὲ παρὰ τὴν κόρυρ
 νῦν δὲ σημαίνει τὸν ἔφιππον ὀπλί- συνέκειτο, κἂν ἵπποκόρυθος ἐλέγοντο.
 την· κορυστῆς γὰρ ἀπὸ μέρους ὁ νῦν δὲ σημαίνει τὸν ἔφιππον ὀπλί- 15
 ὀπλίτης καὶ μαχητής· πρῶτος δ' την. κορυστῆς γὰρ ἀπὸ μέρους
 Ἄντιλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα ὀπλίτης καὶ μαχητής· ὡς βᾶ τὸν
 κορυστὴν (Δ 457). καὶ τὸν Ἄρεα ὑψοῦ ἔχοντε δύο Αἶαντε κο-
 δὲ ἔφη χαλκοκορυστὴν· Ἀργεῖοι ρυσταὶ (N 201). καὶ τὸν Ἄρεα
 δ' ὑπ' Ἄρηι καὶ Ἐκτορι χαλ- δὲ ἔφη χαλκοκορυστὴν· Ἀργεῖοι 20
 κοκορυστῆ (E 699), ὃ τὸν ὀπλί- δ' ὑπ' Ἄρηι καὶ Ἐκτορι χαλ-
 την σημαίνει καὶ ἀντίθετον τῷ ἵπ- κοκορυστῆ, τὸν ὀπλίτην σημαίνων
 ποκορυστῆς. ἐκ δὲ τοῦ κορυέσθαι, καὶ ἀντίθετον τῷ ἵπποκορυστῆ. ἐκ
 ὃ πλεονασμῷ τοῦ θ ἔφη κορυέσθαι, δὲ τοῦ κορυέσθαι, ὅπερ ἐν πλεο-

1 ἔως ἐσπέρας Lp 3 πρόπαν Lp 5 Lp inc.: ὀλίγη δὲ ἰσχύς ἐνήεν μοι. εἰ
 ἐλ. κτλ. φησὶ L ἀγνοοῦσι Lp ἀγνοεῖ τις L 6 τῶν om. Lp τῶν ἐνωθέν-
 των τ. κ. φύσεις L μειοῦσθαι μὲν πεφύκασιν Lp ἐλλείπουναι BL 7 γὰρ καὶ
 om. Lp αὐχμῶν, ω in ras., B 8 μόγις δ' ἐς ἀγορήσατο θυμόν L

9^a In cod. Vatic. haec quaestio per errorem aequae atque superior quinta
 decima (ιε') numeratur 12^a [εἰ] γὰρ περὶ V¹, εἰ γὰρ παρὰ V² mg. κόρυρ V
 14^a ἔφιππον ex ἐφ' ἵππων V² 15^a [κορυστῆς] V¹, κορυστῆς V² mg. 16^a πρῶ-
 τα V 20^a [ἐκ]τορι V¹, ἐκ V² mg.

9^b B ad κορυστὴν, Lp c. 1. ἄνδρα κορυστὴν, L c. 1. πρῶτος δ' Ἄντιλοχος
 Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστὴν, qui ita incipit: ὡς βᾶ τὸν ὑψοῦ ἔχοντε κτλ. lin. 18
 13^b κεκοσμημένους. εἰ δὲ περὶ τὴν κόρυρ Lp 15^b τὸ ἐφ' ἵππων ὀπλίται BLp
 18^b κορυστὰ L 23^b τὸ ἵπποκορυστῆς L

5 sqq. Cf. Eust. A, p. 158, 25: τὸ δὲ ὀλίγος θυμὸς ἐνήεν ἔχει μὲν ἀκό-
 λουθὸν ποτε τὸ καὶ θανεῖν ἂν τὸν Ἥφαιστον ὀλιγοῦμενον. λύεται δὲ καὶ ἄλ-
 λως μὲν τῷ μὴ ἐξ ἀνάγκης αἰετῇ ὀλιγώσει φθορὰν ἐπακολουθεῖν, μάλιστα δὲ
 ἀλληγορικῶς κτλ. (cf. Cram. A. P. III, p. 146, 19). — Quae ad v. 594 de Sin-
 tibus traduntur ad Paralipomena potius quam ad Quaestiones referenda vi-
 dentur (v. Herm. XIV, p. 249).

ἢ τε περικεφαλαία κόρυς, καὶ κορύνη νασμῶ τοῦ θ ἔφη κορύθεται, ἢ τε ἀμυντήριον ἐκ κεφαλῆς ῥοπήν ἔχον περικεφαλαία κόρυς, καὶ κορύνη καὶ βάρος, παρ' ὃ καὶ ῥόπαλον λέγεται, καὶ κορυνήτης ὁ τῆ κορύνη καὶ βάρος, παρ' ὃ καὶ ῥόπαλον λέγεται, καὶ κορυνήτης ὁ τῆ κορύνη
 5 χρώμενος. ἔμπαλιν δὲ τὸ εἰς τὸ κρηρίπτεσθαι ἐπιτήδειον ζύλον κη-
 πάνιον καὶ κηήπτρον. ὡς καὶ ἐπὶ κρηρίπτεσθαι ἐπιτήδειον ζύλον κη-
 τοῦ δόρατος, ᾧ καταχρῶνται εἰς τὸ πάνιον καὶ κηήπτρον. καὶ ἐπὶ τοῦ
 κρηρίπτεσθαι, φησὶ στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ δόρατος τοῦ ἐπερεισθέντος τῆ γῆ
 10 μελίας χαλκογλώχινος ἐρρι- οὔδει ἐνικκίμφθη (Π 612)· ὡς-
 σθεῖς (X 225), οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ περ δὲ ἐπὶ τοῦ δόρατος καταχρῶν-
 ῥοπάλου, ὅτε λέγει δὸς δέ μοι, ται εἰς τὸ κρηρίπτεσθαι· στῆ δ' ἄρ'
 εἶ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμη- κτλ. <ut Vat.>, οὕτως ἐπὶ τοῦ ῥο-
 μένον ἐστὶ, κρηρίπτεσθαι (ρ πάλου, ὅταν λέγῃ δὸς δέ μοι —
 15 195). ἐν δὲ τῷ ἵπποκορυστής δύ- ἐστὶ <ut Vat.>, ὡστε κρηρίπτεσθαι.
 ναται ἢ ἵππου γενικὴ συγκείσθαι ἀντὶ ἐν δὲ τῷ ἵπποκορυστής δύναται ἢ
 τοῦ ἵππεύς, ὡς τὸ ὀτρύνων ἵπ- ἵππου γενικὴ συγκείσθαι ἀντὶ τοῦ
 πους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώ- ἵππεύς, ὡς τὸ ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 τας (Π 167)· τοὺς γὰρ ἵππους τοῖς ἀρήσιος ἵστατ' Ἀχιλλεὺς ὀτρύ-
 20 ἀσπιδιώταις ἀντιθεῖς, ἦτοι πεζοῖς νων ἵππους καὶ ἀνέρας ἀσπι-
 ὀπλίταις, ἐμήνυεν ὅτι ἀντὶ τῶν διώτας· τοὺς γὰρ ἵππους τοῖς
 ἵππέων τοὺς ἵππος ἔφη. ᾧ τρόπῳ ἀσπιδιώταις ἀνδράσιν ἀντιθεῖς,
 καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν ἢ τῶν τουτέστι τοῖς ὀπλίταις, ἐμήνυεν
 Περσῶν ἵππος ἐνίκηεν, ἦγουν οἱ ὅτι ἀντὶ τῶν ἵππέων τοὺς ἵππους
 25 ἵππεῖς· ἡγεμονικώτεροι δὲ τῶν πε- ἔφη. ᾧ τρόπῳ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ
 ζῶν οὗτοι. διὸ ὀτρύνει ἵππους τε λέγομεν ἢ ἵππος τῶν Περσῶν
 καὶ ἀνέρας. καὶ τὸ εὔδειν οὖν ἐνίκηεν, ἀντὶ τοῦ οἱ ἵππεῖς· ἡγεμο-
 ἀνέρας ἵπποκορυστὰς κατ' ἐπικρά- νικώτεροι δὲ τῶν πεζῶν οὗτοι. διὸ
 τειαν εἰρημένον δηλοῖ οὐ μόνον ὀτρύνει ἵππους τε καὶ ἀνέρας.
 30 ἵππεῖς ἀλλὰ καὶ πεζοὺς καὶ οὐκ καὶ τὸ εὔδειν οὖν ἀνέρας ἵπποκο-
 ἀνδρας μόνον ἀλλὰ καὶ γυναῖκας ρυστὰς κατ' ἐπικράτειαν εἰρημένον
 καθεύδειν. δηλοῖ· οὐ μόνον οἱ ἵππεῖς ἀλλὰ καὶ
 οἱ πεζοὶ οὐδ' οἱ ἀνδρες μόνον ἀλλὰ
 καὶ αἱ γυναῖκες ἐκάθευδον.

1^a sqq. E Vaticano nihil notandum.

4^b ῥόπαλον L 7 ἔθλον B 10 ἐνικκίμφθη codd. 16 ἢ om. codd.

18 ἵππεῖς pro ἵππεύς BLp αὐτῷ τοῦ ἵππεῖς L 22 ἀσπιδιώτας BLp ἀνατι-
 θεῖς L 24 ὅτι ἀν τῶν ἵππέων Lp 27 οἱ om. L, qui deinde verba ἡγεμονι-
 κώτεροι δὲ — ἵππεῖς (27—32) om.

21 sqq. † B f. 216^b ad ἵππους Π 167 (id. Lp f. 253^b c. l. ἀνέρας ἀσπιδιώτας):
 τοὺς ἵππεῖς <ἵππεῖς Lp>, ὧς φαμεν νικᾶν τὴν ἵππον τῶν πολεμίων. ὅθεν ἀντ-
 ἔταξεν αὐτῷ τὸ ἀσπιδιώτας. Reliqua aliunde addita sunt.

*B f. 19^a ad 2. ἀγνοοῦσί τινες οἱ τὸν νήδυμον ὕπνον ἀποδιδόντες τὸν ἡδύν.
 νήδυμος. ἔστι δὲ νήδυμος ὁ μὴ δύνων μηδὲ περιεχόμενος ἀλλ' αὐτὸς περιέχων.
 L f. 24^b, II ἐξηγήσατο γὰρ τὴν λέξιν εἰπὼν νήδυμος ἀμφιχυθεὶς (Ξ 253). καὶ
 (inde a lin. 17). αὐτὸς ὁ Ὑπνος φησὶν ὄφρ' ἔτι εὔδει Ζεὺς, ἐπεὶ αὐτὸν ἐγὼ μα-
 λακὸν περὶ κῶμα κάλυψα (Ξ 359). καὶ ἔτι· περὶ δ' ἀμβρόσιος 5
 κέχυθ' ὕπνος (B 19)· τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἄρ-
 ρειφόντης (Ω 445). διὸ καὶ οὕτως λέγει· οὐδέ μιν ὕπνος ἦρει
 πανδαμάτωρ (Ω 4).

τὸ δὲ νῆ στερητικὸν καὶ ἐν τῷ νήγρετος ἡδιστος θανάτω
 ἄγχιτα εἰκίως (ν 80). καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ περιεχόντων καὶ κατει- 10
 ληφόντων τὸ ὄλον λέγει· ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χύτο (Π 114)· τὸν
 δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψεν (P 591)· θεῖη δὲ μιν ἀμφέχυτ' ὀμ-
 φή (B 41)· θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν [Ἀθήνη
 (β 12). κέρηται] δὲ τῇ συνθέσει τῆς λέξεως καὶ ἐν τῷ λιμένεσ δ'
 ἔν[ι ναύ]λοχοι αὐτῇ ἀμφίδυμοι (δ 846), δύο λέγων εἰς οὖς ἔστι 15
 δύνειν. ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι, δύο ἐκ μιᾶς [καταδύσεως τῆς γαστροῦ].

ἐναντίον δὲ δοκεῖ τὸ Δία δ' οὐκ εἶχε νήδυμος ὕπνος τῷ
 ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς. λύοιτο δ' ἂν κατὰ λέξιν· καὶ γὰρ τὸ καθεύ-
 δειν ἐνίοτε δηλοῖ τὴν ψιλὴν κατάκλισιν ἐπὶ τῆς εὐνῆς, εἴπερ καὶ τὸ
 κοιμηθῆναι καὶ τὸ ἰαύειν. οὐ γὰρ ἂν ἔλεγεν· ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς 20
 μὲν ἀύπνους νύκτας ἴαυον (I 325), καὶ πάλιν· Εὐρυνόμη δ' ἄρα
 οἱ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι· [ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι κακὰ
 φρονέων ἐνὶ θυμῷ κεῖτ' ἐρηγορόων (υ 4—6)]. τὸ δὲ παν-

4 ὄφρα ἔτι Ζεὺς ἐπεὶ B 13. 14 Ἀθήνη et κέρηται Dindorfium secutus dedi,
 in codice detrita sunt 15 ι ναὺ in cod. detrita 16 καταδύσεως τῆς γαστροῦ
 in cod. detrita, supplenda e schol. infra (ad lin. 16) collato 17 L ita incipit:
 ἐναντία δοκεῖ ταῦτα· ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἰπποκορυταὶ εὔδον παν-
 νύχοι Δία δ' οὐκ εἶχε νήδυμος ὕπνος τῷ ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς πάρα δὲ χρυσόθρονος
 Ἥρη. λύοιτο δ' ἂν κτλ. 18 λύοιτο δὲ κ. λ. B 19. 20 καὶ τὸ — ὡς καὶ in
 B detrita 21 ἀύπνους om. L 21. 22 εὐρυν. γὰρ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλλε L
 22. 23 ἔνθ' — ἐρηγορόων BL om.; sensu postulante addidi; eadem in scholio
 excerpto leguntur

1—16 Eadem brevior forma ad δ 793 in codicibus DE Dindorfii, in D
 quidem praescripto Πορφυρίου (v. Dind. schol. Od., praef. p. LIII), leguntur.
 Nihilominus esse in iis quae aliunde sumpta cum Porphyrianis coaluerint non
 negaverim.

16 ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι κτλ. cf. schol. A et B l. c. (ad νήδυμος): Ἀρίσταρχός
 φησιν ἐκ τοῦ δύνω δῦμος καὶ ἐν πεντάσει νήδυμος· ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι, δύο ἐκ
 μιᾶς καταδύσεως τῆς γαστροῦ. . . . (id. Lp f. 65^a).

18—p. 23, 3 †B l. c. ad ἔχε B 2 (id. Lp f. 65^a c. l. Δία δ' οὐκ ἔχε): καὶ πῶς
 φησιν ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς; λύοιτο δ' ἂν κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ εὔδειν ἰαύειν
 κεῖσθαι, καὶ ἐπὶ ψιλῆς ἀνακλίσεως λαμβάνονται, ὅσον <om. Lp> πολλὰς μὲν
 ἀύπνους νύκτας ἴαυον καὶ Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλλε κοι-
 μηθέντι <om. h. vers. B>· ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι <ἐνθα δ' Ὀδυσσεὺς

νύχιοι ἐστὶ δι' ὅλης νυκτός, ὥστ' ἐγχωρεῖ τὸν μὲν διὰ μέρους ὑπνώσαι τοὺς δὲ δι' ὅλης. τὸ δὲ νήδυμος ὕπνος ἐστὶ βαθύς, ὥστε δύναιτ' ἄν ὑπνώσαι μὲν μὴ βαθεῖ δὲ ὕπνω.

8sq. ἀποροῦσι πῶς καὶ ὁ Ζεὺς οὐκ ἀληθεύει, ὑπικχνούμενος νῦν *B f. 19^b ad πανευδίη (v. 12). 5 γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν (v. 12), καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ἀπατάται καὶ ὁ ὄνειρος ὀλοός. ὀλοός μὲν οὖν ὁ ὄνειρος, ὅτι οὐ σαφής, Ἀγαμέμνων δὲ νήπιος, ὅτι ἀφροσύνης ἢ ἀπάτη γίνεται· τὸ γὰρ νῦν κεν ἔλοι Πριάμοιο πόλιν εἰς μίαν περιέστησε (? , περιέστη, supra-script. η, cod.) ἡμέραν. καὶ ὅτι οὕτως ὑπέλαβε καὶ ἤκουε τὸ νῦν 10 δηλοῖ τὸ ἐπιρρηθὲν αὐτῷ· φῆ <φή., duae litt. eras.,> γὰρ ὄγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ νήπιος (v. 37). Ζηνόδοτος δὲ παριστὰς τὴν τοῦ Διὸς ἀλήθειαν φησὶ κατ' ἐκείνην ἐαλωκέναι τὴν ἡμέραν τὴν Ἰλιον· ὅτε γὰρ οἱ ὄρκοι συνεχύθησαν, ἢ πόλις ἀπώλετο· ἐν γὰρ τῷ παρασπονδήσῃ <παρασπονδίασι cod.> τὸ μηκέτι σωθῆναι 15 κατεψηφίσθη. Ἀπίων δὲ φησὶν ὅτι πρότερον ἐνδοιάζων ὁ Ζεὺς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπέτρεψε τῇ Ἥρᾳ τὸν τῆς Τροίας ὄλεθρον· διὸ καὶ κατήλθεν ἢ Ἀθηναῖα, τῇ τῶν ὄρκων ἀνατροπῇ συναναστρέφουσα τοὺς Τρώας (Δ 73). ἔπειτα ἐρρήθη πανευδίη ἐξάγειν τοὺς Ἕλληνας, ὁ δὲ παρήκεν οὐ μικρὰν <μικροῦ cod., corr. Vill.> μερίδα τὴν τοῦ Ἀχιλλεύου. 20 πῶς οὖν ἀληθεύει καὶ ἐν τῷ ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λιχομένη (v. 14); καὶ τοῦτο ἀληθές· πέπεικε γὰρ ἢ Ἥρα· φησὶ γάρ·

1 ἐγχωρεῖ B detrit. διὰ μέρος B 2 δι' ὅλης — ἐστὶ B detrit.

μηστῆρσι Lp> κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ κείτ' ἐργηγορόων. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι παννύχιοι εὐδον, Ζεὺς δ' ἐ οὐ παννύχιος <ὁ δὲ ζ, οὐ πανν. Lp, addens ἀλλ' ἐπ' ὀλλγον>. Sequuntur in B verba ex altero fonte petita: διδαχῇ δὲ ἐστιν ὅτι καὶ θεοὶς πρὸς σκέψιν εὐθέτον νῆξ κτλ.

† A f. 24^a B 2 (id. L f. 24^a): πῶς ἐν τῇ A εἰπὼν <εἰπόντα L> τὸν Δία καθ' εὐθεῖν νῦν φησὶ Δία δ' οὐκ ἔχε <εἶχε L> νήδυμος ὕπνος; λέγομεν δὲ <om. L> ἡμεῖς ὅτι ἐκάθευθε μὲν ἀλλ' ἐπ' ὀλλγον ἐκαθεύθησε καὶ <om. L> οὐ διὰ πάσης τῆς νυκτός ὡς οἱ ἄλλοι, μεριμῶν <ὡς καὶ οἱ ἄλλοι καθ' εὐθεῖν L>.

4 Cf. Plat. rp. II, p. 383 A.

7 † B f. 20^a ad νήπιος B 38 (id. Lp f. 65^b c. l. νήπιος): νήπιος <om. Lp> ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι τὸ νῦν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας ἐνόμισεν.

11 sq. † B f. 19^b ad νῦν B 29 (id. Lp f. 65^b c. l. νῦν γὰρ κεν): ἐκείνη γὰρ ἢ ἡμέρα πεπόρθηκε τὴν πόλιν διὰ τὴν τῶν ὄρκων παραβάσιν.

18 † Paris. 2556 B 12 ap. Cramer., An. Par. III, p. 147 (c. l. πανευδίη): ... ζητεῖται διὰ ποίαν αἰτίαν ψευδόμενον παρειαγεί ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς Ἰλλίου πορθήσεως τὸν Δία; καὶ φαμεν ὅτι οὐ ψεύδεται ἀλλ' Ἀγαμέμνων πεπλάνηται· ὁ μὲν γὰρ ἔφη θωροῦξαι ἐ κέλευε πανευδίη, ὁ δὲ τὸ μέγιστον μέρος παραλιπὼν τὴν Ἀχιλλεύου συμμαχίαν εἰκότως τῆς ἐλπίδος ἐσφάλη, μὴ νοήσας τὰς του θεοῦ φωνάς. Idem fere ibid. p. 146, 11 et cod. 2767 ibid. p. 187, 19. Respicit hanc solvendi rationem Proculus ad Plat. Remp., p. 381 ed. Bas., τοὺς ἐξηγητὰς afferens.

δς τότ' ἔμοιγε καὶ Ἥρη στευτ' ἀγορεύων Τρωσι μαχήσεσθαι (E 832). τὸ οὖν νέφος τοῦ Ἄρεως ἔταξε κατὰ πλήθους.

*B f. 19^b,
cohaerens
cum scholio
ad Γ 98 sqq.
edendo.

ἀπρεπὲς δὲ τὸ λέγειν πανευδὴν· νῦν γὰρ κεν ἔλοι <ξ² cod.>
Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν (v. 12). τὸ γὰρ ψεύδεσθαι τὸν Δία
αἰρήσειν μέλλοντα τὴν πόλιν ἄτοπον. ἢ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεως· οἱ 5
μὲν, ὅτι τὸ νῦν δηλοῖ πλείω, ἐν οἷς περιέχεται οὐ μόνον τὸ τήμερον
ἀλλὰ καὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ. οἱ δὲ, ὅτι τὸ πανευδὴν σημαίνει μετὰ
πάντων, ὥστε παραλιπὼν τὸν Ἀχιλλέα ἡμαρτε μὲν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ
ἔθους· καὶ γὰρ στρατηγῶσι καὶ βασιλεῦσι συγκεχώρηται εἰς τὸ πρόσφο-
ρον ψεύδεσθαι· καὶ δὴ καὶ τὸν Δία εἰσάγει τοιοῦτον τῷ ἔθει ἐπόμενον. 10.

*B f. 20^b ad
πειρήσομαι.

73. διὰ τί ὁ Ἀγαμέμνων ἀπειράτο τῶν Ἀχαιῶν, καὶ οὕτως
ἔπραξεν ὥστε ὀλίγου τὰ ἐναντία συμβῆναι ἢ ἐβουλεύετο; καὶ τὸ κώλυμα
ἀπὸ μηχανῆς· ἢ γὰρ Ἀθηναῖα ἐκώλυεν· ἔστι δὲ ἀποίητρον τὸ μηχανήμα
λύειν ἄλλως εἰ μὴ ἔξ αὐτοῦ τοῦ μύθου. φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης, ποιη-
τικὸν μὲν εἶναι τὸ μιμῆσθαι τὰ εἰωθότα γίνεσθαι καὶ ποιητῶν μᾶλλον 15
τὸ κινδύνους παρεισάγειν. εἰκὸς δὲ καὶ ἐκ λοιμοῦ πεποννημένους καὶ
τῷ μήκει τοῦ χρόνου ἀπαυδήσαντας, καὶ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ τῆς οἰκείας
δυνάμεως ἀποστάντος, καὶ αὐτοῦ ἀφαιρεῖσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὴν Βρι-
σηῖδα λέγοντος εἰς φόβον τῶν ἄλλων· τυγχείει δὲ καὶ ἄλλος Ἴσον
ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἅντα (A 186), καὶ θορύβου γε ἐκ 20
τῆς ἔξαναστάσεως τοῦ Ἀχιλλέως γεγονότος, μὴ εὐθὺς παρακαλεῖν ἐπὶ
τὴν ἔξοδον, ἀλλὰ πειραθῆναι ἠγῆσασθαι δεῖν εἰ οὕτως ἔχουσιν. εἰ γὰρ
ἄνευ πείρας πολεμεῖν ἐκέλευε τοὺς οὕτω διακειμένους, συνέβη δὲ ἀντει-
πεῖν τινὰς, ἀνάστατον ἐγένετο τὸ πᾶν ἔργον καὶ ἐπανάστασις πάντων,
καὶ λοιπὸν ἢ δέησις τοῦ βασιλέως, ἢ κόλασις τῶν ἀπειθοῦντων. ἀναγ- 25
καία οὖν ἢ πείρα μετὰ τοῦ ἐναντιοῦσθαι παραγγεῖλαι τοὺς ἠγεμόνας,
ἐν ᾧ αὐτοὺς φθάσας ἐναντίους παρακαλεῖ γενέσθαι τῆς αὐτοῦ εἰς ἀπό-
στασις τοῦ πολέμου πείρας. προληφθέντες γὰρ ταῖς πρὸς αὐτὸν ὁμο-
λογίαις, ἄτοποι εὐρίσκονται μὴ κωλυταὶ γινόμενοι, ὥσπερ συνέθεντο,
συμπράκτορες δὲ τῶν φευγόντων. ὅθεν καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ εὐλόγως λεί- 30
πεται ἢ πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἐπιπληξίς, ἐπὶ ἀν λέγη· ἐν βουλῇ δ' οὐ

11 scholio in cod. praemittitur Ἀριστοτέ² 12 συμβουλεύειν cod., corr. Bkk.
13 μηχανῆς cod. 14 εἰ om. cod., addidit Vill. 15 ποιητέων? 20 γε pro
τε conieci

2 Quae de νέφος quod perhibetur Ἄρεως dicta sunt non expedit. Nisi error aliquis latet aut multa exciderunt, scriptura loci alicuius innui videtur (an Zenodotea?) ad nos neque per codices neque scholia propagata.

16 sqq. † Alterum *B h. v., scholio quod supra edidimus verbis καὶ ἄλλως praemissis subiunctum (L f. 26^b II, c. l. πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεισι πειρήσομαι): ἄλογον τὸ πειράζειν· εἰ γὰρ ἐτέρως <ἐτέροις L>, ὥσπερ καὶ ἐγένετο, τὸ πλήθος ἐνευθεν, ἀπώλετο ἂν πάντα τὰ πράγματα. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· προσησά-
λισται <—το L> γὰρ· ὑμεῖς δ' <om. L> ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. συνέφερε γὰρ ἢ πείρα διὰ τὸν καιρὸν, ἀφαστώτος τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ
πλήθους ὑποπιενομένου. — Aliter Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 148, 11.

πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπε (B 194). τὸ μὲν οὖν αὐτὸν παρακαλεῖν οὕτως ἔχοντας πολεμεῖν ἐπίφθονον ἦν, ἐκέλευσε δ' αὐτοῦ λέγοντος, ὡς δεῖ ἀπιέναι, τοὺς ἄλλους κωλύειν· ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν (v. 75). συνέβη δὲ ἃ εἰκὸς ἦν, διὰ τε τὸ
 5 ὄργαν καὶ τὸ μὴ εἰδέναι εἰ ἀπειρεῖατο ἀσμένως ἀκούσαι καὶ φθάσαι ἀναστάντας πρὶν τινα τῷ Ἀγαμέμνονι ἀντειπεῖν. ὁ οὖν Ἀγαμέμνων ὀρθῶς ἐβουλεύεσθαι· οὐ γὰρ δεῖ ἐκ τῶν ἀποβαινόντων κρίνειν τὸ ὀρθῶς, ἀλλ' ἐκ τοῦ πῶς κατὰ λόγον ἦν ἀποβῆναι· πολλὰ γὰρ παραλόγως ἐπιτυγχάνει, εἴπερ γε καὶ κατορθοῦται· καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἀνέστησαν πρὶν τινα
 10 ἀντειπεῖν. τί γὰρ ἔφη; ἐγὼ μὲν ἐρῶ ὅτι δεῖ φεύγειν, ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀντιλέγετέ μοι πρὸς τοῦτο, οὐ προσδοκῆσας ὅτι πρὶν ἀντειπεῖν αὐτῷ ἔσται τι τῶν ἀτόπων, οὐδ' ὅτι τὸ πλῆθος ἅμα τῷ φάναι αὐτὸν αἰῖζει ἐπὶ τὸ ῥηθέν. ἅμα δὲ καὶ ὁ ποιητὴς ἀγωνιάσθαι πεποίηκε τὸν ἀκροατὴν· τό τε γὰρ ἀποβῆναι καὶ τὸ πάλιν εἰς ὀρθὸν ἐλθεῖν τραγικόν,
 15 καὶ τοῦ ποιητοῦ ἐπιβολὴ ἔνογκος. ἡ δὲ λύσις οὐκ ἀπὸ μηχανῆς· ὅταν γὰρ διὰ τῶν εἰκότων γίγνηται, οὐ μηχανὴ τοῦτ' ἔστιν, ἀμ' ὅτε πρόκειται θεός. ἀλλὰ τοῦτ' εἰπὼν ὁ εἰκὸς ἦν αὐτοῖς γίνεσθαι, εἰς θεὸν ἀνέθηκε τὸν Ὀδυσσεῖα διανοηθῆναι ταῦτα δρᾶν ἃ πράξαι ἂν εἰκὸς ἔστιν, ὡς τὸ καὶ φεύγειν ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσῃ· ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν. ἢ οὐ τοὺς φεύγοντας ἐρητύειν κελεύει (οὐδὲ γὰρ ἤλπιζε τοῦτ' ἔσεσθαι), ἀλλ' ἐμοὶ ἀντιλέγειν, ἐπέχειν καὶ μένειν συμβουλεύοντας, καὶ τοῦτο ποιοῦντας πρὸς ἐμὲ διδάσκειν ὡς χρὴ μένειν καὶ μὴ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ ῥηθεῖσι περὶ φυγῆς πείθεσθαι.

82. ἀπρεπέες εἶναι δοκεῖ τὸ οὕτω κολακεύειν, ὡς τὰ μὲν τῶν ἄλ- *B f. 21^a ad
 25 λων ὄνειρατα ψευδῆ λέγειν, μόνον δὲ τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀληθές. εἰ μὲν τις.
 λύεται δὲ κατὰ λέξιν. οὐ γὰρ εἶπεν, εἴ τις εἶδεν ὅτι ψευδὲς ἔθεάσατο, ἀλλ' εἴ τις εἶπε τάχ' ἂν πρὸς χάριν ἐδόκει πλάσαι· νῦν δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν οὐκ ἂν ἐξαπατήῃ (<ἔξαπατοίη cod.>).

88. τὸ νέον ἐρχομένων ἀποδεδώκασι ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἐρχο- *B f. 21^a ad
 30 μένων αἰεί, ὡς τὸ κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰληλούθει (γ 318). νέον.
 Vat. Ζητ. κς' (rect. 27).

12 cod. οὔθ', corr. Dind. φᾶναι cod. 17. 18 ἀνέθηκε correxi ex ἀντέθηκε
 19 πολυκλήϊσι cod. 23 sequitur: καὶ ἄλλως. ἄλογον τὸ πειράζειν κτλ., v. supra
 ad p. 24, 16 29 Vatic. inc.: ἡὐτ' ἔθνεα εἰσι μελιττῶν ἀδινάνων π...ης <V² in
 marg. ἐτρ> ἐκ γλαφυρῆς αἰεί νέον ἐρχομένων. τὸ νέον ἐρχομένων ἀποδεδώκ...
 <V² mg. κασι> ἀντὶ τοῦ νεωστὶ αἰεί ἐρχομένων 30 εἰλήλουθεν V

10—23 † B f. 21^a ad ἐρητύειν B 75 (id. L f. 26^b s. l., Lp f. 66^a c. l. ἐρητύειν): οὐκ ἐκείνους φεύγοντας, ἀλλ' ἐμὲ ταῦτα λέγοντα· οὐ γὰρ ὄψεο τσοσούτων ταχέως <ταχάως Lp> ἀναπτρωθῆναι πρὸς φνηγὴν αὐτούς.

13 Cf. p. 26, 27.

24 sqq. † Eust. A, p. 175, 34 sqq. — Aliter Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 148, 17 sqq.

29 νέον pro νεοσι Aristarchus accepisse videtur, v. Lehrs, Ar. p. 151.

τί οὖν ἐστὶ τὸ νεωστὶ ἐξηγούμενοί φασι, ὅτι τὰς πτήσεις οὐ διηνεκεῖς ποι-
 οῦνται, ἀλλ' εἰς βραχύ, ὥστε φαντασίαν αἰεὶ παρέχεσθαι ὡς ἀρτίως ἐξορμω-
 μένων. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὴν ὥραν μηνύειν μᾶλλον ὅτε πέτονται, πέτονται
 δὲ τοῦ ἦρος αἰεὶ, νέον δὲ τὸ ἔαρ ἐκάλουν καὶ νέον ἔτος ἀπὸ τοῦ ἦρος
 προσηγόρευον. αὐτὸς τε ἐν ἄλλοις ἐκ πλήρους ἔφη ἔαρος νέον ἵστα- 5
 μένοιο (τ 519), πατέρα τε τῶν καιρῶν τὸν χειμῶνα Πυθαγόρας καλεῖ.
 αὐταὶ οὖν κατὰ τὸ νέον ἔαρ ἔρχονται. ὅτι γὰρ τὸ ἔαρ δηλοῖ, ἐπάγει
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν (B 89). θαυ-
 μάσαι δὲ ἔστι Ζηνόδοτον τὸ βοτρυδὸν ἐκλαβόντα ἐοικότως βότρυϊ
 τῷ ὀρνέῳ, ὅπερ αὐτὸ κυστρέφει ἐν τῇ πτήσει. οὐδεὶς γὰρ τῶν παλαιῶν 10
 οὐδ' Ἀριστοτέλης βότρυν ζῶον ἔγραψε, κέχρηται δὲ Ὀμηρος ἐπ' ἀμπέλ-
 λου τῷ βότρυος ὀνόματι· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν (Σ 562).
 βοτρυδὸν οὖν τὸ ἐοικότως βότρυϊ σταφυλῆς, κατὰ κυστροφᾶς γὰρ πέ-
 τονται. τάχα δὲ καὶ ὅτι ἐν σχήματι βοτρυῶν ἐκκρέμανται τῶν ἀνθέων,
 τῶν ῥαγῶν τὴν τραχύτητα μιμούμενοι τῷ πολλὰς καθ' ἑνὸς ἐκκρέμασθαι. 15
 ἐπὶ μὲν οὖν τῶν μελιτῶν τὸ βοτρυδὸν λέγει, ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων,
 οἷς τὰς μελιτῶν παραβέβληκεν, ἰλαδὸν εἰς ἀγορῆν (B 93), κατὰ Ἰλας
 καὶ κυστροφᾶς, ὅτι ὡς συνήθεις καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐταιρείας εἶχοντο.
 ἰσοδυναμεῖ οὖν ἄρα τὸ ἰλαδὸν τῷ βοτρυδόν.

B f. 22^b ad 144 sqq. διὰ τί δὲ, προειπόντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τοῖς 20
 κινήθη. προβεβουλευμένοι ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν
 Lp f. 67^b c.1. (v. 75), ὀρμηκάντων τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τὰς ναῦς, οὔτε Ὀδυσσεὺς οὔτε
 ὡς κύματα. ἄλλος οὐδεὶς τοῦτο ἐποίησε ταχέως, ἀλλ' ὁ μὲν ἔστηκεν ἀπλῶς μονον-
 ουχὶ ἀπτόμενος τῆς νηός, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας μένουσι, καὶ παρα-
 γίνεται ἡ Ἀθηνᾶ ὥσπερ καθεύδοντα ἐγείρουσα τὸν Ὀδυσσεῆα; ἢ ὅτι οὐχ 25
 οἶόν τε ἦν ὀρμηκάντων παρακρήμα ἐπέχεσθαι αὐτοῦς, θορύβου κατέ-
 χοντος τοσοῦτου· θεατὰς γοῦν ἡμᾶς ποιῶν τῆς τότε ἀταξίας αὐτῶν
 ἐπιτραγωδεῖ ταῦτα τὰ ἔπη· κινήθη δ' ἀγορῆ ὡς κύματα (v. 144).

1 τί οὖν <ὄν humiditate deleta V² rescripsit> V 1. 2 οὐ — ἐπὶ βραχύ (sic)
 in cod. hum. deleta rescripsit V² 2 αἰεὶ παρέχειν V 2. 3 litterae quae inter
 ἀρ (ἀρτίως) et τὴν ὥραν in V exstabant tinctura adhibita deletae sunt
 3 μ.νύειν <η a V² sprascrpt.> ὅτε πέτονται μᾶλλον V 4 ν.ον V τοῦ ἔαρος V
 5 αὐτὸς δὲ ἐκπλήρω. ἔφη V pro νέον legendum videtur νέου 6 τὸν και-
 ρῶν V 7 .ῦται οὖν κατ. .έον ἔαρ V 8 ἐ. .νθεσιν <π et a a V² sprascrpt.>
 V 10 δ εαυτὸ V 11. 12 ἐπ' ἀμπέλω τ. βότρυς ὀνόματι V 15 καθ' om. V
 ἐκκρεμάσθαι B 17 ἰλαδὸν φησὶν εἰς ἀγορῆν V 18 συνήθεις correxi, B συν-
 θείας. Extrema enim V ita: κυστροφᾶς. ἰσοδυναμεῖ ἄρα τὸ ἰλαδὸν τῷ βοτρυδόν.
 δηλοῖ δὲ τὸ ὡς συνήθως καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐταιρείας εἶχον. 20 B inc.:
 ὠρμησε. μακρὰ δὲ τὰ ὑψηλά, ἦτοι τὰ ἐκ βάθους κινούμενα. συνωθοῦνται γὰρ ἄλλα
 ἐπ' ἄλλοις, ὡς πάσης ἐκ βυθοῦ ταρασκομένης τῆς θαλάσσης. διὰ τί δὲ κτλ. Lp
 inc.: διὰ τί προειπ. 22. 23 οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὔτε δδ. Lp 23. 24 μόνον οὐχ
 Lp 24. 25 καὶ ἡ δθ. παράγει ἀπὸ μηχανῆς Lp 25 τὸν δδ. ἐγείρουσα Lp
 27 τοιοῦτου Lp θεατὰς οὖν ἡμᾶς ποιῶν τῆς ἀταξίας Lp

διὸ Ὀδυσσεύς, μετὰ Νέστορα συνέει προὔχων, ἴσταται μὴ καθέλκων τὴν ναῦν, διὰ τούτου δεικνύς ὁ ἐβούλετο καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖν. ἔστι δὲ Ὀδυσσεύς ἰκανώτερος Νέστορος πάντα πράξει τὰ διὰ σώματος, τῶν δὲ ἄλλων συνετώτερος. διὸ πρὸς τούτον ἡ Ἀθηναῖα ἦκει· οὐ γὰρ πιθανόν

5 θεοῦ δίχα παυθῆναι τοιοῦτον θόρυβον.

145. τὸ Ἰκάριον πέλαγος πολύκυκλόν ἐστι καὶ ταραχῶδες, τῇ μὲν **L** f. 29^a, **II**, ἀνασπωμένου τοῦ ῥόθου περὶ Ἄμπελον ἀκρωτήριον τῆς Κάμου <κάμης ^{c. l. πόντου} **L**> καὶ ἀνακοπτομένου ταῖς Κορσεαῖς <κύρσαις **L**, κόρσαις **Dind.**>, ἐπεχειρομένων δὲ <τε **L**> καὶ διὰ <om. **L**> τὰς τῶν ἀνέμων ἐκβολὰς ἐπ- ^{Cf. Scor. ap. Dind. IV, p. 410, II.}
 10 ἀλλήλων κυμάτων, περιβεβλημένων πανταχόθεν ὡδε τῷ πελάγει νήσων ἀπλέτων· τῇ μὲν Νάξου τε καὶ Πάρου <καὶ ἐπάρου **L**>, τῇ δὲ ἀντιπέρας Ὠλιάρου <ἀντιπέρα σωλιάρου **L**> τε καὶ Μελάντου σκοπέλων καὶ Δήλου <δήλων **L**> καὶ Μυκόνου· καὶ ἀναθλίβοντος † τὰς νήσους τοῖς ἑαυτῶν τόνοις τοῦ Αἰγαίου πελάγους τῆς τε ἐπικειμένης Ἰκαρίας <κα-
 15 ρίδος **L**> νήσου καὶ πανταχόθεν κυμαινομένης. ἀγριαίνει δὲ ὄλον τὸ πέλαγος ὁ ἐπικείμενος κρημνὸς σκοπελώδης τε ὦν καὶ ἀγχιβαθῆς <ἀγχι-
 20 βαθος **L**>. ταῦτα δὲ καὶ Ὅμηρον ἀκριβῶς ἐπιστάμενον τὸν τῶν Ἑλλήνων τάραχον ἀποπλεῖν διεγνωκότων εἰς τὰς πατρίδας παρεικάσαι <παρεικάσθαι, σθαι e corr., **L**> εἰπόντα <τὸν Ἀγαμέμνονα add. **L**, quae
 25 delenda sunt>· κινήθη δ' ἀγορῆ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἰκαρίου, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε ὤρορ' ὤρορον **L**> ἐπαῖξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν <ἐκ διὸς πατρὸς νεφ. **L**>. καὶ οἱ ἄνεμοι δὲ, φησὶ, χειμέριοι, καὶ ἀντίπαλοι Εὐρὸς τε Νότος τε ταῖς τοῦ Ἑλλησπόντου ἐκβολαῖς, ἔνθα δὴ ἀναθλιβόμενον τὸ Ἰκάριον ἀνοι-
 25 δαίνει πέλαγος.

169. ad Ψ 269.

183. ἀπρεπὲς εἶναι δοκεῖ τὴν χλαῖναν ἀποβαλόντα μονοχίτωνα ***B** f. 23^b s. θεῖν τὸν Ὀδυσσεῖα διὰ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μάλιστα οἷος Ὀδυσσεύς εἶναι ^{signo.}

1 μετὰ τὸν νεστ. **Lp** 2 ἐπιδεικνύς **Lp** 3 Νέστορος om. **Lp** διὰ τοῦ σώματος **Lp** 4 ἐλήλυθεν ἢ ἀθ. οὐ γὰρ δίχα θεοῦ πιθ. τοσοῦτον καταστέλλεσθαι θόρυβον **Lp** 27 in cod. Lips. lemmati praemissum ἀριστοτλ. <τλ supra o scriptis>; idem nomen scholio **B** adscriptum

2 Cf. p. 32, 13.

6 sqq. Scholium ab usitata quaestionum forma prorsus discrepans nemo huc referret, nisi a codicibus Porphyrio nominatim tribueretur. Quod nisi quis transcribentium errore factum esse probaverit, statuendum est, fragmentum esse scriptoris nescio cuius quod Porphyrius quaerens, cur Icarium maxime mare poeta commemoraret, attulerit; unde simul apparet, cur lin. 17 sqq. oratione quae dicitur obliqua utantur.

27 sqq. † **B** f. 23^b ad θεῖν **B** 183 (id. **Lp** f. 68^a c. l. ἀπὸ δὲ χλαῖνα): ... ἀπέβαλε δὲ τὴν χλαῖναν ἢ διὰ τὸ εὐπερίστατον ἢ διὰ τὸ ἐπιστρέφειν τῇ παραδόξῳ θεῖα τοὺς πολλούς, ἢ ἵνα ταπεινὸς ὑπηρέτης εἶναι δοκῇ <δοκῇ εἶναι **Lp**> τῶν βασιλικῶν δογμάτων. οἱ δὲ, ὅτι ἀπὸ τῆς σπουδῆς αὐτομάτως πέπτανε. καὶ περὶ Ἀγαμέμνονος δὲ ἐτέρωθί φησι πορφύρεον μέγα φᾶρος <φᾶρος **Lp**>

L f. 30^b, II. ὑπείληπται. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης, ἵνα διὰ τὸ τοῦτο θαυμάζειν ὁ ὄχλος
Lp f. 68^a c. 1. ἐπιστρέφεται καὶ ἐξικνῆται ἢ φωνὴ ὡς ἐπὶ μείζον, ἄλλου ἄλλοθεν συν-
 χλαΐναν βάλε. ἰόντος, οἷον καὶ Σόλων λέγεται πεποικέναι, ὅτε συνῆγε τὸν ὄχλον
 περὶ Καλαμίνος. ἄλλοι δέ, ὅτι ἐμπόδιον ἦν αὐτῷ πρὸς τὸν δρόμον ἢ
 χλαΐνα. οἱ δέ, ὅτι ταπεινὸν αὐτὸν καὶ ὑπηρέτην τῶν Ἀγαμέμνονος 5
 πραγμάτων δεῖξαι βούλεται. οἱ δέ, ὅτι τὸ κηῖτρον λαμβάνει μετιῶν
 τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥστε τὴν ἐξουσίαν ἔχων τὴν βασιλικὴν τὸ οἰκεῖον
 σχῆμα τῆς ἀσίας περιεῖλεν. οἱ δέ, ὅτι τρέχοντος αὐτοῦ πεσεῖν αὐτο-
 μάτως συνέβη.

. . . . οἱ δέ, ὅτι τὴν σπουδὴν ἐπιδειξάι θέλων διὰ τῆς πτώσεως 10
 τῆς χλαμύδος ἦτις . . . ἐγεγόνει. οἱ δὲ μᾶλλον συντίθενται, ὅπως ἐπι-
 στρέψῃ τὸ πλῆθος πρὸς ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς περὶ τοῦ φεύγειν ταραχῆς ἐπ-
 ἔχων διὰ τοῦ Ξενικμοῦ, ὡς καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐτέρωθί φησι (Θ 271)
 πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχοντα παρακελεύεσθαι τοῖς Ἕλλησιν. τὸ δὲ
 κηῖτρον λαμβάνειν ἔοικε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἥτοι ἵνα τὰ τῷ βα-¹⁵
 σιλεῖ δοκοῦντα φαίνηται πράττων καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως λαβεῖν τὴν
 ἐξουσίαν, ἢ ἵνα ἀντὶ βασιλέως φαίνηται ποιεῖν καὶ τὴν τοῦ αὐτοκράτο-
 ρος εἰς τοὺς πλημμελοῦντας εἰληφέναι ἐξουσίαν, ἢ ὅτι ἄλλως οὐκ ἔξην
 δημηγορεῖν ἢ τὸ κηῖτρον ἔχοντα.

184. v. ad E 576.

20

***B f. 24^a ad** 194. διὰ τί τὸ ὄναρ οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ προβουλίῳ ἀκούσας παρὰ
 ἐν βουλῇ. Ἀγαμέμνονος ἐξεῖπε τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν; ἐν μὲν αἴτιον· εὐλάβεια γάρ
Lp f. 68^b c. 1. ἦν μὴ ὑπονοήσασιν οἱ Ἕλληνες ὅτι διὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλεῖα στάσιν τὸν
 ἐν βουλῇ δ' ὄνειρον πλάσσει <coni. Cobet ap. Dind.; codd. πράσσει>, ὅπερ οὐ βασι-
 οὐ πάντες. λικόν· ἕτερον δὲ ὅτι τὰ τῶν ὄνειρων οὐ βεβαίως πιστεύεται, δι' ἣν 25
 αἰτίαν οὐκ ἐξεῖπε. τρίτον δὲ ὅτι τὰ ἐν ταῖς βουλαῖς βασιλικά κέμματα
 καὶ διηγήματα τοὺς ἀκούοντας οὐ προσῆκεν ἐκκαλύπτειν.

1 τοῦτον L τὸ om. Lp 4 ἐπὶ καλαμίνι L 5 αὐτὸν BLp 6 μετιῶν
 τοῦ τοῦ ἀγ. Lp 10 in tribus e quibus edidi codicibus (etiam in Lips.) verba
 οἱ δὲ ὅτι τὴν σπουδὴν κτλ. cum iis quae antecedunt cohaerent interiectis qui-
 dem his: βῆ δὲ θέειν ἀπὸ δὲ χλαΐναν βάλε, τὴν δ' ἐκόμισε <ἐκόμισσε Lp> κηρυξ
 εὐρυβάτης, quae quin in lemmate posita sint eo minus dubitandum est, quod
 quae sequuntur partim idem continent quod superiora. Duo inter se scholia ita
 coaluisse, ut unam efficere videantur quaestionem, etiam aliis locis, e. c. Z 168,
 videre licet. Nostro loco ea re factum esse, ut initium quod fuerat alterius
 scholii ἀπορίαν continens abiceretur, non est quod mireris 11 post ἦτις la-
 cunam statui; excidisse videtur αὐτομάτως vel sim. 11. 12 ἐπιστῆ B 12 παρὰ
 τοῦ φεύγειν Lp 13 ἐτέρωθεν Lp 15 ἦτοι om. L, qui pergit (17) ἵνα ἀντὶ
 βασιλέως φαίνηται ποιεῖν post ἵνα B duae fere litt. eras. 16 λαβῶν Lp
 18 ἔξόν L

ἔχων (Θ 221). ἢ διὰ τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι αὐτὸν σπεύδοντα ἀπὸ (sic) τοῦ πλή-
 θους τῶν ἱματίων. Verba inde a ἢ διὰ τὸ μὴ ἐμπ., quae B om., eadem
 fere in cod. Par. 2766 (Cram. III, p. 278, 20) leguntur: ἀπεδύσατο δὲ τὴν χλα-
 μύδα διὰ τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι κτλ.

199. δόξειεν εἶναι τοῦτο ἄλογον, ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς εἰπούσης σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον (v. 180) τύπτει τινάς· ταῦτα γὰρ παρακούοντος τῆς θεοῦ, ὅπερ ἀρμόζον οὐδαμῶς Ὀδυσσεῖ. ἐροῦμεν δὲ ὅτι ἡ μύμησις ἄλογος· εἰκὸς γὰρ ἦν ἐν τῷ τοσοῦτῳ θορύβῳ σφάλλῃσθαι πολλάκις καὶ Ὀδυσσεά· πάντες γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις καιροῖς συνταραττόμεθα παρηχούμενοι, ὥστε πολλὰ ἐπιλανθάνεσθαι. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οἱ θρασεῖς κολακευόμενοι πτεροῦνται, μᾶλλον δὲ πληγαῖς ὑπέϊκουσιν.

B f. 24^a ad
σκήπτρω.
Lp f. 68^b c. l.
τὸν σκή-
πτρω ἐλά-
σακε.

212. διὰ τί μηκέτι μέλλων ὁ ποιητῆς τοῦ Θερσίτου μνημονεύειν *B f. 24^a ad
10 ἄπαξ αὐτοῦ ἐδεήθη; καὶ τίς ἡ χρεία τοῦ δεηθῆναι ἐν τῷ θορύβῳ γεγο- Θερσίτης.
νότι ἐκ τῆς Ἀγαμέμνονος τῶν Ἑλλήνων πείρας; ῥητέον δὲ ὅτι παρα-
λόγως γεγυνοῦσας τῆς Ἑλληνικῆς στάσεως διὰ τὸ ἄλλως ἐκδέχεσθαι τοῦ
βασιλέως τοὺς λόγους καὶ μὴ συνιέναι ὅτι πείρας ἔνεκα εἴρηκε τοὺς
πολλοὺς καὶ κυρφετώδεις, καὶ μάλιστα τῆς ἀγνοίας ἐν τῷ χυδαίῳ πλη-
15 θει γεγυνοῦσας — τοῖς γὰρ ἡγεμόσι προεῖρητο ἡ τοῦ βασιλέως γνώμη,
οἷς ἐν τῷ προβουλίῳ ἐρήθη <ἐρήθη cod.>

καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήσι <πολυκλησί cod.> κε-
λεύσω,

ὑμεῖς δὲ ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν (v. 74. 75)
20 —, ἐκ τῶν πολλῶν ἔδει καὶ χυδαίων γενέσθαι τὴν μέμψιν· οὐ γὰρ ἐκ
τῶν βασιλικῆν <—ῶν cod.; corr. Vill.> καὶ ἀναπολόγητον ἐσχηκῶτων
τῆς στάσεως τὴν αἰτίαν. ἄπαξ δὲ ἐκ τῶν χυδαίων ὀφειλοῦσας γενέσθαι
τῆς ἀταξίας, τοιοῦτον πρόσωπον εἰκότως ἐδέξατο, ὃ προσυνίστησιν ὅτι
ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε <spr. lin. ab alt. man. addit.>

25 πολλά τε ἦδει,

μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσαιο γελοῖον Ἀργείοισιν
ἔμμεναι (v. 213—16).

εἰδῶς δὲ ὅτι ὄργαι χυδαίων καὶ πλήθους ἀνοήτου ἢ φόβῳ κρατοῦνται
30 ἢ γέλῳτι διαχέονται <διαδέχονται cod.; corr. Vill.>, ἀμφοτέροις κέχρη-
ται, φόβῳ μὲν διὰ τοῦ Ὀδυσσεῶς, διαχύσει δὲ καὶ γέλῳτι οὐκ ἂν ἄλ-
λως ἔσχε χρήσασθαι ἢ διὰ τοῦ τοιοῦτου προσώπου, ὥστε τὸ αὐτὸ παρ-
έλαβεν εἰς ἔνδειξιν τῆς τοῦ χυδαίου πλήθους στάσεως οἷα τις ἦν, καὶ
εἰς τὴν τοῦ γέλῳτος ὑπόθεσιν. καὶ μετὰ τοῦτο ἐξεῖλεν αὐτὸν τῆς ποι-
35 ἡσεως, ὅτι καὶ πᾶσαν τοιαύτην στάσιν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τῶν ποιημά-
των ἐξώρισε. τοιοῦτόν τι καὶ ἐν στάσει θεῶν καὶ ἐν ἔριδι, ἐν ἣ ἔφη

1. 2 δόξειε καὶ τοῦτο εἶναι ἄλ. ὅτι τῆς θεᾶς εἰπούσας σοῖς δ' ἀγανοῖς φαίνεται
τύπτων τινὰς ὡς παρακούων τῆς θεᾶς Lp 3 ἐπὶ ὀδυσσεῶς Lp 4 ἡ μίμησις
οὐκ ἄλογος· τὸ γὰρ ἐν τος. θορ. μὴδὲν σφαλόμενον τὸν ὀδ. ποιεῖν ἀμίμητον·
πάντες γὰρ ἐν τοιοῦτ. καιρ. ταραττόμεθα παρηχ. ὡς π. ἐπιλανθάνεσθαι, reliquis
omissis, Lp

6 † A B 199 (id. fere Lp f. 68^b, Paris. 2556 ap. Cramer. III, p. 151): οἱ
γὰρ θρασεῖς κολακευόμενοι ἐπαίρονται, εἰκονοῖ δὲ πληγαῖς μᾶλλον.....

ῶχθησαν δ' ἀνά δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες (A 570), ἐπενόησε διὰ τῆς Ἡφαίστου οἰνοχοΐας, ὃν κυλλοποδίωνα καὶ ἀμφιγυήεντα ἔφη, διὰ τῆς τούτου οἰνοχοΐας τὴν στάσιν βουληθεὶς εἰς γέλωτα παρατρέψαι. τὰ γὰρ ἐναντία τῶν ἐναντίων ἰάματα πρῶτος ὑπέλαβεν <correcti; cod. υπέβαλεν> εἶναι, καὶ τὰς παρὰ τῶν ἀνθρώπων ὄργας θεῶν διαλύεσθαι 5 καὶ διὰ γέλωτος, ὡσανεὶ γέλωτος <ita videtur; litterae duorum verb. admodum detrit.> ἀξίων τῶν ἀνθρώποις προσκόντων πραγμάτων.

A

..... ἐζήτηται δὲ διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ Θεορίτης ἐστράτευεν εἰς Τροίαν τοιοῦτος ὢν. ῥητέον οὖν ὅτι ὡς <Ludw., Mus. Rh. XXXII p. 19> στασιώδης ὢν οὐκ ἀπελείφθη ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἢ ὅτι κατ' ἐπ- 10 εἰσόδιον παρήκται πρὸς τὸ ἐκ τοῦ σκυθρωποῦ πρὸς ἰλαρότητα τὰς ψυχὰς ἀνακαλέεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ὡς περ εἰληπται καὶ Ἡφαίστος γέλωτος χάριν παρὰ τοῖς θεοῖς ἐν τῇ A. λαμβάνεται δὲ πᾶν ἐπείσοδιον τῷ ποιητῇ ἢ πιθανότητος ἕνεκεν ἢ χρείας, ὡς περ τοῦτο νῦν, ἢ κόμμου καὶ ὑψώ- 15 εως χάριν.

L f. 31^b.

Lp

L f. 32^a.

Idem fere A
et Par. 2556,
Cramer III,
p. 152, 15.

226. διὰ τί ὑπὲρ τὴν ἄλλην ὕλην τοῦ χαλκοῦ ἐμνήσθη; ὅτι ἐν τοῖς ἀρχαίοις σφόδρα τίμιος ἦν ὁ χαλκός <χαλκεύς L>.

*B f. 25^b ad
'Οδυσσεύς
v. 272.

249. ἄμ' Ἀτρείδης <suprascript. αις> ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον: οὐ- 20 τοὶ δὲ ἦσαν κατὰ μὲν τὸ σῦνθηες Πλεισθένης καὶ Ἀερώπης Ἀτρέως παῖδες τοῦ Πέλοπος, ὡς φασιν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Πορφύριος ἐν 20 τοῖς Ζητήμασιν. ἀλλ' ἐπειδὴ Πλεισθένης νέος τελευτᾷ μηδὲν καταλείψας μνήμης <μνημ, μ spr. η script., cod.>, νέοι ἀνατραφέντες <ἀνα- 25 τρεφέντες cod.> ὑπὸ Ἀτρέως αὐτοῦ παῖδες ἐκλήθησαν.

257—277. διὰ τί ἐπὶ τῷ Θεορίτῃ πληγὰς λαβόντι καὶ γελοῖως δα- 25 κρύσαντι, καὶ τοὺς Ἑλληνας καίπερ ἐφ' οἷς ἐπεπόνθεισαν ὑπὸ τοῦ

18—23 Verba scholii codicem Leidensem religiose secutus dedi. Quae inter Didymi quae dicuntur scholia leguntur: *οὗτοι ἦσαν κατὰ μὲν τὸ σῦνθηες Ἀερόπης καὶ Ἀτρέως παῖδες τοῦ Πέλοπος, τῇ δ' ἀληθείᾳ Πλεισθένης, ὡς φασιν κτλ.*, quin si rem spectes recte se habeant dubitari nequit; ea non coniectura sed libri cuiusdam auctoritate niti Dindorf., vol. I, p. 95, 12 not., innuere videtur. Cum Leidensi ad verbum fere concinunt A et Paris., nisi quod ille *φησιν* (20) pro *φασιν*, hic *Ἀτρέως παιδὸς* (20) pro *παῖδες* et (22) *μνήμης ἄξιον πᾶν ἀνατραφέντες νέοι οἱ αὐτοῦ παῖδες ὑπὸ Ἀτρέως αὐτοῦ ἐκλήθησαν παῖδες*. In utroque codice recte *Ἀερόπης* pro *Ἀερώπης*.

Ceterum nemo sibi persuadebit hoc fragmentum originem debere quaestioni hoc loco oblato a Porphyrio institutae. Eam etsi veri simile est cum rebus Atridarum B 104 sqq. narratis coniunctam fuisse, tamen id monere quam scholium eo referre maluimus. Conferendi autem praeter schol. A A 7 Dict. Cret. I, 1; Malal. V, p. 94 Dind.; Herm. XIV, p. 238.

24 sqq. Ex iis, quae in utroque scholio extremo de diversa ingeniorum coerendorum ratione leguntur (p. 31, 28; 32, 8), sequitur, utrumque ex uberiore Porphyrii quaestione excerptum esse. Quod ad v. 272 servatum est scholium eam ob causam codicis ordine neglecto alteri praemisimus quod ipsum Porphyrium magis repraesentare videtur.

†B f. 25^b ad ὃ πόποι v. 272 (id. L f. 33^b, Lp f. 70^a c. l. ἢ δὴ μυρ' Ὀδυσσεύς): *πῶς εἰπῶν <πῶς προσιπῶν Lp> αὐτοὺς γεγελακέναι σπουδαῖα καὶ οὐ*

Ἄγαμέμνωνος λελυπημένους γελάσαι ποιήσας <om. cod.; add. Vill.> ἐπὶ τῷ Θερσίτῃ αἰχρῶς δακρύνοντι, οὐκ ἠρκέσθη ὁ ποιητῆς εἰπὼν οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ' ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν (v. 270), ἀλλὰ καὶ προστίθησι καὶ λόγους δὲ λεγομένους τοιούτους· ἦ δὴ μυρὶ Ὀδυσσεύς ἐς θλά ἔοργε, βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσων (v. 272. 73) καὶ τὰ ἐξῆς; οὐ γὰρ ἀκόλουθον τῷ γέλῳτι γνωμολογεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπικώπτειν ἢ τι τοιοῦτον διακύροντας καὶ ἐπιτωθάζοντας λέγειν. φαίνεται δὲ ὁ ποιητῆς ἐνδείκνυσθαι διὰ τοῦ λόγου τούτου ἀνακειμένου τῷ πλήθει, ὅτι πᾶν τὸ ἄκοσμον τῶν πολλῶν
 15 ἤδη κατέσταλται καὶ τὸ στασιῶδες αὐτῶν ἐξήρηται καὶ ὅπως τὸ κατεξανίστασθαι τοὺς φαύλους τῶν κρειττόνων καὶ νομίζειν αὐτοῖς ἐξουσίαν εἶναι τοῦ καὶ λέγειν ὃ βούλονται καὶ ποιεῖν, πεπαυμένου ἤδη ὕβριστοῦ καὶ ἐπεσβόλου τοῦ ἐκ τοῦ τολμᾶν ἐκκλησιάζειν, ἅμα δὴ καὶ ἄλλο τι προσοικονομεῖσθαι. ἐπεὶ γὰρ οὐκέτι μνησθήσεσθαι Θερσίτου
 15 ἔμελλεν, ἀλλὰ πρὸς ὀλίγον χρῆσάμενος ἐξαιρήσειν πᾶσαν αὐτοῦ μνήμην ἐκ τῆς ποιήσεως, πιθανῶς τὴν μηκέτι μέλλουσαν αὐτοῦ πάροδον ἀνατέθεικε τῇ τότε παιδεύσει καὶ προεῖπεν, ἡμῖν τοῦτο τῷ παντὶ πλήθει χρῆσάμενος κήρυκι <seq. τὲ, quod inde a Vill. om.> τοῦ μέλλοντος, δι' ὧν ἔφη

20 οὐ θῆν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
 νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν (v. 276. 77).
 εἰ γὰρ προσῆν μὲν αὐτῷ τὸ μὴ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν (v. 214), οὐκέτι δὲ φαίνεται τοῦτο δρῶν, ἀναγκαῖα ἢ τῆς αἰτίας ἀπόδοσις ὅτι σφρονισθεὶς ἐπαύσατο, ὡς μὴδ' ἂν ἐπιθυμῆσαι πάλιν
 25 ἄκοσμεῖν. τοῦτο γὰρ ἠπειλεῖτο <ἠπιλεῖτο cod., acc. evan.> αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς — εἴ κ' ἔτι <εἰ κέ τι cod.> σ' ἀφραίνοντα κιχῆσομαι ὡς νύ περ ὦδε (v. 258) — μεθ' ὄρκου τὴν κόλασιν ἐπανατειναμένου εἰς κώλυσιν πάσης τοιαύτης μελλούσης ἄκοσμίας. ὁ μὲν <post h. v. duae litt. eras.> οὖν εὐφυῆς λόγῳ ἀμαρτάνων νουθετεῖται, ὁ δὲ
 30 κακοφυῆς πλουτῶν μὲν χρημάτων Ζημία, ῥώμη δὲ σώματος θαρρῶν δεσμοῖς καὶ ταῖς τοῦ σώματος βασάνοις. ὁ δὲ οἶος ἦν ὁ Θερσίτης, ἀσθενῆς τε καὶ λελωβημένος πάντοθεν τὸ σῶμα, πληγαῖς τε καὶ μεθ' <om. cod.; add. Vill.> ὄρκων ἀπειλαῖς αἰκισμοῦ μέλλοντος μετὰ γυμνώσεως καὶ πάσης ἐνδείξεως τῆς τοῦ σώματος αἰσχύνης· ταῦτα γὰρ
 35 γενόμενα ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρὸς τὰ μέτρα τῶν κολάσεων καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἐκάστου ἀμαρτήματος ὑπέδειξεν.

γελοῖα παράγει λέγοντας <λέγοντα L>; τάχα οὖν τοῖς ἐπὶ Θερσίτου περὶ αἰρεῖται <παρηρηται Lp> τὸ θρασὺ καὶ παρησιαστικὸν αὐτῶν Ὀδυσσεύς. ἄλλως τε προσοικονομεῖ τὴν εἰς ὅλην τὴν ποίησιν ἀμνηστίαν Θερσίτου διὰ τοῦ οὐ θῆν <οὐ μὴν L> μιν πάλιν.

14 sqq. Lp f. 70^a c. 1. οὐ θῆν μιν πάλιν: τοῦτο διὰ τὸ μὴ ἔτι μνησθῆναι αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει. . . .

28 sqq. Cf. p. 32, 8 sqq.

B f. 25^b ad πῶς ἠπειλήσε μὲν περὶ τῶν ἔπειτα, νῦν δὲ τὴν ἀπειλὴν ἐκτελεῖ;
 ὡς ἄρ' ἔφη ἄλλ' οὐχ ἃ ἠπειλήσεν ἐτέλεσεν, ἀλλὰ διὰ τῆς βραχείας πληγῆς πιστοῦ-
 v. 265. ται, ὅτι μὴ σωφρονιζόμενον καὶ ταῖς μείζοσιν αἰκίζεται πληγαῖς. ἢ
Lp f. 70^a c. l. ἀπόπειραν διὰ τῆς ἀπειλῆς ποιεῖ, ὅπως οἱ πολλοὶ ἐπιχεθῶσι δι' αὐτοῦ,
 ὡς ἄρ' ἔφη εἶτα ἰδῶν αὐτοὺς βουλομένους ταῦτ' οὐχ ὑπερέθετο τὴν κόλασιν, ἀλλὰ 5
 σκήπτρω δέ. παίει τὸν κυρτόν, ἐκ τούτου γέλωτα κινῶν. ἢ νῦν μὲν ἐνδεδυμένον
 παίει, ὕστερον δὲ γυμνὸν πλήξειν ἀπειλεῖ. δικαίως δὲ τιμωρεῖται βρα-
 χεία πληγῇ· κολάζεται γὰρ ὁ μὲν εὐφυῆς νοουθεσία, ὁ δὲ ἄκοσμος ὑγιῆς
 δὲ βασιάνοις ἢ χρημάτων εἰσφοραῖς, ὁ δὲ λελωβημένος οἶος ὁ Θερασίτης
 βραχεία πληγῇ καὶ τῇ μεθ' ὄρκων ἀπειλῇ. 10

B f. 26^a ad 279. . . . διὰ τί δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸ τοῦ Νέστορος πρεσβύτου
 παρὰ. ὄντος λέγει; ὅτι αὐτὸς συνήγαγε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ θορύβου τοσοῦτου
L f. 34^a. ὄντος ἔδει γεγωνότερον βοᾶν. ὁ μὲν οὖν Νέστωρ ὡς γέρων βοᾶν οὐκ
Lp f. 70^a c. l. ἀνά δ' ὁ πτω- ὄντος ἔδει γεγωνότερον βοᾶν. ὁ μὲν οὖν Νέστωρ ὡς γέρων βοᾶν οὐκ
 λίπορθος ἠδύνατο, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς μεγάλην ὄπα ἐκ στήθεος ἴει (Γ 221). διὰ
 Ὀδυσσεὺς ἔστη. τοῦτο ὁ μὲν τεταραγμένων αὐτῶν δημηγορεῖ, ὁ δὲ ἡσυχίαν ἀγόντων. 15

***B** f. 26^b ad 305—329. ἡμεῖς δ' ἄμφι περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς
 ἡμεῖς δ' ἄμφι μέχρι τοῦ τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν. περὶ
 v. 305. τούτων τῶν ἐπῶν ἠπόρησεν ὁ Ἀριστοτέλης τοιαῦτα· διὰ τί ὁ Κάλχας,

2 ἐτέλεσεν om. Lp 3 σωφρονιζόμενος Lp 3—5 ἢ ἀπόπειρα ἦν διὰ τῆς
 ἀπειλῆς πῶς οἱ πολλοὶ ἔξουσι τυπτομένου, εἶτα βουλομένους ἰδῶν τοὺς Ἑλληνας
 οὐχ ὑπερέθετο κτλ. Lp 5 ταῦτ' e ταῦτα corr. B 6 αἰεῖ pro παίει Lp
 8 βραχεία πληγῇ Lp 9 post ἄκοσμος ins. ὕβρει Lp, idem τὸ cῶμα post ὑγιῆς δέ
 9 καὶ χρημ. εἰσφ Lp 10 ὁ om. Lp τῇ om. Lp 11 in B et Lp nonnulla
 praeemittuntur aliunde illata ὁ om. Lp 12 sqq. Lp ita: καὶ θορύβου ὄντος ὡς
 καὶ τὴν Ἀθηνᾶν εἰδομένην κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγειν ἔδει τὸν πρῶτον δημηγο-
 ροῦντα γεγωνότερον βοᾶν, ὡς ἅμα οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι μῦθον ἀκούσειαν. ὁ
 μὲν οὖν κτλ. lin. 13 14 ἠδύνατο ὅποτε ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος εἶη Lp
 ἴει, ἴ in ras., B 15 ὁ μὲν ἔτι τεταρ. δημηγορεῖ, ὁ δὲ νέστωρ ἦδη ἦς. ἀγ. Lp
 addit B: τρία δὲ ῥητορικῆς εἶδη, συμβουλευτικὸν κτλ., quae aliunde illata sunt
 18 in cod. huic lineae in interiore paginae latere adscriptum Ἀριστοτελ.

1—7 †***B** f. 25^b ad ἀφραίνοντα v. 258 (id. Lp f. 69^b c. l. εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραί-
 νοντα, L f. 33^a II, c. l. εἰς τὸ εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κηχῆσομαι): ἐναντίον
 ἐστὶ τὸ εἴ κ' ἔτι <εἰ κέ τι B> σ' ἀφραίνοντα κηχῆσομαι <L pro τὸ — κηχῆ-
 σομαι: τοῦτο> τῷ ὡς ἄρ' ἔφη, σκήπτρω δὲ μετὰ φρενον ἠδὲ <ἦ L> καὶ
 ἄμω πλήξεν· μεταξὺ γὰρ οὐχ ὑπερβαλλόμενος αὐτὸν παίει. λύοιτο δὲ τῇ λέ-
 ξει· προεῖπε γάρ· εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβῶν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσσω καὶ
 γυμνὸν αἰκιοῦμαι, ἄν οὐδὲν φαίνεται θρωῶν τὰ νῦν.

† L f. 32^b (id. fere Paris. ap. Cramer. III, p. 152, 17): διὰ ποίαν αἰτίαν
 εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κηχῆσομαι εἰπὼν καὶ τὰ ἐξῆς εὐθύς λέγει σκή-
 πτω δὲ μετὰ φρενον ἠδὲ καὶ ἄμω πλήξεν; λέγομεν δὲ ἡμεῖς, ὅτι εἶπε
 τὸ τρηναῖα ἀποδύειν καὶ οὕτω τύπτειν γυμνόν. νῦν δὲ ἀπλῶς ἐπλήξεν.

8 sqq. Cf. p. 32, 28 sqq.

† Paris. ap. Cramer. III, p. 279, 32: . . . κολάζεται ὁ μὲν εὐφυῆς νοουθε-
 σιαίς, ὁ δὲ ἄκοσμος βασιάνοις, ὁ δὲ λελωβημένος βραχεία πληγῇ καὶ μεθ' ὄρκων
 ἀπειλῇ. Idem fere apud Eustathium, p. 217, 32, τοὺς παλαιούς afferentem.

13 Cf. p. 27, 2.

εἰ μὲν οὐδὲν ἦν τέρας τὸ γινόμενον, ἐξηγεῖται ὡς τέρας — τί γὰρ ἄτοπον ὑπὸ ὄψεως στρουθοῦς κατέδεσθαι ἢ τούτους ὀκτῶ εἶναι; — περὶ δὲ τοῦ λίθου γενέσθαι οὐδὲν λέγει, ὃ ἦν μέγα; εἰ μὴ ἄρα εἰς τὸν ἀπόπλου ἐσήμαινεν, ὡς τινές φασι (οὐκ ἔδει δὲ ἀναμνήσαι· εἰκὸς γὰρ 5 ἦν ὑπολαβεῖν καὶ εἰ μὴ τις ἔλεγε), καὶ τότε ἀξίως ἔλεξε τοῦτο, ὅτι οὐδὲ ἀπέδωκεν ἄν, εἰ ἦν τὸ * * * * τέρας· ἐνάτη γὰρ ἦν ἡ μήτηρ, δεκάτῳ δὲ τὸ Ἰλιον ἦλθ. φησὶν οὖν μὴ εἰς τὸν νόστον εἰρησθαι τὰ περὶ τῆς ἀπολιθώσεως τοῦ δράκοντος· διὸ οὐδ' ἐποίησε λέγοντα· οὔτε γὰρ πάντες ἄνοστοι ἐγένοντο γελοῖός τ' ἄν ἦν οὐκ ἀποτρέπων τοῦ πλοῦ ἀλλὰ 10 πλείν προτρεπόμενος οὐς ἐδήλου τὰ σημεῖα μὴ ἐπανήξειν. μήποτ' οὖν, φησί, τὸ σημεῖον τὸ λίθου γενέσθαι βραδυτήτος σημεῖον ἦν, ὅπερ ἦδη ἐγεγόνει καὶ οὐκέτ' ἦν φοβερόν. ἐλήφθη δὲ ἐν ἔτεσιν ἑννέα· τοῦ δεκάτου γὰρ ἔτους ἀρχομένου ἐγένετο, ἀριθμῆι δὲ τὰ ὀλόκληρα ἔτη, ὥστε συνάδει ὀρθῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπολωλότην καὶ τῶν ἐτῶν.

15 οἱ δὲ τὰ περὶ οἰωνιστικῆς τῆς καθ' Ὀμηρον γράψαντες τὴν μὲν νεοτιάν, ὡς ἂν ἐπ' ἄκρας τῆς πλατάνου κειμένην τῶν κλάδων, οὐσαν ἐνάερον εἰληφθαί φασι πρὸς τὴν ἀνεμόεσσαν πόλιν, τοὺς τ' ἐνοικοῦντας ἐν αὐτῇ στρουθοῦς στρατὸν εἶναι ἄλλοεθνή· πολλοὶ γὰρ ἐπίκουροι πολλέων ἐκ πολιῶν (v. 130) κατῴκουν τὴν πόλιν· πτηνοὶ γὰρ ἀέρι

5. 6 καὶ τότε ἀξίως ἔλα^s τοῦτο ὅτι οὐδὲ ἀπέδωκεν ἄν εἶη τὸ τέρας, quae corrupta esse liquet. ἔλεξε Cobet. ap. Dind.; εἰ ἦν τὸ τέρας nos tentavimus. Lacunam ita fere supplendam esse: τοὺς στρουθοῦς ὑπὸ τοῦ ὄψεως κατέδεσθαι, ea quae sequuntur veri simile reddunt: numerum avium non congruere cum annorum numero. Corruptelam temporibus deberi codice Veneto superioribus e scholio excerpto infra edito sequi videtur 10 οὐς Bekk., cod. ὡς 16 νεοττιάν cod., corr. Bkk. ἄκρας in cod. compend. script., potest esse ἄκρων

3—10 † B f. 27^a ad ὄον v. 325 (Lp f. 71^a c. l. ὄον κλέος): τὸν δὲ λίθον οὐκ ἐξηγεῖται ἢ πρὸς τὸ μὴ λυπῆσαι ἢ ὅτι τέρας ἐστίν (cf. var. lect. lin. 5. 6).

12—14 †* B f. 27^a ad τῷ δεκάτῳ v. 329 (id. L f. 36^a II, εἰς τὸ τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν ἀιρήσομεν εὐφράγνιαν, Lp f. 71^a c. l. τῷ δεκάτῳ): μαχόμενον ἔχει τὸν ἐπιλογισμὸν <ἀπολογισμὸν B; ἀπολογισμὸν Lp; idem, ἀπο supra lin. script., L> τοῦ ἀριθμοῦ τῷ προκειμένῳ πλήθει τῶν στρουθῶν· προείρηκε γὰρ· ὀκτῶ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἢ τέκε τέκνα. λύεται δὲ ὅτι τὸ δέκατον τίθεται καὶ ἐπ' ἀρχῆς, ὥστε εἰ κατ' ἀρχὰς τοῦ δέκατου γέγονεν ἢ ἄλωσις, οὐκ ἂν ἐπιβάλλοι <ἐπιβάλλον L> καὶ τοὺς στρουθοῦς δέκα ποιεῖν.

Eadem fere, adiunctis aliis quae nonnullis interiectis infra (p. 34, 30)

leguntur, in alterum scholium transierunt:

† B f. 27^a ad τῷ δεκάτῳ (id. L f. 36^a, Lp f. 71^a c. l. τῷ δεκάτῳ, A): διὰ τί οὐχὶ ἐνάτῳ <καὶ διὰ τί οὐχ ἑν. L> ἔφη ἐνιαυτῷ ἔσεσθαι τὴν πόρθησιν <ἐλέσθαι τὴν πόλιν L>, καίτοι τῆς ἀκολουθίας τῶν σημείων τοῦτο ἐχούσης· ὀκτῶ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν; ἢ ὅτι τῶν <τὸ Lp> ἑννέα πληρωθέντων ἀνάγκη νοεῖν τὸ ἐπέκεινα <B ἐκ in ras.> δέκατον. ἢ καὶ τὸν δράκοντα αὐτὸν δεῖ συναριθμεῖν, ὅς ἐστι δέκατος, ὡς ὅλον τοῦ ἀγῶνος ἐν τούτῳ μέλλοντος παύσεσθαι <παύσασθαι L>. <quae sequuntur A om.> ὁ λιθωθεὶς οὖν δράκων ἐσήμανεν <ἐσήμαινεν Lp>, ὅτι οὐκέτι κίνησιν ἔλαβεν ὁ πόλεμος.

μᾶλλον ἢ χώρα οἰκειότεροι. τὸ δὲ ξύλον τῆς πλατάνου, νεαροῦ ξύλου καὶ ὑδρηλοῦ, δι' οὗ ὁ δράκων ἐπίγειον ἀνύει πορείαν ἐπὶ τοὺς στρουθοὺς, ἐδήλου οὖν, διότι πολὺς στρατὸς, πορείαν ποιησάμενος διαπόντιον νηίτης, περάσας διὰ τῆς χώρας ἐπιπεσεῖσθαι τοῖς Τρωσὶν ἔμελλεν. ἐπίγειος γὰρ ὁ ὄφις· διὰ ξύλου οὖν ἔρπων ὑδρηλοῦ τὴν διὰ νηῶν πορείαν ἐδήλου, εἶτ' ἀπόβασιν καὶ διὰ τῆς χώρας ἔφοδον τοῖς τὴν ἡνεμόεσσαν κατοικοῦσι πόλιν. τὸ δὲ πετάλοισι ὑποπεπητώτας εἶναι τοὺς στρουθοὺς δηλοῦν τὸ ἀβέβαιον τῆς εὐθαλείας τῶν κατοικούντων τὴν πόλιν· φυλλορροεῖ γὰρ τὰ δένδρα. στρουθοὺς δὲ καὶ οὐκ ἄλλα ὄρνεα παρείληφεν, ὅτι ἱερά μὲν Ἀφροδίτης ἢ στρουθὸς κατωφερέστατον 10 δὲ ζῶον καὶ λαγνιστον, οἰκεῖοι δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ οἱ Τρῶες καὶ λαγνεῖας εἶνεκα τὸν πόλεμον ἐντεταμένοι, ὡς περ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερός ὁ δράκων, φίλοι δὲ Ἀθηνᾶς οἱ Ἕλληνες, οὓς τῷ σημείῳ ὁ δράκων ἐσήμανεν. ὁ δὲ τῶν στρουθῶν ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν ἐδήλωσε τὸν ἀριθμὸν· ἐτήσιος γὰρ ἢ γένεσις ὄρνιθι, καὶ ὀκτώ μὲν ἔτη, ἐν οἷς ἦσαν ἀπόρθητοι, μικρὰ ταῦτα, 15 τὸ δὲ ἔνατον, ἐν ᾧ τὸ τέλος, τὸ κεφάλαιον ἂν εἴη τοῦ χρόνου, ὥστε οἰκεία ἢ μήτηρ τῷ χρόνῳ τούτῳ. ἐννέα δὲ καὶ οὐ δέκα ὁ ἀριθμὸς, ὅτι τοῦ πολέμου ὁ χρόνος ἀριθμεῖται, οὐ τῆς ἀλώσεως. τί γὰρ φησιν;

ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πολεμίζομεν αὖθι

(v. 328), ἐννέα ἔτεα, ᾧ τὸ ἔνατον τὸ κεφάλαιον περιεῖχε τῶν κακῶν 20 καὶ περιοχῆν τῶν παρελθόντων ὀκτώ, τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν (v. 329), μετὰ γὰρ τὴν μητέρα τῶν στρουθῶν καὶ τὸ ἔνατον ἔτος ἐτοίμη ἦν ληφθῆναι ἢ νεοττία καὶ ἢ πόλις ἢ τῶν Τρώων. ἢ ἰαχῆ τε τῆς μητρὸς καὶ τῶν τριζόντων νεοττῶν τὴν οἰμωγῆν ἐδήλου τῶν ἀλικομένων. ἢ δὲ τοῦ δράκοντος ἀπολίθωσις κατὰ μὲν Ἀριστοτέλην 25 τὴν βραδυτῆτα ἐδήλου καὶ τὸ σκληρὸν τοῦ πολέμου, κατὰ δὲ [τοὺς] ἄλλους τὴν τῆς πόλεως ἐρήμωσιν καὶ τοῦ μὲν ζωτικῆς παντὸς κένωσιν τῶν δὲ λίθων καὶ οἰκοδομημάτων κατάλυσιν, τῶν Τρώων ἀλόντων Ἕλληνων ἀποπλευσάντων.

τὸ δὲ δέκατον ἔτος, ὅπερ διὰ τοῦ δράκοντα δεκάτου ὄντος ἐν 30 τοῖς σημείοις ἀριθμεῖται, λαμβανόμενον τὸ αὐτὸ εἰς μὲν τοὺς Ἕλληνας

8 εὐθα² cod. 9 φυλλορροεῖ cod. 19 τοσαῦτ' cod. 23 νεοττία cod.
26 τοὺς cod. om.

23 Aristotelem cf. supra p. 33, 11. Eust., p. 226, 32, si quidem recte editum: ὁ μὲν δράκων Ἀθηνᾶς, φησὶν, ἱερός, ὡς ἐν τῇ Α ἑαυφθία εἴρηται, διὸ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκλαμβάνεται, Porphyrium afferre videtur; neque tamen propterea ausim res nonnullas et ab eodem Eustathio et in scholiis praeter ea quae h. l. contulimus allatas ad eundem auctorem referre (velut schol. B B 328: τρεῖς εἰσὶν οἱ χρόνοι, δι' ὧν ὁ πᾶς αἰὼν ἀριθμεῖται κτλ. coll. Eust. p. 226 extr.).

30 sqq. Quae iam sequuntur aliunde neque e libro περὶ οἰωνιστικῆς τῆς καθ' Ὁμηρον petita esse, vel inde sequitur, quod decem annorum numerus, qui in iis quae antecedunt aliter constitutus est, nunc ita efficitur, ut ipse serpens novem

γίνεται λίθος μένων καὶ ἀρίζηλος, πᾶσιν διακένωμα ὦν καὶ λίθους με-
 μενηκέναι τοῦ πολέμου καταλυθέντος, ὥστε τὸν δράκοντα ἐπιόντα μὲν
 δηλοῦν τὴν ἔφοδον τῶν Ἑλλήνων, διὰ δὲ τῆς πλατάνου τὴν διὰ τῶν
 νεῶν γινομένην, κατεσθίοντα δὲ τοὺς ἐννέα στρουθοὺς μετὰ τῆς μητρὸς
 5 σημαίνει τὸν ἐνναετῆ πόλεμον, ἀπολιθούμενον δὲ δέκατον ἐν τοῖς ση-
 μείοις αὐτὸν ἐρημίαν δηλοῦν τὴν ἐν τῷ δεκάτῳ ἔτει, τῶν Ἑλλήνων
 ἀποστάντων καὶ τῆς πόλεως ἐν λίθοις μόνοις καταλειφθείσης, παντός
 τε τοῦ ἐμψύχου ἕκ τε αὐτῆς καὶ τῶν περὶ αὐτὴν καθημένων κενωθέν-
 10 τος· ἐμήνυε δὲ ἢ εἰς παράδοξον καὶ θαυμαστὸν μεταβολὴ τὴν τῶν κατ-
 τῆ νεοτιᾷ τῶν στρουθῶν καθέδρα ἐδήλου τοὺς ἐνδομυχοῦντας καὶ ἐν
 τῇ πόλει κατακλείτους Τρῶας. οἱ δὲ βεβαιότερόν φασι εἶναι τὰ διὰ
 τῶν καθεδρῶν ἢ ὅσα πετόμενοι σημαίνουσιν ὄρνιθες, ὥσπερ γὰρ πετό-
 μενοι μηνύουσι ταχύτερον οὕτω πάντα ἔσcesθαι, οὕτω καθεζόμενοι ποι-
 15 οῦσι χρόνια καὶ παράμονα. τὸ δὲ καὶ περιπέτεσθαι τὴν νεοτιὰν τὴν
 μητέρα αἰεὶ καὶ μὴ πόρρω ἀποχωρεῖν ἐδήλου, ὅτι καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως
 ἐξιόντες αὐτόθι περὶ τὴν πόλιν καὶ οὐ πόρρω χωρεῖν ἔμελλον, ἀλλὰ
 Ζῆν περὶ αὐτὴν χρειοῖ ἀναγκαίῃ πρό τε παίδων καὶ πρό γυναι-
 κῶν (Θ 57). τὴν δὲ νεοτιὰν οὐ διέφθειρεν ὁ δράκων, ὅτι οὐκ ἐξη-
 20 λίφη τέλος ἢ πόλις, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἐνοικούντες, αὐτῆς μὲν μενούσης,
 τῶν δ' ἐπελθόντων μετὰ τὴν ἀναχώρησιν καὶ πόρθησιν ἐρημίαν φοβερὰν
 καταλειποτότων καὶ πάντα εἰς λίθους περιστηράντων διὰ τὸ ἄπορον
 καὶ ἄψυχον τῆς χώρας, ἐγκαταλειμμένης καὶ τῆς πόλεως. ἅμα δὲ καὶ
 ὅτι ἡ ἀποτροπὴ τοῖς Ἑλλήσιν ἀντιτυπῆς ἐστὶ καὶ κληρὰ ἐδήλου ὁ
 25 ἀπολιθούμενος δράκων· ἀπαλλάσcesθαι γὰρ μέλλων ἤδη τῆς νεοτιᾶς
 ἐγένετο λίθος καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἔτι ὦν. τὸ δὲ δένδρον οὖν ἢ ὁδός.
 ἀλλὰ καὶ ἡ πορεία τοῦ δράκοντος οὐκ οὐα ὀρθῇ φύσει οὐδὲ εὐθείαν
 τὴν ὁδὸν τοῖς Ἑλλήσιν ἐσήμαινε, ὅποια ἐγένετο καὶ αὐτοῖς ἀπιουσί τε
 καὶ ὑποστρέφουσιν. οὐδὲ τὸ ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν (B 316)
 30 ἐστὶν ὡς πρὸς μαντείαν ἄχρηστον· ἐδήλου δὲ τὸν τρόπον καθ' ὃν τὴν
 ἴλιον ἔμελλον ἐκπορθῆσειν οἱ Ἑλλήνες· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ εὐθέως ἐκράτη-

1 διακένωμα corrupt.; nisi gravius mendum latet, fortasse scribendum πᾶσι
 δὲ μνήμα ὦν κτλ. 11 νεοτιᾶ corr. e νεοτιᾶ cod. 13 πετόμενοι, ante τ
 littera eras., cod. 19 ἐξελίφη cod. 23 ἐγκαταλειμμένης cod. 25 νεοτιᾶς cod.

avibus annumeretur. Accedit quod dicendi ratio a pedestri oratione remotior,
 quae illic occurrit (πορείαν dico ἀνεῖν, νηίτην, εὐθάλειαν, λάγνιστον, μικρὰ
 ταῦτα omisso articulo), in sequentibus desideratur (ἐνδομυχεῖν p. 35, 11 a scho-
 liorum usu non alienum est, v. schol. V Ar. Vesp. 970). Esse tamen etiam in
 fragmento illo περὶ οἰωνιστικῆς et maxime quidem sub finem eius ubi ipse
 Porphyrius quae legerit referat apertum est.

29 sqq. †B f. 27^a ad ἐλελιξάμενος v. 316 (id. L f. 35^b, Lp f. 71^a c. l. τὴν δ'
 ἐλελιξάμενος): ἐπιστραφεῖς. οὐδὲ τοῦτο δὲ <om. L> ἄχρηστον πρὸς τὴν μαν-
 τειάν· οὐ γὰρ εὐθέως ἐκράτησαν αὐτοῦς καὶ ἴλιον <καὶ ἀνεῖλον L>, ἀλλ' ἀν-

σαν καὶ εἶλον, ἀλλ' ἀναχθέντες ἀπὸ τῆς Τρωάδος εἶθ' ὑποστρέψαντες, ὃ ἔστιν εἰπεῖν ἐλελιζάμενοι. ἡ δὲ πλάτανος διὰ μὲν τὸ ὑδρῆλον καὶ εὐμηκες ἐδήλου τὴν διὰ νεῶν καὶ ὕδατος μακρὰν πορείαν, διὰ δὲ τὸ ἄκαρπον φύσει καὶ ὅτι ἄκαρπος ἡ πορεία καὶ τοῖς ἐπελθοῦσιν Ἑλληνι καὶ τοῖς ἐνοικοῦσι τὴν πόλιν τῶν Τρώων· τὰ τε γὰρ ληφθέντα λάφυρα 5 ἔξ Ἰλίου ἄλλα ἄλλως ἀπώλετο, καὶ οἱ Τρῶες οὐδένα καρπὸν ἔσχον, μινάκης αὐτοῖς τῆς νεοττίας ἐν ἀκάρπω μὲν δένδρω φύλλοις δὲ πρός καιρὸν θάλλουσιν, αὐτοὶ ἄρδην ἀπολόμενοι.

ad scholia excerpta referendum:

B f. 26^b ad ὁ δράκων Ἀθηναῖς ἱερός, οἱ στρουθοὶ Ἀφροδίτης χρόνον τε δη- 10
σῆμα v. 308. λουσιν, ἐπεὶ πτηνὸς ὁ χρόνος. ὁ δὲ λίθος, ἐπεὶ οὐκέτι κίνησιν ἔλαβεν
L f. 34^b. ὁ πόλεμος. καὶ τὸ μὲν ἐφ' ὕψους κείσθαι τὴν νεοττίαν τὴν ἡνεμέσσαν
Lp f. 71^a c. 1. Ἰλιον. οἱ δὲ ὑπὸ τοῖς πετάλοις νεοσσοὶ τὸ ὀλιγοχρόνιον τῶν Τρώων·
μέγα σῆμα. μαραινομένων γὰρ ὅσον οὐπω τῶν φύλλων ἀποπεσοῦνται. ἡ δὲ ἐνάτη
A f. 30^a c. 1. στρουθοῖο μήτηρ τῆς ἐννεατηρίδος τὸν ἔσχατον ἀγῶνα ἐσήμανεν. ἡ δὲ διὰ τοῦ 15
v. 311. ὕδατος πορεία τοῦ δράκοντος τὴν δι' ὕδατος ἄφιξιν τῶν Ἑλλήνων. τὸ
Cf. Townl. δὲ περιλειφθῆναι τὴν νεοττίαν τὸ μὴ παντελῶς ἠφανίσθαι τὸν τόπον·
et Par. ap. οἰκεῖται γὰρ μέχρι τοῦ νῦν. ἡ δὲ ἀπολίθωσις τὸ δυσδιεξόδευτον τῶν
Cramer., An. νότων ἢ ὄλου τοῦ ἀγῶνος παύσιν· οὐ γὰρ ἡμύναντο ἔτι τοῦ λοιποῦ
Par. III, p. τοὺς Ἑλληνας οἱ Τρῶες. ἡ ὅτι εἰς λίθους περιστήσεται τοῦ πολέμου 20
280; 153. τὸ τέλος.

A f. 30^a. δράκων (v. 308). τούτω <τοῦτο cod.; corr. Dind.> τὸ ὄνομα ὁ
 Πορφύριος ἐν τοῖς ζητήμασι φησι Θεότιος· οὕτως γὰρ ἰστόρηται Διο-
 νυσιῶ ἐν τῷ ε' τῶν ἀπόρων.

5 τὴν πλάτανον τῶν τρ. cod., quae fort. ita servanda erant ut lacuna post πλάτανον constitueretur; πόλιν etiam Roemer ap. Fleckeis. 1878, p. 538
 10 initium scholii e codd. B et Lp dedi; AL brevius: οἱ στρουθοὶ ἄφρ. χρόνον τε <om. L> δηλοῦσιν 12 ἢ τὸ μὲν BLp ὅτε μὲν A νεοττίαν BLLp καὶ (pro τὴν) ἦν. L 13 οἱ δὲ ὑποπετάλοι v. A ὑποπετάλοι (sic) L 14 οὐπω L, om. BLp, οὐδέπω A 15 τῆς ἐννεατηρίδος τὸ πολέμου τὸ ἐναγῶνιον ἐσῆμ. AL 16 πορία L 17 νεοττίαν BLp, νεοσσιάν L, νοσσιάν A 18 ἕως τοῦ v. A post ἀπολ. A ἢ ins. 19. 20 ἢ ὄλου — Τρῶες om. AL 20 καὶ ὅτι pro ἢ ὅτι A τὸ τέλος τ. π. A 21 post τέλος sequuntur in codd. BLpA: ἔστι δὲ σῆμα <σημεῖον B> μὲν τὸ παρὰ τόπον γινόμενον κτλ., quae neque ex integra disputatione excerpta sunt neque Porphyrii esse probari possunt. Eadem fere in schol. B ad E 742 leguntur

αχθέντες ἀπὸ τῆς Τρωάδος <τρωάδος BLp>, εἶτα ὑποστρέψαντες. Quae sequuntur aliunde huc illata sunt: *ἀμφιαχνύαν δὲ τελειότερα φωνῇ ἐχρήσατο τοῦ τετριγῶτας <τετριγῶτας B; τετριγῶτας L, ι e corr.; χρηῆσατο τοῦ τετριγῶτας Lp, primo verbo ἔ ab alia manu addito, quae eadem o ultimi verbi in ω mutavit>.*

10 sqq. Cum veri haud simile sit verba *χρόνον τε δηλοῦσιν, ἐπεὶ πτηνὸς ὁ χρόνος* ex ipso Porphyrii libro excerpta in iis quae modo edidimus casu intercidisse, scholium ad scholia excerpta referendum infra textum edendum erat. In magna tamen codicum discrepantia eo quo posuimus loco perspicuitati melius consultum esse existimavimus.

ἐνθ' ἐφάνη (ibid.). ὅπου ἡμῖν ὤφθη ὁ δράκων. οὔτινος δρά- L f. 35^a.
κοντος τὸ ὄνομα ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς Ζητήμασι φησι. λέγει γὰρ
αὐτὸν Σθέτιον. οὕτως γὰρ ἱστορεῖται Διονύσιος ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν
ἀπόρων.

5 350. v. ad v. 370 (p. 38, 36).

362. Ζητοῦσι δέ τινες, τί δὴ ποτε οὐκ ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέ- B f. 28^a ad
μου τὸ στράτευμα διατάττει ὁ Νέστωρ. ῥητέον δὲ ὅτι ἔχοντες πρῶτον κρῖν'.
'Αχιλλέα τούτων οὐκ ἐδέοντο, ὡς οὐδὲ τοῦ τείχους. Lp f. 72^a c. l.
κατὰ φῶλα.

362. ἐζητήται, διὰ τί ταύτην τὴν τάξιν πρὸ πολλοῦ μὴ ὑπετίθετο A
10 <μὴ πρὸ πολλῶν ὑπετ. Par.> ὁ Νέστωρ. ἦτοι ὅτι πάλαι μὲν 'Αχιλλεὺς Par. 2767
φίλος <φιλόσοφος A> ὢν τῶν 'Ελλήνων ἦρκει πρὸς τὸ συνέχειν τοὺς (Cram. III,
βαρβάρους, καὶ καλῶς ἐκείνῳ θαρρῶν οὐκ ἐποίει τοῦτο, νῦν δὲ αὐτοῦ p. 191).
μηνίοντος εἰκότως ἀσφαλεστέραν διάταξιν εἰσάγει.

367. ad l 1 sqq.

15 370 sqq. διὰ τί, 'Οδυσσεὺς καὶ κρατήσαντος τοὺς 'Ελλήνας φεύγειν *B f. 28^a ad
μέλλοντας καὶ τοὺς οἶος ὁ Θεορίτης καταστασιάζοντας ἐπιχόντος καὶ νικᾷς
ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς — ὁμοίως γὰρ τῷ Θεορίτῃ ὃν δ' αὖ δῆμου τ' v. 370.
ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν ὁμο-
κλήσασκέ τε μύθῳ (v. 198, 99). ὅθεν καὶ τὸν Θεορίτην προήχθη
20 τύψαι, χείρονα ὄντα τῶν πληγὰς εἰληφόντων — πρὸς δὲ τούτοις δημη-
γορήσαντος οὕτως ὡς ἐπιβοῆσαι αὐτῷ ἅπαντας ἐπαινοῦντας — ὡς
ἔφατ', 'Αργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κο-
νάβησαν ἀυσάντων ὑπ' 'Αχαιῶν, μῦθον ἐπαινήσαντες 'Οδυσ-
25 σῆος θεῖοιο (v. 333—35) —, 'Αγαμέμνων μόνῳ Νέστορι τὰ πρωτεῖα
δίδωσι καὶ τῆς νίκης παραχωρεῖ, λέγων ἢ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς,
γέρον, υἱᾶς 'Αχαιῶν (v. 370), καὶ τοιούτους δέκα εὐχεται συμφρά-
δμονας γενέσθαι; οὕτω γὰρ τάχα πορθηθῆναι τὴν 'Ἰλιον, χερσὶν ὑφ'
ἡμετέρησιν ἀλοῦσαν (v. 374).

ῥητέον οὖν ὅτι οὐχ ἀπλῶς νικᾶν ἔφη καὶ ἐν πᾶσι τὸν Νέστορα,
30 ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, τὰ πρωτεῖα διδοὺς κατὰ τὴν
δημηγορίαν καὶ αὐτὸς τῷ Νέστορι, καθάπερ οἱ 'Ελληνες τῷ 'Οδυσσεῖ.
'Οδυσσεὺς μὲν γὰρ ἐδημαγώγησεν ὡς πρὸς δημοκρατίαν ἀρμόσας τὸν
λόγον, καὶ ὡς ἐπ' αὐτοῖς ὃν μένειν ἢ ἀποπλεῖν — τί γὰρ φησιν, ὑπο-
τάξας τὸν 'Αγαμέμνονα τῇ τῶν 'Ελλήνων ἐξουσίᾳ; 'Ατρεΐδῃ, νῦν σε,
ἄναξ, ἐθέλουσιν 'Αχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερό-
πεςσι βροτοῖσι (v. 284, 85) καὶ τὰ ἐξῆς — ὁ δὲ Νέστωρ τὸν 'Αγα-

8 πλήθους codd., quod e schol. B 494 correxi 21 ὡς addidi; cod. om.

1 sqq. Cf. Paris. 2556 (Cram. III, p. 153, 10) c. l. δράκων: ὅπου ἡμῖν
ἐφάνη ὁ δράκων. οὔτινος τὸ ὄνομα ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς ζητήμασιν ἔφη,
λέγων αὐτὸν Σθέτιον.

6—13 Cf. Porph. B 494.

29 Cf. ad p. 38, 36.

μέμοννα αὐτὸς ἄρχειν παρακαλεῖ καὶ μὴ φροντίζειν τῶν ἀποστατούντων, συμφέρειν γὰρ πᾶσι τὴν τούτου ἀρχὴν διὰ τὸ πάντας οὐχ ὑποχέεσιν ἀπλῶς, ὡς Ὀδυσσεὺς ἔφη (v. 286), ὄρκοις δὲ καὶ συνθήκαι καὶ δεξιαῖς πιστώσασθαι τὴν τούτου ἡγεμονίαν, ἀπειθοῦσι δὲ αὐτοῖς καθὼς ἐξώμοσαν πάντες γενέσθαι τὴν παράβασιν· Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν ἄρχε· Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, διὰ τί; πῆ γὰρ αἰὶ συνθήκαι καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν;

διόπερ Ὀδυσσεὺς μὲν τοὺς Ἕλληνας εἰπὼν· ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραὶ τε γυναῖκες ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε 10 νέεσθαι (v. 289. 90), εὐθὺς ἐπιλαμβάνεται αὐτῶν ἀνακαλούμενος τὸν λόγον διὰ τοῦ φάναι ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι καὶ ἐκ τοῦ ἥττονος παραβάλλειν τὸ μέγεθος τῆς Ἑλληνικῆς [ἀθυμίας]. εἰ γὰρ καὶ ὁ ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο ἀσχάλλει ὑπὸ ἀνέμων ἐναντίων ἐμποδιζόμενος, ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων 15 ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μιμνόντεσσι, [τίς ἂν νε]μεσῆσαι ἀσχάλλουσι τοῖς Ἕλλησιν; ὁ δὲ Νέκτωρ οὐχ Ἕλληνάς φησιν ἀξίους εἶναι ὡς παῖδας διασύρεσθαι, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς δημηγόρους τὰ τοῦ πολέμου ἔργα μὴ σκοπομε[νους]. ὦν μάλιστα ἤρτηται ἐκ τῆς πρὸς θεοὺς εὐσεβείας· ἢ δὴ παισὶν εἰσικότες ἠγοράσασθε νηπιάχοις, οἷς οὐτι μέλει 20 πολεμήια ἔργα (v. 337. 38). πῶς οὖν οὐ μέλλει [τις κακῶς] διὰ ἀφροσύνην τὰ τῶν πολέμων φρονεῖν, ὅτε δὴ φησιν ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενοίατο, συνθεσῆσαι καὶ τὰ ὄρκια, σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν· τὸ θαρρεῖν γὰρ εὐορκοῦσι καὶ τηροῦσι τὰς διὰ θεῶν πίστεϊς ἀνδρῶν ἂν εἴη εὐφρόνων καὶ εἰδότων τὰ κοινὰ τῶν 25 πολέμων εὐλαβεῖσθαι· καὶ τούτων ἀναμιμνήσκειν δεῖ, φησί, τοὺς συμβουλευόντας ῥήτορας. ἀκολούθως δὲ τούτοις ἐπάγεται καὶ τὸ ἕα φθινύθειν ἕνα καὶ δύο τῶν ἀπειθούντων, οἱ οὐκ ἀνύουσι πρότερον τὸ εἰς οἶκον ἀπελθεῖν, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο γινώμεναι εἶτε ψεῦδος ὑπόσχεσις εἶτε καὶ οὐχί (v. 346—49). εἰ γὰρ ἐπὶ ὄρκοις 30 καὶ σπονδαῖς καὶ τοῦ πολέμου, παρασκευαῖς καὶ δεξιαῖς καὶ Διὸς ἐγένετο ἢ ὑπόσχεσις, κίνδυνος τοῖς ταῦτα παραβαίνουσι, καὶ οὐ χρὴ θωπεύειν δημαγωγούντας, ἐπιπλήττειν δὲ μᾶλλον ἀμαρτάνουσι καὶ ἐπάγειν τὸν βασιλέα εἰς τὸ τῆς ἐξουσίας ἡγεμονικόν, ἀλλ' οὐκ ἀπέχεσθαι τῶν ἀρχομένων, ἐπισταμένων, οἷς ἔκριναν μετὰ πίστεως ὡς χρεῶν ἐν πᾶσιν 35 ὑπακούειν. διὸ Ὀδυσσεὶ μὲν ἀκόλουθον δημαγωγοῦντι καὶ Κάλχαντος

5 δέ θ' cod. 11 αὐτῶν coniecti; cod. αὐτοῦ 13 ἀθυμίας vel simile verbum supplendum esse liquet; in cod. lacuna 6 fere litterarum 16 τῆς μεσῆσαι cod. 19 post σκοπομε 5 vel 6 litterae in cod. evanuerunt 21 τις κακῶς e coniectura dedi; in cod. 5 vel 6 litt. evan. 22 ὅτι cod.

36 sqq. †B f. 27^b ad γὰρ οὖν v. 350 (id. Lp f. 71^b c. l. φημί γὰρ οὖν, L f. 37^a): οἰκείως ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς δημοχαριστικῶς δημηγορῶν τοῦ Κάλχαντος

χρήσασθαι μαντείας· ὕβριστο μὲν γὰρ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, αἵτιος δὲ ἐδόκει ἔναγχος αὐτοῖς γεγονέναι τοῦ λοιμοῦ τῆς θεραπείας, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς αὐτῶν ἠγαπάτο καὶ ἐπιστεύετο· Νέστορι δὲ τούτου μὲν ἀμελεῖν, εἰς δὲ τὰς Διὸς ἀνάγειν ὑποσχέσεις, αἷς μετὰ τῆς τοῦ πολέμου 5 κατορθώσεως καὶ τὸ ἠγεῖσθαι τοῦ πολέμου τὸν Ἀγαμέμνονα ἐκύρωσεν· φημὶ γὰρ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα (v. 350) καὶ τὰ ἐξῆς.

γράφει δὲ περὶ τῶν δεξιῶν ἀστραπῶν Ἑρμῶν ὁ Δῆλιος· καὶ ὅταν κατὰ δεξιὰ χεῖρὸς ἀστράπτῃ, νίκην καὶ ὑπέρτερον εὖχος ὀπάζει. καὶ ὅλως οἱ περὶ τούτων σκεψάμενοί φασιν ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ δεξιάι 10 τοῖς ἐπιχειροῦσιν ἄσχεσαι. φόβους γὰρ τοῖς πολεμίοις σημαίνουσιν ἐν δεξιοῖς γινόμεναι.

διαφόρων τοίνυν οὐκῶν τῶν δημηγοριῶν, καὶ τῆς μὲν Ὀδυσσεῶς δημοτικωτέρας τῆς δὲ Νέστορος βασιλικωτέρας καὶ ἀρχικῆς, εἰκότως ὁ μὲν θωπεύει, οὐ νεμεσίζομαι Ἀχαιοὺς λέγων ἀσχάλλειν παρὰ 15 νηυσὶ (v. 296), καὶ ὅμως ἀξίων· τλήτε φίλοι καὶ μείναιτ' ἐπὶ χρόνον· αἰσχρὸν γὰρ δηρὸν τε μένειν κενεὸν τε νέεσθαι (v. 299. 98), ὁ δὲ ὀλίγον ἐνδοῦς καὶ τοσοῦτον θεραπεύσας ἐν τῷ φάναι τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι, πρὶν τινα πᾶρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι (v. 354. 55), εὐθὺς μὲν ἐγείρει τὸν λόγον 20 εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ βασιλικῆς ὄρκου μνήμην ***** τίσασθαι γὰρ Ἑλένης ὀρμήματα στοναχὰς τε (v. 356), εἰς ἀπειλὰς δὲ χωρεῖ οἰκείας βασιλικῆς φρονήματι· εἰ δὲ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι, ἀπτέσθω ἥς νηὸς εὐσκέλλοιο μελαίνης, ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ μοῖραν ἐπίσπῃ (v. 357—59). λοιπὸν δὲ οὐκ ᾧ 25 Ἀτρείδῃ λέγει οὐδ' ᾧ Ἀγάμεμνον· ἀλλὰ ἄναξ (v. 361), ᾧ βασιλεῦ, λέγων ἀξιοῖ μὲν αὐτὸν κατάρχειν σκεμμάτων καλῶν, πείθεσθαι δὲ καὶ ἄλλῃ καὶ διατάττειν ὡς χρὴ κατακοιμηθῆναι κατ' αὐτοῦς. εἰκότως οὖν, τοῦ μὲν πρὸς τὸ ἀρχόμενον καὶ δημοτικὸν ἀρμόζοντος λόγου, τοῦ δὲ

8 cod. Ἑρμόδημος, corr. collato schol. K 274 Meineke, Ztschr. f. Alterth. 1844, p. 11 . 9 sqq. verba ἀστραπαὶ κτλ. corrupta esse facilius intellegere quam qua ratione sananda sint perspicere. Excidisse nonnulla videntur 19 εὐ... (evan.) cod.; εὐθὺς Dind. 20 lacuna quam post μνήμην significavi in cod. non exstat 26 λέγων Dind.; in cod. evanuit 29 ἀρμό... (evan.) cod. λόγον cod.

προβάλλεται τὰς μαντείας, ὅς ἦν ἐχθρὸς τοῖς Ἀτρείδαις τῷ δὲ πλήθει γλυκὺς, ὁ δὲ Νέστωρ τῷ βασιλεῖ χαριζόμενος τὰ τῶν θεῶν προβάλλεται. διὸ Ὀδυσσεὺς μὲν παρὰ τῶν Ἑλλήνων, Νέστωρ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ἐγκωμιάζεται· ἢ μὲν αὐτ' ἀγορῇ νικᾶς, γέρον, νῆας Ἀχαιῶν· ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεῶς· ὡς ἔφαθ', οἱ δ' Ἀργεῖοι μέγ' ἴαχον καὶ τὰ ἐξῆς (quae sequuntur huc non pertinent). Similia ap. Eust. p. 232 extr., τοὺς παλαιούς afferentem.

7 sqq. Transierunt in cod. Eton. ad B 353: γράφει δὲ περὶ τῶν δεξιῶν ἀστραπῶν Ἑρμόδημος κτλ.; post φασιν (lin. 9) haec leguntur: ἀστραπαὶ καὶ βροντὰς δεξιάς τοῖς ἐπιχειροῦσιν ἄσχεσαι· φόβους γὰρ τοῖς πολεμίοις σημαίνουσιν ἐν δεξιοῖς γινόμενα. Unde ad locum sanandum nihil lucratur.

πρὸς τὸν ἄρχοντα καὶ βασιλέα τῶν ἄλλων, τὸν μὲν τὸ πλῆθος ἐπαινεῖ, τῷ δὲ τὸ νικᾶν ὁ βασιλεὺς ἀποδίδωσιν.

A v. 374 c. l. ἐζήτῃται διὰ τί, Ὀδυσσεὺς κατασχόντος διὰ λόγων τοὺς ὄχλους ἀλοῦσά τε καὶ τοιοῦτον πρᾶγμα συνετὸν καὶ σπουδαῖον ποιήσαντος, ὁ βασιλεὺς νῦν περθομένη τε. δύναμιν ἐν τῷ λέγειν Νέστορι προσμαρτυρεῖ. ἦτοι ὡς δυναμικωτέρω· 5 προκατειλημμένων γὰρ τῶν ἐπιχειρημάτων Ἀθηναῖα τε καὶ Ὀδυσσεὶ ὅμως εὐπόρησε λόγων. ἢ ὅτι ὁ μὲν μόνον ὠνείδισε, Νέστωρ δὲ σὺν τῇ διατάξει καὶ συμβουλίᾳ καὶ τὰς ἀτραπὰς εἶπεν· βεβαιότερον γὰρ νίκης φῶς.

B f. 28^b ad 379. 80. καὶ πῶς οὐ παρακαλεῖ; αἰδεῖται χωρὶς ἀνάγκης καὶ τῷ εἰ δέ ποτ'. ὄνειρω πείθεται. 10

Lp f. 72^a. ὀβέλτερος, φησὶν, ὁ Ἀγαμέμνων μῆσυν ορῶν ὅτι ἐν πολέμῳ οὐκ ἐπὶ τοῖς μαχομένοις κέῖται τὸ τούτου τέλος, ἀλλ' ὡς ἂν τύχη γενόμενον. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καλὸν ἐστὶ δυσχερῆ ἐλπίζειν, ἵνα ὡς ἐπὶ πλείονι πόνῳ προθυμότεροι παρασκευασθῶσιν. ἢ γὰρ ἀποβάντων ἦττον, ἤχθθημεν, ἢ μὴ, τελεσθέντων ὑπεράγαγον ἐχάρημεν. 15

B f. 29^a ad 408. διὰ τί τοὺς ἀνδρείους βοῆν ἀγαθοῦς ἀποκαλεῖ; νῦν μὲν Μενέλαος. Μενέλαον, ἀλλαχοῦ δὲ (e. c. B 563. E 114) Διομήδην, πῆ δὲ βοῆν ἄγαθος βάλεν Αἴας (O 249) καὶ Ἑκτορα δ' ἐφράσσαντο βοῆν ἄγαθὸν καὶ ἑταίρους (O 671). ῥητέον δὲ ὅτι μήπω κάλπυγος εὐρεθείσης βοῆ διψκουν τὰς τῆς μάχης ἐπιθέσεις τε καὶ ἀνακλήσεις. ἄλ- 20 λως τε καὶ σημεῖον τοῦ θαρσεῖν τὸ βοᾶν· ἢ γὰρ δειλία θαρούσα τὸ πνεῦμα βραχίστην ἀπεργάζεται τὴν φωνήν. διὰ τοῦτο βοῶντας παρεικάγει τοὺς ἥρωας· κμερδαλέον δ' ἐβόησεν (Θ 92), ἦσσε δὲ διαπρύσιον (Θ 227).

423. ad Φ 363. 25

***B** f. 38^b ad 447. τῶν μεθ' Ὀμηρον ποιητῶν πολλοὶ τινες τὴν αἰγίδα παρα- αἰγίόχοιο διδόσασιν ὡς ἴδιον Ἀθηναῖς ὄπλον, διὸ καὶ πλέονα τῶν ἐπιθέτων ἀπ' v. 787.

3 λόγων Vill.; cod. λόγον 6 γὰρ Vill.; cod. om. 7 εὐπορήσαι λόγον cod.; λόγων Vill.; ut Bekk. corr. Dind. alios codd. secutus 12 ἐπὶ in ras. B τύχη, i eras., B 17 πῆι, i eras., B 18 ἐφράσσαντο codd., Lp. altero c supra-scripto 19 ἐτέρους codd.; correxi, quoniam praeter eos qui iam allati sunt unus Polites (Ω 250) a ποῖτα βοῆν ἀγαθός vocatur 20 ἀνακλήσεις Lp 21 τοῦ βοᾶν Lp 22 βραχίστην L βοῶν L 26 ad v. 447 *B in interiore paginae 30^a latere: Ζῆται τὴν ἐξήγησιν τῆς αἰγίδος εἰς τὴν Βοιωτίαν ἐν τῷ στίχῳ τῷ οὕτως ἔχοντι· πᾶρ Διὸς αἰγίόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ

3-8 Ex parte certe ad Porphyrium referenda esse ex Eust. (p. 240, 9-17) sequitur, qui nonnulla quae in hoc scholio leguntur iis, quae in altero scholio exstant: οὐ γὰρ ἐν πᾶσι πάντων ὑπερτίθησι τὸν Νέστορα, ἀλλ' ἐν μόνῃ τῇ ἀγορᾷ ἦτοι τῇ δημηγορίᾳ (cf. supra p. 37, 29-31), subiungit.

16 sqq. Transcripsit Eust. p. 247, 35 sqq.

19 sqq. Etym. M. v. βοή (p. 202, 20): ... βοῆν ἀγαθός, ὁ ἐν τῷ πολέμῳ γενναῖός ἢ μὲν γὰρ δειλία θαρούσα τὸ πνεῦμα βραχίστην ἀπεργάζεται τὴν φωνήν.....

26 sqq. Ex Aristarcho petita esse prima verba quaestionis Ariston. docet, e. c. Δ 167, cf. Lehrs, p. 192.

αὐτῆς τίθεται τῇ θεῷ. ὁ δὲ χρωμένην μὲν οὐδενὸς ἦσσαν παρεικάγει ταύτη τὴν Ἀθηνᾶν, τῷ δὲ Δίῃ φησιν αὐτὴν δοθῆναι παρὰ Ἡφαιστοῦ, καφῶς οὕτω διὰ τῶν ἐπῶν συνιστάς (O 307 sqq.)·

πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων
 5 εἰμένος ὦμοιιν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν
 δεινὴν ἀμφιδάσειαν ἀριπρεπέ', ἦν ἄρα χαλκεὺς
 Ἡφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν.

καθὸ δὴ καὶ πυκνῶς αὐτὸν αἰγίοχον καλεῖ. ταύτην δὲ τὴν αἰγίδα παρασκευαστικὴν ὑποτίθεται τῶν λεγομένων κατὰ τοὺς ἀνέμους αἰγίδων,
 10 ἃς καταγίδας εἰώθαμεν προσαγορεύειν. Ὅμηρος μὲν γὰρ. οὕτω λέγει (B 147. 48)·

ἤυτε κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθῶν
 λάβρος ἐπαιγίζων. * * * * *

νῦν γοῦν οὐκ ἄλλο τι, τὸ αὐτὸ δὲ τὸ λάβρος ἐπαιγίζων βούλεται
 15 δηλοῦν. ἔλεγον δὲ αἰγίδας τὰς νῦν καταγίδας τῶν σφοδρῶν καὶ συνεστραμμένων πνευμάτων καὶ ἅμα καταρασσόντων, οἷον τι καὶ ἐν τούτῳ θεωρεῖται λέγων ὁ ποιητής (Λ 297. 98)·

ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλη,
 ἤτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.

20 Ἀλκαῖος δὲ που καὶ Καπῶ τὸν τοιοῦτον ἄνεμον κατῶρη λέγουσιν ἀπὸ τοῦ κατωφερῆ τὴν ὁρμὴν ἔχειν. τὴν δὲ τοῦ Διὸς αἰγίδα συμβέβηκεν ὠνομάσθαι διὰ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως ὡσαύτως τῇ περὶ τοὺς ἀνέμους λεγομένη κατὰ μὲν αὐτὸν ἐκείνον αἰγίδι, καθ' ἡμᾶς δὲ καταγίδι, παρασκευαστικὴν δὲ αὐτὴν τῶν ὁμωνύμων εἰσάγεσθαι πνευμάτων, ὅτε ἐπιει-
 25 σθείη κατὰ τὸ ἐναντίον. ἐπιεισθείσης γὰρ αὐτῆς καὶ καταρρηγνυμένης ἐπὶ τὴν γῆν, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος τοὺς ἐναντίους βλάπτεσθαι συμβαίνει, κονιορτοῦ δὲ πρὸς τὰς ὄψεις φερομένου παντελῶς ἐμποδιζέσθαι. οἷον·

4 φοῖβος, οc supra β in ras., cod. 13 lacunae quam statui in codice vestigium non exstat; exciderunt nonnulla, in quibus altera quae olim prolata erat v. ἐπαιγίζειν interpretatio (Suid. v. ἀκτήρ· ὅτι τοῦ ἀκτέρος τῆς Αἰγὸς λάμπαντος σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἐνθεν καὶ Ὅμηρος λάβρος ἐπαιγίζων), coniungenda sine dubio cum ea v. αἰγίς et αἰγίοχος interpretatione, ex Hesiodo ut Aristarcho visum (schol. th. 484) repetenda, quae utrumque verbum ad Amaltheam s. τὴν Αἴγα retulit (e. c. Lp B 157, cf. A ibid., Apoll. v. αἰγίοχος, Et. M. p. 27, 28), commemorata et reiecta fuisse videtur. Ad quam refutandam etiam diplo ab Aristarcho posita spectavit (v. infra) 20 καμῶ cod.

9 sqq. Ariston. B 148: ὅτι χωρὶς προθέσεως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ ἐπικαταγίζων· αἰγίδα γὰρ ἔλεγον ἃς ἡμεῖς καταγίδας. Cf. Apollon. v. ἐπαιγίζοντα· Ἀρίσταρχος τὸν σφοδρότερον πνέοντα ἄνεμον.

20. 21. Cf. Eust. E 738, p. 603, 39 (v. infra ad p. 42, 24), ubi κατῶρη legitur. Ab Hesychio κατῶρης <ita Lob. path. prol. p. 275 pro κατωρῆς, cf. Herodian. I, p. 72, 4> explicante κάτω λέγων rectam verbi formam servatam esse iam cod. Ven. B probat auctoritas.

καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυεσσάνοεσσαν,
 σμερδαλέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν·
 ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξε,
 νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοῖς

(P 593 sqq.). οἰκεία γοῦν τοῖς ἀπὸ ταύτης φερομένοις πνεύμασι καὶ 5
 τὰ παρακείμενα αὐτῷ συνεκπεφώνηται ἐν οἷς φησιν, ὅτε ἔλαβε τὴν
 αἰγίδα τὴν μὲν Ἴδην αὐτὸν καλύψαι τοῖς νέφεσιν, ἀστράψαντα δὲ μέγα
 μὲν ἐπιβροντῆσαι τινάζαι δὲ ἐκείνην. ὅτι δὲ κατ' ἐναντίαν τοῦτο γίνε-
 ται τῶν ταπεινοῦσθαι μελλόντων σαφὲς ἐκ τούτων· ὄφρα μὲν ἀσπίδα
 χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων, τόφρα μάλ' ἀμφοτέροισι 10
 βέλε' ἤπτετο· αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώ-
 λων [σειῖς'], εἶτα ἐπιφέρει· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐθέλει,
 λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς (O 318 sqq.). ποτὲ δὲ διότι μὲν
 ἐπέσειε τὴν αἰγίδα τοῖς Ἀχαιοῖς ἀπὸ τῆς Ἰδης ὁ Ζεὺς οὐ παρέδωκε
 ῥητῷ λόγῳ, τὸ δὲ γενόμενον ἐπ' αὐτοῖς ἐσήμαινε, διὰ τοῦ συμβάντος 15
 συνιστὰς τὸ προηγούμενον. λέγει γὰρ ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο,
 τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο ἠχηῖ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυτος
 ὤρσειν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν, ἣ ῥ' ἰθὺς νηῶν
 κονίην φέρειν (M 251 sqq.). ἣ γὰρ εἰς εὐθὺ τῶν νηῶν τὸν κονιορ-
 τὸν φέρουσα θύελλα δῆλον ὡς ἐξ ἐναντίου προσφέρεται τοῖς Ἀχαιοῖς. 20
 διὸ δὴ καὶ ἐπέζηυξεν ἄλλως· αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον, Τρωεὶ
 δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὄπαζε (M 254 sqq.)· τοῦτο δὲ δεῖ νοεῖν τῆς
 αἰγίδος ἐπισεισθείσης.

καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ πλειόνων ὁ παραπλήσιος ὑπάρχει τρόπος, ὥστε
 τοῖς πάθει καὶ τοῖς πράγμασιν ὁμωνύμους τινὰς ποιεῖν δαίμονας εἰδω- 25
 λοποιουμένους εἰς κατασκευὰς μυθώδεις, ἐφ' ὧν οὐκ αὐτὸ τὸ ἀποτελού-
 μενον δεῖ νοεῖν, τὸ δὲ παρασκευαστικὸν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐνεργουμένου
 συμπτώματος. οἷον ἔρωσ ἐπὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ
 κατὰ τὸ παρασκευαστικὸν εἶδος λεγομένου, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα,

6 συνεκπεφάνηται cod. 8 ὅτε cod. 11 κατενώπα cod. 24 καὶ ἀπ'
 ἀλλήλων cod.

16 sqq. Ariston. M 253: ὅτι διὰ τῶν ἀποτελουμένων φανερόν ὅτι τὴν αἰγίδα
 ἔσειεσεν ὁ Ζεὺς.

24 sqq. † Eust. E 738, p. 603, 28: ὁ δὲ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης ἰδιὸν τι
 σύγγραμμα περὶ αἰγίδος προνεγκὼν ἄλλα τέ τινα λέγει οὐ πᾶν γλαφυρά, καὶ
 ὅτι Ὅμηρος τοῖς πάθει καὶ τοῖς δι' αὐτῶν ἀποτελουμένοις πράγμασιν ὁμωνύ-
 μους τινὰς ἐπιστᾶ δαίμονας εἰδωλοποιουμένους μυθικῶς, ἐφ' ὧν καὶ τὸ ἀπο-
 τελοῦν ἤγουν παρασκευαστικὸν νοεῖται καὶ τὸ ἀποτελούμενον κακὸν ἐναργῶς.
 ἔρωσ γοῦν καὶ πλοῦτος καὶ ἔρις καὶ ὕβρις καὶ δεῖμος καὶ φόβος καὶ κνυδοιμὸς
 καὶ βροντὴ καὶ ἀστραπὴ καὶ ἄλλα μυρία ὁμωνύμως δηλοῦσι τὰ εἰδωλοποιία
 <edit. τὸ εἰδωλοποιία> τε δαιμονιάδη καὶ τὸ ἐκείθεν σύμπτωμα. ἐν δὲ τοῖς
 τοιούτοις λέγει ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον
 ἄνεμον κατάρη λέγουσιν ὁ Ἄλκαϊος καὶ ἡ Σαπφῶ διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν.
 Cf. ad. p. 45 et Porph. © 1; I 1 sqq.

πλούτος, ἔρις, ὕβρις καὶ ὅσα ἂν τίς ἀριθμήσειε ῥαδίως; δεῖ γὰρ παραθεωρεῖν τὴν τῶν τοιούτων διαφορὰν, ὡς ὀπόταν εἴπωμεν· ὁ Ἔρωσ ἐνέβαλεν ἔρωτα τῷ δεῖνι, καὶ πάλιν ἡ Ἔρις ἔριν. τότε γὰρ ὡς θεὸν ἢ δαίμονά τινα δεῖ νοεῖν παρασκευαστικὸν τοῦ ὁμωνύμου συμπτώματος ἢ πάθους, καὶ [τότε] τὸ συμβαῖνον ἐξ ἐκείνου πάλιν ἀνάλογον πάθος ἢ σύμπτωμα, καθάπερ ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις (E 592) δεικνύει·

οἱ δ' ἴσαν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι Ἐνυώ,
ἢ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δημοτῆτος·

νῦν γὰρ οὐχὶ τὸν ἐνεργῶς θεωρούμενον, ἀλλὰ τὸ παρασκευαστικὸν τοῦ ὁμωνύμου συμπτώματος μυθικῶς εἰδωλοποιούμενον. τὸ δ' αὐτὸ καπὶ τούτων νοητέον· Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν (A 3. 4). οὐδὲ γὰρ νῦν ἄλλο τι πάλιν ἀλλὰ τὸν πόλεμον ἔχουσα παραγίνεται τὸν παρασκευαστικὸν τοῦ κατὰ πρᾶγμα φαινομένου πολέμου. καὶ γὰρ ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ κατὰ τὸ μυθικὸν εἰδωλοποιούμενος τοῦ κατὰ τὸ ἐνεργῆς θεωρουμένου πολέμου σημεῖον, ὃ δὴ νῦν προσαγορεύει τέρας. εἴη δ' ἂν οὗτος κυδοιμὸς μάχης, ὡς θεὸς οἷον ἔμπροσθεν θεωρούμενος, ὁπότε ἐλέγομεν ἢ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δημοτῆτος· ὡσαύτως ἐπὶ τούτου πάλιν, ὃ δὴ πολέμοιο τέρας φησὶν εἶναι, τὸ ἀπαράλακτον ὑπάρχει. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ἐπὶ τῆς βροντῆς καὶ ἀστραπῆς καὶ τῶν παραπλησίων, ὥστε δεῖ νοεῖν ἕτερα μὲν τινα κατασκευάσματα παρασκευαστικὰ τῶν ἐν ἡμῖν ἐναργῶς ἀκουσμένων, ἕτερα δὲ τὰ διὰ τούτων μὲν ἀποτελούμενα, καθ' ὁμωνυμίαν δὲ ἐνεργήματα. καθάπερ ὅταν εἴπῃ (N 242—44)·

βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῆ ἑναλίγκιος, ἦν τε Κρονίων
χειρὶ λαβῶν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
δεικνύς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί.

οὕτω γὰρ δεῖ τὸν νοῦν ἐκδέχεσθαι, οἷον τὴν μὲν ἀστραπὴν λαβῶν ὁ Ζεὺς ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, οἷον ἐγκατασκευάσμα τι θεῖον καὶ τοῦτο εἰκότως ἡμεῖς θεῖον ἐνόησαμεν. ἀλλ' ὁπότε τῇ χειρὶ τινάξειεν, οὗ διασεισθέντος ἀπέλαμψε τὸ τοιοῦτον φέγγος, οὐ κατὰ τὴν

5 τότε addidi; cod. om. 18 ἐλέγομεν correxi; cod. λέγομεν 20 ὑπάρχει tentavi (cod. ὑπάρχειν); dubito an nonnulla exciderint 29 sqq. ἐγκατασκευάσμα τι — ἐνόησαμεν corrupta sunt. Nisi statuendum verba nonnulla excidisse, conicias: ἐν κατασκευάσμασι θείοις καὶ τοῦτο κτλ.

13 sqq. Aristarchi eam esse rationem docet schol. A 4 Arist.: ὅτι πολέμοιο τέρας τὸν εἰδωλοποιούμενον πόλεμον, τὸν ποιητικὸν τοῦ ἐνεργουμένου πολέμου, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κυδοιμοῦ φησὶν εἰδωλον τὴν Ἐνυώ ἔχειν· ἢ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα. Ibid. Didym.: οἱ δὲ ἀστραπὴν φασὶ τὴν Ἐριδα φέρειν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· φησὶ γὰρ ὡς δ' ὅταν ἀστράπτῃ — τεύχων ἢ πολὺν — ἢ ἐποθὶ πτολέμοιο (K 5—8). Ἀπολλώνιος δὲ τὸν κυδοιμὸν ἀναιδέα δημοτῆτος <δημοτῆτα Dind.>. οἱ δὲ τὸ ξίφος κτλ. Prior pars in Suid. lex. v. πολέμοιο τέρας transit.

αὐτὴν ἔννοιαν ἔτι τὴν ἀστραπὴν παραλαμβάνομεν, ἀλλὰ τὴν μὲν ἀποτελοῦσαν, τὸ δὲ ἀποτελούμενον. οὕτως ἐπὶ τῆς αἰγίδος ταῦτο δεῖ νοεῖν· ἦν μὲν ὁ Ζεὺς ἐπιείων * * * * *, κατασκευάσμά τι θεῖον, ἐτέραν δὲ τὴν ἀποτελουμένην διὰ τῆς κατ' ἐνέργειαν ὁμωνυμίας, ἢ τότε μὲν ὁμωνύμως αἰγίς λέγεται, νῦν δὲ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας συνηθείας καταγίγ. 5 διὸ καὶ τὸ τοιοῦτον ἐπιφθεγμα τέταχεν ὁ ποιητὴς ἐπ' αὐτῆς κατὰ τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος λόγον (Δ 164—67)

ἔσσεται ἡμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἥλιος ἰρή
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἑυμμελίω Πριάμοιο·
Ζεὺς δὲ σφιν Κρονίδης ὑψίζυγος

10

αὐτὸς ἐπιτσειήσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πάσιν.

ὄν τρόπον γὰρ ἐπ' ἄλλων μερῶν τῆς ποιήσεως τὴν λαίλαπα προσαγορεύων φανερός ἐστιν — ἐρεμνὴν γὰρ αὐτὴν φησι διὰ τὸ τοῦ πνεύματος ἄθροῦν καὶ Ζοφῶδες, οἶον ὁπότεν λέγῃ (Υ 51. 52)·

αὔε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν ἐρεμνὴ λαίλαπι ἴσος,

15

ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων —

τὸν αὐτὸν τρόπον, οὐ παρ' ἄλλο τι, δεῖ νοεῖν ἐρεμνὴν τὴν αἰγίδα, κατὰ δὴ τὸ τῆς λαίλαπος οἰκείου οἴονει λαίλαπῶδη λεγομένην.

τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἢ τῆς εἰρηγημένης καθ' Ὅμηρον αἰγίδος διάθεσις καὶ δύναμις οὕτως ἂν ἄριστα δειχθεῖη.

20

*B f. 78^a ad διὰ τί ποτὲ μὲν φησι τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας ἐν Ἄιδου εἶναι, Γοργεῖν λέγων (Λ 633)

Ε 741.

L f. 118^b, II.

Cf. schol.

λ 634 et V.

Rose, Ar. ps.,

p. 162.

μή μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου

ἔξ Ἄιδου πέμψειε,

ποτὲ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔχειν ἐν τῇ αἰγίδι, λέγων (Ε 738) βάλετ' αἰγίδα 25
Θυτσανόεσσαν, καὶ ἐπάγει·

ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκὴ,

ἐν δὲ τε Γοργεῖν κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου;

φησι δ' Ἀριστοτέλης, ὅτι μήποτε ἐν τῇ ἀσπίδι οὐκ αὐτὴν εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας, ὥσπερ οὐδὲ τὴν Ἔριν οὐδὲ τὴν κρυόεσσαν Ἰωκὴν, 30
ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς Γοργόνας γιγνόμενον τοῖς ἐνορῶσι πάθος καταπληκτικόν. καὶ μήποτε πάλιν ρητέον, ὅτι οὐκ αὐτὴν εἶχεν, ἀλλ' ὅτι γεγραμμένον τῇ ἀσπίδι ὥσπερ σημειόν τι. ρητέον δὲ ὅτι οὐδὲ Ὀδυσσεὺς λέ-

3 lacunae, quam statui, in cod. vestigium non exstat 9 ἑυμμελίω cod.
11 ἐπιείησιν cod. 18 δὲ cod. 25 βάλε δ' L 28 κεφαλὴ οἶα πελώρου L
29 φησι δὴ ὁ ἀρ. L 31 γινόμενον L 32 γεγραμμένη L

21 sqq. † Eust. λ 633, p. 1704, 27: *ἐνθα (ἐν τῇ αἰγίδι) ὥσπερ ἢ ἔρις καὶ ἡ ἀλκή οὐκ αὐτὰ ἐκείνᾳ εἰσι τὰ σωματοειδῆ, οὕτως οὐδὲ Γοργεῖα αὐτόχρομα κεφαλὴ τῇ αἰγίδι ἐντέθειται, ἀλλὰ ἢ ἀντιμίμον τι αὐτῆς ἢ κατάπληξις θηλοῦται γινομένη διὰ τῆς αἰγίδος οἶα καὶ Γοργόνας τινός.*

Recte a nobis quae de Gorgone in aegide depicta disputantur cum altero fragmento longe illo uberiore coniuncta esse, cum inde veri simile fit, quod quae Aristoteli tribuuntur (maxime quidem illa τὸ ἐκ τῆς Γοργόνας γιγνόμενον τοῖς

γει, ὡς ἦν ἐν "Αἰδου ἢ Γοργόνος κεφαλῇ, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἐφοβήθη μὴ τοιοῦτος δαίμων ἐκπεμφθῆ· φοβηθῆναι οὖν οὐκ ἰδεῖν. ἢ ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ ἐν "Αἰδου, τὸ δὲ σῶμα ἐν τῇ ἀσπίδι. καὶ Γοργεῖην κεφαλὴν οὐ πάντως τὴν τῆς Γοργόνος, ἀλλὰ τινα φοβερόν δαίμονα, ὡς τοίην
 5 τὰρ κεφαλὴν πόθεον υἱεσ' Ἀχαιῶν (λ 549 mixt. c. A 240).

467. 8. ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυριοι, ὄσκα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη.

ἐν μὲν τῷ λίαν φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν (v. 800) ἐπί-
 10 τασίς ἐστι κατὰ τὸ ἐπενηγεμένον τοῖς φύλλοις τοῦ πλήθους τῶν ψα-
 μάθων, ἐν δὲ τῷ περὶ Κικόνων ῥηθέντι ἦλθον ἔπειθ' ὄσα φύλλα
 καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη (ι 51) δόξειεν ἂν ἐλάττωσι εἶναι ἐκ τοῦ

*B f. 30^b ad
 Σκαμανδρίῳ.
 Lp f. 74^a.
 Eton.
 (Noehd.
 p. 30), II.

5 quae extremo scholio codd. Od. addunt: ἐκ τούτου τὸ πλάσμα τὸ περὶ τὴν Γοργόνην γέγονεν 'Ησιόδου κτλ., aliunde illata sunt 6 εἰς τὸ ἔσται ἐν λειμ. Et 8 post ψαμάθοισιν in B fuit καί, quod ex parte eras. est

ἐνορῶσι πάθος κατακλητικόν) ad idem quod illic totiens inculcatur discrimen rei effectae et efficientis recurrunt, tum ex Eustathio probatur. Is enim ad eundem illum libri *E* locum, ad quem in scholiorum codicibus quaestio de Gorgone adscripta legitur, verba affert (cf. supra ad p. 42, 24) quae iis, quae in cod. B ad librum *B* leguntur, prorsus respondent. Quod autem Aristophani grammatico Eustathius ea tribuit, potest is sane a Porphyrio transcriptus esse, ita ut nomen auctoris in codice quo Eustathius usus est lectum in nostro desideretur; sed ad eas quas olim Nauckius, cui Porphyrii fragmentum nondum innotuerat, de libello *περὶ αἰγίδος* Aristophaneo moverat dubitationes alia momenta accedunt:

Ac primum quidem, cum apud Porphyrium Aristarchum secutum v. *ἐπαιγίζειν* *B* 148 ita explicetur, ut ad *αἰγίς* s. *καταιγίς* referatur, Aristophanes in loco simillimo ο 293 pro *ἐπαιγίζοντα* legi maluit *ἐπαίσσοντα* (schol. Q. Vind. 133). Deinde a schol. A 14 docemur, Aristophanem verba *πολέμοιο τέρας* ad fulmen retulisse neque, ut Porphyrium Apollonii vel Aristarchi rationem secutum, ad *κνδοιμόν ἀναιδέα δημοτήτος*. Veri igitur simillimum, Porphyrium ab Eustathio transcriptum esse, indeque quod ille Aristotelem attulisset Aristophanis per errorem nomen natum esse (ut e contrario ad ipsum versum *B* 447 in scholio cod. B: *οὕτως καὶ Ἀριστάρχος καὶ Ἀριστοτέλης*, Aristotelem pro Aristophane scriptum videmus). Quod tum facillime fieri potuit, si in codice, quo Eustathius usus est, Aristotelis nomen compendio scriptum primis scholii verbis praemisum erat.

Ceterum vix est quod moneamus, quae in codicibus nostris ad *E* 741 legantur cum medio potius quam extremo scholio *B* coniungenda, e. c. ante p. 42, 24 ponenda esse. Tamen, praesertim cum ab ipsius Porphyrii verbis multo longius quam alterum scholium absint, alteri illi subiungere maluimus.

6 sqq. Casu accidit ut scholium Porphyrianum in codicibus Iliadis ita traditum sit ut potius ad ι 51 quam ad eum locum cui adscriptum est pertineat. Contra ea scholium quod ad ι 51 in cod. Mediolan. (Q Dind.) legitur habet, cur ad nostrum potius quam ad alterum locum spectet, maxime quidem extrema verba: *καὶ τῇ ἄλλῃ ἀμφιέσει, τῶν Θωρακῶν μάλιστα, ὧν εἰσιν οἱ Κίκονες, ταῖς χροαῖς ποικιλόντων τὴν ἀμφίεσιν* (quibus probatur non necessariam esse Noehdeni coniecturam pro *Θωρακῶν* scribentis *Θωράκων*). Sed quia neque schol. Odys. ipsum

ἐπαγομένου· ἐλάττω γάρ τὰ ἄνθη τῶν φύλλων. οὐκ ἔστι δέ· οὐ γάρ τοῦ πλήθους παραστατικά παρείληπται ἄμφω, ὥσπερ ὡς ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ τῆς ψάμμου ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι μυρίοι, ἀλλὰ τὰ μὲν φύλλα παρίστησι τὸ πλήθος, τὰ δὲ ἄνθη τὴν τοῦ πλήθους ποικιλίαν ἐν τε τῇ καθοπλίσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἀμφιέσει τῶν Θρακῶν. 5

*B f. 31^a ad 478 sqq. διὰ τί δὲ ὄμματα καὶ κεφαλὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος τῷ Διὶ Ἀτρείδῃ ὡμοίωσε, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι, τὸ δ' ἐν τῷ καθοπλιμῷ φοβερόν τῷ περὶ τὸν Ἄρην δεινῷ τε καὶ λαμπρῷ, καὶ ἀπὸ τῶν θείων ὑπέβη, ταύρω μετὰ θεοῦς αὐτὸν ἔξομοίων; τί δὲ καὶ βούλεται τὸ στέρνον δὲ Ποσειδάωνι; ῥητέον οὖν ὅτι τὸ μὲν σεμνὸν αὐτοῦ καὶ βασιλικὸν διὰ τῆς βασιλικῆς τοῦ Διὸς προλήψεως παρέστηκεν, ὡς ἂν βασιλικά καὶ φρονούντος καὶ αἰσθόμενου, τῆς μὲν φρονήσεως ἐκ τῆς ἡγεμονευούσης κεφαλῆς παρισταμένης, τῆς δὲ αἰσθήσεως ἐκ τῶν ὀμμάτων. ὑπερβολὴ δὲ τὸ μὴ Διὸς κεφαλῇ καὶ ὄμμασιν εἰκέναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ φάναι καὶ τὰ ὄμματα, ἀλλὰ τῷ Διὶ ὅλῳ. οὐ τῷ σωματοειδεῖ οὖν ἀπέικακε θεῷ, ἀλλὰ τῇ δυνάμει τοῦ Διὸς τῇ βασιλικῇ τε καὶ ἀρχικῇ. ὄφθεις γὰρ μόνον ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὀφθαλμῶν διέφηνε τὸ βασιλικὸν κράτος. τὸ δ' εὖρωστον καὶ δυναμικὸν αὐτοῦ, ὅπερ περὶ τὸν θώρακα καὶ τὸ στέρνον καθιδρῦσθαι λέγεται, Ποσειδῶνι ἀπέικακε τῷ ἐνοσίχθονι, οὐ καὶ ἐρχομένου, φησὶ, τρέμε δ' οὐῖρα μακρὰ καὶ ὕλη (N 18), τὸ δὲ φοβερόν τῆς καθοπλίσεως τῷ Ἄρει. ἦν οὖν τὴν μὲν κρίσιν καὶ τὴν φρόνησιν τὴν βασιλικὴν ἔχων τοῦ Διὸς, τὴν δὲ δύναμιν καὶ τὴν ῥώμην τοῦ Ποσειδῶνος, τὴν δὲ πανοπλίαν καὶ τὴν δι' ὄπλων χρῆσιν ὡς ὁ Ἄρης. λοιπὸν δὲ τὸ ἡγεμονικὸν καὶ ἔξαρχον τῶν ἄλλων ταύρω ἀπέικακεν, οὐ 25

2 παραστατικὸν Et ὡς om. Et 3 ψάμμου B 5 ποικιλὴν ἅτε καθοπλίσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἀφιέμεν τῶν θρακῶν Et 6 addunt B Lp nonnulla de campo Scamandriō quae huc non pertinent 7 δὲ om. L Et; B nonnulla praemittit quae v. infra ad lin. 25 sqq. 9 τε om. Et ἀπὸ τῶν θεῶν L δὲ post στέρνον om. L 12 προσλήψεως L Et παρίστησιν L Et 16 ἀλλὰ καὶ τ. δ. ὅλῳ Et post ὅλῳ vacuum spat. duarum litterarum capax B; quae L sequuntur: οὐ τὸ σωματοειδῆ οὖν ἀπεικάζεσθαι θεῷ, novum scholium incipiunt οὐ γὰρ σωματοειδεῖ οὖν ἀπεικάζεσθαι θεῷ Et 17 τε om. L Et 18 διέφηνε L διέφαινε Et 20 καθιδρῦσθαι B 21 καὶ μακρὰ ὕλη B 22 ἄρη, η e corr., L 25 λοιπὸν δὲ κτλ. in L nov. schol. incipiunt

Porphyrium repraesentat, sed ex parte loco, cui explicando adscriptum legitur, accommodatum est, codices Iliadis secuti sumus. Ceterum vix casu factum est quod in eodem cod. Mediol. et cod. Heidelberg. (P Dind.) idem scholium ad ξ 103 exstat: quae illic leguntur *κάπροι καὶ ἀκείης ἐλάφοισιν* in integra Porphyrii disputatione, unde scholia quae attulimus excerpta sunt, ut exemplum *ἐλαττώσεως* commemorata fuisse videntur.

25 sqq. †*B f. 31^a ad Ἀτρείδῃ v. 482 (scholio quod supra edidimus sine intervallo praemissum, ita ut unum efficere videantur. Idem in Eton. ad v. 480 c. l. *Πορφυρίου. εἰς τὸ ἴντε βοῦς ἀγέληφι μεγ' ἔξοχος ἐπλετο πάντων*, alteri item praemissum): *ἀπρεπὲς δοκεῖ τὸ <om. Et.> τὸν εἰκασθέντα τοῖς θεοῖς κατὰ*

μειώσας, οὐ γὰρ τὸ αὐτὸ εἶδος καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τῶν θεῶν ἐπὶ τὸν ταύρον κατήγαγεν, ἀλλ' ὅτι τὰ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀπέικασε τῷ ἀγέλαρχῳ ταύρῳ. ὥσπερ οὖν ἀπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Ἄρεα μεταβάς οὐκ ἐμείωσε διὰ τὸ ἀπὸ ἄλλου εἰς ἄλλο τῶν περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα μεταβῆναι, οὕτως οὐδὲ τὸν ταύρον παρειληφώς εἰς παράστασιν τῆς ἔσοχης τῶν ὁμογενῶν ἐμείωσε τὸν ἔπαινον. καὶ τὰ μὲν ἦν τὰ καθ' αὐτὸν προσόντα ἐπαίροντα, τὸ δὲ συγκριτικὸν τὴν ὁμοίωσιν ἀπὸ ὁμογενῶν λαμβάνει εἰς ὁμογενεῖς· ταῦρος δὲ διαπρέπει ἐν ὁμογενεῖ βουσί τῆς ἀγέλης ἐξάρχων.

πῶς μετὰ τοὺς θεοὺς βοῖ παρέβαλε τὸν Ἀγαμέμνονα; ἔνιοι μὲν **B f. 31^a ad**
 10 οὖν φασιν ὅτι διὰ τοὺς μὴ δυναμένους τὴν θείαν νοῆσαι φύσιν πάλιν ἤυτε βοῦς
 ἑτέραν εἰκόνα ἀπὸ γνωρίμου ζώου παρέλαβε <παρέβαλε Lp> μὴ νοητὴν **v. 480.**
 οὐσαν· ἡ γὰρ προτέρα τῶν θεῶν παραβολὴ <μεταβολὴ codd.; mut. **Lp f. 74^b c. l.**
Bekk.> ὅλως ἐστὶ νοητὴ. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι τὴν πορείαν αὐτοῦ ταύρῳ ἤυτε βοῦς.
 εἶκασε <fuit εἶκασεν, v. eras., B> βαδίζοντι δι' ἀγέλης, ὅπερ ἐστὶ ζῶον
 15 ἡγεμονικόν. τὴν αὐτὴν δὲ εἰκόνα Ὀδυσσεῖ προσθεῖναι <προθεῖναι Lp>
 θέλων τὸ μὲν ὁμοιον ἐφύλαξε, τὸ δὲ μέγεθος ἐμείωσεν, ἀρνεῖται παρεϊκάσας
 (Γ 197). ἐπεὶ δὲ ἐν τῇ μάχῃ ταύτη Ἀγαμέμνων τι πλεονεκτῆσαι οὐκ ἔμελλε,
 κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτὸν κομεῖ· οὐ γὰρ ἔδει εὐτυχεῖν, ἵνα δεηθῇ Ἀχιλλέως.

484. Ζητοῦσί τινες, διὰ ποίαν αἰτίαν τῆς μὲν ὄλης πραγματείας **A**
 20 ἀρχόμενος ὁ ποιητὴς μίαν ἐπεκαλέσατο τῶν Μουσῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ κατα-
 λόγου τὰς πάσας. λέγουσι δὲ τινες τῶν γραμματικῶν ἐπὶ τοῦ μῆνιν
 αἶεϊδε τὸν τρόπον εἶναι συνεκδοχὴν, ὡς ἀπὸ μιᾶς τῆς κυριωτέρας τῶν
 Μουσῶν νοεῖσθαι τὰς πάσας. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι περὶ ἑνὸς μὲν
 προσώπου καὶ τῆς ὀργῆς τῆς τούτου τὸν λόγον ποιούμενος δεόντως
 25 πρὸς μίαν τῶν Μουσῶν ἐποίησατο τὸν λόγον, μέλλων δὲ κατάλογον
 ἐρεῖν νεῶν καὶ βασιλέων ἔθνων τε καὶ τόπων πλήθους τε πραγμάτων
 εὐλόγως πρὸς ἀπάσας τὰς Μούσας τὸν λόγον ἀπερεΐδεται.

486. εἴ φησιν ἀγνωεῖν τοὺς ἡγεμόνας, πῶς ὑποκατιῶν φησιν ἀρ- **B f. 31^a ad**
 χουὸς αὐτῶν νηῶν ἐρέω (v. 493); στικτέον οὖν εἰς τὸ ἴδμεν καὶ τὸν **ἴδμεν (i in**
 30 λόγον οὕτως ἐκδεκτέον· δύο ὑποτίθεται, ὧν τὸ μὲν μὴδ' ὄλως <μηδὲ- **ras.)**
Lp f. 74^b c. l.
ἴδμεν.

A

3 ἄρεα e corr. Et οὐκ ἀπεμείωσε Et 4 ἀπ' ἄλλου L Et τῶν — Ἀγαμέμνονα
 om. Et 5 τῆς ἔσοχης om. Et 6 πρὸς (linea transversa delet.), suprascrpt.
 καθ, αὐτὸν L τὰ ante καθ' αὐτὸν om. Et 7 ἐπαίροντος L

τὴν μορφὴν νῦν ὁμοιον εἶναι βοῖ. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· ὄν γὰρ τρόπον,
 φησὶ, ταῦρος ἐν βουσί, οὕτως ἐν τοῖς ἄλλοις ὑπῆρχεν ὁ Ἀγαμέμνων.

Veri simile est etiam schol. Vict. Γ 168 a Bekkero editum: κεφαλῇ καὶ
 μείζονες ἄλλοι. καὶ πῶς κεφαλῇ εἶκελος Διὶ (B 478); ἢ τὸ ἡγεμονικὸν ἔλεγε
 τότε ἢ τῷ εἰπεῖν ἡματι κείνῳ δηλοῖ τότε μόνον πρὸς ἡμέραν ταῦτα συμβῆναι
 αὐτῷ, ex eadem Porphyrii quaestione derivatum esse. Idem certe apud Eusta-
 thium, qui etiam altero scholio quod supra edidimus (πῶς μετὰ τοὺς θεοὺς κτλ.)
 aperte usus est (p. 258, 1 sqq.), ad B 478 legitur (p. 257, 41): καὶ εἰδὼς ὅτι
 παρ' ἱστορίαν λαλῶν οὐκ ἂν πιστευθεῖη, οὐ γὰρ τοιοῦτος ὁ Ἀγαμέμνων ἀλλὰ
 μάλιστα ὁ Αἴας καὶ ὁ Ἀχιλλεύς, ἐπάγει ὅτι τὴν ἡμέραν κείνην ἐφάνη τοιοῦτος.

29 sqq. Nicanorem sequitur, v. Friedl. p. 161.

λωσ Β Lp> δύνασθαι διὰ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, τὸ δὲ δύνασθαι μὲν χρῆζειν δὲ τῆς τῶν Μουσῶν συμμαχίας. ἔστιν οὖν οὕτως <om. A> τὸ πᾶν· ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες· ἀρχοὺς δ' αὖ νηῶν ἐρέω νῆας τε προπάσας· πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, εἰ μὴ αὐταὶ δι' ἑαυτῶν εἶποιτε <αὐταὶ αἱ Μοῦσαι 5 δι' ἑαυτ. εἶποιεν A>. τὸ δὲ ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε ἐμεκόλαβησε <ἐμεκομβόλησε Lp> τοῦ ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες, ὡσπερ αἰτίαν ἐπαγαγῶν τοῦ πρὸς τὰς Μούσας ἀπερεῖσαι τὸν λόγον.

* B f. 32^a ad 494. διὰ τί τοῦ δεκάτου <om. codd.; τοῦ ἔτους ἰ' Vill.> ἔτους νῦν v. 484 τῆς μάχης ἐνστάντος νεῶν κατάλογον ποιεῖται Ὅμηρος; ἢ ὅτι καὶ ἡ 10 (f. 31^a). ὑπόθεσις αὐτῷ περὶ τὸ δέκατον ἔτος τοῦ πολέμου εἴληπται, γινώριμον Lp f. 75^b c. l. δὲ τῷ θεατῇ οὐκ ἦν γενέσθαι μὴ προκαταλεχθέντων τῶν ἀφικομένων. τεσσαράκοντα ἢ μέντοι πρόφασις εὐλογος, ὡργισμένου γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ἡ τοῦ (v. 524). τείχους οἰκοδομῆ εὐλογον ἔσχε πρόφασιν καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων κατὰ φύλα <φύλα Β, φυλάς Lp> διάκρισις, ὅπως ἂν διάδηλοι γίγνοιτο οἱ 15 ῥαθυμοῦντες, καὶ ὁ Τρωικὸς ὡσαύτως διάκοσμος ἐν πεδίῳ τότε παρατασσομένος, καὶ ἄλλως τοῖς μὲν Τρωσὶ τὸ θαρσῆσαι τοῖς δ' Ἑλλήσι τὸ εὐλαβεστέρους γενέσθαι. τοῦτο δὲ ἑκατέροις αἴτιον ἐγίνετο τῆς διακομῆσεως καὶ τῷ ποιητῇ πρόφασιν ἐδίδου τῆς εὐλόγου ἐκτάξεως τοῦ καταλόγου.

494 sqq. quae ab Eustathio ad Βοιωτίαν Porphyriana affe- 20 runtur, uno fortasse loco p. 359, 33 excepto, e libro Paralipomenorum Homericorum neque e Quaestionibus petita esse in dissertatione 'Porphyr. bei Eustath. zur Βοιωτία' (Herm. XIV) demonstravi. 517. ad E 576.

* B f. 35^a ad 649. διὰ τί ἐνταῦθα μὲν πεποιήκεν ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἑκα- 25 Κρήτην. τόμπολιν ἀμφενέμοντο, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα (τ 174) εἰπῶν ὅτι ἔστιν L f. 47^a, II. ἡ Κρήτη καλὴ καὶ πείρα καὶ περίρρυτος ἐπάγει· ἐν δ' ἀνθρωποῖ Lp f. 78^a c. l. πολλοὶ ἀπειρέσιοι καὶ ἐννήκοντα πόλεις; τὸ γὰρ ποτὲ μὲν ἄλλοι θ' οἱ ἐνενήκοντα ποτὲ δὲ ἑκατὸν λέγειν δοκεῖ ἐναντίον εἶναι. Ἡρακλείδης Κρήτην. ἔστιν οὖν καὶ ἄλλοι λύειν ἐπεχειροῦν οὕτως· ἐπεὶ γὰρ μυθεύεται τοὺς 30 Eton. (p. 33 μετ' Ἰδομενέως ἀπὸ Τροίας ἀποπλεύσαντας πορθῆσαι Λύκτον καὶ τὰς Noehd.), II. ἑγγυς πόλεις, ἃς ἔχων Λεύκων ὁ Τάλῳ πόλεμον ἐξήνεγκε τοῖς ἐκ Τροίας

26 ἀμφινέμονται L ἐν δὲ τῇ ὁδ. Lp 27 καὶ ἐπίερα L E t ἐπίρρυτος L 28 ἐνενήκοντα B L E t ἐν ἐνήκοντα (sic) Lp πόλιες L 29 ἐν ἐνήκοντα Lp ἐναντία Lp 31 Ἰδομενέου E t λέκτον codd.; corr. Hoeck, Cret. II, p. 431; Λύκτον etiam codd. schol. Od. (v. p. 49) 32 τάλας codd.; corr. Dind. e schol. τ 174 (de accentu cf. Lentz ad Herod. I, 244, 33) ἀπὸ τροίας Lp

9 sqq. Cf. Porph. B 362.

25 sqq. † L f. 47^b: διὰ τί ἐνταῦθα μὲν ἐκατόμπολιν εἶρηκε τὴν Κρήτην, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα ἐνενηκοντάπολιν; λύσις· ῥητέον οὖν, φησὶν, ὅτι ἤτοι ῥ' ἀντὶ τοῦ πολλὰς σημαίνει, οὐχὶ τῷ ἀριθμῷ. Λεύκος γὰρ ὁ Τάλῳ Κρητῶν <τὰ λοκροτῶν cod.> ἐπικρατήσας τὰς δέκα πόλεις ἐπόρθησεν εἰς φόβον τῶν ἄλλων. καὶ εὐλόγως ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα ἐνενηκοντα εἶπεν ἔχειν αὐτήν.

Difficultatem chorizontes moverunt, v. Ariston. schol. A.

ἐλθοῦσιν, εἰκότως ἂν φαίνοιτο μᾶλλον τοῦ ποιητοῦ ἢ ἀκρίβεια ἢ ἐναντιολογία τις. οἱ μὲν γὰρ εἰς Τροίαν ἐλθόντες ἔξ ἑκατὸν ἦσαν πόλεων, τοῦ δὲ Ὀδυσσεὺς εἰς οἶκον ἦκοντος ἔτει δεκάτῳ μετὰ Τροίας ἄλωσιν καὶ φήμης διηκούσης, ὅτι πεπόρθηται δέκα πόλεις ἐν Κρήτῃ καὶ οὐκ εἰς ἰσὶς συνωκισμένοι, μετὰ λόγου φαίνοιτ' ἂν Ὀδυσσεὺς λέγων ἐνενηκοντάπολιν τὴν Κρήτην, ὥστε, εἰ καὶ μὴ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγει, οὐ μέντοι διὰ τοῦτο καὶ ψεύδεται. Ἀριστοτέλης δὲ οὐκ ἀποπόνφην, εἰ μὴ πάντες τὰ αὐτὰ λέγοντες πεποιήνται αὐτῷ· οὕτως γὰρ καὶ ἀλλήλοισι τὰ αὐτὰ παντελῶς λέγειν ὤφειλον. μήποτε δὲ καὶ μετα-
 10 φορὰ ἔστι τὰ ἑκατόν, ὡς ἐκ τῆς ἑκατὸν θύσανοι (B 448)· οὐ γὰρ ἑκατόν ἦσαν ἀριθμῷ· καὶ ἑκατόν δέ τε δούρατ' ἀμάξης (Hes. ἐκὴ 456). ἔπειτα οὐδαμοῦ λέγει ὡς ἐνενήκοντα μόναι εἰσίν· ἐν δὲ τοῖς ἑκατόν εἰσι καὶ ἐνενήκοντα.

πῶς οὖν ἐν τῷ καταλόγῳ φησὶν ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἑκατόμ-
 15 πολιν ἀμφενέμοντο; ἦτοι οὖν ἐκεῖ τὸ ἑκατόν ἀντὶ τοῦ πολλοῦ κέ-
 ται, ὡς τῆς ἑκατὸν θύσανοι· ἢ ἐπεὶ μετὰ τὸν ἀπόπλου οἱ μετὰ Ἰδομενέως ἐπόρθησαν Λύκτον καὶ τὰς πέριξ, ἃς ἔχων Λεῦκος ὁ Τάλω πόλεμον ἤρατο πρὸς αὐτούς. οὗτος θετὸς ὦν Ἰδομενέως παῖς ἀφειθείς ὑπ' αὐτοῦ φύλαξ τῆς Κρήτης ἔστασίασε πρὸς αὐτούς ἐπανελθόντας...
 20 μετὰ δὲ ταῦτα προσεκτίσθησαν αἱ δέκα.

787. v. 447.

827. Δ 105—11.

844 sqq. μάχεσθαι δοκεῖ τὸ αὐτὰρ Θρήικας ἢ γ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἤρωσ τῷ Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης ἡὺς τε μέγας τε δὲ
 25 τράφη ἐν Θρήκῃ (A 221)· ἐκεῖ γὰρ ὑποτίθεται τὸν Ἰφιδάμαντα βασιλέα τῶν Θρακῶν. ἢ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· οὐ γὰρ οἱ περὶ τὸν αὐτὰρ Θρήικας.
 *B f. 40^a ad
 Θρήικας
 v. 844.
 L f. 53^b, II.
 Lp f. 81^b c. l.

1 μᾶλλον δὲ τοῦ ποιητοῦ LpEt 3 ἔτι δὲ καὶ τῶν μετὰ BLPt ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὴν τῆς τροίας ἄλωσιν φήμης διοικούσης ὅτι κτλ. L; corr. Bekk. 5 φαίνοντ' ἂν L 7 καὶ om. LEt 9 ὤφει, spraser. λ, B; ὤφειλεν LLP; ὤφειλουσι Et 10 post τὰ ἑκατόν LEt add.: πολὺ γὰρ ἔστι τὰ ἑκατόν, tum ὡς ἐκ κτλ. 11 τε om. L ἀμάξης Et 12 μόναι I ταῖς ἑκατόν Et 23 τὸ om. Lp 24 ἤρωσ L τὸ ἰσὶδ. L 25 θράκη I 26 ἐκ δὲ τῆς λέξεως λύσις· οὐ γὰρ πάντας οἱ περὶ τ. ἀκ. τ. θρ. ἄγ. L

9. 10 Idem Aristarchus ap. Ariston. B 649.

12 Cf. Porph. K 252.

15 Cf. lin. 9. 10.

20 μετὰ δὲ ταῦτα κτλ. Is qui scholium e quaestione Porphyrii excerpserit nimis brevitati studuit. Apertum enim est eum sententiam reddere aliorum, qui difficultatem ita solverent ut dicerent (schol. A) *Πολυαίμενη* <*Ἀλθαίμενη* conii. Niese, Mus. Rh. XXXII, p. 283, 2> τὸν Λακεδαιμόνιον δεκάπολιν κτίσαι. Inter eos Ephorum fuisse loco Strabonis X, p. 479, docemur: "Ἐφορος μὲν ὕστερον ἐπιεισθῆναι τὰς δέκα φησὶ μετὰ τὰ Τρωικά ὑπὸ τῶν Ἀλθαίμενοι τῷ Ἀργεῖω συνακολουθησάντων Λωριέαν. Isne an Aristarchus, ad quem extrema schol. A verba referre Friedlaender, Ariston. p. 74, dubitavit, Porphyrii auctor fuerit

SCHRADER, Porphy. Qu. Hom.

Ἄκάμαντα πάντα τοὺς Θρακὰς ἄγουσιν, ἄλλως τε ἐπεὶ εἶρηκεν ὄσσοις Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἑέργει, ὥστε τῶν ἐκτὸς Θρακῶν καὶ τὸν Ῥῆσον καὶ τὸν Ἰφιδάμαντα δύνασθαι βασιλεύοντας ὕστερον εἶναι βοηθοῦς.

πάλιν δὲ τὸ αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους 5 (B 848) ἐναντίον τῷ τὸν Ἀστεροπαῖον αὐθις ὑποτίθεσθαι τῶν Παιόνων βασιλέα (Φ 140 sq.). λύοιτο δ' ἂν τῷ καιρῷ· τὸν γὰρ Ἀστεροπαῖον οὐκ ἀπεικὸς χρονίζοντος τοῦ πολέμου ἔλθειν ἄγοντα πάλιν τινὰς τῶν Παιόνων. τάχα δὲ καὶ τῇ λέξει διττὸν ἀποφαίνει γένος Παιόνων· τοὺς μὲν γὰρ εἶρηκεν ἀγκυλοτόξους, τοὺς δὲ δολιχεγχεὰς (Φ 155). 10

B f. 40^a ad καὶ πῶς Ἰφιδάμαντα καὶ Ῥῆσόν φησιν ἄρχειν τῶν Θρακῶν; ἀλλὰ Ἄκάμας. προστέθεικεν ὄσσοις <ὄσσοις codd.> Ἑλλήσποντος. τῶν γὰρ Ἑλλη-
Lp f. 81^b c. 1. σποντιῶν ἦτοι τῶν περὶ Μαρώνεια ἦρχεν Ἄκάμας, ἐτέρων δὲ Ἰφιδάμας, Ἄκάμας. ὃς ἦλθε σὺν δυοκαίδεκα <δύο καὶ δέκα Lp> νησίαν (Λ 228), ἄλλων δὲ Ῥῆσος, ἦτοι τῶν περὶ τὸν <om. codd.> Λυδίαν. 15

B f. 41^a ad
ἕκαστοι.

Γ

L f. 55^b c. 1. 1. πῶς ἐπὶ δύο στρατιῶν <στρατιωτῶν BL; corr. Bkk.> τὸ ἕκα-
ἕκαστοι. στοι ἕταξεν; ἢ ὅτι κατὰ ἕξνη καὶ φυλάς διεκομήθησαν, ἢ ἀντὶ τοῦ
Lp f. 82^b c. eod. 1.

1 ὄσσοις BLp 2 ἐντὸς codd; ἐκτὸς Bekk. 3 τὸν (e corr.) ῥήσσοις L 5 πάλιν δὲ τὸ αὐτὸ τὸ αὐτὰρ κτλ. B; idem L et Lp, nisi quod hic τὸ ante αὐτὰρ, ille δὲ post πάλιν om.; dittographiam Bekk. correxit 10 πολυεγχεὰς L, δολιχεγχεὰς BLp

an agitur enim de re ad Navium recensum pertinente) Apollodorus (v. Niese, l. c. p. 283), incertum relinquendum videtur. — Ceterum Eustathius quoque (p. 1860, 58) quaestionem eodem quo nos modo male decurtatam legit.

5—10 Alteri huic scholii parti etsi iungenda esse apparet quae in codicibus nostris ad Φ 140 et 155 leguntur, tamen hoc loco edere veremur, quod ab iis versibus quibus adscripta sunt divelli vix queunt. Sufficiat igitur id indicasse. Minus certo iudicandum est de verbis Eustathii, p. 359, 33: *περὶ δὲ Πυραίχμου ἐν τοῖς τοῦ Πορφυρίου φέρεται ὅτι Πατρόκλου ἀνελόντος αὐτὸν (Π 287) Ἀστεροπαῖος ἦγε τοὺς Παίονας, ὃν ἔρριψεν Ἀχιλλεύς* Difficillimum enim est iudicatu, utrum e Quaestionibus an e libro Paralipomenorum Homericorum petita sint (cf. quae disputavimus in libello supra allato, Herm. XIV, p. 247. 48).

† B f. 40^a ad ἀγκυλοτόξους: οὗτοι τοξόται, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀστεροπαῖον δολιχεγχεῖς <δολιχεγχεῖς cod.>. εἰκὸς δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον χρονίζοντος τοῦ πολέμου ὕστερον ἔλθειν, ὡς καὶ Ἰφιδάμαντα καὶ Ῥῆσον, quae verbotenus praene ἐκ τῶν παλαιῶν Eust., p. 359, 44, attulit; simil. Vict. K 428 et II 287.

11—15 Quaestionem ad Δ 520 servatam huc transtulissem, nisi nimis ad eum locum cui in codicibus adscripta est conformata esset. — Quae nostro loco leguntur in usum suum convertit Eust. p. 358, 24 sqq.

16 Ex eodem fonte derivatum videtur Epimer. in Cramer. Anecd. Oxon. I, p. 141, 15: *τί σημαίνει ἕκαστος; ἀντὶ τοῦ Ἑλλήνης καὶ οἱ βάρβαροι* (quae sequuntur huc non pertinentia ex Etym. M. p. 320, 12 petita sunt).

ἐκάτεροι, Τρῶες τε καὶ Ἕλληνες, ὡς τὸ δεινδίλλων ἐς ἕκαστον (I 180)· δύο γὰρ οἱ πρέσβεις. ἔστι δὲ Ἀττικόν.

16—49. . . . διὰ τί δὲ θεοειδέα φησὶ τὸν πάσαις κακίαις χρώμενον; τοῦτο γὰρ ἐγκωμιάζοντος δόξειεν εἶναι καὶ ἀποσεμνύοντος τὸν ἄνδρα. λεκτέον δὲ ὅτι εἰ μὲν <εἰ μὴ codd.; corr. Vill.> πάντα ἐπαινῶν ἐφαίνετο τὰ ἐν τούτῳ, δίκαια ἦν ἂν ἡ μέμψις· ἐπαινεῖ δὲ αὐτοῦ τὴν μορφήν, ἵνα καὶ ἐπὶ τῶν ψεκτῶν νομίζηται ἀληθεύειν. εἶτα καὶ μείζον κατασκευάζεται τὸ μῖκος, εἰ τοιοῦτος ὢν τὴν μορφήν καταισχύνει.

ἐζήτηται πῶς Ἀλέξανδρος προκαλεῖται τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων δειλὸς ὢν τὰ πάντα καὶ οὐδὲ ὀπλίτης ἀλλὰ τοξότης. λύσις· ἐνιοὶ μὲν οὖν φαίνονται ἀλαζονεύεσθαι αὐτὸν τὰ ἀδύνατα, φοβεῖσθαι δὲ τὰ τυγχόντα, οἱ δέ, ὅτι συγκεκλεισμένοι ὑπὸ Ἀχιλλέως οἱ Τρῶες τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀρίστους οὐκ ἤδισκαν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ὅτι κωμωδεῖν ἐπανηρημένος ὁ ποιητὴς καὶ σχῆμα τῆς ὀπλίσεως καὶ θάρσος ἀλλότριον τῶν ὀπλων αὐτῷ προστέθεικεν, ἵν' ἐκ τοῦ μέλλοντος φόβου μείζονα προσοφλήσῃ τὸν γέλωτα.

ἐκ ποίας αἰτίας τὸν Ἀλέξανδρον ὄνειδιζῶν τοιαῦτα προφέρει (v. 39. 40).

Δύσπαρι, εἶδος ἀριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά, αἰθ' ὄφελος
καὶ τὰ λοιπὰ τῆς λαιδορίας; λαιδόρου γὰρ πάθος τὸ μετὰ ἐννέα ἔτη εἰς τοιαύτας λαιδορίας ἐκπίπτειν. κἂν τοιοῦτος δὲ ἦ, διὰ τί εἰς τοιαύτας κατηνέχθη Ζητοῦσι. τὸ μὲν γὰρ ὅτι γυναιμανῆς καὶ ἡπεροπευτῆς, ὁ σημαίνει τὸν ἀπατεῶνα, ἐξ ὧν δέδρακε περὶ τὴν Ἑλένην εἶχεν ὄνειδίσειν, τὸ δὲ ἡ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων καὶ τὸ ἀριστεῖα μὲν αὐτὸν ὑπολαβεῖν καὶ πρόμον τοὺς Ἕλληνας, χαίρειν δὲ ὅτι οὐκ ἔστι βίη ἐν αὐτῷ, πόθεν στοχάζεται ὅτι ἀριστεῖα καὶ πρόμον αὐτὸν εἶναι ὑπενόουν, καὶ πάλιν ὅτι ἐγνώσαν δειλὸν ὄντα καὶ ἀνανδρον; νῦν τε διὰ τί ταῦτα προφέρει; οὐ γὰρ δὴ ὡς περ Ὀμηρος πρῶτην μάχην ταύτην ὑφίσταται ἐν ποιήσει, καὶ ταῖς ἀληθείαις πρώτη ἦν, ἵνα λόγον ἔχη ὁ τοῦ Ἐκτορος ὄνειδικμός, εἰ μὴ ἄρα λαιδορον ἐπιδειξαι βούλεται καὶ ὀργίλον ἄλλως τὸν Ἐκτορα.

9 προκαλεῖτο Lp προεκαλεῖτο πάντας τ. ἀρ. A 10 λύσις om. AL 11 δὲ post φοβεῖσθαι om. L 13 καὶ ἐμοὶ μὲν δοκεῖ AL 14 ὀπλίσεως A θάρσος A θάρσος ἀλλ ὅτι L 15 αὐτοῦ Lp προτέθεικεν L 16 προσοφλήσει L

2 Aliter Aristarchus, v. schol. Ariston. I 180.

9—16 Aristarchum v. 19. 20 obelo notasse schol. Ariston. docet.

27 †B f. 42^a ad ἀριστήα v. 43 (id. Lp f. 83^b alteri schol. h. v. subiunctum, A f. 42^b c. l. φάντες ἀριστήα): πότε <δὲ add. Lp> ὑπέλαβον Ἕλληνας Ἀλέξανδρον <pro Ἑλλ. Ἀλ. A αὐτὸν> ἀριστεῖα εἶναι; δῆλον ὅτι ὁπότε πάλιν τὰ δόγματα Ἀργείων προκαλεῖτο πάντας ἀρίστους.

ρήτεον οὖν ὅτι, ἐπεὶ συνέμιξαν ἀλλήλοισι θέλοντες, φησὶν ὅτι Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος, παρδαλήν ὤμοισιν ἔχων καὶ τὰ λοιπὰ Ἀργείους προκαλίζετο ἀντίβιον μαχέσασθαι (v. 16—20). ὁ δ' ἐν τοῖς προμάχοις γινόμενος καὶ προκαλούμενος πάντας τοὺς ἀριστεὰς εἰς μάχην ὑποληφθεὶς ἂν ἀριστεὺς εἶναι 5 πρόμαχος. πάλιν δ' οὗτος, ἠνίκα τὸν Μενέλαον θεασάμενος κατεπλάγη καὶ ἀναστρέψας ἐκ τῶν προμάχων εἰς τὸ πλῆθος κατέδου δεικνύσας Ἀτρέος υἱόν (v. 37), καταγέλαστος γίνεται καὶ ἄλλως ἀλαζύν τε καὶ ἀπατεῶν καὶ ἐν φανερωῖ τοῖς πᾶσι διεφθαρμένος. ἐπεὶ τοίνυν ὁ Ἔκτωρ ἐκπηδῶντα εἰς τοὺς προμάχους ἐθεάσατο καὶ πάλιν ἐκπλαγέντα, ὅτε 10 εἶδε τὸν Μενέλαον, εἰς τὸ πλῆθος ὑπονοστοῦντα διὰ δέος καὶ φόβον πρὶν τι παθεῖν καὶ κινδυνεῦσαι, ἔξ αὐτῶν τῶν πᾶσιν ὀφθέντων εἰς τὰς λοιδορίας παρήχθη· ἀπατεῶν γὰρ ὁ τοιοῦτος καὶ ἄλλως ἀλαζύν καὶ ἠπεροπευτῆς καὶ ὑπόψιος ἄλλων λώβη καὶ φθορά. τὸ γὰρ λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων (v. 42) σημαίνει, ὅτι μὴ μόνον ἐφθαρμένος ἐστὶν ἀλλὰ καὶ πᾶσι πρόδηλος. εἰ γὰρ, φησὶ, λώβη (τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἔμεναι), καὶ γινώσκῃ ὑπὸ τὰς ὄψεις πάντων, ὅτι τοιοῦτος εἶ· ἀλλ' οὐκ ὦν λέλθας, καὶ ὑπολαμβάνουσι μὲν σε Ἀχαιοὶ ἀριστεὰ ἐκ τοῦ Τρωσὶ προμαχίζειν καὶ Ἀργείων προκαλίζεσθαι πάντας ἀρίστους, οὐκ ἔστι δὲ βίη φρεσὶ (v. 45) — κατεπλάγη γὰρ φίλον ἦτορ (v. 31) — 20 ἀλλ' ἐπεὶ τὸν Μενέλαον ἰδὼν πεφόβηται, εἰκότως καὶ τὸ οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηίφιλον Μενέλαον (v. 52) εἴρηται. καὶ ἐπειδὴ πάντες αὐτὸν εἶδον ἐν τοῖς προμάχοις καὶ πάλιν κρυπτόμενον ἐν τῷ πλήθει πάντων, ἔφη τὴν λώβην ἔχειν, ὡς πάντων αὐτῷ φοβερῶν ὄντων, ὡςπερ Μενέλαον (ὡςπερ ὁ μενέλαος cod.), διότι ἠδίκησε τὴν γυναῖκα 25 ἀρπάσας, ἰδὼν ἐξεπλάγη. οὐκ ἐκείνου οὖν γυναῖκα, φησὶ, λαβῶν ἔχει μόνου, ἀλλὰ νυδὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν (v. 49), τούτων μὲν νύμφην — πάντες γὰρ αὐτὴν ἐμνηστεύοντο οἱ ἀριστοὶ — Μενελάου δὲ γεγυυῖαν θαλερῆν παράκοιτιν (v. 53).

ἐκ τῶν οὖν νῦν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου γεγονότων ὀνειδικμὸς γίνεται, 30 ἀλλ' οὐκ <supr. lin. script.> ἐκ λοιδορίου καὶ εἰς ὕβριν ἐπιφόρου διανοίας τοῦ Ἔκτορος. τὸ δὲ Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους ἀντίβιον μαχέσασθαι (v. 19. 20) ἀμφίβολον, πότερον αὐτὸς πάλιν προεκαλείτο τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων αὐτῷ μαχέσασθαι, ἢ πάλιν τὰ δόρατα προεκαλείτο πάντας τοὺς ἀρίστους τῶν Τρώων Ἀρ- 35

26 † B f. 42^a ad νῦν Γ 49 (id. Lp f. 83^b c. l. νῦν ἀνδρῶν): πάντες γὰρ οἱ ἀριστοὶ τὴν Ἑλένην <τῶν Ἑλλήνων Lp> ἐμνηστεύσαντο, μόνου δὲ Μενελάου θαλερῆ γέγονε παράκοιτις.

34 sqq. Duo scholia eandem rem in epitomen redactam continentia coniuncta esse vix est quod moneamus. Ex eodem fonte petita sunt verba quae in schol. B f. 41^a ad Ἀργείων v. 19 (id. L f. 56^a, Lp f. 82^b c. l. Ἀργείων) leguntur: κρηθαίνων τοίνυν τὸ δόρυ προεκαλείτο τοὺς τῶν Ἀργείων ἀρίστους εἰς μάχην. ἢ τοὺς ἀριστεῖς τῶν Τρώων προετρέπετο <προτρέπεται L> κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Quae ibi sequuntur aliunde illata esse videntur.

γείοις ἀντίβιον μαχέσασθαι· ἢ γὰρ τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων αὐτὸς προεκαλεῖτο μάχεσθαι κραδαίνων τὰ δόρατα, ἢ τῶν Τρώων πάντας τοὺς ἀρίστους προὔκαλεῖτο Ἀργείοις ἀντίβιον μαχέσασθαι.

46. v. ad E 886.

5 61. 62. τὸ ὄστ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη *B f. 47^b ad
νήιον ἐκτάμνησιν ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν δουρὸς.
Lp f. 83^b.
ἀδύνατόν φασι εἶναι· τὸν γὰρ πέλεκυν ἀδύνατον τέχνη χρῆσθαι. λύοιτο
δ' ἂν κατὰ λέξιν, οὐχ ὡς τινες ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς λέγεται τὸ ἀκροτέ-
λευτον <ἀκροτελεύτιον Lp> ὅς ῥά τε τέχνη, ὁ ἀνὴρ· τὸ γὰρ ἐπιφε-
10 ρόμενον ἐλέγχει τοὺς λόγους ὑπὲρ τοῦ πελέκεως ὄντας· ὀφέλλει δ'
ἀνδρὸς ἐρωήν· μᾶλλον ὥστε τὸ τέχνη ἐστὶν ὑπὸ τέχνης. συνήθησ
δ' ὁ τρόπος τῆς ἐρμηνείας, ὡς ἐν τῷ γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυ-
μένοι (v. 150) ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ γήρωσ, καὶ ὅς δὴ γήραϊ κυφὸς
ἔην (β 16), ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ γήρωσ.

15 65. 66. τὸ οὐ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ὅσσα *B f. 42^b ad
κεν αὐτοῖ δῶσιν, ἐκῶν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐναντιολογίαν δοκεῖ δῶρα.
L f. 58^a, II.
Lp f. 84^a.
Eton. (Noeh-
den p. 34), II.
περιέχειν· τὰ γὰρ μὴ ἀπόβλητα δῶρα καὶ μάλα παρὰ θεοῦ δωρούμενα
καὶ ἐρικυδέα πῶς οὐκ ἂν τις ἐκῶν ἔλοιτο; λύεται τὸ ἐκῶν οὐκ ἂν
20 τις ἔλοιτο μαχομέναισ ταῖσ κατὰ τὸ κοινὸν ἐγνοίαισ· ἢ δὲ λύσις· θεῶν
δῶρα οὐ μόνον ἃ διδόασιν ἀγαθὰ ἀλλὰ καὶ ἃ παρέχουσι κακὰ· δοιοὶ
γὰρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδεὶ δῶρων, οἷα δίδωσι,
κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων (Ω 527). ὥστε δῶρα καὶ κακὰ, ἅπερ οὐκ
ἂν τις ἐκῶν ἔλοιτο, δοθέντα δὲ στέργειν αὐτὰ ὀφείλει. ἢ ἀπλῶς τὰ
δῶρα ὅποια ἂν ἦ παρὰ θεῶν φησιν οὐδὲ ἀπόβλητὰ ἐστὶ διὰ τὸ μὴ ὑπὸ
25 τὴν ἡμετέραν κείσθαι ἔξουσίαν εἰς τὸ ἀποβαλεῖν. τὸ οὖν μὴ εἶναι
ἀπόβλητα μὴδὲ ὑφ' ἐκόντων ληπτέα εἴρηται, ὅτι οὐκ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἔξ-
ουσία κείται εἰς τὸ ἀποβαλεῖν ἢ λαβεῖν. ἀναιρεῖ δὲ καὶ ἐκάτερον τὸ
ἐφ' ἡμῖν, ὡς μῆτε ἐνὸν ἡμῖν αὐτὰ ἀποβαλεῖν ἐθελήσασι μῆτε λαβεῖν
προθυμηθεῖσιν, ἂν τε ἀγαθὰ ἂν τε ἐναντία. καὶ ἔστιν ὁ λόγος· ἃ θεοὶ
30 διδόασι δῶρα, κἂν ἐρικυδέα ἢ κἂν φαῦλα, οὔτε ἀποβαλεῖν ἐφ' ἡμῖν
ἐστὶν οὔτε λαβεῖν ἐφ' ἡμῖν ἂν εἴη. τὸ γὰρ ἐκῶν ἐκ κοινοῦ δεῖ καὶ
πρὸς τὸ ἀποβαλεῖν ἀκοῦσαι καὶ πρὸς τὸ ἐλεῖν· οὐ γὰρ ἐκῶν ἂν τις καὶ
θέλων ἀποβάλοι οὐδ' ἐκῶν ἂν τις καὶ θέλων λάβοι ἢ ἐν τῇ τῶν κρειτ-

15. 16 τὸ οὐ τοι — ἔλοιτο om. L ἐρικυδέα Lp 17 θεῶν L 18 ἐρι-
κερδέα Lp πῶς ἂν τις ἐκῶν οὐχ ἔλοιτο Et λύεται τὸ coniecti; codd. λύσις, om. τὸ
18. 19 ἐκῶν — ἔλοιτο om. Lp 19 ταῖσ om. Lp τὸ ante κοινὸν om. Et 20
post δοιοὶ aliquid eras. B 21 κατακείατο L 22 ἑάων L Et καὶ τὰ κακὰ L Et
23 δοθέντων L 24 θεοῦ Lp 25 ἔξουσίαν κείσθαι L Lp 26 μὴδὲ correxi; codd.
μῆτε ὑφ' ἐκόντων codd.; corr. Vill. οὐχ ὅτι codd.; corr. Bekk. 30 ἢ post
utrumque κἂν L Et 33 ἀποβαλῶν L Et ἀποβαλ οὐδὲ ἐκῶν Lp

15 sqq. Aristarchus diplen posuit πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς, εἰ οὐκ
ἔστιν ἀπόβλητα, ἐκῶν οὐκ ἂν τις ἔλοιτο (schol. A, cf. Lehrs, Ar. p. 209).

τόνων καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ὄντων ἐξουσία κείται. λύεται καὶ κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ ἐκὼν ἐπὶ τοῦ βουλευθείς τιθέμενον δηλοῖ ὅτι καλὰ μὲν τὰ δῶρα, οὐ μὴν ἅπαντι τῷ βουλευθέντι ῥάστα λαφθῆναι.

*B f. 19^b ad 98 sqq. ἀποροῦσί τινες πῶς ὁ Ἄγαμέμνων ἀκούσας θωρηξάει σε πανκυδίη B12. κέλευσε κερηκομῶντας Ἀχαιοὺς πανκυδίη· νῦν γὰρ κεν 5 ἔλοισ <ἐ² cod.> πόλιν εὐρυάγυιαν (B 28. 29), καὶ πιστεύσας τῷ ὄνειρῳ — φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἡματι κείνῳ (B 37) — ὡς τῶν πολεμίων ἀλίσκεσθαι μελλόντων καὶ τῆς πόλεως καταλαμβανομένης, τὰ μὲν πρὸς ἄλλωσιν οὐ ποιεῖ ἔξαγαγῶν τὴν στρατιάν <στρατείαν cod.; corr. Bkk.>, ἐπὶ ὄρκους δὲ ἔρχεται καὶ συνθήκας, 10 αἷς ἐπεφώνησεν· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῳέες τε ἐλπόμενοι παύσασθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο (Γ 111). ῥητέον οὖν ὅτι μήποτε οὐ παντελῶς ἐπίστευσε τῇ περὶ τὸν ὄνειρον φαντασίᾳ· διόπερ εὐγνώμοσι τοῖς περὶ τῆς συνθήκης λόγοις ὑπάρχουσιν εἰκότως συγκατατίθεται <add. cod. ἀπρεπὲς δὲ τὸ λέγειν κτλ., quae p. 24, 3 edidimus>. 15

*B f. 43^b ad διὰ τί ὑποσχομένου τὴν ἄλωσιν Ἰλίου συνθήκας ποιεῖται πρὸς ὀπποτέρῳ Γ 101. Τρῳᾶς; ῥητέον οὖν κατ' ἐνίουσ ὅτι οὐ πιστεύει τῷ ὄνειρῳ, κατὰ δέ L f. 59^a. τινας ὅτι οὐδὲν διέφερε καὶ ἐνὸς μονομαχία. ἄλλωσ τε οὖν προετέ- Lp f. 84^b. τασταται αὐτῷ καθοπλίαι τοὺς πάντας, οὐ μάχεσθαι.

B f. 43^b ad 103. διὰ τί δὲ οἱ Τρῳέες Γῆ καὶ Ἥλιω; ὅτι ὁ <om. L> 20 οἴσεται. κίνδυνος περὶ σωτηρίας τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ <οἰκία L>. Ἕλληνες δὲ Διί, L f. 59^a. ἐπεὶ ξένιος <ἐπ. ξ. om. L>· περὶ ξενίαν δὲ ἠδίκηνται. μέλαιναν δὲ καὶ Lp f. 84^b c. 1. λευκόν, ὅτι οἰκειότατα τὰ χρώματα ἐκατέρῳ τῶν θεῶν. ἐπὶ δὲ Διὸς οἴσεται δ' ἄρν'. οὐκ εἶπε τί χρώμα· Γῆν μὲν γὰρ καὶ Ἥλιον ὀρώμεν, Δία δὲ νοοῦμεν μόνον. 25

108. v. ad ≡ 267.

L f. 59^b, II. 121. εἰς τὸ Ἰρις δ' αὐθ' Ἑλένη λευκωλένω ἄγγελος ἦλθεν. Eton. (Noehd. ἀλογον ἄφ' ἐαυτῆς ἔρχεσθαι πρὸς τὴν Ἑλένην. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέ- P. 35), II. ξεωσ. τὸ γὰρ ἄγγελος οὐκ ἔστιν αὐτάγγελος ἄφ' ἐαυτῆς, ἀλλ' ὑποβάλ-

1 quae post κείται leguntur LEt om., ante λύεται in B. ras. 2 δῆλον Lp 3 ἅπαντα codd.; correxi 16—19 L scholium verbis subiungit, quae in cod. A ad Γ 103 leguntur: τὰ οικεία ἐκάστῳ θεῷ — τοιαύτη ἢ θεός (p. 145, 13 —15 Dind.) 16 πρὸς τοῦσ τρ. Lp 18 διέφθειρε L μονομαχίαν BLpL προετέτακτο L 20 praemittuntur in B et Lp nonnulla a quaestione aliena: ἐὰν κτίξωμεν — τῶν καρπῶν (p. 165, 10—12 D.), quae in L alterum scholium efficiunt

4 sqq. Si rem spectas, ad Γ 118 vel ad Γ 276 potius utrumque schol. referendum fuit. Sed cum ex versu 111 in priore allato appareat, quae poeta Menelaum dicentem faciat (v. 97—110) per errorem ad Agamemnonem referri, ad ipsam Menelai orationem, cui alterum in codd. adscriptum est, edere maluimus.

16 sqq. Cf. Paris. ap Cramer., A. P. III, p. 157, 18.

27 Haud scio an ex eodem Porphyrio derivatum sit B f. 44^a ad λευκωλένω (id. Lp f. 85^a c. 1. λευκωλένω): ἐν ἀρχαῖς τῷ τῆς Ἥρας αὐτὴν ἐπιθέτω κοσμεῖ, Ἀργείας τε ἄμφω καλεῖ· Ἥρη τ' Ἀργεῖη (Δ 8) καὶ Ἀργεῖη Ἑλένη (Z 323). ἦλθε δὲ ἄγγελος, δηλονότι παρὰ τοῦ Διός· οὐ γὰρ αὐτάγγελος. θῆλυ δὲ θήλει

λει ὅτι παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ τὸ λευκωλένω δέχονται τῇ Ἥρᾳ ἐπίθετον.

122. τὸ δὲ εἰδομένη γαλόψ Ἀντήνοριδαο δάμαρτι, διὰ τί L f. 59^b. μάλλον ταύτῃ ἢ ἄλλῃ; ἄλογον γάρ. ἢ δὲ λύσις ἐκ τοῦ προσώπου. 5 ὑπόκειται γὰρ ὁ Ἀντήνωρ πράξενος τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ γένος αὐτοῦ καὶ τῆς συνοικοῦσης τούτῳ.

144. ἀδύνατόν φησι <φασι Lp> τὴν Αἴθρην <αἴθραν L Et> ἔτι Ζῆν *B f. 44^b ad καὶ ἀμφιπόλου τάξιν ἔχειν, εἴπερ ὁ μὲν Θησεὺς ἀρχαῖός ἐστιν — ἔνθα Αἴθρη. κ' ἔτι <κέ τι, ε in ras., B> προτέρους ἴδον <εἶδον L> ἀνέρας οὐκ L f. 61^a, II, 10 ἔθελόν περ, Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα (λ c. l. Αἴθρη 630. 31) — ἢ δὲ ἀμφίπολος ἐπὶ νέας τάττεται. ἢ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέ- Πιτθῆος. Πρ f. 85^b. Ξεωσ· ἢ ὅτι ὁμωνυμία ἐστὶ τῆς Αἴθρας, ἢ ὅτι ἢ <om. Lp> ἀμφίπολος Eton. (Noehd. οὐ πάντως νέα· γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἢ οἱ βρώσιν πόσιν τε p. 35) II. παρτίθει (α 191).

15 εἰ μὲν ὁμωνυμία ἐστίν, ἐατέον· εἰ δὲ οὐ, στικτέον ἐν τῷ Αἴθρῃ B f. 44^b ad καὶ τὸ ἔξης συναπτέον. πιθανώτερον δὲ ὁμωνυμίαν εἶναι· οὐ γὰρ ἂν Αἴθρη. τοσοῦτων οὐσα ἐτῶν ἀμφιπολεῖν ἠδύνατο <add. Lp: ἀδύν. φασι κτλ., Lp f. 85^b. l. 7>.

καὶ πῶς τοσοῦτων ἐτῶν οὐσα ἀμφιπολεῖν δύναται; ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Townl. (Cra- 20 τῆς γραφῆς κεῖται· γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ. πιθανώτερον δὲ ὁμωνυμίαν mer, An. Par. εἶναι· οὐ γὰρ ἡ ἡλικία ἐᾷ· τοὺς περὶ Θησέα γὰρ προτέρους ἄνδρας III, p. 281). ὁ Ὀδυσσεὺς φησι. πῶς τε, εἰ ἐν Τροιζῆνι ἐκεῖνος ἦν, πῶς τε Μενέλαος τὴν θεῖαν δουλεύειν ἠνείχετο; Πελοπίς γὰρ ἦν. κουριδίην <κουρίην cod. Townl.> τε ἄλοχον (N 626) Μενέλαος αὐτὴν φησιν <αὐτον φη- 25 σίν Townl.>.

154 sqq. διὰ τί ἡ Ἑλένη ἐπὶ τὴν θέαν ἀφικνεῖται καὶ ταύτης <ταύ- *B f. 44^b ad την cod.> ὁ Πρίαμος τὰ περὶ τῶν Ἑλλήνων πυνθάνεται; διὰ τί τε ἐν- ἄνδρα v. 166 νέα ἤδη τῶν τοῦ πολέμου παρφηγκότων ἐτῶν ὁ Πρίαμος ἀγνοεῖν φαι- (f. 45^a).

πεῖθεται (κτλ., quae aliunde illata sunt). Eadem sed ordine inverso, ita ut illa ἐν ἀρχαῖς — Ἀργεῖη Ἑλένη scholium claudant, Leid. f. 60^a.

15—18 Inter Quaestiones scholium retulimus, quia iisdem ex parte verbis quibus quaestio Townleiana utitur.

19 Extrema scholii verba quamvis pessime tradita sint docent Porphyrium inter alias rationes, propter quas Aethra Pitthei Troezeniorum regis filia esse non posset, negasse Helenam ab Homero ut Thesei uxorem induci, quod idem Aristarchus diple posita monuit (v. Lehrs, Arist. p. 185). De cuius de nostro loco iudicio v. Lehrs ap. Friedl., Ariston. p. 84, et Aristarch. p. 347.

26 sqq. † B f. 45^a ad ὧς μοι v. 166 (id. Lp f. 86^a c. l. ὧς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα): πῶς ἐν ταῖς πρώην πρὸ τείχους γενομέναις συμβολαῖς οὐ παρεκάλεσε Πρίαμος παρ' Ἑλένης μαθεῖν τοὺς ἀρίστους; ὅτι ἐνόπλων αὐτῶν προσβαλλόντων τῷ τείχει δυσχερὲς ἦν ἐπισημῆνασθαι αὐτούς, καὶ τῶν ὄπλων πολλάκις δυναμένων ἀπατᾶν, ὡς καὶ ἐπὶ Πατρόκλον· καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω, αἶ κέ σε τῷ γ' ἴσκοντες <τῷ γ' ἴσκοντες codd.> ἀπόσχονται (A 798). συν- ἡρηται δὲ τοῦτο κτλ., quae huc non pertinent.

νεται τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἑλλήνων, πάντως πολλάκις ἑώρακὺς αὐτοὺς ἐκ τοῦ τείχους, ὥσπερ καὶ νῦν ὑπόκειται, καὶ δυνηθεὶς ἂν καὶ μαθεῖν περὶ ἐκάστου;

ῥητέον δὲ ὅτι τοῦ Ἀχιλλέως συντεταγμένου τοῖς Ἑλλήσι καὶ τῶν Τρώων ἐν τῇ πόλει καθειργμένων, ἔφοδοι ἐγίνοντο ἔνοπλοι καὶ τὰ μὲν 5 ὀνόματα γνῶναι ἠδύνατο τῶν ἀρίστων ὁ Πριάμος καὶ αὐτοὺς ἐνόησε θεάσασθαι, ἐπὶ συνθήκας δὲ καὶ διάλυσιν πολέμου τοιαύτην μὴ ἐληλυθότων πρότερον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκ προκλήσεως μονομαχιῶν οὐ μετ' ἐκεχειρίας <ἐκεχειρίας cod.> τῶν ἄλλων γινομένων, καὶ διὰ τοῦτο ἐνόησε ἄλλοις αἰεὶ ἀναμιγνυμένων, ὁ ποιητὴς *** <lacunae in cod. 10 vestigium non exstat> ἐπινοήσας μονομάχιον μετ' ἐκεχειρίας <ἐκεχειρίας cod.> τῶν ἄλλων καὶ διὰ τοῦτο ἀποδύσας ἀπὸ τῶν ὄπλων τοὺς πολεμοῦντας· φησὶ γὰρ ὡς ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρώες τε ἐλπί- 15 μνοι παύσασθαι διζυροῦ πολέμοιο τεύχεά τ' ἐξεδύοντο (v. 111. 12. 14)· καὶ ἐπισημνόμενος ἀναγκαίως τὸ παράδοξον τῆς ἐπι- 15 νοίας διὰ τοῦ φάναι ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν (v. 130. 31). τί οὖν τὸ θαυμαστόν; ὅτι οἱ πρὶν ἐπ' ἄλλήλοισι φέρον πολὺδακρυον Ἄρηα, οἱ <οἱ cod.> δὴ νῦν ἔσταισι σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται (v. 132. 34). γυμνῶν οὖν γεγομένων νῦν πρῶτον, ἢ τε τῆς Ἑλένης θεᾶ ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς εἰρή- 20 νης καὶ τῆς γυμνητείας <γυμνι, suprascript. τ', cod.> τῶν ὄπλων οὐκ ἄλογος, καὶ ὁ ἐχειρόμενος ὑπὸ ἐκλύσεως τοῦ φόβου πεπαυμένου τοῦ πολέμου ἡμερος <om. cod.; addidi e v. 139> οὐκ ἄλογος, ἢ τε ἐξέτασις τοῦ Πριάμου εὐκαιρος καὶ λόγον ἔχουσα τὰ νῦν. ἔτι καὶ νῦν αὐτοὺς γυμνοὺς ἄτερ ὄπλων θεώμενος γνῶναι δύναται ἐξετάσας παρὰ 25 <περὶ cod.> τῆς ὁμοιοθεοῦς ἕκαστον, διὸ καὶ φησι τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονί, αὐτὸς δὲ κτίλος ὡς (v. 195. 96). καὶ πρὸς τοῦτο οὖν ἢ τῆς Ἑλένης εἰς τὸ τείχος παρουσία εὐλόγως ψκο- νόμηται.

ὅτι δὲ ἐκ τῶν ὄπλων ἐνήν πλανηθῆναι τοὺς ἀπὸ τῶν ὄπλων ση- 30 μαινομένους ἕκαστον, δηλοῖ τὰ ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου, ὃς ἐνόησε τὰ Ἀχιλλέως ὄπλα ἐδεῖσθαι, αἶ κέν πως αὐτόν γε εἴσκοντες τῷ Ἀχιλλεῖ ἀπόσχωνται πολέμοιο Τρώες (Π 41). οὕτως οὐκ ἦν τὸν ἀπὸ τῶν ὄπλων τινὰ δοξάζοντα ἤδη καὶ ὄντως γινώσκειν αὐτόν. ὅτι γὰρ ἀπὸ τῶν ὄπλων ἐδόξαζον τοὺς πολεμοῦντας, δηλοῖ καὶ ὁ Κεβριόνης ὅταν 35 λέγῃ τῷ Ἔκτορι· νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι Τρώες ὀρίνονται· Αἴας δὲ κλονεῖ Τελαμώνιος· εὐ δέ μιν ἔγνω· εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει κάκος (Λ 523—27)· καὶ πάλιν· Τυδείδῃ μιν <μὲν cod.> ἔγνω· δαΐφροني πάντα εἴσκω ἀσπίδι γινώσκων αὐλώπιδι τε τρυφαλεῖῃ (Ε 181. 82). εἰ μὲν 40 οὖν καθωπλισμένων αὐτῶν ἢ ἐξετάσις ἐγένετο, ἄλογός γε ἂν διὰ τοῦ τοσοῦτου χρόνου γινομένη πρὸς τε τὴν Ἑλένην διατιθεμένη, δέον πρὸς τινὰ τῶν τὸν πόλεμον κατατιθέντων· ἐπεὶ δὲ γυμνοὶ καὶ ἄνοπλοι τότε

γεγένηνται, οὔτε ἡ ἐξέτασις ἄλογος οὔτε ἡ πρὸς τῆς Ἑλένης περὶ τούτων γινομένη διδασκαλία· ἀκριβέστερον γὰρ ταύτης οὐδεὶς ἂν ἄλλος τῶν παρόντων τὰς μορφὰς καὶ τὰ εἶδη ἀνεγνώριεν.

ἐζήτηται πῶς ὁ Πρίαμος τῷ δεκάτῳ ἔτει πυθάνεται περὶ τῶν ἀρί- *B f. 45^a.
 5 στων. ῥητέον οὖν, ὅτι ἐπειδὴ πρότερον περὶ τὰς ἀστυγείτονας πόλεις A f. 45^a c. 1.
 ἐπλανῶντο, ὡς που καὶ ὁ ποιητὴς φησιν· κατὰ ληϊδ' ὅπη ἄρξειεν ἔοικεν v. 170.
 Ἀχιλλεύς (γ 106), νῦν δὲ προσκάθηνται τῇ Ἰλίῳ. ἢ ὅτι πρῶτον μὲν L f. 61^b.
 οὐκ ἦγε χολὴν πυθέσθαι περὶ αὐτῶν, τοῦ Ἀχιλλέως ἰσχυρῶς αὐτοῖς Cf. Cramer,
 ἐγκειμένου καὶ μόνον ἑαυτὸν αὐτοῖς ἐπιδεικνύντος καὶ τῷ φόβῳ κατα- An. Par. III,
 10 κλείστους ποιοῦντος· τότε γὰρ ὁ Πρίαμος οὐ περὶ τούτων ἐφρόντιζεν, p. 157, 35.
 ἀλλὰ περὶ τοῦ σώζεσθαι τὴν πόλιν. νῦν δὲ μηνίοντος ἐκείνου καὶ τῆς μάχης ἰσορρόπου γεγενημένης, ὡς καὶ τοῦ τείχους χωρὶς πολεμῆν τοὺς Τρῶας, εἰκότως περὶ αὐτῶν πυθάνεται. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι ἀπὸ τῆς πανοπλίας καὶ τῶν ἵππων αὐτοῦς ἐγνώριζον, ὡς καὶ Πάνδαρος ἐπὶ
 15 τοῦ Διομήδους λέγει· ἀσπίδι γινώσκων αὐλῶπιδί τε τρυφαλεῖη (E 182)· πρότερον δὲ οὐ τεθέαται ἐνόπλους πάντας ὡς νῦν.

168. v. ad B 478 sqq., p. 47.

175. coniungendum cum Ζητ. Vat. 13, quod in extr. opere edetur.

196. 97. Πορφύριος δὲ καὶ κύριον ὄνομα οἶδε Κτίλον τινά, ὃν Eust. Γ p.
 20 Διὸς λέγει ἀπόγονον. 403, 39.

ἐκ τοῦ πηγὸν τὸ μέλαν· κύματι πηγῷ (ε 318)· ἐξ ἀντικειμένου *B f. 45^b ad
 δέ φησιν ἐπ' αὐτοῦ ὅς τ' οἴων μέγα πᾶν διέρχεται ἀργεννάων· πηγεσιμᾶλλω.
 ἐν λευκοῖς δὲ ὁ μέλας διαφορώτερος. καὶ τοὺς ἵππους τοὺς πηγῶς πηγεσιμᾶλλω.
 ἀθλοφόρους λέγει (I 124), παρ' ὅσον οἱ περὶ ἵππικῆς γράψαντές φασιν Lp f. 86^b c. 1.
 πηγεσιμᾶλλω.
 Eton. (Noeh-
 den p. 35).
 II, c. eod. l.

4 schol. B signo apposito non ad textum sed ad schol. quod p. 55, 26 edidimus refertur 5 ῥητέον οὖν ὅτι om. A καὶ ῥητέον ὅτι L πόλεις om. B περὶ τοῖς ἀστυγείτοσις ἐπλαν. L ἀστογείτονας A 6 ληϊδα ABL 7 πρότερον μὲν AL 10 ποιῶν L et A, qui ita pergit: ἐφρόντιζε γὰρ τὸ τηλικαῦτα ὁ Πρίαμος οὐ π. τ. 11 μηνίωντος ALLp 12 ἰσορρόπου τῆς μάχης AL τοῦ τείχους ἐκτός L 14. 15 ἐπὶ τοῖς Διομήδους L 15 τροφαλεῖη A 16 τεθέαται πάντας ἐνόπλους L τεθέατο οὗτος π. ἐν. A 21 ἐκ τοῦ πηγὸν et, πηγῷ Lp κύματα L 22 οἴων B ὡς τ' οἴων Lp ἀργεννάων Lp 23 καὶ τοὺς ἵππ. πηγ. LEt 24 οἱ παρὰ (post à addito ἰ) ἵππικῆς γράφοντες φησι Lp

19. 20 Ex Eustathio in cod. Paris. 2767 (Cram. A. P. III, p. 196) transierunt, ubi *Κίλον* legitur.

23 sqq. † B f. 45^b ad πηγεσιμᾶλλω (id. A f. 45^b c. 1. πῆγεσι μᾶλλον, Lp. f. 86^b c. 1. πηγεσιμᾶλλω): μελανομᾶλλω. οὗτος γὰρ ἐν λευκῷ τῷ <om. A> ποιμνίῳ διάδηλος ἔσται. τῷ πρασιτάτῳ δὲ εἴκασται διὰ τὸ ἀτάραχον. Cf. Eust., p. 403, 42. Et. M. p. 669, 20: . . . καὶ σημαίνει τὸν μέλανας μαλλοῦς ἔχοντα. πόθεν δῆλον; ἐκ τοῦ εἰπεῖν τὸν ποιητὴν· ὅς τ' οἴων μέγα πᾶν διέρχεται ἀργεννάων. ὁ γὰρ τοιοῦτος φοβερὸς φαίνεται ἐν πλήθει προβάτων. Idem fere Epimer. in Anecd. Oxon. I, p. 358, 6; Etym. Gud. p. 465, 1.

† B f. 117^a ad πηγῶς I 124: μέλανας· τούτους γὰρ ἀρίστους φασὶν οἱ περὶ ἵππων γράψαντες. τινὲς δὲ μεγάλους κτλ.

πρὸς ἀρετὴν ἵππων ἀρίστους εἶναι τοὺς μέλανας. καὶ τὸ κῦμα δὲ ἀντιφράζων ὁτὲ μὲν κύματι πηγῶ λέγει, ὁτὲ δὲ μέλαν τέ ἐ κῦμα κάλυψε (Ψ 693). καὶ Ἀντίμαχος δὲ τὸ λευκὸν ὡς ἀντικείμενον τῷ πηγῶ λαμβάνει.

*B f. 46^b ad
δοιῶ. 236. διὰ τί τὴν Ἑλένην πεποίηκεν ἀγνοοῦσαν περὶ τῶν ἀδελφῶν 5
ὅτι οὐ παρήσαν, δεκαετοῦς τοῦ πολέμου ὄντος καὶ αἰχμαλώτων πολλῶν
γινομένων; ἄλογον γάρ. ἔτι δὲ καὶ εἰ ἠγνόει, ἄλλ' οὐκ ἦν ἀναγκαῖον
μνησθῆναι τούτων οὐκ ἐρωτηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πριάμου περὶ αὐτῶν·
οὐδὲ γὰρ πρὸς τὴν ποιήσιν πρὸ ἔργου ἦν ἡ τούτων μνήμη. φησὶ μὲν
οὖν Ἀριστοτέλης· ἴσως ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐντυγχάνειν ἐφυλάττετο 10
τοῖς αἰχμαλώτοις. ἢ ὅπως τὸ ἦθος βελτίων φανῆ καὶ μὴ πολυπραγ-
μονοίη, οὐδὲ τοὺς ἀδελφοὺς ἤδει ὅπου εἰσί. φαίνεται δὲ πάντα καὶ
λέγουσα καὶ οἰκονομοῦσα, ὅπως ὁ τε Πρίαμος καὶ οἱ ἄλλοι πεισθῶσι
Τρῶες, ὅτι ἀκούσιος καὶ παρὰ γνώμην αὐτῆς ἢ εἰς τὴν Ἰλιον γέγονεν
ἄφιξις. οὕτω γὰρ τοῦ Πριάμου εἰπόντος· οὕτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοὶ 15
νύ μοι αἰτιοὶ εἰσιν (v. 164), αὐτὴ δ' αἰδοῖον εἰπούσα καὶ ἐπίφοβον
διὰ τὸ σέβας (v. 172), καταρᾶται, οὐδὲν μὲν ἐπισημαίνουσα, εἴτε ἐκούσα εἴτε
ἄκουσα ἀφίκετο, ἀλλὰ μόνον γνωστούς τε λιπούσα παῖδά τε
τηλυγέτην (v. 174. 75), καὶ ὅτι ἄχθεται τῇ μονῇ καὶ κλαίουσα δια-
τελεῖ καὶ ὅτι δαῆρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, ὁ Ἀγαμέμνων, εἶ 20
ποτ' ἔην γε, ἀντὶ τοῦ ὀπὸτ' ἦν (v. 180), ὡς ἂν ποθοῦσης αὐτῆς τοῦ
ἀνδρὸς τὴν συγγένειαν. οὕτω γὰρ ἂν ἅμα δόξειν ἐμελλε κάκεινῳ καὶ
τοῖς πρεσβύταις βελτίων εἶναι καὶ τοῦ ἀφικέσθαι οὐκ αἰτία, εἶ γε ἐπ-
εθῦμαι ἀπελθεῖν, ὥστε καὶ περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς ὁδοῦ ὑπολήψασθαι αὐτοῦς
ἔμετο ὅτι μὴ ἐκούσια ἢ συγγνώσασθαι, ὡς ὅταν τις <ὡς addidi; cod. 25
om.> μεταμελόμενος φαίνεται καὶ ὁμολογῆ οὐκ ἐξοργίζονται ἄλλ' ἔλεουσι.
διὰ δὴ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐμνήσθη εἰπούσα· ἦτοι οὐχ
ἤκουσιν αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνειδέα (v. 242), ἢ κεκρυμμένοι εἰσί,
δι' αὐτὴν ὁμοίως αἴσχεα δειδιότες. καὶ ἡ μνήμη οὖν ἀναγκαῖα εἰς
σύστασιν τοῦ προσώπου, ἵνα φαίνεται ὁμολογοῦσα τὰ γεγενημένα μὴ 30
καλῶς ἔχειν, κἂν ἀπόδοσις γένηται ἠττηθέντος Ἀλεξάνδρου, μαρτυροῦν-
τας ἔχη τοὺς γέροντας τῷ ἦθει αὐτῆς πρὸς τοὺς ὑπολαμβάνοντας, ὡς
αἰσχροῖ ὁμολογεῖ, καὶ δεινὰ καὶ βίαια πεπονθέναι καὶ τὸν θάνατον ἠρεῖτο
ἀντὶ τῆς σωτηρίας. οὕτω γὰρ καὶ εἰσελθόντος Ἑκτορος εἰς τὴν Ἰλιον
διὰ τὴν τῶν Τρῶων ἦτταν, αὐτὴ πάλιν κῦμα τε ἑαυτὴν καλεῖ καὶ δᾶερ 35
ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου (Z 344). καὶ ταῦτα λέγει ἄτε πρὸς τὸν
Πριάμον ἀνακαλουμένη τὸν θάνατον, ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ Πριάμου· ὡς
ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὀππότε δεῦρο <post. h. v.
ras.> υἱεὶ αῶ ἐπόμην θάλαμον γνωτούς τε λιπούσα (Γ 173. 74)
καὶ τὰ ἐξῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑκτορος μὴδὲ γεννηθῆναι καταρᾶται ἑαυτῇ, ὡς 40

1 κατὰ τὸ κῦμα LpEt δὲ post κῦμα om. LEt 2 ὅτε μὲν — ὅτε δὲ Lp
κῦματα πηγῶ Lp, κύματι πηγῶ (e πηγῶ corr.) L 10 huic lineae in interiore
paginae latere adscript. Ἀριστοτέλους

μ' ὄφελ' ἡματι <εἶμα τι cod.> τῷ ὅτε με <om. cod.> πρῶτον τέκε μήτηρ οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα (Z 345. 46). καὶ θρηνοῦσα τὸν Ἑκτορα ἀχθῆναί φησιν εἰς τὴν Τροίαν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ὡς πρὶν ὄφελλον <ὄφελον cod.> ὀλέσθαι (Ω 764),
 5 καὶ ἑαυτὴν οὖν κλαίει· τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον ἀχθυμένη κῆρ (Ω 773) καὶ τὰ τούτοις ἐξῆς. καὶ ὅτι τοιοῦτον εἶχε βίον καὶ τοιαύτας ἐν Τροίᾳ διατριβάς, διεδόθη καὶ τοῖς Ἑλλήσι· διὰ τοῦτο μαχόμενοι ὑπὲρ αὐτῆς παρεκάλουν εἰς τὸν πόλεμον, λέγοντες ὡς χρῆ τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε <om. cod.> στοναχὰς
 10 τε (B 356. 590).

ἀπίθανον εἶναι δοκεῖ, ἐννέα ἐτῶν διεθόντων τοῖς Ἑλλήσιν ἐν *B f. 46^b ad Ἰλίῳ, μηδένα τῶν βαρβάρων ἀπαγγεῖλαι τῇ Ἑλένῃ περὶ τῶν ἀδελφῶν, Λακεδαιμόνος εἶτε καὶ αὐτοὶ ἀφίκοντο εἰς τὸν πόλεμον εἶτε ὅλως οὐκ ἦλθον εἰς v. 239. Τροίαν, ἢ ἐλθόντες οὐκ ἐξῆλθον εἰς τὴν μάχην· οὐ γὰρ ἐνῆν τοιοῦτους
 15 ὄντας μὴ οὐχ ὑπὸ πάντων γινώσκεισθαι παρόντας εἰς τὴν Τροίαν. λέγει δὲ Ἡρακλείδης, ὅτι ἄλογον ἦν ὄντως τοῦτο, εἰ διατελεσάντων ἐν τῇ Τροίᾳ πάντων Ἑλλήνων ἐννέα ἔτη μηδὲν περὶ τῶν ἀδελφῶν ἔσχεν Ἑλένη λέγειν· εἰ δὲ οὐ πάντες ἦσαν οἱ στρατεύσαντες ἐν Τροίᾳ, ἀλλ' οἱ μὲν περὶ Λέσβου καὶ τὰς ἄλλας νήσους, ἅς οἱ Κᾶρες <κᾶρες cod.>
 20 εἶχον, ἐπόρθουν, πόλεις <πολλάς cod.> δὲ καὶ τῶν ἐν τῇ ἠπειρῷ, οὐδὲν ἦδει εἰ ἐστράτευσαν <οὐδὲν ἦ δεινὸν εἰ ἐστρ. cod.; corr. Vill.> ἢ οὐ. πιθανώτερον δὲ προσθεῖναι, ὅτι ἠφανισμένων τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκου καὶ δοκούντων τεθνάναι, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τοὺς ἀνθρώπους τὸ συμβεβηκός, μήτε <μὴ cod.> ὅτι ἐτεθνήκεσαν μήτε εἰ ἔτι εἰσίν,
 25 οὐκ ἀνηγγέλλετο τῇ Ἑλένῃ περὶ αὐτῶν. οὐδὲ γὰρ τὰ δυσχερῆ οἱ <καὶ cod.; corr. Bkk.> βάρβαροι τοῖς δυνάταις πάντα εἰσὶν εἰθιμένοι ἀπαγγέλλειν. καὶ τούτου πολλὰ παραδείγματα λέγειν ἔστιν· ἔτι γὰρ καὶ νῦν χρῶνται τῷ ἔθει. οὐδὲν οὖν ἐκώλυεν ἀμφιδοξεῖν περὶ αὐτῶν τὴν Ἑλένην.

30 τοῦτό φησιν ὡς πάντη μὲν ἐκπετάσασα τὴν θεᾶν οὐδαμῇ <L οὐ- B f. 46^b ad δαμοῦ> δὲ ἰδοῦσα. πῶς δὲ οὐκ ἐρωτηθεῖσα προβάλλεται τὰ περὶ τῶν δύνσμαι. ἀδελφῶν; δῆλον οὖν ὅτι προοικονομεῖ ὁ ποιητής, βουλόμενος εἰπεῖν L f. 64^a. τὴν ἀφάνειαν αὐτῶν. ἠγνοεῖ δὲ τὰ περὶ αὐτῶν ἴσως μὴ συγχωρουμένη I p f. 87^a c. l. οὐ δύναμαι. συντυγχάνειν τοῖς αἰχμαλώτοις.

35 276. διὰ τί βουλόμενος ἐπιορκῆσαι τοὺς Τρῶας ὁ ποιητής, ἵνα *B f. 47^a ad εὐλόγως ἀπόλωνται, οὐδαμοῦ πεποιήκεν ἐπιορκούντας ἀλλ' οἶεται; ὁ Zeῦ πάτερ. γὰρ ὄρκος ἦν, εἰ Ἀλέξανδρον ἀποκτείνειεν ὁ Μενέλαος, ἀποδοθῆναι L f. 65^b, II. Eton. (Noehd. p. 35), II.

35 L et Et incipiunt: Πορφυρίου εἰς τὸ Zeῦ πάτερ ἴδθην μεδέων κῦδιτε μέγιστε καὶ μέχρι τοῦ στίχου <καὶ — στίχου om. L> ὠδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ρέοι ὡς ὄδε οἶνος. ἀπορία. διὰ τί κτλ. pro ἐπιορκῆσαι Et ἐπιορκίσαι 36 ἀπόλωνται L ἀπόλωνται B (ras.) οὐδαμῶς LEt 36 οἶεται corrupt. esse liquet

τὴν Ἑλένην· οὐκ ἀναιρεθέντος δὲ οὐδαμοῦ ἠδίκουον μὴ ἀποδιδόντες οὐδ' ἐπιώρκησαν. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης, ὅτι οὐδ' ὁ ποιητὴς λέγει ὡς ἐπιώρκησαν, καθάπερ ἐπ' ἄλλων· ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐπίορκον ὤμοσεν (Κ 332), ἀλλ' ὅτι κατάρτοι ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ ἑαυτοῖς κατηράσαντο εἰπόντες· Ζεῦ κύδιτε μέγιστε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ 5 ἄλλοι, ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνειαν, ᾧ δέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος (Γ 298—300). οὐκ ἐπιώρκησαν μὲν οὖν, ἐκακούργησαν δὲ καὶ ἔβλαψαν τοὺς ὄρκους· ἐπάρατοι οὖν ἦσαν. ταῦτά τοι καὶ Ἡρα πειράται, ἐξ αὐτῶν ὧν κατηράσαντο γενέσθαι αὐτοῖς τὴν βλάβην· εὐξαμένων γὰρ ἐκείνων· ὀππότεροι 10 πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνειαν, ᾧ δέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος, ἢ Ἡρα αὐτὸ τοῦτο παρακελεύεται τῇ Ἀθηνᾷ· ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνῆν, πειρᾶν δ' ὡς κεν Τρώες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς ἄρξωσιν πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλῆσασθαι (Δ 65—67). τὸ δὲ βλάσαι οὐκ ἔστιν ἐπι- 15 ορκῆσαι.

277. ad μ 374 pertinet.

*B f. 48^b ad 281 sqq. διὰ τί τὸν Μενέλαον ἐποίησε μονομαχοῦντα; οὐδὲ γὰρ ἀμπεπαλῶν ἐξ ἴσου ἦν ἡ μονομαχία. ὁ μὲν γὰρ Ἀλέξανδρος περὶ τῶν ἀλλοτρίων v. 355. ἐμάχετο, ὁ δὲ περὶ τῶν ἑαυτοῦ εἶχετο, ἠττηθεὶς δὲ τὰ ἑαυτοῦ ἀπέβα- 20 L f. 67^b, II. λεν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος νικήσας μὲν τὰ ἀλλότρια ἔξεν ἔμελλεν, ἠττηθεὶς I p f. 89^a. δὲ οὐδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἑαυτοῦ. οὕτω δὲ πᾶς ἂν τις βούλοιο μονο- Eton. (Noehd. p. 36), II. μαχεῖν περὶ τοῦ ἀγροῦ τοῦ πλησίον· νικήσας μὲν λήψεται, ἠττηθεὶς δὲ οὐδὲν ἀποβαλεῖ τῶν ἑαυτοῦ. οὕτω μὲν Ἀλέξανδρος ἀνόητος ἦν· περὶ ὧν γὰρ εἶχε καὶ τῶν ἑαυτοῦ ἐκράτει. ἀλλ' ἴσως ἀμφοτέρα εἰκότως. ὁ 25 μὲν γὰρ Ἀλέξανδρος περὶ ὧν εἶχεν ἐμάχετο ἀλλ' οὐ τῶν ἑαυτοῦ, ἴνα

1 τῇ ἐλένη Et οὐδαμῶς LEt 2 φησὶ δ' ὁ ἀριστ., praemisso λύσις, Et huic lineae Ἀριστοτέλους adscript. B 3—5 ὡς φάτο — εἰπόντες om. L, qui eorum loco Eustathiana habet, tum verbis Ζεῦ κύδιτε — ἄλλοι in lemmate praemissis pergit: οὐκ ἐπιώρκησαν μὲν οὖν κτλ. (lin. 8) 4 ὤμοσαν Et 6 ὑπερόρκια B (id. text.) 9 κατηράσαντο Et 11 ὑπερόρκια B 12 ὡς ὅδε οἶνος om. L 13 ἐλθῶν LEt φίλοπιν (o ex w correcto) L πειρᾶν δη εἴ κεν (?) B 14 τρώας LEt πρότερον Et 15 ὑπερόρκια B 18 οὐ γὰρ Lp 20 pro εἶχετο conij. ἐμάχετο Roemer ap. Fleckeis. 1878, p. 538 20. 21 ἠττηθεὶς — ἔμελλεν om. LEt 20 ἀπέλαβεν BLp; corr. Vill. 22 ἀποβάλλειν L 24 ἀποβαλεῖν LEt τῶν ἑαυτῶν Lp 25 ἀμφοτέροι LLp Et

18 sqq. Posterius scholium in cod. B in superiore, prius in inferiore margine scriptum est; contra illud (p. 61, 5sqq.) alteri (p. 60, 18sqq.) eo quo edidimus modo non solum in codice Lp sed etiam (auctore Dindorfio, vol. III, p. 185) Scorialensi et Harleiano subiunctum legitur. Primus Bekkerus unum ab altero divellens prius ad v. 100, alterum ad v. 291 edidit, quem Dindorfius secutus est. Qua edendi ratione καὶ particula qua alterum incipit eodem modo intercidit quo in codicibus Leidensi et Etonensi factum, ubi posterius a priore scholiis ab utraque quaestione alienis interiectis dirimitur. Nobis satius visum lo-

γένηται αὐτοῦ, ὁ δὲ Μενέλαος περὶ τῶν ἑαυτοῦ, ἀλλ' οὐχ ὧν ἐκράτει ἀλλ' ἵνα κρατήσῃ. ἔτι δὲ οὐ μόνον ἔδει αὐτὸν κομίσασθαι τὴν Ἑλένην καὶ τὴν κτήσιν, ἀλλ' ἔτι καὶ τιμὴν Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἢν τιν' ἔοικεν (v. 286).

- 5 καὶ διὰ τί ἀβελτέρως τῆς μονομαχίας Ἀγαμέμνων ἐπεμελήθη; *B f. 48^b ad οὐδὲν γὰρ ἔλαβε βέβαιον οὐδ' ἔμεσεγγυήσατο τὴν Ἑλένην, περὶ ἧς ὁ ἀμπεπαλὺν. ἀγῶν, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνοις ἐγένετο τὸ μὴ ἀποδοῦναι. λύεται δὲ ἐκ τοῦ L f. 70^a. ἔθους. οὐ γὰρ ἦν τὸ ἀρχαῖον τὰ πρὸς ἀλλήλους διὰ πολλῆς φυλακῆς, I p f. 89^a. ἀλλ' ἀπλῶς συνέβαλλον, καὶ ἐπιβουλαὶ καὶ ἀπάται οὐκ ἦσαν, πρὸς ἅς Eton. (Noehd. p. 37), II.
- 10 αἱ τοιαῦται εὐλάβειαι εὐρέθησαν. ἐπεὶ διὰ τί Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος ἀδορυφόρητοι ἦσαν, ὧν ἀναιρεθέντων ἐλέλυτο ἂν ἡ στρατιά; ἀλλ' οὐπω τότε ἦσαν αἱ πολιτικαὶ ἐπιβουλαί. ὁ δὲ ποιητὴς μιμητὴς ὧν τὰ ὑπάρχοντα ἐποίησε, ἀλλ' οὐ τὰ μέλλοντα.

306. διὰ τί ὁ Πρίαμος τὸν μὲν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν Μενέλαον *B f. 47^b ad οὐκ ἂν ἔφη δύνασθαι ἰδεῖν μαχομένους, ἀλλ' ὄψετο ἀπιῶν, τὸν δ' οὐπω. Ἀχιλλεῖα καὶ Ἑκτορα θεωρεῖ ὃν μᾶλλον ἐφίλει; ἢ ὅτι ὁ μὲν αἴτιος τῶν κακῶν ὧν μονομαχήσειν ἔμελλεν· ὁ δούς οὖν τὸ χρῆμα αὐτὸν μονομαχεῖν τῇ τύχῃ ἐπέτρεψε τὸ τέλος, αὐτὸς ἀφιστάμενος τοῦ θορύβου. φησὶ γὰρ Ζεὺς μὲν που τό γε οἶδεν, ὅπποτέρῳ θανάτοιο
- 20 τέλος πεπρωμένον ἐστίν (v. 308. 9). ὅπου δὲ οὐ συγκατατίθεται τῇ μάχῃ, πείθεσθαι δὲ παρακαλεῖ τὸν υἱὸν ἀναχωρεῖν, ἐλπίδι τῆς ἀναχωρήσεως ἐπιμένει, ἰκέτης ἀλλ' οὐ θεατὴς γινόμενος· ἄχρι γὰρ τέλους ἡ ἐλπίς τοῦ πεισθῆναι δεόμενον κατεῖχεν. οὕτως γὰρ καὶ ἡ μήτηρ πάρεστιν, οὐχ ἵνα θεάσῃται μαχόμενον, ἀλλ' ἵνα μὴ θεάσῃται, εἰσελθόν-
- 25 τος αὐτοῦ, δεομένη. καὶ ἅμα τῷ ποιητῇ ἡ τραγωδία ἀνύεται δι' οἴκτου ψυχαγωγούσα τὸν ἀκροατὴν, τούτων παρόντων. ἔπειτα ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τῷ πεδίῳ ἡ μάχη ἦν, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑκτορος παρὰ τὸ τῆς πόλεως τεῖχος. συνωσμένων δὲ τῶν μὲν Τρώων εἰς τὴν πόλιν, τῶν δ' Ἀχαιῶν ἐφεστηκότων καὶ τοῦ Ἀχιλλέως θεόντος περὶ τὸ τεῖ-
- 30 χος, ἀναγκαῖον ἦν οὐ τὸν Πρίαμον μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν ἄχρηστον ἡλικίαν παρεῖναι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου.

- πῶς οὖν Ἀλεξάνδρου μὲν τὸ μονομάχιον οὐ καρτερεῖ B f. 293^a ad θεωρεῖν, Ἑκτορος δέ; ἢ ὅτι ὁ μὲν ἐν τῷ πεδίῳ συνέβαλεν, ὁ δὲ πρὸ Ἑκτωρ X 38. τοῦ τεύχους, ἔνθα παρήσαν πάντες <post h. v. ras. un. litt.> τῷ μεγέ-
- 35 θει τοῦ κινδύνου καταπλησσομένοι. ἄλλως τε ἐκείνον μὲν ἀπιῶν ἐφ' πολεμείν, εἰ δὴς ὀλίγον λειπόμενον Μενελάου καὶ τῶν Δαναῶν <?, θανά-

1 γένηται αὐτοῦ LLp ἑαυτῶν Lp 2 κρατήσαι τῆς Ἑλένης L 5 καὶ om. LEt 6 οὐδὲ LEt 9 συνέβαλον Lp 11 στρατεία L 12 καὶ μμ. ὧν L 13 ἀλλ' corr. ex ἄλλως LEt

cum investigare, cui duae quaestiones coniunctae convenire viderentur. — Scholium quod in cod. B ad v. 281 relatum est (διὰ τί τῶν συνθηκῶν ὑπ' Ἀγαμέμνονος τοιούτων γεγονυῶν κτλ.) ad v. 457 pertinet ibique editum est.

των cod.) πρόξενον γεγονότα, καὶ ὅτι οὐδὲν πρὸς σωτηρίαν τῆς πόλεως ἐκεῖνος ὡς Ἐκτωρ ἠδύνατο· τὸν δὲ μένων ἰκετεύει μὴ πολεμεῖν, τὸ διάφορον ἑκατέρων εἰδῶς τῆς τε ἰσχύος καὶ τῆς πρὸς τὴν πόλιν ὠφελείας. ἄλλως τε οὐ θεατῆς τοῦ πολεμεῖν ἀλλ' ἰκέτης τοῦ μὴ πολεμεῖν ἐπιμένει.

5

A f. 48^a Γ 313 διὰ τί χωρίζεται ὁ Πρίαμος; καὶ οἱ μὲν φασι ὅτι ἵνα ἀφ' ὕψους
c. l. ἄσφορροι. κρείσσον <κρείσων cod.> θεωρήσῃ ἀπὸ τῆς πόλεως τὴν μονομαχίαν, οἱ
δὲ ἵνα φυλάξῃ τὰ τεῖχη. ἄλλοι δὲ τὴν Ὀμηρικὴν λύσιν προΐσχονται,
τὸ οὐπω τλήσομ' ὄφθαλμοῖσιν ὄρασθαι. ὅπερ ἄμεινον.

*B f. 48^a ad 315. 16. ἄλογον δοκεῖ <δοκεῖ μὲν ἄλογον Et> εἶναι ἐπὶ μόνων 10
πρῶτον. τούτων διαμετρεῖν τὸν χώρον καὶ κληροῦν· ἡ δὲ λύσις ἐκ τοῦ καιροῦ·
Eton. (Noehd. ἢ ὑπὲρ γὰρ τῶν ὄλων αὕτη μόνη εἰσῆχθη ἡ μάχη.
p. 36), II.

*B f. 48^a ad χώρον δὲ διεμέτρεον· οὐ γὰρ ἔδει ἐξελεῖν, ὡς ἂν
διεμέτρεον. τοῦ παρεξελθόντος πεφευγότος καὶ διὰ τοῦτο ἠττηθέντος, κὰν ἔξω γε-
νόμενος τοῦ χώρου πολεμῇ. ἐπὶ τούτοις οὖν τῶν συνθηκῶν γεγονυῖων 15
καὶ τῆς μάχης δι' ὄπλων ἀφορισθείσης, ἀφανοῦς γενομένου τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου, τοξευθέντος δὲ τοῦ Μενελάου, καὶ ἀδήλου ὄντος ὑπὸ τίνος,
κὰν μήποτε ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἢ ὑπ' ἄλλου τινός — ὡς ἐδηλοῦτο ἐκ τοῦ
φάσαι τὸν κήρυκα· ὃν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν τόξων εὔ εἰδῶς
(Δ 206)· καὶ τοξεύων δὲ διὰ τοῦτο κρύπτεται· πρόσθεν γὰρ κάκεα 20
cχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι (Δ 113)· καὶ ἐπαγγελία ὅτι ἕαν τις τοξεύῃ
τὸν Μενέλαον λήσεται δῶρα παρὰ Ἀλεξάνδρου (Δ 69), καὶ οὐκ ἄλλως

6 sqq. Parisini duo codices (Cram. An. Par. III, p. 159, 29; 197, 12. 20)
ad verbum fere cum A congruunt. In altero (p. 197) scholium bis ad Γ 305 re-
latum.

13 Omisimus in textu verba scholii quae ante *χώρον δὲ διεμέτρεον* leguntur. Exstant eadem in cod. A (f. 48^a) in duas partes divisa ab duo lemmata (*χώρον μὲν πρῶτον* et *αὐτὰρ ἔπειτα κλήρους*) relata; prior pars in Leidensi quoque codice legitur (f. 67^a), eadem et dimidia altera inter Didymi quae vocantur scholia. Ad Porphyrii fragmentum quod supra edidimus ea verba non pertinere certum est, eandem enim versus *χώρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον* explicationem quae lin. 13 legitur proferunt. Possunt a Porphyrio aliena esse, potuit pars certe eorum ab altero grammatico ex integra Porphyrii quaestione excerpta casu cum iis quae supra edidimus in codice B coalescere. Quam ob rem hic subiungere visum est: *ἀναγκαίως δὲ* <om. A> *διεμέτρουσαν πᾶν τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἔμελλον* <ἤμελλον A> *μονομαχήσειν, ὥστε μὴ μόνον τὸν διὰ τῶν ὄπλων ἠττηθέντα νενικῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπολιπόντα* <ἀπολείποντα A> *τὸ ἀποδεδειγμένον χωρίον, ὅπερ ὡσπερ* <om. A> *καὶ ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν. ἄλλοι δὲ φασι* <ὅτι add. A> *ἵνα μὴ πρὸς τὰ ἐαυτῶν πλήθη χωρισθῶσιν ἀλλ' ἵνα* <om. A> *ὡσπερ ἐν* <om. BL> *εἰρηκτῇ* <εἰρηκτῆ A> *τῇ περιγραφῇ* <παραγραφῇ L> *μένωσιν. μετὰ δὲ ταῦτα* <haec quidem L om., in A, ubi δὲ deest, alterum scholium efficiunt> *δεόντως καὶ κληρὸν ἐποίησαντο περὶ τῆς ἀφύσεως τοῦ δόρατος, ὥστε μὴ θόρυβον ἐμπέσειν τοῦ ὑστέρον φθάσαντος διὰ τὴν πρώτην βολὴν* <τῆς πρώτης βολῆς A> *ἀνελεῖν τὸν πολέμον. ψῆφοι δὲ τινες κτλ.* (haec quidem non Porphyriana).

ἐκδίδοται ὁ Μενέλαος, καίτοι οὗτος μὲν ἦν ὠπλιζόμενος ἔτι, Ἀγαμέμνων δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἄοπλοι· πάντως οὖν ἵνα δόξῃ Ἀλέξανδρος αὐτὸν τοξεύειν καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκέναι ἐκ τοῦ στρατοπέδου εἰς δόλον καὶ μηχανὴν κατὰ τοῦ Μενελάου — πάντα οὖν ταῦτα προσιδόμενοι δια-
 5 μετροῦσι τὸν χῶρον καὶ ὄρκοις πιστοῦνται τὰ παρόντα, ἵνα ὁ παρελθὼν ἔνοχος γένηται τῇ ἐπιτορκίᾳ, ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἰ παρελθὼν τὸν τόπον ἐξεβλ... Μενέλαος δ' οὐ... τοῦτο ἐγίνετο τῶν συνθηκῶν μὴ
 10 Ἀγαμέμνονα τοξεύει ἢ ἄλλον τινὰ τῶν ἀρίστων ὁ... εὐμαρὲς δὲν διὰ τὸ εἶναι ἀνόπλους, ἀλλὰ τὸν Μενέλαον ἔνοπλον ὄντα· δῆλον γὰρ ὅτι ὑποκρίνεται τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Πάνδαρος, ὡς ἂν δὴ τούτου τοξεύ-
 15 ἔχοντα καὶ καμπύλα τόξα, ἵνα καὶ χρώμενος τούτοις εὐλόγως μετὰ ταῦτα ὑπονοηθῇ.

καὶ πῶς ἐπὶ Ἑκτορος, ἔνθα Αἴαντι μονομαχεῖ) Η 225), μὴ δια-
 20 μετρεῖται ὁ τόπος; ἢ ὅτι ἐκείνοι μὲν περὶ τῆς ἀλλήλων σφαγῆς διαμι-
 25 λῶνται, ἐνθάδε δὲ περὶ τῆς κοινῆς ἐλπίδος ἐστὶν ὁ πόλεμος· διὸ οἱ
 30 τε ὄρκοι καὶ ἡ γύμνωσις τῶν στρατῶν, μὴ πῶς τις ἔνοπλος ὦν προσ-
 35 αμύνη τῷ στρατηγῷ. ἢ ὅτι ἡ διαμέτρησις καρτερικωτέρους ἐργάζεται τοὺς πολεμοῦντας. ἄλλως τε δὲ δεδίασι μὴ τοξότης Ἀλέξανδρος ὦν δραπετεύσῃ τὴν συμβολὴν καὶ τὴν τοξείαν ἀντεπεικάσῃ Μενελάω. σκόπει γὰρ ὅτι καὶ αὐτοῦ μὲν ἀφανισθέντος, Μενελάου δὲ τοξευθέντος,
 40 οὐκ ἴσασιν μὴ καὶ αὐτὸς εἴη ὁ τοῦτο δράσας· φησὶ γὰρ Ἀγαμέμνων· ὄν τις διστεύσας ἔβαλε τόξων εὐ εἰδῶς Τρώων ἢ Λυκίων (Δ 196).

327. e schol. ad K 167 adscripto, quod in fine operis edendum erit, excerptum.

330. διὰ τί πάντας μονομαχεῖν μέλλοντας καὶ εἰ τύχοιεν ὠπλι-
 35 μῆνοι αὐθις ποιεῖ καθωπλιζόμενος, ἐπιλέγων κνημίδας μὲν πρῶτον
 40 καὶ τὰ ἐξῆς (v. 330); ἢ ὅτι τῶν προκλήσεων γινομένων ἦν ἀναγκαῖον
 45 κνημίδας. L f. 67^b.
 Eton. (Noehd. p. 36), II.

1 pro ἐκδίδοται legendum videtur ἐκλέγεται 4 προσιδόμενοι cod. 6 παρελθῶν legi videtur, detritum 10 recte Cobetus lacunam verbo Πάνδαρος explevit 13 παραβάσεως supplevi; in codice βάσεως detritum 22 ἄλλως τε δεδίασι L 22—25 Ἀλέξανδρος — δράσας om. L 24 καὶ post ὅτι om. L Lp 25 δστις L 30 πρῶτα L 31 ἢ ante ὅτι om. Et ἀναγκαῖον ἦν LEt

9 sqq. † B f. 53^a ad Μενελάου Δ 100 (id. Lp f. 93^a c. l. Μενελάου): πῶς μὴ Ἀγαμέμνονα τοξεύει ἀναθόπλιστον ὄντα <in ras. B> ἢ τινὰ τῶν ἀρίστων ἄλλον, ἀλλὰ τὸν ἐντεθωρακισμένον Μενελάου; δῆλον οὖν ὡς ἀποτριβόμενος τὴν κατηγορίαν τῆς ἐπιτορκίας, ἵνα δοκῇ μᾶλλον Ἀλέξανδρος εἶναι ὁ ἐκ λόχου Μενελάου τοξεύσας ἀλλὰ μὴ Πάνδαρος.

16—19 † Eust. p. 418, 36 sqq.

29 sqq. † B f. 48^a ad ὤμοισιν v. 328 (id. Lp f. 88^b c. l. ἀμφ' ὤμοισιν): ὡς ἰδίᾳ μέλλοντες κινδυνεύειν ἀσφαλέστερον ὀπλιζονται. ἢ ὡς μέλλοντες κάμνουν

τοὺς μέλλοντας μονομαχεῖν διαναπαύεσθαι, καὶ πρότερον ἀναψύξαντας καὶ νεαλεῖς γενομένους οὕτως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καθιέναι. εἰκὸς δὲ μέλλοντας ἰδία κινδυνεύειν, ἵνα βέλτιον ὦσιν ὑπλιγμένοι, ἔξ ἀρχῆς κατασκευάζεσθαι.

355. v. 281 sqq.

5

*B f. 49^a ad
ψωξεν.

L f. 68^b.

Lp f. 89^b.

A f. 49^a.

*B f. 49^a ad

κόρυθος

λάβεν.

L f. 69^a, II.

Lp f. 89^b.

Eton. (Noehd.

p. 36), II.

*B (v. annot.

crit.).

L f. 68^b.

Lp f. 89^b.

A f. 49^a.

B f. 49^a.

L f. 69^a.

Lp f. 89^b.

365 sqq. τί οὖν βλασφημεῖ ὁ Μενέλαος; ῥητέον οὖν ὅτι οὐ βλασφημεῖ ὁ ἥρωσ ἀλλὰ νεμεσᾷ. ἀρετῇ γὰρ οἰκεία οἶδε πάσχων ἅπερ οὐκ ἔδει καὶ νεμεσᾷ δικαίως ἐπὶ τῷ παρ' ἀξίαν σωζομένῳ.

ἄλογον τὸ μὴ σπασάμενον τὸ ἐκείνου ξίφος διαχειρίσασθαι αὐτόν. λύεται δ' ἐκ τοῦ καιροῦ. τὸν γὰρ ἐν τοσοῦτῳ ἀγῶνι οὐκ εἰκὸς ἅπαντα 10

κυνοράν. εἰ μὴ καὶ ἐκ τῆς λέξεως. λέγει γὰρ τὴν Ἀφροδίτην αὐτῷ βοηθῆσαι, ὥστε εἶη ἂν καὶ ἐν τῷ τοιοῦτῳ συλλαμβανομένη.

καὶ διὰ τί ὁ Μενέλαος συγκαλασθέντος αὐτῷ τοῦ ξίφους οὐκ ἐσπά-
κατο τοῦ Ἀλεξάνδρου; ῥητέον οὖν ὅτι ἢ ἐκφρων ἐγένετο τῷ λογισμῷ, ἐκ-
πλαγεῖς τῷ κινδύνῳ, ἢ πάντως Ἐλληνιστὴν ἐκλύσαι ἠθέλησεν αὖξων τὸ 15
κατόρθωμα. ἢ καὶ δι' οἰκονομίαν ὁ ποιητῆς ἐσεσώκει τὸν Πάριν· ἐλέ-
λυτο γὰρ τὰ τῆς ὑποθέσεως τῷ ἐκείνου θανάτῳ.

οὐ φονεύει δὲ αὐτὸν τῷ αὐτοῦ ξίφει ἢ ὑπὸ τοῦ καιροῦ ἢ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης σφαλλόμενος, ἢ καὶ τοῖς ὄπλοις ἀπογνοῦς, ἢ καὶ ὅτι ἴσον θανάτου ἦν τὸ ὑπεκτῆναι τοῦ μετρητοῦ, ἢ ζῶντα αὐτὸν ἐλεῖν 20
βουλόμενος, ὅπερ ἦν μείζον. οὕτω γὰρ ἂν ἀξίως ἐτιμωρήσατο αὐτὸν ἢ συντόμως ἀνελύν.

*B f. 49^a ad

ἐπόρουσε.

L f. 69^b.

Eton. (Noehd.

p. 37), II.

379. 80. αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων ἐργχεῖ χαλκείῳ. ἀδύνατόν φασι εἶναι κατὰ τὸ ἐργχείρημα. ἐρρίφη

1 μέλλοντας om. L μονόμαχεῖν om. B τοὺς μέλλοντας διαναπαύεσθαι (ana e corr.), ultima littera verbi μέλλοντας multo maiore quam reliquis litteris forma arripita, ut vacuum quod ante διαναπαύεσθαι spatium fuit expleretur, Lp προδιαναπαύεσθαι LEt 2 εἶτα pro οὕτως L 6 sfolium A ita incipit: ἐμοὶ τῷ Μενελάῳ δηλονότι. ἐνόμισαν γὰρ τινες διὰ τούτου βλασφημεῖν τὸν Μενέλαον. ῥητέον οὖν ὅτι κτλ. 7 νεμεσᾷ L οἶδεν A οἶδέ τε Lp 8 νεμεσᾷ AL 11 καὶ om. Lp 12 εἶη om. BLp 13 schol. B superiori schol. (ἄλογον τὸ μὴ κτλ.) signo scholii finiti eraso ita subiungitur, ut cum eo cohaerere videatur; etiam Lp cum superiore cohaeret A inc.: διὰ τί δὲ ὁ μεν., L: διὰ τί φησιν ὁ μεν. ξίφος Lp 14 ἢ ὅτι A τῷ λογισμῷ corr. in τὸν λογισμὸν B τὸν λογισμὸν Lp τῷ κινδύνῳ τὸν λογισμὸν ἐκπλαγεῖς L τῷ κινδ. τὸν λογ. ἐκκλαπεῖς A 15 ἔλληνας <ἔλλη BLp> ἐκλύσαι BLLp πάντας ἔλλη ἐκλύσαι A ἐλύσαι corr. Bekk. 16 ἐκεσώκει L 18 τῷ ἑαυτοῦ ξίφει L 19 ἀπογνοῖην L 20 ἴσον Lp τοῦ ὑπεκτ. Lp 21 ἀξίως om. L 23 εἰς τὸ αὐτὰρ κτλ. LEt 24 ἐργχεῖ χαλκ. om. LEt φησιν pro φασι Et δυνατόν φησιν L

προανεκήσαντο ἑαυτοὺς τῇ τῶν ὄπλων ἀνέσει (κοσμεῖ δὲ αὐτὸν κτλ. quae huc non pertinent).

6—8 Cf. Paris. 2556 ap. Cram, A. P. III, 160, 17.

9—22 Cf. Porph. E 20.

23 sqq. De diplo v. 380 Aristonicus: ζητεῖται ποῖφ ἐργχει κτλ.

γάρ, φησίν, ἤδη τὸ ἔγχος· ἤιχθη παλάμηφιν ἐτώσιον (v. 369).
λύεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθους. δύο γὰρ δόρατα φέρειν νενομισμένον ἦν,
ὡς πολλαχοῦ λέγει· πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὄχρητο
πάντη (Z 104). ἢ ἀπὸ τοῦ καιροῦ· οὐ γὰρ ἔτυχε τότε ἀπολόμενον
5 τὸ ἔγχος, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ὑπάρχον, οὗ κατεκυριεύθη.

καὶ πῶς φησιν ἐκ δέ μοι ἔγχος ἤιχθη; ἢ ὅτι δύο δόρατα **B** f. 49^b ad
ἐβάσταζεν· ἢ τῶν παρόντων ἦρπασεν· ἢ τῷ ἐμπεπηγότι αὐτῷ διαχει- ^{χαλκείω.}
ρισόμενος ἐπεδίωκεν. **Lp** f. 89^b c. l. ^{χαλκείω.}

383. κατηγοροῦσιν ὡς προαγωγὸν εἰσάγοντος αὐτοῦ τὴν θεόν. **B** f. 49^b ad
10 ἀλλ' ἐπεὶ ὤρηται γέλωτα μὲν θέσθαι τὸν Πάριν, ἐπαινέσαι δὲ τὴν αὐτή.
Ἑλένην, καὶ τοῦ μὲν τὴν ἀκρασίαν τῆς δὲ τὸ σῶφρον ὑπ' ὄψιν ἄγειν, **Lp** f. 90^a c. l. ^{αὐτῇ δ'.}
οὐ δύναται δὲ διεστῶτα τὰ πρόσωπα δι' ἐτέρου συμβιβάζειν, ἐπίτηδες
παρέλαβε τὴν Ἀφροδίτην. καλεῖ δὲ αὐτὴν ὅπως μὴ διὰ τοῦ τείχους
ἀποδοθῆ, ἢ μήπως οἰόμενος αὐτὴν ἀποδεδόσθαι διαχειρίζεται ἑαυτόν.

15 396. 97. ἀδύνατόν φασι εἰς γραῦν μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν τὴν ***B** f. 49^b ad
Ἀφροδίτην καὶ νοῆσαι τὴν Ἑλένην τὴν τῆς θεᾶς δειρῆν. λύσις· πολ- ^{δειρῆν.}
λαχοῦ ποιεῖται τοὺς ἡμιθέους τεκμαιρομένους τὰς τῶν θεῶν μορφάς, **L** f. 69^b, **II**.
ὡς ὅταν ὁ Ποσειδῶν Κάλχαντι ἀπεικασθεὶς φαίνεται ὁ τε Αἴας φησίν· ^{Eton. (Noehd.}
οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος· ἴχνια δὲ μετόπισθε ποδῶν ^{p. 37), **II**.}
20 ἠδὲ κνημάτων ρεῖ' ἔγνων ἀπίοντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ
(N 70—72).

441. διὰ τί τὸν Ἀλέξανδρον πεποίηκεν οὕτως ἄθλιον, ὥστε μὴ ***B** f. 50^b ad
μόνον ἠττηθῆναι μονομαχοῦντα, ἀλλὰ καὶ φυγεῖν, καὶ ἀφροδισίω ^{τραπέομεν.}

1 καὶ ante ἤιχθη ins. LEt 4 ἀπολλόμενον B, ἀπολλύμενον LEt 5 οὐ
κατεκ. BLEt; οὐ Vill, 7 ειρ verbi διαχειρισόμενος in ras. B 9 προαγωγόν,
ωγόν in ras., B 11 ἀκρασίαν, littera inter p et a erasa, B 14 διαχρίσεται,
i post p in ras., ei supra χ script., B 15 φησιν LEt 15. 16 τῆς ἀφροδίτης LEt
16 δειράν Et λύσις om. L 16. 17 πολλαχοῦ γάρ π. LEt 17 τεκμαιρόμενος LEt
18 ἐπιφάνηται Et 19 ἴχνια γάρ μετ. LEt 22 L in lemm.: ἀλλ' ἄγε φιλότητι
τραπέομεν εὐνηθέντε

4 Solutio ἀπὸ τοῦ καιροῦ Aristarchi est (v. Ariston. h. l.).

15—21 Versus 396—418 obelo notati erant. Inter alias causas Aristonicus
affert (A v. 395): πῶς γὰρ ἡ γοαία παλαιγενεῖ εἰκασμένη περικαλλέα δειρῆν εἶχε
καὶ ὄμματα μαρμαίροντα καὶ στήθεα ἱμερόεντα;

† B f. 49^b ad ἐνόησε v. 396 (id. Lp f. 90^a c. l. ἐνόησε, L f. 69^b): καὶ μὴν
γοαί παρεικασθεῖσα ἦν. ἀλλ' ἔθος τοῖς ἡμιθέοις τοὺς θεοὺς ἐπιγινώσκειν, ὡς
Αἴας τὸν Ποσειδῶνα. Addit L (qui verbis ὡς — Ποσειδῶνα caret): οὐδὲν δὲ
ἄτοπον γυμνὴν φαίνεσθαι τὴν θεόν· Ἑλένη γὰρ ἦλθε γνωρισθῆναι, κρύπτεται
δὲ ταῖς Τρωάσιν (eadem verba in B, ad ἱμερόεντα, et Lp, c. eod. l., novum
schol. efficiunt), quae haud scio an et ipsa ex integra Porph. quaestione fluxerint.

17 Cf. A f. 165^a N 70 (id. L f. 270^a)... πῶς δὲ, φησίν, ὁ Ποσειδῶν οὐκ
ἔλαθε τὸν Αἴαντα (<ὁ Ποσ. post τὸν Αἴαντα coll. L); καὶ ζητέον ὅτι φαντασίαν
τινὰ παρέχει τὸ θεῖον ἑαυτοῦ.

22 sqq. † B f. 50^b ad φιλότητι Γ 441 (id. Lp f. 91^a c. l. φιλότητι): πῶς, φασί,
μετὰ τοσαύτην ἀισχύνην ὀργᾶ; ἐμφανίζει οὖν τὴν πρόξενον ἀπάντων τῶν κακῶν

L f. 71^b, II. μεμνημένον εὐθύς, καὶ ἐρᾶν μάλιστα τότε φάσκοντα καὶ οὕτως ἀκύτως
Lp f. 91^a. διακεῖσθαι; Ἀριστοτέλης μὲν φησιν εἰκότως· ἐρωτικῶς μὲν γὰρ καὶ πρό-
 Εἶτον. (Noehd. π. 38), **II.** μὴ ἔξουσι, τότε ἐρώσι μάλιστα· διὸ καὶ νοουθετούμενοι ἐπιτείνουσι μᾶλλον·
 ἐκείνῳ δὲ ἡ μάχη τοῦτο ἐποίησεν. οἱ δὲ ὅτι ἡ προσδοκία τῆς ἀπο- 5
 δόσεως ἤγειρε σφοδρότερον τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν μέλλουσαν ἀφαίρεσιν.
 οἱ δὲ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη παρούσα οὐ μόνον ἐκ τῆς μάχης αὐτὸν ἐρρύκατο,
 ἀλλὰ καὶ λελυπημένον διὰ τὴν ἦτταν εἰς παρηγορίαν ἤγε, μεταβαλοῦσα
 τὴν τῆς ψυχῆς κατῆφειαν εἰς τὸ ἡδὺ τῆς ἐπιθυμίας. ἄλλοι δὲ ὅτι
 Ἐλένης ἀνακτώμενος τὴν εὐνοίαν σφοδρότερον τὸν ἔρον ἐπιτετάσθαι 10
 λέγει· ἐνόμισε γὰρ τὴν αὐτὴν χαλεπῶς φέρειν δι' ἃ συνέθετο ὡς περ
 ἔκδοτον τοῖς Ἀχαιοῖς γενομένην. ἵνα δὲ ἐπιδείξῃ οἶος ἦν Ἀλέξανδρος,
 ἔν τε τῷ πολέμῳ ἐποίησε θρασύν ἅμα καὶ δειλὸν ἐπὶ τε τῆς οἰκίας
 ἀσελή καὶ καταφρονητὴν δόξης. χαρακτηρίζει γὰρ διὰ τούτων τὸ ἦθος
 τοῦ αἰτίου τῶν κακῶν τοῖς πᾶσι διὰ τὴν ἀσέλγειαν γενομένου. 15

***B f. 47^a ad** 457. διὰ τί, τῶν συνθηκῶν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος τοιούτων γενοῦσι·
 Ἀλέξανδρος εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη, αὐτὸς ἔπειθ'
 v. 281. Ἐλένην ἐχέτω, ἡμεῖς δ' ἐν νῆεσσι νεώμεθα· εἰ δέ κ' Ἀλέ-
 ξανδρον κτείνῃ Μενέλαος, Τρῶας ἔπειθ' Ἐλένην καὶ κτή-
 ματα πάντ' ἀποδοῦναι τιμὴν τ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦν 20
 τιν' ἔοικεν· εἰ δ' ἂν ἐμοὶ Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες τίνειν
 οὐκ ἐθέλουσιν <ἐθέλωσιν Kammer, p. 35>, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ
 ἔπειτα μαχέσσομαι εἴνεκα ποινῆς (v. 281 sqq.), τῶν γούν συν-
 θηκῶν τοιούτων γενοῦσι <τοιούτ. γεγ. addidī, om. cod.; aliter Kam-
 m. l. c.>, τῆς νίκης διὰ σφαγῆς θατέρου τῶν μαχομένων ὠρισμένης <ο 25
 spr. ω script., cod.> καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὴ ἀνηρημένου, Ἀγαμέμνων
 φησὶ νίκη μὲν δὴ φαίνεται ἀρηιφίλου Μενελάου, ὑμεῖς δ'
 Ἀργεῖν Ἐλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ ἔκδοτε καὶ τιμὴν
 ἀποτινέμεν, ἦν τιν' ἔοικεν (v. 457—59); ἐνῆν γὰρ ἀντικρούειν τὸν
 τυχόντα, ὅτι εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος <μενέλαος ἀλέ- 30
 ξανδρον cod.; recte haec et seq. corr. Kammer.> καταπέφνη εἴρηται
 καὶ εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον <ἀλέξανδρος cod.> κτείνῃ ξανθὸς
 Μενέλαος <ξανθὸν μενέλαον cod.>. ῥητέον ὅτι ἀπὸ τῶν Ἔκτορος

1 ἀκύτων Et 2 huic versui in marg. B adscript. Ἀριστοτέλ. 3 ὅτε μὴ
 ἐξῆν ἢ φοβῶνται LEt 4 μὴ οὐχ ἔξ. Kammer. p. 37 δὲ ante τότε L 5. 6 οἱ δὲ
 — ἀφαίρεσιν et 12—15 ἵνα δὲ — γενομένου a Porph. abiudic. Kammer. 7 ἐρύκατο
 BLLp, ἐρύσας Et 8 μεταβάλλουσα LLp, μεταβάλουσα B 10 ἔρωτα L ἐπι-
 τάττεσθαι L 11 τὴν om. LLp 12 γινομένην L ὁ ἀλ. L 14 χαρ. δὲ διὰ τ. LEt

αὐτοῦ λαγνείαν. ἡ ἀνακτώμενος Ἐλένην προσποιεῖται αὐτῆς ἐρᾶν, ὑπονοῶν ὀργί-
 ζεσθαι αὐτὴν ἐφ' οἷς ἐκδοῦναι τῷ πολέμῳ ἔσπευσεν. ἢ ὅτι ὧν στεροῖμεθα ἂν
 τούτων ἐρῶμεν.

16 sqq. Cf. Porph. Γ 276.

λόγων ἢ ἀπαίτησις τῷ Ἀγαμέμνονι τοῦτον τὸν τρόπον ἐχόντων· κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Ἀχαιοί, μῦθον Ἀλεξάνδροιο· ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντα Ἀχαιοὺς τεύχεα ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί, αὐτὸν δ' ἐν μέσῳ καὶ Μενέλαον οἴους ἀμφ' Ἑλένη μάχεσθαι· ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα γυναικὰ τε οἴκαδ' ἀγέσθω (v. 86—93). μὴ ῥηθέντος οὖν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ τοῦ Ἔκτορος περὶ σφαγῆς καὶ θανάτου, περὶ δὲ νίκης καὶ τοῦ ἐκ κρείττωνων γεγονότος, ὁ μὲν Ἀγαμέμνων εὐλόγως ἔξ ὧν εἰρήκασιν οἱ πολέμοι ἀπαιτεῖ τὰς συνθήκας, 10 ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί (v. 461)· οἱ δὲ Τρῶες οὐκέτι συναινοῦσι, σφαγῆς μὴ γεγνουῖας, ἔξ ὧν εἴρηκε ποιούμενος τὰς συνθήκας Ἀγαμέμνων, διὰ σφαγῆς κρίνεσθαι τὴν νίκην, εὐλογον τῆς ἡσυχίας πρόφασιν λαμβάνοντες, ὥστε καὶ ἐνεῖναι διαμφισβητεῖν πρὸς ἀλλήλους, 15 ἐκατέρων μαρτυρομένων τὰς ἀπὸ τῶν ἀμφισβητούντων γεγνουῖας ὁμολογίας. ὁ μὲν γὰρ Ἀγαμέμνων ἐρεῖ δεῖν ἀποδιδόναι· τοῦτο γὰρ ὡμολογήθη ὑπὸ Ἔκτορος, τὸ τῷ νικήσαντι καὶ κρείσσονι γεγονότι τὴν ἀπόδοσιν γίνεσθαι. ὁ δὲ Ἔκτωρ ἐρεῖ μὴ δεῖν ἀποδιδόναι· ὁμολογεῖσθαι γὰρ καὶ συγκεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, θανάτου γεγονότος καὶ <addidi, om. cod.> σφαγῆς ὅτι δεῖ τὴν ἀπόδοσιν γίνεσθαι· μηδενὸς δὲ ἀνηρη- 20 μένου μένει ἀκεραίως τὰ πράγματα. πάλιν οὖν ἔδει μονομαχῆσαι αὐτούς· ὅθεν Ἀλεξάνδρου μὲν μὴ φαινομένου, τῶν δὲ συνθηκῶν μενουσῶν ἔτι, ἐν ταῖς σπονδαῖς ἀντ' Ἀλεξάνδρου ἀνταποκτεῖναι θελήσας τὸν Μενέλαον καὶ τοξεύσας συκέχυκε τοὺς ὄρκους ὁ Πάνδαρος <ὁ Πανδ. addidit Kamm.; om. cod.> καὶ πάντας ἐπαιτίους ἐπιτορκίας <ἐπὶ 25 τὴν ἐπιτορκίαν cod.; emend. Lehrs ap. Kamm.> τοὺς μῆτε τὸν Ἀλέξανδρον ἐκδεδωκότας μῆτε τὸν τοξεύσαντα τὸν Μενέλαον πεποίηκεν.

Δ

1. Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ ἡγορόωντο ἀποδέδωκεν ἀντὶ τοῦ L f. 73^a, II. ἡθροίζοντο. βέλτιον δὲ λέγειν τὸ διελέγοντο, ὥσπερ καὶ τὸ ὡς ὀπότε Ἐτ. (Noehd. <ὀππότε ᾽ L> ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἡγοράασθε (Θ 230). εἰ γὰρ p. 38), II. 30 εἰπεῖν ἐβούλετο ἡθροίζοντο, ἔφη ἄν· οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγερέθοντο <ἡγερέθεντο L>· τοῦτο μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἀγείρεσθαι — λαὸν ἀγείροντες (Λ 770) καὶ αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγερθεν (Ω 790. β 9. θ 24. ω 421) — γεγένηται, τὸ δ' ἡγορόωντο ἀπὸ τοῦ ἀγοράασθαι <ἡγοράασθαι L, ἡγοράασθε Ἐτ>.

35 2. de χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ v. ε 504.

ibid. κατηγοροῦσι τοῦ ποτητοῦ ὡς μαχόμενα <μαχομένου L> λέγον- *B f. 273^b ad ἀνηρείψαντο Y 234. L f. 428^b, II.

27—34 Scholium e quaestione nunc quidem deperdita excerptum. Cui Θ 230 (v. Lehrs, Ar. p. 366) potius quam Δ 1 originem dedisse videtur.

36 sqq. Tria quae h. l. edidimus scholia inter se cohaerere liquet. Quod

οἰνοχόον εἶναι <om. L> τῶν θεῶν λέγει, ποτὲ δὲ τὴν Ἥβην. οὐκοῦν λύσομεν ὀνόματι <ὄν. μὲν L> καὶ λέξει, ὅτι οὐχὶ τῶν θεῶν ἀλλὰ τοῦ Διὸς αὐτὸν οἰνοχόον ἀποφαίνει — ἔχει γὰρ ἡ λέξις οὕτως· τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦειν (Υ 234) —, ἡ δὲ Ἥβη τοῖς θεοῖς οἰνοχοεῖ· προσώπῳ δέ, ὅτι τὸ μὲν ἐκ τοῦ ποιητοῦ λέγεται, τὸ δὲ 5 ἔξ Αἰνείου <αἴνου L>, ὃν εἰκόσ μεγαλύνειν τὸ αὐτοῦ <αὐτοῦ B> γένος· καιρῷ δὲ καὶ χρόνῳ, ὡς ἐγχωρεῖ πάσαι ποτὲ αὐτὸν ἀρπασθέντα πρὸς τὴν διακονίαν ταύτην ὑπὲρ <ὑπὸ L> τοῦ θνητῶν εἶναι μηκέτι παραμῆνειν ἕως τῶν Ἰλιακῶν· ἔθει δέ, ὡς πολλοῖς νενομισμένον ἐστὶν οἰνοχόοις χρῆσθαι <χρᾶσθαι L> ἄρρεσι καὶ θηλείαις, ὥστε οὐδ' ἐν θεοῖς 10 ἄτοπον τοῦτο. τὸ μὲν οὖν ἐναντίον οὕτως ἐλέγχεται <λέγεται L>, τὸ δ' ἀδύνατον ἐγκαλεῖται οὕτως <excidisse nonnulla videntur>.

A f. 51^a c. l. δι' ἣν δὲ αἰτίαν οὐ πάρεστι Γανυμήδης, ὡν οἰνοχόος τοῦ πότνια Ἥβη. Διός; ἔνιοι μὲν φασι ὅτι τοῦ Διὸς μόνου ὡν διάκονος, οὐκ ἔξην Cf. Cramer, αὐτὸν κοινῶς πᾶσιν οἰνοχοεῖν, ἡ δὲ Ἥβη εὐλόγως, ὅτι κοινῆ πᾶσιν 15 An. Par. III, ἐστιν. ἔνιοι δὲ φασι, ὅτι σκέψεως περὶ τῆς Ἰλίου πορθήσεως γινομένης εὐοικονομητῶς ἄπεστι τοῦ συνεδρίου, ἵνα μηδὲν ἐναντίον γένηται διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν χάριν.

A l. c. διὰ τί δὲ καὶ μόνῳ τῷ Διὶ Γανυμήδης ὑπηρετεῖ; ῥητέον οὖν ὅτι *B f. 51^a ad Ἥβη μὲν ἅπασιν διακονεῖ, ἐπεὶ τὸ θεῖον αἰετὸν νεάζει τε καὶ ἡβᾷ· τοῦτο 20 Ἥβη. γὰρ βούλεται αὐτοῖς ἢ τε ἀμβροσία ἀβροσία τις οὖσα καὶ τὸ νέκταρ L f. 72^b. παρὰ τὸ νεάζειν γεγενημένον. Γανυμήδης δὲ ὑπηρετεῖ μόνῳ τῷ Διὶ, Lp f. 91^a. ὅτι ὁ μὲν Ζεὺς ὁ πρῶτός ἐστι νοῦς, μόνος δὲ νοῦς οἰκείον ἔχει τὸ Cf. Par. l. c. τοῖς μῆδεσι γάνυσθαι· τοῦτο γὰρ ὁ Γανυμήδης.

14 φησιν A 16. 17 εὐοικονομητῶς ἀπέστη A; corr. Bkk. 19 initium scholii superiori schol. signo (:—) interposito subiungit A BLP ita inc.: διὰ τί ἡ μὲν Ἥβη τοῖς πᾶσι θεοῖς διακονεῖ, ὁ δὲ Γανυμήδης μόνῳ τῷ Διὶ; L autem ita: ἀπορία. ἐζήτηται καὶ διὰ τί μόνῳ κτλ. ut A 19. 20 λύσις. ῥητέον ὅτι ἅπασιν ἡ Ἥβη διακονεῖ ἐπειδὴ L ῥητέον οὖν ὅτι ἐπειδὴ τὸ θεῖον BLP 20 ὅτι ἐπεὶ A 21 ἀβροσία om. codd.; add. Bkk. 22 γανυμήδης L (ut 19 et 24) ὁ δὲ γανυμήδης ὑπ. BLP 23 ὁ ante πρῶτος om. BLLP μόν. δὲ ὁ ν. BLLP ἔχει οἰκείον BLLP 24 γάνυσθαι BLLP post ὁ γανυμήδης (sic, ut h. l. etiam A) add. BLP: ἡ δὲ Ἥβη ὡς λέγεται Ἥρας ἐστὶ θυγάτηρ.

h. l. potius quam ad T 234 contulimus propterea factum, quod scholium secundo loco positum a versu cui in codd. adscriptum est divelli nequit.

13—18 Male excerptum schol. L f. 72^b: ἐζήτηται δὲ δι' ἣν αἰτίαν Γανυμήδης <γανυμήδης cod.> οἰνοχόος οὖν τοῦ Διὸς πᾶσιν ὑπηρετεῖ. λύσις· ἔνιοι μὲν οὖν φασι ὡς σκέψεως περὶ τῆς Ἰλίου πορθήσεως γενομένης εὐοικονομητῶς ἄπεστι τοῦ συνεδρίου, ἵνα μηδὲν ἐναντίον γένηται διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν χάριν, ἢ μόνῳ δεῖξῃ τι οἰκτιζεσθαι (cf. Par. l. c.: εἰ μόνῳ δόξει τι οἰκτιζεσθαι).

20 Cf. Porph. © 1.

22 Similiter Porph. de simul., ap. Stob. ecl. phys. I, 2, 25, et ap. Euseb. P. E. III, 9: Ζεὺς οὖν ὁ πᾶς κόσμος, ζῶν ἐν ζώων καὶ θεὸς ἐν θεῶν. Ζεὺς δὲ καὶ καθ' ὃ νοῦς, ἀφ' οὗ προφέρει πάντα, ὅτι δημιουργεῖ τοῖς νοήμασιν.

4. ἀπρεπές φασιν, εἰ τέρπει τοὺς θεοὺς <εἰ τέρποι θεοῖς L> πολέ- **B f. 51^a ad**
μων θέα. ἀλλ' οὐκ ἀπρεπές· τὰ γὰρ γενναῖα ἔργα τέρπει. ἄλλως τε πόλιν.
πόλεμοι καὶ μάχαι ἡμῖν δεινὰ <om. L> δοκεῖ, τῷ δὲ θεῷ οὐδὲ ταῦτα **L f. 73^a.**
δεινὰ. συντελεῖ γὰρ ἅπαντα ὁ θεὸς πρὸς ἁρμονίαν τῶν ἄλλων <ὄλων **Lp f. 91^b c. 1.**
5 L> ἢ καὶ ὄλων, οἰκονομῶν τὰ συμφέροντα <τὸ συμφέρον L>, ὅπερ καὶ **Τρώων πόλιν.**
Ἡράκλειτος λέγει, ὡς τῷ μὲν θεῷ καλὰ <καὶ ins. Lp> πάντα καὶ
δίκαια, ἄνθρωποι δὲ ἅ μὲν <om. L Lp> ἄδικα ὑπειλήφασιν ἅ δὲ δίκαια.
5. exc. e schol. A 105 (= Ζητ. Vat. 17).

43. πῶς ὁ Ζεὺς δῶκά σοι φησιν ἐκῶν ἀέκοντί γε θυμῷ; τὸ ***B f. 52^a ad**
10 γὰρ ἐκῶν τῷ ἄκων ἀντίκειται. Τρύφων μὲν οὖν συναλείψας ἐν τῷ **ἐκῶν.**
συνάπτει τὸ ἄ πρὸς τὸ ἐκῶν, ἴν' ἢ ἀέκων ἀέκοντί γε θυμῷ. τοιαύτη **L f. 74^a, II.**
τις ἢ διάνοια· πολλὰ ποιοῦμεν τῶν πραγμάτων ἢ ἐξ ὄλης τῆς διανοίας **Lp f. 92^a.**
ἢ μηδὲ βουλόμενοι. διεῖλεν οὖν τὸ ἐγὼ τῷ θυμῷ καὶ φησιν· ἐγὼ **Eton. (Noehd.**
ἐκῶν δέδωκα ἀκούσης μου τῆς διανοίας καὶ μὴ θελούσης. εἰ μὲν οὖν **p. 38), II.**
15 ἐγὼ σοι δέδωκα ἔφη ἀέκων, ἐναντιολογία ἦν· καὶ εἰ ἐκόντι θυμῷ, καὶ **Cf. Cram., An.**
οὕτως ἂν ἦν ἐναντιολογία. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν ἐκῶν ἔφη ἀέκοντί γε **Par. III, p.**
θυμῷ, οὐκέτ' ἔστι μάχη διὰ τὸ πολλὰ μὲν ποιεῖν ἡμᾶς, μὴ συντιθεμένης **282, 20, II.**
δὲ τῆς διανοίας. πᾶσα γὰρ πρᾶξις διὰ τὸ καθ' ὄρμηγν γίνεσθαι ἐφ'
ἡμῖν οὐσα ἐκούσιος ἂν εἴη, οὐ πᾶσα δὲ πρᾶξις καὶ τὸ εὐάρεστον τῆς
20 διανοίας ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἰπεῖν, ὅτι ἐκῶν μὲν δίδωσιν ὡς
ἀδελφῇ καὶ γυναικί, ἄκων δὲ ὅτι τοὺς φιλότατους πρὸς ἀπώλειαν ἐκ-
δίδωσι· καὶ γὰρ οἱ ἐν θαλάσῃ πλέοντες, ὅταν περιπέσωσι κινδύνῳ,
ἐκβάλλουσι τὸν φόρτον εἰς τὴν θάλασσαν ἐκόντες τε καὶ ἄκοντες,
ἐκόντες μὲν ἵνα σωθῆναι δυνηθῶσιν, ἄκοντες δὲ ὅτι τὸν φόρτον ἀπολ-
25 λύουσι δι' ὃν πλέουσιν.

51. διὰ τί ὁ μὲν Ζεὺς μίαν ἢ δὲ Ἡρα τρεῖς ἔχειν φησὶ πόλεις **B f. 52^a ad**
φιλότατας, καὶ ἡ μὲν Ἑλληνίδαο ὁ δὲ βάρβαρον; ἔδει γὰρ τὰς κρείσσονας **τρέις.**
L f. 74^a.
Lp f. 92^a.

9 γε om. L 13 μηδὲν codd.; μηδὲ Bkk. τῷ ἐγὼ Et 14 ἐκῶν recte cor-
rexisse Noehden. probat brevius quod infra posui scholium; codd. δέκων
μοι Lp 15 δέδωκα om. L Et 16 οὗτος Et ἐκῶν om. L Et; ε h. v. corr. in Lp
17 οὐκ ἔστι μάχη Lp 18 δὲ om. L 19 ἐνάρετον L Et 20 quae post δια-
νοίας ἔχει sequuntur, in codicibus L et Lp altero scholio continentur, quod in
Lp quidem priori subiungitur, in L praemittitur. Eadem num in Etonensi le-
gantur non constat 20. 21 ὡς ἂν ἀδελφῇ L 21 τοῦ φιλότατου Lp 22 θα-
λάττῃ L κινδυνεύειν Lp 23 ἐκῶντες τε καὶ ἄκοντες Lp 24. 25 ἀπόλ-
λουσι BLp

9 sqq. † A f. 52^a Δ 43 (c. lemm. δῶκα ἐκῶν. ἐν ἄλλῳ· ἀέκοντί γε θυμῷ,
cf. Ludw. Mus. Rhen. XXXII, p. 170): βιαζόμενος, ὥσπερ οἱ πλέοντες ἐκόντες
μὲν ἀποβάλλουσι τὰ φορτία, ἵνα σωθῶσιν, ἄκοντες δὲ ζημιοῦνται:— δοκεῖ <hinc
etiam, praemissis verbis ἔδωκα θέλων, L f. 73^b c. 1. δῶκ' ἀέκων corr. e δῶκα
ἐκων> δὲ πως ἐναντίον εἶναι τὸ ἐκῶν τῷ <om. A, τὸ L> ἀέκοντί γε θυμῷ. διὸ
καλῶς ὁ Τρύφων, φησὶ, συναλείψας ἐν τῷ δῶκα συνάπτει τὸ ἐκῶν <ἀέκων L>,
ἴν' ἢ δῶκ' <δῶμ' L> ἀέκων ἀέκοντί γε θυμῷ. ἢ ἐκῶν ἐγὼ σοι ἔδωκα <om. L>
ἀεκούσης μου τῆς διανοίας, ὃ ἐστὶ καίπερ μὴ βουλόμενος. Cf. Eust. p. 443, 41.

τὸν βασιλέα τῶν θεῶν ἔχειν φιλότατα. ῥητέον δὲ ὅτι εὐπρεπῆ <ἀπρεπῆ L> βουλόμενος περιθεῖναι <ἐπιθεῖναι L> αὐτῇ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς ὁ ποιητὴς καὶ οὐχ ἦν ὁ μῦθος ἀναπλάττει, ὡς ἄρα διὰ τὸ μὴ προτιμηθῆναι τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τῇ κρίσει τοῦ κάλλους Τρωσὶν ἐχαλέπαινον <Lp ex ἐχαλέπαινον corr.>, ἐπιτήδεις φησὶν αὐτὴν <αὐτὸς L> τὰς πόλεις φιλεῖν, 5 περὶ ἧς τὸ ἀδίκημα τὸ κατὰ τὴν Ἑλένην γέγονε. σύμψηφα δὲ τούτων κάκεῖνα, ἐν οἷς αὐτὴν ποιεῖ λαμβάνουσαν τὸν κεστὸν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἵνα τῷ Διὶ μᾶλλον οὕτως ἐπέρατος φανείη. οὐ γὰρ <ἄν add. L> ἦν εἰκὸς τὴν δεομένην τῆς βοηθείας τῆς παρ' αὐτῆς <τῆς παρ' αὐτῆς βοηθείας L> ἐπὶ τῷ ἀρέσει τῷ ἀνδρὶ ἐναγανακτεῖν <ἀγανακτεῖν 10 L> ἠττηθεῖσαν ἐπὶ τῇ τοῦ κάλλους κρίσει. ὁ δὲ Ζεὺς μίαν λέγων πόλιν φιλεῖν ἐξαίρει τὴν χάριν. οὐχ οὕτω <οὐχ ἦττον L> γὰρ ὁ ἀπὸ πολλῶν διδούς τι θαυμάζεται ὡς ὁ ἀπὸ ὀλίγων. ὥστε ἀμφοτέροι ῥητορικῶς κατασκευάζουσιν· ἡ μὲν γὰρ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς προήεσθαι φησὶν, ὁ δὲ τὴν μίαν, ἣν καὶ μόνην ἔχει <εἶχεν L>, χαριεῖσθαι. 15

*B f. 53^a ad 88. διὰ τί ἡ Ἀθηναῖα εἰς σύγχυσιν τῶν ὄρκων οὐ τῶν Τρώων τινὰ Πάνδαρον. ἐπελέξατο ἀλλὰ τῶν ἐπικούρων; καίτοι κεχαρισμένος ἄν τις ἐγένετο L f. 75^a, II. Ἀλεξάνδρω μᾶλλον εἰ τῶν οἰκείων ἦν. καὶ διὰ τί τῶν ἐπικούρων τὸν Lp f. 93^a. Πάνδαρον ἐπελέξατο; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι τῶν μὲν Τρώων A f. 53^a c. l. οὐδένα, διότι πάντες αὐτὸν ἐμίσουν, ὡς ὁ ποιητὴς φησὶν· Ἴσον γὰρ 20 πῖθοιο (v. 93). cφιν πᾶσιν ἀπήχθητο κηρὶ μελαινή (Γ 454), τῶν δ' ἐπικούρων Eton. (Noehd. p. 39), II. τὸν Πάνδαρον ἐπελέξατο ὡς φιλοχρήματον — σημεῖον δὲ ἡ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ τῶν ἵππων κατάλειψις, ἵνα μὴ δαπανᾷ (Ε 202) — καὶ ὅτι φύσει ἐπίορκος ἦν· τὸ γοῦν ἔθνος ἔτι καὶ νῦν δοκεῖ εἶναι, ὅθεν ἐκεῖνος ἦν, ἐπίορκον. ἄλλοι δὲ οὕτως λύουσιν, ὅτι ἀρίστου ἦν τοῦ δυναμένου 25 καταστοχάσασθαι καὶ τρώσαι χρεῖα· οὐκ ἦν δὲ ἐν τῷ Τρωικῷ μέρει ἡ Ἀλέξανδρος μόνος καὶ Πάνδαρος εὐφυῆς οὕτως, ὡς καὶ ἐπιφωνῆσαι τὸν ποιητὴν· Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν (B 827), ὃ σημαίνει τὴν τοξικήν. καὶ ὡς ἀρίστον οὖν αὐτὸν ἐπελέξατο τοξότην. 30

*B f. 52^b ad εὔρε Λυκάο- οὐκ ἀσεβεῖ δὲ, φησὶν, ὁ Πάνδαρος, εἰ ἡ Ἀθηναῖα συνεβούλευε καὶ νος v. 89. 16 διὰ τί δὲ Ἀθ. L 18 μᾶλλον om. A 19 καὶ φησὶν ὁ ἀρ. A L E t aris, suprascrpt. τ, A huic versui in marg. B adscrpt. Ἀριστοτλ. 21 πᾶσιν om. A E t 22 σημεῖα E t 23 ἡ τῶν ἵππων αὐτοῦ ἐπὶ οἴκῳ κατάλειψις <ει e corr.> A 23. 24 καὶ et ἦν om. A 24 τὸ γὰρ ἔθνος A 25 τινὲς δὲ οὗτ. λ. A ἄλλοι δὲ καὶ οὗτ. λ. E t ἀρίστον L E t 26 καὶ τρώσαι τὴν χεῖρα B L E t. Correxī secutus vestigia cod. Lp, ubi post τρώσαι legitur τ et in rasura χρεῖα. A ita: ὅτι ἀρίστου ἦν χρεῖα τοῦ δυν. τρώσαι καὶ καταστ., om. τὴν χεῖρα μέρος τις ἢ A 27 ἐπιφωνεῖν L E t 28 πάνδαρον ἐλεῖν καὶ τόξ. ἀπ. L E t 29 καὶ om. A 31 δὲ om. A εἰ ἀθηναῖα Lp

3. 4 Res Aristarcho observata, v. Ariston. v. 52.

16 sqq. †Paris. ap. Cram., A. P. III, p. 162, 9: ὅθεν οὐχ ἀσεβῆς ἦν, ὡς Ἀριστοτέλης ἀπεφήνατο, ἀλλ' εὖστοχος.

29 Cf. ad p. 71, 24.

ὁ Ζεὺς ἀπέσταλκε. ῥητέον οὖν ὅτι ὁ μὲν εἰδὼς κακῶς τοὺς ὄρκους **L** f. 75^b. γενημένους — οὐδὲν γὰρ ἕτερον Τρῶες ἢ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ὤμο- **Lp** f. 93^a c. 1. καν — διὰ τοῦτο ἐσπούδασε λυθῆναι τὰς ἀδίκους συνθήκας. Ἀθηναῖον. Λυκάονος. δὲ νῦν ὑποληπτέον τὸν λογισμὸν αὐτοῦ τοῦ Πανδάρου, καὶ αὐτὸς πρὸς **A** f. 53^a c. 1. εἴ που ἐφεύροι. 5 ἑαυτὸν ταῦτα διελογίζετο. ἄπιστον γὰρ Λυκίων ἔθνος, καὶ Ἀριστο- τέλης δὲ μαρτυρεῖ. ἄλλοι δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς Ὀμήρου λύουσι λέγοντες προειρηκέναι τὸν ποιητὴν πειρᾶν αἶ κε θέλησιν (? Δ 66. 71), οὐχὶ πείθειν.

100. ad Γ 315, p. 63.

10 102. πῶς δὲ ὁ Χρύσης (A 41) ταύρων καὶ αἰγῶν θυσίαν **B** f. 53^a ad ὑπικχνεῖται; ἐροῦμεν ὅτι τὰ ἀπόρρητα τοῦ θεοῦ σαφῶς εἰδὼς καὶ τὰ πρωτογόνων. φίλα θύει· θυσίαις γὰρ αἰγῶν καὶ ταύρων ἤδεται. ὕλη γὰρ αὐτὰ τοῖς **L** f. 76^b. τόξοις κεραφόρα ὄντα. Πάνδαρος δὲ ὑπὸ Ἀθηναῖς πειθόμενος τοξεύεται **Lp** f. 93^b c. 1. οὐκ αἶγας οὐδὲ ταύρους ὑπικχνεῖται ἀλλ' ἐρίφων πρωτογόνων θυσίαν. πρωτογόνων.

15 ἀποτυχεῖν γὰρ αὐτὸν τῆς καιρίας πληγῆς ἐβούλετο.

105—111. ἀδύνατόν φησιν <φασίν Se> εἶναι τηλικούτον κέρας **L** f. 76^b, **II**. αἰγὸς <γενέσθαι ins. Se> ὡς εἶναι ἑκκαίδεκα παλαιστῶν· δύο γὰρ καὶ **Cf. Scorial.** ἡμίσεος πήχεων <πηχῶν cod.> οὐκ ἂν γένοιτο κέρας. λύεται δὲ ἐκ τῆς **ap. Dind. IV,** λέξεως, οὐ γὰρ ἓν κέρας ἀλλ' ἄμφω ἑκκαϊδεκάδωρα. **p. 411, II.**

20 ἰξάλου <ἰξάλου A, om. L>· ἦτοι τελείου ἢ πηδητικῆ καὶ ὀρμη- **A** f. 53^a. τικῆ παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι, ἢ ὡς ὁ Πορφύριος λέγει τὸν τομίαν. **L** f. 76^a. συμβαίνει γὰρ, φησὶ, πολλακίς τῶν ἀγρίων αἰγῶν τοὺς τελείους διωκόμενους ἐν ταῖς θήραις κατὰ τὴν παράτριψιν ἀποβάλλειν τὰ γεννητικὰ μόρια.

(Πάνδαρος ὦ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν, B 827). ***B** f. 39^b ad 25 τοῦτο μάχεσθαι δοκεῖ τῷ Πάνδαρος B 827.

1 ὁ om. A ἀπεστάλη **L** ὁ μὲν Ζεὺς εἰδὼς τοὺς ὄρκους κακῶς γεγ. A 2 οὐδὲ γὰρ ἑτέρως A 4 τὸν λογ. αὐτὸν τὸν τοῦ Πανδ. καὶ ὅτι αὐτὸς A 5 ἄπ- κτοι γὰρ Λυκάονες codd., quod e coni. correxi 5. 6 ὡς καὶ Ἀριστ. μαρτ. A 6 λύνοντές φασί A 7 πείραν **L** πείραν **Lp** πειρᾶν τ' αἶ κε θέλησιν οὐ πεί- θειν A 10 καὶ αἰγῶν καὶ ταύρων θυσ. **L** 11 ἐροῦμεν οὖν ὅτι **L** 14 αἶγας **Lp** 15 ἠβούλετο **L** 24 Πάνδαρος — ἔδωκεν in uno Et

3—8 Simillimam solutionem e scholis Syriani magistri ad Platon. Rem- publ. edidit Proclus, p. 377 ed. Basil. Nostra in usum suum convertit Eust., p. 447, 36, e quo cod. Lipsiensis margini interiori f. 93^a altera manus adscripsit (p. 193, 36 Bachm.). Ceterum conf. supra ad p. 13, 8.

12 † B f. 2^b ad ταύρων A 41 (id. **Lp** f. 53^a c. 1. ταύρων): θυσίαις ταύρων καὶ αἰγῶν ἤδεται ὁ Ἀπόλλων· ὕλη γὰρ τοῖς τόξοις τὰ κέρατα αὐτῶν.

16 sqq. † B f. 53^b ad κέρα Δ 109: . . . πῶς δὲ δύναται κέρας εἶναι δύο καὶ ἡμισὺν πήχεων; ἢ οὐκ ἐπὶ ἑκατέρου τοῦτό φησιν ἀλλ' ἀμφοτέρων.

20 sqq. † B f. 53^a ad ἰξάλα Δ 105 (id. **Lp** f. 93^b, **L** f. 75^a) . . . ἢ ἐντομίαν· οἱ γὰρ τελείοι διωκόμενοι ἐντριβονται τοὺς ὄρχεις . . . Idem appposito Porphyrii nomine apud Eustathium, p. 450. Scholium transit in Etym. M. v. ἰξάλος.

24 sqq. Hanc quaestionem a disputatione de mira cornus ἰξάλον αἰγὸς magni- tudine instituta Porphyrium se iunxisset cum veri dissimile sit, utramque una edidimus.

- L f. 53^a. αὐτίκ' ἐρύλα τόξον ἐύξοον ἰξάλου αἰγὸς
 Lp f. 81^a c. 1. ἀγρίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας.
 Πάνδαρος. δηλοῖ γὰρ ἐκεῖ Πάνδαρον ἑαυτῷ πεποιθέναι τὸ τόξον. λύοιτο δ' ἂν
 Eton. B 827 καὶ λέξει καὶ ἔθει, λέξει μὲν οὕτως· τὸ γὰρ ᾧ καὶ τόξον αὐτὸς
 (Noehd. p. 33), II. ἔδωκεν δύναται ἐπὶ τὴν τοξικὴν μεταφέρεισθαι· ἔθει δέ, ὅτι εἰθίμεθα 5
 οὐχ ἔν ἔχειν ὄπλον, καὶ μάλιστα οἱ περὶ τινὰ τέχνην ἐσπουδακότες.
 117. v. ad A 486.
- B f. 54^a. 138. διὰ τί μᾶλλον τοῦ θώρακος αὕτη βοηθεῖ; ὅτι δυσπαθέστερα
 Lp f. 94^a. τῶν ἀντιτυπούντων τὰ ὑπέικοντα.
- B f. 54^b ad 171. . . . διὰ τί δὲ οὕτως οὗτος <οὗτος οὕτως L> ὑποστρέψειν 10
 πολυδίφιον. φησίν; ὅτι Ἑλληνες μὲν ἀπρακτοὶ ἀπελεύονται, Τρῶες δὲ κερτομήσουσιν
 L f. 78^b. Ἀγαμέμνονα, Μενέλαος ἐπὶ ξένης καπήσεται, <καὶ ἰns. L> ἀτελής ἢ
 Lp f. 94^b. μάχη μενεῖ. τεχνικῶς δὲ δι' ὧν ἀπολοφύρεται ὡσεὶ καταλειφθησόμενος
 <fuit καταληφθησόμενος L> ὑπὸ τῶν συμμάχων, εἰ Μενέλαος ἀποθάνη,
 κατέχειν αὐτοὺς πειρᾶται, τεθνηκός ἢ καὶ μὴ τοῦ Μενέλαου. 15
- B f. 55^b ad 221. διὰ τί οἱ Τρῶες, εἶπερ πάλιν ἐκθέσθαι τὸν πόλεμον ἐβούλοντο,
 Τρώων. οὐ ζητοῦσι τὸν βάλοντα <βάλοντα BLp, βάλλοντα L>, ἀλλ' εὐθὺς
 L f. 80^a c. 1. ὀρμῶσιν ἐπὶ τὰ ὄπλα; ὅτι ὦντο βουλῇ τῶν βασιλέων πεπραχθῆαι τὴν
 ἐπὶ Τρώων παράβασιν. καὶ εἰ μὲν τέθνηκε Μενέλαος, κρατήσιν Ἑλλήνων ἠλπιζον
 στιχες ἤλυθον. διὰ τὴν ἐπ' ἐκείνῳ λύπην κατεπτοημένων <Dind. auctore in cod. quo- 20
 Lp f. 75^b c. 1. dam exstat; κατεπτωμένων BLp>, εἰ δὲ μὴ, κἄν φθάσαι ἀόπλοισ
 ἐπὶ Τρώων. αὐτοῖς <αὐτ. ἀόπλοισ Lp> ἐμπεσεῖν. διὰ τί δὲ πάλιν Ἑκτωρ οὐκ

1 αὐτίκα κύλα corr. in αὐτίκ' ἐρύλα Lp 2 στέρνοιο L στέρνοιο Lp
 3 τὸ om. Et 3. 4 λύοιτο δ' ἂν ἢ τῇ λέξει τὸ γὰρ τῷ καὶ τόξον LEt 5 μεταφ.
 ἢ τῷ ἔθει εἰθίμεθα γὰρ οὐχ ἔν ἔχειν ὄπλον LEt 6 ὄπλον ἔχειν Lp 5. 6 ea-
 dem fere verba: λύεται δὲ καὶ τῷ ἔθει, εἰθίμεθα γὰρ οὐχ ἔν ἔχειν ὄπλον κτλ.
 in altero scholio B manus secundae leguntur, quod subiunctum est scholio ma-
 nus primae ad Πάνδαρος (B 827) relato: τὴν τοξείαν μετωνυμικῶς. προκινῆται
 δὲ αὐτὸν κατὰ Μενέλαου. τὰς δὲ εἰς ἄκρον εὐεξίας θεοῖς ἀνατίθησιν ὁ ποιητής.
 Etiam in Lipsiensi illa (λύεται δὲ καὶ τῷ ἔθει κτλ., eodem modo extra ipsam
 quaestionem repetita) cum verbis τὴν τοξείαν μετων. κτλ. coniuncta unum
 schol. efficiunt 8 αὕτη B 15 Lp haec addit: τινὲς δὲ πολυδίφιον τὸ πολ-
 λοῖς ἔτεσι διψῶν· ἀνδρὸν γὰρ τοῦτο ὃν ἐνυδρὸν ἐποίησεν ὁ Δαναός. Eadem
 scholio B scriptor scholiorum *B in fine addidit. In Leid. scholium supra edi-
 tum scholia exeipiunt ad v. 166 et 169 pertinentia, tum (c. l. πολυδίφιον Ἄργος
 ἰκοίμην) pergitur: πολλοῖς ἔτεσι διψῶσαν. ἀνδρὸν γὰρ ταύτην ἐνυδρὸν ἐποίησεν
 ὁ Δαναός

Neque scio an iure nostro quaestioni ad v. 88 editae eas adiungere potuerimus.
 Eadem certe, quae ad B 827 leguntur: *δύναται ἐπὶ τὴν τοξικὴν μεταφέρεισθαι*,
 in quaestione supra edita eiusdem versus explicandi gratia afferuntur (p. 70, 30):
ὃ σημαίνει τὴν τοξικὴν. Qua in ratione Porphyrium Aristarchum sequi e
 schol. A B 827 Aristoniceo apparet.

4 Cf. B f. 206^b ad τόξον O 441 (id. L f. 328^b, Lp f. 243^b), ubi arcus
 Teucro ab Apolline donatus eodem modo explicatur, Plut. V. Hom. c. 22.

ἐζήτησε τὸν βαλόντα; ὅτι οὐκ ἦν ἀναβαλέσθαι <ἀναλαβέσθαι Dind. codicem quendam secutus> τὸ πταίεμα, ἅπαξ Μενελάου τρωθέντος.

226. ἐζήτῃται πῶς τοὺς ἵππους καὶ τὰ ἄρματα εἶπαι· τὸν γὰρ *B f. 55^b ad
 5 σπεύδοντα οὐκ εἰκὸς τὰ ἄρματα καταλείπειν. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ. ^{ἔασε.} L f. 80^b, II.
 πρὸς ἕκαστον διαλεχθῆναι. σοβαρὸν γὰρ ἐφαίνετο τὸ ἀπὸ τοῦ ἄρματος Eton. l. c.,
 ὀμιλεῖν. p. 40, II.

297. διὰ τί τὴν τάξιν ταύτην ἐποίησεν, ἵππῃας μὲν πρῶτον πεζοὺς *B f. 57^a ad
 10 δ' ἐξόπισθε, κακοὺς δ' ἐς μέσσον; ἄποπον γὰρ τὸ τοὺς ἵππεας πρὸ τῆς ἵππῃας μὲν.
 15 φάλαγγος ποιῆσαι καὶ τούτων μεταξὺ τοῦ φαύλου. λύει δ' Ἄριστο- L f. 83^a, II.
 20 τέλης· ἢ οὐ πρὸ τῆς φάλαγγος λέγειν τοὺς ἵππεῖς φησὶν ἀλλ' ἐπὶ τοῖς Eton. l. c.,
 κέρασι. καὶ οὗτοι πρῶτοι εἶεν ἄν. τοὺς δὲ κακοὺς οὐ τόπῳ διορίζει, p. 40, II.
 ἀλλ' ἐναλλάξ μεταξὺ ἀνδρείου τὸν ἀσθενέτερον. πεζοὺς δ' ἐξόπισθεν τῶν
 25 ἵππέων, ὥστε τὰ μὲν κρατεῖν τοὺς ἵππεας, μετὰ δὲ τούτους τοὺς πεζοὺς,
 πανταχοῦ δὲ μεταξὺ τῶν ἀνδρείων, ἵππέων τε καὶ πεζῶν, τετάχθαι τοὺς
 κακοὺς, ἦτοι ἵππεας τε καὶ πεζοὺς. ἄλλοι δέ, οὐδὲν ὅλως τῷ τόπῳ διορίζουν,
 ἀλλὰ τῷ χρόνῳ λέγειν πρῶτους καὶ μέσους καὶ τὸ ὄπισθεν ὑτέρους, ἵνα
 πρῶτοι μὲν συμβάλλωσιν οἱ ἵππεῖς οἱ ἀνδρείοι, μεθ' οὗς ἐπιφέρονται οἱ
 χεῖρους τῶν ἵππέων τε καὶ πεζῶν οἱ ἀνδρείοτατοι. οἱ δέ, ὅτι οὐχ ὡς ἐπιτιμᾶ-
 20 ται ἔταξε * * * * * καὶ γὰρ Βοιωτοῖς οὕτω τάττειν δοκεῖ. ὥστε
 ἀπὸ τοῦ ἔθους ἢ λύσις. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως. τὸ γὰρ πρῶτον δῆλον
 τὸ δεξιὸν κέρασ, ὄπισθεν δὲ τὸ ἀριστερόν· πρῶτους οὖν εἰκὸς εἰρησθαι
 25 τοὺς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους ἐστῶτας, ὄπισθεν δὲ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ,
 ὧν εἰκὸς μεταξὺ τετάχθαι τοὺς δειλοὺς. οὕτω γὰρ καὶ λόγον ἔξει τὸ
 ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ (Δ 300).

9 μέσον L Et ἵππεῖς L Et 10 στήσαι pro ποιῆσαι conl. Kamm., p. 37
 10. 11 versui in marg. B adscript. Ἄριστοτελ. 17 πρῶτα καὶ μέσον Et ὕστε-
 ρον Et 19 ἐπιτιμᾶτο B 20 lacuna quam statui in codicibus obliterata est,
 cuius loco satis multa interdidisse videntur, inter alia ea quae in scholio statim
 edendo de γεφύραις quae dicuntur πολέμου exstant. Kamm. p. 38 conl.: οἱ δὲ ὅτι
 οὐδὲν ἐπιτιμᾶ εἰ οὕτως ἔταξε. καὶ γὰρ κτλ. Βοιωτοῖς (ἴ in ras.) B; Βοιωτοῦς
 L Et ὥστε κτλ. in uno B 24 ὡς εἰκὸς B; correxi e schol. A infra allato

3—7. Id. Paris. 2681 (Cram. A. P. III, p. 283, 4), II.

8. 20 † L f. 83^b (= Eton. ap. Noehd. p. 40, cf. Paris. 2681 apud Cramer
 p. 283, 8): Πορφυροῦλον· καὶ γὰρ καὶ τὸ ἵππῃας μὲν πρῶτον σὺν ἵπποῖσι
 καὶ ὄχεσφι οὐ φασὶ ταυτιῶν εἶναι. οὐδένα γὰρ οὕτως τάσσειν ὡς ὁ Νέστωρ
 εἰσηκται. τινὲς μὲν οὖν φασὶ Βοιωτοὺς εἰρησθαι <κερησθαι ci. Kamm. l. c.>
 τούτῳ <τοῦτο L>. ὥστε ἀπὸ τοῦ ἔθους ἢ λύσις. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως, τὸ γὰρ
 πρῶτον δῆλον τὸ δεξιὸν κέρασ, ὄπισθεν δὲ τὸ ἀριστερόν.

22 sqq. † A f. 57^a (L f. 83^a) c. l. ἵππῃας μὲν πρῶτα: πρῶτους <om. L> εἰκὸς
 εἰρησθαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κέρασ <ἐπὶ τὰ δεξιὰ μέρος L> ἐστῶτας, ὄπισθεν
 <ὄπισθεν L> δὲ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, ὧν <ὡς L> εἰκὸς μεταξὺ τετάχθαι τοὺς
 δειλοὺς· οὕτω γὰρ λόγον ἔξει τὸ ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ
 πολεμίζῃ <πολεμίζειν A; rel. in uno A>· ἐπὶ γὰρ μετᾶποιν τάσσει τὴν φάλαγ-
 γα, οὐ κατὰ βᾶθος, μεταξὺ δὲ δύο ἀνδρείων ἕνα κακὸν ἐβαλλεν (cf. p. 74, 6).

- B f. 57^a ad** οὐ δεόντως, φασί, τὴν πρώτην τάξιν οἱ ἵππεῖς ἔχουσι, κινδύνου
πρῶτα. ὄντος, εἰ τροπή γένηται τῶν ἱππέων, συμπατηθῆναι τὴν ἀκολουθοῦσαν
L f. 83^b. τάξιν. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οἱ πεζοὶ ὀπισθεν εἰσιν, ὅπως τῶν ἱππέων ὑπο-
Lp f. 97^a c. l. χωρούντων δισταμένοι δέχονται αὐτούς, ὃ καὶ γεφύρας πολέμου καλεῖ,
ἱπήσας μὲν καὶ πάλιν ἐνούμενοι ὡς τεῖχος δέχονται τοὺς πολεμίους ἐπιόντας· μεταξύ 5
πρῶτα.
Eton. (Noehd. δὲ δύο ἀνδρείων ἕνα κακὸν ἔβαλλε. τινὲς δὲ τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὀπι-
p. 41). σθεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ κέρως λαμβάνουσι· τοὺς δὲ κακοὺς
 τετάχθαι ἐν μέσῳ, ἵνα καὶ ὑπὸ τούτων καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀναγκάζονται
 πολεμεῖν. ἀλλὰ φαίνεται πεζοῖς οὐδὲν ἐπιτάσων.
- B f. 58^a ad** 334. εἶτε διὰ τοῦτο ἔστασαν, ἵνα οἱ Τρῶες πρότερον κατάρξωσιν, 10
πύργος. εἶτε ἵνα τινὲς ἄλλοι τῶς Ἑλλήνων; ἄμφω δὲ ἄλογα, καὶ τὸ ὑπὸ τῶν
L f. 84^a. Τρώων προκληθῆναι — οὐ γὰρ μικρὰ καὶ τοῦτο βλάπτει — καὶ τὸ ὑπὸ
Lp f. 98^a c. l. τῶν οἰκείων· δεῖ γὰρ συντεταγμένους ἅπαντας πολεμεῖν. ἀρμόζει δὲ
πύργος μᾶλλον τὸ πρότερον, ἵνα οἱ Τρῶες παραβαίνοντες τὰς συνθήκας καὶ τῆς
Ἀχαιῶν. μάχης ἄρξωσιν. ἀλλὰ τούτῳ δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι τὸ νῦν δὲ φίλως χ' 15
 ὀρόσῃτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν (v. 347). ἡ λείπει ἢ κατὰ
 εἰς τὸ ὀρμήσειεν, ὡς τὸ (Ξ 488) ὠρμήθη δὲ Ἀκάμαντος <ἀκά-
 μαντα L>. θέλουσι δὲ πρὸ ἑαυτῶν ἄλλους <ἀλλήλους Lp> Ἑλληνας
 ἄρξασθαι τῆς μάχης, ἀκυκοφαντήτους ἑαυτοὺς ἐκ παντὸς πρὸς τὸ θεῖον
 πειρώμενοι cῶσαι. διὸ καὶ δόλιον αὐτὸν καλεῖ Ἀγαμέμνων (Δ 339), 20
 ἐπεὶ οὐ φιλέλλην ἀλλὰ φίλατος ὁράται. καὶ ὁ μὲν ἕνα πύργον περι-
 μένει, ὁ δ' ὄνειδίζων δέκα πύργοι Ἀχαιῶν φησιν.
347. ad lin. 21.
- B f. 59^b ad** 401. 2. πῶς οὗτος νεώτερος ὢν τὴν ἐπίπληξιν ἦνεγκεν, ὃ δὲ
προσέφη. Ὀδυσσεὺς καὶ πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερος ὢν ὠργίσθη (v. 349) 25
L f. 87^a. καὶ ἐχαλέπηνε <ἐχαλέπαινε L>; ῥητέον δὲ ὅτι δι' αὐτὸ τοῦτο, ἐπεὶ καὶ
Lp f. 99^a c. l. πρεσβύτερός ἐστι καὶ φρονιμώτερος, τὴν βλασφημίαν οὐ φέρει· τιμᾶσθαι
προσέφη. γὰρ cφᾶς αὐτοῦς οἱ πρεσβύτεροι νομίζουσι δεῖν. ἄλλως τε οὐχ ὁμοίως

1 ἄλλως praem. L Et 4 γέρας B, ad quod syll. φυ (inter text. et schol. script.) signo \- apposito ead. manus retulit 6 ἔβαλλον L 7 μέρους pro κέρως Et 8 ἀναγκάζονται L 9 signo scholii finiti eraso addit B: βραχὺ δὲ διασταλτέον εἰς τὸ ὀχεσφι· κοινὸν γὰρ τὸ cτῆσεν. Eadem in Lp post ἐπιτάσων, in A inter schol. intermargin. leguntur

3 † B f. 57^a ad ἔρκος v. 299 (id. Lp f. 97^a c. l. ἔρκος, L f. 83^b): ἵνα τῶν ἱππέων ὑποχωρούντων οὗτοι τοὺς ἐπιόντας δέχονται. μέσον δὲ τοὺς κακοὺς, ἵνα <ὅπως L> μιμοῖντο τοὺς ἔμπροσθεν καὶ ὑπὸ τῶν ὀπισθεν ἐπείγουντο. κακοὺς δὲ ἦτοι τοὺς ἐκ πάντων ἢ τοὺς ἐκ μόνων πεζῶν· οἱ δὲ ὅτι ἐν τοῖς δύο τάγμασι τοὺς κακοὺς ἐμέσασεν <ἐμέσασαν L>.

10 sqq. † Eust. p. 479, 29.

16 Aristarchum censuisse Τρώων esse idem quod ἐπὶ Τρῶας docemur schol. Aristoniceo v. 335.

21 † B f. 58^a ad χ' ὀρόσῃτε v. 347 (Lp f. 98^a c. l. χ' ὀρόσῃτε): ἔλυσε τὸ ἔμπροσθεν ἀμφίβολον. καὶ οἱ μὲν <ἕνα add. Bekk.> ἀναμένουσιν, ὃ δὲ ὄνειδίζων <δέκα add. Bkk.> φησίν.

ἀμφοτέροις ἐπέπληξε, τὸν μὲν πανοῦργον εἰπὼν τὸν δὲ <τοῦ ins. Bkk.> πατρὸς ἦττονα· ὁ γὰρ τοῦ πατρὸς ἔπαινος ἐμεῖου τὴν ὕβριν. πρὸς τούτοις ἐπιπληχθεὶς ὡς λάλος οὐκ ἤμελλε βεβαιοῦν τὸ λάλος εἶναι.

- κῦφρων ὅστις οὐδέποτε τοὺς πολεμίους δεῖσας φοβεῖται τὴν ἐπί- **B** f. 59^b ad
 5 πληξίν τοῦ στρατηγοῦ. καὶ νῦν μὲν ἵνα μὴ δοκῆ <δοκεῖ L> εἶναι λάλος αἰδεσθεὶς.
 ἠχυχάζει, τοῖς γε μὴν ἔργοις δεῖξας ἑαυτὸν ἐφάμιλλον <ἴσον L> τῷ **L** f. 87^a c. 1.
 πατρί φησιν ἀλκὴν μὲν μοι <φησι add. B L> πρῶτον ὀνειδίσας αἰδεσθεὶς βασι-
 <I 34; ὠνειδίσας B L Lp>. καὶ τὸ κρατερός (Δ 401) δὲ νῦν ἔμφασιν λῆος ἐνιπήν.
 ἔχει, πληρρῶν δὲ παρέλιπεν ὁ βασιλεὺς. **Lp** f. 99^a c. 1.
 αἰδεσθεὶς.
 10 434. αἰτιῶνται τινες τὰς τοιαύτας προσθήκας ὡς περιττάς· γάλα ***B** f. 60^a ad
 λευκόν· ποῖον γὰρ γάλα μέλαν; τάφρον <τάφρον ut etiam infra Et> λευκόν.
 ὄρυκτὴν (Θ 179)· πῶς γὰρ ἂν γένοιτο <οὐκ ὄρυκτὴ ins. L Et> τάφρος; **L** f. 88^a, **II**·
 ὑγρὸν <καὶ ins. Et> ἔλαιον (Ψ 281); σκληρὸν γὰρ πότε ἂν γένοιτο; **Lp** f. 99^b c. 1.
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν (Γ 28)· πῶς γὰρ τις ἂν ἴδοι; οἱ δ' οὐασι γάλα λευκόν
 ἔτον.
 15 πάντες ἄκουον <ἄκουσαν Lp, M 442>· οὐ γὰρ πως ἄλλη αἰσθῆται (Noehd., p.
 ἀκούομεν. ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἴξε <ἴξε B> Ξάνθον τε ρέοντα 41), **II**.
 (Z 172)· ποῖος γὰρ ἄλλος ποταμὸς οὐ ρεῖ; ἔστι δὲ ἡ μὲν ὄρυκτὴ
 τάφρος πρὸς τὰς οὐκ ἐξ ὀρύγματος συνισταμένας τάφρους ἦτοι ἀντι-
 20 διαιρουμένη, ἐκ χάσματος δὲ γῆς ἢ ἐξ ὕδατος παρόδου <προσόδου εἰ.
 Kamm. p. 38> ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας· ἢ <si Noehdeni silentio fides, in uno
 Et> ὄρυκτὴ τάφρος ἢ βαθὺ τὸ ὄρυγμα διαφαίνουσα· ὅταν γὰρ βαθὺ
 γένηται σκάμμα καὶ ἐπικίνδυνον εἰς διάβασιν, τότε ἀπέιληφε τοῦ ὀρύγ-
 25 ματος τὴν δύναμιν. τὸ δὲ γάλα λευκόν, ὅτι κσιανὸν οὐκ ἐπιδέχεται.
 ὑγρὸν δὲ τὸ ἔλαιον, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὑγρὰ ἐκχυθέντα εἰ καὶ παραυ-
 τὰ δευθέντα μαλακύνει, ἀλλ' οὖν ταχέως ξηραίνεται καὶ ἐκβληθέντα
 30 κραύρα <κραύρα Lp> καὶ περιζήρα <παράξηρα L> καταλείπεται τὰ
 δεδευμένα, τὸ ἔλαιον δὲ ἐπὶ πολὺ διαμένει καὶ ἀνυγραίνει τὸ δεξάμενον
 μαλακώτερόν τε ποιεῖ πρὸς ἀφήν τὸ φύσει ἀπαλόν. τὸ δὲ ἰδεῖν
 ὀφθαλμοῖσιν ἀντιδιαίρεσιν ἔχει πρὸς τὸν διὰ φαντασίας βλέποντά τι,
 30 ὡσπερ καὶ <om. Lp> κατὰ τοὺς ὕπνους δοκοῦμεν ὄραν τι καὶ διηγου-

2 † B f. 58^b ad *ἱπποδάμοιο* v. 370 (id. Lp f. 98^b c. 1. *ἱπποδάμοιο*, L f. 86^a):
 τὴν ὕβριν μειοῖ ὁ ἔπαινος τοῦ πατρὸς· ἡδέα γὰρ τὰ τῶν πατέρων ἐγκώμια λεγό-
 μενα Quae sequuntur huc non pertinent.

3 et 5 † B f. 59^b ad *ἀμείνω* v. 400 (id. Lp f. 99^a c. 1. *ἀμείνω*, L f. 86^b,
 A f. 59^a c. 1. *ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω*): πιθανῶς δὲ προφυλαξάμενος ἀγο-
 ρητὴν αὐτόν φησιν, ἵνα πρὸς τὴν ἀπολογίαν ὀκνήσῃ. διὸ οὐδὲν προσφθέγγεται
 ὁ Διομήδης. Ceterum ad hanc quaestionem conferenda quae ad E 1 extr. at-
 tulimus.

23 Cf. Porphyr. ad N 340 (*B f. 175^b) adscriptus (= ζητ. Vat. 9): . . .
 γλανκιδιώντες δὲ οἱ λέοντες καὶ Ἀθηναῖ γλανκῆπις ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ὃ
 ἔστιν ἄσκιον καὶ διὰ τοῦτο λευκόν, ὑπ' αὐτοῦ εἴρηται. — † Paris. 2767 Δ
 434 γάλα λευκόν: λευκὸν δὲ διὰ τὸ μὴ ἀποτελεῖν σκιὰν αὐτὴν τὴν φύσιν εἶναι
 (An. Par. III, p. 203, 15).

24—28 Cf. Plut. Q. conv. VI, 9, 3.

μένων ἄλλων ἀναπλάσσομεν τὰ διηγήματα. τὸ δὲ θεάσασθαι δι' ὀφθαλμῶν τὴν ἐναργῆ <ἐναρῆ B> θεάν καὶ τὴν δι' αὐτοῦ <δι' αὐτῶν L> κατάληψιν διὰ τῆς οἰκειᾶς πρὸς τὸ ὀρώμενον αἰσθήσεως. ὡσαύτως δὲ ἔχει <καὶ ins. Et> τὸ οὐαὶν ἀκοῦσαι, τὸ τὸν παρόντα αὐτὸν <αὐτοῦ B> ἀκοῦσαι <τὸ τὸν — ἀκοῦσαι om. L> τοῦ λέγοντος <τοὺς 5 λέγοντας Lp> καὶ μὴ ἄλλου ἀγγέλλοντος <ἀγγέλοντος B> ἀκοῦσαι λόγον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ <ἐν τῷ συνήθει LEt> εἰῶθαι λέγειν παρὰ ζώσης φωνῆς ἀκηκοῦναι καὶ μῆτε διὰ γραπτῶν λόγων ἀκοῦσαι μῆτε τὰ παρ' ἄλλου ἄλλου διηγουμένου. Ξάνθον τε <δὲ Lp> ῥέοντα, ἦτοι ἐπεὶ Ξάνθος ἐστὶ καὶ πόλις Λυκίας διέκρινε τὸν ποταμὸν τῷ ρεύ- 10 ματι, ἢ τὸν σφοδρὰ ῥέοντα βούλεται λέγειν ὡς τὸν δινηέντα (Φ2), ἢ Ξάνθον ῥέοντα ὡς εἰ ἔλεγε Ξάνθου ῥοὰς, ἢ τὸν καλῶς ῥέοντα, ὡς ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας (M 470), τὰς εὖ πεπονημένας· ἢ ποιηταὶ πύλαι αἱ τέλος ἤδη λαβοῦσαι καὶ ἀποτετελεσμένα <ἢ ποιηταὶ — ἀποτετελεσμένα uncin. incl. Kamn.>. καὶ ὄλωσ ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων Ζητῶν τις 15 εὐρήσει εὐλογον τὴν τῆς προσθήκης αἰτίαν.

447. I 1 sqq.

A f. 60^a c. l. 457. . . . πῶς οὐκ Αἴας πρῶτος ἢ Διομήδης ἀριστεύει; καὶ φαῖν ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοις v. 458. ὅτι Πύλοιοι πρῶτοι συνέρρηξαν. ἄλλοι δὲ ὅτι, ἐπεὶ ὁ Ἀντίλοχος ἄλκιμος καὶ ταχὺς ὑπόκειται, εἰκότως καὶ φονεῦει πρῶτος. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀπ 20 ἐλάσσονος ἦρχθαι τὸν ποιητὴν τὸ τῆς τύχης αἰνισσόμενον κράτος.

B f. 60^b ad τοῦτο χαρίζεται αὐτῷ, ἐπεὶ καὶ ἄλλην ἀριστείαν αὐτοῦ οὐ γράφει Ἀντίλοχος. <συγγράφει, om. οὐ, B Lp, corr. Bk.>. ἄλλως τε καὶ Ζηλοῖ τὸν πατέρα· Lp f. 100^a c. l. Ἀντίλοχος. πρῶτος γὰρ, φησὶν, ἐγὼν ἔλον ἄνδρα (A 737), καὶ θεατὴν αὐτὸν 25 ἔχει. θερμότητος δὲ τοῦτο <5 fere litt. post h. v. eras. B> νεωτερικῆς ἔργον. ἢ Τρῶες κατεφρόνουν Νέκτορος καὶ κατὰ τοῦτο μᾶλλον τὸ μέρος πρῶτως ἔκρουσαν.

alter. schol. h. v. (de ἵπποκορυστῆς) v. B 1.

*B f. 61^a ad 491. ἀδύνατόν φησιν εἶναι ἐπὶ τὸν Αἴαντα τὸ βέλος πεμφθὲν εἰς ἄμαρθ'. Ἰθακήσιον ἐλθεῖν· οἱ γὰρ Ἰθακήσιοι πόρρω τεταγμένοι εἰς καὶ οὐ κατὰ 30 L f. 89^b, II. Καλαμίνους <καλαμίνους L Et> καὶ <τοὺς ins. L> Λοκρούς. λύεται δὲ ἐκ Eton. (Noehd. p. 42), II. τῆς λέξεως· ὁ γὰρ ἑταῖρος οὐ πάντως πολίτης ἀλλὰ καὶ φίλος καὶ συμπράττων. οὕτω καὶ Πάτροκλος Ἀχιλλέως οὐ πολίτης ἀλλ' ἑταῖρος.

B f. 61^a ad πῶς ἑταῖρον αὐτὸν φησιν Ὀδυσσεῶς, μὴ στρατευομένων Ἰθακήσιων Ὀδυσσεός.

9 † B f. 85^a ad ῥέοντα Z 172 (Lp f. 123^b c. l. Ξάνθον τε ῥέοντα): καὶ ποῖος <Lp ins. γὰρ>, φησὶ, ποταμὸς οὐ δεῖ; ῥητέον ἐπεὶ Ξάνθος ἐστὶ Λυκίας πόλις <ἐπεὶ καὶ πόλις ἐστὶ Λυκίας Lp> πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἀπλῶς τὸ ῥέοντα τέθεικεν. ἢ τὸν ἀέναν λέγει καὶ αἰεὶ ὡσαύτως ἔχοντα. ἢ μᾶλλον τὸν δευματώδη. Eust. ibid., p. 634, 15: προσέθηκε δὲ νῦν τὸ ῥέοντα κατὰ Προφύριον πρὸς διαστολὴν Ξάνθου Λυκικῆς πόλεως.

19 Aristarchi eam sententiam fuisse e scholio Aristoniceo apparet.

22 Scholium e quaestione, cuius in schol. A pars servata est, derivatum esse ex Eust. concluditur, p. 498, 30—40; paullo plura Viet. (Roem., schol. ex., p. 17).

πλησίον Καλαμινίων; ἑταῖρον οὖν νῦν <μέν οὖν L> οὐ τὸν πολίτην L f. 89^b.
 ἀλλὰ τὸν συνεργόν φησιν. τί γὰρ ἄτοπον εἰ Καλαμίνιος ὦν ἑταῖρός Lp f. 101^a c. l.
 ἔστιν Ὀδυσσεΐ; οἱ δὲ ὅτι συγκέχυται ἢ μάχη, ἢ ὅτι ὁ Αἴας πάσας ἐπήει Ὀδυσσεός.
 τὰς τάξεις βοηθῶν. καὶ που γὰρ καὶ Ὀδυσσεΐ βοηθεῖ, ὡς δηλοῖ ἡ
 5 πεδιάς μάχη (Λ 472), καὶ Μενεσθεῖ βοηθεῖ (Μ 370) ἐν τῇ τειχομαχίᾳ
 <βοηθεῖ usque ad βοηθεῖ om. L, tum idem ἐν τῷ τηλεμαχῷ>, καὶ
 Μενέλαος αὐτὸν ἐπὶ Πατρόκλου <πατρόκλω L> προσκαλεῖται (Ρ 120).

ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος. τοὺς ἑταῖρους ἀπὸ τῶν φίλων διαιρεῖ· *B f. 77^a ad
 οἱ μὲν γὰρ ἑταῖροι οἱ προσοικειωθέντες κατὰ φιλίαν, οἱ δὲ φίλοι οἰκεῖοι φίλος Ε 695.
 10 καὶ κατὰ γένος προσήκοντες, ὥσπερ καὶ ὁ ἔτης καὶ ὁ γείτων· ἔται μὲν L f. 116^a, II.
 γὰρ οἱ συνέστιοι, γείτονες δὲ οἱ πλησίον μένοντες· γείτονες ἡδὲ Cf. schol.
 ἔται (δ 16). καὶ ὅτι ἑταῖρους συνδιαιτητὰς οἶδεν· ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος a 238.
 ἔην φίλος εἰλαπιναστής (Ρ 577). καὶ ἐρίηρας ἑταῖρους (ι 100)
 τοὺς διὰ τῆς χρείας φίλους, καὶ Ἔκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος (C 251),
 15 παραλιπῶν ἐνταῦθα τὸ εἶδος. ὁμοίως δ' αὖ
 κοῖ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἦν σὺ μενοινᾶς·
 τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρῷός εἰμι,
 ὅς τοι νῆα θοῆν στελέω καὶ ἄμ' ἔψομαι αὐτός
 (β 285—87), καὶ

20 ἐγὼ δ' ἀνά δῆμον ἑταῖρους
 αἰψ' ἔθειλοντῆρας συλλέξομαι (β 291).
 καὶ μεταφέρων ἐκ τοῦ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς λέγει (β 402).
 Τηλέμαχ', ἥδη μὲν τοι ἐυκνήμιδες ἑταῖροι,
 καὶ ἐκ τοῦ κομόωντες Ἀχαιοί·

25 εὐρεν ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ κερηκομόωντας ἑταῖρους
 (β 408). φίλος δὲ υἱὸς καὶ φίλη μήτηρ καὶ φίλα γυῖα καὶ φίλαι χεῖρες.
 καὶ διακρίνων·

εἰ μετὰ οἷς ἐτάροιςι δάμη Τρώων ἐνὶ δῆμῳ
 ἡδὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν (α 237. 8).
 30 οὐκ ἄν, φησὶν, ἐλυπήθην, εἰ ἐν τῇ Τροίᾳ μετὰ τῶν αὐτοῦ ἑταίρων
 ἀπώλετο πολεμῶν, ἢ εἰ κατεργασάμενος τὸν πόλεμον καὶ ἐπανελεῖν

8 L inc.: εἰς τὸ ὅς· κοῖ (sic) φίλος κτλ. 12 καὶ ἔτι L συνδιαίτας codd.;
 Dind. conī. συνδαίτας 13 εἰλαπινιστής B, εἰλαπινιστής L 14 δι' ἐν L
 16 ἦν L 17 καὶ τοῖος codd.; om. Bekk. ἐγὼ om. B 21 ἔθειλοντῆρας L
 28 ἢ μετὰ codd. 30 ἐλυπήθη B εἰ om. L; id. lin. 31 ante ἀπώλετο ins. ἢ

3 Aristarchi sententia, nam schol. A intermg. diplom. codici appictam ita
 explicat: ὅτι συγγεῖται τὰ τῆς τάξεως διὰ τὴν τοῦ πολέμου ταραχὴν. Idem
 aliis locis (v. Lehrs, Ar. p. 116) ἑταῖρος eadem qua Porph. (pro συνεργός) ratione
 accepit. Cf. Hes. v. ἑταῖροι et ἑταῖρον.

8 sqq. Huc retuli propter p. 76, 32.

9—11 Transierunt servato Porphyrii nomine in cod. Barocc. 162 ad A 179
 (An. Ox. IV, p. 408, 26). Quod ad rem attinet cf. Apoll. v. ἑταῖροι· φίλοι.
 Hesych.: ἑταῖρος· ὁ φίλος.

ἐν ταῖς χερσὶ τῶν οἰκείων ἐτελεύτησεν. καταχρώμενος δὲ καὶ τὴν φύξιν ἑταίραν τοῦ φόβου λέγει (I 2).

φύζα φόβου κρυόεντος ἑταίρη,

καὶ ἄνεμον (λ 7).

ἴκμενον οὖρον ἴει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταίρον. 5
καὶ πάλιν ὄλην τὴν οἰκειότητά φησι δηλῶν (Γ 163).

ὄφρα ἴδη πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε·
τὸν ἄνδρα, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς οἰκείους. διὸ ἐπιζητεῖ ἡ Ἑλένη τοὺς ἀδελφοὺς.

B f. 61^b ad 505. πῶς νικῶσιν <οἱ ins. L> Ἕλληνες, οὓς ὁ Ζεὺς θέλει ἡττᾶ- 10
χῶρησαν. σθαι; ἐροῦμεν ὅτι Ζεὺς ἐξ <ἕα Lp> Τρῶας ποινὰς τῶν πλημμελημάτων
L f. 90^a. τίνειν, ἢ ὅτι δι' ἀμφοτέρων τὴν τῶν Ἑλλήνων δύναμιν, ἵνα καὶ συμ-
Lp f. 101^a. μαχῶν Τρωσὶν ἐπιδείξῃται τὴν χάριν, εἴ γε ὃν ἔτρεψε μόνος Αἴας, οὗτος
ἅμα Διὶ τοὺς πάντας Ἕλληνας διώκει.

B f. 62^a ad 520. πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ φησὶν Θρήικας ἦγε σὺν Ἀκάμαντ 15
Αἰνόθεν. <ἀκάμαν τί B> ὄσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἐέργει (B 844), νῦν
Lp f. 101^b. δὲ λέγει ὅτι Αἰνόθεν εἰληλούθει; ἢ τάχα οὗτοι μὲν πάντες περι-
ῦκουσιν, τὰ δὲ βασιλεία ἐν Αἴνῳ ἦν τὰ αὐτοῦ.

E

B f. 62^b ad 1. Πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ δεύτερον εἰπὼν Ἀχιλλέως Αἴαντα (B 768)
Διομήδει. τὴν πρώτην ἀριστείαν οὐ τούτῳ τῷ δὲ Διομήδει ἀνατίθῃσιν; ἢ ὅτι ὁ 20
L f. 91^b. μὲν δυσκίνητος καὶ μεγαλόφρων τὴν φύσιν ὑπάρχων κατὰ πᾶσαν τὴν
Lp f. 102^a c. 1. μάχην ἦν ἄριστος, ὁ δὲ ὄζυς καὶ φιλότιμος ὢν ὑπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος
Διομήδει. προτροπῆς <Δ 370> ἀνεπτέρωται· οἱ γὰρ νεανίσκοι καὶ θυμοειδεῖς
A f. 62^a c. 1. ἐνθ' αὖ Τυ- ὑπερεθισθέντες εἰς μεγάλην τὴν ἐπίδοσιν ἀναφέρονται. ἢ ὅτι εἰς τὸν
δεῖδη Διομή- μείζονα κίνδυνον αὐτὸν φυλάττει τὸν περὶ τῶν νεῶν· ἦττον γὰρ 25
δεῖ. ἀπεδίδρασκε καὶ διὰ τὸ δέος Ἀχιλλέως (H 116. 17 ?) καὶ διὰ τῶν
ὄρκων τὴν ὑποψίαν. καλῶς δὲ ὁ Διομήδης προτρέπεται ἰδίᾳ· ἢ γὰρ
κοινῇ πρὸς τὸ πλῆθος προτροπῇ τὸν καθ' ἓνα ἀμελέστερον ἐργάζεται,
ἢ δὲ πρὸς ἓνα τινὰ μονομαχία εὐθαρδέστερον καὶ γενναϊότερον.

1 φύξιν, ὡς e corr., B 3 φύξα L 20 ἀλλὰ τῷ Δ. L ἀνατίθεται A
22 φιλότιμος ὡς A ὑπὸ τῆς τοῦ Ἀγ. L 23 ἐπτέρωται, in marg. ab ead. man
ανε, Lp θυμώδεισ A, θυμοσιδεῖν L 25 νέων A, cui quae sequuntur desunt
27 ὑπεροψίαν L

15 sqq. Rem neque verba spectanti cum quaestione Porphyriana ad B 844 sqq. edita coniungendum est.

25 sqq. Verba inde ab ἦττον corruptissima et ut videtur lacunis hiantia codices secutus edidi. Ut quo modo δέος Ἀχιλλέως Aiace ad maiorem virtutem impulerit versibus supra commemoratis explicari possit, quidnam ὄρκων ὑποψία vel ὑπεροψία sibi velit et cuiusnam adscribatur haereo.

27 sqq. Si non ad Minervae sed ad Agamemnonis (v. 9) hortationem spectant, scholium cum quaestione ad Δ 401 edita iungendum est; sed verba corrupte tradita iudicium constare non sinunt.

7. ἀδύνατον τοῦτο· πῶς γὰρ ἂν ἔζησεν ὁ οὕτω καιόμενος ἀπὸ *B f. 62^b ad
 τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων; ἐγχειρεῖ μὲν οὖν τῷ ἔθει λύειν, ὅτι συγ- κρατός.
 κευώρηται τὸ δοκεῖν τοὺς θεοὺς δύνασθαι τοιαῦτα δρᾶν τινὰς ἃ τοῖς Inde a lin. 9
 πάσχουσιν ἀκίνδυνά εἰσι κατὰ τὴν ἐκείνων προαίρεσιν. λύεται δὲ καὶ (εἴωθε) etiam
 5 ἐκ τῆς λέξεως διχῶς, ἢ ὅτι τὸ πῦρ οὐ κυριολογεῖ ἀλλ' ἐπὶ τῆς λαμπη- *B f. 153^b
 δόνος τίθησιν, ἢ ὅτι μετωνυμικῶς ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων λέγει, ad πυρός
 ἀπὸ τῶν περιεχομένων ἐπὶ τὰ περιέχοντα· προεῖρηται γὰρ δαϊέ οἱ ἐκ L 596 (B²) et
 κόρυθος τε καὶ <post h. v. B rasura> ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ (v. 4). L ibid. f. 243^a.
 ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἔθους· εἴωθε γὰρ <om. B² L> ἐπὶ τῶν μαχομένων' τὸ
 10 πῦρ λαμβάνειν εἰς παράστασιν <B² π in ras.> τῆς συντόνου <συντό-
 μου L> καὶ ἐνθέρμου ὄρμης· ὡς οἱ μὲν μάρναντο <μάρνανται L>
 δέμας πυρός αἰθομένοιο (Λ 596. Ν 673. Ρ 366. C 1) καὶ (Δ 342.
 Μ 316) μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι <ἀντιβολήσας L>. καὶ τὰ
 15 ἐνθέρμου ὄρμης καὶ τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν πυκνοτέρας ἐπιστροφῆς·
 οὕτω γὰρ <om. B²> καὶ κορυθαίολος <κορυθαίολος BB², tum ὁ
 "Ἐκτωρ B²> εἴρηται.

Ζωῖλος <Ζωῖλος Α> ὁ Ἐφέσιος κατηγορεῖ τοῦ τόπου τούτου καὶ Α f. 62^a c. 1.
 μέμφεται τῷ ποιητῇ <τὸν ποιητὴν L>, ὅτι λίαν γελοῖως πεποίηκεν ἐκ ἀκάματον.
 20 τῶν ὤμων τοῦ Διομήδους καιόμενον πῦρ· ἐκινδύνευσε γὰρ ἂν κατα- L f. 92^a.
 φλεχθῆναι <καταφλεχθεῖς Α> ὁ ἦρω. ἔνοι μὲν οὖν παρειληφθαι τὸ Cf. Cramer,
 ὡς κατὰ συνήθειαν τῷ ποιητῇ, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις ὡς οἱ μὲν μάρναντο An. Par. III,
 δέμας πυρός, καὶ ἐνθάδε τὸ δαϊέ οἱ ἀκάματον πῦρ, ἴν' ἢ ὡς p. 9. 165.
 25 πυρός addidit αἰθομένοιο, tum ita pergit: ὡς πυρός φαντασίαν καὶ
 οὐκ εἰδικὸν πῦρ λέγει ὁ ποιητής, ὁ βέλτιον ἂν εἶεν).

20. κατηγορεῖ καὶ τούτου Ζωῖλος, ὅτι λίαν φησὶ γελοῖως πεποίηκε *B f. 63^a ad
 τὸν Ἰδαῖον ἀπολιπόντα τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἄρμα φεύγειν. ῥητέον ἀπόρουσε.
 οὖν ὅτι κατέθορε μὲν τοῦ ἄρματος ὡς ὑπερασπίων τῷ ἀδελφῷ, εὐλα- L f. 92^b c. 1.
 30 βηθεῖς δὲ τὸν πολέμιον εἰς φυγὴν ὤρμησεν. οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι εἰδῶς Ἰδαῖος δ'
 τὸ Διομήδους φίλιπον διὰ τοῦτο ἔα τοὺς ἵππους, ὅπως περὶ αὐτοὺς ἀπόρουσε.
 γένηται. ἢ ὅτι οὐκ ἐπέστησε τῷ συμφέροντι· αἱ γὰρ φρένες ταραχθεῖσαι Lp f. 102^b et
 παρέπλαξαν καὶ τὸν σοφόν. τοιοῦτος εὐρίσκειται παρ' αὐτῷ καὶ Ἀλέ- A f. 62^b c.
 eod. 1.

27 καὶ τούτου τοῦ τόπου ὁ Ζ. Α πεποίηκεν ὁ ποιητής τὸν Ἰδ. Α 28 Α
 post φεύγειν ita: ἠδύνατο γὰρ μᾶλλον ἐπὶ τοῖς ἵπποις ἀλλὰ ῥητέον ὅτι, L: δυνα-
 τὸν γὰρ μᾶλλον ἐπὶ τοῖς ἵπποις φυγεῖν, ἀλλὰ ῥητέον ὅτι κτλ. 29 τὸν ἀδελ-
 φὸν Α 30 εἰς φυγὴν ἐτρέπη Α 31 τὸν Διομ. φίλ. Lp 32 ἐπέσπεισε Β,
 ἔσπεισε Α (?), ἐπέσπεισε Lp, ἀπέσπασε L, ἐπέστησε Bkk. ταραχθῆσαι Α 33 τὸ
 σοφ. Α καὶ ὁ Ἄλ. Α

5 † B f. 62^a ad πῦρ (v. 7): πῦρ ἐνταῦθα τὴν λαμπηδόνα καλεῖ.

15—17 Cf. Porphyr. quaest. Vatic. 3 (= *B Z 359): ... καὶ κορυθαίολος οὖν
 ὁ συννεχῶς κινῶν τὴν κόρυθα.

27 sqq. Cf. Eust. p. 516, 22 sqq.

Ξανδρος ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀγχόμενος ὑπὸ τῆς κόρυθος καὶ ἀγνοῶν χρεῖσασθαι τῷ Ξίφει κατὰ τοῦ πολεμίου (Γ 369 sqq.).

B f. 63^a ad. 28. καὶ μὴν ἀπήλαστο τὸ ἄρμα. ἢ τῷ τόπῳ τῶν ἀρμάτων φησίν. παρ' ὄχρεσφι. διό τινες ἔλεγον· παρ' ὄχρεσφι πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἴν' ἢ οὕτως·
L f. 93^b. τοῖς ἀρματηλάταις ὁ θυμός ὠρίνθη προσδοκῶσι τὸ δεινὸν καὶ ἐφ' ἑαυ· 5
Lp f. 102^b c. l. τοὺς ἤξειν. τὰ δὲ ἐπείγοντα πρῶτον εἰπῶν ἐπιφέρει καὶ τῶν Τρώων
παρ' ὄχρεσφι. τὸ πάθος.

127. ad Z 129.

132. v. 315—41.

137. schol. de variis domiciliis et rusticorum et urbanorum 10
partibus quoniam casu cum h. l. in libris (*B et L) coniunctum est,
in fine operis nostri edetur.

153. cf. ad A 250.

B f. 66^a ad 182. καὶ πῶς γινώσκει πολέμιον ὄντα; ὅτι ἔστιν ὅτε καὶ κατ'
γινώσκων. αὐτὸν τὸν πόλεμον συναντῶσιν ἀλλήλοις καὶ γνωρίζονται, ἔστι δ' ὅτε 15
L f. 99^a.
Lp f. 105^b c. l. καὶ <om. B Lp> μὴ ὄντος πολέμου κατοπτεύοντες βλέπουσι τοὺς ἀλλή-
ἀσπίδι γινώ- λων ἀριστεῖς.
σκων.

Lp f. 107^a 265. πόθεν δὲ οἶδεν; ἐξ αἰχμαλώτων δηλονότι, ὅθεν καὶ
c. l. τῆς γάρ Ἰδομένεος ἔμαθε τὰ περὶ Ὀθρουπέως (N 374 sqq.). δύναται δὲ καὶ
τοι γενεῆς. ὡς Ἀργείος εἰδέναι ταῦτα, εἴ γε Ἡρακλῆς ἐστράτευεν ἐπὶ Τροίαν <ἐπί- 20
νοϊαν Lp>.

Lp f. 107^a 269. πῶς παρὰ τῷ Πριάμῳ τὸ γένος οὐ κώζεται; ὅτι τοὺς
c. l. λάθρη Λαομέδοντος. Λαομέδοντος Ἡρακλῆς ἀπήγαγε πορθήσας τὴν Ἴλιον.

A f. 68^a c. l. 290. 91. Ζητεῖται πῶς Διομήδους μὲν ἀκοντίαντος πεζοῦ, Παν-
βέλος δ' ἴθου- δάρου δὲ ἀπὸ ἄρματος, οὕτως ἐκ τοῦ κοιλοτέρου φερόμενον τὸ δόρυ 25
γεν Ἀθήνη κατωφερῆ πεποίηκε τὴν τρώϊν. ἔστι δὲ λέγειν, ὅτι πρῶτον μὲν Ἀθηναῖα
καὶ τὰ ἐξῆς. ἦν ἢ κατευθύνουσα αὐτό, ἢ ἦν δυνατόν τοῦτο ποιῆσαι, ἔπειθ' ὅτι

L f. 102^a. προσεπινεύσας ὁ Πάνδαρος ἕνεκα τοῦ θεάσασθαι, εἰ καιρίως τέτρωται
Lp f. 107^b c. l. τοῦ δ' ἀπὸ ὁ Διομήδης, οὕτως ἐβλήθη διὰ τῆς ῥίνος τὴν γλῶσσαν. οἱ δὲ ὅτι ἐν
μὲν γλῶσσαν. ἀνωμάλοις τόποις μαχομένων εἰκός τὰ μὲν ἄρματα ἐν χθαμαλωτέροις 30

1 ἀγόμενος BLp post κόρυθος AL ins.: καὶ τῆς παρουσίας συμφωρᾶς
2 τῷ παρόντι Ξίφει AL 24 ἐζήτηται L μὲν om. L 26 τὴν πτώϊν Lp Ἀθη-
ναῖα om. Lp 27 αὐτό om. Lp ἢ δυν. ἦν L ἐπειδὴ A 28 ἐτρώθη L 29
ῥηνός A γλώτταν L 30 ἀνωμάλοις A

1 Cf. Porph. Γ 370.

3 sqq. Cf. Nicānor (schol. A).

18—23 Quod codicis B scholia huc pertinentia non exstant e conditione fol.
68. 69 (E 259—355) explicatur; v. Hiller ap. Fleckeis. XC VII, p. 803.

24 sqq. † B f. 68^a ad βέλος δ' ἴθυνεν (ab eo qui textum utriusque folii
scripsit exaratum; id. L f. 102^a): ζητοῦσι <τινες add. L>, πῶς τοῦ Πανδάρου
τῷ δόρῳτι πεπληγόςτος κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν τὸ δόρυ ἐξῆλθε διὰ <κατὰ L> τοῦ
γενείου. ἤτέον σὺν ὅτι ἡ Ἀθηναῖα μελίζων οὐσα καὶ ὑψηλοτέρα ἀνωθεν κατ-
ενεχθῆναι ἐποίησε τὸ δόρυ, ῥίνα παρ' ὀφθαλμόν, καὶ οὕτως λευκοὺς διε-
πέρησεν ὀδόντας.

τόποις τρέχειν τοὺς δὲ πεζοὺς ἀπὸ μετεώρου μάχεσθαι, ὥστε καὶ τὸν Διομήδη ἀφ' ὕψους βεβληκέναι. ἢ ὅτι δειλωθεὶς τῇ ὀρμῇ τοῦ ἥρωος ὁ Πάνδαρος συνεκάθισεν.

315—41. οὐχ ἵνα μὴ τρωθῆ· πῶς γὰρ ἐνόμιζεν ἄτρωτον τὸν Lp f. 108^a c. 1. 5 ἑαυτῆς πέπλον εἶναι, τιτρωσκομένων καὶ τῶν θεῶν; ἀλλ' ὑπὸ οὐδενὸς ἀμφὶ δ' ἔδον αὐτὸν <αὐτῶν cod.> τῶν πολεμίων ὄραθῆναι θέλει. ὡς γὰρ αὐτοὶ οἱ (v. 314.) θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶν ἀφανεῖς, οὕτω καὶ ἡ ἐσθὴς αὐτῶν ἀόρατος. πῶς οὖν ἐπιφέρει μὴ τις Δαναῶν ταχυπύλων χαλκὸν ἐνὶ 10 κτήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔληται; ἀπὸ τοῦ ἠγούμενου ἐδήλωσε τὸ ἐπόμενον. εἰ γὰρ ὤφθη, ἴσως ἂν ἐτρώθη, καὶ τρωθεὶς ἀπέθανε. Διομήδης δὲ μόνος ἐπεδιώκει· τὴν ἀχλὺν γὰρ ἦν ἀφηρημένος.

(336). διὰ τί κατὰ χειρὸς τιτρώσκεται ἡ Ἀφροδίτη; ὅτι τῆς χειρὸς *B f. 65^a ad v. 132. λαβομένη <ὅτι δεῖ λαβ. Lp> παρήνει τὴν Ἑλένην (Γ 385). Lp f. 104^b.

διὰ τί κατὰ χειρὸς τιτρώσκεται Ἀφροδίτη; ὅτι χειρὶ λαβομένη L f. 96^b. 15 παρήνει τὴν Ἑλένην. καὶ ἄλλως. ἠρέθισται ἀκούσασα.

341. ἄλογος ὁ συλλογισμὸς· οὐ γὰρ διότι κίτον καὶ οἶνον οὐ *B f. 69^b ad προσφέρονται, διὰ τοῦτό εἰσιν ἀναιμόνες καὶ ἀθάνατοι· πολλὰ γὰρ καὶ οὐ γὰρ κίτον. ἄλλα ζῶα οὐ προσφέρεται ταῦτα. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· ὑπακοῦσαι γὰρ δεῖ τῷ οὐ κίτον ἔδουσιν· ἀλλ' ἀμβροσίαν, τῷ δὲ οὐ πίνουσιν 20 οἶνον· ἀλλὰ νέκταρ.

1 τόποις om. Lp 1. 2 ὥστε κτλ. pro^h his Lp ita: ἔτεμε δὲ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ, ὅτι ἐπιώρκησεν καὶ ὅτι δι' αὐτῆς ἐμεγαλαύχει 2—3 ὅτι — συνεκ. nov. schol. A δηλωθεὶς A, δειλιάσας L τὴν ὀρμὴν τοῦ ἥρ. ἄλλοι φασι συνεκ. L

4 sqq. Veri simillimum est brevia scholia quae ad v. 315—41 conguessimus inter se cohaerere et e quaestione derivata esse a Porphyrio de pugna Diomedis et Veneris instituta. Cf. Porph. Z 129. Qui factum sit, ut nostro loco ampliora cod. B scholia non existent, v. ad p. 80, 18.

8—11 Lp f. 108^b c. 1. ἀμβροσίον (v. 338): καὶ πῶς αὐτὸν προβάλλεται; οὐχ ὡς ἄτρωτον ἀλλ' ὡς ἀφανείας ποιητικόν. Διομήδης δὲ ὀρᾷ αὐτὸν ὑπὸ Ἀθηναῶς ἐνεργούμενος.

† A f. 68^b c. 1. πρόσθε δέ οἱ (v. 315): . . . οὐχ ὡς ἀτρώτῳ δὲ περιβάλλει τὸν πέπλον αὐτῷ ἀλλ' ἵνα κρύψῃ αὐτόν (id. L f. 103^a, nisi quod αὐτὸν τὸν πέπλον).

12 sqq. † A f. 64^b c. 1. ἀτὰρ εἴ κε (v. 131): . . . κατὰ χεῖρα τιτρώσκεται ἡ Ἀφροδίτη, ὅτι χειρὶ λαβομένη παρήνει τῇ Ἑλένῃ (rel. v. ad lin. 15). Sim. Paris. ap. Cramer. III, p. 166.

15 καὶ ἄλλως — ἀκούσασα ex ampliore aliquo scholio male excerpta esse, schol. A v. 131 docemur (I, p. 203, 30 sq. Dind.): . . . καὶ ἄλλως. ἠρέθισται ἀκούσασα ἢ πρακτικῇ φρόνησιν καὶ <om. A> καταφρονεῖν τὸν Διομήδη ἠδονῶν παρασκευάζει (cf. B, III, p. 236, 32 Dind.). Quae cur item ad Porphyrium referantur causa non adest.

16 sqq. † Eust. p. 554, 2 (exscript. in cod. Par. 2767, ap. Cramer., p. 209): ἐνθα σημείωσαι ὅτι ἐν τῷ οὐ γὰρ κίτον ἔδουσι δεῖ κατὰ τὸν Πορφυρίον προσυπακοῦειν τὸ ἀλλ' ἀμβροσίαν κτλ.

† Lp f. 108^b οὐ γὰρ κίτον ἔδουσ': καὶ μὴν πολλὰ τῶν ζώων οὐ κίτον ἔδουσιν, οὐ πίνουσιν οἶνον, καὶ οὔτε ἄναιμα οὔτε ἀθάνατά εἰσι. δεῖ τοίνυν προσυπα-

- B f. 70^a ad** 358. οὐκ εὖ φασι προσκείσθαι τινες τὸ πολλά <οὐκ εὖ φασι. ἔνιοι
πολλά. πρόσκειται τὸ πολλά Lp>· καὶ γὰρ ἑρατῆς ἐστὶ <om. Lp> καὶ ἀδελφὸς
Lp f. 109^a c. 1. καὶ τοῖς αὐτοῖς βοηθεῖ. ῥητέον δὲ <om. Lp> ὅτι τὸ γυναικείον καὶ
πολλά λιςκο- ἀσθενὲς ἐμφαίνει ἢ πολλὴ δέησις καὶ τὸ γονυπετεῖν <Lp add.: ἀμπυξ
μένη. δὲ κτλ. quae huc non pertinent>. 5
- Lp f. 110^a c. 1.** 430. καὶ πῶς ὕστερον (889 sqq.) ὑβρίζει αὐτόν; ὅτι τὸ δίκαιον
ταῦτα δ' ὑπερέβαινον οὐ βοηθῶν ἀλλὰ καὶ αὐτουργῶν κατὰ τῶν Ἀχαιοῦν· Περί-
Ἄρηι. φαντα γοῦν ἀπέκτεινεν (v. 842).
- B f. 71^b ad** 451. καὶ πῶς Διομήδης οὐ μηνύει τοῖς Ἀχαιοῖς ὅτι εἰδῶλον ἦν,
διοὶ Ἀχαιοί. τὴν ἀχλὺν ἀφηρημένον <ἀφήρηται γὰρ τὴν ἀχλὺν Lp>, ὄφρ' εὖ γινώ- 10
L f. 108^a. σκοί <γινώσκη Lp> θεὸν ἠδὲ <om. Lp> καὶ ἄνδρα (v. 128); ῥητέον
Lp f. 110^b c. 1. ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰδῶλον δὲ <om. Lp> ὅτι τὸ εἰδῶλον ἀμφοτέρων τούτων <ἀμφοῖν, om. τούτων,
εἰδῶλω δὴ οὐν ἀλλή- Lp> ἐστέρηται.
- *B f. 72^a ad** 453. τὸ λαιχήια εἰ καὶ ἄλλοι ἄλλως ἀποδεδώκασι, ἀλλ' ἐγώ
λαιχήια. φημι κάκη λέγειν κοῦφα ἤγουν ἐλαφρά — τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ περό- 15
L f. 108^a, II εντα —, λαιχήια δὲ εἰρησθαι τὰ ἐν τῇ λαιῇ βασταζόμενα [μικρὰ ἀπι-
δίκκια], ὡς ποτε ἔφη ὁ δ' ἀριστερόν ὤμον ἔκαμνον ἔμπεδον
αἰὲν ἔχων κάκος αἰόλον (Π 106). περόβεντα δὲ ὡς κοῦφα· τῷ δ'
εὖτε περὰ γίνεται (Τ 386).
- A f. 51^a c. 1.** 504. πῶς τὸν οὐρανὸν πολύχαλκον λέγει καὶ πάλιν χρυσοῦν, ὡς 20
χρυσέω ἐν δα-
πέδω (Δ²). τὸ χρυσέω ἐν δαπέδω (Δ 2); ἰστέον δὲ ὅτι ὅταν μὲν στερεὸν βού-
L ib. f. 72^a. ληται λέγειν, τότε πολύχαλκόν φησιν, ὅταν δὲ καλόν, χρυσοῦν.
- B f. 73^a ad** 522. διὰ τί μὴ πύργοις ἢ ὄρεσιν; ὅτι ὕστερον κινήθησονται.
νεφέλησιν.
- *B f. 73^b ad ἦ.** 533. τὸ ἦ ὅτι μὲν ταυτὸν σημαίνει τῷ <τὸ L> ἔφη δισυλλάβω καὶ
L f. 110^b. τῷ φῆ διγραμμάτῳ ῥήματι παρ' Ὀμήρῳ δῆλον, καὶ δοκεῖ γεγενῆσθαι 25
Cf. schol.
θ 186.

14 τὸ λαιχιά τε περόβεντα ἄλλοι ἄλλως ἀποδ. ἐγὼ δὲ φημι κάκη λέγειν τὰ χειροσκοῦτερα (?) κοῦφα ἤτοι ἐλαφρά, λαιχία δὲ εἰρησθαι τὰ ἐν τῇ λαιῇ βασταζόμενα, ὡς ποτε ἔφη κτλ. L 16 μικρὰ ἀπιδίκκια om. L 18 περόβεντα δὲ ὅτι κοῦφα ἦν ὡς περὰ· τῷ δ' εὖτε κτλ. L 21 post δαπέδω add. L: καὶ οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον μὲν post ὅταν om. L 22 ὅταν — χρυσοῦν om. L

ακούειν τὸ οὐ σίτον ἀλλ' ἀμβροσίαν, οὐ πίνουσι οἶνον ἀλλὰ νέκταρ. Eadem in cod. Parisino 2556 ap. Cramer., p. 166, mixta leguntur cum altero cod. B scholio (ap. Dind. III, p. 247, 13—16), quod huc non pertinet.

16 Eust. p. 570, 31: Ἡρωδιανὸς δὲ φησι καὶ πάντα τὰ κατὰ μάχην σκεπαστήρια λαισῆμα λέγεσθαι διὰ τὸ ἐν τῇ λαιῇ φέρεσθαι (cf. Lentz I, p. 361, 14). 20—22. Cf. Paris. ap. Cram., A. P. III, p. 198.

23. Id. L f. 110^a, Lp f. 112^a (supra νεφέλησιν script.).

24sq. Scholium quod h. l. edidimus vix quisquam ad Porphyrium referret, nisi in codice quodam eum auctorem prae se ferre Dindorfius testaretur (cf. Phil. XVIII, p. 343); partem extremam olim Brunckius (lex. Soph. p. 723) ut Porphyrianam e schol. MS. h. v. attulit. Neque video, cur codicum auctoritati fides deneganda sit. Nam ut Porphyrium data opera in ἡ verbi naturam inquisivisse a studiorum eius ratione alienissimum sit, nihil tamen obstat quominus statuatur, scholium fragmentum esse quaestionis nunc quidem deperditae. Cui quaestioni causam praebere potuit T 114, ubi Zenodoto ἦ δ' ἄμυδις καλέσσα θεοῦς δῆια

τὸ ἦ ἀπὸ τοῦ φῆ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ̄. Ζητοῦσι δὲ τίς ἢ διαφορὰ τοῦ ἦ πρὸς τὸ φῆ. διαφέρειν δὲ φαίνεται, ὅτι τὸ μὲν ἦ ἐπὶ προειρημένους λόγους ἐπιλέγεται, οἷον ἐν τούτοις· ἦ καὶ κυανέησιν <κυανέοισιν L> ἐπ' ὄφρυσι νεύσε Κρονίων (A 528), ἦ καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε 5 χεῖρα βαρεῖαν (A 219)· προειπόντος γὰρ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀχιλλέως, ταῦτα ὁ ποιητὴς λέγει, καὶ δι' ἀμφοτέρων ὄλων τῶν ποιήσεων οὕτως αὐτὸ καὶ μόνον ὑποτάττει. τὸ δὲ φῆ καὶ τὸ ἔφη καὶ προτάσσεται τῶν ῥηθσομένων λόγων καὶ τούτοις ὑποτάσσεται. καὶ μία μὲν αὕτη διαφορὰ τοῦ φῆ καὶ <τοῦ ins. L> ἔφη πρὸς τὸ ἦ, δευτέρα δὲ αὕτη· 10 τὸ μὲν γὰρ <om. L> ἦ καθ' ἓνα σχηματικὸν ἐκφέρεται καὶ σημαίνει ῥῆμα τὸ ἦ, εἶπεν, ὀριστικὸν ἐνικὸν ἀορίστου χρόνου δηλωτικὸν ὑπάρχον τρίτου προσώπου, τὸ δὲ φῆ κλίσιν εἰς ἅπαντας χρόνους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ γένη λαμβάνεται <λαμβάνει L>, καὶ τρέπεται καθάπερ τῶν ἄλλων ῥημάτων τὰ παραπλήσια.

15 παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἔστι τι μονοσύλλαβον ῥῆμα καὶ μονογράμματον ἦ, σημαίνει δὲ δύο, τὸ μὲν τι <μέντοι BL, corr. Bkk.> ταῦτὸ <ταυτόν L> τῷ παρ' Ὀμήρῳ· χρώνται γὰρ αὐτῷ παραπλησίως ἀντὶ τοῦ <om. L> ἔφη κατὰ τοῦ τρίτου προσώπου, τὸ δὲ τι ταυτόν τῷ 20 ὑπῆρχον <τὸ — ὑπῆρχ. quae B et L om., praeuente Dindorfio e schol. Od. addidi>, ὃ ποιεῖ ἦν, ὅπερ ἐπιπολάζει νῦν. τῶν δὲ Ἀττικῶν οἱ μὲν ἀρχαῖοι μονογράμματον αὐτὸ προεφέροντο, οἱ δὲ νεώτεροι σὺν τῷ ν, καθάπερ τῶν πρεσβυτέρων τινές. χρήται δὲ τούτῳ <τούτο L> ὁ ποιητὴς ποτὲ μὲν εἰς δύο συλλαβὰς διαιρῶν αὐτὸ καὶ δύο γράμματα βραχέα, οἷον ἐπὶ τοῦ Νέκτορος εἶ ποτε <κούρος ἔα e schol. Od. 25 add. Dind.> νῦν αὐτὲ με γῆρας ἰκάνει (Δ 321), καὶ τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δὲ μοι οὐ φίλον ἦεν (Ξ 222). τούτων τὸ πρότερον ἐκτείνων γράμμα εἰς τὸ συγγενὲς τὸ ἦ, οἷον ἀλλ' ὅτε δὴ <μῆ L> σχεδὸν ἦα κιῶν νεὸς ἀμφιελίσσης (κ 156)· ἐν γὰρ τούτοις ταυτόν τι λέγει τῷ <τὸ codd., corr. Bkk.> ἦμην. τὸ δὲ μονοσύλλαβον 30 οὐχ εὐρίσκομεν παρ' αὐτῷ κατὰ τῆς δυνάμεως <τὴν δύναμιν L> ταύτης ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑτέραν <τῆς ἑτέρας L> μόνον. τῶν δὲ Ἀττικῶν ἔστι παρὰ Κρατίνῳ <κρατύνῳ L> ἐν Πυτίνῃ· γυνη δ' ἐκείνου πρότερον ἦ <ἦν codd., corr. Butt.>, νῦν δ' οὐκέτι, καὶ παρὰ τῷ <om. L>

ζώνοντας scribenti Aristarchum oblocutum de verbi ἦ usu egisse Ariston. docet; potuit A 117, ita ut simili modo, quo in Apollon. lex. (v. ἦ), Etymologico M. (imprimis p. 414, 52; 415, 4; 415, 16—20; 415 extr.—416, 9, quae cum schol. A A 219 congruunt), Epimerismis factum est, Porphyrius quoque varias verborum ἦ et ἦ notionēs inter se comparasse videri possit. Quae coniectura si vera est, haud scio an schol. ad E 886 referendum sit.

2—7 Sequi videtur Didymum (schol. A T 114) Aristarchi praeceptum (Lehrs, Ar. p. 95) tradentem.

19 sqq. Ex multarum rerum consensu, qui nostro loco cum Chœrobo scio intercedit, concludendum videtur, Porphyr. h. l. Herodianum sequi (v. Lentz, Herod. II, 1, p. 326, 29; 2, p. 835, 23).

Σοφοκλεί ἐν τῇ Νιόβῃ· ἦ γὰρ φίλῃ ἐγὼ τῶνδε τοῦ προφερτέρου, καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῶ (ἐπικλωνῶ L, potius τῷ Τυράννω, v. 1123)· ἦ <ἦν codd.> δοῦλος οὐκ ὠνητὸς ἀλλ' οἰκοτραφῆς, καὶ παρὰ Πλάτῳ τῷ φιλοσόφῳ (Rep. I, p. 328 C)· οὐ γὰρ ἐγὼ ἐν δυνάμει ἦ <codd. ἦν> τοῦ ῥαδίως.

- *B f. 74^b ad 576. τὸ ἔνθα Πυλαιμένα <—μενέα B> ἐλέτην <εἰς τὸ ἔνθα Πυλ. Πυλαιμένα ἐλ. L> μάχεται τῷ ἐν τῇ παρὰ νησιμάχῃ Ζῶντι καὶ ἐπομένῳ τῷ παιδί Ἄρπαλίῳ· παρὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων (N 658). ἦ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεως· καὶ γὰρ ὁ Πυλαιμένης <—μενης B> ὁμώνυμος εἶναι δύναται, καὶ τὸ μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων 10 μετωνυμικῶς· ἐκδέχεται ἢ τοῦ πατρὸς μνήμη. καὶ τὸ ἔνθα Πυλαιμένα <—μενέα B> ἐλέτην οὐ πάντως ἐστὶν ἀνεῖλον, ἀλλὰ κατέλαβον, ὡς ἐπὶ τοῦ Ζῶν ἔλ' <ἔλον B L>· ἴππῳ γὰρ οἱ ἀτυχομένῳ πεδίοιο (Z 38). οὐδὲ γὰρ ἀγῶνα αὐτοῦ εἴρηκεν, οἷα εἴθε λέγειν τοῖς ἀποθανούσι· τάχα οὖν αὐτὸς <αὐτὸ L> μόνον τέτρῳται. 15
- Lp f. 113^a c. l. κόπει τὴν φράσιν [ἔλετο] ἐλέτην· ἐπόρθησαν, διὰ τὸν ἠνίοχον ἔνθα Πυλαιμένα· καὶ τοὺς ἵππους, ἢ συλληπτικῶς· τῷ τε Θρήκηθεν ἄητον (I 5). πῶς οὖν τῷ υἱῷ ἔπεται δάκρυα λείβων ἐν τῇ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχῃ· ἔνθα B f. 74^a ad Πυλαιμένα οἱ υἱὸς ἐπάλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος (N 643); ἔστιν οὖν ὁμωνυμία, καὶ ὁ μὲν ἀρχηγός, ὡς Ἰάσος αὐτ' ἀρχὸς μὲν [Ἀθηναίων 20 ἐτέτυκτο, O 337], ὁ δὲ βασιλεὺς. διὸ πολλῇ γίνεται περὶ αὐτῶν σπουδὴ L f. 112^b inde a lin. 17. τῶν Παφλαγῶν καὶ Ἀλεξάνδρου. πῶς δὲ ὁ Ἄρπαλίῳ ἐνταῦθα οὐκ ἐπήμυνε τῷ πατρί, εἰ τούτου ἦν υἱὸς τοῦ Πυλαιμένεος;
- B f. 182^a ad Πυλαιμένεος ἔνιοι τοῦτον (N 643. 658) ἐνόμιζον εἶναι τὸν ἐν τῷ Ε ἀναιρεθέντα. N 643.

17 secundum Dindorfium (Phil. XVIII, p. 343) ex auctoritate unius vel plurium codicum („nach handschriftlicher auctorität“), quos non nominavit, verbis πῶς οὖν κτλ., quibus in B et L scholium incipit, praemittendum ἐτέρου εἰς τὸ αὐτό. Quod si recte se habet, tamen non sufficit ad originem scholii a Porphy. abiudicandam 19 οἱ om. Lp ἔνθα γὰρ οἱ BL Πυλαιμένεος corr. e Πυλαιμένεος B 20. 21 καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς οὗτος δὲ ἀρχων BL καὶ ὁ μὲν ἀρχηγός ὡς ἴσος ναύταρχος μὲν ὁ δὲ βασιλεὺς Lp 21 διὸ καὶ ἡ πλείων σπουδὴ ἐκεῖσε γίνεται Παφλ. καὶ Ἀλεξ. BL, qui reliquis carent 23 Lp add.: Πυλαιμένα δὲ ὡς Διομήδεα 24 scholio L praemittitur: Ζῆται ἐτέραν ἀπορίαν συμβαλλομένην ἐνταῦθα εἰς τὴν Ἰλιάδα τοῦ ε' τὸν στίχον ἔνθα Πυλαιμένα ἐλέτην (?) ἀτάλαντος Ἄρηι, tum inc.: ἔνιοι δὲ τοῦτον

6 sqq. Temporibus Aristarcho iam superioribus huius difficultatis solutiones quaesitas esse diplo docet versui B 851 apposita, ad quam ita Aristonicus: ὅτι οὗτός ἐστι Πυλαιμένης περὶ οὗ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ἐξήγηκασιν. Zenodotum eam ob causam in rhapsodia N Κυλαιμένα scipsisse pro Πυλαιμένα praeter fragmentum cod. A a Dindorf. vol. I, p. 1 editum Eustathius (ad N, p. 953, 29) auctor est, cui si fides haberi potest, iam ante Zenodotum difficultatis vitandae caussa N 658 de anima Pylaemenis insepulti intellectus est, unde haud scio an recta lin. 11 supra editae interpretatio petenda sit.

17 Cf. ipsum Porphy. I init.

24 sqq. †A f. 176^b ad N 658. 59 (id. L f. 290^a): ἐξήγηται πῶς ἀνωτέρω ἀν-

- ἔνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἄρηι ἀρχὸν Παφλα- **L f. 290^a.**
 γόνων. ἔστιν οὖν ὁμωνυμία, ἐκείνου μὲν ἀρχοντος ὄντος, τούτου δὲ **Lp f. 220^b e. l.**
 βασιλέως. πολλαὶ γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁμωνυμίαι· **υἱὸς ἐπάλτο**
 Φωκῶν ἡγούμενοι, ὁ μὲν Περιμήδους (O 515), ὁ δὲ Ἰφίτου (B 517), **Πυλαιμένεος.**
- 5 οὓς ἀμφοτέρους ἔκτωρ ἀναιρεῖ. Εὐρυμέδοντες δύο ἠνίοχοι, ὁ μὲν
 Ἄγαμέμνωνος (Δ 228), ὁ δὲ Νέστορος (Θ 114. Λ 620). κήρυκες Εὐρυ-
 βάται δύο, ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς (B 184. τ 246), ὁ δὲ Ἄγαμέμνωνος (A 320.
 I 170). Ἄδραστοι τρεῖς βάρβαροι, ὁ μὲν ὑπὸ Διομήδους (Λ 328), ὁ
 δὲ ὑπὸ Μενελάου (Z 51), ὁ δὲ ὑπὸ Πατρόκλου (Π 694) ἀναιρούμενος.
- 10 Ἀκάμαντες δύο, ὁ μὲν Εὐρώρου (Z 8), ὁ δὲ Ἀντήνορος (B 823).
 Ἀκτύνοιοι δύο, ὁ μὲν ὑπὸ Διομήδους ἀναιρούμενος (Ε 144), ὁ δὲ
 Πολυδάμαντος ἠνίοχος (O 455). Θώωνες βάρβαροι τρεῖς, ὁ μὲν ὑπὸ
 Διομήδους (Ε 152), ὁ δὲ ὑπὸ Ὀδυσσεὺς (Λ 422), ὁ δὲ ὑπὸ Ἀντιλόχου
 (N 545) ἀναιρούμενος. Μελάνιπποι τρεῖς, ὁ μὲν ὑπὸ Ἐκτορος παραι-
 15 νούμενος ἐμπεσεῖν ταῖς ναυσὶν (O 547), ὁ δὲ ὑπὸ Τεύκρου (Θ 276), ὁ
 δὲ ὑπὸ Πατρόκλου (Π 695) ἀναιρούμενος. Ὀφελέται δύο * * * * ὁ
 μὲν ὑπ' Εὐρυπύλου, ὁ δὲ ὑπ' Αἴαντος. Πυλάρται δύο, ὁ μὲν ὑπ'
 Αἴαντος (Λ 491), ὁ δὲ ὑπὸ Πατρόκλου (Π 696). Πείσανδροι δύο, ὁ
 μὲν ὑπὸ Ἄγαμέμνωνος (Λ 122), ὁ δὲ ὑπὸ Μενελάου (N 601).
- 20 584. πῶς ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἐστηκῶς τὴν κεφαλὴν ξίφει πλήττεται; **B f. 74^b ad**
 τάχα οὖν τὰς ἠνίας ἀναλαβεῖν θέλων <ἐθέλων Lp> ἢ ναρκήσας ὑπὸ **L f. 113^a.**
 τῆς πληγῆς κατέκυψεν <κατέκυψεν ante ἢ ναρκ. Lp>. **Lp f. 113^a e. l.**
 ξίφει ἤλασε. **B f. 75^b ad**
 631. πῶς οὖν συγγενεῖς ὄντες μάχονται; οὐκ ἐδόκει μιὰρὸς **υἱώνος.**

1. 2 ἔνθα — Παφλαγόνων om. L 3 Χεδίοι B 8—12 ὁ μὲν ὑπὸ — βάρ-
 βαροι τρεῖς om. L 9 ἀναιρούμενος post Διομήδους lin. 8 Lp collocat 10 εὐ-
 ρώρου ὁ μὲν Lp 14 ἀναιρούμενοι Lp μελανίποδες L 15 ἐμπεσῶν L 16 la-
 cuna, cuius in codd. vestigium non exstat, ita fere explenda: ὁ μὲν ὑπὸ Τεύκρου
 (Θ 274) ὁ δὲ ὑπ' Ἀχιλλέως (Φ 210), Ὀφέλτιοι δύο. Quae sequuntur ita corrigenda:
 ὁ μὲν ὑπ' Εὐρυπύλου (Z 20) ὁ δὲ ὑπ' Ἐκτορος (Λ 302) 23 praemittitur in
 codd.: ταχέως ἀμφω ἐδήλωσε· τὸν μὲν γὰρ ἴσμεν διὰ τοῦ καταλόγου, τὸν δὲ νῦν
 <om. Lp> γνωσόμεθα. Pergit Lp: πῶς δὲ συγγ. ὄντες

ῥημένους ὑπὸ Μενελάου ὁ Πυλαιμένης τὰ νῦν δύναται ἀκολουθεῖν τῷ παιδί καὶ
 κλαίειν. ἔστι δὲ λέγειν <ῥητέον οὖν L> ὅτι δύο Πυλαιμένεις Παφλαγόνων ἡγε-
 μόνας συνίστησιν ὁ ποιητής, ὡς Αἴαντας δύο καὶ Εὐρυβάτας δύο κήρυκας τὸν
 μὲν Ἄγαμέμνωνος, τὸν δὲ Ὀδυσσεὺς <ὀδυσσεὺς A>. ἔνιοι δὲ πιθανῶς μετα-
 γράφουσι μετὰ δ' οὗ σφι <σφίσι L> πατήρ κίε δάκρυα λείβων <A non-
 nulla addit aliunde illata>.

1 sqq. Aristarchum homonymias notasse dipla apposita πρὸς τὰ περι
 Πυλαιμένους res nota, v. e. c. AB 837 Ariston.

3 †B f. 32^a ad Σχεδίος B 517 (id. Lp f. 75^b, c. l. Σχέδιος): δύο Σχεδίοι
 παρ' Ὀμήφω, Σχεδίον Περιμήδεος νῖόν (O 515) καὶ Σχεδίον μεγαθύ-
 μου Ἰφίτου νῖόν (P 306). καὶ δύο Εὐρυβάται κήρυκες, ὁ μὲν Ἄγαμέμνωνος ὁ
 δὲ Ὀδυσσεὺς. πάλιν τε δύο Εὐρυμέδοντες, ὃ τε Ἄγαμέμνωνος καὶ ὁ Νέστορος ἠνίοχος.

7 †Lp (f. 68^a) B 184 de Eurybate: ἕτερός ἐστιν οὗτος παρὰ τὸν Ἄγαμέμνο-
 νος, ὡς Πορφύριος. διὸ καὶ τὸ Ἰθακήσιος προσέθηκε.

23 sqq. Cum duobus scholiis quae coniungenda videntur haud scio an etiam

- L f. 113^b. εἶναι ὁ ἐν πολέμῳ θάνατος. ἄλλως τε καὶ ἀρνοῦνται τὴν συγγένειαν·
 Lp f. 113^b. φησὶ γὰρ ὅτι ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον (v. 635).
 B f. 76^a ad κατ' ὀφθαλμῶν v. 659. ὑπὸ συγγενοῦς δὲ ἀναιρεῖται, ὅτι καὶ συγγενῆ ἀνείλε τὸν
 L f. 115^a. Λικύμνιον· φίλον γὰρ μήτρῳα κατέκτα (B 662).
 695. Δ 491. 5
 741. B 447 (p. 44).
 B f. 78^a ad 757. χαριέντως τὸν υἱὸν ἀμαρτάνοντα παρὰ γνώμην τοῦ κυρίου
 πάτερ. κολάζειν οὐκ ἐπιχειρεῖ. πῶς οὖν Ἀθηναῖα τοῦτο οὐκ ἀναμένει; ὅτι οὐκ
 L f. 119^a. ἴδιον Ἀφροδίτης πόλεμος, ὡς καὶ Ζεὺς· οὐ τοι, τέκνον ἐμόν,
 δέδοται πολεμήτριά σου ἔργα (v. 428). 10
 771. *B (id. L f. 119^a, Π) ad v 103 pertinet, quem versum
 quaestioni instituendae ansam dedisse Etym. M. v. η̅ροειδές docet:
 . . . καὶ γὰρ ἄτοπον θεοῖς σκοτεινὸν ἀνεῖσθαι.
 L f. 120^a, II. 778. τὸ τρυφερῶς ὡς πελειάδας πορεύεσθαι ἀπρεπές. λύεται δὲ
 Scor. ap. ἐκ τῆς λέξεως· τὰ γὰρ ἴθματα οὐκ ἔστιν ἴχνη, ἀλλ' ὀρμήσεις <ὀρμήματα 15
 Dind., vol. IV, p. 411, II. Scor.> καὶ πτήσεις.
 *B f. 78^b ad οὐ περιστεραὶ γενόμεναι, ἀλλ' ὁμοίαι <ὁμοίαι B> τοῖς ἴθμασιν,
 τρήρωσι. ἦγουν τοῖς ὀρμήμασι καὶ ταῖς πτήσεσι, τῶν περιστερῶν εἰς τὸ στρατό-
 L f. 120^a. πεδον ἔρχονται· τὸ γὰρ ὡς πελειάδας τὰς θεὰς πορεύεσθαι ἀπρεπές.
 B f. 78^b ad τὴν ὀρμήν καὶ τὴν πτήσιν· ἄτοπον γὰρ τρυφερῶς βαδίζειν τὰς εἰς 20
 ἴθμασιν. πόλεμον ἐσκευασμένας. ἄλλως. καλῶς τῶν βουλομένων λαθεῖν τὰ ἴχνη
 L f. 120^a. περιστεραῖς εἶκασεν. ἀφανῆ γὰρ αὐτῶν τὰ ἴχνη, ὡς Ἀριστοτέλης.
 Lp f. 117^a c. l. τρήρωσι πε- ἦ καὶ διὰ τὸ καθαρὸν ἦ διὰ τὸ ταχύ.
 λειάσιν. 857. Φ 407.
 B f. 81^a ad 886. καὶ πῶς ἂν ὁ Ἄρης ἔπασχε δεῖνὰ ἐν τοῖς νεκροῖς κείμενος; 25
 αὐτοῦ (v e corr.)

2 φησὶ γὰρ ὅτι om. Lp 3 praemittitur in codd.: τοῦ βρόγχου <βρόγχου
 B> διαιρεθέντος καὶ τῆς ἀναπνοῆς εἰργομένης ταχὺς ὁ θάνατος ἐπεγένετο 17
 scholium in cod. L praecedenti praemisso ἄλλως subiungitur 18 ἦγουν — πτή-
 cesi om. L 19 τὸ γὰρ — ἀπρεπές om. L 20 ἀπὸ γὰρ τοῦ τρ. βαδ. L
 21 βουλευομένων Lp μαθεῖν pro λαθεῖν Lp 22 ἀφανῆ γὰρ τὰ τῶν περιστερῶν
 ἴχνη καὶ Ἀριστοτέλης λέγει. ἄλλως. πρὸς τὸ καθαρὸν καὶ ταχύ. ὅτι γὰρ καὶ ταχύ-
 ὄδηλον ἀφ' οὗ τὴν κομιδὴν τῆς ἀμβροσίας (μ 63) πεπίστευται <πεπίστευται cod.>
 Lp, cf. Victor. ap. Roemer., de schol. cod. Venet. B exegeticis. p. 87

illud cohaereat, quod in B (f. 40^b) et Lp (f. 82^a) ad B 876 adscriptum legitur
 de Sarpedone: εἶπας νῦν τὸ γένος αὐτοῦ, ἐν' ἐν ἄλλῳ τόπῳ μνεῖαν τούτου
 ποιούμενος πρὸς πλείονα αὐτὸ ποικιλίαν ἔχη. — Ceterum de pugna amborum
 aliter in quaestione ad Z 234 (p. 97, 10) iudicatur, quae ipsum magis Porphy-
 rium reddit.

14 sqq. Quod primum posuimus scholium casu Porphyrii nomen servavisse
 neque propius quam cetera ab ipsa cuius auctor fuerit quaestione abesse, vix est
 quod moneamus.

15 Hesych. ἴθματα· ὀρμαὲς, βήματα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἰέναι. καὶ ἴχνη.

25 sqq. Veri haud dissimile est, cum hac quaestione, quae nescio an cum
 schol. A 117 et E 533 (ubi vid.) cohaereat, praeterea iungendum esse

εἰ μὲν γὰρ ζῶν, πῶς ἐπιφέρει διατέλλων ἢ κεν ζῶς ἀμενηνός; εἰ L f. 123^a.
 δὲ καὶ τεθνηκώς, πῶς ἀποθανεῖν ἠδύνατο, ὡς καὶ ἀποθανῶν ἔτι ἔπαρχε Lp f. 119^a c. l.
 δεινά; λύσις γὰρ τῶν δεινῶν ὁ θάνατος. ῥητέον δὲ ὅτι ὁ δεύτερος ἢ ἢ τέκεδρὸν.
 ἀντὶ τοῦ εἶ συναπτικοῦ κεῖται, ὡς τὸ ὄφρα καὶ Ἐκτωρ εἴσεται, ἢ
 5 καὶ ἔμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν (Θ 111), καὶ ὁ λόγος
 οὕτως· δεινὰ ἂν ἔπαρχον ἐν τοῖς νεκροῖς κείμενος, εἰ ζῶν ἀθηνῆς διὰ
 τὸ τραῦμα ἦν.

890. ad Φ 389.

Z

6. Ζητεῖται πῶς Αἴας ἀνελὼν τὸν Ἀκάμαντα φόως δ' ἐτάροισιν *B f. 81^b ad
 10 ἔθηκε μήπω ἀριστείας αὐτοῦ παραδεδομένης; ῥητέον οὖν ὅτι κατὰ φόως.
 τοῦτο φοβερός ἔδοξεν ὁ Ἀκάμας εἶναι, καθὸ ὁ Ἄρης αὐτῷ ἀπέικασται
 πολλοὺς Ἑλλήνων ἀναίρων.

15. τὸ ὀδῶ ἔπι οἰκία ναίων οὐκ ἔστι τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν οἰκῶν, *B f. 81^b ad
 ἀλλ' ἢ ἐπὶ δηλοῖ ἐν τούτοις τὸ ὑψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς. ἐπεὶ τοῖσιν ἐπι.
 15 ἔστιν ἢ οἰκία ὑψηλοτέρα τῆς γῆς, καὶ ὁ οἰκῶν ἐν αὐτῇ ἐπάνω γῆς L f. 125^b, II.

1 εἶ κεν ζῶς B, εἶ κε ζῶς L, ἢ κε ζῶς ἀμεν. εἰα Lp 2 post πῶς ins. θεός
 Lp ἔτι om. Lp 3 ῥητέον δὲ ὅτι κτλ. L f. 123^b praemissis verbis λύσις τοῦ
 ὀπισθεν ῥητέον οὖν ὅτι Lp ἢ δεύτερος ἢ Lp 4. 5 εἰ καὶ Lp, qui ἐν παλά-
 μῃσιν — οὕτως om. 7 addit L: τὸ δὲ ζῶς ἀπὸ τοῦ ζῶς, ἢ γενικῆ ζῶου, Lp:
 ζῶς, ἢ γενικῆ ζῶου, ἀπὸ τοῦ ζῶς ἔστιν ἢ συναίρεσις, quae in B novum schol.
 efficiunt 10 αὐτοῦ correxi ex αὐτοῖς cod. 13 ἐπὶ BL

schol. A f. 42^b ad Γ 46 (ἢ τοιόσδε ἐών): ἐνταῦθα δὲ ἐγκλίνεται ὁ σύν-
 δεσμος ὁμοίως τῷ ἢ καὶ (τὸ ἢ κε cod.) Λαέρτη αὐτῆν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω;
 (π 138). καὶ μοι δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν τῷ εἶ. λέγω δὲ τὸ τοιοῦτον· εἰ ἤδη σάφα
 οἶδε περίφρων Πηνελόπεια <ω 404, e corr. Lehrsii, quaest. ep., p. 60, nisi quod
 pro ἢ posuimus εἶ>. Quae verba Porphyrium potius quam Nicanorem, ceterum
 a mira ea particulae ἢ interpretatione non alienum (v. Friedl., Nic. p. 32),
 repraesentare, etiam Lehrsii l. c. censuit. Videntur et hoc et quod supra
 edidimus scholium ex uberiore quaestione, qua non solum de E 886 et Γ 46 sed
 etiam π 138 et ω 404 Porphyrius egerit, excerpta esse. — Schol. h. l. editum
 Eust. E, p. 618, 5, ante oculos habuit (cf. eund. Γ, p. 407, 18).

13 sqq. Haec non huius loci occasione oblata a Porphyrio disputata sed ad
 alium locum pertinentia casu huc translata esse admodum veri simile videtur.
 Cum in scholio ad Z 273 servato Porphyrius commemoret, nonnullos prae-
 positionem ἐπὶ et aliis locis et ζ 52 (ἢ μὲν ἐπ' ἐσχάτῃ ἤστο) ita explicavisse ut παρά
 significare statuerent, concludat aliquis, uberiorem olim eo loco quaestionem
 exstitisse; in qua Porphyrium illorum opinioni oblocutum ea quae h. l. legantur
 attulisse. Idem statuerit quis de versu λ 314 (Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπον μέμασαν
 θέμεν), ubi item fuisse qui ἐπὶ idem esse vellent atque παρά Epimer. Oxon. I,
 p. 144, 26 docent. Accedit quod non solum de λ 314. 15 τοὺς λυτικούς in
 universum, sed de v. 316. 17 certe nominatim Porphyrium egisse Eust. per-
 hibet (p. 1687, 29. 32, cf. schol. HQ). Nihilominus incertiora haec sunt; itaque
 praestat frustula illa suo quodque versui adscriptum edere.

Idem scholium forma paullo brevior ad ζ 305 in cod. E legitur: ἢ δ' ἦσαι

οικεί. οὕτως ἔφη καὶ τὸ τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς (A 440), ἤγουν οὐ παρὰ τὸν βωμόν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν βωμόν, ὅτι κυρίως βωμὸς κατασκευάσμα ἐλέγετο ἀναβαθμοῦς καὶ βήματα ἔχον, ὑψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς. διὰ τοῦτο οὖν ἐπὶ βωμόν Ὀδυσσεὺς ἄγει. καὶ οὗτος μὲν ὁ βωμὸς θυήεις, εἰς ὃν ἀναβαίνειν ἔστιν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος, ὅπου τὰ ἄρματα ἐτίθετο· ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει (Θ 441), καὶ ἐπὶ τούτου οἰκείως χρηάμενος τῇ ἀνά προθέσει. καὶ τὸ ἡ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ (Z 305) σημαίνει ὡς τοῦ θρόνου ὑψηλοτέρου ὄντος τῆς ἐσχάρας. καὶ τὸ γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνη Γυγαίη (Υ 390)· ἡ γένεσις καὶ ἡ γονὴ καὶ ὁ τόπος ἐν ὕψει τῆς λίμνης. 10

B f. 81^b ad 16. δοκεῖ ἡ προσθήκη αὕτη τὸ κάλλιστόν τε καὶ βιωφελὲς ἔξευτε-
οὔτις. λίζειν ὡς οὐκ ὄν καλόν· καίτοι μᾶλλον ἐχρῆν καὶ βοηθόν τινα ἐκ θεῶν
L f. 125^b. τούτῳ ἀναπλάσαι, ἴν' ἡμεῖς προτρεπώμεθα ἐπὶ τὸ φιλόξενον. ἡ οὖν
Lpf. 120^c.l. ἀπλῶς ἀναπεφώνηται, ὡς τὸ οὐδὲ ἐκηβολίαι (E 54). ἡ ἀποδοκι-
ἀλλάοιοὔτις. μάζει τὴν ἄκριτον φιλοξενίαν καὶ τὸ μὴ ἐπικρίνειν ποιός τις ἔστιν ἢ 15
μέλλει δεξιὰν συνάπτειν. ἐναρέτων γὰρ ἴδιον οὐχὶ τὸ πάντας φιλεῖν
ἀλλὰ τινάς· διὸ οὐδένα φίλον ἔσχευ. εἶτα καὶ ἐπιορκία μετὰ τῶν
ἄλλων ὑπόκειται· τὰ δὲ καλὰ καθαρεύειν ἀπὸ τῶν ἐναντίων ὀφείλει.

B f. 82^b ad 58. μισητὰ καὶ οὐχ ἀρμόζοντα βασιλικῶ ἦθει τὰ ῥήματα· τρόπου
ὄντινα (spir. γὰρ ἐνδείκνυσι θηριότητα, ὁ δὲ ἀκροατῆς ἄνθρωπος ὢν μισεῖ τὸ ἄγαν 20
in ras.). πικρὸν καὶ ἀπάνθρωπον. ὅθεν κὰν ταῖς τραγῳδίαις κρύπτουσι τοὺς
L f. 126^b. δρώντας τὰ τοιαῦτα ἐν ταῖς σκηναῖς καὶ ἡ φωναῖς τισιν ἐξακουμέναις
Lpf. 121^a.c.l. ἢ δι' ἀγγέλων ὕστερον σημαίνουσι τὰ πραχθέντα, οὐδὲν ἄλλο ἢ φοβού-
μηδ' ὄντινα μανοὶ μὴ αὐτοὶ συμμισηθῶσι τοῖς δρωμένοις. δεκτέον δὲ λέγειν ὅτι, εἰ
γατέρι. μὲν ἔλεγε ταῦτα πρὸ τῆς ἐπιορκίας, ἣν ἐγκλημα· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τοὺς 25

2 ἦ, (in ras., suprascript. γ) παρὰ τὸν βωμόν (14 fere litt. eras.) ὅτι κυρίως κτλ. B 4 ἔχων ὑψηλὰ L Ὀδυσσεὺς αὐτὴν ἄγει L 6 δ' ἀν βωμοῖσι L 7 χρηάμενοι L 7. 8 ἡ δ' ἦσθαι L 8. 9 ὑψηλοτέραις οὐσῃς L 11 ἡ προσθ. κάλλιστον τοῦτο καὶ β. ὑπάρχον ἔξευτελίζειν ὡς οὐ κακὸν καλόν. καίτοι κτλ. Lp 12 ἐχρῆν μᾶλλον Lp 13 τοῦτο Llp προτρεπόμεθα Lp 14 ὡς τ' οὐδ' ἐκ. Lp 16 συνάπτειν. ἀρετῶν γὰρ Lp 17 ἐπιορκος Lp 19 αἰετὰ pro μισητὰ L τῷ βας. ἦθ. Lp 20 θηριότητος L ὢν (spir. et acc. in ras.) B 21 κὰν spir. eras. B ὅθεν καὶ L 23 ἡ φοβ. om. Lp 24 αὐτοῖς L 24. 25 λεκτέον δὲ ὅτι εἰ μὲν ἐλέγετο ταῦτα πρὸ τῆς ἐπιορκίας ἐγκλημα ἂν ἦν, ἐπεὶ δὲ Lp

ἐπ' ἐσχάρῃ) οὐ σημαίνει τὸ παρὰ τὴν ἐσχάραν, ἀλλ' ὡς τοῦ θρόνου ὑψηλοτέρου ὄντος τοῦτο φησι. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ πᾶντας μὲν φιλέεσκεν ὁ δὲ ἔπι οἰκία ναίων. οὐ γὰρ <Buttm., cod. οὐδὲ> τί παρὰ τὴν ὁδὸν οἰκῶν σημαίνει, ἀλλὰ δηλοῖ ἐν τούτοις τὸ ὑψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς. ἐπεὶ τοίνυν ἔστιν ἡ οἰκία ὑψηλοτέρα τῆς γῆς, καὶ ὁ ἐν αὐτῇ οἰκῶν ἐπάνω οἰκεῖ τῆς γῆς.

2 Pro παρὰ h. l. ἐπὶ accepisse Aristarchus videtur. Cf. infra ad Z 273 et praeterea schol. B f. 14^b ad πολύμητις A 440 (id. Lp f. 61^b c. l. πολύμητις) ἡ δὲ ἐπὶ ἔστιν ἀντὶ τῆς παρὰ.

11 sqq. Cf. Eust. p. 622, 14 sqq.

ὄρκους καὶ τὴν παράβασιν, οὐκ ἐπαχθῆ. σχεδὸν γὰρ καὶ ὁ ἀκροατὴς τοῦτο βούλεται τὸ μηδὲ γένος ἐπιλιμπάνεσθαι τῶν ἐπιόρκων. τάχα γοῦν καὶ ὑπὲρ τῶν θεῶν ὀργίζεται. ἄλλως τε πρῶτος μὲν ἐστὶ τοῖς ἀρχομένοις, βαρὺς δὲ τοῖς ἀντιπάλοις· τοῦτο γὰρ βασιλέως ἀγαθοῦ καὶ
5 ἱχυροῦ.

77. τί βούλεται τὸ Αἰνεῖα τε καὶ Ἔκτορ, ἐπεὶ πόνος ὕμμι *B f. 83^a ad μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὐνεκ' ἄριστοι πᾶσαν Ἔκτορ. ἐπ' ἰθὺν ἐστε μάχεσθαι τε φρονεῖν τε; τὸ μὲν οὖν ἐγκεκλίθει L f. 128^a, II. τὸν πόνον αὐτοῖς ἔχει τὴν μεταφορὰν ἦτοι ἀπὸ τῶν χειραγωγουμένων
10 δι' ἀσθένειαν καὶ ἐπικλινόντων αὐτοὺς πρὸς τοὺς κουφίζοντας ἢ ἀπὸ τῶν ζυγοστατούντων καὶ ρεπόντων εἰς μέρος. ἡ ῥοπή οὖν τῶν πραγμάτων πρὸς ὑμᾶς ἐστὶ κεκλιμένη, τὸ ἀσθενὲς καὶ ἑαυτὸ φέρειν μὴ δυνάμενον ὑμεῖς διακρατεῖτε ὀρθοῦντες. ἢ ἀπὸ τῶν ἐγκεκλιμένων τινὶ ζῶων ἐγκέκλιται οὖν, ἐν τῇ ὑμετέρα φροντίδι περικέκλειται ἡ σωτηρία τῶν
15 πραγμάτων. καὶ ἡ αἰτία· οὐνεκ' ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἐστε· ἢ ἰθὺς οὖν ἡ ὁρμή, ἀπὸ τοῦ πρόσω φέρεσθαι. ἐπὶ πᾶσαν οὖν ὁρμὴν καὶ τοῦ φρονεῖν καὶ τοῦ μάχεσθαι ἐστε ἄριστοι. ἢ ἰθὺς ὀρθότης· ἄριστοι οὖν ἐστε ἐν πάσῃ ὀρθότητι τοῦ τε φρονεῖν καὶ τοῦ μάχεσθαι.

ἀρετὴ τῶν ἡγουμένων βουλευέσθαι μὲν ἄριστα τὸ συμφέρον, B f. 83^a ad
20 πράττειν δὲ κάλλιστα τὸ βεβουλευμένον. θεραπεύει δὲ αὐτούς, ἵνα ὡς φρονεῖν. φρόνιμοι δέξωνται τὴν συμβουλήν. Ἔκτορα δὲ πέμπει ὡς πείοντα τὴν θεὸν διὰ τῆς ἀξιοπιστίας.

80. ὁ τρόπος κύλλησις κτλ. (B f. 83^a ad στῆτ', Lp f. 121^b)
Dindorfius (Phil. XVIII, p. 344) e coniectura ad Porphyrium retu-

1 οὐκ ἐπαχθῆς (corr. ex ἐπάχθει) Ἀγαμέμνων Lp 2 τὸ δὲ μὴ δὲ γένος Lp ἐπιλιμπάνεσθαι (i post λ in ras.) B 3 γοῦν (supra ου alqd. eras.) B οὖν pro γοῦν L σχεδὸν οὖν ὑπὲρ τῶν θεῶν ὀρίζεται Lp 3. 4 πρὸς τοὺς ἀρχομένουσ Lp 4 post ἀντιπάλοις Lp: καὶ αὐτίκα ἀν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι, βασιλεὺς γὰρ ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής 6 Ἔκτορ (o in ras.) B 14 περικέκλειται Bkk.; codd. παρακέκλιται 16 ἢ ante ἰθὺς et οὖν om. L 18 καὶ μάχεσθαι B, τοῦ μάχ. καὶ τοῦ φρ. L

3 † Eust. Z, p. 624, 30: οὕτω βαρὺς ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐπιόρκοις ἐχθροῖς ὁ τοῖς ἀρχομένοις πρῶτος.

14 † A f. 82^a c. l. ἐγκέκλιται (Z 78): ἐπίκειται, ἐγκείται, ἐμπέπηκται, ἐν τῇ ὑμετέρῃ φροντίδι περικέκλειται ἢ σωτηρία τῶν πραγμάτων.

16 A interm. Z 79 c. l. πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν· εἰς πᾶσαν ὁρμὴν.

19 sqq. Ad Porphyrium referendum videtur, cum Eustathius Z, p. 626, 26, verba quae initio scholii B leguntur ita afferat, ut ex eodem fonte petita esse appareat unde verba scholii *B (supr. lin. 16) hausit. Legitur enim apud eum: ὅτι ἀρετὴ στρατηγοῦ κατὰ τοὺς παλαιούς βουλευέσθαι μὲν ἄριστα τὸ συμφέρον πράττειν δὲ κάλλιστα τὸ βεβουλευμένον. διὸ καὶ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἑλένος — φησὶν, ὡς ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἐστε μάχεσθαι τε φρονεῖν τε, ἤγουν ἐπὶ πᾶσαν ὁρμὴν τοῦ μάχεσθαι καὶ τοῦ φρονεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ὕμιν κτλ.

lisse videtur. Cum enim contendat e longiore scholio Porphyriano excerpta esse, ubi illud legatur non addidit.

92. v. 273.

102. v. 116, p. 91.

- A f. 82^b c. l.** 114. καὶ πῶς οὐδὲν εἶπε τοῖς <ταῖς cod.> βουλευταῖς ἀλλὰ ταῖς 5
εἶπω βου-
λευτήσι. γυναίξί (v. 270); νοητέον οὖν ἦτοι κατὰ τὸ σιωπώμενον κάκείνοιο
αὐτὸν εἰρηκέναι, ἢ ὡς ἐπὶ στρατείας καὶ παρατάξεως τοῦ πρόποντος
χάριν τοῦτο προτεθεικέναι.
- *B f. 84^a ad
φωνήσας
ἀπέβη.** 116. ἀποροῦσιν ἐπὶ τῇ ἀποστάσει Ἐκτορός τινες τῇ εἰς τὴν πόλιν
γεγονυῖα. πάσης γὰρ οὕτως τῆς ῥοπῆς τῶν πραγμάτων παρὰ τοῖς 10
Ἑλληνιν οὔσης, δυνάμενος ὁ Ἐκτωρ καὶ ἄλλον ἀποστέλλειν πρὸς τὴν
μητέρα, ἵνα εὔξηται καὶ τὰς ἄλλας εἰς τοῦτο παρακαλέσῃ, οὐ ποιεῖ
τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸς ἄπεισιν. οἱ μὲν φαίν, ὅπως τῇ γυναικὶ διαλεχθῆ
τοῦτο τὸν ποιητὴν οἰκονομήσαι. οἱ δὲ τοῦτο μὲν ἄλλως φαίν ἐπα-
κολουθῆσαι, προηγουμένον δὲ ἰδεῖν ὡς εὐλογον εἶναι ἀπαίτησιν . . . φαίν 15
ὅτι παρῶν τε οὐδὲν ὠφέλει καὶ ἀπελθῶν ἐξ ὧν ὁ μάντις ἔλεγεν ἀπαλ-
λαγὴν τῶν παρόντων εὕρισκε, παρασκευάσας τὸ θεῖον εὐμενές. καὶ οὐ
μικρὰν δὲ ἔφασαν ἐπιστροφὴν τοῦ θεοῦ εἶναι τὸ ἢ διὰ τοῦ τυχόντος
ἢ διὰ τοῦ προεστῶτος τῶν πραγμάτων γίνεσθαι τὴν θεραπείαν, ἐπεὶ
οὐδὲ τὸ ὑπὸ οἰκέτου τυχεῖν διακονίας ὅμοιον τῷ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ ἢ 20
ἀδελφοῦ ἢ γυναικός· ὑπὸ τῶν ἀρίστων γὰρ τιμωμένους τοὺς θεοὺς
εἰκὸς μᾶλλον χαίρειν ἢ ὑπὸ τῶν τυχόντων. ἔπειτ' οὐ περὶ τοῦ Ἐκτορος
Ζητεῖν δεῖ, διὰ τί χωρίζεται πεισθεὶς τῷ μάντει καὶ τούτου ἀκούσας
ἐκτελεῖ τὴν πρόσταξιν, συντελεῖν τὰ κελευόμενα πρὸς τοὺς θεοὺς καθ-
ήκειν κρίνας· πρὸς δὲ τὸν μάντιν, εἰ ἄρα, Ζητεῖν ἔδει, δι' ἣν αἰτίαν καὶ 25
τοῦτον ἀπάγει. εἶπε δ' ἂν ὅτι οὐ πρὸς τὰς δόξας τῶν πολλῶν ἅπαντα
πέφυκεν εἰς τοὺς θεοὺς καθήκοντα, ἀλλ' ὡς περ ἐφάνη δεῖν εὐχασθαι καὶ
θεῶν οὐκ ἄλλω ἀλλὰ τῇ Ἀθηνᾷ, πέπλον τε ἀναθεῖναι τὸν χαριέστατον
ἠδὲ μέγιστον καὶ βουθυσίας ὑποσχέσθαι καὶ διὰ πρεσβυτίδων γυναικῶν

10 γὰρ addidi; cod. πᾶ.... (litterae madore extinctae) 13 post ἀπει-
σιν 3 fere litterae evanuerunt: λύσις? 15 ἰδεῖν et ἀπαίτησιν (post h. v. tres
fere litt. evan.) vix sana 18 μικροῖς cod.; corr. Vill.

9 sqq. †*B f. 84^a ad ὄφρ' v. 113 (id. L f. 128^a, in alio quodam codice Din-
dorfio auctore, Phil. XVIII, p. 344, Porphyrii nomen prae se ferens): ἡ εἰς
τὴν Ἴλιον ἐπάνοδος τοῦ Ἐκτορος <ἡ τοῦ Ἐκτ. ἐπαν. εἰς τὴν Τροίαν L, cf. Phil.
l. c.> ἀλόγως ἔχειν δοκεῖ· καὶ γὰρ διὰ κήρυκος τὰ περὶ τὴν θυσίαν ἀποσταλῆ-
ναι ἠδύνατο. ἡ λύσις <ἡ λέξις L> ἐκ τοῦ καιροῦ· τῶν γὰρ Τρώων ἐθελουκα-
κούντων διὰ τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπουσίαν, τὸ πλέον ἐπὶ τοῦτον <τούτους B>
πορεύεται.

†B f. 84^a ad ἀπέβη v. 116 (L f. 128^b; Lp f. 122^b c. l. ὡς ἄρα φωνήσας ἀπ-
έβη): καὶ πῶς ἔδει τσαυτῇ περιστάσει συνεχομένων τῶν Τρώων ἀναχωρεῖν καὶ
μὴ μᾶλλον ἐπικηρυκεύσασθαι τὴν θυσίαν; ἀλλ' ἦδει τοὺς Τρώας ἐθελουκακούν-
τας τῇ ἀπουσίᾳ Ἀλεξάνδρου, καὶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦτον <ἐφ' ὃν μάλιστα Lp> ὄφ-
μητο, ἵνα διεγείρῃ καὶ αὐτόν.

καὶ ἐντίμων καὶ τῶν ἱερείων γενέσθαι τὰς εὐχάς, οὕτως δὲ καὶ ὅτι διὰ
 πρεσβευτοῦ καὶ ἀξιόχρεω Ἐκτορος παντὶ λῶον ἐφάνη τὴν πραγματείαν
 γενέσθαι, μείζονα ἔχοντος τὴν τοῦ συμφέροντος κατάληψιν ἢ οἱ ἄλλοι
 ἰδιῶται. καὶ μῆνις θεῶν πολλάκις ἰδίως διὰ τινος λύεται προσώπου
 5 καὶ διὰ τοῦδε μᾶλλον τοῦ ἱερείου ἢ τοῦδε καὶ τῶνδε παρόντων ἢ
 τῶνδε. χωρὶς δὲ τούτων οὐκ ἔρημον ἄρχοντος κατέλιπε τὸ στρατό-
 πεδον, ἀλλ' οἱ τε ἀδελφοὶ παρήσαν πολλοὶ καὶ ὁ Αἰνείας καὶ οἱ Ἄντη-
 νορίδαι καὶ Πουλυδάμας, ἀξίωμα ἐπὶ τῷ μάχεσθαι καὶ φρόνημα οὐ
 μικρὸν ἔχοντες. δεῖ οὖν μᾶλλον λογίζεσθαι διὰ τὴν εἰρημένην χρείαν
 10 καὶ ἄλλα παρευρίσκειν ὠφελεῖν μέλλοντα τοὺς οἰκείους, ὧν καὶ τὸ
 ἔξαγαγεῖν κρυπτόμενον τὸν Ἀλέξανδρον καὶ οἴκου διατρίβοντα· πρὸς
 ὃν εἰκὸς ἀγανακτοῦντας τοὺς Τρῶας ἐθελοκακεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. ῥαδίως
 δὲ οὐκ ἂν ἐξήγγελλε πέμπας ἄλλους πρὸς αὐτόν.

καὶ γὰρ καὶ τὸ μονομάχιον τούτῳ πεισθεὶς ἐποίησε (H 54 sqq.). **B** f. 83^b ad
 15 δεϊκδαίμων δὲ ὧν οὐ θέλει παρέργως τὴν θυσίαν γενέσθαι. ἄλλως τε
 παροξύνει αὐτοὺς καὶ καταλείπει Αἰνείαν. ἢ πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν στρα-
 τευμάτων· διὸ καὶ τὸ μονομάχιον Γλαύκου παράγεται. ἢ ἐπεὶ ὠνει-
 δικται ὑπὸ Καρπηδόνοιο (E 472 sqq.) Ἀλέξανδρον θέλει παρεγείραι. **B** f. 84^a ad
 κασιγνήτω
 v. 102.
Lp f. 122^a c. l.
 ὡς ἔφαθ',
 Ἐκτωρ.

129. πῶς, φασι, λέγει Διομήδης οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπου-
 20 ρανίοισι μαχοίμην· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερός
 Λυκόρογος δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν, ὅς
 ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας εὐε κατ' ἠγάθειον
 Νυκτίον, αἰ δ' ἅμα πᾶσαι θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν ὑπ' ἀν-
 δροφόνοιο Λυκούργου καὶ τὰ ἔξης; πῶς γὰρ παραιτεῖσθαι λέγων
 25 τὸ θεομαχεῖν αὐτὸς μὲν δύο τέτρωκε θεοὺς ἦδη, τὸν Διόνυσον δὲ ἐν
 αὐτοῖς τούτοις μαινόμενον λέγει καὶ πεφευγῆναι εἰς θάλασσαν φοβηθέντα;
 ἄτοπον γὰρ καὶ ψεύστην ὁμοῦ καὶ βλάβημον τὸν Διομήδη κατελέγ-
 χοντα. λύσις. τὸ μὲν οὖν τρῶσαι θεοὺς οὐ κατὰ προαίρεσιν αὐτοῦ
 γέγονε, καθ' ὑπηρεσίαν δὲ ἄλλης θεοῦ κατὰ θεῶν ἔπεσθαι καὶ αὐτῆς

***B** f. 84^a ad
 μαχοίμην.
L f. 126^b.
 Cf. Phil.
 XVIII, p.
 344, II.

1 ἱερείων cod.; corr. Bkk. 2 ἀξιόχρεω Vill.; cod. ἀξιόχρεων corr. ex ἀξιο-
 χρέως 17 παράγεται (αγε e corr.) B 19 λέγων L 22 διονύσοιο L 23 νη-
 χιον αἰ δὲ ἅμα L 24 ante πῶς L ἀπορία 28 οὐκ αὐτοῦ κατὰ προαίρ. γέγ. L

14 sqq. Cf. Eust. p. 625, 50 sqq.

28 sqq. †*B f. 65^a ad ἀχλὺν E 127 (Lp f. 104^b): διὰ τί ἢ Ἀθηνᾶ ἀφείλετο
 <ἀφείλατο Lp> τῷ Διομήδει τὴν ἀχλὺν ὄφρ' εὐ γινώσκῃσι πότερον θεὸς ἐστὶν
 ἢ ἀνθρώπος; καὶ φαμεν· μέχρι τοῦ τὴν Ἀφροδίτην τρῶσαι καὶ τὸν Ἄρεα ἔδωκεν
 αὐτῷ τὴν δωρεάν ἀλλ' οὐκ αἰεὶ. τρωθέντων δὲ τούτων πάλιν κατὰ τὸ σιωπῶ-
 μενον ἀποδίδοται καὶ ἡ οἰκεία ἀχλὺς, δι' ἣν ἀγνοεῖ καὶ τὸν Γλαῦκον καὶ ἀνα-
 πυνθάνεται πότερον θεὸς ἐστὶν ἢ ἀνθρώπος.

†A f. 64^b ad E 127 c. l. ἀχλὺν δ' αὐ' τοὶ κτέ (L f. 96^b, cf. Par. 2894 ap.
 Cramer. III, p. 250): πῶς <φῶς A; πῶς οὖν L>, φησὶν, <ins. νῦν εὐθαρσῆς
 γενόμενος L> ἐν τοῖς ἔξης ἀγνοεῖ τὸν Γλαῦκον Διομήδης λέγων τίς δὲ σὺ
 ἐσσι φέριστε (Z 123); καὶ φαμεν ὅτι πρὸς καιρὸν ἀφήρηται τὴν ἀχλὺν ὑπὸ
 τῆς Ἀθηνᾶς <τὴν ἀχλ. ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τῆς Ἀθ. L>, ἵνα τρώσῃ τὴν Ἀφρο-

κελευσάσης. τοῖς δύο δ' εἰρηκυίας Ἀθηνᾶς μόνοις δεῖν ἐναντιωθῆναι καὶ διὰ τούτους τὴν ὁμίχλην ἀφελούσης καὶ τὴν ἀπὸ τούτων μόνων ἀγνωσίαν ἀφηρημένης, προσθείσης δὲ μή τι κύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι τοῖς ἄλλοις (E 130), καὶ τοῦ Διομήδους εἰπόντος ἄλλ' ἔτι ὧν μέμνημαι ἐφετμέων, ἅς ἐπέτελλες· οὐ μ' 5 εἶας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι τοῖς ἄλλοις (E 818 sqq.), Γλαύκου δὲ θραυτέρων ἐπιόντος, εὐλαβεῖται, μή τις εἴη θεός, καὶ τὰς παραγγελίας εἰς μνήμην ἀγείρει, λέγων· οὐκ ἂν ἔγυγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.

μαϊνόμενος δὲ ὁ Διόνυκος οὐ κατὰ βλασφημίαν εἴρηται, ἀλλὰ 10 παραστατικῶς τῆς τοῦ θεοῦ κατὰ βακχείαν ὀργῆς, φλέγοντος ἰσχυρῶς καὶ ἀκμάζοντος ἐρρωμένως ἐν τῇ τῆς χορείας καταστάσει, ὁμοίως τῷ μαίνεται δ' ὡς ὄτ' Ἄρης ἐγχεσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ (O 605). καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων τοῖς ἔργοις κατ' ἀνδρείαν μαίνεται φαμέν, μανίαν τὴν ἐνθουσιαστικὴν πράξιν λέγοντες. καὶ 15 Πλάτων (Phaedr. p. 244) δὲ διαιρῶν τὰς μανίας δείκνυσι τὰς ἀγαθὰς τε καὶ θείας, αἱ τινὲς εἰσι. φυγὴν δὲ Διονύσου οὐχ ὁ Διομήδης κατέγνωκε, τοῖς δὲ λεγομένοις καὶ κεκρατηκόσι μύθοις Ὀμηρος κρίνων αὐτοὺς εἰς χρεῖαν κατὰ καιρὸν τοῖς ἥρωϊν ἀνατέθεικε. τὰ δὲ κατὰ τὴν Λυκουργίαν οἰκεῖον ἦν εἰδέναι τῷ Διομήδει· Οἰνεὺς γὰρ ὁ πάππος 20 αὐτῷ ὁμόλεκτρος λέγεται Διονύσῳ γενέσθαι. οἶδεν οὖν εἰκότως τὰ

2 ἀφαιρούσης, suprascriptis e et l, L 4 ἀντικρυς L 5 τῶν μέμν. ἐφετμέων L 8 τῆς παραγγελίας εἰς μνήμην ἀγείρει B 12 ἐρρωμένου B, καὶ ἐρρωμένου L; correxi e schol. infra allato 14 τῇ om. L 21 διονύσῳ L

δίτην καὶ <τὸν ins. L> Ἄρεα· τρωθέντων δὲ τούτων πάλιν κατὰ τὸ σιωπώμενον <L; καὶ τὰ σιωπώμενα A> ἀνταποδίδονται <ἀποδίδονται καὶ L> ἢ οἰκεία ἀχλύς, δι' ἣν αἰτίαν ἀγνοεῖ καὶ τὸν Γλαῦκον.

†L f. 96^b *ibid.*, II (cf. Phil. XVIII, p. 349): διὰ τί τῆς Ἀθηνᾶς ἀφελούσης τῷ Διομήδει τὴν ἀχλὺν ὄφρ' εὐ γνώσκῃ <γινώσκει L> πότερον θεός ἐστιν ἢ ἄνθρωπος; ἢ δὲ λύσις· μέχρι τοῦ τὴν Ἀφροδίτην ἰδόντα τρωῶσαι καὶ τὸν Ἄρεα ἔδωκεν αὐτῷ τὴν δωρεάν, ἀλλ' οὐκ αἰεὶ <ἂν L>, τῷ δὲ Γλαῦκῳ ὕστερον τῆς ἀνώτερον <? τρώσεως> ἐντυγχάνει.

†L f. 97^a (cf. Phil. I. c.): πῶς ἀφαιρεθείσης τῆς ἀχλύος ἀναπνθάνεται τὸν Γλαῦκον ὁ Διομήδης, πότερον ἄνθρωπος ἐστιν ἢ θεός; ἔστι δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἢ λύσις. οὐ γὰρ πρὸς πάντα τὸν χρόνον ἀφήρηται τὴν ἀχλὺν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδίτης τρώσειν.

†B f. 84^a ad σύ Z 123 (id. Lp f. 122^b c. I. τίς δὲ σύ ἐσσι): μέχρι γὰρ τοῦ τρωῶσαι τοὺς θεοὺς τὴν ἀχλὺν ἀφήρητο, νῦν δὲ περικείται αὐτῇ.

10—17 †B f. 210^a ad μαίνεται O 605 (id. L f. 333^a) *inverso ordine*: καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων ἐν τοῖς ἔργοις κατ' ἀνδρείαν <ἀνδρείαν, i ex ei corr., B> μαίνεται φαμέν, μανίαν τὴν ἐνθουσιαστικὴν πράξιν λέγοντες. καὶ Πλάτων δὲ διαιρῶν τὰς μανίας δείκνυσι τὰς ἀγαθὰς τε καὶ θείας αἰτινὲς εἶσιν. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Διονύσου μαϊνόμενος εἴρηται, οὐ κατὰ βλασφημίαν ἀλλὰ παραστατικῶς τῆς τοῦ θεοῦ κατὰ βακχείαν ὀργῆς, φλέγοντος ἰσχυρῶς καὶ ἀκμάζοντος ἐρρωμένως ἐν τῇ τῆς χορείας καταστάσει.

κατὰ τὸν Διόνυσον καὶ ὁποίου τέλους ἔτυχεν ὁ πρὸς τοῦτον μαχεσά-
 μενος Λυκούργος. ἐναργῶς δὲ καὶ ἐν ὀλίγοις καὶ κυρία τῇ λέξει χρώ-
 μενος χορείαν ἀπήγγειλε Βακχῶν· ὁ μὲν γὰρ Λυκούργος τὸν πέλεκυν
 ἀνατετακῶς ὁρᾶται — οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ βουπλήξ —, αἱ δὲ φεύγουσαι
 5 κατὰ τὸ ὄρος, οἱ δὲ θύρσοι κείμενοι χαμαί, ὁ δὲ Διόνυσος διὰ δέος
 καταδυόμενος εἰς τὴν θάλασσαν ὡς ἂν ἔτι παῖς, καὶ Θέτις ὑποδεχομένη
 τοῖς κόλποις ὡς νήπιον ἔτι καὶ παῖδα. τὸ δὲ δεδιότα διὰ τὴν ἀπειλήν
 τοῦ ἐπανατειναμένου τὸν πέλεκυν ἀνδροφόνου Λυκούργου καὶ τὸ τὰ
 θύσθλα δὲ καταχέαι φάσαι, ἀλλὰ μὴ ρίψαι, τὸ ἄβρὸν τῶν περὶ τὸν
 10 Διόνυσον Βακχῶν παραστήσει.

150. κατὰ τὸν Πορφύριον εἰς τὸ ἐθέλεις ὑποστικτέον, ἴν' ἦ τὸ **Lp f. 123^a c. 1.**
 δαήμεναι ἀντὶ τοῦ δάθη. εἰ δ' ἐθέλεις.

164. 65. οὐ γὰρ, ὡς τινες ἐξεδέξαντο, τεθνήξῃ ἀναιρεθεὶς ὑπὸ **L f. 131^a, II.**
 τοῦ ἐπιβούλου, εἰ μὴ φθάσας σὺ τοῦτον ἀποκτείνεις. ἔστι δὲ ἠθικὴ ἡ ***B f. 85^a ad**
 15 φράσις λέγουσα ὅτι καλὸν σοὶ ἀποθανεῖν, Προῖτε, εἰ μὴ τιμωρήσεις τὸν **τεθναίης (us-**
 ὑβρίσαντά σε διὰ τὸ θελήσαι μοι μιγῆναι οὐκ ἐθελούσῃ· ἀποθάνοις, ὦ **que ad**
 Προῖτε, εἰ μὴ με ἐκδικήσεις, κατὰ ἄρὰν λεγούσης. συντόμως δὲ τὰ **lin. 19).**
 ἀρχαῖα δεδήλωκε, μιγῆναι οὐκ ἐθελούσῃ, ἀλλ' οὐχ ὡςπερ Ἡσιόδος **Cf. Scor. et**
 τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάτου γυναικὸς διὰ μικρῶν ἐπεξελεθῶν. **Harl. ap.**
 20 τρεῖς δὲ οὗτοι τρόποι μίξεως· ἡ γὰρ βούλεται τις μὴ βουλομένης τῆς **Dind. III,**
 γυναικὸς, ὡς ἡ Ἄνθεια τὸν Βελλεροφόντην διέβαλλεν, ἡ μὴ βουλόμενος **p. 289.**
 βουλομένη σύνεστιν, ὡςπερ Ὀδυσσεὺς παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ
 τῇ Καλυψοῖ (ε 155), ἡ βουλομένη βουλόμενος, ὡςπερ Αἴγισθος τῇ Κλυ-
 ταιμνήστρᾳ· καὶ γὰρ ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε
 25 (γ 272). τέταρτος γὰρ τρόπος οὐκ ἔνεστιν· οὐδὲ γὰρ ἄκων ἀκούσῃ
 σύνεστιν.

2 ἐναργίας (?) **L** καιρία **L** 3 βάκχων **BL**; corr. **Dind.** 4 αἱ δὲ φεύ-
 γουσαι, supra scriptis οἱ et ι (ut sit οἱ δὲ φεύγουσι) **B**, οἱ δὲ φεύγουσι **L** 6 καὶ
 Θέτιν ὑποδεχομένην **L** 7 τὸ correxi; codd. τὸν 9 ...θλα (θύς evan.) **B**
 καταχῆαι **L** 9. 10 τὸ ἄβρὸν παρὰ τὸν διόνυσον βάκχων (corr. e βάκχων) παρα-
 στήσει **L** βάκχων **B** 13 οὐχ ὡς τινες **B** ἔξεδ. τὸ τεθνήξῃ **L** 14 ἀποκτεί-
 νης **L** 15 λεγούσης **B** τιμωρήσαις **L** 16 θελήσαι μιγῆναι μοι **B** 18 ἀρ-
 χαῖα vix sanum; αἰσχρά? 19 ἀκάτου **BL**; corr. **Dind.** 20 τρεῖς δὲ sqq. in ***B**
 non exstant 21 διέβαλεν **Sc.** 22 ἐθέλων om. **L** θελούσῃ **Sc.** 23 ἡ βου-
 λομένην **L** 25 οὐκ ἔστιν **Sc.**

11 Idem omisso Porph. auctore **B f. 84^b** et **A f. 83^a h. l.**, ita ut rem ab illo
 allatam recte ad Nicanorem Friedlaender retulerit (**Nic. π. Ἰλ. στιγμ.**, p. 186).

13—17 **Cf. duo schol. Lp f. 123^b, c. 1. τεθναίης** (p. 297, 35—298, 3 **Bachm.**).

20 † **B f. 85^a ad οὐκ ἐθελούσῃ** (id. **Lp f. 123^b c. 1. μιγῆμεναι**): τρεῖς τρόποι
 μίξεων. ἡ βούλεται τις μὴ βουλομένη μιγῆναι, ὡς νῦν οὗτος λοιδορεῖται. ἡ μὴ
 βουλόμενος βουλομένη, ὡς Ὀδυσσεὺς παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ τῇ Καλυ-
 ψοῖ. ἡ ὡς Αἴγισθος τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ἐθέλων ἐθελούσῃ. τέταρτος δὲ τρόπος
 οὐκ ἔστιν· οὐδεὶς γὰρ ἄκων ἀκούσῃ πάποτε <ποτὲ **Lp**> μίγνυται. **Cf. Eust. p.**
 632, 17: ἐνταῦθα δὲ ἐνθουμητέον τὸ τοῦ Πορφυρίου, ὡς ἡ ἐθέλων ἐθέλουσαν
 τις εὐρίσκει κτλ., id. γ 272 (p. 1467, 27).

- B f. 85^a ad** 166. ἀντὶ τοῦ παραδόξου. πῶς δὲ οὐκ ἤλεγξε; διακύρει διὰ τού-
οἶον.
Lp f. 123^b. του τὸ τῶν ἀνδρῶν γυναικοπαθὲς Ὅμηρος.
Lp f. 123^b c. 1. 168. οἱ μὲν τὰ γράμματα. κατὰ γὰρ λόγον φιλόσοφον, ἐπεὶ εἰσι
σῆματα
λυγρά.
σημεῖα φωνῶν ἢ νοημάτων ἢ πραγμάτων· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο
(H 175)· ὅς μιν ἐπιγράψας (H 187). ἄτοπον γὰρ τοὺς πᾶσαν 5
τέχνην εὐρόντας οὐκ εἰδέναι γράμματα. τινὲς δέ, ὡς παρ' Αἰγυπτίους,
ἱερὰ ζώδια, δι' ὧν δηλοῦται τὰ πράγματα. Πορφύριος μὲν σῆματα
τὰ γράμματα, πίνακα δὲ τὸ λεγόμενον πινακίδιον.
- B f. 96^a ad** γράμμασιν ἐσημήναντο (H 175). καὶ πῶς ὁ κήρυξ οὐδὲ οἱ
H 175.
Lp f. 136^a. ἄλλοι γνωρίζουσιν; ὅτι ἐθνικὰ ἦν. 10
172. ad Δ 434.
- Eust. Z, p.** 179. καὶ ζητητέον τὸν Πορφύριον καλῶς τοῖς περὶ τούτων (de
634, 41. Chimaera rebusque ad eam pertinentibus) διαιτῶντα.
- ***B f. 85^b ad** 200. τίς ἡ αἰτία, φασὶ, τοῦ τὸν Βελλεροφόντην ἀπεχθῆ πᾶσι θεοῖς
κεῖνος. γενέσθαι καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων συνανατροφὴν ἐκκλίνειν; καὶ πρὸς 15
τίνα ἔχει τὴν ἀναφορὰν τὸ
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
ἦτοι ὁ καππεδίον τὸ ἀλήιον οἶος ἀλάτο;
τὸν θ' ἑαυτοῦ πρόγονον πῶς οὐκ ἀφρόνως ὁ Γλαῦκος ἀπεχθῆ γενέσθαι
θεοῖς καταγγέλλει ἀφ' οὗ τὴν τῆς ξενίας φιλίαν καταβάλλεσθαι ἐμελλε; 20
ρήτεον δὲ ὅτι οὐδέπω γνωρισθεὶς ὁ Γλαῦκος Διομήδει, ὡς προγονικὴν
ἔχων πρὸς αὐτὸν φιλίαν, ὑπεύθυνός ἐστιν ἀπλοϊκώτερον διηγούμενος

1 δὲ om. Lp 1. 2 ἢ διακύρει τὸ γυναικοπ. τῶν ἀνθρώπων διὰ τούτων Ὅμη-
ρος Lp 14 post ἀπεχθῆ in cod. quattuor vel quinque literae erasae; tentavi
πᾶσι

3—8 Duo scholia eandem fere rem continentia conglutinata sunt. Prius
quoque scholium (lin. 3—7) quin ad eundem Porphyrium referendum sit, col-
lata quaestione ad H 175 quamvis pessime tradita, quam huc transtulimus (lin.
9. 10), dubitari vix poterit.

3. 4 †Eust. p. 633, 10.

7. 8 Omisso Porphyrii nomine idem B f. 85^a ad *σήματα*: *σήματα μὲν τὰ
γράμματα, πίνακα δὲ τὸ λεγόμενον πινακίδιον*. Ceterum vix est quod moneam
ita interpretatum Porphyrium ab Aristarchi sententia dissentire (v. Lehrs,
Arist. p. 95).

10 Verisimile videtur etiam prima verba scholii B f. 96^b ad *γινώσκοντες* H 185
(id. L f. 150^a, Lp f. 136^a c. 1, *οἱ δ' οὐ γινώσκοντες*) huc referenda esse: *οὐχ οἱ αὐ-
τοὶ γὰρ ἦσαν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι χαρακτηῆρες· διάφορα δὲ καὶ τὰ τῶν στεί-
χων ὀνόματα*. De iis quae ibi sequuntur de Callistrato Samio res in medio re-
linquenda.

12 Neque quid Eustathius in iis quae apud eum antecedunt vel sequuntur
neque quid scholia, si forte, e Porphyrio hauserint investigari potest. Cogitet
quis de B f. 85^a ad *πρόσθε* Z 181 (id. Lp f. 124^a): *εἰ τὸ πλεῖον καὶ ἐμπρόσθιον
μέρος εἶχε λέοντος, ἔδει αὐτὸ χίμαιραν μὴ καλεῖσθαι ἀλλὰ λέοντα κτλ.*, quae iis
fere respondent quae apud Eust. p. 634, 45—49, exstant. Sed parum certum.

τὰ κατὰ τὸν πάππον καὶ ἀληθέστερον μᾶλλον ἢ κεχαρισμένως, ὡς περ
 δ' ἐν ἀρχῇ διέκυρε τὰ ἀνθρώπινα τὸ φρύαγμα τοῦ Διομήδους καθαιρῶν·
 Τυδεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεΐνεις; οἷη περ φύλλον
 γενεὴ τοιήδε καὶ ἀνδρῶν· φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις
 5 χέει, ὡς ἀνδρὸς γενεὴ ἡμὲν φύει ἢ δ' ἀπολήγει (v.145-49), οὕτω
 καθαιρεῖ δι' οἰκείων παραδειγμάτων· ἢ μήποτε, τῶν καθόλου ῥηθέντων
 ἐν τοῖς πρόθεσι, πίστις ἢ περὶ τὸν πρόγονον μεταβολὴ ἐκ τοσαύτης
 ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας γενομένη. ἐκεῖνο δὲ πάλιν, ὅπερ ἔπρεπε τῷ
 ἀπογόνῳ, * * * * γεγενῆσθαι τὴν συμφορὰν, οὐκ ἀπεκάλυψε. μήποτ' οὖν,
 10 ὡς φαμεν ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀναφορὰν εἰς τὰ καθόλου περὶ
 τῶν ἀνθρώπων ῥηθέντα, ὡς θάλλει τε ὁμοῦ καὶ πάλιν μαραινεται
 — κάκεινος οὖν, ὅτε τὰ ἀνθρώπινα πάσχειν ἔμελλε καὶ ταῖς τύχαις ἐν-
 ἴσχεσθαι ταῖς ἀνθρωπίναις, μεταβέβληκεν —, ἐπειδὴ τὰς μὲν εὐτυχίας
 εἰώθασι ἀναφέρειν εἰς τὸ θεοφιλέσ, τὰς δὲ δυστυχίας εἰς ἀπέχθειαν
 15 θεοῦ, τὴν μεταβολὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον τοῦ Βελλεροφόντου εἰκότως εἰς
 ἀπέχθειαν θεῶν ἀνατέθεικεν. ὅτι δὲ πολλή τις ἢ κατ' αὐτὸν μεταβολὴ
 γέγονε, δηλοῖ ἃ καταλέγει δυστυχήματα αὐτοῦ· Ἰκανδρον μὲν γὰρ τὸν
 υἱὸν αὐτοῦ Ἄρης μαρνάμενον Κολύμοιοι κατέκτανε, Λαοδάμειαν
 δὲ τὴν θυγατέρα χωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. οὐκ ἀπ-
 20 εἰκὸς οὖν ὑπερπαθήσαντα αὐτὸν ἐπὶ τῇ τῶν τέκνων ἀπωλείᾳ φιλήρημον
 γενέσθαι καὶ πενθοῦντα ἀνακαλεῖσθαι τοὺς θεοὺς ὡς θεομιχῆ γενόμενον.
 ἄπερ οὖν ἐκεῖνος δυστυχῆ περὶ ἑαυτοῦ κατακέκρικε, ταῦτ' εἰς τὰ γένη ὡς
 διαδοθέντα εἰκὸς ἦν μὴ ἀγνοῆσαι τὸν ἔκγονον. ἄμεινον γὰρ διὰ τὰ
 τέκνα φάναι τὸ τῆς λύπης μέγεθος γενέσθαι ἢ νόσῳ ἀνενέγκαι τὴν
 25 αἰτίαν τῇ τῶν μελαγχολώντων, οἱ φιλήρημοι γίνονται καὶ τὰς λεωφό-
 ρους ἐκτρέπονται λυπούμενοι ἐπὶ μηδενὶ λύπης ἄξιῳ. Ἀντίμαχος δὲ
 ἐν τῇ Λύδῃ, ὅτι τοὺς Κολύμους ἀνεῖλε θεοῖς ὄντας προσφιλεῖς, διὰ

3 τὴν cod. 4 τοιή δὲ cod. 9 ante γεγενῆσθαι excidisse videntur διὰ τῶν
 θεῶν vel ἐκ τῆς τῶν θεῶν ἐχθρας vel similia; lacuna in cod. non exstat 14 δυσ-
 τυυχίας ἐπάχθειαν θεοῦ (om. εἰς) cod.; corr. Vill.

1 sqq. † (Paucis tantum aliunde additis) B f. 85^b ad καππεδῖον v. 201 (id.
 L f. 131^b): ἡ τῶν παιδῶν ἀπώλεια γέγονεν αὐτῶ τοῦ μονασμοῦ αἰτία, ὡς καὶ
 τῷ Λαέρτῃ. ἀλλήιον δὲ πεδῖον, ὅπερ ᾄκει ἀλεείνων τοὺς ἀνθρώπους.
 τάχα δὲ καὶ τὰ τῆς τύχης εἰς θεοὺς ἀναφέρει. ὥσπερ δὲ ἐν ἀρχῇ διέκυρε τὰ
 ἀνθρώπινα, τὸ φρύαγμα Διομήδους καθαιρῶν, καὶ νῦν οὐκ ἀπώκησε τὴν τῆς
 τύχης περὶ τὸν πρόγονον ὁμολογῆσαι μεταβολήν; ἢ τάχα πιστοῦται τὰ ἀγαθὰ
 διὰ τῆς ὁμολογίας τῶν ἀνυχιῶν. τὸ δὲ ἀλλήιον τινὲς ἐδάσανεν παρὰ τὸ τοὺς
 <om. L> ἄλας ἐκεῖ πῆγνυσθαι, ἄμεινον δὲ φιλοῦν ἀπὸ τῆς ἄλης (extrema etiam
 in cod. A Z 200).

23 † B f. 85^b ad θυμὸν v. 202 (id. Lp f. 124^b c. l. ὃν θυμὸν κατέδων, L f.
 131^b post ea quae ad lin. 1 sqq. edidimus pergens: τὸ δὲ ὃν θυμὸν κατέδων
 οὐχ ὡς κτλ.): οὐχ ὡς οἱ <om. L; B spr. lin. script.> νεώτεροί φασι <om. Lp>
 μελαγχολήσας <μελαχολήσας Lp> ἀλλ' ὀδυνώμενος ἐπὶ τῇ τῶν ἑαυτοῦ <αὐτοῦ
 Lp> παιδῶν ἀπωλείᾳ ἐμόναξε. διδάσκει δὲ κτλ., quae huc non pertinent. De
 μελαγχολίᾳ Bellerophontis v. Arist. probl. 30, 1 (Eust. p. 636, 35).

τοῦτο μισθῆναι αὐτόν φησιν ὑπὸ τῶν θεῶν. Λέων δέ, ἐν τοῖς Χρυσαορικοῖς γεγράφθαι φησίν, ὡς ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖς * * * * * Προίτῳ μὲν διαβεβλημένος ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀδίκως, Ἰοβάτῃ δὲ ἢ Ἀμφιάνακτι ἐκ τῶν γραμμάτων· τούτῳ δ' ἀκόλουθον καὶ τὸ πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. φασι δὲ τοὺς ὕστερον Πισίδας κληθέντας Κολύμους πρό- 5
τερον κεκληῆσθαι.

201. *B (= Ζητ. Vat. 11) v. in extrema operis nostri parte.

*B f. 86^b ad 234. διὰ τί ὁ μὲν Γλαῦκος προήχθη εἰς φιλοτιμίαν τοῦ ἀλλάσσειν
ἔξέλετο. τὰ ὄπλα χρυσᾶ ὄντα πρὸς Διομήδην, ὁ δὲ ποιητῆς ἐπιτιμᾷ ὡς οὐ δέον
I f. 132^b, II. οὐδ' εἰ φίλος εἶη, προῖεσθαι πλείονος ἄξιον; 10

προγόνων ὁ Γλαῦκος φιλοτιμίαν ἐξηγησαμένου Διομήδους ἀκούσας οὐκ ᾤθη δεινὴ ἐλαττοῦσθαι ταύτης· Οἰνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην ξείνις· ἐνὶ μεγάροισιν ἐείκοσιν ἡματ' ἐρύζας· οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήια καλά· Οἰνεὺς μὲν Ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν, Βελλεροφόντης δὲ 15
δέπας ἀμφικύπελλον (v. 216—220). ταῦτ' οὖν ἀκούσας ὁ Γλαῦκος προήχθη εἰς φιλοτιμίαν προγονικὴν· ὡς γὰρ Βελλεροφόντης Ζωστῆρος οὐκ ἀπηξίωσε χρυσοῦν ἔκπωμα δοῦναι καὶ ὅλως χρύσειον δεδώρηται τῷ ξένῳ, οὕτω καὶ αὐτὸς χρυσοῦν ὃν εἶχε περικείμενον δοῦναι προήχθη, ἀκού- 20
σας παρὰ τοῦ φοβερωτάτου Διομήδους τῶν τότε.

τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσω
εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι
(v. 224), καὶ προσέτι εἰπόντος τοῦ Διομήδους
τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἶδε
γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι (v. 230. 31). 25
μικρολογίας γὰρ ἦν αἰτηθέντα τοῖς μὲν ἄλλοις ὑπακοῦσαι, ἀντειπεῖν δὲ
πρὸς τὰ δῶρα.

ὁ ποιητῆς δέ, φησίν Ἀριστοτέλης, οὐχ ὅτι τὰ πλείονος ἄξια ὄντα προήκατο ἐπιτιμᾷ, ἀλλ' ὅτι ἐν πολέμῳ καὶ χρώμενος προῖετο. οὐδὲν γὰρ ἀλλοιότερον, ὥσπερ ἂν εἰ ἀπέβαλε τὰ ὄπλα· ἐπιτιμᾷ οὖν ὅτι 30
κρείττω προῖετο οὐκ εἰς τιμὴν ἀλλ' εἰς χρῆσιν· ἀναγκαῖον δὲ τοῦτο δηλῶσαι εἰπόντα τὴν ἄξιαν.

τινὲς δ' οὐ καταμέμφεσθαι φασιν ἐν τῷ φάναι Κρονίδης δὲ

2 lacunam, quae in cod. non apparet, sensus postulare videtur 8 L in
lemm.: ἐνθ' αὐτε Γλαῦκος Κρονίδης ἐξέλατο (sic) φρένας Ζεὺς ἀλλάξει L Διο-
μήδη L 9 ὁ ποιητῆς δὲ L 10 τὸ πλ. ἄξ. L 11 ἀκούσαντος L 18 δοῦναι
delendum et pro ὅλως χρύσειον scribendum ὀλόχρυσον videtur; καὶ ὅλως χρυσοῦς
ἔδωρετο conī. Kamn. p. 45 19 περικείμενον e conī. Cobet.; codd. παρακείμενον
20 παρὰ τοῦ L; περὶ τοῦ B 24 τεύχε' ἀλλήλοισι L 25 εὐχόμεθα L 28 φη-
σιν Ἀριστοτέλης, supra scriptis ὡς ὁ, L 29 χρώμενος προήκατο L

φρένας ἐξέλετο Ζεύς· τὸ γὰρ ἐξελεῖν δηλοῖ καὶ τὸ εἰς μέγα ἄραι καὶ αὐξῆσαι, ὡς ἐν τῷ

κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱεσ Ἀχαιῶν (Π 56)· δηλοῖ γὰρ ἦν εἰς τιμὴν γεραίροντές με δεδώκασι καὶ τὸ γέρας μου 5 αὐξοντες· γέρας γὰρ ἔξελον ἐξαιρέτον ποιούντες. τὰ δὲ γινόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ θεοῖς εἰώθασιν ἀνάπτειν. τὸ μέντοι ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου (Z 226) ἀντὶ τοῦ ἐν ὄψει πάντων, ὡς εἰδέναι αὐτοῦς ὅτι ξένοι ἀλλήλων ἐσμέν, ἢ μὴ μόνον ἀλλήλων φειδώμεθα ἀλλὰ καὶ οἱ ὄμιλοι ἡμῶν. ἀλλ' οὔτοι μὲν διὰ προγονικὴν φιλίαν 10 τὸν πρὸς ἀλλήλους ἐσπεύσαντο πόλεμον, Καρπηδῶν δὲ καὶ Τληπόλεμος συγγενεῖς ὄντες καὶ τοῦτο γινώσκοντες συνελθόντες διὰ θανάτου ἐκρίθησαν, τοῦ μὲν ἀποθανόντος τοῦ δὲ τρωθέντος (E 655 sqq.). οὕτως ἡ λεγομένη συγγένεια πρὸς φιλίαν οὐδὲν συνερθεῖ.

ἄλλως. ἀσύμφορον δοκεῖ εἶναι ἄφρονας καλεῖν τοὺς λαμπροὺς 15 τὰς ψυχὰς καὶ ἀποκλείειν τὰς μεγαλοψυχίας τῶν ξένων πρὸς ἀλλήλους. οἱ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσι, τὸ ἐξέλετο ἀποδιδόντες τὸ ἐξαιρέτον καὶ ἔκκριτον ἐποίησε, βιαίως πως. οἱ δὲ περιφραστὴς εἶναι· Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο· μὴ γὰρ ἀμειψάμενος ἀλλ' ἀπειθήσας ἀνηρέθη ἄν, πολὺ βαιότερον ἀποδιδόντες. οἱ δὲ πρὸς τὸν καιρὸν, ὅτι 20 ὁ χρυσοῦς ἐπιτηδεύτερος πρὸς τὸν πόλεμον διὰ τὸ στίλβον τῶν ὄπλων. ἐμοὶ δὲ οὐδ' οὕτως καλῶς * * * * * καὶ γὰρ τε Λιταί εἰσι Διὸς

4 ἦν εἰς in ras. L γεραίροντες μεταδεδώκασι BL 5 ἐξέλον B 7 ὀμίλου L 11 δι' ἀθανάτου L 13 post συνερθεῖ B signum scholii finiti (:—), tum (lin. 14) ἄλλως κτλ. ab eadem manu in margine extern. 21 intercidesse nonnulla apparet, sed quidnam scholii auctor sibi voluerit difficile dictu. Videtur tamen magnificum Glauci donum ita accipere, ut quasi sceleris cuiusdam expiandi causa (e. c. a Pandaro commissi) datum sit, ita ut cum ratione quae inter Preces et Aten intercedit comparatur

1 sqq. † Eust. p. 638, 52: ἐνθ' αὐτῆ Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο Ζεύς, ὃ ἐστὶν ἐξαιρέτους ἐποίησεν, ὡς τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ. — Paris. 2894 Z 234 (Cramer. II, p. 253): ἐξέλετο Ζεύς: ἐξαιρέτους ἐποίησε διὰ τὸ μὴ γλισχεύσασθαι περὶ τὴν δόσιν.

Ad I 377 (ἐκ γὰρ οἱ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεύς) † Lp f. 161^b sine lemm.: ἀλλαχοῦ ἐπὶ τοῦ Γλαύκου ἀντὶ τοῦ ἐξαιρέτους τὰς τοῦ Γλαύκου φρένας ἐποίησεν, ὡς καὶ Πορφυρίῳ δοκεῖ. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐστέρησε φρενῶν. Cf. Eust. ibid., p. 757, 13; id. ad P 470, p. 1115, 12.

10—13 Aliter de Sarpedonis et Tlepolemi pugna in quaestione ad E 631 servata iudicatur.

14 sqq. Alterum quod hic incipit schol. *B, quoniam praeter res e priore excerptas nonnulla continet quae illic non leguntur, priori subiungere quam infra textum collocare maluimus, quamvis habeat quae a Porphyrio ipso profecta non sint. Auctor enim quisquis fuit scholii non solum ex eo sua excerptis, sed etiam suum de sententia quam ille amplexus erat iudicium (ἐξέλετο = ἄραι καὶ αὐξῆσαι) non dissimulavit.

19 Cf. p. 96, 28 sqq.

SCHRADER, Porphy. Qu. Hom.

κοῦραι μεγάλοιο, χωλαί τε βυσαί τε παραβλῶπέε τ' ὀφθαλμῷ (I 502. 3).

B f. 86^b ad εἰκότως ὁ Γλαῦκος τοῦ προγόνου τὸ φιλότιμον ἀκούσας Βελλε-
 ἔνθ' αὖτε. ροφόντου χρυσὸν δωρεῖται πρὸς τὸ παρόν, ἄλλως τε ὑπερήδεται τῇ
Lp f. 125^a c. 1. συντυχία γινόμενος ἰδιοξενος τοῦ παναρίστου Διομήδου. τὸ δὲ ἐξ- 5
 ἔνθ' αὖτε ἔλετο ἀντὶ τοῦ ὑπερηύξῃσε τῇ φιλότητι. ἢ μᾶλλον αἰτιάται αὐτὸν ὅτι
 Γλαῦκω. κατὰ τῶν συμμάχων ἐκόμει αὐτὸν λαμπροτέροις ὄπλοις. ἢ ὡς Ἑφαι-
 στότευκτα. ἢ, ὡς Πίος, ἵνα κὰν τούτῳ αὐξήσῃ τὸν Ἑλληνα ὡς μὴ
 ἐξ Ἰου ἀπηλλαγμένον, ὅπερ ἦδὺ τοῖς ἀκούουσιν· ὅπου γὰρ ταῦτα,
 εὐκαιρος ἢ τῶν πολεμίων ὁρμή. 10

B f. 86^b ad 235. καὶ πῶς οὐ Διομήδης φρενῶν λείπεται γυμνούμενος, πρὸ
 Τυδείδην. μικροῦ τῶν Τρώων παρασπονδῆσάντων (Δ 104 sq.); τάχα οὖν τὸν
L f. 133^a. Ζωστήρα μόνον καὶ τὸ ξίφος, ὡς οἱ περὶ Ἑκτορα, ἤμειψαν (H 303—5).
Lp f. 125^a c. 1. οὐ γὰρ τὴν ἀσπίδα πρὸς χάριν ἐδίδουν· ἢ γὰρ ἂν προῦκρινε τὴν
 ὄς πρὸς Αἴαντος Ἑκτωρ, εἰ ἐδίδοδο, ὑπερέτερος ζωστήρος. 15
 Τυδείδην.

252. **Vatic.** ζητ. ιζ' (protius ***B f. 86^b ad** ἐσάγουσα h. v.,
 XVIII). πρόσσχεε δὴ μοι καὶ τού- **L f. 133^b ib., Π:** πρόσσχεε μοι καὶ
 τοις, εἰ προσήκουσαν παρ' ἡμῶν τούτοις, εἰ προσήκουσαν παρ' ἡμῶν
 λαμβάνει τὴν λύσιν· λαμβάνει τὴν λύσιν·

ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη 20
 ἤλυθε μήτηρ Λαοδίκην ἐ- ἤλυθε μήτηρ Λαοδίκην ἐ-
 άγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρί- άγουσα, θυγατρῶν εἶδος
 στην. ἀρίστην.

τὸ εἰσάγουσα οὐκ ἔστι κατὰ τὸ τὸ ἐσάγουσα οὐκέτι κατὰ τὸ σύν-
 σύνθησε, οἷον εἰσφέρουσα· οὐ γὰρ ηθέε ἐστιν, οἷον εἰσφέρουσα (οὐ 25
 εἰσάγειν μεθ' ἑαυτῆς λέγει τὴν Λαο- γὰρ ἐσάγειν μεθ' ἑαυτῆς λέγει τὴν
 δίκην ἀλλὰ πρὸς τὴν Λαοδίκην εἰς- Λαοδίκην), ἀλλὰ πρὸς τὴν Λαοδίκην
 πορευομένην, ἢ ὁμοιωθεῖσα ἢ Ἄφρο- εἰσπορευομένη· εἰσφέρει γὰρ πρὸς
 δίτη τὴν Ἑλένην ἐπὶ τὸ τεῖχος Λαοδίκην, ἀλλ' ἐπεὶ ταύτη ὁμοιω-
 ἐξήγαγεν· εἶδομένη γὰρ φησι θεῖσα ἢ Ἄφροδίτη τὴν Ἑλένην ἐπὶ 30

5 γενόμενος **Lp** 6 τῇ φιλοτιμίᾳ ὡς τὸ γέρας ἔξελον. ἔνθ' αὖτε Γλαῦκω
 φρένας ἐξέλετο. ὅτι κατὰ τῶν συμμάχων κτλ. **Lp** 6 ὅτι κτλ. e **Lp** dedimus,
 quo multo brevius schol. B hoc tantum habet: ὅτι λαμπροῖς ὄπλοις ἐκομείτο
 κατὰ ἑαυτοῦ καὶ τῶν συμμάχων· ὅπου γὰρ ταῦτα, εὐκαιρος ἢ τῶν πολεμίων
 ὁρμή, quae post αἰτιάται αὐτὸν male inter se cohaerere nemo non videt 8
 πῖος **Lp** τοῦτο **Lp** 11 καὶ πῶς οὐ δέδωκε Διομήδ. γυμν. **Lp** 12 παρασπον-
 δισάντων **L** 13 ἔμειναν **L** 14 προῦκρινε (e e corr.) **B** 14. 15 τὰ Αἴαντος
L ὑπερέτερος ζωστήρος conieci dubitanter; ὑπὲρ τὴν νέστορος **B Lp**, ὑπερέτε-
 ρως (?) νέστορος **L**

17^a πρόσσχεε **V** 19^a λαβῶν **V** 29^a Ἑλένην (e eros.) **V**

17^b—23^b in uno **L** (qui lin. 17 πρόσσχεε, 21, 22 ἐπάγουσα habet)

28 sqq. Eadem fere Aristarchi ratio, nisi quod ἐξ ἄγουσα voluit (v. Ariston.). — Pro Ἄφροδίτη recte Ἰρις † **B f. 86^b ad** Λαοδίκην (id. **Lp f. 125^b**): πρὸς **A**. εἰσεῖσι, πενσομένη τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐξήγαγεν Ἑλ. αὐτῇ γὰρ ἢ Ἰρις εἰκα-
 σθεῖσα ἐξήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ τεῖχος

γαλώψ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, τὸ τεῖχος ἐξήγαγεν· εἰδομένη γα-
 τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων λόψ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
 Ἑλικάων Λαοδίκην (Γ 122—24). τὴν Ἀντηνορίδης ἔσχε κρείων
 νομίζουσα οὖν ὄντως εἰς τὸ τεῖχος. Ἑλικάων, Λαοδίκη· νομίζουσα
 5 ὑπὸ τῆς Λαοδίκης ἀπήχθαι, εἰσὴι γὰρ ὄντως εἰς τὸ τεῖχος ὑπὸ τῆς
 τὴν αἰτίαν τῆς ἐξόδου πολυπραγ- Λαοδίκης ἀπήχθαι, εἰσὴι τὴν αἰτίαν
 μονήσουσα. τῆς ἐξόδου πολυπραγμονήσουσα.

τύμβον ἀμφὶ πυρὴν ἕνα L f. 155^a, Π (ad H 336):
 ποίεον ἐξαγαγόντες ἄκρι- εἰς τὸ τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν
 10 τον ἐκ πεδίου (H 435. 36). ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες.
 τῷ ἐξαγαγόντες ὁμοίως τῷ εἰς- ὁμοίως τῷ εἰσάγουσα θυγατρῶν
 άγουσα κέχρηται, ὡς γὰρ τοῦ . . . εἶδος ἀρίστην κέχρηται. ὡς γὰρ
 τοῦτο σημαίνει τὸ εἰσπορευομένη,
 τὸ ἐξαγαγόντες ἐκπορευ- οὔτως τὸ ἐξαγαγόντες τὸ ἐκ-
 15 θέντες τοῦ πεδίου. ἕνα πορευθέντες τοῦ πεδίου. ἕνα τύμ-
 βον πάντων ἄκριτον ἐποίησαντο,
 μὴ καθέκαστον τῶν τεθνη- τουτέστι μὴ καθέκαστον τῶν τεθνη-
 κώτων διακρινομένων. κώτων διακρινομένων. τὸ δὲ ἄκρι-
 τον ἀντὶ τοῦ ἀγνώριστον, ἀχώρι-
 στον, ὅμοιον τῷ λοιπῷ πεδίῳ.

20

260. v. 265, p. 101.

265. Ζητεῖται πῶς ποτε ἐναντία ἑαυτῷ ὁ ποιητὴς λέγει· προει- **B f. 87^a ad
 πῶν γὰρ ἀνδρὶ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει (Z 161) νῦν ἀπογυῖως
 (i eras.).
 L f. 134^a.

2^a τ. . V¹, τὴν V² in marg. ἔχε V 4^a τ. ος V¹, τεῖχος V² in marg.
 12^a—17^a inter τοῦ et τὸ ut inter ἕνα et μὴ verba aliquot in cod. V fuerunt,
 quae tinctura adhibita deleta sunt 17 καθέκα. ον V

1^b εἰδομένην L 2^b ἀντηνορίδαο L 3^b ἀντηνορίδης ἐλένην κρ. ἐλ. L
 9^b ἀμφιπυρὴν L

23 κεκμηκῶτι L

8—20 † B ad ἕνα χεύομεν H 336 (id. Lp f. 139^b c. l. ἕνα χεύομεν), nonnullis
 aliunde additis: ὑποστικτέον εἰς τὸ χεύομεν. τὸ δὲ ἐξαγαγόντες ὅμοιον
 ἐστὶ τῷ Λαοδίκην εἰσάγουσα, ἀντὶ τοῦ εἰσερχομένη. οὔτω καὶ τὸ ἐξαγα-
 γόντες ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες. τὸ δὲ ἄκριτον ἀντὶ τοῦ ἀγνώριστον, ἀχώριστον,
 ὅμοιον τῷ λοιπῷ πεδίῳ. τὸ δὲ ὅκα προστέθειται, ἵνα πιθανὸν δοκῇ τὸ ἐν μᾶ
 ἡμέρᾳ τεῖχος. Prima huius scholii verba, ut A. Roemer litteris ad me datis
 significavit, usque ad τοῦ ἐξελθόντες (addito τοῦ πεδίου) etiam Vict. exhibet,
 qui eorum quae sequuntur loco haec habet: ἄκριτον δὲ ἀντὶ τοῦ χύδην, ἰσπέ-
 δον, ὅπως μὴ ἐπιγινώσκηται εἰ ἔστι τάφος. οὔτω Πορφύριος. Simil. Eust.
 H, p. 684, 13.

18 sqq. Ex his verbis concludas, Porphyrium in integra quae olim exstiterit
 quaestione etiam de ea difficultate egisse, quae Aristarcho causa fuit ut H 334.
 35 obelo notaret, v. schol. A H 334: . . . ἐναντιοῦνται δὲ καὶ τὰ ἐξῆς: τύμβον
 — ἐκ πεδίου, ἀδιαχώριστον, ἀδιάστατον, τουτέστι πολυάνδριον. πῶς οὖν ὧς
 κ' ὅστ' ἐὰν πασιβν ἕκαστος; cf. schol. A H 436.

22 sqq. Cf. schol. Paris. 2556 (Cramer, A. P. III, p. 169) simillimum.

†* B f. 87^a ad κεκμηῶτι v. 261: πῶς εἰς τὸ ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι

7*

ἐπάγει μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι. ἡ μὲν οὖν ὑπὸ πολλῶν γενομένη λύσις τοῦ ζητήματος τοιαύτη, ὅτι ἕτερόν ἐστι πρόσωπον Ἐκάβης τὸ λέγον ὠφέλιμον εἶναι τὸν οἶνον, ἕτερον δὲ τὸ τοῦ Ἐκτορος τὸ ἀρνούμενον· οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν εἶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐναντία λέγεται ὑπὸ διαφόρων φωνῶν. ὅσα μὲν γὰρ ἔφη αὐτὸς ἀφ' 5 ἑαυτοῦ ἔξ ἰδίου προσώπου, ταῦτα δεῖ ἀκόλουθα εἶναι καὶ μὴ ἐναντία ἀλλήλοισ· ὅσα δὲ προσώποις περιτίθηναι, οὐκ αὐτοῦ εἰσὶν ἀλλὰ τῶν λεγόντων νοεῖται, ὅθεν καὶ ἐπιδέχεται πολλάκις διαφωνίαν, ὡς περ καὶ ἐν τούτοις. ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη οὐκ εἰδυῖα τὸν κάματον τῶν ἀνδρῶν ταύτης ἐστὶ τῆς γνῶμης, ὁ δὲ Ἐκτωρ μάλιστα ἐπιστάμενος ἀντιλέγει. 10 ἔπειτα καὶ ἡ μὲν πρεσβυτικὴ ἦν, χαίρει δὲ τῷ οἴνῳ ἢ ἡλικία αὕτη — ἐπωφελῆς γὰρ ταύτη ἐστὶν ὁ οἶνος θερμὸς ὢν καὶ ὑγρὸς ψυχρᾷ οὐσῃ καὶ ξηρᾷ καὶ ἀναρῶννυσιν αὐτήν —, ὁ δὲ Ἐκτωρ νέος ἦν καὶ ἀκμαῖος. ἄμεινον δὲ ἐστὶν ἐκεῖνο λέγειν καὶ δεικνύειν, ἐκάτερον τῶν εἰρημένων ἔχεται λόγου καὶ μὴ εἶναι ἐναντία τὰ περὶ τοῦ οἴνου λεγόμενα, ἐὰν 15 σκοπῆ τις, ὅτι ἐπὶ παντὸς πράγματος ὁ καιρὸς καὶ τὸ μέτρον πολὺ διαλλάττει. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τούτου· τῷ μὲν γὰρ μέτρια πεπονηκότι πρὸς ἰσχὺν ὁ οἶνος συμφέρει, τὸν δὲ πάνυ κεκμηκότα σφάλλει· ὅπερ συμβέβηκε τῷ Ἐκτορι, οὐ μόνον δὲ ὑπὸ τοῦ πολέμου ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τὴν πόλιν δρόμου. ἄλλως τε καὶ οὐδὲ κιτίου οὐδενὸς ἐγέγευστο· 20 ἢ γὰρ τροφή σὺν τῷ οἴνῳ τὸ πλείστον συμβάλλεται εἰς δύναμιν, ὡς περ καὶ ἀλλαχοῦ εἶπεν ὁ ποιητής·

5 λέγει L 5. 6 ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἔξ ἰδ. pr. L 6 ταῦτα δὴ ἀκολ. εἶναι ἀλλ. καὶ μὴ ἐναντία L δὴ pro δεῖ <Bkk.> etiam B 7 οὐκ αὐτοῦ ἐστὶν L 9 Ἐκάβη om. L 10 Ἐκτωρ om. L 12 γὰρ αὕτη L ὁ οἶνος om. L 13 ἀναρῶννυσιν B 17 ἐπὶ τούτῳ L 19 οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ πολέμου ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ δρόμου τοῦ ἐπὶ τὴν πόλιν L 20 οὐδενὸς πῶποτε ἐγένετο L 21 τὸ πλείστον εἰς δύναμιν συμβάλλεται L

μένος μέγα οἶνος ἀέξει ἐξῆς λέγει μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ, μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι; λύοιτο δ' ἂν προσῶπῳ μὲν ὅτι οὐ πάντες τὰ αὐτὰ δοκιμάζουσι, λέξει δὲ ὡς ὑπερβατῶς. [ὅτι μεμνημένος τοῦ πατρὸς ἔκλαιε. λείβων οὖν ἀντὶ τοῦ λείβειν ποιῶν εἴρηκε] μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ· χερσὶ δ' ἀντίπτουσιεν Διὶ λείβειν αἴθροπα οἶνον ἄζομαι, μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι. Quae verba uncinis inclusimus misere decurtata casu aliquo cum scholio coniuncta e disputatione de verborum λείβειν et εἴβειν differentia (v. Epimer. An. Oxon. I, p. 173, 9: Ἰστέον δὲ ὅτι οὐδέποτε εἴβειν τέθειται ἐπὶ τοῦ σπένδειν, τὰ δ' ἄλλα ὁμοίως) servata esse videntur. Qua in disputatione locus esse potuit Telemachi afferendi patris memoria commoti lacrimas profundentis, δ 114 (cf. δ 153): αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὄφρῳσι δάκρυον εἴβειν).

1 sqq. Aristonico auctore τὸ δοκοῦν μάχεσθαι Aristarchus ita explicavit: ἔστι δὲ διάφορα τὰ λέγοντα πρόσωπα καὶ ἐκάτερον πρὸς τι εἴρηται. — Ceterum solutionis ἀπὸ τοῦ προσώπου rationem Porphyrius ad Z 488, p. 104, 19, eodem fere modo definit.

σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή (I 706),
καὶ πάλιν·

ὁς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορρσάμενος καὶ ἐδωδῆς
ἀνδράσι δυσμενέσσι πανημέριον πολεμίζῃ καὶ τὰ λοιπά
5 (T 168 sqq.). ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα λύσις τοῦ ζητήματος, καθ' ὑπερ-
βατὸν ἐξηγουμένων τινῶν οὕτως· μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα,
πότνια μήτηρ, χερσὶ δ' ἀνίπτοις Διὶ λείβειν αἶθοπα οἶνον
ἄζομαι, οὐδέ πη ἔστι κελαινεφεί Κρονίωνι αἵματι καὶ λύθρῳ·
10 πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι, μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος ἀλκῆς
τε λάθωμαι, ἵνα ὡς μή καθαρὸς τὰς χεῖρας τὸν οἶνον σπένδειν θεοῖς
παραιτῆται καὶ μὴ ὀργῆν τινα παρὰ θεῶν λάβῃ διὰ τοῦτο. λύεται δὲ
τὸ προκείμενον καὶ οὕτως, ὅτι τὸ μένος διχῶς κείται, καὶ ἐπὶ θυμοῦ
καὶ ὀργῆς καὶ δυνάμεως. ἡ μὲν οὖν Ἑκάβη φύσει τοῦ πiónτος οἶνον
15 τοῦ πiónτος λέγει ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὥστε μὴ κείσθαι ἐναντία.

μητρὸς ἦθος ἀναφαίνεται διὰ τούτου (Z 258 sqq.)· καὶ γὰρ αἰὲν **B** f. 87^a ad
φαγεῖν καὶ πιεῖν ἀξιοῦσι τὰ τέκνα. πιθανὸν δὲ αὐτὸν νοεῖν διψῆν ἀπὸ ^{ὀνήσει}
τῆς κινήσεως τοῦ πολέμου. ὑφαιβουμένη δὲ αὐτοῦ τὴν αἰδῶ καὶ τὸ ^{v. 260.}
σπείσεως εἶπεν. ὀνίγῃ δὲ οἶνος μέτριος ποθεῖς δυνάμιν τε ἐμποιεῖ, ^{Lp. f. 125^b c. l.}
20 ὡς καὶ τὸ τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή (I 706)· ὁ δέ, ἐπεὶ πρᾶυνει ^{μελιηδέα}
ὁ οἶνος, βούλεται δὲ ἄγριος πρὸς τοὺς πολεμίους εἶναι, παραιτεῖται. ἡ ^{οἶνον}
ὅτι δίχα τροφῆς βλάπτει, τῶν νεύρων καθαπτόμενος, ὡς φησι Λύκος. ^{(v. 258).}
ἢ ὅτι μετέωρον ἔχει τὸ πνεῦμα, ὡς δρομαῖος ἐλθὼν, σπεύδει δὲ καὶ
ἀπελθεῖν δρομαῖος. ἄλλως τε στρατιώταις μὲν θράκος πορίζεται, στρα-
25 τηγούς δὲ τῆς φρονήσεως ὑπεκλύει, μόνους δὲ τοὺς ἀποκαμόντας ὠφε-
λεῖ, ὁ δὲ ἔτι ἰσχύει. ἢ ἐν ὑπερβατῷ ἐστὶ· χερσὶ δ' ἀνίπτοις Διὶ
λείβειν ἄζομαι, μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
ἄλλως τε ὁ μὲν μετὰ πόνου οἶνος ὠφέλιμος, ὁ δὲ πρὸ πόνου ἐπι-
βλαβῆς.

30 266. ἄμφω τὰς προτάσεις Ἑκάβης παραιτεῖται ὁ Ἑκτωρ. ἡ δύνατο **B** f. 87^a ad
ἀνίπτοις.

1 οἴνου **B** 4 πολεμίζει **B** 5—11 ἔστι δὲ καὶ — λάβῃ διὰ τοῦτο in uno
L exstant 8 ποι L 11 παραιτεῖται L post διὰ τοῦτο L pergit: δυνατῶς
καὶ οὕτως λύειν τὸ προκείμενον ὅτι τὸ μένος κτλ. λύεται δὲ κτλ. **B** 13. 14
φύσει τὴν δύναμιν τ. πiónτος οἶνον αὔξειν λέγει L 15 λύει ὑπὸ τ. οἴν. L 18
καὶ post αἰδῶ om. Lp 20 ὡς τὸ καὶ τὸ **B** 22—24 ὡς φησι — δρομαῖος in
B desunt 26 post ἰσχύει Lp ita pergit: ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσει. καὶ πῶς
φησι μή μ' ἀπογυιώσῃς; ἄλλ' ἐστὶν ἐν ὑπερβατῷ· χερσὶ δ' ἀνίπτοις κτλ., ita tamen
ut signa, quibus finis scholii notari et ipsa verba scholii a lemmate distingui so-
lent, post ἰσχύει et ὀνήσει non exstant 27 μένεος — λάθωμαι L om. 28
μετὰ πόνου Lp 30 sqq. ἐδύνατο ὑπὸ τῆς Ἑκ. ῥαδίως λυθῆναι ἢ πρόφασιν Ἑκτο-
ρος ὕδωρ αὐτῷ κομιθῆναι κελευούσης, ἵνα πρότερον νύφηται, ἀλλ' οὐ τοῦτο κτλ. Lp

20. 21 †**B** f. 87^a ad μελίφρονα v. 264 (id. Lp f. 125^b c. l. μελίφρονα): τὸν
ἀναγκάζοντα ἡδέα διανοεῖσθαι. Ἐλαρωτέρους γὰρ ποιεῖ ὡς τὰ πολλὰ τοὺς πί-
νοντας. ὁ δὲ ἐν πολέμῳ οὐ βούλεται <οὐ βούλ. ἐν πολ. Lp> πρᾶος εἶναι.

μὲν οὖν ῥαδίως κομισθῆναι ὕδωρ κελευσάσης, ἵνα πρότερον νίψῃται καὶ λυθῇ αὐτοῦ ἢ πρόφασις. ἀλλ' οὐ τοῦτο ἦν ἕθος ἀρχαίων τὸ τὰς χεῖρας ἀπονίπτεσθαι μόνον, ἀλλὰ τὸ ὄλον ἀπολούεσθαι σῶμα, ὅπερ οὐκ εὐχερὲς Ἔκτορι ἐπειγομένω. καὶ πῶς ἐν τοῖς ἐξῆς ἀνίπτοις χερσὶν εὐχεται· Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδ' ἐμόν, 5 ὡς καὶ ἐγὼ περ (v. 476. 77); οὐκ ἔστι τοίγυν ἐναντίον· οὐ γὰρ ταῦτόν ἐστιν ἐπισπένδειν καὶ ἀπλῶς διὰ λόγων εὐχεσθαι· τὸ μὲν γὰρ διὰ σώματος, τὸ δὲ διὰ ψιλῶν ῥημάτων γίνεται.

*B f. 87^a ad 273. πῶς ὀρθοῦ ὄντος τοῦ Παλλαδίου τὸν πέπλον ἐπὶ γούνασι γούνασι θεῖναι παρακλύεται· τὸν θεὸς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠυκόμοιο; 10
 *B f. 83^a sub- καὶ τινες μὲν οὖν φασιν ὅτι πολλὰ τῶν Παλλαδίων κάθηται· οἱ
 iunctum δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ὄλον σῶμα, ὡς ἐπὶ τοῦ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί. οἱ
 schol. B ad ἐπὶ γούνασιν δέ, ὅτι γούνατα καὶ τὰς ἰκετείας λέγει· φησὶ γὰρ ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα
 ἐπὶ γούνασιν v. 92. θεῶν ἐν γούνασι κεῖται (α 267), τουτέστιν ἐν τῇ τῶν θεῶν ἰκετεία
 Lf. 134^b (inde καὶ δεῖσει. θεῖναι οὖν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι τουτέστιν ἐπὶ τῇ λιτανείᾳ 15
 a lin. 11 τινέ) καὶ δεῖσει θεῖναι τὸν πέπλον. οἱ δὲ ὅτι τῇ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά εἰωθε
 Cf. Phil. χρησθῆναι, ὡς τὸ ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγη φιλότῃ (Z 25)
 XVIII, p. ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὅεσσι, καὶ ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο (Z 52) ἀντὶ
 344, II. τοῦ παρὰ τῇ ἐσχάρῃ. οὕτω γοῦν καὶ ἐπὶ γούνασιν ἀντὶ τοῦ παρὰ
 γούνασιν Ἀθηναίης. 20

Lp f. 126^b c. 1. 293. οὐ προπόντως, φησὶν, ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου ἀδικίας δίδοται
 τῶν ἐν' ἀει- τῇ θεῷ τὸ δῶρον. ἀλλ' οὔτε Ἑλένης ὁ πέπλος ἐστὶν οὔτε ἐκ Λακε-
 ραμένῃ. δαίμωνος αἱ γυναῖκες.

3 οὐκ om. B οὐκ εὐκαιρον ἔστιν Lp 6 post ἐγὼ περ ita Lp: ἢ οὐδὲ τοῦτο ἐναντίον· οὐ γὰρ ταῦτόν ἐστιν ἐπισπένδειν (sic) κτλ. 8 διὰ ψιλῶν λόγων Lp, om. γίνεται 9 πῶς δὲ ὀρθοῦ ὄντος B (= *B ad Z 92) παλαδίου B 10 τὸν — ἠυκόμοιο om. B 11 παλαδίων B 13 φησὶ, λέγει γὰρ B 15 τῶν θεῶν λιτανείᾳ B θεῶν δεῖσει καὶ ἰκετεία L 15—17 θεῖναι τὸν πέπλον ἐπὶ γούνασιν Ἀθην. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ λιταν. καὶ δεῖσει. καὶ τὸ ἐπὶ οὖν ἀντὶ τῆς παρά ὡς ἐν τῷ π. B 16 τῇ ἐπεὶ L 17 ὡς ἐν τῷ π. L ὅεσσι ἐμίγη φιλότῃ B 18. 19 καὶ — ἐσχάρῃ om. B 19 τὸ pro ἀντὶ τοῦ L

10. 11 ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ξόανον (apud Ilienses) νῦν μὲν ἐστηκὸς ὁρᾶται, Ὁμηρὸς δὲ καθήμενον ἐμφαίνει· πέπλον γὰρ κελεύει θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν, ὡς καὶ μή ποτε γούνασιν οἴσιν ἐφέξεσθαι φίλον υἱόν (I 455) Strab. XIII, p. 601, Demetrio Scepsio, sive ipso sive intercedente Apollodoro (v. Niese, M. Rhen. XXXII, p. 294), auctore usus. Ex eodem fonte petita esse possunt quae nonnullis interiectis sequuntur maxime ad locum nostrum pertinentia: πολλὰ δὲ τῶν ἀρχαίων τῆς Ἀθηνᾶς ξοάνων καθήμενα δεικνυνται, καθάπερ ἐν Φωκαίᾳ, Μασσαλίᾳ, Ρώμῃ, Χίῳ καὶ ἄλλαις πλείοσιν. E Strabone eadem Eust. Z, p. 627, 10, nonnulla etiam schol. B f. 83^b ad Z 92 (id. Lp f. 122^a).

15 Fuisse qui hoc sensu legerent ἐπὶ γούνασι Strab. l. c. docet; Porphyrius aperte a γούνατα derivat.

16 Aristarchum ἐπὶ ita accepisse schol. A Z 92 docet. Quem ante oculos habuit Strab. l. c.: βέλτιον γὰρ οὕτως ἢ ὡς τινες δέχονται ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς γούνασι θεῖναι, παρατιθέντες τὸ ἢ δ' ἦσται κτλ. Aristarchum sequitur Herodianus (II, 1, p. 53 Lentz, cf. Lehrs, qu. ep. p. 91), Epim. Oxon. I, p.

326. ἀφορμὴν λαμβάνει διὰ τῆς αὐτοῦ ἀργίας — οὐ γὰρ ὡς ἀθε- **B f. 88^a ad**
νοῦς ἄλλ' ὡς βραθύμου αὐτοῦ κατηγορεῖ — καὶ φησιν· οὐχ ὑγιῶς ἐν **καλά.**
ἑαυτῷ τὴν μῆνιν ἔχεις· σοὶ γὰρ οἱ Τρώες μῆνιουσιν, ὡς θελησάντων **Lp f. 127^a c. 1.**
αὐτὸν ἐκδοῦναι Μενελάω. ἢ χόλον τὴν βραθυμίαν λέγει. ἐβούλετο μὲν **οὐ μὲν καλά**
5 οὖν αὐτοῦ πλειόνως καθάψασθαι, ἄλλ' οὐκ ἔδει αὐτὸν ἐπὶ Ἐλένης λοι- **χόλον.**
δορεῖσθαι.

ἦτοι οὐ καλῶς νῦν τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν Τρώων ἔχεις, ὅτι πρὸς **L f. 136^a.**
ἐὶ λυπούμενοι παραδοῦναι τῷ Μενελάω ἐβούλοντο ἄπερ ἔλαβες, οὐδὲ
ἐν καιρῷ ταύτην ποιῆ. ἢ οὐ καλῶς νῦν ὀργίζῃ ἡγούμενος τοὺς Τρώας
10 ἀγανακτεῖν κατὰ σοῦ.

359. ***B f. 89^a ad** κορυθαίολος (= Ζητ. Vat. 3) inter quaestiones
sub finem operis edendas referetur.

413. διὰ τί διηγείται τῷ ἐπισταμένω; ὅτι οὐκ ἔστιν ἀναλογισμὸς **A f. 88^b.**
τοῦ συμφέροντος ταῖς ἀσθενούσαις ψυχαῖς. αὐταὶ δὲ πρὸς τὸ πενθεῖν
15 εἶσι καὶ τὸ δεῖσθαι διὰ τὴν ταραχὴν.

420. ad Θ 1 extr.

433—436. οὐ πρόποντα μὲν τὰ τῆς ὑποθήκης γυναικί. ἄλλ' εἰ **B f. 90^b ad**
καὶ γυναικί μὴ πρέπει, ἀλλὰ γε τῇ Ἀνδρομάχῃ, ἐπεὶ καὶ τὸ ἵπποκομῆν **παρ' ἔρινεόν.**
οὐ γυναικός, ἢ δὲ Ἀνδρομάχῃ καὶ τοῦτο ποιεῖ (Θ 187—190), ὡς καὶ **L f. 139^b.**
20 φίλανδρος ἐπιμελομένη καὶ τῶν φερόντων αὐτῆς τὸν ἄνδρα. **Lp f. 129^b c. 1.**
παρ' ἔρινεόν.

1 ἀφορμὴν δίδωσι τῆς ἀργίας αὐτῷ **Lp** 2. 3 ἐν αὐτῷ **Lp** 3. 4 ὡς θελ.
αὐτῶν ἐκδοῦναι αὐτὸν τῷ **Μεν.** **Lp** 5 πλειοτέρως **Lp** 13 **A** in lemm.: ἦτοι
γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτεινε (supra ei script. α) διὸς ἀχιλλεύς 17 οὐ προτρέ-
ποντα μὲν κτλ. **Lp** 18 πρόποντα **Lp** ἐπεὶ in rasura, καὶ extra lineam addito,
Lp 19. 20 ὡς φίλανδρος ἐπιμελουμένη **Lp** 20 εὐφραϊνόντων pro φερόν-
των **I**

144, cf. Apollon. v. *ἐπί*. Ipsum Porphyrium de notione eius vocis aliter statuere,
schol. **Z** 15 docet.

1 sqq. Inter *ζητήματα* referenda esse scholio Aristoniceo docemur dipleni
h. l. positam explicante ὅτι ἄπορον ποῖον χόλον. Addit *λύοιτο δ' ἂν ἐξ*
ὑποθέσεως κτλ.

17 sqq. Duo scholia cohaerere schol. Aristoniceum docet v. 433 adscriptum:
ἀθετοῦνται στίχοι ἐπὶ τὰ ἔως τοῦ ἢ νν καὶ αὐτῶν θυμὸς κτλ.

17—20 **L f. 140^a II** (id. Scor. ap. Dindorf., vol. IV, p. 411, **II**): *ἀπρεπὲς*
ἔστι καὶ ἀνάρμοστον γυναικί τὸ διοικεῖν πολέμους καὶ λέγειν τὴν Ἀνδρομάχην
λαὸν δὲ στήσον παρ' ἔρινεόν <ἐρήνεον L>. ἢ λύσις ἀπὸ τοῦ προσώπου·
ὑπόκειται γὰρ ἢ Ἀνδρομάχῃ τοιαύτη καὶ οὐκ ἀπειρώς καὶ τοὺς Ἐκτορος ἵππους
τημελοῦσα.

Quod scholium non ab eo qui scholia Leidensia scripsit excerptum, sed in
farragine scholiorum Porphyrianorum, e qua nostrorum codicum scholia fluxe-
runt, iam exstittisse, ea re apparet, quod verba *τοῦτο ποιεῖ· ὑπόκειται γὰρ ἢ*
Ἀνδρομάχῃ κτλ. in cod. **B** ab altera manu scholio manus prioris, quod supra
edidimus, post τὸν ἄνδρα subiuncta sunt, ita ut unum omnia scholium efficere
videantur. Omiserat nimirum brevius scholium manus prior; postea qui scholia
secunda addidit, e suo codice, quia totum scholium addere noluit, verba ad-
scripsit quae a verbis alterius scholii plurimum discrepare videbantur.

B f. 90^b ad
v. 436.

L f. 140^a.

Lp f. 129^b.

*B f. 91^a ad
μοῖραν.

L f. 140^b, II.

... διὰ τί δὲ, φασίν, οὐ συνείδε ταῦτα ὁ Ἔκτωρ; φασὲν δὲ ὅτι συνείδεν· ἐμοὶ γάρ φησι τάδε πάντα μέλει, γύναι (Z 441).

488. ἐζήτησάν τινες, πῶς ἐνταῦθα ἀπαράβατον λέγει τὴν μοῖραν

ὁ ποιητής, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα παραβατὸν ὑφίσταται, ὅταν λέγη (α 35)·
ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρείδαο
γῆμ' ἄλοχον.

λύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ δείκνυσθαι ὅτι τριχῶς ἡ μοῖρα παρὰ τῷ ποιητῇ
λέγεται· ἡ εἰμαρμένη, ἡ μερίς καὶ τὸ καθῆκον. ὅταν οὖν λέγη (γ 66)

μοῖρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,

τὰς μερίδας λέγει. ὅταν δὲ λέγη (Ε 83)

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή,

τὴν εἰμαρμένην σημαίνει. ὅταν δὲ ἐπὶ τῶν Τρώων φευγόντων λέγη·

οὐ κατὰ μοῖραν τάφρον διεπέρων (Π 367), οὐ κατὰ τὸ καθῆκον διεπέ-
ρων τὴν τάφρον λέγει, ἀλλ' αἰσχροῦς. καὶ ἐπὶ τῶν οὖν προκειμένων

ἐν μὲν τῷ μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀν-

δρῶν τὴν εἰμαρμένην λέγει, ὅταν δὲ ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ
μόρον, οὐ τὸ σημαῖνον τὴν εἰμαρμένην λέγει, ἀλλὰ τὸ ὑπὲρ τὸ καθ-

ῆκον· οὐ γάρ ἐστι νῦν πρέπον οὐδὲ καθῆκον τὰς ἄλλοις νόμῳ συνωκι-
μμένας φθεῖρειν γυναῖκας. ἄλλως τε οὐκ ἐκ τοῦ ποιητοῦ οἱ λόγοι, ἐκ

προσώπων δὲ διαφόρων εἰς μίμησιν παραληφθέντων. ποτὲ μὲν γὰρ

λέγει πρὸς Ἀνδρομάχην ὁ Ἔκτωρ, ποτὲ δὲ ὁ Ζεὺς· διαφωνεῖν δὲ πρὸς
ἄλληλα οὐδὲν ἀπεικόδες τὰ διάφορα πρόσωπα. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν

Ἑλλήνων ὅταν λέγη (B 155)

ἔνθα κεν Ἀργεΐοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,

παρὰ τὸ καθῆκον ἀκουσόμεθα. Ὅμηρος μέντοι ἀπαράβατον τὴν μοῖ-

ραν τὴν κατὰ τὴν εἰμαρμένην οἶδεν ἐν οἷς φησι (Ψ 80. 81)

1 φησὶν L συνοῖδε (id. lin. 2) Lp δὲ om. Lp 2 μέλλει Lp 4 παρα-
βατὴν L 7 ἐκ τοῦ δείκνυσθαι om. L 8 λέγεται· σημαίνει γὰρ τὴν μερίδα τὸ
καθῆκον καὶ τὴν εἰμαρμένην· ὅταν γὰρ λέγη κτλ. L 11 ἔλλ, suprascript. α, B
12 λέγει pro σημαίνει L; idem verba ἐπὶ τῶν Τρώων φευγόντων om. 13sq. q.
multo breviora L: οὐ κατὰ τὸ καθῆκον δηλοῖ ἀλλ' αἰσχροῦς. οὕτω κάκεισε· οὐ
γὰρ καθῆκον τὰς ἄλλοις νόμῳ κτλ. ln. 18 19 γυναῖκας φθεῖρειν L 19. 20 ἄλ-
λως τε καὶ ἐκ τοῦ ποιητοῦ οἱ λ. ἐκ δὲ προσωπ. διαφ. κτλ. L 20 ὅτε pro ποτὲ L
21 διαφωνεῖν γὰρ pr. ἄλλ. L 22 κατὰ pro τὰ L 22. 23 οὕτως καὶ ὅταν λέγη
L 25 τὸ in ras. B

7 sq. Apollon. v. μοῖραι· ἐπὶ μὲν τῶν μερίδων οἱ δ' ἤδη μοῖρας τ' ἔνε-
μον (Θ 470)· ἐπὶ δὲ τῆς εἰμαρμένης μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον
ἔμμεναι ἀνδρῶν (Z 488)· ἐπὶ δὲ τοῦ καθῆκοντος καὶ ἀρμόζοντος ναὶ δὴ
ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες (A 286). Idem fere Ety. m.
μοῖρα.

17 Apollon. v. ὑπέρμορον: ... ὁ δὲ Ἡλιοδώρος ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα
προφέρειται καὶ φησιν· ὑπὲρ τὸ καθῆκον. Cf. Hesych. h. v.

19 sq. Cf. Porph. Z 265, p. 100, 4.

25 †Lp f. 67^b ad B 155: ὑπέρμορα, ὑπὲρ τὸ προσῆκον, ὑπὲρ τὸ εἰμαρ-
μένον.

- καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι,
 καὶ πάλιν (Ε 613) ἄλλα ἔ μοῖρα
 ἦγ' ἐπικουρήσαντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας.
 5 κρατεῖν δὲ οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀποφαίνεται, ὡς που
 καὶ ὁ Ἄρης φησὶν (Ο 117. 8)
 εἶ πέρ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
 κείσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι,
 καὶ ὁ Ποσειδῶν πρὸς τὴν Ἴριν (Ο 208 sqq.)·
 10 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὀππότεν ἰσόμορον καὶ ὁμῆ πεπρωμένον αἴσῃ
 νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
 ἀφ' ὧν δηλοῖ ὡς τὴν πεπρωμένην καὶ αὐτῶν τῶν θεῶν ἐπικρατεῖν
 γινώσκει, διὸ καὶ ὑπέικειν αὐτῇ καὶ τὸν ὑπέρτατον θεὸν Δία καὶ ἄν-
 15 δρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ αὐτοῦ τε υἰὸν νενο-
 μισμένον μὴ θελῆσαι θανάτοιο δυσηχέος ἔξαναλῦσαι, ἀλλὰ μάλ-
 λον αἵματοέσσας ψιάδας κατέχευεν ἔραζε παῖδα φίλον τι-
 μῶν (Π 441. 459). διὸ καὶ Πάτροκλος (Π 849)·
 ἀλλὰ με μοῖρ' ὀλοῆ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἰός.
 20 οὕτω καὶ περὶ Ἡρακλέους λέγει (C 117)·
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
 ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι,
 ἀλλὰ ἔ μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἡρης,
 καὶ ἀλλαχοῦ (C 328. 9)·
 25 ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεςσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
 ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαίαν ἐρεῦσαι.
 ἀλλὰ καὶ Ἡφαιστος τὰ μὲν ὄπλα δοῦναι ὑπικχνεῖται, τὴν δὲ μοῖραν
 παρατρέψαι ἀρνεῖται·
 αἱ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὦδε δυναίμην
 30 νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι (C 464. 5).
 ἔστι δὲ γὰρ καὶ ἄλλα μυρία, ἀφ' ὧν δείκνυται Ὅμηρος ἀπαράβατον
 λέγων τὴν τοῦ θανάτου μοῖραν.
 οὐ σύνθετον τὸ ὑπὲρ μόρον (α 34). μόρον δὲ τὴν μοῖραν· M Q α 34
 ἦ ῥα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις (λ 618). καὶ πῶς ἀλλαχοῦ Dind.
 35 φησι μοῖραν δ' οὐ τινὰ φημι (Z 488); ῥητέον ὅτι τῆς μοῖρας τὸ

2 τάχα L εὐηγενέτων L 3 καὶ — υἷας om. L 6 καὶ Ἄρης ὅτε φησὶν L
 9 ὁ δὲ Ποσειδ. L 11 ὀππότεν L 13 δι' ὧν L καὶ τῶν θεῶν αὐτῶν L 14 αὐ-
 τῷ L τῶν θεῶν L 15 ἐόντα (in ras.) πάλιν L 15, 16 αὐτοῦ — νενομισμέ-
 νον om. L 16 pro θελῆσαι θέλοντα cj. Kammer p. 48 δυστυχέος ἔξαναλῦσαι,
 reliquis omissis, L 21 φύγε κῆρα om. B 22 ὅς κεν B 29 αἱ γάρ μοι B

33 sqq. Utrumque frustulum cum Porphyrii quaestione nobis servata con-
 iungendum esse veri simillimum est, neque obstat quod ad Z 488 verba ὑπὲρ
 μόρον aliter explicantur atque ad α 34; neque enim hanc pro illa ratione Por-

μέν ἐστι μονότροπον τὸ δὲ ἀμφίβολον, ὡς ἐν Ἰλιάδι ἀπεδείξαμεν, ὡς ἐν τῷ μήτηρ γὰρ τέ μέ φησι διχθαδίας κῆρας φερέμεν (I 410).

B f. 123^a ad τὸ ἀμφίβολον δὲ τῆς μοίρας καὶ ἐν ἄλλοις οἶδε, δι' ὧν φησὶ I 410. Τειρεσίας φησὶν Ὀδυσσεῖ τὰς εἰ μὲν κ' <κεν BLp> ἀσινέας ἔα· εἰ δὲ κε σίνηαι (λ 110. 12).

***B f. 91^b ad** 491. διαφέρει τὰ ἡλάκατα τῆς ἡλακάτης, καὶ ἡ διαφορὰ ἦδε· ἡ μὲν ἡλακάτην. γὰρ ἡλακάτη δηλοῖ τὸ ξύλον, εἰς ὅπερ εἰλοῦσι τὸ ἔριον αἰ νήθουσαι, **L f. 142^b, II.** ἡλάκατα δὲ αὐτὰ τὰ ἔρια τὰ περιειλούμενα τῇ ἡλακάτῃ. τὴν μὲν οὖν cf. HPQ ἡλακάτην διὰ τούτων δεδήλωκεν, ὡς ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα (δ 135).

105 et (δ 122) ἡλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. **10**
p. 757 Dind. τετανύσθαι δὲ αὐτὴν εἶπε διὰ τὸ εἶναι ἐπιμήκη τε καὶ λείαν. τὰ δὲ ἐπὶ τῆς ἡλακάτης ἔρια·

ἡλάκατα στρωφῶς· ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι (Z 306), καὶ ἔτι δὲ παρ' ἡλάκατα τροφαλίζετο (c 315). λέγει δὲ καὶ χρυσῆν τὴν ἡλακάτην, ὡς τὸ (δ 130 sqq.) **15**

χωρὶς δ' αὐθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα,
χρυσῆν τ' ἡλακάτην τάλαρὸν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσε,
τόν ῥά οἱ ἀμφίπολος Φυλῶ παρέθηκε φέρουσα
νήματος ἀσκητοῖο βεβυμένον.

καὶ ἡ χρυσηλάκατος δὲ Ἄρτεμις ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος καὶ τῆς κατασκευῆς 20 τῆς ἡλακάτης εἴρηται χρυσοῦν τόξον ἔχουσα·

Ἥρη δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινῇ
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα (Υ 70. 71).

***B f. 92^b ad** 523. τί γὰρ μεθίει τε καὶ τί οὐκ ἐθέλει; ἐκ τῶν προρρηθέντων μεθίεις. ἔστι λαβεῖν. προεἶπε δέ· δαιμόνι', οὐκ ἄν τις τοι ἀνὴρ ὅς ἐν- 25 αἰσίμος εἶη ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι. μεθίεις οὖν τὸ ἔργον τῆς μάχης καὶ οὐκ ἐθέλεις μάχεσθαι, ὥσπερ ἐν ἄλλοις ἐκ πλήρους ἔφη· οὐς τινὰς αὖ μεθιέντας ἴδοι cτυγεροῦ πολέμοιο (Δ 240).

7 εἰς om. L 9 ὡς — Ὀδυσσεΐα om. codd. Odys. 10 τετάνυστο BL 15 ὡς τὸ om. L 17 ὑπέγκυκλον BL ὡπασε L 20 χρυσηλακάτη L 22 ἀνέστη L

phyrium in difficultate solvenda plane respuisse cum λύσις ἀπὸ τοῦ προσώπου docet ab eo (p. 104, 19) allata tum fragmentum libri περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν a Stobaeo servatum (ecl. eth. II, 7, 42). Contra ea quaestiones ad A 3 et Ω 527 traditas, quia praeter ea quae ad nostrum locum spectant res continent, quarum neque hic neque apud Stobaeum vestigium apparet, ad eos quibus adscriptae leguntur versus edendas existimavimus, quamvis sit cur cum quaestione h. l. edita olim cohaesisse videri possint.

3 Cf. schol. Aristonic. N 663: ὅτι δισσὰς εἰμαρμέναις ὑποτίθεται τοῦ Εὐχῆνορος καθάπερ καὶ ἐπ' Ἀχιλλέως· διχθαδίας κῆρας φερέμεν. E Porphyrio haud scio an Eust. I, p. 760, 10 sqq., fluxerit.

24 Etsi sublato interrogationis signo post ἐθέλει posito dubitari potest, num recte Quaestionibus scholium sit inserendum, tamen non omittendum esse existimavimus, praesertim cum illa ἐκ τῶν προρρηθέντων ἔστι λαβεῖν cum

H

9. Δοκεῖ μάχεσθαι ἑαυτῷ ὁ ποιητής, αἰὶ πρεσβύτερον λέγων Νέ- **B** f. 93^a ad
στορα τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων — μετὰ δὲ τριτάτοις ἀνα- **ναιετόντα.**
σειν (A 252) —, ἐνταῦθα δὲ Μενέσιον· δυεὶ γὰρ γενεαῖς παράγεται **L** f. 144^a.
πρεσβύτερος ὢν τοῦ Νέστορος· Ἀρηιθίου γὰρ λέγει τοῦ ἐπικαλουμένου **Lp** f. 132^a c. l.
5 κορυνήτου παῖδα εἶναι Μενέσιον, ὑπὸ δὲ Λυκούργου φησὶν ἀνηρῆσθαι ***Αρνη.**
τὸν Ἀρηιθίον, ὃν δὴ καὶ λαβεῖν αὐτοῦ τὰ ὄπλα, γηράσαντα δὲ τοῦτον
Ἐρευθαλίωσι παραδοῦναι, τὸν δὲ Ἐρευθαλίωνα ὑπὸ Νέστορος ἀναιρεθῆ-
ναι νέου ὄντος· φησὶ γὰρ γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκειν ἀπάντων
(H 153). ῥητέον δὲ ὅτι ἴσως ἀπέθανεν Ἀρηιθίος ἐνιαυσιαῖον ἑκάσ-
10 τὸν υἱόν, ἀνεῖλε δὲ τὸν Ἀρηιθίον ὁ Λυκούργος ἤδη γηραιὸς ὢν· φησὶ
γὰρ πέφνε δόλω οὔτι κράτει γε (H 142)· ὀλίγον δὲ ἐπιβίους δύ-
ναται Ἐρευθαλίωσι παραχωρεῖν τὴν πανοπλίαν. προκαλούμενος δὲ
οὗτος τοὺς Πυλίοις οὐκ ἀπεικόντως ὑπὸ Νέστορος ἀναιρεῖται νέου ὄντος,
ὥστε Νέστορα μὲν εἶναι Μενεσίου πρεσβύτερον, τῶν δὲ ἄλλων τῶν
15 ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων μείζονα Μενέσιον. ἢ τῆ τοῦ ὀνόματος ὁμω-
νυμία· ὁ γὰρ τοῦ Μενεσίου πατὴρ Ἀρηιθίος Βοιωτὸς ἦν, ὁ δὲ ὑπὸ
Λυκούργου ἀναιρεθεὶς Ἀρκάς.

ἀδύνατον Μενέσιον τοῦ κορυνήτου υἱὸν ὄντα πολεμεῖν. πρεσβύ- ***B** *ibid.*
τερος γὰρ ἂν εἴη Νέστορος, εἴγε τὸν κορυνήτην Λυκούργος ἀνεῖλεν, **Cf. Phil.**
20 εἰ γηράσας δὲ οὗτος Ἐρευθαλίωσι κατέλιπε τὴν κορύνην, τοῦτον δὲ **XVIII, p.**
Νέστωρ νεώτατος ὢν ἀνεῖλεν (H 142—154). ἢ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέ- **344, II.**
ξεως ὁμώνυμος γὰρ πατὴρ υἱῷ, καὶ ὅταν φησὶν (H 138) ὁ κορυνήτης,
οὐ τὸν Μενέσιον λέγει ἀλλὰ τὸν Ἀρηιθίον τὸν Μενεσίου πατέρα,
ὥστε εἶναι τὸν κορυνήτην πάππον τοῦ Μενεσίου.

25 44. διὰ τί δὲ οὐχ ὁ Ἀπόλλων ὑπέθετο Ἐκτορι προκαλέ- **B** f. 93^b ad
σασθαι; ὅτι ἡττηθεὶς ἔμελλεν ἀπιέναι. ***Ε**λενος. **Lp** f. 133^a.

93. διὰ τί προκαλουμένου Ἐκτορος εἰς μονομαχίαν οἱ μὲν ἄλλοι ἄρι- ***B** f. 94^b ad
στοι αἴδεσθαι μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι (H 93), Μενέ- **αἴδεσθαι μὲν.**
λαος δὲ πρῶτος ἀνίσταται καὶ μεμψάμενος τοὺς ἄλλους κατεδύσατο

1 ὁ ποιητής ἑαυτῷ L πρεσβύτατον L λέγω Lp 2 post στρατευσάντων
rasura unius litterae vel signi B 3 παράγεται, αγ in ras. (α fuit ai), B 4 γὰρ
om. Lp 5 ἀναιρεῖσθαι Lp 6 ἀρηιθίου e corr. L canτα δὲ τοῦτον in ras.
B γηραν, supra a script. τα, Lp 7 ἐρευθελίωσι (i in ras.) B, ἐρευθαλίωσι L
ἐρευθελίωσι B 8 γενεαῖς L ἔσκειν, sprscrpt. ο, L 9 ἀρηιθίος L 10 δὲ
codd. om., add. Bkk. 11 κράτα γε L 12 ἐρευθελίωσι B παρέχειν L 14
μενέσθον, supra o script. i, L 18 schol. *B uno signo :— interiecto scholium
manus primae excipit 22 ὁμώνυμος Vill.; ὁμώνυμοι cod.

eo congruant, quod Porphyrium aliis locis recte premere videmus, ὡς αὐτὸς ὁ
ποιητῆς ἑαυτὸν ἐξηγεῖται.

9 sqq. Cf. Eust. H, p. 671, 52, τοὺς παλαιούς referens.

15 Aristarchi sententia, v. Ariston. h. v. — In numero homonymorum
quae Porphyrius contulit (ad E 576) non exstant.

τεύχεα καλὰ (v. 103) μάχεσθαι προθυμούμενος, ὅτε δὲ προτραπέντες οἱ ἐννέα ἀνίσταντο, οὐδαμοῦ οὗτος ἐν τούτοις εὐρίσκεται, ἀλλ' Ἀγαμέμνων καὶ Διομήδης καὶ οἱ Αἴαντες καὶ Ἴδομενεὺς καὶ Μηριόνης καὶ Εὐρύπυλος καὶ Θόας καὶ Ὀδυσσεύς (v. 161 sqq); φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι ἅπαξ ἀκούσας μὴδ' ἔθειλ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι Ἔκτορι (v. 111) οὐκ ἔμελλεν αὐθις ἀνίστασθαι, καὶ ὅτι τὸ πρότερον ἐκ φιλονεικίας ἢ ἀνάστασις, καὶ ὅτι ἤδη μονομαχίᾳ ἐτύγχανεν Ἀλεξάνδρῳ καὶ οὐ καλῶς ἀπαλλάξας, καὶ νεωστὶ ἐτέτρωτο ὑπὸ Πανδάρου, καὶ ὅτι ἀποκινδυνεύειν τοῦτον οὐκ ἐχρῆν ἐν ᾧ τὸ τέλος ἤρτητο τοῦ πολέμου· ἐπὶ γὰρ Ἀλεξάνδρου ἴσον ἦν τὸ τοῦ κινδύνου. 10

B f. 94^b ad
θωρήσομαι.
Lp f. 134^b c. l.
αὐτὸς θωρή-
σομαι.

101. πῶς ἐν πολέμῳ ὦν οὐκ ἦν ὠπλιζόμενος; φαιμέν ὅτι ἀσφαλέστερα ὄπλα ἀναλαβεῖν θέλει μέλλων εἰσείναι εἰς μονομάχιον <μονομαχίαν Lp>.

B f. 95^a ad
Ἀτρεΐδης.
L f. 147^b.
Lp f. 134^b c. l.
αὐτὸς τ'
Ἀτρεΐδης.

107. διὰ τί τὸν μὲν Ἀλέξανδρον κελεύει μονομαχεῖν Ἔκτωρ (Γ 39 sqq.), τὸν δὲ Μενέλαον κωλύει κινδυνεύειν Ἀγαμέμνων καὶ οἱ ἄλλοι 15 βασιλεῖς; ὅτι τοῦ μὲν Ἀλεξάνδρου ἀδικούντος ἠδέως οἱ Τρῶες εἶχον, τὸν δὲ ὡς ἀδικούμενον ἐλεοῦσιν.

B f. 95^a ad
γέρων.
L f. 147^b.
Lp f. 135^a c. l.
γέρων ἱππῆ-
λάτα.

125. ἀνόητον δέ φασι τὸ μὴ τοὺς γονεῖς αὐτῶν παραλαβεῖν ἀχθομένους, ἀλλὰ τὸν Πηλέα, ὃν ἔδει χαίρειν δυστυχούντων Ἑλλήνων διὰ τὴν Ἀχιλλέως ὕβριν. ἔστι δὲ ἔντεχνον· εἰ γὰρ ὁ τοῦ 20 πολεμίου πατὴρ ἄθυμει, πόσω μᾶλλον οἱ ὑμῶν; ἀμα δὲ καὶ ὑπομιμνήσκει Ἀγαμέμνονα Ἀχιλλέως, ὅτι ὁ νῦν προκαλούμενος πάντας, ὄφρ' Ἀχιλλεὺς μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζεν, οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἔκτωρ (I 352)· ἐπαχθὲς γὰρ ἦν οὕτω καφῶς ὀνειδίσει. προμνηστεύει οὖν τὰς λιτάς, καὶ τοῖς βαρβάροις δὲ 25 ἐμφαίνει ὅτι οὐκ ἔσται ἡ Ἀχιλλέως ὀργὴ πολυχρόνιος, τοῦ Πηλέως οὕτως πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακειμένου. ὑποθωπεύει δὲ λεληθότως τὸν Ἀχιλλέα.

B f. 96^a ad
πεπάλασθε.
L f. 149^b.
Lp f. 136^a.

171. ἀνόητως δὲ, φασίν, ἐπὶ κλῆρον ἔρχεται· δέον γὰρ ἐλέσθαι τὸν ἄριστον πάντων, ὅπου τοιοῦτος ὁ κίνδυνος ἦν, τὸν δὲ 30 φαυλότατον ἔλασαι. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ Νέκτωρ, ἵνα μὴ ἐνὸς προκριθέντος ὑβριθῶσιν οἱ λοιποὶ. τῷ τε πολεμίῳ ἐνδείκνυται, ὅτι οὐχ ἕνα μόνον οἶεται ἀξιόχρεων εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν μάχην. καὶ ἵνα μήτε νικήσας τὸν ἄριστον δοκῆ νενικηκέναι ἀλλὰ τὸν ὑπὸ κλήρου δεδομένον,

4 καὶ ante Θόας om. cod.; add. Bkk. margini codicis interiori adscript. Ἀριστοτλ. 8 οὐκ ἄλλως cod.; corr. Bkk. 14 καὶ διὰ τί L 15 τὸν Μεν. δὲ L 18 praemittuntur in codd. verba a quaestione aliena: διδάσκει ὅτι τοὺς γέροντας δεῖ καὶ ἀπόντας τιμᾶν, ὡς Πηλεῖ μέλει <μέλλει B Lp> Ἑλλήνων καὶ μὴ παρόντι 23 μάχης Lp 26 ἡ ὀργὴ Ἀχ. L 29 praecedunt nonnulla ad Nicanorem referenda φησὶν Lp 31 ἔλασαι B 31 μηδενὸς codd.; rectum Eust. suppeditat 33 ἀξιόχρεων, o ex w corr., Lp

μήτε λειφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρίστου λελείφθαι ἀλλ' ὑπὸ τοῦ λαχόντος τὸν κληρὸν. ἅμα δὲ καὶ ἀγωνιᾷ ἐπὶ τῷ κλήρῳ ὁ ἀκροατής.

175. Z 168.

185. v. ad Z 168.

5 229. διὰ τί ὁ Αἴας τῷ Ἔκτορι δεδήλωκε τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν; *B f. 97^b ad οὐδεμία γὰρ ἀνάγκη ἦν οὐδὲ φρονίμου ἀνδρὸς τὰ παρ' αὐτοῦ κακὰ Ἀχιλλῆα. τοῖς πολεμίοις ἐξαγγέλλειν, ἢ ὅτι ἐγίνωσκον οἱ Τρῶες τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως ὑποδειξάιναι πάντως· ὁ γὰρ Ἀπόλλων ἐδήλωκεν αὐτοῖς ἐν οἷς φησιν (Δ 512. 13).

10 οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει. εἰ δ' ἀγνοοῦσι τὴν ὄργην οἱ Τρῶες, καὶ οὕτως τὸ τῆς δηλώσεως ἀναγκαῖον, μὴ ἐν τῷ λοιμῷ τεθνηκέναι νομίσωσιν αὐτόν. λύσις. Ἀριστοτέλης δέ, ἵνα μὴ οἴηται τὸν Ἀχιλλεῖα ἀποδεδεικέναι, ἀλλὰ κάκεινον καὶ 15 ἄλλους αὐτοῦ εἶναι κρείττους. εἶτα εἰπὼν

νῦν δὴ κάφα εἴσει οἰόθεν οἶος,

οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι,

καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα θυμολέοντα (H 266 sqq.),

ἵνα καταπλήξῃ τῆς Ἀχιλλέως ἀρετῆς ἀναμνήσας, ὃν ἐδόκει πεφοβῆσθαι, 20 εἰκότως * * πέπονθεν Ἀχιλλεύς. τὸ γὰρ μετ' Ἀχιλλῆα ἀμφίβολον, πότερον μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν ἢ μετὰ τὴν ἐκείνου ἀρετὴν ἢ καθ' ἅπερ ἐκεῖνος ἦν καὶ ἄλλοι εἰσίν. ἀναγκαῖον οὖν δηλῶσαι τί πέπονθεν Ἀχιλλεύς, καὶ ὅτι μηνίων οὐ πάρεστιν ἀλλ' οὐχὶ τεθνηκὼς ἢ ἀποπλεύσας, ἀλλ' ὅτι ἐν νηυσὶ κορωνίσι μηνίων. ὄργῃ δ' ἐν ἀγαθοῖς ἀνδράσιν 25 εὐδιάλυτον.

276. ὁ μὲν Ἰδαῖος εἰκότως προσέρχεται, τὸν Ἔκτορα σώων κινδυνεύοντα· ὁ δὲ Ταλθύβιος οὐκέτι, τὴν νίκην Αἴαντος ἀφαιρούμενος. Ταλθύβιος τε. 30 φημὲν δὲ ὅτι οὐδέπω ἀκριβὴς ἦν ἡ νίκη περὶ τὸν Αἴαντα· ἐπὶ Ξίφῃ γὰρ αὐτοῦς ὠρμηθεῖσθαι λέγει, ἔνθα μάλιστα τύχης, οὐ τέχνης καὶ ἰσχύος, Ἰρ f. 153^a. 30 κρίσις τὸ πλεῖστον ἔχει· ἀπὸ ἴσου γὰρ ὀρμῶνται. ἔτι τε καὶ τὸν Ἔκτορα τε καὶ Ἰδαῖος. Cf. A h. v.

5 ἔκτορι, e in ras., L 6 αὐτοῦ L αὐτῷ ci. Kamm. p. 48 7 ἐγίνωσκον L Kamm. εἰ ante ἐγίν., ἀδιάφορον post πάντως (lin. 8) e conl. inseruit 10 ἀχιλλεύς BL πάις om. codd.; add. Vill. 13 λύσις om. L in marg. exter. B script. Ἀριστοτέλ. 15 αὐτοῦ codd. 19 πεφοβείσθαι L 20 lacunam indicavi inter εἰκότως et πέπονθε, cuius loco fuisse cum Kammero dicas verba λέγει τί. Roemer, Fleckeis. Ann. 1878, p. 539, pro εἰκότως conl. λεκτέον ἢ vel τί 22 ἦν καὶ ἄλλοι om. L 23 sqq. καὶ ὅτι οὐχὶ τεθν. ἢ ἀποπλ., ἀλλ' ὅτι ἐν νήεσσι κορ. μηνίων οὐ πάρεστιν ci. Kamm. 26 σώων Lp 28 φημὲν οὖν ὅτι Lp 29 αὐτοῦ ὠρμείσθαι Lp 29. 30 ἔνθα — ὀρμῶνται post τὸ τῆς νυκτός κατάστημα (p. 110, 1) collocanda esse non solum e schol. A (v. Dind. I, p. 261, 13 not.) et Vict. (Roem. l. c.), sed etiam ex Eust. p. 681, 12 sequitur *30 ἔτι δὲ καὶ Lp

19—25 † B f. 97^b ad Ἀχιλλῆα v. 228: ἐπίτηδες καταπλήττει τὸν πολέμιον τῇ τοῦ κρείττονος προσδοκίᾳ, ὅπως μὴ εὐέλπις ἢ οἰόμενος τεθνᾶναι ἢ ἀποπεπλευκέναι <cod. ἀποπλευκέναι> τὸν πολέμιον.

ὄρᾳ ὑπὸ θεῶν βοηθούμενον. ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τῆς νυκτὸς κατάστημα. κατὰ τὸ σιωπώμενον δὲ οἱ ἡγεμόνες αὐτοὺς πέμπουσιν.

Vat. Ζητ.
κβ'.

298. αἱ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα. ἀγῶνα λέγει καὶ τὸν τόπον· λείηναν δὲ χορὸν <χῶρον cod.> καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα (Θ 260) καὶ Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι 5 (Ψ 448), καὶ τὸ ἄθροισμα δέ· Ἥρη <ῆρη cod.> μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν (Υ 33), καὶ τὸ πλήθος· λῦτο δ' ἀγῶν (Ω 1), καὶ τὸ ἄθλον. θεῖον οὖν ἀγῶνα νῦν τὸ ἱερὸν εἶπε καὶ τὸν νεῶν <νέων cod.>, ἥτοι θεῖον τόπον ὄντα καὶ θεῖον ἄθροισμα περιέχοντα, διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἀνατίθεσθαι ἐν αὐτῷ ἀγάλματα. εὐχόμεναι δὲ ἐμοί, οὐχ ὑπὲρ ἐμοῦ, 10 ὅτι περὶ χειρόνων ἦν ἡ εὐχὴ ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ τοῦ χείρονος <ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς χείρονος ?>

**B f. 255^a
ad ἀγῶνα
C 376.

νῦν (C 376) τὸν ναὸν λέγει. ἀγῶν δὲ σημαίνει ε'· τὸν τόπον, ὡς τὸ λείηναν δὲ χορὸν <Vill.; cod. χῶρον> καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα, τὸ ἄθροισμα· ἦλθε μετ' ἀγῶνα νεῶν <Bkk.; cod. νέων> 15 καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, τὸ πλήθος, ὡς τὸ λῦτο <λύτο cod.> δ' ἀγῶν, τὸ ἄθλον, ἀγῶνος ἄθλα. τὸν ναόν, ὡς ἐνταῦθα καὶ αἱ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.

336. Z 252.

433. v. in fine operis.

436. v. ad Z 252.

20

⊙

schol. β 1
Dind.

Ἡὼς διάφορα σημαίνει· τὴν τε σωματοειδῆ θεὸν διὰ τὸ φάναι τὸν ποιητὴν

2 κατὰ σιωπ. Lp

3 sqq. Difficillimum dictu est, quaeenam Porphyrio causa exstiterit quaestio- nis nunc praeter pauca quae edidimus frustula deperditae. Dixers eum de Σ 376 agentem lectionem Aristarcheam comparasse cum iis quae deteriores libri exhibuerant verbis θεῖον κατὰ δῶμα νεοίντο (v. Ariston.). Sed cum aequo iure contendere possit, eum de II 500 disputantem utrum νεῶν an νέων ἐν ἀγῶνι (v. schol. A et B) legendum sit quaevisisse, ut in re incerta cod. Vaticani auctori- tatem sequi maluimus.

5 ἀγῶνα significare ἄγυριν, συναγωγὴν Aristarchus docuit (v. Lehrs, p. 149).

9 Ariston. H 298: ὅτι οὕτως τὴν ἄγυριν καὶ συναγωγὴν τῶν θεῶν, διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἐν ταύτῳ εἶναι ἀγάλματα.

13—18 Transierunt in Etym. M. v. ἀγῶν, p. 37, additis verbis: οὕτως εὐφρον σχύλια ἐν ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. Cf. Eust. H, p. 682, 9: ὅτι δὲ πενταχῶς λέ- γεται ὁ ἀγῶν ἀριθμοῦσιν οἱ παλαιοί.

22 sqq. Cum fragmento ad Θ 1 servato coniungenda et ad Porphyrium referenda esse quae e schol. Odys. huc transtulimus, vel inde efficitur, quod in codd. EQ (Dind.) iis eadem fere subiciuntur quae multis praeterea additis aucta in codd. nostris BL leguntur. Ubi qui factum sit ut prior pars non ad- scriberetur, v. ad p. 112, 1 (ann. crit.).

Ipse Porphyr. in quaest. Vat. ια' (= schol. Z 201 v. in extr. op.) quattuor

Ἦως δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 ὤρνυθ', ἴν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσι,
 (Λ 1, 2), καὶ τὸν ὄρθρον φερωνύμως κληθέντα ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦσθαι ἡμᾶς
 ἀπὸ τῆς κοίτης καὶ περὶ τὰ οἰκεία τρέπεσθαι ἔργα, ὡς ὅταν φησὶν
 5 ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἴαν
 (Θ 1), καὶ τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρι ὥρας ἑκτῆς διάστημα, ὡς τὸ
 ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμᾶρ (Θ 66),
 καὶ τὴν ὅλην ἡμέραν, καθ' ὃ σημαίνονμενον ἡμέρα νοεῖται ὁ ἀπὸ ἀνα-
 τολῆς τοῦ ἡλίου δρόμος μέχρι δύσεως, ὁπότε τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ποιεῖται
 10 φορὰν ὁ θεὸς οὗτος, τὸ παρ' ἡμᾶς διεξιὼν ἡμισφαίριον, ὡς τὸ
 οἷ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβύλακος ἦλθον ἀμοιβοῖ
 ἠοὶ τῇ προτέρῃ, τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι
 (N 793), καὶ

ἡματι τῷ προτέρῳ, ὄτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἔκτωρ (Φ 5),
 15 καὶ τὸ συναμφοτέρων ἡμέραν τε καὶ νύκτα, καθ' ὃ σημαίνονμενον καὶ
 παρὰ τοῖς μαθηματικοῖς νοεῖται, ὡς τὸ

ἠὼς δέ μοι ἐστίν

ἦδε δυωδεκάτη, ὄτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα (Φ 80),
 καὶ τὴν ἡλίου πάροδον καὶ τὸν τόπον ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος κατὰ
 20 Ἀρίσταρχον·

ἦ φίλοι, οὐ γὰρ ἴδμεν ὄπη Ζόφος [οὐδ' ὄπη ἠὼς]

οὐδ' ὄπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶς ὑπὸ γαίαν,

οὐδ' ὄπη ἀννεῖται (κ 190 sqq.)·

νῦν γάρ, καθὰ φησὶν ὁ Κράτης, τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μένηται
 25 μερῶν, ἄρκτου, μεσημβρίας, ἀνατολῆς καὶ δύσεως, ἅπερ ἀλλήλοισι ἐξ
 ἀντιθέτου ἀντίκειται, ἡ μὲν ἄρκτος τῇ μεσημβρίᾳ, ἡ δὲ ἀνατολὴ τῇ δύσει.

26 Quae post δύσει in codd. Od. EQ leguntur deterioris notae sunt quam quae codd. Piad. BL praebent, v. infra ad p. 112 lin. 4

tantum v. ἠὼς notiones attulit. E nostro loco Eust. β, p. 1430, 10sq., et cod. Sorbon. ap. Gaisf. ad Et. M. p. 440, 38 hauserunt, ex altero schol. A Θ 1 (melius L f. 161^a, Lp f. 142^b) et Et. M. v. ἠὼς; de origine schol. B f. 20^a ad B 48 (id. L f. 25^b, Lp f. 66^a) non liquet; cf. etiam ad lin. 6. Ceterum iam Aristarchus in varias h. v. notiones inquisivit, v. lin. 20 et Ariston. Θ 66: *ὅτι νῦν τὴν πρὸ μεσημβρίας ὥραν ἠὼ λέγει.*

6sq. Veri simile est h. l. in integra Porphyrii quaestione olim lecta fuisse, quae nunc versui Θ 66 apposita sunt (B f. 104^a ad ἠὼς, Lp f. 144^a c. l. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν): *τὸ μέχρι μεσημβρίας λέγει αὔξησιν, ὡς σφαιροειδῶς τῷ οὐρανῷ προσαναβαίνοντος τοῦ ἡλίου. ἱερὸν δὲ διὰ τὸ ἐν τούτῳ τοῖς θεοῖς θύειν· τὸ γὰρ μεσημβρινὸν τοῖς κατοικομένοις ἐνέμετο. πρὸς πίστιν δὲ καὶ <om. Lp> τὸν καιρὸν ἔλαβεν. ἠὼς δὲ σημαίνει τὸν ὄρθρον καὶ τὴν ἕως ἑκτῆς καὶ τὴν ἡμέραν. εἰς τρία δὲ διαίρει τὴν ὅλην περίοδον τῆς ἡμέρας· ἢ ἠὼς ἢ δέιλη ἢ μέσον ἡμᾶρ (Φ 111). Cf. Eust. A 84, p. 832, 47: *ἱερὸν δὲ ἡμᾶρ κατὰ μὲν Πορφύριον τὸ μέχρι μεσημβρίας διὰ τὰς καὶ ἐτέρωθεν δηλωθείσας τῆνικαῦτα θυσίας (sim. sed omisso auctore id. Θ, p. 698, 34), quae verisimile reddunt huc referendum esse etiam.**

*Bf. 102^b ad καὶ ποσαχῶς μὲν ἤως παρ' αὐτῷ λέγεται εἶρηται· ὅτι δὲ ἠώς Θ 1. ἡ κροκόπεπλος καὶ ἡ ῥοδοδάκτυλος ἐπὶ τῆς δαίμονος λέγεται δῆλον. L f. 160^b, II. ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπίθετα ἐκ τοῦ περι τὸ ὀρώμενον τῆς ἡμέρας καταστήματος Cf. D β 1 εἴληπται, ἐξηγεῖται τὸ ἐκ ποίας μὲν καταλήψεως ἡ κροκόπεπλος, ἐκ (Dindorf. p. XXXIX), II. ποίας δὲ ἡ ῥοδοδάκτυλος. φημι τοίνυν, ὡς διὰ μὲν τῆς τοῦ κρόκου 5 χρώας δηλοῖ ὀλίγον τῆς ἡμέρας φῶς πολλῷ τῷ τῆς νυκτὸς μέλανι κινώμενον, ὅταν δὲ λέγη ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς (e. c. A 477), διὰ τῆς τοῦ ῥόδου χροιάς δηλοῦν αὐτὸν ὀλίγον τὸ τῆς νυκτὸς μέλαν πολλῷ τῷ τῆς ἡμέρας φωτὶ κεχρωσμένον. καὶ ὅτι τοῦτο νοεῖ, δῆλον ἔστω ἐκείθεν· μνησθεὶς γὰρ ἑωσφόρου, ὡς νυκτὸς 10 ἔτ' οὔσης ἀνατέλλει, ἐπάγει αὐτῷ τὴν κροκόπεπλον ἠώ· ἦμος ἑωσφόρος εἶσι φῶς ἐρέων ἐπὶ γαίαν, ὄν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλλα κίδναται ἠώς (Ψ 226. 7).

1 in schol. BL ante καὶ ποσαχῶς verba nonnulla leguntur, quae eandem quam illa rem continent, sed in formam redactam multo breviorē, quam ob rem infra inter scholia secundi ordinis relegavimus. Apparet eum, qui archetypo codicum nostrorum Porphyriana adscripserit, h. l., ut alibi, duo scholia ex eadem quaestione petita et de eadem re agentia incuria conglutinasse. Priorem quaestionis partem (p. 110, 22—111, 26) in codicibus Iliadis excidisse non est quod mireris; simillima enim eaque et ipsa Porphyriana iam ad H 433 adscripta erant καὶ ante ποσαχῶς om. L 4 post μὲν una vel duae litt. eras. B 5 τοῦτο post τοίνυν ins. L 9 χρώμενον BL (id. D β 1), κινώμενον conii. Kamm. p. 50 12 ἦμος δ' L; una litt. post ἦμος eras. B ἑωσφόρος, ἐ in ras., B 13 ἠπειρον ἄλα κίδνατο L

B f. 143^a ad ἱερὸν A 84 (id. Lp f. 185^a c. l. ἱερὸν ἡμαρ): ἱερὸν καλεῖται τὸ ἕως μεσημβρίας, ἡνίκα αἱ θυσαί γίνονται καὶ τὰ πρακτικὰ πάντα.

1 sqq. (usque ad fin. schol.) †*B et L ad v. 1 (v. in var. lect. lin. 1): ποσαχῶς μὲν τῷ τῆς ἡοῦς ὀνόματι κέχρηται Ὅμηρος εἴρηται. καὶ ὅτι οὐχ ἀπλῶς οἶδε τὰ στοιχεῖα, ὡς οἱ πολλοί, ἀπροστάτεντα καὶ ἄνευ οὐκείου θεοῦ. ἀλλ' ὥσπερ οἱ θεολόγοι ἴσασι μὲν καὶ ποταμὸν καὶ τὸ ἕρον ὕδαρ καὶ θεὸν πάλιν τὸν <om. L> τοῦ φεῖθρον προστάτην, ᾧ δὴ καὶ εὐχονται καὶ θύουσιν, οὐ τῷ ὕδατι δῆπον, ἀλλὰ τῷ προσεστηκότι δαίμονι τοῦ ποταμοῦ, οὕτω καὶ Ὅμηρος, ὅπου γε <om. L> οὐδὲ τὸ μεθήμερινὸν φῶς τῆς ἡμέρας εἶασεν ἀπροστάτεντον, ἀλλὰ καὶ τοῦ μεθήμερινου φωτὸς εἰσῆγαγε τὴν ἠώ, ὥσπερ καὶ τοῦ νυκτερινου σκότους τὴν Νύκτα, τὴν δ' ἤδη καὶ ὁ Ζεὺς ἄζετο <ἄζεται B> μὴ ἀποθύμια ἔρδοι <ἐρδῶ L>. καὶ ποσαχῶς κτλ. (supra lin. 1 edita).

4 sqq. praeter schol. EQ β 1 verbo ἀποτελοῦν p. 113 desinentia, quae initio nostris multo breviora sunt, deinde iis fere respondēt, huc referenda:

†B f. 103^a ad ἠὼς μὲν v. 1 (id. Lp f. 142^b; in utroque praemittitur: τὰν τὴν ῥαφωδιαν κολοβομάχην καλοῦσι· συντέμνει γὰρ τὴν διήγησιν, συναχθόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς): κροκόπεπλος δὲ ἡ ἠὼς λέγεται, ὅταν πολὺ σκότους ἔχη ὀλίγον δὲ φωτός. τὸ δὲ ῥοδοδάκτυλος ἐναντίον. ποιητικὴ δὲ ἔστιν ἡ περιφρασις, ὡς εἰ εἶπεν ἡμέρα μὲν γέγονε. τὸ δὲ ἐκίδνατο ἐν παρατάσει· σφαιροειδῆς γὰρ οὐσα ἡ γῆ οὐ πάσα ὕψ' ἐν φωτίζεται. Eadem fere A, postrema etiam Par. 2681 ap. Cramer., An. Par. III, p. 29, 18.

†B f. 15^b ad ἠριγένεια A 477: . . . τὸ δὲ ῥοδοδάκτυλος συννεκδοχὴ ἔστιν·

(Ψ 226. 27). γενήσας δὲ ἐκ τῆς κροκοπέπλου τὸν ὄρθρον ἐπάγει τὴν ῥοδοδάκτυλον·

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

ἐν δὲ τῷ ἠώς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ'
5 αἴαν (Θ 1) τοῦ κίδνασθαι δηλοῦντος τὸ σκορπίζεσθαι ὡς ἐν τῷ σκί-
δναται κατὰ στρατόν (A 487?), δύο ταῦτα τηρήσεως ἄξια ὑπεδεί-
κνυεν· ἐν μὲν ὅτι ἐκίδνατο ἔφη πᾶσαν ἐπ' αἴαν, ὅπερ παράτασιν
ἔχει, οὐ συντέλειαν, οἷον τὸ ἐσκεδάσθη· ἐπεὶ δὲ σφαιροειδοὺς ὄντος
τοῦ κόσμου καὶ τῆς γῆς οὐχ ἅμα παρὰ πᾶσι κατὰ τὸ αὐτὸ ὁ ἥλιος
10 ἀνατέλλει οὐδὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἢ ἡμέρα ἀνίσταται, εἰκότως ἐκί-
δνατο ἔφη, τὴν ἐν παρατάσει ἄλλοτε πρὸς ἄλλους ἐπιβολὴν παριστὰς
τῆς ἡμέρας καὶ πορείαν. ἕτερον δὲ πάλιν ἐσημειούμην, ὅτι σὺν τῷ
ἀποτελέσματι καὶ τὸν κύριον τοῦ ἀποτελουμένου εἶναι βούλεται· ἢ μὲν
γὰρ θεὸς κροκόπεπλος ὡς ἂν οὐσία ἔννοος τε καὶ ἔμψυχος καὶ ἐνσώ-
15 ματος, τὸ δὲ ἀπ' αὐτῆς σκεδάννυται περὶ τὴν γῆν. ὁ δὲ λαβὼν τὴν
σωματοειδῆ θεὸν ἐν τῷ κροκόπεπλος συνήρτησεν αὐτὴν τῷ σκεδαν-
νυμένῳ ἀπ' αὐτῆς φωτὶ, εἰπὼν αὐτὴν ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς φῶς σκε-
δάννυσθαι· Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἴαν·
οὐ γὰρ δήποτε ἢ σωματοειδῆς ἐπεπόρευτο, ἀλλὰ τὸ ἀπ' αὐτῆς ἡμερινὸν
20 φῶς. ἀλλ' οἶδεν, ὅπου τὸ ἀποτελεσμα, ἐκεῖ καὶ τὸ ἀποτελοῦν.

ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων οἶδε τὸ ποιοῦν καὶ τὸ ἀποτελούμενον,
λάμβανε πρῶτον ἐπὶ τῆς νυκτός· τὸ μὲν ἀποτελεσμα·

νῦξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι (H 282),

αἱ δέ τε νύκτες ἀθέσφατοι (ο 392),

25 ἐκ νυκτός δ' ἄνεμοι χαλεποί (μ 286),

τὴν δὲ δεσπότιν·

εἰ μὴ Νῦξ δμητέρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·

τὴν ἰκόμην φεύγων καὶ

ἄζετο γὰρ μὴ Νυκτὶ θεῶν ἀποθύμια ἔρδοι (Ξ 259—61).

30 οὕτω καὶ ἦβη ἀποτελεσμα καὶ θεὸς ταύτης προστάτις·

οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες

ἦβης ταρφθῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι (ψ 211),

τῆς νεότητος καὶ ἀκμῆς τῆς ἐν νεότητι σφριγώσης· ὄφρ' ἦβη τε πε-
ποίθεα χερσί τ' ἐμήσιν (θ 181), οὐδέ τι ἦβης δεύεται (θ 136)·

1 γενήσας B 2 ῥοδοδάκτυλον, da in ras., B 5 ante κίδνασθαι litt. c
eras. B τοῦ σκορπ. L 7 ἐκίδνατο L 8 καὶ συντ. L 10 ἐκίδνατο L
14. 15 ἐν σώματι L 20 τὸ ἀποτελεσμα, τὸ ἄ in ras., B ἐκεῖ καὶ in ras. L
καὶ τὸ ἀποτελούμενον BL, quod errori deberi apparet, corr. e schol. Od.; Kamm.
coni. ἐκεῖ καὶ ἢ κυρία τοῦ ἀποτελουμένου 21 ἔτι δὲ καὶ L 24 αἱ δέ τοι B
27 δμητέρα B, δμητέρα τε θεῶν L ἀνδρῶν, w in ras., L 30 τούτου L

ἀπὸ γὰρ τοῦ μέρους τὸ ὄλον καλεῖ. λέγει δὲ τὴν πολύφωτον, τὴν δὲ πολύσκο-
τον κροκόπεπλον. Cf. simil. schol. A et Lp (f. 62^b) ibid.

12sq. Cf. Porph. B 447, p. 42, 24; J 1sq., p. 127, 27.

SCHRADER, Porphyg. Qu. Hom.

ἐπὶ γὰρ πάντων τὰ ἀποτελέσματα λέγεται. ἐπὶ δὲ τῆς θεοῦ· μετὰ δὲ
 ρφίσι πότνια Ἥβη νέκταρ ἐψονοχόει (Δ 2), τὸν δ' Ἥβη λου-
 σεν (Ε 905)· ἐν γὰρ τοῖς ἀγῆρατοῖς θεοῖς καὶ αἰετῶν οἰνοχόον τὴν
 Ἥβην καὶ ὑπὲρ τὴν ἐποίησεν. ἐκ τούτων λύσεις, πῶς ἀγάστονόν τε
 λέγει τὴν Ἀμφιτρίτην, ὅταν εἴπῃ (μ 96)·

5

καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἔνεστι

κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος ἀμφιτρίτη,
 καὶ πάλιν κλυτὸν ἐν οἷς φησιν (ε 421)·

ἢ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύη μέγα δαίμων

ἔξ ἄλλος, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη·

10

κλυτὸς μὲν γὰρ ἡ θεός, ἡ μεγάλη δαίμων, ἀγάστονος δὲ ἡ θάλασσα.
 οὕτως καὶ γῆ μὲν τὸ στοιχεῖον· ἔλε γαίαν ἀγοστῶ (Λ 425) καὶ κάπ-
 πεσεν ἐν γαίῃ, ἡ δὲ θεός· ἴστω νῦν τότε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς
 εὐρύς ὑπερθεῖν (Ο 36) καὶ Γῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐρινύες (Τ
 259). οὕτω καὶ Στυγὸς ὕδωρ λέγει, τῆς δαίμονος, τὸ Στύγιον ἀπ' 15
 αὐτῆς καλούμενον· καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ (Ο 37),
 ὡς περ καὶ ποταμὸν λέγει δαίμονα Ἀλφειὸν καὶ Ἄξιον καὶ Σπερχειόν,
 ὧν εἶναι καὶ γένος, καὶ Ξάνθον δινήεντα. καὶ ὅταν μὴ εἴπῃ τὸ ὄνομα
 τοῦ θεοῦ, τὸν εὐχόμενον ποιεῖ λέγοντα· κλυθὶ ἄναξ, ὅτις ἐσσί (ε
 445)· εὐχεται δὲ τῷ ποταμῶ, ὡς ἂν ἐκάστου ἔχοντος δαίμονα. ὁ δὲ 20
 καὶ ἐν ταῖς κρήναις οἶδε θεάς, ἃς Νύμφας καλεῖ· Νύμφαι κρηναῖαι,
 κοῦραι Διός (ρ 240), καὶ ἄλλαι Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διός
 (Ζ 420). οὕτω πεπληρῶσθαι θείων δυνάμεων Ὀμηρὸς ἠγεῖτο ἅπαντα.

2. ad v. 5.

*B f. 103^a ad
 κέκλυτέ μευ.

5 sqq. ἐν τῇ Διὸς δημηγορίᾳ τῇ οὕτως ἐχούσῃ·

25

κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι,

6 ἔνεστι in ras. (etiam spir.) B ἔλεσι L 8 κλυτὸς L 9 post μέγα B ras.
 4 vel 5 litterarum; μέγα bis L 10 κλυτὸς Ἀμφ. om. codd.; adiecit Kamm.
 13 γαίαν L 14 ἡλιος BL ἔρινυες L 17 ἄξιον B, ἄξιον L 18 εἴποι L
 19 ὅστι (i supra τ script.) B, corr. Dind. 23 post θείων tres fere litt. eras. B
 26 post θέαιναι in ima pagina B (quae sequuntur f. 103^b leguntur) paucae lit-
 terae detritae; conieci πῶς

3. 4 cf. Porph. Δ 2, p. 68, 19.

5 sqq. † schol. ε 421 Dind.: κλυτὸς Ἀμφιτρίτη] πῶς οὖν ἀλλαγοῦ φησι
 κῆτος ἃ μυρία βόσκει <τρέφει Hamb. f. 84> ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη;
 ἀλλὰ τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ στοιχείου.

20 sqq. † *B f. 90^a ad Νύμφαι ὄρεστιάδες Ζ 420 (id. L f. 139^a): σημειωτέον
 <om. L> ὅτι καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ἐν ταῖς πηγαῖς <σιλαῖς L> οἶδε θεάς ἃς
 Νύμφας καλεῖ· Νύμφαι κρηναῖαι καὶ Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι
 Διός. οὕτως πεπληρῶσθαι θείων δυνάμεων Ὀμηρὸς ἠγεῖτο <ἠγεῖται L> πάντα.
 cf. schol. ε 445.

23 Porph. de Styge, ap. Stob. ecl. phys. I, 41, 53: πληρώσας <Mein. e cod.
 Α κληρώσας> γὰρ δὴ πάντα θεῶν καὶ τοῖς τόποις ἀφορίας τὰς βασιλείας κτλ.
 25 sqq. Collato schol. Α 524 Porphyriano ad eundem auctorem referenda vi-

πῶς ἄξιον διὰ τὴν τῶν Ἀχαιῶν ἀρετὴν ἐκκλησίας δεῖσθαι ὑπελήφθη τῷ Δίῳ, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς (v. 133) καὶ ὄμβρων καὶ κεραυνῶν ἵνα ἤττηθῶσι, καλῶς εἴρηται καὶ ἐν ἄλλοις καὶ ὅτι βούλεται μὲν εἶργειν τῆς συμμαχίας τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ἃς οἶδε μάλιστα τῇ γνώμῃ αὐτοῦ ἐναντιωθη-
5 σομένας, κοινὸν δὲ ποιεῖται περὶ πάντων τῶν θεῶν τὸν λόγον καὶ τῶν Τρωσῶν ἐπαμυνόντων, ἵνα μὴ ταύταις ἀντιπράττειν μόναις δοκῆ. διὸ καὶ μάλιστ' ἀποτείνεται τὸν λόγον πρὸς τὰς θηλείας· κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι, καὶ ἀπὸ τῶν θηλειῶν ἄρχεται· μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε μήτε τις ἄρσην.

10 καὶ μὴν κάκεινο λύεται καλῶς· πῶς γὰρ ὑπεσχημένος ὁ Ζεὺς τῶν Τρώων ἐπικουρίαν οὐκ εὐθὺς ἐποίησε νικῶντας αὐτοὺς κατὰ τὴν πρώτην τῆς Ἰλιάδος ἀρχὴν, ἀλλὰ νῦν μετὰ ἤτταν καὶ τοσοῦτον τῶν Τρώων φόνον; ἔδει γὰρ αὐτοὺς πρότερον, φασίν, ἀντὶ τῆς τῶν ὄρκων παραβάσεως δοῦναι δίκην. ἃ γὰρ ὁ ποιητὴς ἐφρόνει, ταῦτα ποιεῖ τινα
15 λέγοντα· λέγει γὰρ ὁ Ἀγαμέμνων·

Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
αὐτὸς ἐπισσειήσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
τῆς δ' ἀπάτης κοτέων (Δ 166—8).

ἅμα δὲ καὶ ἠθέλησεν ἀλκιμωτέρους Ἑλληνας ἐπιδείξασ θάτε τοῖς Τρωσὶ
20 τὴν παρὰ τοῦ Διὸς βοήθειαν ἐπαγαγεῖν. καὶ τὸ ὁμοειδὲς δὲ ἐφυλάξατο· ἦν γὰρ ὁμοειδὲς Τρωσὶ μάχῃ παράγειν τοὺς Ἑλληνας ἠττωμένους· ποικίλλειν γὰρ θέλει. ὅθεν ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ μάχῃ ἀμφοτέροις βοηθού-
τας ἐποίησε τοὺς θεοὺς, ἐν αὐτῇ δὲ μόνον τὸν Δία τοῖς βαρβάροις (Θ 130 sqq.), εἶτα πάλιν ἐρεῖ ἀμφοτέροις δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος
25 ἐστὶν ἐκάστου (Υ 25). οὕτως ἐθηρᾶτο τὸ ποικίλον.

ταῦτα μὲν οὖν εἴρηται. τί δὲ δηλοῦν ἐθέλει ἀλλ' ἅμα πάντες
αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα (Θ 8. 9), οὐ πάν-
τως παρέστηκε. ποῖα γὰρ ἔργα τελευτήσῃ, οὐ παρέστηκεν ὁ Ζεὺς,
ἀλλ' ἐν ἀσαφεῖ εἶασεν. λέγει δέ· ἃ ἐγὼ ἐργάζεσθαι μόνος βούλο-
30 μαι, πρὸς ἃ καὶ παρακελεύεται μηδένα ἀντιπράξαι τῶν θεῶν. ἐρ-
γάζεσθαι δὲ ἠβούλετο εἰς τέλος ὡς Ἀχιλλῆα τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πο-
λέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν (Β 3. 4)· ἔφη γὰρ οὐ γὰρ ἐμὸν πα-

3 εἶργειν Vill.; cod. εἶργειν 5 δὲ add. Bkk.; cod. om. 12 pro ἀρχὴν
Roem. ap. Fleckeis. 1878, p. 539, conl. μάχην 17 ἐπισείσιν cod. 21 pro
Τρωσὶ Kam m., p. 53, conl. πρώτη 32 γὰρ om. cod.; add. Bkk.

detur prior pars schol. B f. 103^a ad Ζεὺς Θ 2 (id. Lp f. 142^b c. l. Ζεὺς δὲ θεῶν),
qua ad nostrum locum corrigendum Kammer usus est:

*εἰκότως νῦν ἄρχεται συμμαχεῖν Τρωσὶν ὁ Ζεὺς, ὁπότε τῆς παραβάσεως
δίκην <δίκας Lp> ἀπέτισαν Διομήδῃ καὶ Πάνδαρος ἀνηρέθη <ἀνηρήθη Lp>
καὶ Τρῶες ὁμολόγησαν τὴν παράβασιν, δι' ἃν πέμπουσιν Ἰθαίον ἀπολογούμενοι
τοῖς Ἑλλήσιν. αὐξίαι δὲ τὰ Ἑλλήνων ὁ ποιητὴς, εἴ γε καὶ ἐκκλησίας ἐδέησε τῷ
Δίῳ, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ κεραυνῶν δεῖται πρὸς τὴν ἤτταν αὐτῶν. καὶ ἐν ἄλ-
λοῖς κτλ., quae huc non pertinent.*

λινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω (A 526. 27)· ταῦτα οὖν ἔφη ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα, εἰς τέλος ἀγάγω. καὶ ἡ παροιμία· μήπω μέγ' εἶπης, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδης (Soph. fr. Tyr., 583^b Dind.), ἤγουν μὴ θαυμάσης τὸν μέγα ἐπαγγελλόμενον. ἀσαφῆ δὲ ἕκαστα ὅσα ἐξεπίτηδες ἔφη τάχιστα ἐκτελέσειν, ὡς σαφῶς εἰπὼν ἐπάγει δὲ δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω καὶ τὰ ἐξῆς (Θ 10 sqq.). ὅθεν οὐκ ἔστι περιεσσὸν τὸ δὲ δ' ἂν ἐγὼν, οὐδ' ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ λόγου, ἔλλ' ἐκ τοῦ αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα, ὡς ἀκόλουθον ὡς δηλώσαντος τὸ βούλημα τὸ δὲ δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω. λέγουσι δὲ κἀν τούτῳ περιτεύειν τὸ ἐθέλοντα· ἔδει γὰρ δὲ δ' ἂν ἐγὼ νοήσω ἐλθόντα Τρώεσσι ἀρηγέμεν. οὐκ ἔστι δὲ περιεσσόν, ἀλλ' ἔστιν ἡ διάνοια· δὲ δ' ἂν ἐγὼ νοήσω ἢ Τρώεσσι θέλοντα ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν ἐλθόντα.

- B f. 103^a. 14. . . . πῶς δὲ δύναται τις ἐκεῖσε κατελθεῖν; φαμέν δὲ ὅτι οἱ 15
L f. 161^b. ἀπειλοῦντες τὰ ἀδύνατα σχεδὸν ἀπειλοῦσι πρὸς κατάπληξιν.
Lp f. 143^a.
A c. l. cειρήν 25. 26. . . . οἱ δὲ Ζητοῦσι, πῶς πάντων περιγίνεται ὁ Ζεὺς ὁ
μὲν κεν. ὑπὸ τριῶν μόνων δεθεῖς, καθά φησιν ἐν τῇ A (400)· ῥητέον οὖν ὅτι
ἐκεῖ μὲν ἐξ ἐπιβουλῆς ἢ ἰσχύς, ἐνταῦθα δὲ ἐκ τοῦ φανερώς κρατεῖν.
*B f. 296^a ad 39. 40. ὁ νοῦς ἀσαφῆς, ὄντινα ἀγνοήσαντες ἠθέτησαν τὰ ἔπη. ἢ 20
πρόφρονι δὲ ἀσάφεια ἐκ τοῦ πρόφρονι· ἀπέδοσαν γὰρ ὡς δηλοῦντος τοῦ ποιη-
X 183. τοῦ διὰ τοῦ πρόφρονι· οὐ κατὰ σπουδὴν ταῦτα ἀγορεύω. ἔστι δὲ οὐ
L f. 457^b, II. τοῦτο, ἀλλὰ τῇ πρό κέχρηται ἀντὶ τῆς ὑπὲρ συνήθως, ὡς ἐν τῷ ἀε-
θλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίκτης (Ω 734) ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἀνακτος,
καὶ ἐν τῷ χρεῖη ἀναγκαίη πρό τε παίδων καὶ γυναικῶν (Θ 57) 25
ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ παίδων καὶ γυναικῶν βούλεται λέγειν. φησὶν οὖν καὶ
ἐνταῦθα· οὐ καθ' ὑπερφοσύνην οὐδ' ὡς τύραννος λέγω ταῦτα· βού-
λομαι γὰρ ἥπιος εἶναι καὶ πρᾶος. καὶ ὁ τοῖ οὖν παραπληρωματικὸς
καὶ οὐκ ἀντὶ τοῦ σοῖ παρείληπται. πρέπουσα τοῖνυν ἡ διάνοια ἄρχοντι

1 ὅτι, fuit ὅτι, alter. τ eras., B 15 in codd. haec antecedunt: οἱ Ἄττικοὶ
βάραθρον αὐτό φασιν ἐκεῖ L 20 L lemmatis instar versus habet θάρσει
Τριτογένεια φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος
εἶναι, tum ὅποσον ἀσαφῆς κτλ. 25. 26 γυναικῶν ἀντὶ τοῦ — καὶ γυναικῶν
om. L 26 καὶ post οὖν om. L

20 sqq. Scholium in codicibus per errorem ad X 183 adscriptum esse, ex Ariston. Θ 39. 40 apparet docente non illo sed nostro loco versus spurios habitos esse (cf. Ariston. X 183. 84).

22 sqq. † B f. 103^b ad πρόφρονι v. 40 (Lp f. 143^b): ἀντὶ τοῦ ὑπέρφρονι, ὡς πρὸ παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν. ὁ λόγος οὖν οὕτως· οὐ βούλομαι σοι <om. Lp> τυραννικὴν ἀπῆνεια ἀλλὰ βασιλικὴν ἐνδείκνυσθαι προσήνεια. δείκνυσι δὲ ὅσον δύνανται λόγοι εὐμενεῖς, καί τοι παιδὸς πρὸς πατέρα.

† Eust. Θ, p. 696, 45: πρόφρονα δὲ θυμόν — ἢ κατὰ Πορφύριον τὸν ὑπέρφρονα ἦτοι καταφρονητικόν. Cf. id. p. 698, 13; Paris. 2681 ap. Cram. An. P. III, p. 30, 26.

βουλομένῳ ἐνδείκνυσθαι βασιλικὴν ἠπιότητα καὶ οὐ τυραννικὴν ἀγριότητα· οἱ γὰρ ῥηθέντες μετ' ἀπειλῆς λόγοι ὑπέρφρονα θυμόν, καὶ ὄν ἐν ἄλλοις ἀγήγορα ἔφη, ἐνεδείκνυντο.

53. 54. δεῖπνον λέγεται καὶ τὸ ἐξ ἐωθινοῦ ἀκράτισμα, ὡς νῦν *B f. 104^a ad
5 ἐν τοῖς προκειμένοις, καὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ἄριστον, ὡς ἐν τῷ δεῖπνον.
ἡμος δὲ δρυτόμος περ ἀνήρ ὠπλίσατο (ὠπλίσατο cod.)
δεῖπνον (Λ 86).

καὶ πάλιν ἄριστον τὸ ἀκράτισμα·

ἐντύναντο ἄριστον ἄμ' ἠοῖ κειάμένῳ <κειμένῳ cod.> πῦρ (π 2).
10 τὸ δὲ ἐν τοῖς προκειμένοις ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο οὐκ ἔστιν
ὑπερβατόν, ὡς τινες· ἀπεθωρήσσοντο δὲ αὐτοῦ, ἀλλὰ φησιν ἀπὸ τοῦ
δείπνου ἐθωρήσσοντο. καὶ ἔστι πεζοτέρα ἢ φράσις, καὶ διὰ τοῦτο λαν-
θάνει τὸ νόημα.

56. καὶ πῶς φησι πολλέων <alt. λ ερας. B; πολέων Lp> ἐκ *B f. 104^a ad
15 πολίων (B 131); νῦν οὖν τοὺς ἰθαγενεῖς φησι· διὸ καὶ τὸ πρό τε παυρότεροι.
παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν (Θ 57). ἢ ἑαυτῶν ἥττους γενόμενοι Lp f. 144^a c. l.
διὰ τὸν θάνατον. ἀναγκαίως δὲ καὶ τὸ μέμασαν ἐπιφέρει, ἵνα μὴ παυρότεροι.
νομίσωμεν <i in ras. B> αὐτοὺς ἐπτηχότας ἐξίεναι διὰ τὴν προγενομέ-
νην ἦτταν.

20 58. πᾶσαι δ' ὠίγγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός. οὐ λέγει *B f. 104^a ad
περὶ τῶν ἐν Ἰλίῳ πυλῶν μόνον ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ ναυστάθμῳ πᾶσαι.
τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ λαὸν τὸν Τρωικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἑλληνι- L f. 164^a.
κόν· τούτῳ γὰρ ἀκόλουθον καὶ τὸ οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα
ξυνιόντες ἴκοντο (Θ 60). εἶτα ἐπάγει ὅτι συνέβαλλον παντάσας
25 τὰς ἀσπίδας ἀσπίσι, τὰ ἔγχη τοῖς ἔγχεσι, τὰς δυνάμεις ταῖς δυνάμεσι.
καὶ ἀναλαμβάνει αὐτά· ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι ἔπληντ' ἀλλήλησιν
(Θ 62)· ἔψαυον γὰρ ἀλλήλων, τουτέστιν αἱ μὲν τῶν Τρώων ταῖς τῶν
Ἑλλήνων.

70. ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε. πρὸς Αἰσχύλον ψυχοστασίαν γρά- *B f. 104^a ad
30 ψαντα καὶ τὸ κῆρ ἀκούσαντα οὐκ ἐπὶ τῆς μοίρας λεγόμενον ἀλλ' ἐπὶ κῆρε.
L f. 164^a.

1 ἠπιότητα B 29 ἐν — κῆρε om. L 30 inter κῆρ et ἀκούσαντα in B ra-
sura octo fere litterarum, in qua a script.

4—13 †L h. v. f. 163^a, II, εἰς τὸ οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο κερηκο-
μόωντες Ἀχαιοὶ δίμψα κατὰ κλισίας, ἀπ' αὐτοῦ δὲ θωρήσσοντο· ὅτι
δεῖπνον λέγει τὸ <om. cod.> κατὰ τὸ ἐωθινὸν ἀκράτισμα· ἐντύναντο ἄρι-
στον ἄμ' ἠοῖ κειάμένῳ <κειμένῳ cod.> πῦρ. τὸ δ' ἐν τοῖς προκειμένοις cet.,
quae cum iis quae supra e cod. B edidimus congruunt.

Aristarchum auctorem hac in re Porphyrium sequi, ex iis apparet
quae Lehrs, Ar., p. 127, congressit.

20 sqq. Scholium, quod uno Dindorfio, Phil. XVIII, p. 345, auctore inter Por-
phyriana retuli, insistere videtur iis at prave, vereor, intellectis, quae de notione
verb. πᾶσαι πύλαι Aristarchus (Lehrs, p. 126) disputaverat. Cf. Porph. M 175.

29 sqq. Scholium, quod Dindorfius nescio quem codicem secutus Porphyrii
nomine insignivit, recte ad eum auctorem refert, cum ratio docet totiens a Por-

τῆς ψυχῆς, ὅτι θηλυκῶς μὲν ἢ κῆρ τὴν μοῖραν δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ κῆρ καὶ περιεπωμένως τὴν ψυχὴν, ὃ διαιρεῖται εἰς κέαρ. εἰ δὲ ἔλεγε τὴν ψυχὴν, οὐκ ἂν ἔφησε δύο κῆρε διὰ τοῦ εἰ ἀλλὰ δύο κῆρα διὰ τοῦ α. καὶ αὐτὸς δὲ ἐξηγήσατο τίς ἢ κῆρ, εἰπὼν ῥέπε δ' αἴσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν· ἀντὶ γὰρ τοῦ φάναι ῥέπε δὲ ἢ κῆρ τῶν Ἀχαιῶν μεταλαβῶν 5 ἔφη ῥέπε δ' αἴσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν. ἢ κῆρ δὲ εἰληπται οὐχ ἐνὸς τῶν Ἑλλήνων μία ἀλλὰ πάντων, οὐδὲ Τρώων ἐνὸς μία ἀλλὰ πάντων, διὸ καὶ ἐπάγει αἰ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες (v. 73). ὡς ἢ ἵππος τῶν πολεμίων σημαίνει τὸ πλῆθος, οὕτως ἢ κῆρ τῶν Ἑλλήνων αἰ κῆρες ἦσαν. καὶ τὸ ἐπὶ χθονὶ ἔζεσθαι (v. 73) τὸ πρὸς γῆν ῥέψαι δηλοῖ, τὸ δ' ἐς 10 οὐρανὸν ἀρθῆναι τὸ ὑπερτέραν γενέσθαι. συμβολικῶς δὲ λαμβάνει τὰ μὲν ῥέποντα πρὸς τὰ χθόνια θανατικά, τὰ δὲ πρὸς τὸν οὐρανὸν ζωτικά· ζωηφόρα γὰρ τὰ οὐράνια, θανατηφόρα δὲ τὰ χθόνια. ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες ἠθέτησαν τὰ ἔπη, ἐν οἷς φησιν αἰ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ἐζέσθην· Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν 15 εὐρὺν ἄερθεν, νομίσαντες ὅτι τὸ ἐζέσθην δυϊκὸν ἐστίν, ὡς ἀποδεξαμένων τινῶν, ὅτι ἀνὰ δύο τίθησι κῆρας εἰς τὸν ζυγόν. οὐ σημαίνει δὲ τὸ ἐζέσθην, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔζοντο, ὡς μιάνθησαν αἵματι μηροῖ (Δ 146)· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐμιάνθησαν ἐπὶ πληθυντικοῦ κεῖται· εἰ γὰρ ἦν ἐπὶ δυϊκοῦ, ἔφη ἂν μιανθήτην ὡς κλινθήτην καὶ ἡσθήτην. ἐζέσθην 20 οὖν ἀντὶ τοῦ ἐζέσθην, ὡς τὸ ἐκόσμηθεν ἀντὶ τοῦ ἐκοσμήθησαν.

B f. 104^a ad πῶς δύο κῆρες ἐντίθησιν ὁ Ζεὺς, ὥσπερ ἀνὰ μίαν ἐκατέρου στρα-
 δύο κῆρε. τοῦ, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς πλείους αὐτάς φησιν· αἰ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες;
 Lp f. 144^a c. l. ὅτι αἰ δύο καὶ πολλαὶ ἂν εἴεν· λέγομεν γοῦν <οὖν Lp> διττὰ πράγμα-
 δύο κῆρε. τα. πλείονων δὲ ἔμφασιν διδόντος τοῦ ὀνόματος, εἰκότως ἐν τῇ μετα- 25
 λήψει πλέονα εἶπεν. ἔστι δὲ σχῆμα συνεκδοχικῶν σχημάτων ἐν. <quae
 sequuntur de origine v. κῆρ ad Porphyrium referre non audemus>.

4 τίς ἢ om. L 12 τὸν om. L 15. 16 Τρώων — ἐζέσθην om L 20
 ἔφην L

phyrio repetita ὅτι αὐτὸς ἐαυτὸν ὁ ποιητὴς ἐξηγεῖται (lin. 4), tum scholium quod huic subiunximus, multo quidem brevius at servata quaestionis forma ad nos propagatum. Cf. etiam schol. Porph. versui Ψ 259 adscriptum.

1. 2 †B f. 296^b ad κῆρε X 210: κῆρας τὰς μοίρας λέγει, οὐ τὰς ψυχὰς, ὡς ἐξεδέξατο φασίως Αἰσχύλος· ἐπάγει γὰρ τὴν μὲν, τὸ κέαρ δὲ λέγεται οὐδετέρως ἐπὶ τῆς ψυχῆς Cf. Ariston. Θ 70. X 210. — Quae supra usque ad lin. 5 edidimus exscripsit Paris, 2679 ap. Cramer., A. P. III, p. 11, 24. Idem ap. Apollon. et Hesych. v. κῆρ.

13 Cf. Ariston. Θ 73, 74.

17—20 †B f. 104^a ad αἰ μὲν v. 73 (id. Lp f. 144^a c. l. αἰ μὲν Ἀχαιῶν): τὸ δὲ ἐζέσθην ἀντὶ τοῦ ἔζεσθην, ὡς ἄερθεν· ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ μιάνθησαν αἵματι μηροῖ ἀντὶ τοῦ ἐμιάνθησαν.

18. 19 Aliter B f. 54^a ad τοῖοι τοι Δ 146 (id. Lp f. 94^a c. l. τοῖοι τοι): τὸ δὲ μιάνθησαν ἀντὶ τοῦ μιανθήτην· ἔστι δὲ δυϊκὸν ἐκ συγκοπῆς.

72. οὐκ ἄρα, φαῖν, ἐχαρίσατο τῇ Θέτιδι, εἰ μοιρίδιον ἦν. φαρμέν B f. 104^b ad δὲ ὅτι εἰς ἐπίτασιν τῆς Μοίρας καὶ αὐτὸς ὀπλίζεται (v. 43) κατ' αὐτῶν ἦμαρ. Lp f. 144^a c. l. αἰσιμον ἦμαρ. <αὐτὴν Lp>, ὅπερ ἦν τῆς χάριτος.

75. πῶς ἔφη τὸν κεραυνὸν céλας δαιόμενον; céλας μὲν γὰρ ἡ *B f. 104^b ad 5 φωτὸς ἔλλαμψις, καυθεῖσα δὲ καὶ ἐκπυρωθεῖσα κεραυνὸς γίνεται καὶ δαιόμενον. Cf. Phil. οὐκ ἀστραπὴ μόνον. [προειπῶν αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε XVIII, p. καὶ ἐπάγων τὸ κεραυνοῦ ὄνομα ἐσήμανεν, ὡς προηγείται ἡ βροντὴ τῆς 345, II. ἀστραπῆς, δι' ἧς καὶ τὸ céλας ἐκλάμπει].

τὸ céλας δηλοῖ τὴν ἔλλαμψιν. βουλόμενος οὖν εἰπεῖν ὡς οὐκ B f. 104^b ad 10 ἦν ἀστραπὴ τὸ γενόμενον ἀλλὰ κεραυνός, μετὰ τὴν βροντὴν προσέθηκε céλας. τὸ δαιόμενον· ἡ γὰρ πρὸ βροντῆς ἀστραπὴ οὐ κεραυνός, μετὰ γὰρ ἦκε céλας. Lp f. 144^b c. l. τὴν βροντὴν ὁ κεραυνός, ὅς ἐστι καυστικός.

97. ἐζήτηται δὲ πότερον ἄρα οὐδ' ὄλωσ ἤκουεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἢ A. οὐκ ἐπέισθη. ῥητέον ὅτι οἱ λέγοντες ὅτι ἀκούσας οὐκ ἐπέισθη δειλίαν 15 τοῦ ἥρωος κατηγοροῦσιν, ἀγνοοῦντες τὸ οὐδ' ἐσάκουσεν. οὐ γὰρ τὸ παρακοῦσαι ἀλλὰ τὸ μὴ αἰσθῆσθαι τελείως δηλοῖ· καὶ γὰρ οὐκ ἦν δειλὸς τῶν ἄλλων ἔσχατος φεύγων καὶ τῇ βραδυτῆτι τὸ φιλοκίνδυνον ἐπιδεικνύμενος.

οὐκ ἤσθετο ὑπὸ τοῦ θορύβου ἢ οὐκ ἐπέισθη διὰ τὸν καιρὸν· φεύ- B f. 105^a ad 20 γει γὰρ σὺν Αἴαντι καὶ θεομαχεῖν οὐ θέλει. πῶς γὰρ δειλὸς ὁ μετὰ Lp f. 145^a c. l. πάντας φεύγων; οὐ γὰρ ἂν Διομήδης τοῦτον μόνον ἐκάλει. οὐδ' ἐσάκουσεν.

117. εἰ τοσοῦτον <τοῦτο Lp> ἀπῆν, διὰ τί μὴ φεύγει; τὸ ὄλον B f. 105^a ad 25 ἄλλως τε ἢ <καὶ pro ἢ L> νικήσειν οἶεται ἢ νικώμενος ῥαδίως φεύ- μάστιξεν δ' ἵππους. ζεσθαι.

133. cf. ad v. 5, p. 115.

167. πῶς δύο εἰπῶν τὸν Διομήδην μεριμνῆσαι <τὸν Δ. post με- B f. 106^a ad 30 ριμν. L> ἐν ἐπάγει; φαρμέν δὲ ὡς δύο βουλὰς ἐμερίμνησεν εἰς ἓν νευού- διάνδιχα. L f. 167^a. L>, ἢ ὡς ὠμολογημένον ἀφίησι τὸ ἓν, ἤτοι τὸ ἢ στραφῆναι <μεταστρα- διάνδιχα. φῆναι L> ἢ μὴ στραφῆναι, ὃ κατέλιπεν.

185. ἀθετεῖται ὁ στίχος, πρῶτόν γε καὶ διὰ τὸ κύ, εἶτα διὰ τὰ B f. 106^b ad 33 ἄνεθε τε.

6—8 προειπῶν — ἐκλάμπει in cod. B non exstant; ex alio codice, cuius notitiam nobis invidit, Dindorfius (Phil. l. c.) edidit 9 τὴν ἔλλαμψιν δηλοῖ Lp 13 ἐξηγεῖται pro ἐζήτηται cod. (Dind.) 14 ῥητέον — ἐπέισθη om. cod. (Dind.); add. Bekk. 33 καὶ om. Lp

4—12 De fulminibus etiam ad B 370 sqq. (p. 39) Porphyrius egit, Hermone Delio auctore usus.

14. 15 οἱ λέγοντες ὅτι ἀκούσας οὐκ ἐπέισθη, velut Aristarchus, v. alter. schol. A.

30 Ariston. Θ 168: . . . τὸ γὰρ διάνδιχα οὐκ ἔστι δύο ἐμερίμνησεν ἐναντία, ἀλλ' ἐπὶ τὸ αὐτὸ φερόμενα, στρέψαι τοὺς ἵππους καὶ μάχεσθαι.

33 sqq. Versus Aristarcho obelo notatus, ὅτι οὐδαμοῦ Ὀμηρος τεθρίππου

L f. 166^b. ὀνόματα· Λάμπρος γὰρ τῆς Ἡοῦς ἐστὶν ἵππος (ψ 246), Ξάνθος Ἀχιλ-
Lp f. 146^b c. 1. λέως (T 400), Πόδαργος Μενελάου (Ψ 295), Αἶθρα Ἀγαμέμνονος (Ψ 295),
 Ξάνθῃ τε. ἦν Αἶθωνα νῦν εἶπε μετατιθεὶς τὸ γένος. οὐδαμοῦ δὲ τεθρίππῳ κέ-
 χρηται ἥρωες, εἰ μὴ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἐπὶ παραβολῆς· ἢ δ' ὡς τ' ἐν πε-
 δίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι (ν 81). τὸ γὰρ τέσσαρας ἀθλο- 5
 φόρους ἵππους (Λ 699) ὑπώπτεται ὡς νόθον, ἢ δύο ἄρματα δη-
 λοῦν βούλεται· τὸν δὲ ἐλατήρα ἀφίει ἀκαχήμενον (Λ 702), τὸν
 ἐξ ἐκατέρας συνωρίδος. εἶποι δ' ἂν τις πρὸς τοῦτο, ὅτι εἶδος, τῶν
 ἄλλων τεθρίπποις μὴ χρωμένων, τὸν Ἐκτορα θαρσῆσαι τέσσαρας ἵππους
 ὑποζεύξει πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων· ἀπόγονος γὰρ ἐστὶ Τρωός, 10
 ὃν Ζεὺς ὑπὲρ Γανυμήδους ἔδωκεν ἵππους, καὶ φιλότιμος ἐστὶ περὶ ἵππι-
 κῆν. οἶδε γὰρ ἵππος ἀγαθὸς πρὸς ἵππικὴν ἐγείρειν, ὡς καὶ πρὸς πό-
 λεμον διάφορα ὄπλα καὶ θηρευτικὴ κύων καλῶς ἰχνηλατοῦσα ἐπὶ τὸ
 κυνηγέσιον. διὸ καὶ τὸν Ἐκτορα θαρσύν ἠνίοχόν φησιν Ὀμηρος
 (Θ 89), καὶ οὐ μόνον τοῦτον θαρσύν ἀλλὰ καὶ τὸν ἠνιοχοῦντα αὐτῷ 15
 Ἀρχεπτόλεμον (Θ 128. 312)· οὐ τοῦ τυχόντος γὰρ ἦν τὸ τέτρωρον
 ἠνιοχεῖν. φασι δὲ εἰ τέτρωρον ἦν, πῶς ὡς πρὸς δυϊκὸν ἀποτείνεται
 καὶ φησι νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνατον καὶ ἐφομαρτεῖτον
 καὶ σπεύδεται (Θ 186. 191); ῥητέον δὲ καὶ πρὸς τοῦτο, ὅτι οὐ πρὸς
 ἕκαστον ἵππον λέγει, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐξ αὐτῶν συστήματα· δύο γὰρ ζύ- 20
 γιοι ἦσαν καὶ δύο παρήγοροι· τοὺς μὲν οὖν ζυγίους ἀνθ' ἑνὸς τοὺς δὲ
 παρηόρους ἀνθ' ἑτέρου λαμβάνει. ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ τόφρῳ μάλ'
 ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο (Θ 67)· πρὸς ἐκατέραν γὰρ κάκεινο στρα-
 τιάν· καὶ τῷ

τύνην δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις· 25
 μήπως ὡς ἀψίσι λίνου ἀλόντε (Ε 485. 7)·

πρὸς γὰρ τὸν Ἐκτορα καὶ τοὺς Τρῶας. τρισι δὲ ἵπποις ἐχρῶντο οἱ
 ἥρωες, ἵνα τρωθέντος ἑνὸς τῶν ζυγίων εἰς τὴν τοῦτου χώραν παρήγορος
 ἄγῃται· οἱ δὲ Ὀμηρικοὶ θεοὶ συνωρίσι χρῶνται, ἐπεὶ τιτρωσκόμενοι
 οὐχ ὀρῶνται. ὁ δὲ Ἐκτωρ ἐτόλμησε προσθεῖναι τὸν τέταρτον ἅμα μὲν 30

1 ἰοῦς Lp 3 αἶθωνα BL οὐδαμοῦ τε L 5 τετράοροι BL 6 ὑπώπτευ-
 σαν L 7 τὸν δὲ — τὸν om. codd.; add. Bkk. (e Vict.?) 9 θαρσῆσαι Lp
 10 συζεύξει Lp 11 γανυμήδους LLp 13 θηρευτικὴν LLp καλὸς L ἰχνη-
 λατῶν codd. 14 ἔκτωρα Lp 16 τετράωρον Lp 17 πῶς οὐ πρὸς δυϊκὸν
 ἀποτ. Lp 18 ἀποτίνατον Lp 19 τοῦτο, ου et τ in ras., Lp 22 παρηγό-
 ρους L 26 ἀψίδι L 29 ὀμηρικοὶ δισινωρίσι L 30 προσθεῖναι Lp

χοῖσιν παρεισάγει. μάχεται δὲ καὶ τὰ ἐπαγόμενα δυϊκὰ κτλ. (A Θ 185, cf. Lehrs
 p. 195). — Ad Pium Hiller, Phil. XXVIII, p. 99, schol. nostrum retulit (cf. pro-
 legg. nostra).

1. 2 A Ψ 295: . . . ἢ διπλῆ δὲ ὅτι ἐντεῦθεν παρῳδῆται τὰ ὀνόματα τῶν
 Ἐκτορος ἵππων Αἶθων καὶ Πόδαργος· οὐ γὰρ εἰσάγει τετράωρον χοωμένους. Cf.
 A T 400; Eust. Θ, p. 706, 60.

6. 7 δύο ἄρματα δηλοῦν βούλεται. Ita Aristarchus, v. Ariston. A 699.
 8 sqq. † Eust. p. 706, 51 sqq.

διὰ τὰ προειρημένα, ἅμα δὲ καὶ τῶν δυοῖν ἵππων ὑφορώμενος τὴν τρώ-
 -σιν. καθ' ἑκάστην δὲ κλητικὴν βραχεῖα διαστολή, οὐκ ἔωσι δὲ οἱ σύν-
 -δεσμοί, ὡς τινες <τινα Lp>, δύο εἶναι κύρια καὶ δύο ἐπίθετα ὀνόματα.

189. . . . ἀθετεῖται δὲ τὸ οἶνόν τ' ἐγκεράσασα, ὅτι οὐ σύν- **B f. 106^b ad**
 5 ηθες οἶνον πίνειν ἵππους, καὶ διὰ τὸ ὅτε θυμὸς ἀνώγοι· ψυχρὸν Ἀνδρομάχη
 γὰρ καὶ τοῦτο ἐπὶ ἵππων. ἔστιν οὖν ὑπερβατόν· ὑμῖν προτέροις πυρὸν **v. 187.**
 παρέθηκεν ἢ ἐμοὶ τὸν αὐτὸν πυρὸν ἔθηκεν οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν **L f. 167^b.**
 ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, ἴν' ἢ τὸ πυρὸν ἔθηκεν ἀπὸ κοινοῦ. **Lp f. 146^b.**

197. καὶ πῶς πρὸ ὀλίγου (v. 182) καῦσαι αὐτὰς ἤθελε; κωμωδεῖ **B f. 107^a ad**
 10 διὰ τούτου ὁ ποιητὴς τὸ τῶν βαρβάρων εὐμετάβολον. **ἐπιβησέμεν.**

230. v. ad Δ 1.

233. **Vat.** Ζητ. κζ': οὐκ ἔστι ***B f. 107^b ad** ἑκατόν τε (id.
 Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκο- **L f. 188^b, Π)**· οὐκ ἔστι τὸ Τρώων
 -σίων τε ἕκαστος στήσεσθ' ἐν ἀνθ' <ita B certe> ἑκατόν τε
 15 πολέμῳ καὶ πρὸς ἑκατόν καὶ δια- διηκοσίων τε ἕκαστος στήσεσθ'
 -κοσίους μάχεσθε, ὡς τινες ἀπο- ἐν πολέμῳ πρὸς ἑκατόν καὶ δια-
 δεδῶκασιν, ἀλλ' ὡς εἰ ἔλεγεν· ἀντί- κοσίους μάχεσθαι ἐν πολέμῳ, ὡς
 -σταθμοὶ καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατόν καὶ τινες ἀποδεδῶκασιν, ἀλλ' ὡς εἰ ἔλε-
 -διακοσίων ἕκαστος ἠπειλεῖ ἐν τῷ γεν· ἀντίσταθμοὶ καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκα-
 20 πολέμῳ γενέσθαι. τῇ γὰρ διανοίᾳ τὸν καὶ διακοσίων ἕκαστος ἠπειλεῖ
 ταύτῃ ἀκόλουθον τὸ νῦν δ' οὐδ' γενέσθαι ἐν τῷ πολέμῳ. τῇ γὰρ
 ἐνὸς ἄξιοι εἶμεν Ἐκτορος (v. διανοίᾳ ταύτῃ ἀκόλουθον τὸ νῦν
 234. 35)· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐν τοῖς Ζυ- δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοι εἶμεν Ἐκτο-
 25 γοῖς ἱσταμένων καὶ πιπρασκομένων ρος· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐν τοῖς Ζυγοῖς
 εἴρηται. ἐπὶ μὲν οὖν τούτων εἴρη- ἱσταμένων τε καὶ πιπρασκομένων
 -ται· ἔφασκεν εἶναι ἀντίσταθμον ἑκα- εἴρηται. ἐπὶ μὲν τούτων ἔφασκεν
 -τόν καὶ διακοσίων ἑαυτὸν λέγειν, ἕκαστον αὐτὸν λέγειν ἀντίσταθμον
 ἦτοι ἰσοβαρῆ καὶ ἰσοδύναμιν. ἐπὶ εἶναι ἑκατόν καὶ διακοσίων, ἐπὶ δὲ
 30 δὲ τοῦ Ἐκτορος· οὐδ' εἰ κέν σ' τοῦ Ἐκτορος· οὐδ' εἰ κέν καυ-
 αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώ- τὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι Δαρδα-
 -γοὶ Δαρδανίδης Πρίαμος (X νίδης Πρίαμος, οἷον ἴσον χρυσῷ
 351), οἷον ἴσον καὶ ἰσόσταθμον χρυ- καὶ ἰσόσταθμον χρυσῷ· τὸ δὲ ἐρύ-
 -σῶ· τὸ δὲ ἐρύσασθαι ἀντὶ τοῦ σασθαι ἀντὶ τοῦ στήσαι.

12^a οὐκέτι τρώων V 15^a καὶ πρὸς coniesci; V οὐ πρὸς 33^a ἐρύσε-
 -σθαι V

17^b ἐν τῷ πολέμῳ L 22^b ἀκόλουθον τοῦ L 23^b ἦμεν L 25^b τε om. L
 27^b αὐτῶν L

2 Cf. Nicanor. v. 185.

4 ἀθετεῖται ab Aristarcho, Ariston. Θ 189. 90.

6 sqq. †A Θ 189. 90 (id. L f. 167^b): τὸ ἐξῆς τοῦτο ἔστιν· ἢ ἐμοί, ὅς πέρ
 οἱ θालερός πόσις εὐχόμεαι εἶναι, οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν ὅτε μοι θυμὸς ἀνώ-
 -γει. ἰστέον δὲ ὅτι κτλ., quae huc non pertinent. Cf. †Eust. p. 707, 7.

9. 10 Idem schol. in cod. Lp f. 147^a c. 1. ἐπιβήσμεν (sic).

στήσαι, ἀπὸ τῶν ἑλκόντων τὸν ζυγόν. ὃ δὲ σημαίνει τὸ ἐρύσασθαι, τοῦτο καὶ ἐτίταινε λέγει· καὶ τότε δὴ χρύσεια πατήρ ἐτίταινε τάλαντα (Θ 69), καὶ τὸ ἐρύσασθαι ἐξηγούμενος ἐπάγει ἕλκε δὲ μέσ- 5
 κα λαβῶν (Θ 70), καὶ ἐπὶ τῆς χή-
 ρας ἢ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα τάλαντα (M 434). ἀτάλαντος οὖν 10
 ὁ ἴσος καὶ μὴ ταλαντεύων· ἀτά-
 λαντος Ἄρηι (B 627), ὃ ἐξηγούμε-
 μένος φησὶν ἴσος Ἐνυαλίῳ κο-
 ρυθαίικι (X 132). κέχρηται τῇ ἀπὸ τῶν σταθμῶν διαμετρήσει καὶ 15
 ἐπὶ τοῦ δείδω μὴ τὸ χθιζὸν τὸ δὲ μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσιων-
 ἀποτίσονται Ἄχαιοι χρεῖος ται χρεῖος ἀντὶ τοῦ ἴσον ἀπολά-
 (N 745), ἦγουν ἴσον ἀπολάβωσιν, βωσιν, ὡς ἐν ζυγῷ τὸ ἴσον στήσαν-
 ὡς ἐν ζυγῷ τὸ ἴσον στήσαντες καὶ τες καὶ ἀπομετρούμενοι ὄφλημα. 20
 ἀπομετρούμενοι ὄφλημα. χρεῖος χρεῖος γὰρ τὸ χρέος εἶπε καὶ ὄφλη-
 γοῦν τὸ ὄφλημα, οὐχ ἀπλῶς τὸ μα, οὐχ ἀπλῶς τὸ πρᾶγμα. φησὶν
 πρᾶγμα. φησὶν οὖν· δέδοικα μὴ οὖν· δέδοικα μὴ ὡς δανεικάμενοι
 ὡς δανεικάμενοι χθὲς τὴν νίκην χθὲς τὴν νίκην ἀποδώμεν αὐτοῖς·
 ἀποδώμεν αὐτοῖς στήσαντες τὸ χρέος. σταθμῷ στήσαντες τὸ χρέος.

L f. 170^b. 284. ἐζήτηται δὲ πῶς ἐξ ἀπάντων ἐπαινέσας τὸν Τεῦκρον νῦν 25
 A.

5^a post τάλαντα in V olim legebatur: ἀτάλαντος οὖν τὸ ἴσος καὶ μὴ τα-
 λαντεύων, quae m. prim. deleuit 17^a ἀχαι[οί] V¹, V² in marg. οἱ 18^a pro ἦγουν
 V ἤως (?) 21^a γ[ο]ῦν V¹; V² in marg. γοῦν 23^a νίκ[ην] V¹, V² ἦν in marg.
 24^a αὐτ, στήσαντ, τὸ χρέ humiditate deleta rescripsit V²

15^b scholio manus prioris ad ἀποτίσιωνται (N 745) relato scholium alterius
 manus (οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐδάνειζον χρυσίον καὶ ἀργύριον καὶ τὰ παραπλήσια, ὡς νο-
 μιμαμάτων τότε μὴ ὑπαρχόντων· τὸ δὲ μὴ τὸ χθιζὸν κτλ.) ita subiungitur ut unum
 cum eo efficere videatur

25 scholio L suprascript. ἀπορία, A cohaeret cum altero scholio (I, p. 283,
 8—15 Dind.), quod etiam **B (f. 108^b) et L (f. 170^b) exhibent

11 Similiter Porph. § 200: ἀτάλαντον τὸ ἰσοτάλαντον. Apollon. v. ἀτά-
 λαντον· ἰσόζυγον, οἷον ἰσόσταθμον, τάλαντα γὰρ τὰ σταθμια. Cf. Hesych. Et
 M. 161, 55. — Aliter ipse Porph. Ψ 269: ὃ ἐξηρημένος τοῦ κατὰ τὸ τάλαντον
 μέτρον, quam interpretationem Eust. B, p. 196, 33, respicit.

22 †B f. 184^b ad ἀποτίσονται N 745 (cf. supra ad lin. 15^b): σταθμῷ ἀπο-
 δῶσι τὴν χθραινὴν ἡμῶν εἴημερῶν (reliqua huc non pertinent).

†A N 745 (id. L f. 293^a): μήπως τὴν χθραινὴν ἦταν ἀποδώσουσι ἡμῖν
 οἱ Ἕλληνες ὥσπερ σταθμῷ δεδανειότες κτλ. Cf. ibid. Ariston.

25 A Θ 284: παρὰ Ζηνοδότῳ οὐδὲ ἦν· ἠθέτητο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει,

ἐπιφέρει νόθον. καὶ φαμεν μὴ εἶναι πρὸς αἰσχύνῃς διὰ τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔθος κρατοῦν· ἐτίμων γὰρ τοὺς νόθους ἐπ' ἴσης τοῖς γνησίοις. ἄλλως τε εἰ καὶ αἰχμάλωτος Ἡσιόνη, ἀλλὰ βασιλῆς. ἔτι δὲ καὶ αὐξήσεως ἕνεκα τοῦτ' εἰρησθαί φαμεν, ὅτι τῇ ἀρετῇ καὶ τοὺς γνησίους ὑπερ-
5 ἔβαλεν.

οὐκ ὄνειδίζει, ἀλλ' ἐπαινεῖ, ὅτι διὰ τὴν τοῦ τρόπου χρηστότητα **B f. 108^b ad** καίπερ νόθος ὢν οὕτως ἐτράφη. ἄλλως τε διδάσκει ὅτι οὐκ ἔστιν ὄνειδος τὰ ἴδια ἀκούειν. ἀλλ' οὐδὲ ὄνειδος ἦν ἡ νοθεία παρὰ τοῖς πα- **Lp f. 148^b c. l.** λαιοῖς. πολεμεῖ δὲ τοὺς ὁμοφύλους βαρβαρόθεν καὶ αὐτὸς ὢν, ὅτι τῇ **καὶ σε νόθον περ.**
10 φιλαδελφία μᾶλλον ἠττάται.

323 sqq. ἐν τούτοις τοῖς ἔπει τοῖς περὶ τοῦ Τεύκρου εἰρημένοις ***B f. 109^b ad** Ζητοῦσι ποίαν χεῖρα τέτρωται ὁ Τεύκρος καὶ πότερον τὴν νευρὰν ἐπὶ **φαρέτρης L f. 171^a, II.** τὸν ὦμον ἔλκει καθάπερ οἱ Κκυθαί· τοῦτο γὰρ ᾤετο Νεοτέλης, ὄλην βίβλον γράψας περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας, καὶ τοὺς μὲν Κρήτας
15 φάμενος τὴν νευρὰν ἔλκειν ἐπὶ τὸν μαστὸν τὴν δὲ τάσιν κυκλοτερῆ ποιεῖσθαι, τῶν Κυθῶν οὐκ ἐπὶ τὸν μαστὸν ἀλλ' ἐπὶ τὸν ὦμον ἐλκόντων * * * * μὴ προέχειν τὰ εὐώνυμα μέρη τοξεύοντα τὰ δεξιὰ. ῥητέον δέ· τὸ αὐερεύοντα οὐ δεῖ συνάπτειν τῷ παρ' ὦμον, ἀλλὰ κτίξαντα ἐν τῷ αὐερεύοντα τὸ ἔζηξ λέγειν, π'αρ' ὦμον ὅθι κληῖς ἀποέρ-
20 γει αὐχένα τε στήθός τε· τοῦτο γὰρ τῷ μὲν τὴν νευρὰν ἐπὶ τὸν ὦμον ἔλκειν οὐ συνάδει, τῷ δ' ἐμφῆναι βουλομένῳ τὴν παρ' ὦμον πληγὴν, ὅπως καὶ πόσε, μάλιστα συνάδει· παρὰ γὰρ τὸν ὦμον ἡ κλείς ἐστιν, ἀποδιαιρούσα τὸ στήθος ἀπὸ τοῦ αὐχένος. τοῦτο μὲν οἶμαι οὕτως λύεται. φαμέν δὲ ὅτι παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον ὁ λίθος κατηγέ-
25 χθη. οὐκ ἐκ τῶν προκειμένων δὲ ἐπῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἐπάγει ἔδειξε·

ῥήξε δὲ οἱ νευρὴν, νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ,
στήθ' ἐπὶ γυνῆς ἐριπῶν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός
(v. 328. 9), οὐ μὰ Δία τῆς δεξιᾶς, ἀλλὰ τῆς εὐωνύμου. καὶ συνέβη ταύτην ναρκήσθαι κατὰ τὴν πρὸς τὸν ὦμον συνάφειαν, ὄνπερ καὶ πεπλη-
30 γέναι συνέβαινε. προσεχῆ γὰρ τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ τὰ δεξιὰ τῶν ὑπέρ

1 ἡμεῖς δὲ φαμεν τοῦτο μὴ A (Dind.) 5 ἡ ἱσιόνη A (Dind.) 11 L lemmatis instar: ἦτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἰκτὸν μέχρι τοῦ τόξου (e corr.) δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός παρὰ τοῦ T. L 16 μαστὸν L 17 lacunae quam indicavi in codd. vestigium non exstat μέρη τοῦ τοξεύοντος τὰ δεξιὰ L 18 τὸ om. B 22 ὅπερ pro ὅπως B ποῖ codd.; πόσε conieci συνάδει Vill.; codd. συνάδειν 25 δὲ om. L ἀλλ' Bekk., codd. om. ἐπάγη L 29 τὴν om. B

ὅτι ἄκαιρος ἡ γενεαλογία καὶ οὐκ ἔχουσα προτροπὴν ἀλλὰ τὸνναντιὸν ὄνειδισμὸν καὶ ἀποτροπὴν.

13 Cf. A @ 325: ὁ μὲντοι Νεοτέλης Σκυθικὴν εἶναι τὴν τοξείαν ἔφασκεν, τοῦ τόξου πρὸς τὸν ὦμον ἐλκομένου.

17 sqq. Sequitur Neotelem, quem Eust., p. 715, 28, prave intellexisse videtur. Cf. Nicanor. (schol. A l. c.).

28 sqq. †B f. 109^b ad τῇ v. 327 (id. Lp f. 149^b c. l. τὸ παρ' ὦμον, L f. 172^a, A): ποῖος <L ins. δὲ> ὤμος βέβληται; δῆλον ὅτι ὁ ἀριστερός, διό <δι' ὧν A>

αὐτήν, τῇ δ' ἀριστερᾷ ἐν συναφῇ τὰ ἐναντία. καὶ οὐκ ἠδύνατο, τῆς κρατούσης τὸ τόξον ἀριστερᾶς χειρὸς ναρκησάσης καὶ διὰ τοῦτο ἀποβαλούσης τὸ τόξον, μᾶλλον ὁ δεξιὸς ὤμος βεβλήσθαι ἄλλ' οὐχ ὁ τῆς πεπονθυίας ἀριστερᾶς, ἐπεὶ καὶ προβάλλοντες μὲν τὸν ἀριστερὰν ὤμον, κυτέλλοντες δὲ εἰς ἑαυτοὺς τὸν δεξιὸν τοξέουσιν. ἐτοιμότερον δὲ εἰς 5 βολὴν τὸ προβεβλημένον τοῦ κρυπτομένου.

- B f. 109^b ad** 338. οὐ δεόντως, φασί, τῷ κυνὶ ἐν ζῶον διώκοντι παραβάλλει τὸν κύων. "Ἐκτορα διώκοντα πολλούς, ἄλλως τε οὐκ ἔδει εἰκάζειν τὸν διώκοντα
L f. 172^a. κυνί, τοὺς δὲ διωκομένους ἀλκιμωτέρῳ ζῶω, τῷ λέοντι. ῥητέον δὲ
Lpf. 149^b c. l. πρὸς μὲν τὸ πρότερον ὅτι ὁ "Ἐκτωρ εἴκασται κυνὶ ἐνὶ καὶ ὁ ἀποκτει- 10
 ὡς δ' ὅτε
 τις κύων.
A c. l. ὡς νόμος θηρὶ ἐνὶ φησὶ γὰρ αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον (v.
 δ' ὅτε τίς 342). πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, ὅτι ἡ παραβολὴ οὐ πρὸς ἰσχὺν ἀλλὰ τά-
 τε κύων. "Ἐκτωρ διώκοντι εἴκασται κυνί. τὰ δὲ ἄγρια ζῶα φεύγειν εἴωθε τὰ
 πολλά· διὰ τοῦτο ὑποχωροῦντες "Ἐλληνες τοῖς φεύγουσιν εἰκάζονται. 15
 ἔπειτα καὶ δεόντως τοῖς ἀλκιμωτέροις ζῶοις φεύγουσι παρέβαλε τοὺς
 "Ἐλληνας· προεῖχον γὰρ τῇ ῥύμῃ, καὶ τὰ νῦν δυστυχοῦσι, καὶ αἰεὶ ὁ
 ποιητῆς εἴωθε κακοπραγοῦντας αὐτοὺς θηρσὶν εἰκάζειν.
- B f. 110^a ad** 362. πρὸς μὲν τὸν Δία εὐπρεπῆς ἢ εἰς τὸν Ἡρακλέα τῆς εὐεργε-
 μέμνηται. -ίας ἀνάμνησις, πρὸς δὲ τὴν Ἥραν οὐκέτι· αὐτὴ γὰρ ἠναντίωτο αὐτῇ 20
L f. 173^b. σωζούσῃ τὸν Ἡρακλέα. ἢ ἐκεῖνο ῥητέον, ὅτι ἀνθρώπινόν τι ἔχει ἢ
Lpf. 150^a c. l. εἰκῶν· πολλὴν γὰρ σπουδὴν εἰς τινὰς εἰσενεγκάμενοι καὶ δι' αὐτῶν τοῖς
 οὐδέ τι τῶν ἀναγκαίοις εἰς ἀπέχθειαν ἐλθόντες, ἀχαρίστων ὄντων τῶν εὖ πεπονθό-
 μέμνηται. -των, εἴωθαμεν σχετλιάζοντες εἰσφέρειν πρὸς οὐς ἀπηχθήμεθα, τὴν τῶν
 εὐεργετηθέντων ἀχαριστίαν μεμφόμενοι ἑαυτοῖς ἐπὶ τῇ ἀβούλῳ κρίσει. 25
- B f. 111^a ad** 423. 24. ἀθετοῦνται διὰ τὸ τραχὺ <ταχύ Lp>. ὅσω δὲ δεινὰ ἔστι, 25
 αἰνοτάτη. τοσοῦτω τὴν κηδομένην ἐμφαίνει. θεραπεύεται δὲ καὶ διὰ τοῦ εἰ ἔτε ὄν
L f. 175^a. γε τολμήσεις· οὐ γὰρ ἀντικρυς αὐτὴν ἀναιδῆ λέγει, ἀλλ' εἰ ἐθελήσει
Lpf. 151^b c. l. <θελήσεις Lp> μάχεσθαι τῷ Δίῳ. πιθανῶς δὲ οὐκ ἤρκεεν αὐτῇ ἀπαγ-
 ἀλλὰ αὐ δ' αἰνοτάτη. γεῖλαι μόνον τὰ παρὰ <περὶ Lp> Διός, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῆς <Bkk.; 30
 codd. αὐτῆς> τι προσέθηκε. τοιαύτη δὲ ὄραται καὶ ὅτε πρὸς τὸν Πο-
 σειδῶνα πέμπεται, οὐ μόνον τὴν τοῦ ἀγγέλου ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ συμ-
 βούλου ἀποπληροῦσα <ἀποπληροῦσαν Lp> χώραν (O 201).

1 ἢ συναφῇ L 3 ἄλλ' ἢ conl. Kamm., p. 56 4 προσβάλλοντες, alter. λ
 supra lin. scrpt., L 7 φησὶ L 9 καὶ πρώην λέοντι A (Dind.) 10 ὁ διω-
 κόμενος A 12 τὸν δεύτ. A 12, 13 ἀλλὰ πρὸς τάχους A 14 τὰ δὲ ἄγρια
 κτλ. om. A 15 οἱ ὑποχ. L εἰκάζοντο L 19 εὐπρεπῆς Lp 20 ἀνάμνησις Lp
 αὐτῇ γὰρ B ἠναντίωτο L 24 πρὸς οὐς ἀπεχθήμεθα B πρὸς ἄς ἀπεχθό-
 μεθα L 25 εὐεργετημένων L εὐχαριστίαν Lp αὐτοῖς L

φησι τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς. ἄλλως τε τὸν προβεβλημένον ὤμον εἰκὸς
 πεπλήχθαι, οὐχὶ τὸν συνεσταλαμμένον ἐν τῷ τοξέειν <et BLLp et A nonnulla
 addunt a Porph. aliena>.

26 Non solum v. 423. 24, sed 420—24 ab Aristarcho obelo notati (Ariston.
 © 420). — Ad Pium schol. nostrum Hiller l. c., p. 101, retulit.

509. K 418.

520. τὸ δὲ θηλύτεραι ὁ Πορφύριος λέγει ἢ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ Paris. ap. θήλειαι, ὡς καὶ τὸ νεώτερος ἔστιν ὅτε ἀντὶ τοῦ νέος, ἢ συγκριτικῶς Cram., An. τῶν ἄλλων ζῶων· οὐ γὰρ τέτακται τις αὐταῖς καιρὸς ὁμιλίας τῆς εἰς P. III, p. 45.
5 τὸ γεννᾶν.

αἱ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφορώτεραι ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν A c. l. θη-
ἀλόγων ζῶων· τὰ μὲν γὰρ ἄλογα ὠρισμένον ἔχει καιρὸν ἐν ψὶ μίγνυται λύτεραι.
<μίγνυται L>, αὐταὶ δὲ διηνεκῶς πλησιάζουσιν. L f. 177^b.

555. ἔκ τοῦ ἀδυνάτου καὶ τοῦτο· πῶς γὰρ δυνατόν περὶ τὴν φαι- *B f. 114^a ad
10 νὴν σελήνην ἀριπρεπῆ εἶναι τὰ ἄστρα; λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως. τὸ ἄστρα.
φαιρινήν οὐκ ἐπὶ τῆς τότε ἀλλ' ἐπὶ τῆς φύσει, ὡς ἐπὶ τούτου· L f. 178^b, II.

κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρειν ἐς θῆτα φαιρινήν
(Z 74), οὐκ ἐπὶ τῆς τότε ἀλλ' ἐπὶ τῆς φύσει. καὶ

15 τὸ ἀμφὶ σελήνην φαιρινήν φύσει. οὕτω συντακτέον· ὅτε γὰρ ἐκείνη
φαιρινή, οὐ πάντως ἀριπρεπῆ τὰ ἄστρα, ἀλλ' ὅταν μὴ φαίνηται ἢ φαι-
νοίτο μὲν οὐ μὴ φαιρινή ἀλλὰ πῶς ἀμαυρὰ καὶ ἀλαμπής, τινὶ αἰτία
ἐπηλυταζομένη.

I

1 sqq. Vatic. ζητ. ε'.

20 Τὴν ἀρχὴν τῶν Λιτῶν ἀναγι-
νώσκων οὕτως ἔχουσιν· ὡς οἱ μὲν
Τρῶες φυλακὰς ἔχον, αὐτὰρ
Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα
φόβου κρυόεντος ἐταίρη, πέν-
25 θεῖ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάν-
τες ἄριστοι. ὡς δ' ἄνεμοι

9 B incipit: ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαιρινήν ἀμφὶ σελήνην φαίνεται' ἀρι-
πρεπέα. ἀπορία. ἔτι τοῦ ἀδυνάτου κτλ. παρὰ τὴν φ. L 10 λύσις. ἐκ δὲ τῆς
λέξεως ἢ λῆξις (sic), τὸ φαιρινήν οὐκ κτλ. L 11 ἐπὶ τούτων L 15 τὸ om. L
τὸ — συντακτέον probabiliter uncinis inclusit Kam., p. 57 16 φαίνητε pro
φαίνηται L 18 ἐπιλυταζομένη L

2 Cf. Lp f. 163^a (c. *θηλύτεραι*): . . . ἢ ἀπλῶς, ὡς τὸ νεώτερος ὁ νέος.

3 Eust. Θ, p. 727, 32, unam illam interpretationem, ut sit συγκριτικῶς
accipiendum, ad Porphyrium refert.

6—8 Propter similitudinem quae cum Paris. iis intercedit ad Porph. retuli.

10—15 Eust. Θ, p. 729, 22: φαιρινήν λέγει κατὰ Ἀρίσταρχον τὴν φύσει
τοιαύτην (v. Aristou, Φ 218) κτλ., unde Paris. ap. Cram. III, p. 234, 1, fluxit
(id. fere Lp f. 164^a). Cf. Apollon. v. φαιρινή.

10—18 E quaestione Porphyriana, sed aliis, ut videtur, adiectis, pendet

B f. 114^a ad φαιρινήν (id. Lp f. 164^a c. l. φαιρινήν ἀμφὶ σελήνην): οἱ μὲν
ἄρτι φαίνεσθαι ἀρχομένην, οἱ δὲ λεπτήν, ὡς τὸ μάλιστα φαιρινήν (K 500),

δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυό-
 εντα, Βορέης καὶ Ζέφυρος,
 τώτε Θρήκηθεν ἄητον, ἐλθόντ'
 ἔΞαπίνης, ἄμυδις δέ τε κύμα
 κελαινὸν κορθύεται, πολλὸν
 δὲ παρέξ ἄλα φύκος ἔχευε·
 ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσ-
 σιν Ἀχαιῶν· ταῦτ' οὖν ἀναγινώ-
 σκων ἠπόρει, πῶς ἀκριβῆς ὦν περὶ
 τὰς εἰκόνας Ὅμηρος νῦν δοκεῖ πρὸς
 μηδεμίαν χρεῖαν δυοῖν ἀνέμοιν εἰ-
 κόνα παραλαμβάνειν. εἰ γὰρ αὐξή-
 σεως ἔνεκα, ἔδει τοὺς τέσσαρας, ὡς
 ἐν ἄλλοις· σὺν δ' Εὐρὸς τε Νό-
 τος τε πέσον Ζέφυρός τε δυο-
 αῆς καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης
 μέγα κύμα κυλίνδων (ε 295. 96).
 λύει δὲ τὴν ἀπορίαν αὐτός, ὡς καὶ
 Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Μόλωνος
 παρίστησι. δύο γὰρ πάθει χειμα-
 ζομένους ποιήσας τοὺς Ἀχαιοὺς,
 φόβῳ μὲν ἐφ' οἷς εἶρηκε θεσπε-
 σίη ἔχε φύζα, λύπη δὲ ἐν οἷς
 ἐπάγει πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβο-
 λήατο πάντες ἄριστοι — δε-
 δίασι μὲν γὰρ τὰ μέλλοντα, βαρέως
 δὲ φέρουσι τὰ γεγονότα —, προσ-
 ηκόντως αὐτοὺς ἀπεικάζει πελάγει
 δυεὶ πνεύμασιν ἐπεχειρομένῳ. θεσ-
 πεσίη δ' ἔχε φύζα δηλοῖ οὐ τὸν
 προσγενόμενον αὐτοῖς διὰ δειλίαν
 φόβον, ἀλλ' ἐκ βουλήσεως θεῶν, ὡς ἔχε φύζα δηλοῖ τὸν οὐ προσγινώ-

5

*B f. 114^b ad ἄνεμοι v. 4 (id.
 L f. 180^b, Π): νῦν δοκεῖ πρὸς μη- 10
 δεμίαν χρεῖαν δυοῖν ἀνέμων εἰκόνα
 παραλαμβάνειν. εἰ γὰρ αὐξήσεως
 ἔνεκα, ἔδει τοὺς τέσσαρας, ὡς ἐν
 ἄλλοις· σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος
 τ' ἔπεσον Ζέφυρός τε δυοαῆς 15
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα
 κύμα κυλίνδων. λύει δὲ τὴν
 ἀπορίαν αὐτός, ὡς καὶ Ἀπολλώ-
 νιος ὁ τοῦ Μόλωνος παρέστησε.
 δύο γὰρ πάθει χειμαζομένους ποι- 20
 ἦσας τοὺς Ἀχαιοὺς, φόβῳ μὲν ἐφ'
 οἷς εἶρηκε θεσπεσίη ἔχε φύζα,
 φόβου κρυόεντος ἐταίρη, λύπη
 δὲ ἐν οἷς ἐπάγει πένθει δ' ἀτλή-
 τῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι 25
 — δεδίασι γὰρ τὰ μέλλοντα, βαρέως
 δὲ φέρουσι τὰ γεγονότα οἱ ἄριστοι
 —, δύο οὖν πάθει συνεχομένους
 εἰπὼν τοὺς Ἑλληνας προσηκόντως
 ἀπεικάζει πελάγει δυεὶ πνεύμασιν 30
 ἐξεχειρομένῳ. τὸ θεσπεσίη δ'
 φόβον, ἀλλ' ἐκ βουλήσεως θεῶν, ὡς ἔχε φύζα δηλοῖ τὸν οὐ προσγινώ-

5^a κορθύεται V²; κορύσσεται V¹ 10^a Ὅμηρος ex Ὅμηρου V² 11^a μὴ δὲ
 μίαν V¹; corr. V² 18^a—19^a τὴν — ὁ et 20^a—22^a ci — μὲν humiditate deleta V² in
 textu rescripsit 26^a μέλλοντα, alter. λ eros., V 29^a ἐ.. χειρομένῳ (duae litt.
 eros.), in marg. V² ἔπε 32^a βον ἄλλ' in textu erosa V² in marg. scripsit

10^b L in lemm. ὡς δ' ἄνεμοι δύο 11^b ἀνέμοιν L 15^b ἔπεσον L 16^b αἰθρι-
 γενέτης BL 25^b βεβολίατο L 30^b ἀπεικάζει προσηκόντως L 31^b L verbo ἐξεχει-
 ρομένῳ finitur; quae sequuntur f. 181^a ita inc.: Πορφυρίου. δηλοῖ τὸν οὐ πρ. κτλ.

οἱ δὲ τὴν φύσει φαινήν <οἱ δὲ τὴν φύσ. φαιν. om. Lp>. προσφυνῶς δὲ τῷ
 νυκτερινῷ φωτὶ παρεικάζει αὐτά. Cf. schol. § 74.

20—29 Cf. A I 4.

32 †B f. 114^b ad θεσπεσίη v. 2: ἡ βουλήσει θεῶν προσγεγενημένη <cod.
 προγγεγ.> corr. Bkk.>. φύζα δὲ κτλ. (quae huc non pertinent).

που καὶ ἐν ἄλλοις αὐτὸς εἶπε· γινώ- μενον αὐτοῖς διὰ δειλίαν φόβον,
 5 5 βουλῆσει καὶ οὐ συμφύτῳ κακία. αὐτὸς ἀλλ' ἐκ βουλήσεως θεῶν, ὡς που
 6 6 ζῆτι δὲ καὶ ἄλλων ἐπίθετον τὸ θεσ- καὶ ἐν ἄλλοις αὐτὸς ἀντέθηκεν εἰ-
 7 7 πείσιον· θεσπέσιός τε γὰρ πλοῦ- πών· γινώσκει δ' εἰ καὶ θεσπε-
 8 8 τος (B 670) καὶ θεσπεσίη φύζα· σίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξειε ἢ
 9 9 ἢ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίη ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίη
 10 10 ἢ ἀνδρῶν κακότητι. φύζα δὲ ἐστὶν πολέμοιο, τούτεστι θεῖα βουλῆσει
 11 11 ἢ φυγῆ. φόβου δὲ φίλη λέγεται, καὶ οὐ συμφύτῳ κακία. εἰ δὲ καὶ
 12 12 ὅτι ὁ φοβούμενος τὴν φυγὴν προσ- ἄλλων ἐπίθετον τὸ τῆς θεσπεσίας,
 13 13 εταιρίζεται. καὶ τὸ μὲν βεβολῆατο ὡς τὸ θεσπέσιον πλοῦτον καὶ
 14 14 τὴν βούλησιν βεβλάφθαι δηλοῖ, τὸ θεσπεσίη φύζα, ἐκ κοινοῦ ἔσται
 15 15 δὲ βεβλήσθαι ἐπὶ σώματος. κακότητι ἢ ἀνδρῶν κακότητι· δη-
 16 16 λούται δὲ οὕτως ἢ θεῖα. φύζα δὲ ἐστὶν ἢ φυγῆ. φόβου δὲ φίλη λέ-
 17 17 γεται, ὅτι ὁ φοβούμενος τὴν φυγὴν
 18 18 προσεταιρίζεται. καὶ τὸ μὲν βεβο-
 19 19 λῆατο τὴν βούλησιν βεβλάφθαι δη-
 20 20 λοῖ, τὸ δὲ βεβλήσθαι δηλοῖ τὸ σώμα.

20 ἀνιστόρητον δὲ φασι εἶναι τὸ
 21 21 τοὺς ἀμφοτέρους, ἥγουν τὸν Βο-
 22 22 ρεῖην καὶ τὸν Ζέφυρον, πνέειν ἐκ
 23 23 τῆς Θράκης· οὐ γὰρ πνέουσιν ἀμ-
 24 24 φότεροι ἔξ αὐτῆς. λύεται δὲ ἐκ
 25 25 τῆς λέξεως τρόπῳ συλληπτικῷ· τὸ
 26 26 γὰρ θατέρῳ συμβεβηκὸς ἐπ' ἀμφοῖν
 27 27 τέθεικεν. ἔστι δὲ καὶ ἐτέρως· ὁμω-
 28 28 νύμως γὰρ τὰ πνεύματα καὶ οἱ προ-
 29 29 εστιῶτες αὐτῶν θεοὶ λέγονται· τοὺς
 30 30 δὲ σωματικῶς ἐν Θράκῃ κατοικοῦν-
 31 31 τας ὑποτίθεται ὁ ποιητής.

3^a εἰς in textu eros., V² in marg. scrps. 6^a ἔστι in text. eros., V² in marg.:
 ἐστι δὲ δὲ 12^a φίλη e φίλα V²

14^b—17^b φύζα — προσεταιρίζεται om. L 20^b—31^b in uno B

4—10 Cf. B f. 28^a ad *Θεσπεσίη* B 360 (id. Ip f. 72^a c. 1. *εἰ καὶ Θεσπεσίη*):
 λείπει τὸ βουλῆ, ὡς Πίνδαρος. ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ κακότητι· Θεσπεσίη κακότητι
 ἢ ἀνδρῶν κακότητι.

12—14 †L f. 180^b c. 1. *ἑταίρη*: φίλη, συνεργός. σημειωτέον δὲ διὰ τί τὴν
 φυγὴν ὁ ποιητὴς τοῦ φόβου εἶρηκε φίλην. καὶ δητέον, διότι ὁ φοβούμενος
 τὴν φυγὴν προσεταιρίζεται. Cf. Lehrs, Ar. p. 77. 382.

14 (17) sqq. Sequitur Aristarchum Zenodoto oblocutum, v. Lehrs, p. 64.

20 φασίν, velut Eratosthenes, v. Strab. I, p. 28 C.

25 Cf. Porph. E 576, p. 84.

28 Cf. Porph. B 447, p. 42, 24; © 1, p. 113, 12.

L f. 182^a. πῶς ἀμφοτέρους ἐκ Θράκης φησὶ πνεῖν, τοῦ μὲν Βορέου ἐξ ἄρ-
 A | 5. κτου τοῦ δὲ Ζεφύρου ἐκ δύσεως πνεόντος; λύσις. ῥητέον οὖν ὅτι ἡ
 Cf. schol. Θρακῶν γῆ ἐπὶ πολὺ διήκει καὶ κυματοειδῆς κεῖται τῇ θεᾷ καὶ μέχρι
 Horn. | 5. τῆς δύσεως· ἀφ' ἑκατέρου οὖν μέρους τῶν ἀνέμων ἔχει ἑκάτερον. οἱ
 δὲ φαίνονται ὅτι συλληπτικῶς πέφρακε· τὸ γὰρ ἑτέρῳ συμβεβηκὸς καθ' ἑκα- 5
 τέρων κεῖται· μόνος γὰρ ὁ Βορέας ἀπὸ Θράκης πνέει.

Vat. Ζητ. ζ'. ἐπεὶ δὲ παραβολῆς ἐμνήσθημεν, κέψαι τὴν τοῦ ποιητοῦ ἐνταῦθα
 *B f. 147^a ad χρήσιν. ἐπὶ γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος τρωθέντος χρησάμενος τῇ παρα-
 ὅταν ὠδίνου-βολῇ ταύτῃ·

can Λ 269. ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχη βέλος ὄξυ γυναῖκα 10
 καὶ ἀνταποδόσει·

ὡς ὄξει' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο (Λ 269. 72),
 ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος δυνάμει τὰ τῆς παραβολῆς μεταφέρων χρήται, ἐν
 οἷς λέγει (I 415)·

Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν· 15
 ἔστι δὲ τῆς παραβολῆς τὸ ὠδίνων τῆς δ' ἀνταποδόσεως τὸ ὀδύνησι.
 πάλιν δὲ εἰπὼν ἐπὶ τῆς τοῦ Ἔκτορος κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὀρμῆς·

ὄλοοιτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,

ὄν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ (N 137),
 κατὰ τὴν αὐτὴν φαντασίαν πεποίηκε περὶ αὐτοῦ λέγοντα τὸν Διομήδη· 20

νῶϊν δὴ τότε πῆμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἔκτωρ (Λ 347)·
 ὁ δὲ ὄβριμος οἰκείος ἀψύχῳ ὀρμῇ· οὐ γὰρ θρακὺν ἔφη οὐδὲ κορυθαί-
 λον, οἷς ἰδίῳ αὐτὸν προσαγορεύειν εἴωθε. πάλιν ἐπὶ τοῦ Νέκτορος
 κεπτομένου ποῖ τράπηται φησὶν·

1 A praemissis nonnullis inc.: πῶς δὲ ἀμφ., L ante πῶς· ἀπορία 2 Ζεφύ-
 ρου om. A λύσις om. A 3 διήνεκεῖ A, sed in marg. adscr. γρ. διήκει (Dind.)
 5. 6 τὸ <cod. τῷ> γὰρ ἐτ. — κεῖται in uno A 6 πνεῖ Λ 7 δὲ om. B ἐμνή-
 σαμεν V¹, ἐμνήσθημεν corr. V² ἐν ταυ, supra script. τ', cui postea η superne
 addit., B 8 περιβολῇ V 10 ἔχει V 11 ἀνταποδόσει, ὁ in ras., B 12 ὄξει'
 ex ὄξεια V² 13 περιβολῆς V 13. 14 ἐν οἷς λέγ. om. V 15 κύκλ. τέ στεν. B
 17 δὲ om. V τῶν om. V 18 ὄλοοιτροχος B ὡς, accent. eras., B πέτρου
 e πέτρης V² 19 ὡς ex ὡς V² 20 διομήδην B 21 τότε e τότε V² 22 ὄμ-
 βριμος V 23 ἰδίως V 24 φησὶν om. B

1—6 Scholium etsi quaestionem Vat. VI a V male dirimit, tamen propter
 lin. 3. 4 inter scholia excerpta referri non potuit.

7 sqq. Quaestionem Vaticanam VI cum eiusdem codicis XXIX, quam huic
 (p. 131) subiungimus, cohaerere apparet. In codice Veneto, priore quaestione ad
 A 269, altera ad A 447 adscripta, ordo male turbatus est. Quamobrem praestat
 cum Vaticano sextam quaestionem quintae, quam modo edidimus, subiungere,
 ita ut verba ἐπεὶ δὲ παραβολῆς ἐμνήσθημεν ad ea spectent, quae Porph. de
 I 4 sqq. disputavit, neque cum cod. Venet. ad postrema verba schol. A 155
 (ubi vid. ann. crit.) referenda sint.

20 sqq. Cf. A f. 166^b N 137 (c. l. ὄλοοιτροχος): . . . καλῶς δὲ βάμβαρον
 καὶ ἄλογον ὀρμῆν ἀψύχῳ βάρει εἴκασεν διὰ παντὸς τόπον κυλινδουμένῳ. Idem
 fere B f. 171^b ad ὄλοοιτροχος ibid.; Eust. N, p. 924 extr.

- ἢ μεθ' ὄμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπύλων
ἢ ἐ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα (Ξ 21. 22),
ὄλην τὴν παραβολὴν διεξελθών·
ὡς δ' ὅτε πορφύρη πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
5 ὄσκόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
αὐτῶς, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρῳσε,
πρὶν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διοῦς οὖρον (Ξ 16 sqq.)·
εἶτα ἐπ' Ἀγήνορος προτραπέντος μὲν ὑπὸ Ἀπόλλωνος ὑποστήναι Ἀχιλ-
λέα, ὅμως δὲ τὴν θεάν αὐτοῦ καταπλαγέντος, ἠρκέσθη τῷ ὀνόματι·
10 πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε κίοντι (Φ 551).
πάλιν τε εἰπὼν ἐπὶ τῆς Ἥρας (Ο 80 sqq.)·
ὡς δ' ὅταν αἴξιη νόος ἀνέρος, ὄστ' ἐπὶ πολλὴν
γαῖαν ἐληλυθὼς φρεσὶ πευκαλίμησι νοήσῃ,
ἔνθα ἴη ἢ ἔνθα, μενοιησείε τε πολλὰ,
15 ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτματο πότνια Ἥρη,
καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ νοῦ ποιήσας παραβολὴν, ἀπὸ δὲ τοῦ πέτεσθαι ἀπο-
δοῦς τὴν ἀνταπόδοσιν, συντέμνων τὰ αὐτὰ ἐν ἄλλοις φησίν· ὡσεὶ πτε-
ρὸν ἢ ἐ νόημα (η 36).
θαυμαστὸν δὲ αὐτῷ κάκεινο· ἐκ μεταφορᾶς γάρ τι τολμηρότερον
20 φθεγξάμενος οἰκίαν ἐπάγει παραβολὴν, κρατύνων αὐτὴν ὡς εὐλογον
ἔσχε τὴν τόλμαν. εἰπὼν οὖν κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὑλάκτει (υ 13)
ἐπάγει·
ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα
ἄνδρ' ἀγνοίησας ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι.
25 καὶ ἐπὶ τῶν στρατοπέδων ἀντικαθημένων
τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναὶ
ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι
εἰπὼν (Η 61), ἐπήγαγεν·
οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φριξ
30 ὄρνυμένοιο νέον, μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς.

1—3 ἢ μεθ' — διεξελθών om. V 4 πορφύροι V 6 οὐδ' ἐτέρῳσε BV
7 κεκριμένον om. BV; add. Vill. 8 Ἀχ. ὑποστήναι V 11 τε om. V 13 νοή-
σοι V 16. 17 τὴν περιβολὴν V ἀποδοῦς om. V ἀπὸ δ. τ. πέτ. τὴν ἀν et
(lin. 18. 19) ἢ — κάκει humiditate deleta in textu rescrps. V² 20 οἰκίαν V
δὲ ins. ante αὐτὴν B 21 οὖν om. B 25 καὶ αὐθις ἐπὶ τοῦ στρατ., om. ἀντικαθ., V
26 .v δὲ στίχες V¹, ἐν δὲ inf marg. V² 27 ἀσπίσι corr. ex ἀσπίσι B 29 οἷ[η]
δὲ V¹, οἷη in marg. V² ἐπὶ φριξ B, ἐπιφριξ V 30 μελανεῖ, με e corr., B

16 sqq. Cf. B f. 199^a ad αἴξιη O 80 (id. L f. 316^b, Lp f. 236^b c. 1. ἀναίξιη
νόος): ἐν ἄλλοις ἀπλούστερον <ἀπλ. Lp> καὶ συντομώτερον εἶπε τὸ νόημα, ἐν-
ταῦθα δὲ καὶ ἐπεξεργάσατο <ἐπεξεργ. L> διὰ τὸ τάχος. καὶ οὐ παντὶ νῶ
προσάπτει τὸν λόγον, ἀλλ' ἀπλανήτου <ἀπλάνητος L> καὶ συνετοῦ ἀνδρός. Eust.
O, p. 1006, 50.

19 sqq. † Eust. Γ, p. 371, 3 sqq.

ἐπί τε τῶν Τρώων ἔτι ποικιλώτερον κέχρηται· ἀρξάμενος γὰρ ἀπὸ μεταφορᾶς ὁμοιώσιν τε αὐτῇ τὴν ἀκόλουθον ἐπάγει καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τὴν παραβολὴν· Τρώες μὲν κλαγγῇ (Γ 2)· τοῦτο μὲν δὴ ἡ μεταφορά· τὸ δ' ὄρνιθες ὡς ἡ ὁμοίωσις· εἶθ' ἡ παραβολή·

ἦύτε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό, 5
αἴτ', ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
ἦ χχεδὸν μόνη τῶν παραβολῶν οὐκ ἀνταπέδωκεν, ὡς τῆς ὁμοιώσεως
ἅμα καὶ μεταφορᾶς προεχουσῶν τὴν ἀνταπόδοσιν.

πάλιν τε αὐτοῦ παρατηρητέον ἐκεῖνο· τὰς τε γὰρ οἰκείως τιθεμένας 10
φωνὰς ἐπὶ τῶν πραγμάτων πολλάκις εἰς τὰς παραβολὰς μετατίθησι καὶ
τὰς ἐπὶ τῶν παραβολῶν εἰς τὰ πράγματα. οἷον ἔθνη στρατιωτῶν λέ-
γεται, σμήνη δὲ μελισσῶν, παραβαλῶν δὲ τὰ πλήθη τῶν στρατιωτῶν
ὀνόματι ἐπὶ τῶν μελισσῶν κέχρηται·

ἦύτε ἔθνεα εἶσι μελισσῶν ἀδινάων (B 87), 15
ὃ πλήθους ἀνθρώπων ἐστὶν ὄνομα. οὕτως ὀλοοιτρόχῳ λίθῳ τὴν ὄρμην
τοῦ Ἑκτορος ἀπεικάζων (N 137) ἀναθρώσκειν τέ φησι τὸν λίθον καὶ
πέτεσθαι, καὶ τελευτῶν, ὡς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στρατιώτου ἀφιγμένου ἀλλ'
οὐχὶ τοῦ λίθου, ἐπάγει·

ὃ δ' ἀσφαλῆως θέει ἔμπεδον, εἰσόκεν ἔλθῃ. 20
οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ κύματος, ὃ τάξεν ἀπεικάζει στρατοπέδου, προεπιπῶν
(Δ 422)·

ὡς δ' ὄτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κῦμα θαλάσσης
ὄρνυτ' ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὑποκινήσαντος, 25
μετάγει ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ τὰ ἔξης· πόντῳ μὲν κορύσσεται τὰ
πρῶτα. ἀνάπαλιν δὲ τὰς τῶν παραβολῶν μετατίθησι φωνὰς ἐπὶ τὰ
πράγματα, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως·

1 ἐπ...τῶν V¹, ἐπὶ δὲ τῶν in marg. V² 2 αὐτῇ om. B .πάγει V¹,
ἐπάγει in marg. V² 3 κλαγγῇ B μὲν δὴ om. V 5 τε verbi ἦύτε evan., spr. lin.
adscrps. V² 6. 7 om. V 8 τῶν (ε ται corr. V²) περιβολῶν V 10 τε om. V
αὐτῶ B 12 ἐπὶ τῶν περιβολῶν V 13 post μελισσῶν V ita: οὗτος δὲ μετα-
λαβῶν τῶν τῶν στρ. ὄν. 14 χρῆται V 15 οὕτ', ὡς supraser., ἔθνεα V 16
ὀλοοιτρόχῳ B 17 εἰκάζων V 18 τελευτῶν V¹, τελευτῶν V² ἀφιγμένος V
19 οὐ V 24 ὄρνυται V ἐπασσύτερον om. V 25. 26 τὰ πρῶτα κορύσσεται V
26 τίθησι V

8 A Γ 2 Nicanor: βραχὺν διασταλιτέον ἐπὶ τὸ ὄς. ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις
πρόκειται, καὶ ἀνεστραμμένη ἡ περίοδος ἐστίν. Cf. B f. 41^a ad ἴσαν Γ 8 (id.
Lp f. 82^b c. l. ἴσαν, corr. ex ἴσασι): ταύτης ποῦ τῆς παραβολῆς ἡ ἀπόδοσις;
ἦ <ἦ B, acc. in ras.> τάχα εἰς τὸ Τρωῆς μὲν κλαγγῇ ἐνοπῇ τ' ἴσαν· οἱ δ'
ἄρ' ἴσαν <οἱ — ἴσαν del. Roem. ap. Fleckeis., 1878, p. 538> ἦύτε περ· ἴνα τὸ
ἦύτε ἀπόδοσις ἦ· ἐπεὶ δὲ κτλ.

13 B f. 21^a ad ἦύτε B 87 (id. A et Lp f. 66^b c. l. ἔθνεα): πρὸς τοὺς εἰκα-
ζομένους Ἑλληνας, ἐπεὶ <om. B> σμήνεα ἔδει εἰπεῖν (id. fere L f. 27^a). Rel.
quae ibi leguntur huc non pertinent.

ὡς δ' ὄτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε κάλιπιξ (C 219)
 εἰπὼν ἐπάγει μετατιθεὶς ἀπὸ τῆς κάλιπιγος ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον·
 οἱ δ' ὡς οὖν ἄιον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο.
 κεινδύνευται δὲ αὐτῷ ἐκεῖνα, οἶον

5 σιδήρειος δ' ὄρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο (P 424)·
 ὡς γὰρ ἔξ ἀντιτυπίας χαλκοῦ καὶ σιδήρου τὴν φαντασίαν εἰς τὸν ἐκ
 πόντου ἦχον κεκίνηκεν.

10 ἐλέγομεν περὶ τῶν παραβολῶν, ὅτι πολλάκις τὰ οἰκεία τοῖς πράγ- Vat. Ζητ. κθ'.
 μασιν ὀνόματα παρατίθησι τοῖς ἐν ταῖς παραβολαῖς ὁμοιώμασιν, ἐν πολ- *B f. 61^a ad
 λοῖς δὲ καὶ ἔμπαλιν. εἰς δὲ πίστιν τούτου παρακείσθω καὶ ταῦτα· συμ- ρίνους Δ 447.
 βάλλουσι μὲν ἀλλήλοισι στρατοὶ τὸν πόλεμον·

15 δρῶν (Δ 447),
 σύν ῥ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον (M 181),
 σύν ῥ' ἔβαλον ρίνους, σύν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἄν-

20 μίςγονται δὲ ποταμοὶ καὶ τὰ ὑγρά·
 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμιςγον ἐνὶ κρατήρσι καὶ ὕδωρ (α 110),
 ὅθεν καὶ τὸ καταδεχόμενον τοὺς ποταμοὺς χωρίον μισγάγκεια εἴρηται·
 ἀλλ' ὅμως αὐτὸς ἐναλλάξ ἐπὶ μὲν τῶν ποταμῶν ἔφη τὸ συμβάλλειν,
 ὅπερ ἦν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων·

ἔς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ (Δ 453),
 ἐπὶ δὲ τῶν στρατῶν τὸ μίγεσθαι, ὅπερ ἦν οἰκείον ποταμῷ·

25 ὡς τῶν μισγομένων γένετ' ἰαχή τε φόβος τε (Δ 456).
 συνεχῶρει δὲ τὸ μέτρον εἰπεῖν· ἔς μισγάγκειαν συμμίςγετον ὄβριμον
 ὕδωρ, Ὀμηρικοῦ ὄντος τοῦ παρετυμολογεῖν, ὡς τὸ τέμενος τάμον
 (Z 194) καὶ κειμήλια κείται (Z 47) καὶ Ἄρπυιαι ἀνηρεῖσαντο
 (α 241) καὶ μένος οἴχεται ὃ πρὶν ἔχεσκεν (? E 472). ὁ δὲ προ-
 εἶλετο τὴν ἀντίδοσιν τῶν ὀνομάτων εἰς ἐνωτικὴν τοῦ φραζομένου πρὸς
 τὸ εἰκαζόμενον, εἴ γε αἱ αὐταὶ φωναὶ πρέπουσιν ἑκατέροις.

30 ἐπὶ δὲ τῶν Αἰάντων καὶ τολμήσας νέφος εἶπε καὶ κατὰ μεταφο-
 ρὰν πεζῶν (Δ 274), καὶ ὡς εὐλογον τὴν τόλμαν τῇ παραβολῇ ἐπι-

2 εἰπὼν om. B 4 δὲ om. B 6 ἦκε V 7. 8 ὡς — κεκίνηκεν om. V
 8 ἐκ πεδίου vel πολέμου conji. Kamn., p. 77 11 περικείσθω V 13 σύν ῥ' —
 πόλεμον om. B 14 σύν δ' ἔβαλον ρινά V 17 κρατήρι V 18 καὶ om. B
 μισγάγγεια BV 19 μὲν om. V 20 ὃ ἦν V 21 μισγάγγειαν BV ὄμ-
 βριμον V 22 μίγεται B ὃ ἦν ἐπὶ τῶν ποταμῶν V 24 μισγάγγειαν BV
 δμβριμον V 26 κειμήλιον V ἄρπ.αι, litt. inter π et α evan., B 27—29 ὃ δὲ
 — ἑκατέροις om. V 30. 31 ἐπὶ δὲ τ. Αἰάντ. νέφος εἶπε τολμήσας πεζῶν κατὰ
 μεταφ., καὶ ὡς εὐλογον κτλ. V

9 v. ad p. 128, 7
 19 sqq. † Eust. Δ, p. 497, 19 sqq.
 25 sqq. Cf. Porph. ζητ. Vat. ια' (v. in fine op.).
 30 sqq. † Eust. Δ, p. 471, 19 sqq.

τῷατο καὶ τὰς φωνὰς ἤμειψεν, ἐπειπὼν τὸ παραβληθὲν τῷ παραβαλομένῳ·

ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιῶν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 τῷ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
 προαναφωνήσας οὖν νέφος πεζῶν ἔξ αὐτοῦ πλάσσει παραβολήν· 5
 ὡς δ' ὄτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνήρ
 ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς,
 τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἤτε πίσσα
 φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
 τοῖται ἅμ' Αἰάντεσσι διοτρεφέων αἰζιζῶν 10
 δῆιον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες
 κυάνεαι κάκεσιν τε καὶ ἔγχρеси πεφρικυῖαι (Δ 275—82).
 τὸ μὲν νέφος ἐρχόμενον καὶ ἰὸν καὶ ἄγον λαίλαπα εἶπεν, ὃ ἐστὶ
 πρᾶγμα στρατιώτου, ἐπὶ δὲ τῆς φάλαγγος κίνυντο, ὃ ἐπὶ νέφους τᾶτ-
 τει κινήσει· πυκινήν νεφέλην (Π 298) καὶ πυκινὰ φάλαγγες 15
 καὶ κυάνεον νέφος (Π 66. Ψ 188) καὶ κυάνεαι φάλαγγες.
 ἤμειψε καὶ ἐπὶ τοῦ λέοντος καὶ τῆς Πηνελόπης τὰς φωνάς·
 ὄσσα δὲ μερμήριζε λέων ἀνδρῶν ἐν ὀμίλῳ
 δείσας, ὀππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγουσι,
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος 20
 (δ 791 sqq.)·

μερμηρίζει μὲν γὰρ κυρίως ἄνθρωπος, ὀρμαίνει δὲ λέων, ὃ δ' ἐνήλλαξε.

τῷ δὲ τήκεσθαι κυρίως ἐπὶ τῆς χιόνος χρῆσάμενος ἐνδιατρίβειν
 ὡς ἐναργεῖ πολλάκις οὐκ ὤκνησε καὶ τῷ αὐτῷ χρῆσασθαι ἐπὶ τῆς διὰ
 λύπην τοῖς δακρῦοις διαρροεμένης· ὡς δὲ χιῶν κατατῆκεται — 25
 ἦντ' Εὖρος κατέτρηξε· τηκομένης δ' ἄρα τῆς — ὡς τῆς τήκετο
 καλὰ παρήια δακρυχεούσης (τ 205 sqq.), καίτοι ἐν ἄλλοις εἰπῶν·
 τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχει φθινύθουσι παρειαὶ (θ 530).

*B f. 114^b ad
 ἡγήτορες.

17. διὰ τί λέγοντα ποιεῖ ἐν δῆμῳ ᾧ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες
 ἡδὲ μέδοντες, τοὺς ἡγήτορας καὶ βασιλεῖς προσφωνῶν, καίπερ πάν- 30
 των παρόντων; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ὁ μὲν δῆμος μόνου
 τοῦ ἀκούσαι κύριος, οἱ δὲ ἡγεμόνες καὶ τοῦ πράξαι.

1 ἐποποιῶν B, ἐπιποιῶν V¹, ... πῶν (ante π aliquid delet.) V² in marg.
 3 αἰάντες κιῶν V 6 ἴδε V 8 post τῷ duae vel tres litt. eras. B ἀν..εν
 V¹, εὐθεν V² in marg. 10 τοῖται .μ' V¹, ἅμ V² in marg. 12 κυά... V¹,
 ἀνε V² in marg. κάκεσσι τε V 13 λαίλαπα, λαπα hum. del. rescrps. V² εἶ.εν
 V¹, εἶπεν δ V² in marg. 15 κινήσει, ἦσει hum. del. rescrps. V² πράττει κι-
 νήση B 16 εὐν νέφος — φάλαγγες humid. del. rescrps. V² 18 ὄσσα — ὀμί-
 λῳ rescrps. V² 19 ὀππ[ε] μιν V 20 τό..ά μιν ὀρ....σαν ἐπήλ... νήδυμος
 νήδυμος (sic) ὕ.νος V¹, τόσσα μιν ὀρμαίνουσαν ἐπήλυθεν V² in marg. 22 ὀρ-
 μαί.ει V 23 τὸ δὲ τήκ. V 26 τῆς τ...το V¹, τῆς τήκετο V² in marg.
 28 φθινύθουσι V 31 margini exter. cod. adscript. Ἀριστοτλ.

5 Cf. B f. 56^b ad εἶπετο Δ 274 (id. Lp f. 96^b c. l. εἶπετο πεζῶν, A Δ 274
 Dind.): ἀπὸ δὲ τῆς μεταφορᾶς καὶ εἰκόνα πεποιήκεν.

55. . . . πῶς δὲ ὁ Νέκτωρ τὸ τέλειον ἀποδίδουσι τῷ Διομήδῳ A c. l. οὐ
 λόγῳ λέγειν αὐτὸς ἐπιχειρεῖ; ῥητέον δὲ ὅτι τῆς ὕβρεως τὴν μνήμην τίς τοι τὸν
 καὶ Διομήδῃ πεποιήται καὶ Νέκτωρ αὐτῷ τελείως γεγενῆσθαι μαρτυρεῖ. μῦθον ὀνό-
 ὅπερ δὲ δεῖ πράσσειν ἐν τῷ καιρῷ Διομήδῃ παρέλιπεν κάκεινος εἰς-
 5 ηγείται. L f. 181^b.

90. quae ad h. v. de κλισίῳ leguntur ad ω 208 pertinent.

122. (Eust., p. 740, 18) v. Ψ 269.

124. v. ad Γ 197.

143. de τηλύγετος (exc. e schol. E 153) v. ad A 250 (in extr. op.).

10 150 sqq. Μεσσηνίδες αὐταὶ πόλεις, ἡ δὲ Μεσσήνη εἰς τὸν τῶν Λακε- B f. 117^b ad
 δαιμονίων νομὸν πάλαι συνετέλει. πῶς οὖν, φασίν, Ἀγαμέμνων ταύτας Καρδαμύλην.
 δίδωσιν οὐκ οὔσας αὐτοῦ; φασὶ δὲ αὐτὰς Κλυταιμνήστρας εἶναι, ἡ ὅτι L f. 185^a.
 κοινὰ ἡγείται τὰ τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς κάκεινος τὴν Αἴθην (Ψ 295) Cf. Horn.
 v. 150.

15 διὰ τί δὲ οὐ μέμνηται αὐτῶν ἐν τῷ καταλόγῳ, ὅτι νεωστὶ ὑπὸ Horn. l. c.
 τῶν Διοσκοῦρων ἦσαν πορθηθεῖσαι, τῶν δὲ πεπορθημένων οὐ ποιεῖ
 συμμαχίαν, ὡς οὐδὲ Νηρίκου· φύσει γάρ εἰσι πολέμιοι τοῖς πορθήσασιν.
 ἡ περὶ αὐτῶν φησὶν ἐν οἷς λέγει Αἰγιάλον τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἀμφ'
 Ἐλίκην εὐρείαν (B 575)

158. διὰ τί οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ στρεπτοὶ λέγονται, τὸν δὲ Ἄϊδην B f. 117^b ad
 20 ἀνελεήμονά φησιν εἶναι; ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περὶ τῶν εἰς ἑαυτοὺς χαλεπαί- ἀμειλίχοι.
 νοῦσιν ἀμαρτημάτων, διὸ καὶ συγγινώσκουσιν, ὁ δὲ περὶ τῶν ἰδίων καὶ L f. 185^b.
 ἀλλοτριῶν, διὸ καὶ ἀκαμπτός ἐστιν· ὅθεν ἐν οὐδεμιᾷ πόλει Ἄϊδου βω- A.
 μός ἐστιν· Αἰσχύλος φησὶν· μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾷ Cf. Horn.
 οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις, οὐδ' ἔστι βωμὸς οὐδὲ παιω- v. 158.
 25 νίζεται (fr. Niob., 156 Dind.).

167. ἐζήτηται δὲ πῶς μᾶλλον ὁ Νέκτωρ οὐ προεβέβηκε ὡς συνετώ- A c. l. οἱ δὲ.
 20 τερος. ἔστι δὲ, λέγειν, ὅτι κατ' οἰκονομίαν ὑπελείφθη, ἵνα, ἂν ἀπο- L f. 186^a.
 τύχασιν οἱ περὶ Ὀδυσσεά, αὐτὸς ὕστερον πείσῃ. ἀποπον γὰρ ἦν νῦν Cf. Cram.,
 προεβέβηκε τὸν Νέκτορα, ὅτε δεῖ πάντως τὸν Ἀχιλλεῖα μὴ πεισθῆναι. A. P. III,
 p. 173, 1.

1 praemittit A: οὐδεὶς σου τὸν λόγον ἐκφαυλίσει καὶ μέμψεται ib. ἀποδοῦσι A
 2 αὐτὸν L δὲ om. L 3 αὐτὸς τελείως L 4 εἰσῆγγηται L 11 νόμον L
 φησὶν L 13 quae BL post Αἴθην, Horn. post εὐρείαν (lin. 18) leguntur: με-
 γάλῃ δὲ ἡ δόξα Ἀχιλλεῖ κτλ., cum quaestione non cohaerere videntur; Horn. post
 Αἴθην haec: ὑπομένει, ὡς καὶ Μενέλαος αὐτὸν ἰκετεύει. διὰ τί δὲ κτλ. (lin. 14)
 18 v. ad lin. 13 20 εἶναι om. BL 21 οἱ δὲ L καὶ etiam post δὲ BL καὶ
 post id. om. L 22 ἀκαμπτοὶ εἰσιν A (Dind.); corr. Vill. διὸ ἀνηλεὲς ἐστιν BL
 ἐν om. A 23. 24 γὰρ om. A οὐδ' ἐπαγωνίζεται A (Dind.); corr. Vill.
 BL post φησὶν: μόνος γὰρ θεῶν θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾷ οὐδ' ἐπιθυμεῖ σπονδῶν,
 tum nonnulla, quae cum quaest. casu coaluisse videntur; in Horn. pars eorum
 initio scholii legitur, partim (de verb. ἀμειλίχοι) recte alterum scholium efficiunt
 26 in schol. A aliena praemittuntur; L ἀπορία ὁ Νέκτ. om. A 27 ante ἔστι L
 λύσις 28 περὶ τὸν Ὀδ. L 29 ὅτε ἔδει L

22 sqq. Cf. Eust. p. 744, 3 sqq.

26 sqq. Cf. Eust. p. 745, 7—11.

ἀδοξία δὲ ἦν Νέστορα μὴ δυνηθῆναι πείσαι. οἱ δὲ φασι, ὅτι ἐπεὶ ἐχθρὸς ἦν Ἀχιλλέως, λοιδορήσας αὐτὸν πρὸς Ἀγαμέμνονα· τοῦσδε δ' ἕα φθινύθειν ἓνα καὶ δύο (B 346).

B f. 118^a ad αὐτὸς οὐκ ἄπεισιν ἢ διὰ τὸ γῆρας ἢ ὑποπτέυσθαι παρὰ τῷ
ἐγών. Ἀχιλλεῖ νομίζει ὡς ἐκπληρῶν τὴν αὐτοῦ ἀπουσίαν, τοῦτο μὲν τῇ δια- 5
L f. 186^b. τάξει τοῦ στρατοῦ — ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη (B 363) —
Cf. Horn. τοῦτο δὲ τάφρον περιβαλλόμενος καὶ τεῖχος, ὃ καὶ Ἀχιλλεὺς ὀνειδίζει·
v. 167. ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμείο,
καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμεν (I 348. 49),

ἢ ὅτι εἶπεν· τοῦσδε δ' ἕα φθινύθειν ἓνα καὶ δύο (B 346). εἰ 10
δὲ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ φιάλῃν αὐτῷ ἐδωρήσατο (Ψ 616), οὐδὲν θαυμαστὸν,
εἰ τὴν ἐχθραν ἀποθέμενος τὴν πρὸς Ἀγαμέμνονα λύει καὶ τὴν πρὸς
Νέστορα ὑποψίαν. ἢ ἀδήλου ὄντος εἰ πείσει, καλῶς ἐτέρους ἔπεμψεν·
πεισάντων γὰρ ἔμελλεν αὐτὸς ἔχειν τὴν δόξαν ὡσεὶ ἠγησάμενος, ἀπο-
τευχθείσης δὲ τῆς ἱκεσίας αἰτίαν ἔσχον οἱ πρέσβεις ἐνδεῶς διειλεγμένοι. 15

A c. l. τῷ 182. Ζητοῦμεν δὲ εἰ καὶ Φοῖνιξ ἐστὶ πρεσβευτής. καὶ φασι οἱ μὲν
δὲ βήτην. δύο πρεσβεύειν, Αἴαντα καὶ Ὀδυσσεά, Φοῖνικος προεληλυθότος οὐκ εἰς
L f. 186^a. τὸ πρεσβεύειν ἀλλ' εἰς τὸ συλλαβέσθαι· καὶ διὰ τοῦτο ὁ ποιητὴς δυϊκῶς
κέχρηται, καὶ χαίρετον ὦ φίλοι (v. 197). ἔνιοι δὲ λέγουσι συμπε-
πρεσβευκένας καὶ Φοῖνικα, καὶ οὐδὲν εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ ποιητῇ 20
ἀριθμόν· πολλάκις γὰρ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι, ὡς καὶ ἐπὶ
τοῦ μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὄσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ ἄσ-
σον ἰόντε (A 567), καὶ ὡς ἐπὶ τοῦ κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντή-
κοντα (θ 48).

L f. 186^b. 186. ἀπρεπές δοκεῖ καταλαμβάνεσθαι κιθαρίζοντα. λύεται δ' ἐκ 25
Cf. Scor. ap. τοῦ καιροῦ· ἐν γὰρ νυκτὶ οὐκ εὐπρεπέστερον <L ἀπρεπέστερον, quod
Dind. IV, p. mutavī> ἄλλως καταλαμβάνεται. γυμνάζεσθαι μὲν γὰρ τῷ σώματι οὐκ
412, II. ἦν τότε· κοιμώμενος δὲ ἢ παννυχιζῶν ἀπρεπέστερον ἠύρισκετο.

B f. 118^a ad οἰκεῖον τῷ ἥρωι νυκτὸς οὐσης γυμνάζεσθαι μᾶλλον τὰ μουσικά,
φρένα. ἀλλὰ μὴ διαπαννυχιζεῖν· παραμυθία γὰρ ταῦτα θυμοῦ καὶ λύπης. ἔστι 30
L f. 187^a, II. δὲ νέος καὶ φιλόμοσος καὶ λάφυρον ἔχων τὴν κιθάραν, καὶ οὐ θηλυ-
Lp f. 157^a c. l. φρένα τερπό-
μενον.

1 ἐπειδὴ L 2 βασιλέως pro Ἀχιλλέως L 7 προβαλλόμενος L 11 φυά-
λην L 13 πείσειε L 14. 15 ἀποταχθείσης L 16 schol. A subiunctum scholio
Cf. Horn. Aristoniceo; L incipit: ἀπορία. Ζητοῦμεν εἰ δεῖ καὶ Φ. ibid. λύσις. καὶ φησιν L
v. 186. 19 φίλω L 19. 20 συμπεσβευκένας A 20 παρ' αὐτῷ ποιητῇ L 21 πολλάκις
δὲ καὶ L 23 ἐπὶ τοῦ τῷ κ. A 30 παραμύθια L παραμυθια (sic) γὰρ καὶ
ταῦτα Lp 30. 31 ἔστι δὲ καὶ νέος L 31 καὶ ante οὐ om. L

16 sqq. Simillimum schol. est quod e cod. Vindob. XXXIX Alter edidit
(Iliad., praef. p. X). — Praeterea rem spectanti conferendum schol. B f. 118^a ad
Φοῖνιξ v. 168 (id. L f. 186^a, Horn. v. 168), quod ad Porphyrium referre non
audeo, et Eust. p. 744, 50.

25—28 Simillimum schol. Alter (p. XI) edidit: ἀπρεπές δοκεῖ καταλάμβαν-
νεσθαι τὸν Ἀχιλλεῖα κιθαρίζοντα. λύεται δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐκ τοῦ καιροῦ.

δριώδη μέλη ἀλλὰ κλέα ἀνδρῶν ᾄδει. ἢ οἰόμενος ἤξειν αὐτοὺς κοβα-
ρεύεται. καλῶς δὲ ἀπούρης τῆς ἐρωμένης ᾄδει, ὅπως μὴ δοκοῖη κω-
μάζειν. ἢ ὅτι πεφρόντικε μὲν τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀσφαλείας, προσ-
ποιεῖται δὲ καταφρονεῖν· φησὶ γοῦν

5 διὲ Μεινοιτιάδῃ,
νῦν οἷω περὶ γούνατ' ἐμὰ λίσσεσθαι Ἀχαιοῦς (Λ 608.9),
καὶ πάλιν

ὄρσειο, διογενὲς Πατρόκλειο, ἵπποκέλευθε·

λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηϊοιο ἐρωήν (Π 126.7).

10 οὐκ ἤθελε δὲ ἀργῶν σώματι καὶ ψυχῇ ἀργεῖν, ἀλλ' ἠτοίμαζεν αὐτὴν
πρὸς τὰς πράξεις, καὶ ἐπ' εἰρήνης τὰ τοῦ πολέμου μελετᾷ, ὡς καὶ οἱ
Μυρμιδόνες (B 773 sq.).

203. ἀπρεπές· ὡς γὰρ ἐπὶ κῶμον ἤκουσιν ἀκρατότερον διδόναι L f. 187^a.
παρακελεύεται. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσι· τὸ γὰρ Ζωρότε- *B f. 118^b.
15 ρον εἶναι τάχιον· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι νύξ· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθους· Cf. Phil.
τοὺς γὰρ ἥρωας, ἄλλως καταπονουμένους, δαψιλεστέροις τοῖς πρὸς τὴν XVIII, p.
δίαιταν κεχρησθαι εἰκόσ· ἢ ἴσως ὡς μουσικὸς καὶ ὑδαρέστερον πίνων, 345, II.
ἀφ' ὧν ὀνειδίζει καὶ οἰνοφυγίαν Ἀγαμέμνονι (A 225).

221. πῶς παρὰ Ἀγαμέμνονι δεδειπνηκότες νῦν πάλιν ἐσθίουσιν; B f. 119^a ad
20 ἢ οὖν τὸ <Bkk.; τῷ cod.> Πατρόκλῳ καὶ Ἀχιλλεῖ συμβεβηκόσιν συλλη- ἐτοίμα.
πτικῶς περὶ πάντων εἶπεν, ἢ συλλήβδην ἐσθίουσιν εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἡδε- Cf. Horn.
σθαι τῇ περὶ αὐτὸν ἐστίασει. v. 221.

5 μεινοιτιάδουο L 8 πατρόκλιος L 10 ψυχὴν, om. ἀργεῖν, Lp 12 μυρ-
μιδόνες L 13 L in lemm. Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἐν τινος (sic) ἐκάστω.
schol. *B, quod ita incipit: ἀπρεπέσ δὲ τὸ ὡς ἐπὶ — παρακελεύεσθαι, subiunctum
est scholio manus prioris (ad Ζωρότερον relato; id. Lp f. 157^b): ἀκρατότερον,
παρὰ τὸ Ζῆν· οἱ δὲ ταχύτερον. ἢ ἴσως ὡς μουσικὸς καὶ ὑδαρέστερον πίνων,
ἀφ' ὧν ὀνειδίζει καὶ οἰνοφυγίαν Ἀγαμέμνονι (in schol. B signum scholii finiti
quod olim sequebatur erasum est). Cum apertum sit eum qui *B scripserit verba
ἢ ἴσως κτλ. propterea omittere, quod iam a pr. man. scripta exstabant, in scholio
constituendo cod. Leid. secuti sumus 14 καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τ. λ. B 15 εἶναι
om. B 17 χρῆσθαι B 17. 18 ἢ — Ἀγαμέμνονι in uno Leid. (cf. ad lin. 13)

ἐν γὰρ νυκτὶ οὖν ἀπρεπέσ κίθαρίζειν, ἐπεὶ οὐκ ἦν καιρὸς γυμνασίας· κρεῖττον
γὰρ ἦν κίθαρίζειν ἢ κοιμᾶσθαι ὡς ἀδόλεσχος (?).

13—18 Idem fere schol. e cod. Vindob. ed. Alter, p. XI, paullo aliter
Horn. v. 203.

13. 14 Rem de qua agitur Zoilum poetæ crimini dedisse Plutarchus auctor
est, Quaest. Conv. V, 4, 2.

14 Aristotel. poet. 25 (p. 1461 a 14, inter ea quae πρὸς τὴν λέξιν ὀρῶντα
δεῖ διαλύειν): καὶ τὸ ζωρότερον δὲ κέραιε οὐ τὸ ἄκρατον, ὡς οἰνόφυξιν,
ἀλλὰ τὸ θᾶττον. — Hesych. ζωρότερον: ... ξῆνοι δὲ τάχιον.

15 † Horn. v. 203: ... οὐκ ἄτοπον δὲ νυκτὸς οὔσης ζωρότερον πίνειν.

17 sqq. † Eust. p. 746, 42: αὐτὸς γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔοικεν ὑδαρέστερον πί-
νειν, καὶ εἰκότως, ὁ τῷ Ἀγαμέμνονι ὀνειδίσας οἰνοφυγίαν.

19—22 Lp f. 158^a (c. l. ἐπ' ὀνειδᾶθ' ἐτοίμα) prave traditum: πῶς παρὰ Ἀγα-
μέμνονι δεδειπνηκότες νῦν πάλιν ἐσθίουσιν; εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἡδεσθαι τῇ περὶ

- L f. 187^b. 223. καὶ ζητεῖται διὰ τί προαρπάζει τὸν λόγον Ὀδυσσεύς, πρὸς
 A. τὸν Αἴαντα ὄντος τοῦ νεύματος τοῦ Φοίνικος. λύσις. ῥητέον οὖν ὅτι
 εἶτε ἐνδεικνύμενος Ἀχιλλεῖ, ὅτι οὐ μία ἦν ἡ ἐλπίς, προαποτυχόντων
 τῶν ἐταίρων αὐτοῦ καὶ οἰκείων τοῦ Ἀχιλλέως. ἐβούλετο δὲ προεκκε-
 νύσας τὴν ὄργην ἀναγκάσαι τι τοῖς οἰκείοις προσδοῆναι χάρισμα. 5
- *B f. 119^a ad 226. διὰ τί τὸν ἐχθρὸν οὕτως ὠνόμασε προπετώσ, οὐ προθερα-
 Ἀγαμέμνο- πεύσας; ῥητέον οὖν ὅτι εἶτε ἐνδεικνύμενος Ἀχιλλεῖ ὅτι πρότερον ὕβρι-
 vos. κας ἰκέτης καθέστηκεν, ἢ πάνυ ῥητορικῶς ὁ ἀνὴρ εἰς φιλίαν ἄγει τοὺς
 L f. 187^b. ἀμφοτέρους καὶ τῇ τραπέζῃ δυσωπῶν καὶ τοῦτο μόνον λέγων, ὡς ὁμό-
 A. citoς αὐτῷ δι' ἡμῶν γεγένηαι· καὶ γὰρ καὶ ἐκείνου καὶ σοῦ μετεσχή- 10
 καμεν τραπέζης.
- *B f. 119^b ad 241. διὰ τί δὲ, φησὶ, πρῶτον ἀποκόπτει, εἶθ' οὕτως τὸ πῦρ ἐμ-
 κόρυμβα. βάλλει; ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν
 L f. 188^a. θεῶν αὐτῶν. ἐκκλίνων οὖν τὴν τῶν θεῶν ὄργην τοῦτο ποιεῖ.
- *B f. 120^a ad 265. τί βούλεται τὸ αἰθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, καὶ εἰ οἱ 15
 ἀπύρου αὐτοὶ τοῖς ἀπύροις, ὅταν εἶπη ἄπυρον λέβητα (Ψ 885); φημί οὖν, ὅτι
 v. 264. τῶν τριπόδων καὶ τῶν λεβήτων οἱ μὲν ἦσαν εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ πυρὸς
 L f. 189^a, II. ἐπιτήδειοι, οἱ δὲ ἀργοὶ καὶ εἰς θεάν καὶ τὴν διὰ τῆς ὄψεως τέρψιν εἰρ-
 Cf. Cramer, γασμένοι. διακρίνει δὲ τοῖς ἐπιθέτοις ἀπ' ἀλλήλων, τοὺς μὲν λέγων
 A. P. III, αἰθωνας καὶ ἐμπυριβήτας, τοὺς δὲ ἀπύρους καὶ ἀνθεμόντας, τοὺς 20
 p. 382, 18. ἔνεκα κόσμου μόνον εἰργασμένους.
308. schol. Leid. f. 189^b de Ulixe πολυτρόπῳ agens ad a 1 per-
 tinet.
356. v. 682.
- A c. I. εἶ 371. διὰ τί ἐξηπατήσθαι φησιν ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος 25
 τινά που Δα- ἀφαιρεθεὶς δὲ τοῦ γέρως; ἦκιστα γὰρ ἡ ὕβρις ἀπάτη. ἢ ὅτι τέως φίλος
 ναῶν ἐτι ἔλπεται.
- 1 L in lemm. ἐνόησε δ' Ὀδυσσεύς. ἀπορία. A, cuius lemm. νεύσ' Αἴας Φοί-
 νικι, praemissis aliis inc.: Ζητεῖται δὲ διὰ τί κτλ. ὁ Ὀδυσσ., tum, verbis πρὸς
 — λύσις omissis, ῥητέον δὲ ὅτι καὶ μάλα εἰκότως· οὐδὲ γὰρ μία ἦν ἐλπίς κτλ. A
 4 τῶν οἰκείων αὐτοῦ. ἐβούλ. δὲ A 5 χάριτος A 6 L in lemm. ἀπορία· ἢ
 μὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος, A ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ 7 ante ῥητέον L λύσις ὅτι
 ὁ πρότ. ὕβρ. A 8 ἢ πάνυ ῥητορικὸς ἀνὴρ L 9 καὶ μόνον οὐχὶ τοῦτο λέγων A
 10 καὶ post γὰρ om. AL 15 καὶ εἰ οἱ αὐτοὶ e coni. posui; καὶ οἱ κτλ. B, καὶ
 εἰ αὐτ. L 16 οὖν om. L 18 καὶ διὰ τὴν τῆς ὄψ. τέρψιν L 20 ἀνθεμόν-
 τας L
- αὐτὸν ἐστιάσει. ἢ οὖν τὸ Πατρόκλω καὶ Ἀχιλλεῖ συμβεβηκὸς συλληπτικῶς περὶ
 πάντων εἶπεν, ἢ συλλήβδην ἐσθίουσιν. — Legatos apud Agamemnonem cena-
 visse Aristarchus observavit (v. schol. A v. 222).
- 1—5 Cf. B f. 119^a ad Φοίνικι v. 223 (id. L f. 187^b, Horn. v. 223): οὐχ ἴνα
 εἶπη ἀλλ' εἰ καιρὸς ἐστὶν κτλ., quae a quaestionis forma plus discrepant quam
 ut huc referre audeamus. — Quaestio nonnihil mutata in schol. min. h. v. transiit.
13. 14 Cf. Horn. v. 241.
- 16 sqq. B f. 107^a ad αἰθωνας v. 123: τοὺς εἰς πῦρ βαλλομένους· ὡς δὲ
 λέβης ξεῖ ἐνδον (Φ 362), cf. Horn. v. 123; Etym. M. 32, 35: . . . καὶ
 αἰθωνας λέβητας τοὺς πρὸς τὸ πῦρ ἐπιτηδείους, καλουμένους ἐμπυριβήτας.

ὤν ἀνεφάνη ἐχθρός, ταύτην λέγει τὴν ἀπάτην, παρακελευόμενος τῷ Ὀδυσσεῖ φυλάττεσθαι καὶ μὴ προσέχειν ὡς φίλῳ. καὶ τὸ δόντα μέντοι ἔπειτα ἀφελέσθαι ἀπάτη ἐστίν· ὁ γὰρ ἔφησεν οὐκ ἐποίησεν.

377. ad Z 234 (p. 97).

5 378. ἀπὸ τῶν Καρῶν, οὐς αἰεὶ (B 867) λοιδορεῖ ὁ ποιητής, οἶον *B f. 122^a ad
ἐν μοῖρα Καρὸς οἰονεῖ δούλου. τὸ ἔγκαρος Ἀλκαῖος μὲν ὁ ἐπιγραμμα-
τοποιοὺς ἐγκέφαλον ἤκουσεν (Anth. IX, 519, 3), ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ κάρῳ
εἶναι. τὰ γὰρ παλαιὰ τῶν γραϊδίων ἀπορρίπτει τὸν ἐγκέφαλον. λέγει
οὖν τὸ τίῳ δέ μιν ἐν καρὸς αἴση, τουτέστι τιμῶμαι αὐτὸν ἐν ἧ
10 μοῖρα αἰ γυναῖκες τὸν ἐγκέφαλον. Ἀρχίλοχος δὲ [καὶ δὴ ἐπίκουρος
ὥστε Κάρ κεκλήσομαι]· τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρου καὶ τοῦ τυχόντος
στρατιώτου μοῖρα. Λυκανίας δὲ ὁ Κυρηναῖος καὶ Ἀριστοφάνης
καὶ Ἀρίσταρχος ἐν κηρὸς μοῖρα φασι λέγειν τὸν ποιητὴν Δωρικῶς
μεταβαλόντα τὸ ἦ εἰς ᾱ. Νέσος δὲ ὁ Χίος καὶ τὸ ᾱ μῆκνυει οὐδὲν
15 φροντίσας τοῦ μέτρου. Ἡρακλείδης δὲ φησιν ὅτι τὰ ἐκ τοῦ ἦ εἰς
βραχὺ ᾱ μεταγόμενα Ἰωνικά ἐστίν ἀλλ' οὐ Δωριέων κυστολαί. ἀντι-
φράζει μέντοι ὁ ποιητής τῷ ἐν καρὸς αἴση τὸ εἰ δέ τοι Ἀτρείδης
μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον (I 300) καὶ Ἴσον γὰρ σφιν ἀπ-
ήχθετο κηρὶ μελαίνῃ (Γ 454), καὶ ὁ αὐτὸς Ἀχιλλεύς· ἐχθρὸς γὰρ
20 μοι κείνος ὁμῶς Ἀίδαο πύλῃσιν (I 312). ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ
Ἴσον πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.

383. Ζητεῖται, πότερον τὸ μέγεθος τῆς πόλεως δηλῶσαι βούλεται, *B f. 122^b ad
ὡς ἂν ἐχούσης πύλας ἑκατόν, ἢ τῶν πυλῶν τὸ μέγεθος, ὡς ἐκ διακο-
κίων ἀρμάτων καθ' ἐκάστην ἅμα εἰσιέναι δυναμένων, ἢ τὸ μέγεθος τῆς
L f. 193^a, II.
25 δυνάμεως, ὅπερ καὶ βούλεται. εἰ γὰρ διακόσιοι ἄνδρες καθ' ἐκάστην
Cf. Cramer,
A. P. III,
p. 382, 26.
εἰσίν· καὶ οὐδὲν μέγα εἰς διμύριοι ἄνδρες οἰκοῦσι τὴν πόλιν. ῥητέον
δὲ, ὅτι μέγεθος πόλεως δηλοῖ καὶ δυνάμεως μέγεθος, οὐκέτι δὲ πυλῶν·

6 καρὸς codd., ἔγκαρος Anthol. l. c. 10. 11 versum Archilochi, quem codd.
om., e schol. Plat. Lach. p. 187 B (Bergk. fr. 24) addidi 12 Λυκανίας B 23
πολλῶν L ἂν pro ἐκ conl. Kamm., p. 60 26 ἐπὶ τοὺς ἑκατόν L δυμύριοι B
27 ante ῥητέον L λύσις

5 sqq. Vestigia quaestionis hoc versu oblato institutae apud Eust., p.
767, 23, exstant. Idem praeter eas quae ad Porph. referendae videntur alias
quoque explicationes congressit, quae ex parte etiam in schol. A et Horn. le-
guntur.

12 sqq. Cf. Ariston. I 378: ὅτι συνέσταται Ἰακῶς ἐν καρὸς ἀντι τοῦ ἐν κη-
ρός· ὅμοιον γὰρ ἐστὶ τῷ Ἴσον γὰρ σφισι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.

21 † B f. 122^a ad αἴση: ὅμοιον ἐστὶ τῷ Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο
κηρὶ μελαίνῃ . . . , cf. Apollon., Hes., Et. M.

27 sqq. † B f. 123^a ad διηκόσιοι v. 383 (id. Lp f. 161^b c. l. διηκόσιοι): οὐ
τὸ πλάτος τῶν πυλῶν θέλει σημαίνειν (οὐδὲ γὰρ ἅμα πάντας ἐξίέναι φησίν),
ἀλλὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, εἴ γε πύλας μὲν ἑκα-
τὸν ἔχει, ἄνδρας δὲ ἀρματοφόρους ψ' μυριάδας. ἐν ταύτῃ δὲ ἦν πρότερον τὰ

οὐδὲ γὰρ καὶ τὸ ἅμα τοὺς διακοσίους εἰείναι δεδήλωκεν, ἀλλὰ μόνον ὅτι καθ' ἑκάστην εἰς αἰς c', οἱ καὶ ἔπεσθαι ἀλλήλοισι ἠδύναντο. μέγεθος δὲ τῆς πόλεως δηλοῖ τὸ ἑκατόμυλον, τῆς δὲ δυνάμεως τῶν ἀρμάτων καὶ ἠνιόχων τοσοῦτον εἶναι πλῆθος· οὐ γὰρ δὴ ἀπλῶς τῶν κατοικούντων τοσοῦτον τίθεται τὸ πλῆθος, ἀλλὰ τῶν ἀρματοφορούντων. ἀμφί-⁵βολον δὲ πότερον ἄνδρες διακόσιοι σὺν διακοσίοις ἄρμασιν ἢ ἄνδρες ἑκατὸν σὺν ἑκατὸν ἄρμασιν, ὡς τὸ συναμφοτέρον εἶναι τοὺς c', τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἄρματα. κἂν διακόσιοι δὲ ὤσιν ἄνθρωποι, ἀμφί-βολον πότερον ἓν ἕκαστος ἔχει ἄρμα, καὶ οὕτως ἔσονται διακόσια, ὄντων τετρακοσίων ἵππων· ἢ διακόσιοι ἄνδρες ἔχουσιν ἄρματα, ἐν ἐκά-¹⁰στῳ ἄρματι ἠνιόχου καὶ παραβάτου ὄντος, ὥστε ἑκατὸν μὲν εἶναι τὰ ἄρματα, ἵππους δὲ διακοσίους καὶ ἀνθρώπους διακοσίους, καὶ ἄρματα μὲν τὰ πάντα μύρια, ἵππους δὲ διςμυρίου· ἐκείνων γὰρ ἄρματα μὲν εἰς c', ἵπποι δὲ τετρακιςμύριοι, ἠνιόχοι δὲ διςμύριοι κύμπαντες. ἐκα-τέρων δὲ ἡ δύναμις μεγάλη φαίνεται, ἢ τετρακιςμυρίων ἵππων τρεφο-¹⁵μένων ἢ καὶ διςμυρίων. ἦν δὲ τὸ παλαιὸν Αἰγύπτου βασιλεία καὶ πολλοὺς εἰς αὐτὴν ἀνήγον φόρους Αἰγύπτιοι Λίβυες Αἰθίοπες καὶ ἄλλα ἔθνη. νῦν δὲ Διόσπολις καλοῦνται αἱ τὸ παλαιὸν Θήβαι, καὶ φασι δείκνυσθαι περὶ τὴν Διόσπολιν πολλῶν πυλῶν ἴχνη. ὡς δὲ Κάκτωρ ἱστορεῖ, ἡ Διόσπολις ἡ μεγάλη πρὸ τοῦ ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι κώ-²⁰μας μὲν εἶχε τριςμυρίας γλ', ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ψ', ἑκατὸν δὲ πύλαις διεκοσμεῖτο. ταύτην ἐτείχισε βασιλεὺς Ὅσιρις. τινὲς δὲ φασι τῶν ἱερέων, ὅτι ρ' εἶχε πύλας, ἕξ ἐκάστης δὲ ὀπλίται μύριοι, ψ' δὲ ἵπποι ἐξεστράτεον. Θήβαι δὲ ὀνομάζονται ὑπὸ Ἑλλήνων ἀπὸ Θήβης τῆς Νείλου θυγατρὸς· οἱ δὲ Ἐπάφου εἶπον αὐτὴν, οἱ δὲ Πρωτέως τοῦ Πο-²⁵σειδῶνος, οἱ δὲ Λίβυος τοῦ Ἡπείρου.

404. ad Ξ 200.

410. ad Z 488, p. 106.

1 οὐ γὰρ L 2 sqq. in numeris verbis aut signis exprimendis cod. B secutus sum, L in ea re non ubique congruit 5 ἀρματοτροφούντων con. Kamm., p. 61 post ἄρμασιν quinque fere litt. eras. B 7 ὥστε τὸ L 9 ἔσονται L διακόσια copieci; διακόσιοι B, c L, Kamm. c' ὄντων (sc. ἀρμάτων) υ' ἵπποι 10 ἵπποι codd., mutavi e con. 11 ὡς pro ὥστε L 12 δὲ om. L 13 μύρια B 14 nisi nonnulla intereiderunt, pro c' scribendum .κ 16 βασιλείον L 18 Διόσπολις corr. e Διὸς πόλις B 19 παρὰ τὴν Δ. L Κάκτωρ Wytttenb. ap. Din-dorf.; Κάτων codd. 23 χίλιοι δὲ ἵπποι L 24 ὀνομάζοντο L

βασιλεία τῆς Αἰγύπτου, εἰς ἃ πολλοὺς ἔφερον φόρους Λίβυες Αἰγύπτιοι Αἰθίοπες· νῦν δὲ Διόσπολις ὀνομάζεται. εἶχε δὲ κώμας μὲν τριςμυρίας γλ' <5λ' Λρ>, ἀρούρας δὲ γψ' καὶ πύλας ρ', ἀνδρῶν δὲ μυριάδας ψ' <ἀνδρ. — ψ' om. Λρ>. ταύτην ἐτείχισεν ὁ βασιλεὺς Ὅσιρις. ἕξ ἐκάστης δὲ πύλης ἐστράτεον ὀπλίται μὲν μύριοι, ἵππητες δὲ χίλιοι, ἀρματηλάται δὲ διακόσιοι. Θήβη δὲ ὀνόμαστο ὑπὸ Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ Περσῶν ὕστερον ἐπορθήθη. Cf. Horn. v. 383, Eust. p. 758, 7 sqq.

443. εἰ ὑπὸ Φοῖνικος οὖν πεπαίδευται, τί παρὰ Χείρωνος **B f. 123^b ad**
 ἐδιδάχθη; δῆλον ὅτι πολεμικὴν καὶ ἰατρικὴν. **πρηκτῆρα.**

447. v. *infra* ad lin. 12 sqq.

Lp f. 163^a c. l.
ὡς ἀνέπειτα.

453 sqq. ἀπρεπὲς τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ διεξιέναι πρὸς μηδὲν ἀναγ- ***B f. 123^b ad**
 5 καίων. οἱ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσιν, ὅτι προμιγῆναι οὐδεμίαν **παλλακίδι**
 ἔχει ἀτοπίαν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι τὰς παλλακίδας διαβάλλει πρὸς **προμιγῆναι.**
 τὸν Ἀχιλλεῖα ἕνεκα τῆς Βρισηίδος χαλεπαίνοντα. **L f. 195^a, II.**

διὰ τί ὁ Πηλεὺς τὸν Φοῖνικα τοιαῦτα ἡμαρτηκότα, ὥστε τῇ παλ- ***B f. 124^a ad**
 λακίδι τοῦ πατρὸς συγγενέσθαι καὶ τῷ πατρὶ ἐπιβουλεύσαι, ὅμως διδά- **ὁ δὲ με πρό-**
 10 σκαλον τῷ υἱῷ συνέπεμψεν; ἢ ὅτι ὥσπερ ἰατροὶ ἄριστοι ἐγγίνονται οὐχ **φρων v. 480.**
 οἱ μὴ ἠρρωσθηκότες οὐδὲ ἠρρωσθηκότες μὲν μὴ εἰδότες δὲ τὰ ἀμαρτή- **L f. 194^a, II.**
 ματα καὶ τὰς αἰτίας, ἀλλ' οἱ ἄμφω ἔχοντες, οὕτω καὶ σύμβουλοι ἄριστοι
 οὐχ οἱ ἄπειροι τῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' οἱ ἔμπειροι, οὐδὲ οἱ ἐν ἐμπει-
 15 ρία μὲν γενόμενοι μὴ οἰόμενοι δὲ ἡμαρτηκέναι. ὁ παρὴν τῷ Φοῖνικι·
 καὶ γὰρ ἡμαρτε καὶ ἀμαρτῶν ἔγνω ὅτι ἡμαρτε, καὶ προσεπιγνοὺς ὅτι
 ἡμαρτεν ἑαυτὸν τετιμώρηκε διὰ τῆς ἐκούσιου φυγῆς. ὁ τοιοῦτος ἂν
 εἶη ἄριστος ἰατρὸς τῶν παιδείας δεομένων.

ἡ δὲ μνήμη τῆς περὶ τὴν παλλακὴν ἀμαρτίας πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα
 οὐκ ἄκαιρος διὰ παλλακίδος αἰτίαν ἐξαμαρτάνοντα πρὸς τοὺς Ἕλληνας,
 20 καὶ παράδειγμα φέροντος πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα πατρικῆς πράξεως· ὡς γὰρ
 ὁ Πηλεὺς τὸν εἰς παλλακὴν πλημμελῆσαντα καὶ πρὸς πατέρα ὁμολογῆ-
 σαντα τὸ ἀδίκημα καὶ ἰκετεύσαντα καὶ διὰ φυγῆς ἐξίλασκόμενον τὴν τοῦ
 πατρὸς μῆνιν οὐ παρητήσατο δέξασθαι, οὕτω τὸν ἰκετεύσαντα Ἀγαμέμνονα
 ἀνθ' ὧν εἰς τὴν παλλακίδα πλημμελεῖν ἐδόκει μὴ ἀτοπον εἶναι προσήσε-
 25 σθαι, μήτ' οὖν τῷ Ἀχιλλεῖ, μήτε τῷ Φοῖνικι ὑπὲρ αὐτοῦ πρεσβεύειν.

ὡς πρὸς ὁμόνοιαν γονέων τὸ τοιοῦτον ἐποίησε· φησὶ γοῦν ἡ δ' **B f. 124^a ad**
 αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο (v. 451). καὶ ἄλιν τῆς διχοστασίας αὐτῶν κρείτ- **τῇ**
v. 453.

4 αὐτοῦ Vill.; codd. αὐτοῦ 5 ὅτι πρὸ τοῦ μιγῆναι οὐδεμίαν ἔχει ἀπό-
 πειραν L 14 ὅπερ ἦν codd.; corr. Bkk. 16 διὰ τῆς ἀκουσίου φ. L 19 παλα-
 κίδος L 20 φέρον, *suprascript.* τ, B 21 καὶ om. L 24 παλακίδα L 25 προσ-
 ἕσθαι Bkk.; προῆσθαι B, ποιῆσθαι μήτ' ἐν τῷ Ἀχ. κτλ. L 27 διστασίας L

1. 2 Ariston. I 489: . . . καὶ ὅτι οὐχ ὑπὸ Χείρωνος ἐγράφη ὁ Ἀχιλλεὺς
 ἀλλὰ τὴν ἰατρικὴν μόνην ἐπαιδεύθη. Cf. Lehrs, Ar. p. 190.

4 sqq. Cf. B f 123^b ad *παλλακίδος* v. 449 (id. Lp f. 163^b; simil. Horn. v.
 449), quae num ad Porphyrinum referenda sint ambigimus. Nam vel schol. A
 v. 553 docet, non solum Porphyrinum de rebus Phoenicis a nonnullis poëtae cri-
 mini datis egisse.

12 sqq. †B f. 123^b ad *πρῶτον* v. 447 (id. Lp f. 163^b c. l. ὅς μοι *παλλακί-*
δος): ἀκριβῆς δὲ διδασκαλία ἢ πείρα· διὸ καὶ τσαυτὰ ἡμαρτηκῶτι τῷ
 Φοῖνικι καὶ ἐν προσκρούσει τοῦ πατρὸς γεγονότι τὸν υἱὸν ἐπιτρέπει ὁ Πηλεὺς·
 ἑώρα γὰρ αὐτὸν αἰσθόμενον τῆς ἀμαρτίας δι' ὧν ἑαυτοῦ τὴν ἐκούσιον ἐπήγαγε
 φυγῆν. Cf. *infra* p. 140, 9.

26 sqq. Scholium etsi habet quae aliunde illata videri possint, tamen et
 propter vestigia quaestionis servata et propter φησὶ illud (lin. 10) ad Porphy-

L f. 179^a c. l. τὸνα τὴν φυγὴν ἠγήσατο. ἐν ἤθει δὲ δεῖ τὸν στίχον ἀναγινώσκειν ὡς μετα-
 τῆ πιθόμην νοοῦντος αὐτοῦ· διὸ καὶ ἐμπεπίστευται Ἀχιλλέα· ὁ γὰρ τι πταίϊας πάν-
 και ἔρεξα.
Lp f. 163^b c. l. τῆ πιθόμην. μά, μὴ βουλευέτω. οἱ δὲ εὖ πρὸς γονεῖς ἔχοντες ἐπ' ἴσως μὲν αὐ-
 τὸν ἀγαπῶν, ἐπαμύνουσι δὲ τῷ καταπονουμένῳ. ἢ τάχα βούλεται 5
Cf. Horn. λέγειν, ὅτι οὐ πάντα πειστέον μητρί — Θέτις γοῦν ἔλεγεν· ἀλλὰ σὺ
 v. 453. μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι μῆνι· Ἀχαιοῖσιν (A
 421) —, ἀλλὰ μάλλον πατρὶ τῷ λέγοντι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμεί-
 νων (I 256). ἀγαθοὶ δὲ διδάσκαλοι οἱ ἐν παθημάτων πείρᾳ γενόμενοι·
 καὶ Χείρωνα γὰρ φησι τρωθέντα τὴν χεῖρα τὴν περὶ βοτανῶν ἐπιτηδεύ- 10
 και ἰατρικὴν, τὴν δὲ περὶ τὰς διαίτας τὸν Σηλυβριανὸν Ἡρόδικον, ὃς
 ἐμπειῶν διὰ τοὺς πόνους εἰς φθόγην ἐπιπόνως τὴν τέχνην ταύτην ἐμε-
 λέτησεν.

B f. 124^a ad 457. πῶς ὁ μὲν εὐχεται τοῖς Ἐρινύσι <ἐρινύσι Lp>, τὰς δὲ εὐ-
 Ζεὺς τε. χὰς αὐτῷ ἐκτελεῖ Ἀιδης καὶ Περσεφόνη; ῥητέον οὖν <om. BLp>, ὅτι 15
L f. 195^a. αὐτοκράτορες τῶν τιμωριῶν ὄντες τὴν τοῦ κολάζειν ἐξουσίαν τοῖς ἄλ-
Lp f. 163^b c. l. αυτοκράτορες τῶν τιμωριῶν ὄντες τὴν τοῦ κολάζειν ἐξουσίαν τοῖς ἄλ-
Zεύς τε κατα-λοιοι δαίμοσι παρέχονται.
χθόνιος.

***B f. 124^a ad** 468. δῆλον <δηλοῖ L> ὅτι οἱ κύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ καὶ πιμε-
 εὐόμενοι τα-λεῖς ὄντες εὐόμενοι τῇ φλογὶ καὶ ὀπτῶμενοι τανύονται <τάνυνται L>,
 νύοντο. ὁ σημαίνει τὸ ἐκτῆκοντο <ἐτήκοντο L>, ἀπὸ τοῦ τετανοῦς <τετάνους 20
L f. 194^b, II. B> γίνεσθαι τοὺς ἰχθυνομένους.

473. ad E 137 in fine operis edendum.

480. v. 453 sqq.

A. 497. . . . ἐναντίον δὲ ἐστὶ τὸ στρεπτοὶ δὲ καὶ θεοὶ αὐτοὶ
L f. 196^b. τῷ οὐ γὰρ αἴψα θεῶν τρέπεται νόος (γ 147). λύοιτο δ' ἂν 25
 προσώπῳ, ὅτι τὸ μὲν αἴψα θεῶν οὐ τρέπεται νόος ὁ ποιητῆς φησιν,
 ἐκεῖνο δὲ ὁ Φοῖνιξ λέγει ἐν καιρῷ ὀργιζομένου Ἀχιλλέως εἰκότως, καὶ
 τοὺς θεοὺς πείθεσθαι.

B f. 126^a ad 571. . . . πῶς δὲ Ἀιδὴν ἐπικαλεῖται, ἢ δὲ Ἐρινὺς ἔρχεται; δῆλον
 ἠεροφοίτις. ὡς ὑπηρετικ.

Cf. Horn.
 v. 567.

1 ὡς καὶ μετ. Lp 2 Ἀχιλλέως L 4 βουλευῆται codd.; corr. Vill. 6 ὅτι
 om. Lp πιστωτέον Lp Θέτις οὖν ἔλ. Lp 7 νῦν om. Lp 10 φησι LLp.
 φασὶ Horn. et Eust. (p. 763, 17); de B non omni ex parte certum est (potest
 esse faci) 11 τὸν δὲ περὶ τὰς δ. L σηλυβριανὸν L 12 φθίην Lp 24 A (c. l.
 στρεπτοὶ) praemittit: εὐμετάστρεπτοὶ, εὐμετάβλητοὶ, εὐπειστοὶ, L ita incipit:
 στρεπτοὶ δὲ τε καὶ θεοὶ αὐτοί· τουτέστιν εὐμετάστρεπτοὶ, εὐληπτοὶ, εὐπιστοὶ.
 ἐναντίον οὖν ἐστὶ τὸ στρεπτ. δὲ καὶ αὐτοὶ θεοὶ 26 τὸ μὲν οὐ γὰρ αἴψα θ. τρ. v. L
 rium referendum videtur. — In usum suum convertit Eust., p. 763, 12 (unde
 Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 238, 18).

9 sqq. Cf. supr. p. 139, 12.

11 Porph. A 515: τοῦ γὰρ διαιτητικοῦ Ἡρόδικος μὲν ἤρξατο. Cf.
 Plat. rep. III, p. 406 A.

14—17 Cf. Horn. h. v. et infra schol. v. 571.

24—28 meliora schol. γ 147.

29. 30 Cf. Ariston. v. 569. 71, et supra schol. v. 457.

591. καὶ πῶς οὐκ ἄτοπον μόνῃ γυναικὶ πείθεσθαι; ἢ ὅτι ὁ καιρὸς **B** f. 126^b ad ἦν ὁ πείθων, οὐχ ὁ ἔρωσ. ὅτι γὰρ οὐ γυναικοκρατεῖται δῆλον· οὐ γὰρ ^{λίσσει v. 587.} **L** f. 199^a. ἔρωτικοῖς αὐτὴ ἐχρήσατο ῥήμασιν, ἀλλὰ πεφθέντος τοῦ θυμοῦ, τότε **A** v. 586. παρακαλεῖ.

5 ἀπρεπὲς δοκεῖ τὸ μὴ ὑπὸ τίνος ἄλλου πεισθῆναι τὸν Μελέαγρον, **L** f. 199^a. ἀλλὰ μόνῃ τῆς γυναικός. λυεῖ δ' ὁ καιρὸς· ἀλλ' ὅτε δὴ θάλαμος ^{Cf. Phil. XVIII, p. 350, II.} πύκ' ἐβάλλετο (v. 588).

617. διὰ τί τὸν Φοῖνικα οὐκ ἀπολύει ὁ Ἀχιλλεύς; ῥητέον οὖν ὅτι ^{*B} **B** f. 127^a ad γνοὺς παρακεκλησθαι αὐτὸν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος τῇ πρεσβείᾳ ἐφοβήθη, ^{αὐτόθι λέξο.} **L** f. 200^b. ^A **A** c. I. οὗτοι μὴ μετὰ μείζονος δεήσεως πάλιν ἐκπεμφθῆ, καὶ δις ἀτιμάζειν ἀνάγκη ^{δ' ἀγγε-} ἔξει. οἱ δὲ ὡς ὠμολογημένον αὐτὸ λαμβάνουσιν, ὅτι ὡς τροφεία αὐτὸν ^{λέουσι.} κατέχει.

656. ἀπορία. ζητεῖται διὰ τί μετὰ τὴν πρὸς Αἴαντα Ἀχιλλέως **A** v. 688. ἀπόκρισιν Ὀδυσσεὺς οὐ λέγει. ῥητέον οὖν ὅτι ἐπεὶ αὐτῷ σκληρῶς ἀπ- **L** f. 202^b. ^{Cf. Cramer.} 15 **A** P. III, εκρίνατο. λεκτέον δὲ καὶ πρὸς τοὺς ζητοῦντας, τίνος ἔνεκεν ἄλλοι τινὲς οὐκ ἐπρέσβευσαν, ἀλλ' οὗτοι, ὅτι κρείττονες ἐδόκουν. **p.** 173, 21.

682. ἐν τῷ μουσεῖῳ τῷ κατὰ Ἀλεξάνδρειαν νόμος ἦν προβάλλε- ^{*B} **B** f. 121^b ad ^{v. 356.} **L** f. 192^a, II. ^{νὸν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω} **A** c. I. οὗτοι πῶς τοῦ Ἀχιλλέως τοῖς πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσι πρέσβεισι ταύτην δεδωκότος ^{v. 356.} 20 ἀπόφασιν·

οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
πρὶν γ' υἰὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἔκτορα δῖον,
Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι.
ἀμφὶ δέ τοι τῇ μῆ κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
25 Ἔκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχῆσεσθαι οἷω
(v. 650—52. 54. 55), Ὀδυσσεὺς ἐρωτώμενός τὰ περὶ τῆς πρεσβείας
τοῦτο μὲν οὐ φησιν, ἀλλὰ τὸ
αὐτὸς δ' ἠπείλησεν ἄμ' ἠοῖ φαινομένην
νῆας εὐσεέλμους ἅλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας (v. 682. 83).
30 παραπρεσβείας γὰρ εἶναι τὸ μὴ τάληθῆ ἀπαγγέλλειν. πρὸς τοῦτο ὁ
λύων ἔφασκε, τάληθῆ μὲν ἐπαγγεῖλαι τὸν Ὀδυσσεά, οὐχ ἄ πρὸς ἄλλους
εἴρηκεν εἰπόντα, ἀλλ' ἄ πρὸς αὐτὸν καὶ ἄ ἤκουσε παρ' Ἀχιλλέως. ἦν
δὲ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα

1 γυν. μόνῃ **A** 2 οὐχ ὁ ὄνειρος **A** 3 αὐτὴ om. **A**, id. καὶ pro ἀλλὰ
πε. φθέντος (una litt. eras.) **B**, παφθέντος **L** 6 θάλαμον **L** 8 ῥητέον οὖν
om. **A** **L** 10 ἀνάγκη **L** 11 ὀμολογούμενον **A** 13 Ζητεῖται δὲ διὰ τί **L**
14 σκληρῶς αὐτῷ **L** 16 ὅτι — ἐδόκουν om. **L**, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐδόκουν **A**; cor-
recti e Par. 17 τῷ κατὰ τὴν Ἀλ. **L** 18 καὶ τὰς λύσεις τὰς γιν. **L** 24 τῇ
μῆ **B** (text. τῇ μῆ) 27. 28 ἀλλὰ τὸ δ' αὐτὸς δ' ἠπ. **L** 28 φαινομένη φῆ' **L**
29 εὐσεέλμους **L** 30 παραπρεσβείαν **L** ἀληθῆ **L** 31 πρὸς ἀλλήλους **L** 32
ἀλλὰ πρὸς **B**

νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζειν Ἑκτορι δίῳ,
 αὔριον ἰρὰ Διὶ ῥέζας καὶ πᾶσι θεοῖσι,
 νήγας εὖ νήας, ἐπὴν ἄλαδε προερούσσω,
 ὄψαι, ἦν ἐθέλησθα καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόοντα πλεούσας 5
 νήας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσκέμεναι μεμαῶτας (v. 356
 —361).

ὅταν μὲν οὖν εἶπη ὁ μὲν αὔριον πορεύεσθαι, ὁ δ' Ὀδυσσεὺς ἅμ' ἠοῖ
 φαινομένηφι, τάληθες ἂν εἶη ἀπηγγελκῶς. οὐ μέντοι ἀπλῶς ἔφη, ὅτι
 ταῦτα εἶρηκεν Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ὅτι ἠπειλήσεν, ἀπειλήν τὸ πράγμα καὶ 10
 οὐκ ἔργον ἀποφαίνων δι' ἃ ἤκουσε πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπ' αὐτοῦ λεγό-
 μενα, ὧν πρὸς μὲν τὸν Φοῖνικα·

φρασσόμεθ' ἢ κε νεύμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἢ κε μένωμεν (v. 619),
 πρὸς δὲ τὸν Αἴαντα, πρὶν γ' υἷὸν Πριάμοιο ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν σκηνήν, οὐ
 πρότερον ἐξίεσθαι εἰς τὸν πόλεμον (v. 650). τί οὖν ἔδει τὰ πρὸς τοὺς 15
 ἄλλους λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ μόνον ἐπικρίνειν τὰ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα; ἀπει-
 λαὶ δὲ ἦσαν ἐξ ὧν πρὸς τοὺς ἄλλους μετὰ ταῦτα ἔφη. εἰ δ' αὐτως
 καὶ τὰ πρὸς Αἴαντα φθάσας εἶπε ῥηθέντα, ὕβρις ἂν ἦν τοῦ Αἴαντος,
 μὴ δυναμένου λέγειν ἃ ἀκήκοε· διὸ ἐπήγαγεν· εἰςὶ καὶ οἶδε ἀπαγγέ-
 λειν οἰοί τε τὰ ῥηθέντα πρὸς αὐτοῦς. 20

B f. 128^b ad καὶ μὴν Φοῖνικι μὲν ἔλεγε φρασσόμεθ' ἢ κε νεύμεθα (v.
 εὐσέλμους 619), Αἴαντι δὲ οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι (v. 650). ἀλλ'
 v. 679. ἴσως Ὀδυσσεὺς τὰ πρὸς ἑαυτὸν μόνον ῥηθέντα ἀγγέλλει, ἀνακόπτει δὲ
L f. 202^a. τὰ Αἴαντος εἰπὼν εἰςὶ καὶ οἶδε (v. 688), ὅπως μὴ αἰσχύνοιτο Αἴαν-
Lpf. 168^b c. l. τὰ Αἴαντος πλέον κατορθώσαντος. ἢ ἵνα ἐκκόψη αὐτῶν τὴν ἐλπίδα καὶ εὐψύ- 25
 νήας εὐσέλ-
 μους.
Cf. Horn. χως πολεμήσων, ὅθεν καὶ παραινεῖ ὁ Διομήδης καρπαλίμως πρὸ
 v. 678. νεῶν ἐχόμεν λαόν τε καὶ ἵππους (v. 708). ὅπερ ἀγνοήσαντές
 τινες ὠβέλικαν τὰ ἔπη.

688. v. 656.

5 ἐλλήσποντον L 8 ὁ μὲν ante εἶπη L 9 ἀπαγγελκῶς L 11 τοὺς ἄλ-
 λους ὑπ' om. L 12 ὡς πρὸς ? 13 εἶ κεν νεύμεθ' ἐφ' ἡμέτερα κτλ. L 15
 ἐξίεσθαι (B, ἐξίεσθαι L) τοῦ πολέμου BL; εἰς τὸν πόλεμον Vill.; ἔξεσθαι τοῦ πο-
 λέμου Cobet ap. Dind. 17 αὐτως L 21 φρασσόμεθα, ω suprascript., Lp (accen-
 tus alio atramento additus) ἢ κεν νεύμεθα Lp 24. 25 εἰπὼν — κατορθώσαν-
 τος om. Lp

25 Cf. A v. 680: ὅτι ἀποτομώτατον τὸ τῆς ἀφόδου, ὅπερ ἐν πρώτοις εἶπεν
 ἀπαγγέλλει, τὸ δὲ τελευταῖον, ὅτι ἐὰν συνασθῶσιν ἕως τῶν αὐτοῦ νεῶν συμ-
 μαχήσει, παραλέλοιπεν, ἵνα μὴ ἀμελῶσι τοῦ βοηθεῖν.

27. 28 v. 688—92 ab Aristarcho obelo notatos fuisse ex Aristarcho constat;
 idem de iis qui antecedunt non innotuit.

K

6. Πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον. glossa suprascripta: ἐκ παραλ- Lp f. 169^a.
λήλου τὸ αὐτὸ κατὰ Πορφύριον.

11. ἀδύνατον, φαcίν, ἐν τῇ κληνῇ ὄντα κατιδεῖν εἰς τὸ πεδίον. *B f. 129^b ad
ρήτεον οὖν ὅτι ἰδεῖν καὶ ἀθρήσαι λέγομεν καὶ τὸ τῇ διανοίᾳ σκέψασθαι. ^{πέδιον.}
5 ἐγχαρρεῖ δὲ καὶ οὕτως ἔχειν τὴν κληνὴν, ὡς δύνασθαι ἀπιδεῖν· ἔθος γὰρ
τοῖς βασιλεῦσι τοιαῦτα κατασκευάζειν, ἀφ' ὧν περιόφονται.

ἢ ὅτι ἐφ' ὕψους ἢ κληνῇ ἢ βασιλικῇ, ἢ ὅτι οἱ Τρῶες <om. οἱ B f. 129^b ad
Τρ. Lp> ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο (v. 160). ἔνιοι δὲ τὸ ἀθρήσειεν ^{ἐς πεδίον.} Lp f. 169^b c. l.
ἐπὶ τοῦ νοῦ ἀκούουσιν, ἀλλὰ προσέθηκεν ἂν τὸ <ταῖς Lp> φρεcίν, ὡς ^{ἦτοι ὅτ' ἐς}
10 τὸ ὄφρα ἴδωμαι <αι e corr. Lp> ἐνὶ φρεcίν (Φ 61). ^{πέδιον.}

47 sqq. εἰ δὲ τις λέγει τὸν Ἐκτορα διὰ ταῦτα ὑπερτίθεσθαι καὶ Eust. K, p.
αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἴστω ὅτι λύει τὸ ἄπορον ὁ βασιλεὺς, προσθεῖς τὸ 788, 50.
αὕτως, ἦτοι οὕτως ἀπλῶς, οὔτε θεᾶς, φηcίν, υἱὸς φίλος οὔτε
θεοῖο. Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ καὶ τοιαῦτα καὶ μείζω δράσας οὐκ ἂν ἐκ-
15 πλήξει τινά (ἐκ θεᾶς γάρ), ὁ Ἐκτωρ δὲ ἀπλῶς ἀνῆρ.

67 sqq. φθέγγεο δ' ἢ κεν ἴηcθα καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι, *B f. 130^b ad
πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον πάντας κυδαί- φθέγγεο δ'
νων, μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ. ταῦτα σημειωτέον ὡς ἐπιτήδεια εἰς ^{ἢ <i eras.>}
αἰτίας ἀπόδοcιν, δι' ἣν εἰώθασιν οὕτω πρὸς ἀλλήλους διαλέγεσθαι οἱ ^{κεν.}
20 ἦρωες· διογενὲς Λαερτιάδῃ πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ· εἶναι γὰρ φιλο-

1. 2 Cf. Eust. K, p. 786, 16: τὸ δὲ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἐκ
παραλλήλου ταῦτά νοεῖ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς τὸ δηθᾶ τε καὶ δολιχόν (v.
53) καὶ τὸ ἐπιτέλλεαι ἢ δὲ κελεύεις (v. 61). — Nicanorem aliter statuissē
schol. A docet.

3 sqq. †A c. l. θαύμαξεν πυρὰ πολλά (id. L f. 204^a c. eod. lemm.): πῶς,
φηcίν, Ἀγαμέμνων <ὁ Ἀγ. L> ἐντὸς τοῦ τείχους ὑπάρχων ἐθαύμαξε τὰ πυρὰ
<τάς πυρᾶς L>, τὴν ἀρχὴν μὴ βλέπων αὐτὰ <αὐτάς L> διὰ τοῦ τείχους; καὶ
ῥητέον ὅτι ὡς βασιλεὺς ὑψηλοτάτην <ὑψηλὴν L> εἶχε σκηνὴν, ἔν' εὐχερῶς θεω-
ρεῖν δύναται πάντα <ἔν' εὐχ. δύνηται πάντα θ. L>.

11—15 Quaestionem, quae in cod. Lp f. 170 eadem fere qua apud Eust.
ratione, sed in nonnullis (quae ibi bis leguntur) paullo oscitantius, tradita est, ad
Porphyrum referendam esse, e schol. secundi ordinis statim afferendo sequitur. Ex
iis quae in schol. ad v. 167 adscripto extr. leguntur: οὕτως οὔτε θεᾶς υἱὸς
φίλος οὔτε θεοῖο· ὡσαύτως οὔτε θεᾶς υἱὸς ἔρεξεν οὔτε θεοῖο, concludas no-
strum locum olim cum illo cohaesisse; sed incertior coniectura est quam ut
utrumque coniunctum edi velim.

13 †Lp f. 170 (c. l. οὔτε θεᾶς υἱὸς): . . . κατὰ Πορφύριον δεῖ λαμβάνειν
ἀπλοῖκῶς· οὐ γὰρ πρὸς Ἀχιλλεῖα ἢ σύγκρισις. εἰ δὲ τις τοσαῦτα εἴποι τὸν βα-
σιλέα ὑπερτίθεσθαι οὕτω λέγοντα καὶ αὐτοῦ Ἀχιλλέως τὸν Ἐκτορα κτλ. (quae
sequuntur iis fere respondent quae supra ex Eust. edidimus).

†B f. 130^b ad ὅσα v. 49: ἀπλοῖκῶς δεῖ λαμβάνειν· οὐ γὰρ πρὸς Ἀχιλλεῖα
ἢ σύγκρισις.

20 sqq. †B f. 130^b ad πατρόθεν v. 68 (id. Lp f. 170 c. l. πατρόθεν ἐκ γε-
νεῆς): ὡς ὅταν λέγῃ διογενὲς Λαερτιάδῃ· τὸν πατέρα γὰρ δηλοῖ, τὸ δὲ διο-
γενὲς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γένους (add. nonnulla Lp). Id. Eust. p. 790, 24.

φρονουμένων τὸν τοιοῦτον τρόπον τῆς προσαγορεύεωσ. τὸ μὲν οὖν πατρόθεν ὀνομάζειν ἐστὶν ἐν τῷ Λαερτιάδῃ, τὸ δὲ ἐκ γενεῆς, τὸ ἐκ γενάρχου, οἷον τὸ διογενές· ἐκ γὰρ τοῦ Διὸς τοῦ ἀρχηγέτου τοῦ γένους εἴληπται τὸ διογενές. τὸ δὲ οὕτως ὀνομάζειν κυδαίνοντός ἐστι τοὺς καλουμένους. τί οὖν τὸ μὴδὲ μεγαλίζεο θυμῷ; οὐ γὰρ, ὡσπερ 5 οἱ γραμματικοί, τὸ μὴ μέγα ἡγοῦ τὸ τοιοῦτον καὶ τὸ οὕτω προσφωνεῖν, ἀλλὰ σημαίνει· μὴ μεγαλυνε σεαυτοῦ τὴν ψυχὴν, ἔξ οὗ σημαίνεται· μὴ ὑπερόπτης γίνου μὴδ' ἀνάξιον καυτοῦ τὸ ἄλλον κυδαίνειν ἡγοῦ. ταῦτον γὰρ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη· εὐ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν ἐν στήθεσσι (I 255)· ὁμοιον γὰρ τῷ μὴ μεγαλίζεο θυμῷ τὸ ἴσχειν 10 ἐν στήθεσι θυμὸν μεγαλήτορα, ᾧ ἐπάγει φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων· ταῦτόν οὖν τῷ πάντας κυδαίνων. καὶ ἡ Πηνελόπη δὲ λέγει οὐ γὰρ τι μεγαλίζομαι οὐδ' ἀθερίζω (ψ 174), οὐχ ὑπερηφανῶ ὡς τις μεγάλη, οὐδέ ε' ὡς μικρὸν καὶ ἀνάξιον ἀτιμάζω· ἀθερίζειν γὰρ, ἀπὸ τῶν ἀποκρινομένων ἀθέρων, τὸ ἀτιμάζοντα ἀποκρίνειν ὡς τοῦ μὴδε- 15 νός ἄξιον, ὡς ἀθέρας ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἀποκρίνοντα· καὶ οὐ ποτέ μ' οἶ γ' ἀθερίζον (A 261), οὐ ποτέ με ἐν ἀθέρων μοίρᾳ εἶχον. ταῦτο δὲ τὸ ἀθερίζειν ἐστὶ τῷ ἀπόβλητόν τι ποιεῖσθαι· οὐ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται (B 361), ᾧ ἀντικείμεται τὸ ἄνδρα δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν (I 520. 20 21), καὶ αἰσυμνήται δ' ἔκκριτοι ἐννέα πάντες ἀνέστην (θ 258). ἐξηγούμενος δὲ τὸ ἀθερίζειν ἔφη τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω (θ 212). ἔστι δὲ τὸ ἀναίνομαι οὐχὶ ἐπαινώ, διὸ ἴσον ἂν εἴη τῷ πάντας κυδαίνειν. καὶ τὸ οὐχ ἄλιον δὲ ἴσον τῷ οὐκ ἀθερίζειν, οὐκ ἀποβολῆς ἄξιον τῆς θαλάττης· τὸ μὲν γὰρ ἀθερί- 25 ζειν ἀπὸ τῶν ἀποκρινομένων ἀθέρων, ὁ δὲ ἄλιος ἀπὸ τῶν εἰς ἄλλα βαλλομένων, ὡς τὸ ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἡματι κείνῳ (C 324). τὸ μὲν οὖν μὴ μεγαλίζεσθαι θυμῷ σημαίνει τὸ μὴ ὑπερηφανεῖν δι' ὑπεροψίαν. αὐτὸ τε τὸ ὑπερηφανῆσαι φησι· εὐ δὲ τῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἶζας ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοὶ περ ἔτισαν, ἡτίμη- 30 σασ (I 109. 10), ὃ ἔφη ἡθέριεσ. καὶ πάλιν οἶ τὸ πάρος θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσι (Ξ 131. 2), καταφρονούντες καὶ ὑπερηφανοῦντες, διὰ τὸ αὐτοῖς χωρίζεσθαι, ὡς που ἔφη ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώονται (Λ 694. 95). οἱ μέντοι συνείκοντες καὶ τῆς ὑπεροψίας παυ- 35 ὀμενοι· ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυεν κακὸν ἡμαρ, εἶζας ᾧ θυμῷ (I 597).

9 ἔχειν ἐν στήθεσι cod.; ἴσχειν ἐν στήθεσιν Vill., ἴσχειν ἐν στήθεσιν Bkk., ἐν στήθεσσι Dind. 20 ἐπεὶ προέηκεν ἀρίστους κρινάμενοι cod.; ἐπιπροέηκεν Bekk.; κρινάμενος Kamm. 23 ἔστι δὲ τὸ οὐχὶ ἀναίνομαι ἐπαινώ conl. Kamm. 24 ἴσον cod. 26 τὸ δὲ ἄλιος conl. Kamm. 27 ἐκβαλλον cod.; corr. Bkk. 31. 32 ἦρα φρένες cod.; corr. Vill. 36 ἀπήμυεν cod.

98. v. 194 sqq.

149. δειλός, φαίν, οὔτος, ὅτι ἀσπίδα καὶ οὐ <add. Bkk.; codd. B f. 132^b ad om.> δόρυ ἀναλαμβάνει. ἴσως δὲ σιωπημένη τῇ ἀποκρίσει χρῆται πρὸς τὸν Νέστορα εἰπόντα βουλευέσθαι πότερον φευκτέα ἢ μενετέα, ἐμφά-
5 των διὰ τῆς ἀσπίδος ὅτι μενετέα (v. 147). δόρυ μὲν γὰρ φέρουσι καὶ μὴ μαχόμενοι, ἀσπίς δὲ μενόντων ἐστὶ καὶ μαχομένων.

151. στήμα ἀμφιβολίας· ἄδηλον γὰρ εἶτε παράκειται αὐτοῦ τὰ ὄπλα ἢ ἐνδέδυται. Πορφυρίος δὲ φησιν ὅτι οὐ φορεῖ· δειλιάς γὰρ δείγμα τὸ τοιοῦτον. Lp f. 173^a. Cf. Cramer., A. P. III, p. 83, 24.

10 οὐχ ὤπλιμένος (δειλοῦ γάρ), ἀλλ' οἷον πλησίον ἔχων τὰ τεύχη. B f. 132^b ad καλῶς δὲ οἱ ἑταῖροι τὴν μεθ' ἡμέραν τάξιν φυλάττουσι περιστοιχοῦντες σὺν τεύχεσιν. τὸν βασιλέα. στρατηγικὸν δὲ καὶ τὸ αἰθριοκοιτεῖν. Lp l. c.

153. φαύλη δοκεῖ εἶναι ἡ τῶν δοράτων ἐπὶ σαρπηδῶνος στάσις· *B f. 132^b ad καὶ δὴ πανταχοῦ θόρυβον ἤδη πεποίηκε νύκτωρ ἐν μόνον πεσόν. λυεῖ δρθ'.
15 δ' Ἀριστοτέλης λέγων ὅτι τοιαῦτα αἰεὶ ποιεῖ Ὀμηρος οἷα ἦν τότε. L f. 209^a, II.
ἦν δὲ τοιαῦτα τὰ παλαιὰ οἷα περὶ καὶ νῦν ἐν τοῖς βαρβάροις· πολλοὶ δὲ οὕτω χρώνται τῶν βαρβάρων.

167. scholium quod de τρόπῳ ἀπὸ κοινοῦ qui vocatur agit, quoniam casu ad h. v. adscriptum est neque habet quo aliqua cum veri
20 specie referatur (cf. ad p. 143, 11—15), in fine operis nostri edendum erit.

194 sqq. ἠπόρησεν Ἀριστοτέλης, διὰ τί ἔξω τοῦ τείχους ἐποί- *B f. 131^a ad ησε τοὺς ἀριστεὰς βουλευομένους ἐν νυκτηγορίᾳ, ἔξδν ἐντὸς τοῦ τείχους μὴ τοι μὲν ἐν ἀσφαλεῖ. καὶ φησι· πρῶτον μὲν οὖν οὐκ εἰκὸς ἦν ἀποκινδυνεύειν v. 98.
25 τοὺς Τρῶας οὐτ' ἐπιτίθεσθαι νύκτωρ· οὐ γὰρ τῶν εὐτυχοῦντων ἦν ἀπο- L f. 207^a, II.
κινδυνεύειν. ἔπειτα ἐν ἐρημίᾳ καὶ καθ' ἡσυχίαν βουλευέσθαι περὶ τῶν τηλικούτων ἔθος. ἄτοπον δ' ἂν ἦν εἰ ἠξίου μὲν πόρευθῆναι τινὰς

7—9 schol. Lp quod primo loco posuimus in cod. alteri (lin. 10—12), quod σὺν τεύχεσιν in lemm. habet, praemisso ἄλλως subiungitur 11—12 καλῶς — βασιλέα Lp om. 13 cod. B margini ext. adscrpt. Ἀριστοτέλ. 14 πεποίηται L 16 δὲ om. L 22 cod. B marg. inter. adscrpt. Ἀριστοτλ. 23 βουλομένους L 26 παρὰ pro περὶ L 27 ἠξίου codd.; corr. Bkk. 27 sqq. πορευθῆναι τοὺς Τρῶας τινὰς L

3 sqq. † Eust. K, p. 794 extr. (unde Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 83, 12). Quae ap. Eust. sequuntur (p. 792, 10): οὐτῶ ποτὲ καὶ Ἐφρῶσιον στασιαζόντων περὶ χρημάτων παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ἡράκλειτος καὶ ἐπιπάσας κύλικι ἄλφιστα ἐξέπιε τὸν κνεῶνα, σιωπῶσαν παραίνεσιν ἐκθεις καὶ διδάξας ὡς δεῖ ζηλοῦν τὴν ἀντάρκειαν. καὶ οὕτω μὲν οἱ τοιοῦτοι σοφοί (cf. p. 794 extr.: λύουσι δὲ τοῦτο πάνν ἀστεῖως οἱ σοφοί), haud scio an item ad Porphyr. referenda sint (cf. Vict. ap. Bkk. K 149).

11. 12 Cf. schol. A v. 151. 52; Eust. p. 795, 20.

15 Arist. poet. 25, p. 1461 a 1: ἴσως δὲ οὐ βέλτιον μὲν ἀλλ' οὕτως εἶχεν, οἷον τὰ περὶ τῶν ὄπλων· ἔγχεα δὲ σφιν ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος· οὕτω γὰρ τὰτ' ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ νῦν Ἰλλυριοί.

εἰς τοὺς Τρῶας, αὐτοὶ δὲ οὐδὲ μικρὸν προελθεῖν ἐτόλμων. ἔπειτα στρατηγῶν ἂν εἶη τὸ φυλάσσεσθαι τοὺς νυκτερινοὺς θορύβους, τὸ δ' ἐν τῷ στρατεύματι νυκτὸς συνιόντας βουλευέσθαι, νεωτερισμοῦ ὑποψίαν παρασχὼν, φόβον ἐνεποιεῖ. ἅμα δὲ καὶ ἡ πρόθεσις ἦν τοὺς φύλακας θεάσασθαι, ἐν οἷς ἦν ἡ σωτηρία τῶν καθευδόντων. γενόμενοι δ' ἐν τούτοις τὰς βουλὰς, ὀλίγον πόρρω τούτων ἀποστάντες, ἐν ἡσυχίᾳ μὲν καὶ ἐν ἀπορρήτῳ ἐποιοῦντο, μὴ ἀναμειγμένοι τοῖς φύλαξιν, ἐν ἀσφαλεῖ δέ, πλησίον γὰρ τῶν φυλάκων. καὶ ἅμα ταχέως ἦν ἐπιτελέσαι τὰ δόξαντα. ὁ δὲ νεκυῶν χώρος πλήρης μὲν τῶν κειμένων πτωμάτων, ὀλίγον δὲ καθαρὸν ἔχων νεκρῶν, ἔνθα καθέζονται, τοῦ περὶ τὴν τάφρον παντὸς χωρίου πλήρους ὄντος τῶν ἀνηρημένων. ἀπολογοῦμενος δὲ διότι ἄταφοι ἦσαν, ἐπάγει ὅτι τῶν πολεμίων νυκτὸς γέγονεν ἡ ἀναχώρησις καὶ σχολὴν οὐκ ἐνέδωκεν ὁ καιρὸς εἰς ταφήν, νυκτὸς μὲν καταλαβούσης, ἐκ δὲ τῆς ἥτης ὑπὸ τοῦ καμάτου εἰς ὕπνον τετραμμένων πάντων· φησὶ γάρ (v. 98. 99).

μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἤδὲ καὶ ὕπνῳ
κοιμήσονται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπιπάγχῃ λάθονται
καὶ (v. 200).

ὁθὲν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἔκτωρ
καὶ τὰ ἔζησ.

B f. 133^a ad διὰ τί δὲ μὴ μᾶλλον ἔσω τοῦ τείχους ἀσφαλέστερον βου-
τάφροιο λεύονται; ἀλλ' ἐν τῷ στρατεύματι νυκτὸς περιόντες θόρυβον ἐκίνησαν,
v. 194. καὶ ταῦτα προτεταλαιπωρημένων ἤδη τῶν Ἑλλήνων. ἄλλως τε ἄποπον
Lp f. 174^a c. l. ἦν εἰς κατασκοπὴν ὀτρύνοντας μὴ τολμᾶν προΐεναί τῶν πυλῶν. ἔτι δὲ
τάφροιο. καὶ πρὸς παραμυθίαν τῶν μελλόντων ἐκπέμπεσθαι.

***B f. 133^b ad** ἄλογον τὸ μὴ ἐντὸς τῆς τάφρου τὸ συνέδριον εἶναι. λύεται δὲ
τάφρον ἐκ τοῦ καιροῦ· οὐ γὰρ τὸ θορυβεῖν τοὺς ἐν στρατοπέδῳ προσήκον.
v. 198. θαρραλεώτερόν τε τὸν κατάσκοπον ἐχρῆν ποιεῖν παρακαθήμενον καὶ
οὐδὲν μέλλοντα πείσεσθαι δεινόν, τῶν φυλάκων περὶ τὴν τάφρον τυγ-
χανόντων.

A. 215. 16. διὰ τί μέλανα καὶ ὑπόρρηνα ἐπαγγέλλεται τὰ πρόβατα;
καὶ ῥητέον ὅτι μέλανα μὲν, ἐπεὶ νυκτὸς ἐπορεύοντο, ὑπόρρηνα δὲ συμβόλῃ
τινὶ αἰσίῳ, ἵνα ἔγκαρπον τὴν πορείαν ποιήσωνται.

1 προσελθεῖν codd.; corr. Bkk. 2 φυλάττεσθαι L 5. 6 τούτοις corr. e
τούτων L 19 ὄβριμος L 22 περιόντες Lp 24 ὀτρύνοντες codd.; corr.
Vill. 28 ἔχρη B

12 sqq. Cf. Vict. v. 199 Bkk.

21—30 †L f. 210^b (id. fere Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 174, 14): διὰ τί
δὲ, φησιν, οἱ ἡγεμόνες τὴν τάφρον διαβάντες βουλευόνται; φάμεν δὲ ὅτι τοῦτο
ποιοῦσιν εἰς ἐπιμυθίαν τῶν κατασκοπῶν, ἵνα ἀμφοτέροι <προθυμότεροι schol.
min.> γένοινται ἐγγὺς αὐτῶν ὄντων. Cf. A v. 194; Eust. K, p. 797, 50 (inde Paris.
ap. Cramer. p. 85, 31).

249. Ζητείται δὲ πῶς Ὀδυσσεὺς νῦν μὲν ἐπαινούμενος ἀχθεται, **A.**
 παρὰ δὲ τοῖς Φαίασι φίλαυχός ἐστι (ι 19. 20). ῥητέον δὲ ἐνταῦθα μὲν **L f. 212^a.**
 παραιτεῖται τὸν ἔπαινον, ἐπεὶ προεῖληφεν ἢ γινώσκis, παρὰ δὲ τοῖς Φαί-
 ασιν οὐδαμῶς ἀρνεῖται, ἵνα γνωσθεῖς μᾶλλον τῆς ἐπανόδου τύχη.
- 5 252. 53. ἡ συναγωγὴ τῶν ζητουμένων γέγονε μὲν ἤδη καὶ παρ' ***B f. 134^b ad**
 ἄλλοις· ἡμεῖς δὲ τὰ προβλήματα λαμβάνοντες παρὰ τῶν ἐζητηκῶτων **ἄστρα.**
 τὰς λύσεις ἐπικρίνομεν ἅς ἐκεῖνοι ὑπέταξαν τοῖς προβλήμασι, καὶ τινὰς
 μὲν τούτων ἐγκρίνομεν, τινὰς δὲ παραιτούμεθα, τὰς δ' αὐτοὶ ἐξευρίσκο-
 10 νουσιν ἔσται δῆλον. αὐτίκα τῶν παλαιῶν ζητημάτων ὠμολόγηται εἶναι
 τὸ τοιοῦτο, ἐν οἷς φησιν
 ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῶχηκε δὲ πλέω νῦξ
 τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
 πῶς γὰρ, εἰ αἱ δύο μοῖραι ἐξήκουσιν αὐταῖ τε καὶ ἔτι τούτων πλέον, ἢ **a**
 15 τριτάτη μοῖρα λέλειπται, ἀλλ' οὐχὶ τῆς τρίτης μόριον; ὅθεν καὶ τινες
 προστιθέντες τὸ τ ἤξιον τριτάτης δέ τι μοῖρα λέλειπται γράφειν,
 ἵνα τῆς τρίτης μερίς τις ἢ καταλειμμένη, ἀλλ' οὐχ' ὅλη ἢ τρίτη.
 Μητρόδωρος μὲν οὖν τὸ πλεῖον δύο σημαίνειν φησὶ παρ' Ὀμήρω·
 καὶ γὰρ τὸ κύνηθεσ — ὡς ὅταν λέγη νώτου ἀποπροταμῶν, ἐπὶ
 20 δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο (θ 475) καὶ ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυά-
 κος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι (A 165) —, σημαίνει δὲ καὶ
 τὸ πλήρες, ὡς ἐν τῷ σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἔσθηκε (Δ 262),
 καὶ ἐν τῷ πλείαι τοι χαλκοῦ κλισίαι (B 226). νῦν οὖν τὸ πλεόν **b**
 25 ἀντὶ τοῦ πλήρες εἰρησθαι· πλήρης γὰρ ἢ νῦξ τῶν δύο μοιρῶν γενοῦσα
 παρῶχηκε, τριτάτη δ' ἔτι περιλέλειπται. διεῖλε δ' εἰς τρία, ὡς ἂν τρι-
 φυλάκου τῆς νυκτὸς οὔσης. Χρῦσιππος δὲ, ὡς περ εἶ τις, φησὶ, περὶ
 τριῶν ἡμερῶν διαλεγόμενος ἐν τῇ τρίτῃ λέγει μίαν ἀπολείπεσθαι ἔτι
 ἡμέραν, κἂν μὴ περὶ ὀρθρον ποιῆται τοὺς λόγους, οὕτως καὶ τὸν Ὀδυσ-
 30 σέα, εἰ καὶ πλέον ἦν παρῶχηκός τῶν δύο μοιρῶν, τὴν τρίτην φάναι
 καταλείπεσθαι, ἐπειδὴ τριμεροῦς οὔσης τῆς νυκτὸς ἕκαστον μέρος ὡς ἐν

1 A, cuius lemma μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε μήτε τι νεῖκει, nonnulla de μηδὲν
 ἄγαν praemittit; L inc.: ἀπορία. Ζητείται δὲ πῶς ἐπαιν. κτλ. 2 λύσις. ῥητέον
 δὲ ὅτι L 3 ἐπειδὴ L 13 δέ τι cod.; corr. Bekk. 14 de litteris in marg.
 positus v. ad p. 151, 27 sqq. 16 μοῖρα cod. 21 δὲ post σημαίνει e conii. ad-
 didi; cod. om. 25 δέ τι περιλείπται cod., περιλέλειπται Bkk.

10 v. 252 diplex notatus διὰ τὸ πολυθρόνυλον ζήτημα καὶ τὰς γενοῦσας
 ἀποδόσεις (Ariston.).

18 Cf. Arist. poet. 25 (p. 1461 a 25): τὰ δὲ ἀμφιβολία (δεῖ διαλύειν)·
 παρῶχηκεν δὲ πλέων (πλέω cod. A^c Bkk.) νύξ· τὸ γὰρ πλέων ἀμφιβολὸν
 ἐστίν. Quae ad ipsum refertur solvendi ratio infra (p. 149, 4) sequitur.

23 Aristarchum πλέον et πλεῖον (= πλήρες) distinxisse Lehrsius (ap.
 Friedl., Ariston. p. 156) docuit.

τι λαμβάνεται, ὡστε κἄν ἔλλιπες ἢ τοῦτο καὶ μὴ ὀλόκληρον, ἀλλ' ἀριθμείσθαι γε τρίτην τῷ τάξει τῶν μερῶν ἔχειν τὴν τρίτην. οὕτω γὰρ καὶ ἄνθρωπον παρὰ [μικρὸν ἑξά]ποδα γενόμενον ἔτι τυγχάνειν τῆς ὅλης προσηγορίας. ἄλλοι δὲ φασιν ἕθος ἔχειν τοὺς ποιητὰς τῷ ἀπηρτισμένῳ χρῆσθαι ἀριθμῷ, ὅτε μὲν τὰ ἐπιτρέχοντα τοῖς ἀριθμοῖς περιγρά- 5 φοντας ὑπὲρ τοῦ ὀλοσχερεῖ καὶ ἀπηρτισμένῳ χρῆσθαι, ὅταν χιλιόναυον στρατὸν φῆσειέ τις (Eur. Or. 344) τῶν Ἑλλήνων — ἦσαν δὲ αἱ νῆες χίλιαι ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἕξ —, καὶ ἔτι πύργους εἴκοσι μιᾷ στολῇ, πεζοῖς μὲν ἕνδεκα, ναυσὶ δὲ δωδέκα ἀντὶ τοῦ κγ'. ὅτε δὲ τὸν προκείμενον περιγράφουσι, τῷ ἐπιτρέχοντι ἀρκοῦμενοι, οἷον 10 κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα ἦβα δωδέκα, αὐτὸν δὲ τρίτον (Pind. fr. 157 Boeckh.), ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον· καὶ τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη, φησὶν ὁ Πίνδαρος (fr. 100), ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ· ἢ δὲ γυνὴ τέταρτον ἔτος ἠβῶοι, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο (Hes. op. 696), ἀντὶ τοῦ τεσσαρεσκαίδεκάτῳ καὶ πεντε- 15 καιδέκάτῳ· Εὐπολίς τε Χρυσῷ γένει (Mein., fr. com. II, p. 537)· δωδέκατος ὁ τυφλός, τρίτος ὁ τὴν κάλην ἔχων, ὁ στιγματίας τέταρτός ἐστι ἐπὶ δέκα, πέμπτος δ' ὁ πύργος, ἕκτος ὁ διεστραμμένος· χοῦτοί μὲν εἰς ἑκκαίδεκα, εἰς Ἀρχέστρατον, ἔς τὸν δὲ φαλακρὸν ἑπτακαίδεκα. Β. Ἰσχε δὴ. Α. ὄγδοος ὁ τὸν 20 τρίβων ἔχων. ὅτε δὲ ἕξω προστιθέασιν, ἵνα τὸν πλήρη ἀριθμὸν εἴπωσιν, οἷον Ὀμήρου εἰπόντος ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἴησ ἐκ νηδύος ἦσαν (Ω 496), Τιμωνίδης φησὶ καὶ σὺ μὲν εἴκοσι παίδων μᾶτερ ἔλλαθι (fr. 49 Bergk.). καὶ δεκάτῳ μηνὶ τοῦ τοκετοῦ ταῖς γυναιξὶ γιγνομένου φησὶν Ὀμηρὸς· χαῖρε, γυνὴ, φιλότῃτι, περι- 25 πλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξῃ ἀγλαὰ τέκνα (λ 248). καὶ ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο (Β 649) καὶ πολλοὶ ἀπειρέσιοι καὶ ἐννήκοντα πόληες (τ 174)· ἢ γὰρ κατὰ τὸ ἕτερον προστίθηναι ἢ κατὰ τὸ ἕτερον ἀφαιρεῖ. ὁμοίως καὶ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα δαίνυντο (Α 601), οὐχ ἅμα τῇ ἔω ἀρξαμένων 30 πίνειν· καὶ πᾶν δ' ἡμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῆσι πύλῃσι (C 453), καίπερ βραχέος γινομένου χρόνου ὑπὲρ τὴν μάχην. καὶ τῶν Ὀλυμπίων

1. 2 ἀριθμείσθαι (ras. un. litt.) cod. μερῶν coniecti; cod. ἡμερῶν Kamm., p. 66, verba ἀλλ' ἀριθμείσθαι γε — τὴν τρίτην supra post τοὺς λόγους (p. 147, lin. 28) collocavit 3 παρὰ πόδα γεν. cod.; Kamm. καίπερ ἄποδα conij. 7 τις addidit; cod. om. 14 τέταρ. (supra ρ script. τ) ἢ θ' ἠβῶοι cod.; ἔτος dubitanter coniecti 16 χρυσογένειαν cod.; corr. Bkk. 17 δέκατος cod.; corr. Mein. l. c. κάλην cod.; κωλῆν Mein., κάλην O. Schneid. ap. Mein. V, p. LXXXIV 18 πυρρός? πηρός Cobet ap. Dind. 19 καὶ οὔτοι μὲν εἰς ἑκκαίδεκα ἐς ἀρχ. cod.; corr. Mein. ἐς δὲ τὸν φ. cod.; corr. Mein. 20 ἑπτακαίδεκα cod.; corr. Mein.; idem personas distinxit 21 τρίβων cod. 32 post χρόνου in cod. (in fine paginae) 4 litt. eras.

δὲ ἐναλλάξ ἀγομένων διὰ πεντήκοντα μηνῶν καὶ τεσσαράκοντα ἐννέα, οἱ ποιηταὶ πεντηκοντάμηγόν φασι τὴν πανήγυριν. οὕτως οὖν οὐδὲν κωλύει, καὶ τῆς τρίτης μοίρας ἑλλιποῦς οὔσης, οὐχ ὀλόκληρον τρίτην αὐτὴν ὀνομάσαι μοῖραν. Ἀριστοτέλης δὲ οὕτως ἀξιοὶ λύειν, ἐν οἷς
 5 φησιν· ἢ εἰς δύο διαίρεσις εἰς ἴσην δύναται γενέσθαι ἐν τούτοις· ἐπεὶ δὲ τὸ πλεόν τοῦ ἡμίσεος ἀόριστόν ἐστιν, ὅταν τοσοῦτον αὐξηθῆ ὡς τοῦ ὄλου τρίτον ἀπολείπεσθαι, ἀκριβοῦς ἂν εἴη τὸ ἀφορίσαι τοῦτο καὶ δη-
 λῶσαι ὅσον ἐστὶ τὸ καταλειφθέν, ἵνα ὅσον ἠϋξήθη τοῦ ὄλου τὸ ἡμισυ
 10 δῆλον γένηται. οἷον τῶν ζ' ἡμισυ τὰ γ'. εἴπερ διαιρεθῆ τὰ ζ' εἰς β' ἴσα, ἔσται γ'. ἐὰν τὸ ἕτερον μέρος αὐξηθῆ, ἄδηλον πότερον μορίῳ ἀριθμοῦ ἢ ὅλη μονάδι. ἐὰν οὖν ὅλη μονάδι πλεόν γένηται, τὸ μέρος τὸ ὑπολειπόμενον τρίτον ἔσται τοῦ ὄλου, ὥστε καὶ ὁ εἰπὼν τῶν δύο μερῶν θάτερον πλεόν γινόμενον καταλέλοιπε τριτάτην μοῖραν δεδήλω-
 15 κεν ὅτι ἐν αὐξήσει τὸ πλεόν μονάδι γέγονε, τεσσάρων γεγονότων τῶν τριῶν καὶ δύο ὑπολειπομένων, ὅπερ ἦν τῶν ἕξ τὸ τρίτον. ἐπεὶ οὖν καὶ τῆς νυκτὸς αἱ δώδεκα μοῖραι εἰς δύο ἴσας μερίδας μερίζεσθαι δύ-
 νανται εἰς ἕξ, ἠϋξήθη δὲ καὶ πλεόν γέγονε θάτερον μέρος, ἄδηλον δὲ τὸ πόσαις ὥραις — καὶ γὰρ μᾶ καὶ δύο καὶ τρισὶ καὶ πλείοσι ἢ αὐξη-
 20 πόσων ἦν, καὶ ὅτι β' ὥραις ἠϋξήθη, ἐπήγαγεν ὅτι τριτάτη μοῖρα λείπεται, ὡς ὀκτῶ μὲν γενέσθαι τὰς παρῶχηκυίας ὥρας, καταλείπεσθαι δὲ τέσσαρας, αἵπερ εἰς τοῦ ὄλου τρίτον. οὕτω καὶ εἰ δέκα ὀκτῶ εἴη μοι-
 ρῶν, ὅ τι δίχα διαίρεται εἰς ἐννέα, εἴποισ δ' ὅτι πλεόν τῆς εἰς δύο μοῖρας παρῶχηκεν, ἢ δὲ τρίτη μοῖρα περιλείπεται, δῆλον ποιήσεις ἐκ
 25 τοῦ τὸ τρίτον φάναι περιλείπεσθαι, ὅπερ ἐστὶν ζ', ὅτι δώδεκα φησὶ εἰ-
 λῆφθαι. ἔστω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νυχθημέρου τῶν ὥρῶν τὸ αὐτὸ ζητού-
 μενον, καὶ λεγέτω τις ὅτι πλεόν τι τῶν εἰς δύο μοῖρας νεμομένων ὥρῶν παρῶχηκέ τι, μὴ ἀφορίσας τὸ πόσον, ἐπαγέτω δὲ ὅτι ἢ τρίτη μοῖρα τοῦ παντὸς λείπεται· δῆλον γίνεται ὅτι τῆς εἰς β' διαίρεσεως εἰς ἰβ'
 30 καὶ ἰβ' γενομένης, τοῦ τρίτου καταλειφθέντος τοῦ παντός, ὅπερ ἐστὶν ὀκτῶ, θάτερον μέρος τὸ πλεόν ἐν τέτρασιν ἔσχευ, ὥστε ἑκκαίδεκα ὥρας τὰς πάσας παρεληλυθέναι, ὑπολείπεσθαι δὲ ὀκτῶ. ἐν οἷς οὖν εἰς δύο ἴσα καὶ εἰς τρία ἐστὶ διαίρεσις, ἐὰν τις εἰς δύο πλεονάσαντα τὸ τρίτον τῆς εἰς γ' καταλίποι, ἀφορίζει ὅσῳ πλεόν ἢ αὐξησις γέγονε. σοφῶς οὖν
 35 ὁ ποιητὴς τὸ ἀόριστον [τρίτον] τῆς αὐξήσεως τοῦ ἡμίσεος δεδήλωκεν ὅσον ἦν, ὅτι ὥραις δύο, καὶ ὀγδὸν παρεληλύθει ὥρα, διὰ τὸ φάναι τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λείπεται. εἰδῶς γὰρ τις ὅτι ἰβ' μὲν αἱ

3 ὀλόκληρον Vill.; cod. ὀλοκλήρου 4 versui in marg inter. adscript. Ἀριστοτέλ. 5. 6 ἐπεὶ δὲ V. Rose, Ar. ps., p. 165; cod. ἐπειδὴ 10 ἴσα cod. 22. 23 μοιρῶν ego; cod. μετρῶν; μερῶν Vill. πλεόν τῶν εἰς δύο cod.; corr. Bkk. 33 τὸ τρίτον scripsi; τὸ γ' cod. 35 τρίτον recte deleri iubet Kamm., p. 68 37 τριτάτη δὲ τι cod.

4 Cf. ad p. 147, 18 et Heitz, d. verlorn. Schr. d. Arist., p. 266.

ῶραι πάσαι τῆς νυκτός, ὧν ἡ εἰς δύο μὲν μοίρας διαιρέσεις ζ' καὶ ζ' ποιεῖ, ἡ δὲ εἰς γ' δ' καὶ δ' καὶ δ', καὶ ἀκούσας ὅτι τῆς εἰς δύο μοίρας διαιρέσεως πλέον τι παρῴχηκεν, εἶτα γνοὺς ὅτι τῆς εἰς τρία τὸ τρίτον ἐπιμένει, ὅπερ ἐστὶν ὦραι τέσσαρες, εὐθὺς γινώσκει ὅτι ἀπὸ τοῦ μεσο-
 d νυκτίου β' ὦραι ἦσαν παραλλάξασαι μεταβάντος. Αὐτόχθων δὲ φησιν 5
 ὅτι τετελεσμένων τῶν β' μοιρῶν, λειπομένης δὲ τῆς τρίτης, εἰκότως φησιν ὡς παρήλθε τὸ πλέον ἢ νῦξ οὐσα μοιρῶν β'. πλέον γὰρ μέρος εἰς τῆς νυκτός αἱ δύο, εἴ γε τὰ δύο τοῦ ἑνὸς πλείονα. τὸ οὖν παρ-
 ῴχηκεν, ὅτι παροιχομένων τῶν δύο μοιρῶν τῷ πλείονι ἢ νῦξ παρῴχηκεν. οὕτω γὰρ οὐδ' ἀμάρτημα ἔσται ἐν τῷ πλέω, ὅπερ θηλυκῶς ἀκού- 10
 οντές τινες ἡμαρτήσθαι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἢ πλείων· ἔστι γὰρ τῷ πλέω ἢ νῦξ παρῴχηκυῖα μέρος, τουτέστι τῷ πλείονι καὶ μείζονι μέρος παρήλ-
 e λαχε, τῶν δύο μερῶν παρῴχημένων. Ἀπίων δὲ αὐτῶν τῶν β' τὸ πλεόν μέρος ἀνηλωσθαι λέγει, ὥστε καὶ τῆς δευτέρας εἶναι λείψανον, καὶ τού-
 των μὲν οὖν τὸ πλέον παρῴχηκε, τὸ δὲ τρίτον καταλείπεται· περὶ γὰρ 15
 νύκτας μέσας ἀναστάς Ἀγαμέμνων ἐγείρει τὸν Νέστορα καὶ μετ' αὐτοῦ τινὰς τῶν ἀριστέων, καὶ ἐπὶ τὴν τάφρον προελθόντες πέμπουσι τοὺς κατασκόπους. τὸν δὲ καιρὸν τῆς νυκτός ὑποβάλλει καὶ τὸ πλῆθος τῶν πράξεων. ὀπλιτάμενοι γὰρ οἱ κατάσκοποι, ὀφθέντος αὐτοῖς τοῦ ὀρνέου, εὐξάμενοί τε τῇ Ἀθηναῖ χωροῦσι πρόσω· καὶ ἐντυχόντες τῷ Δόλῳνι οὐκ 20
 ὀλίγον χρόνον περὶ τὰς ἐρωτήσεις διέτριψαν· καὶ κτείναντες αὐτὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοὺς Θραῦκας ἔρχονται· καὶ βραδύνουσιν αὐτοῖς περὶ τὸν τού-
 των φόνον ἢ Ἀθηναῖ ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπαλλάττεσθαι παραινεῖ· καὶ ἐπανελθόντες λούονται τε καὶ ἀριστοποιοῦνται, καὶ τότε ἡμέρα γίνεται. Ὀδυσ-
 ceus δὲ λέγει ἐγγύθι δ' ἠώς, τὴν διέξοδον ἐπεΐγων· οὐδὲ γὰρ εὐλο- 25
 γον πλησιαζούσης τῆς ἕω κατασκόπους πέμπεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἐπι-
 f ςφαλές. τὸ δὲ πλέω δύναται μὲν καὶ ὡς πληθυντικὸν οὐδέτερον παρ-
 ειλῆσθαι· τὰ πλείονα ἐκ τῶν δύο μοιρῶν παρήλθεν· ἢ πλείονα παρὰ μοίρας τὰς δύο, ὡς που καὶ ὁ Θουκυδίδης (I, 3, 5) λέγει· ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατιὰν θαλάσσης ἤδη πλείω χρώμενοι συνήλθον. 30
 δύναται δὲ καὶ θηλυκὸν ἐνικὸν εἶναι, πῶσιν αἰτιατικὴν προβάλλον· ἢ νῦξ παρήλθε τὴν πλείονα μοῖραν τῶν δύο μοιρῶν. πιθανῶς δὲ οὐδένα ἄλλον τὴν τῶν ἄστρων πορείαν ἐποίησε φυλάττοντα ἢ τὸν Ὀδυσσεά, προοικονομῶν εἰς τὴν Ὀδυσσεϊαν· ἐκεῖ γὰρ αὐτῷ ὁ πλοῦς ἀνύεται Πληιάδας ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην (ε 572). 35
 g λέγοντος τοῦ Ὀδυσσεῦς ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, Ζητήσειεν ἄν τις, τί δηλοῖ τὸ προβέβηκε καὶ ποῖά εἰσιν ἄστρα ἐξ ὧν στοχάζεταιται

2 εἰς γ' ἐς δ' καὶ δ' cod.; alterum καὶ δ' Kamm. add. 8τι addidi; cod. om. 7 post φησιν in cod. rasura 24 fere litterarum 13 ἀπίων cod. 14 sqq. καὶ — καταλείπεται e conii. dedi; cod. λείψανον καὶ ὧν οὖν τὸ πλέον παρῴχηκε τὸ τρίτον καταλείπεται 35 πληιάδας (i de more om.) cod. 36 sqq. λέγοντος κτλ. sine ullo intervallo neque ullo signo interposito in cod. (f. 135^b) iis quae iam edidimus subiunguntur

τὴν ὥραν. τὸ γὰρ ἐκ τῆς ἄρκτου λέγειν· οὐχ ὑγιές· οὐ γὰρ ἐκ τῶν αἰ
 φανερῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνατελλόντων καὶ δυομένων τὰς ὥρας τεκμαι-
 ρεσθαι ἔστιν. οἱ δὲ οὐδ' ἐπ' ἄλλου φασὶν οἶόν τε ἢ ἐπὶ τῆς ἄρκτου
 εἰρησθαι διὰ τὸ προκεῖσθαι τὸ προβεβηκέναι· σημειωσάμενον γὰρ τοὺς
 5 τόπους καθ' ὥραν, ὡς ἐπιλαμβάνουσι στρεφόμενοι τῆς ἄρκτου οἱ ἀστέ-
 ρες, προβεβηκέναι φάναι ἐπὶ πλέον κατὰ τὴν στροφὴν χωρήσαντας. οἱ
 δὲ ἀπὸ τῶν Πληιάδων καὶ Ὑάδων καὶ Ὠρίωνος, ἦτοι τὴν ἀνατολὴν
 ἔψαν ποιουμένων καὶ προβεβηκότων ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, [Πληιάδων] δύ-
 10 σιν ποιουμένων καὶ ἤδη προβαινόντων εἰς τὴν δύσιν· τὸ αὐτὸ γὰρ καὶ
 ἐν τῷ ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει
 (μ 312), ἢ ὡς πρὸς ἀνατολὴν ἢ πρὸς δύσιν, τὸ μέντοι τρίχα ἀντὶ τοῦ
 τρίτον. διχῶς δὲ τὸ τρίτον * * * * * τό τε κατὰ σκέειν τὴν πρὸς
 τὸ πρῶτον. μὴ ποτε ἐκ τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου τὴν ὥραν καταμεμαθη-
 κέναι φησί· τούτου γὰρ εἰς ιβ' διηρημένου, ζ' μὲν εὐθέως καταδύνοντος
 15 ἡλίου βλέπεται, νυκτὸς δὲ προβαινούσης τὰ λοιπά, οὐ τὰ αὐτὰ μὲν ὀρώ-
 μενα, τὸν δὲ ἀριθμὸν τὸν ἕξ φυλάττοντα. ἐκ τῶν ζωδίων οὖν τῶν
 ἐπιφερομένων τῷ δωδεκατημορίῳ τούτῳ, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἔδω, τὴν ὥραν
 στοχάζεται Ὀδυσσεύς. ἢ ἀπλῶς πάντα φησὶ τὰ ἄστρα προβέβηκε, τού-
 ἔστι προκεχώρηκεν εἰς δύσιν τὰ ἀφ' ἑσπέρας ἐν τῇ ἀνατολῇ φανέντα,
 20 ὡς καὶ νῦν φαμεν πολὺ προῆλθε τῆς ἡμέρας, εἰς δύσιν λέγοντες προ-
 ελθεῖν· ἐφ' ᾧν γὰρ ἀπὸ πέραςτος εἰς πέρας ἐστὶ τις δρόμος, ὅταν ἤδη
 πρὸς τῷ ἐτέρῳ πέρατι ὀρώμενα φαίνηται, προβεβηκέναι λέγοιτ' ἂν ἀφ'
 οὐ πρῶτον ὀρώμενα ᾤφθη. ὅτι δὲ καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα εἰς ἡ
 25 ἢ τρία διαιρεῖ δῆλον· ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ἡμέρας· ἔσσεται ἢ ὡς ἢ δείλης
 ἢ μέσον ἡμαρ (Φ 111), ἐπὶ δὲ τῆς νυκτὸς· ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυ-
 κτὸς ἔην (μ 312).

διὰ τί προβέβηκε καὶ ποῖα τὰ ἄστρα, ἕξ ᾧν στοχάζεται τὴν g L f. 212^b.
 ὥραν ὁ Ὀδυσσεύς; τὸ γὰρ τῆς ἄρκτου τοὺς ἀστέρας ἀκούειν ἀμάρτημα,

3 φησὶν cod.; corr. Bkk. 4 post προβεβηκέναι in cod. repetitum εἰρησθαι
 7 υἰάδων cod.; corr. Vill. ἦτοι δὲ ἀνατ. cod.; vereor ne gravius vitium lateat
 8 Πληιάδων corruptum esse liquet; quod ad rem attinet, e schol. L (p. 152, 5)
 conicias: ἢ τῶν ἔψαν, sed plura excidisse videntur 12 lacunae in cod. vesti-
 gium non exstat 15 οὐκ αὐτὰ cod.; corr. e schol. min. (v. p. 152, 9)

23 A v. 252 τριφύλακος γὰρ ἦν καθ' Ὅμηρον ἢ νύξ. καὶ ἐν ἄλλοις·
 ἔσσεται ἢ ὡς ἢ δείλης ἢ μέσον ἡμαρ. Cf. id. Φ 111 (c. l. ἔσσεται ἢ ἡώς):
 ὅτι ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τρία διαιρεῖ, ὥσπερ καὶ τὴν νύκτα εἰς τρία,
 ἑσπέραν, ἀμολγόν, ἔψαν.

27 sqq. Multo longius a vera quaestionis forma hoc schol. abest; priorem
 certe scholii Veneti partem, reiecta omni quae in illo inest exquisitiore doctrina,
 ita ad ieiunium illud dicendi genus, quo pleraeque quaestiones quae ad nos
 pervenerunt uti solent, redegit, ut inde excerptum esse videri possit. At cum
 habeat, et maxime quidem in posteriore parte, quae in Veneto desiderantur, et
 ordine rerum exponendarum utatur diverso, inter scholia secundi ordinis referri
 nolimus. Quo melius perspicuitati consuleretur, litteris margini

οὐκ ἐκ τῶν αἰεί φανερῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνατελλόντων καὶ δυομένων τῆς ὥρας τεκμηριουμένης καὶ νοουμένης. ἔνιοι μὲν οὖν· Πληιάδας φησὶν καὶ Ὑάδας καὶ τὸν Ὠρίωνα καὶ τὸ προβεβηκέναι τὴν ἀνατολὴν ἑῶν <ἑῶν, e ex p facto, cod.> ποιεῖται, ἕτεροι δὲ τὸν Ἑσπερον καὶ τὸν Κύνα καὶ τὸ προβεβηκέναι ἑῶν <ἑῶν cod.> ποιεῖται τὴν δύσιν. ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι ἐκ τοῦ κύκλου τοῦ Ζωδιακοῦ τὴν ὥραν κατέμαθε. τούτου <τούτο cod.> γὰρ εἰς ἰβ' διηρημένου <διηρημένον cod.>, ἔξ μὲν εὐθέως ἡλίου καταδύοντος <καταδύοντος cod.> βλέπεται, νυκτὸς δὲ προβαιούσης τὰ λοιπά, καὶ τὰ <οὐ τὰ αὐτὰ sch. min.> μὲν ὀρώμενα τὸν δὲ ἀριθμὸν τῶν ἔξ φυλάττοντα. ἐκ τῶν Ζωδίων οὖν τῶν ἐπιφερομένων τῷ δωδεκατημορίῳ τούτῳ, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἔδου, τὴν ὥραν στοχάζεται ὁ Ὀδυσσεύς. ἡ ἀπλῶς φησὶ πάντα τὰ ἄστρα συγκαταδυόμενα <καταδυόμενα cod.> τῷ ἡλίῳ καὶ συνανατέλλοντα κατὰ τὸ δεύτερον. τὸ δὲ προβέβηκε δηλοῖ προκεχώρηκεν εἰς δύσιν, ὡς περ καὶ ἡμεῖς λέγοντες τὸ πολὺ προῆλθε τῆς ἡμέρας τὸ εἰς δύσιν προελθεῖν λέγομεν. εἰ δέ τις ἐπιζητεῖ, πῶς οὐκ ὠνόμασε τὰ ἄστρα, ἴστω ὅτι τῷ ἐπιγυομένῳ ἐπὶ ἔργον οὐκ ἤρμοζεν ἀδολεσχεῖν. φαίνεται δὲ ἐκ τούτων Ὅμηρος καὶ σφαιροειδῆ τὸν κόσμον εἰδῶς· οὐ γὰρ οἶόν τε τὰ μὲν δύνειν τὰ δὲ ἀνατέλλειν, μὴ οὐχὶ ὑπὸ γῆν τοῦ ἡλίου φερομένου καὶ ὑπὲρ γῆν ἀνίσχοντος. εἰδῶς δὲ καὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν μέγεθος καὶ ἡλίου κίνησιν, οἶδεν ἀκριβῶς ὅτι κατὰ <καὶ, om. ὅτι, cod.> τὰς τούτου δύσεις καὶ ἀνατολὰς ἡ νύξ ὀρίζεται <ὀργίζεσθαι cod.> κατὰ τὴν ἡμέραν.

παρῴχηκε δὲ ἡ νύξ τῶν δύο μοιρῶν <corr.>, τριτάτῃ ἡ δ' ἔτι <δέ τοι cod.> μοῖρα λέλειπται. ὡς περ τὴν ἡμέραν εἰς τρία μέρη διεῖλεν, ἐν οἷς φησὶν ἔσσειται <ἔσσειται cod.> ἡ ἡὺς ἡ δεῖλη ἡ μέσον ἡμαρ, οὕτω καὶ τὴν νύκτα εἰς τρία διεῖλεν. εἰ δὲ τριμερῆς ἔσσειται ἡ νύξ καὶ πλεῖον τῶν δύο μοιρῶν παρήλθεν, πῶς δύναται ὅλη ἡ τρίτη λείπεσθαι; ἀλλὰ λέγομεν, ὅτι τετελεσμένων τῶν δύο μοιρῶν, λειπομένης δὲ τῆς τρίτης, εἰκότως φησὶν ὡς παρήλθε τὸ πλεῖον ἡ νύξ οὐσα μοιρῶν δύο· πλεῖον γὰρ μέρος ἐστὶ τῆς ὅλης νυκτὸς αἱ δύο, εἴ γε τὰ δύο τοῦ ἐνὸς πλείονα. ἡ κάκεινο ῥητέον, ὡς τὸ μέρος ὁμοίως ἐξήνεγκε τῷ ὅλῳ, τὴν τρίτην λείπεσθαι εἰπὼν οὐ λειπομένην ὅλην, ὁμοίως· ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα καὶ πᾶν δ' ἡμαρ μάρναντο ἐπὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν· οὔτε γὰρ ἅμα ἔω ἀρξάμενοι ἔπινον καὶ <om. cod.> βραχὺς ἦν ὁ ἀναλωθεὶς χρόνος εἰς τὴν μάχην περὶ ταῖς πύλαις. κάκεινο ὅμοιον· περιπλομένου ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· εἰς γὰρ ἀποκύησιν οὐ πληροῦται ὄλον ἔτος <ἔπος cod.>, ἀλλὰ διακόσται καὶ ἐβδομήκοντα καὶ τρεῖς ἡμέραι. καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ συνήθει τοῦ <τούτον cod.> τὸν δολιχὸν τρέχοντος ἀρ-

utriusque appositis unum ad alterum retulimus. Addendum, id. fere schol., e quo Eust., p. 802, 12 sqq. hausisse videtur, inter schol. min. legi. — Initium nostri schol. (usque ad νοουμένης) altero schol. L (f. 212^b) continetur.

Ξαμένου <τρέχοντα ἀρξάμενοι cod.> τὸ <τὸν cod.> τελευταῖον στάδιον
τρέχειν, στάδιον αὐτὸν περιλείπεσθαί φαμεν, καὶ περὶ τοῦ τὸν <τοῦτον
cod.> ἔσχατον μῆνα ἀρχοντος, ὅτι τῆς ἀρχῆς αὐτῷ περιλείπεται μείς.
ἢ ὅτι αὐτῶν τῶν δύο τὸ πλεῖον μέρος ἀναλωθεῖται λέγεται; ὥστε καὶ e
5 τῆς δευτέρας τι <ἐστὶ cod.> καὶ τὴν τρίτην ὄλην καταλείπεσθαί. τὸ δὲ f
πλέω <πλείω cod.> δύναται μὲν ὡς πληθυντικὸν οὐδέτερον παρει-
λήφθαι· τὰ <τὸ cod.> πλείονα ἐκ τῶν δύο μοιρῶν παρηλλάχθαι· ἢ πλεί-
ονα παρὰ τὰς μοίρας <μοίρας cod.> τὰς δύο, ὡς που καὶ Θουκυδίδης
λέγει· ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατιὰν θαλάσση ἤδη πλείω
10 <πλοῖω cod.> χρώμενοι συνήλθον. δύναται δὲ καὶ θηλυκὸν ἐνικὸν
εἶναι πῶσιν αἰτιατικὴν προβάλλον· ἢ νῦξ παρήλθεν εἰς πλείονα μοῖραν
τῶν δύο μοιρῶν.

παρήλθον τῆς νυκτὸς αἱ δύο πλήρεις μοῖραι. οἱ δὲ ὅτι τὸ πλεόν B f. 134^b ad
τῶν δύο μοιρῶν τῆς νυκτὸς παρήλθεν. αἱ δύο δὲ μοῖραι ὀκτώ εἰσιν πλέω.
15 ὦραι· τούτων τὸ πλεόν, ὃ ἐστὶν αἱ ἑπτὰ, παρήλθεν· ἐσμὲν δὲ ἐν ὄγ- Lp f. 175^b c. l.
δῶ ὦρα, λείπονται δὲ τέσσαρες. τὸ δὲ ὄλον οὕτως· παρήλθεν ἢ πλείων παρῴχηκε δὲ
ἤδη μοῖρα τῶν δύο τῆς νυκτὸς μοιρῶν, ἵνα λείπηται μέρος τι τῶν δύο πλέω νύξ.
καὶ τρίτη τελεία.

260. quaestio cod. Leid. (f. 211^b, Π): διὰ τί οὐδαμοῦ τῆς ποιή-
20 σεως χριστοῖς βέλεσιν εἶπε χρῆσθαι τοὺς πολεμοῦντας κτλ. (v. Phil.
XVIII, p. 350), ad α 262 pertinet.

274. Ζωῖλος ὁ κληθεὶς Ὀμηρομάτιξ γένει μὲν ἦν Ἀμφιπολίτης *B f. 135^b ad
τοῦ δὲ Ἰσοκρατικοῦ διδασκαλείου, ὃς ἔγραψε τὰ καθ' Ὀμήρου γυμνασίας v. 274 (f. 135^a)
ἔνεκα, εἰσθότων καὶ τῶν ῥητόρων ἐν τοῖς ποιηταῖς γυμνάζεσθαι. οὗτος
25 ἄλλα τε πολλὰ Ὀμήρου κατηγορεῖ καὶ τὰ περὶ τοῦ ἔρωδιου, ὃν ἐν τῇ
νυκτεγεργία ἔπεμψε τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσεῆα ἢ Ἀθηναῖ, ὃν, φησὶν, οὐκ
εἶδον ὀφθαλμοῖσιν, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν (v. 276). πῶς γάρ,
φησὶ, χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς (v. 277); εἰκὸς γὰρ ἦν ὑπο-
λαβεῖν περιβοήτους ἔσεσθαι· φωνὴ γὰρ σημεῖόν ἐστι τοῖς λανθάνειν προ-
30 αἰρουμένοις ὑπεναντίον. Μεγακλείδης, ὅτι μαντικῶς ταῦτα ἐποίησε·
δηλοῖ γὰρ ὅτι φωνὴν ἤκουσαν μόνον. οὐκοῦν οὕτως ἀπέβη τὸ μέλλον·

13 πλήρεις ὦραι Lp 15 παρήλθον Lp 17 τῶν δύο μοιρῶν τῆς νυκτὸς
Lp 18 quae Lp addit: ἀμφίβολος γὰρ ἐστὶ κατὰ τριπλῆν ἔνοιαν τοῦ χωρίου
ὁ νοῦς κτλ. ex Eust., p. 802, 17 sqq., petita esse videntur 23 διδασκα, supra a
scrpt. λ', cod., unde recte διδασκαλείου Dind.

13 sqq. Etsi scholio *B multo breviora sunt, tamen propter partem Apionis
sententiae (of δὲ ὅτι κτλ., cf. p. 150, 13) plenius allatam inter scholia ex illo
excerpta referri nequeunt. — Ex hoc vel simillimo scholio schol. Paris. ap.
Cramer., A. P. III, p. 174, 19 sqq., fluxisse videtur.

27 sqq. †A K 275 c. l. τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν: ὅτι καὶ αὐτοὶ ὑπὸ
πολεμίων ἔμελλον οὐχ ὀραθέντες τὰ βουλευματα αὐτῶν παρὰ Δόλωνος ἀκούειν.
ἄλλως δὲ ὅτι οὐκ αἰσῖος ὁ ἔρωδιος ὁ ὀρώμενος ὑπὸ τῶν εἰς ἐνέδραν ἀπιόντων.

31 sqq. †B f. 135^a ad οὐκ ἴδον v. 275 (id. Lp f. 176^a c. l. τοὶ δ' οὐκ ἴδον):

αὐτοὶ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν πολεμίων οὐκ ὤφθησαν, ἦκουσαν δὲ τὰ βου-
 λεύματα καὶ τὰς τάξεις, Δόλωνος ἐξαγγελίαντος. πῶς ἂν οὖν οἰωνὸς
 σαφέστερος φανείη; Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ
 ζῶων ἠπόρει διὰ τί ἡ Ἀθηναῖ ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν πορευομένοις τοῖς
 περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα οὐ τὴν γλαῦκα τὴν ἰδίαν ὄρνιν ἐπεμψε σημαίνουσαν 5
 τῇ φωνῇ, καὶ ταῦτα νυκτερινὴν οὖσαν ὄρνιν, ἀλλ' ὅτι ἱερὸν τοῦ Ποσει-
 δῶνος καὶ ἐτέρων τινῶν θεῶν. φαεὶν οὖν λύοντες ὅτι ἐλώδους
 ὄντος τοῦ τόπου, τῶν ζῶων τούτων νυκτὸς ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ τοῖς
 τέλμασι νεμομένων, διὰ τούτου σημῆναί τι τοῖς κατασκόποις ἠβουλήθη,
 καὶ οὐ τῆς τῷ ὕδαρ καὶ τὰ ἔλη μισούσης ὄρνιθος, διαιτωμένης καὶ οἰ- 10
 κούσης ἐν πέτραις καὶ τείχεσιν· ἔπειτα καὶ ὁ ὄρνις οὗτος ἡμέρα τε καὶ
 νυκτὶ χρῆται ἐνεργὸς ὤν, καὶ ἔστιν ἀμφίβιος, ὥστε καὶ ἐν ὕδατι τροφὰς
 ἑαυτῷ πορίζειν, οἱ δ' ἀριστεῖς οὗτοι καὶ σὺν ναυαῖ καὶ πεζοῖ τὰ κατὰ
 τοὺς πολεμίους ἐληΐζοντο, καὶ ἀναφανδὸν καὶ τότε διὰ τῆς νυκτὸς τὰ
 πρὸς τὸν πόλεμον ἔπραττον. ἐπεὶ δ' αὐτίκα δράσειν ἐμελλον, ἐγγὺς 15
 ὁδοῖό φασι (v. 274)· τὰ γὰρ ἐγγὺς ἀπανταχοῦ ἐστὶ σημεῖα. ἐν δεξιᾷ
 δὲ χώρα ἡ κλαγγὴ αὐτοῖς γίνεται, ὅτι ἡ δεξιὰ ἀλλοτρία χώρα, ἐν ἣ τοῖς
 δυσμενέσιν ἐμελλον ἔσεσθαι ἀλγηδόνες, τοῖς δ' ἀκούσασι χαρὰ τις καὶ
 ἔρυμα. ὁ γὰρ ἐρωδιὸς οὗτος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τότε κλαγγάζει, ἥνικα
 εὖ πράττει καὶ εὐθυμεῖ ἄγρας ἕνεκα. ἔτι δὲ ὁ ἐρωδιὸς λέγεται ἀπρο- 20
 δικίω ἕνεκα αἶμα δακρῦειν καὶ προπίπτειν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ
 ἀποθνήσκειν, ὥστε τῇ δεξιᾷ χώρα ὀφθεῖς τῇ ἀλλοτρίᾳ τοὺς ἀλλοτρίους
 καὶ πολεμίους γάμων ἕνεκα ἐδήλου τεθνήξασθαι. καὶ Ἑρμῶν δὲ ὁ Δῆ-
 λιος γράφει· ἐρωδιὸς ὁ πέλλος ἐν πεδίῳ φαινόμενος δαπέδου
 μεδέοντος ἐστὶ Ποσειδῶνος, ἄρ. μενος εἰς πόλεμόν τε καὶ 25

1 τὰ cod. om.; add. Bkk. 11 ἔπειτα conieci; cod. ἐπεὶ 16. 17 pro ἀπαν-
 ταχοῦ Lehrs, ap. Kamm, p. 70, τοῦ ἀπαντᾶν ταχὺ conī.; pro χώρα Kamm. χειρὶ
 23 ἕνεκα cod.; corr. Vill. ἔρων cod.; rectum schol. B et Eust. (v. infra) sup-
 peditaverunt 24 sqq. versus Hermonis quos corruptos esse constat ita attuli
 ut in cod. leguntur, nisi quod verbo pedίw bis i subscrpt. addidi; lin. 25 ἄρ. με-
 νος ρ e corr. habet, ante μ una litt. erasa est

δηλοῖ ὅτι οὐκ ὀφθῆσονται μὲν, εἰσονται δὲ τὰ τῶν πολεμίων ἐκ τῆς φωνῆς Δό-
 λωνος. Cf. infra ad lin. 23 sqq.

3 sqq. † A v. 274 c. l. τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιόν· εἰκότως ἡ Ἀθηναῖ
 ἐπιπέμπει αὐτοῖς ἐρωδιόν. τοῖς γὰρ ἐπὶ λαθραίοις πράξεις ἀπιούσιν αἰσῖος
 (cf. ad lin. 23 sqq.). ἄλλως τε ὅτι καὶ δι' ἐλώδους ἐβάδιζον τόπον· ἔλειον δὲ καὶ
 τὸ ζῶον. διὰ τί δὲ οὐκ εἶπε μᾶλλον τὴν γλαῦκα, οὖσαν ἱερὰν τῆς Ἀθηνᾶς;
 λυτέον <Dind.; cod. φητέον> οὖν τὸ ἄπορον καιρῷ καὶ τόπῳ. διατριβεῖ γὰρ το
 ὄρνειον περὶ τοὺς ἐλώδεις τόπους, καὶ θηροετικὸν τὸ ζῶον. ἱστορεῖ δὲ περὶ αὐ-
 τοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζῶων (p. 609^b 21). — Ex Alexandro Aelianus,
 h. a. X, 37, hausisse videtur.

23 sqq. † B f. 135^a ad ἐρωδιόν v. 274 (id. Lp f. 176^a c. l. ἦκεν ἐρωδιόν):
 ἀγαθὸν λίαν τὸ σημεῖον τοῖς ἐνεδρεύουσιν, ὡς φησιν Ἑρμῶν. ἐδήλου δὲ ὅτι
 οὐχ ὀραθῆσονται μὲν ἐκπυστα δὲ καὶ ἀκρυπτα δράσουσιν ἐν τοῖς πολεμοῖς. ἐρω-
 διὸν δὲ ἐπεμψεν, ἐπεὶ ἐλώδης ὁ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ τόπος καὶ ὕδατῶδες τὸ

ἐν νήεσσι μάχεσθαι ἐσθλός· καὶ πεζοῖσι καὶ ἰππῆεσσιν ἄρι-
 στος ἐν πεδίῳ θεμένοισι μάχην, ἐν ὄρει δέ τε χείρων φαι-
 νόμενος· μάλα γὰρ πέλεται νικηφόρος ὄρνις ἔς τε βρομίην
 ὀρμένῳ ἀπειλίην ἄρμενος ὀπλίτην κεν ἄγων οἴκονδε νέοτ.
 5 οὕτω δὲ καὶ ἀξιούσιν οὐ Παλλὰς Ἀθηναίη γράφειν, ἀλλὰ πέλλον,
 τοὺς δὲ μεταγράψαντας τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγηθῆναι, οὐ τῇ ἀληθείᾳ δὲ
 ἀκολουθησάσαι· ὅθεν καὶ Ζώπυρος ἐν τετάρτῳ Μιλήτου κτίσεως γράφει·
 „ἐν τῇ νυκτεργεσίᾳ τοῦ ποιητοῦ θέντος πέλλον Ἀθηναίη, μεταγρά-
 φουσί τινες καὶ φασι Παλλὰς Ἀθηναίη, τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγούμενοι
 10 ἀλλ’ οὐ τῇ ἀληθείᾳ ἀκολουθοῦντες. τρία δὲ γένη ἐστὶν ἐρωδιῶν, καὶ
 τῇ χροιά διαλλάσσοντα ἀλλήλων καὶ τῇ πράξει διάφορα ὄντα καὶ τῇ
 φωνῇ· ἐν μέντοι γένος ἐστὶν ἐρωδιῶν τὸ καλούμενον πύγαργον, ὅπερ
 ἐστὶ πρὸς γάμον τῶν πάντων δυσαντητότατον· ἐν γὰρ τῷ συνουσιάζειν
 ἀπόλλυται μετὰ πόνου· προβάλλει γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ αἰμορραγεῖ.
 15 ἄλλος ἐστὶν ἐρωδιὸς ὃν καλοῦσιν ἀφροδίσιον· οὗτος δὲ ἐν μὲν τῇ συν-
 ουσίᾳ ἀρμόζει, πρὸς δὲ γάμον καὶ συμφωνίαν βίου αἰσιώτατος. τρίτος
 δὲ πέλλος, ὃ μελάγχρους, καὶ πρὸς λαθραίαν πρᾶξιν ἄριστος πάντων
 ἐστίν. οὐκ ἤμελλεν οὖν ὁ ποιητῆς, τριῶν ὀρνίθων ὄντων καὶ τούτων
 ἴδιον ἐκάστου φέροντος πρᾶγμα, ἀφείς τὸ τὴν παρούσαν ὁδὸν σημαῖνον,
 20 τῇ κοινοτέρᾳ τῶν ὀρνίθων ἐπὶ πάντων ὁμοίως χρᾶσθαι.“ Καλλιμά-
 χος δὲ ἐν τῷ περὶ ὀρνέων οὐ τὸν πύγαργόν φησιν εἶναι τὸν ἐν τῇ
 ὀχείᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς αἰμάσσοντα ἀλλὰ τὸν πέλλον, γράφων ὡδε· „ἀστε-
 ρίας, ὃ δ’ αὐτὸς καλεῖται ὄκνος· οὗτος οὐδὲν ἐργάζεται. πέλλος· οὗ-
 τος ὅταν ὀχεύῃ κραυγάζει καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφίησιν αἷμα, καὶ τί-
 25 τουσιν ἐπιπόνως αἰ θήλειαι. λευκός· οὗτος ἀνωδύνως ἐν ἀμφοτέροισι
 ἀπαλλάσσεται“.

339. πῶς δὲ τὸν ἐρωδιὸν μὴ ὀρῶντες αὐτὸν ὀρῶσιν; ἴσως B f. 136^b ad
 ὅτι πρὸς ὄρθρον ἢ celoῖνη ἀνέχεον. φράσατο.
 Lp f. 177^b c. l.
 τὸν δὲ φρά-
 σατο.

4 νέοτ· (? , potest esse νέος, altero τ supra addito) cod. Lehrs ap. Kamm. l. c. versus ita constituit: ἄλός μεδέοντος | ἔστι Ποσειδάωνος | ἄρ-
 μενος εἰς δάπεδόν τε καὶ ἐν νήεσσι μάχεσθαι | ἐσθλός, καὶ πεζοῖσι καὶ ἰππῆεσσιν
 ἄριστος | ἐν πεδίῳ θεμένοισι μάχην, ἐν ὄρει δέ τε χείρων, | φαινόμενος μάλα δ’
 αὐ πέλεται νικηφόρος ὄρνις, | ἔσπερος εἰ λείην ἐπιορμένῳ ἀντιοψῇ | („deest for-
 tasse versus“) ὄπλα δὲ καὶ λείην κεν ἄγων οἴκονδε νέοιτο 5 ἀθηναία cod.
 8 νυκτεργεσία cod. 17 λαθραίην cod.; corr. Vill. 22 ὡδε Bkk.; cod. δ’

ὄρμεον. ἐδήλου οὖν τὴν ἐπὶ τὰς ναῦς ὑποστροφὴν (quae Lp addit: τὸ δὲ ἐγγὺς
 τῆς ἐξόδου πρὸ τοῦ πόρρω αὐτοῦ ἀποβῆναι, in cod. B alterum schol. efficiunt).
 Cf. Eust. p. 804, 57 sqq., Paris. ap. Cram., III, p. 88, 22 sqq., et supra ad p.
 154, 3 sqq.

7 sqq. † Eust. p. 804, 62 sqq. (unde Lp v. 275, f. 176^a, fluxit): Ζώπυρος δὲ
 ἀντὶ τοῦ Παλλὰς πέλλον γράφει, ὡς ἂν εἴη ὁ φανείς οἰωνὸς δηλωτικὸς ἀρπα-
 γῆς. τρία γὰρ φησι γένη ἐρωδιῶν κτλ.

10 sqq. Per errorem in schol. Porph. ad Ω 315 relato huc recurritur: ἐξη-
 τήθη ποῖον μέμνηται ἐνταῦθα Ὀμηρος αἰετοῦ, τοῦ πυγάρου ἢ τοῦ ἀφροδίσιου
 ἢ πέλλου, περὶ ὧν φησιν ἐν τῇ Ἰλιάδι Κ.

B f. 137^a ad 372. καὶ πῶς ἅμα τῇ ἀπειλῇ ἀφῆκεν; ὅτι ὄξυλαβείας ἔδει, δουρί v. 370. καὶ οὐκ ὕετο ὡς ἀπειλῇ μόνη πεισθήσεται. ὑπόνοιαν δὲ αὐτῷ δίδωσιν ἡέ μὲν' *ibid.* ὡς οὐ βούλεται αὐτὸν ἀνελεῖν, ἵνα ὑπήκοον ἔχη πρὸς τὴν ἀνάκρισιν.

407. e schol. ad v. 167 adscripto excerpt.

***B f. 138^a ad 413.** τὸ καταλέξω οὐκ ἔστιν ἀπλῶς ἐρῶ, ἀλλ' εἰς τέλος τοῦ λό- 5
καταλέξω. γου ἀφίζομαι καὶ καταλέξω. ταῦτόν γάρ ἐστι τῷ ἀτὰρ οὐ τέλος
L f. 117^b. ἴκεο μύθων (I 56) καὶ ἐπεὶ ὦ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπε
Cf. Phil. XVIII, p. 345, II. (Ψ 350). τὸ διεξελθεῖν οὖν τὸν λόγον μέχρι τοῦ ἀπολήξει.

***B f. 113^a ad 416 sqq.** τοῦ ποιητοῦ πολλάκις ἐπισημαινομένου περὶ τῶν πυρῶν,
εὔλα πολλὰ ἅς οἱ Τρῶες ἐποιοῦντο ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ Ἑκτορος παραγγελίας (Θ 10
Θ 507. 507 sqq.)·

L f. 177^a

ibid., II.

Vat. Ζητ. β'.

ἐπὶ δὲ εὔλα πολλὰ λέγεσθε,

ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενεῖς
καίωμεν πυρὰ πολλά, céλας δ' εἰς οὐρανὸν ἤκη,
καὶ πάλιν (I 232 sqq.)·

15

ἐγγυς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλιν ἔθεντο
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
κειάμενοι πυρὰ πολλά κατὰ στρατόν,
καὶ πάλιν (K 11. 12)·

ἦτοι ὄτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωικὸν ἀθρήσειε,
θαύμαζε πυρὰ πολλά τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
εἰκότως ἀσαφέστατόν ἐστι τὸ τοῦ Δόλωνος, ὅτι ἐρωτηθεῖς
πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί (K 408)
ἀποκρίνεται (K 416 sqq.)·

20

(**BL**) 9 L praemissum eic τὸ ἐπὶ δὲ εὔλα πολλὰ λέγεσθε 17 Τρῶες om.
BL τηλέκλητοί τ' L 21 ἰλόθι L 22 τοῦ om. L

(**Vat.**) 10 ἄς, c del. V² ἐκ παραγγελίας τοῦ Ἑκτορος τοιαύτης 13 κεν,
v add. V² μετ' ἠοῦς, cui μέσφ' ἢ V² suprascrps. 14 εἰς om. ἴκη 17 τηλέ-
κλητοί τ' 18 στρατοῦ 20 ἦτοι om. 22 ἀσαφές ἐστὶ 23 δ' αἰ ἄλλων
om. φάλακαί τε

5 sqq. Cum in cod. B schol. ad v. 413 relatum ab altero eiusdem manus scholio, quod ad Porphyrium referendum esse constat (ad p. 157, 7 edit.) excipiat, suspicari in promptu est, Porphyrii nomen, quo scholium de *καταλέξω* agens in codice quodam inscriptum esse Dindorfius attulit, errori deberi e simili scholiorum conditione nato. Sed cum pro Porphyriana origine pugnet quod in scholiis ad *Odysseam* adscriptis (Q γ 97, cf. E γ 80) de eadem re iisdem fere verbis exponitur — neque enim latet, ipsa illa scholia e Quaestionibus excerpta quam saepe variis utriusque carminis locis repetita sint —, illi codici fidem non omni ex parte negaverim. Quanam autem cum quaestione scholium cohaereat investigari nequit; cogitaverit quis de *ζητ. Vat. XVII* (= *B A 121, quod in fine operis edetur) aut (quo Eust. p. 1179, 4—14 ducit) de *ζητ. XXI* (= *B T 183); sed ex hodierna harum quaestionum conditione nihil certi effici potest.

8 Schol. Paris. 2681 ap. Cram., A. P. III., p. 94, 31, ad *κατάλεξον K 384: ἀντὶ τοῦ ἀρχῆς ἀπ' ἀκρῆς τὰ πάντα εἶπε, διεξόδευσον· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ κατάλεξον.*

φυλακὰς δ' ἄς εἴρεαι, ἦρωσ,
 οὔτις κεκριμένη ρύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει·
 ὄσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, οἴσιν ἀνάγκη,
 οἱ τ' ἐρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται
 5 ἀλλήλοισι.

τί γὰρ βούλεται τὸ ὄσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, προδηλωμένου
 ὅτι πολλὰς πυρὰς ἔκαιον; ὁ ἀποροῦντας οὐκ ἔστι ραδίως συνιδεῖν. λύ-
 οντες οὖν λέγομεν ἡμεῖς ὅτι τῶν ἐν τῷ πεδίῳ πυρῶν νῦν οὐ ποιεῖ-
 σθαι τὸν λόγον ἀλλὰ βούλεσθαι εἰπεῖν, ὡς ὅσοι Τρῶες αὐθυγενεῖς καὶ
 10 οὐ ξένοι ἀλλ' ἐστὶν ἔχοντες, ὅπερ ἐν ἄλλοις περὶ τῶν αὐτῶν λέγει
 (B 185).

Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὄσσοι ἔασι,
 τουτέστιν ὄσοι πῦρ τε καὶ ἐστίας ἔχοντες, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (ψ 55).
 ἦλθε μὲν αὐτὸς Ζῶος ἐφέστιος, τουτέστιν εἰς τὴν αὐτοῦ ἐστίαν.
 15 ἐστία γὰρ ὁ οἶκος· ὁ γὰρ εἶπεν· ἦλθε μὲν αὐτὸς ἐφέστιος, μεταλαβὼν
 ἔφη (ψ 7). ἦλθε δ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνετο. καὶ πάλιν ἀντὶ
 τοῦ οἶκος· ἐστὴ δ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἦν ἰκάνω (Ξ 159).
 ὁ οὖν κεκτημένος οἰκίαν ἐφέστιος, ὁ δὲ ἄπολις καὶ φυγὰς ἀφρήτωρ
 ἀθέμιτος ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος (I 63). καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς ἀλλό-

(BL) 2 κεκρυμμένη L 3 ὄσαι B 4 κέλονται B 5 ἀλλήλοισιν L 6 ἐσχα-
 ραι L 7 ὁ ἀποροῦντας . . . (litt. nonnullae deletae) ραδίως συνιδεῖν L ρη-
 δίως B ante λύοντες vacuum spatium 5 fere litterarum B, λύσις L 9 βού-
 λεσθαι e βούλεσθε corr. B, βούλεσθε L 10 λέξω L 12 ὄσοι ἐφέστιοι, om.
 ἔασι, B; λέξασθε ὄσοι ἐφέστιοι, om. ἔασι, L 13. 14 τουτέστιν — ἐφέστιος om. L
 14 αὐτοῦ B αὐτὴν L 17 ἐστὴ τ' Ὀδ. ἀμ. ἦν ἀφικάνω L 19 ἐστιν ἐκ. om. L

(Vat.) 2 οὔτις κεκρ. ρύεται humiditate deleta V² in text, rescrps. στρατὸν
 V² corr. e στρατιῆ οὐδὲ φυλάν 3. 4 πυρὸς — οἶδ' (sic) ἐρηγόρθασι humi-
 ditate deleta V² in text, rescrpsit 7 πολλ. . . (2 litt. evan.) 7. 8 ῥῶον
 λύοντες οὖν ἐλέγομεν ἡμ. . . (3 litt. evan.) περὶ τῶν ἐν πεδ. 9 . . θυγενεῖς V¹, V²
 in marg. αὐ 10 ὁ ἐν ἄλλ. φησι 12 .έξασθαι ἐφ. ὄσοι ἔασι 13 πῦρ καὶ . .
 ας ἔχουσιν V¹, ἐστι in marg. V² 14 ἦτοι εἰς τὴν ἐστίαν ἐστία δὲ ὁ οἶκος 16
 ἦλθο (?) δ' ὀδ. V¹, ἦλθ' ὀδυσσεύς V² ἰκάνεται 17 ἰστίη τ' Ὀδυσσεύς ἀμ.
 ἦν ἰκ. om. 19—2 ἐστιν — δαιμῶν om.

6 sqq. †*B f. 138^a ad ἐσχάροι K 418: προδηλωμένου ὅτι πυρὰς πολλὰς
 ἔκαιον. ὁ ἀποροῦντας οὐκ ἔστι ραδίως συνιδεῖν. λύοντες οὖν ἡμεῖς λέγομεν
 ὅτι τῶν ἐν πεδίῳ πυρῶν νῦν οὐ ποιεῖσθαι τὸν λόγον, ἀλλὰ βούλεσθαι εἰπεῖν,
 ὡς ὅσοι Τρῶες αὐθυγενεῖς καὶ οὐ ξένοι, ἀλλ' ἐστὶν ἔχοντες. ὅπερ ἐν ἄλλοις
 περὶ τῶν αὐτῶν λέγει· Τρῶας μὲν λέξασθαι <λέξασθε cod.> ἐφέστιοι ὄσ-
 σοι ἔασι, τουτέστιν ὄσοι πῦρ τε καὶ ἐστίας ἔχοντες, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις· ἦλθε
 μὲν αὐτὸς Ζῶος ἐφέστιος, τουτέστιν εἰς τὴν αὐτὴν ἐστίαν· ἐστία γὰρ ὁ οἶ-
 κος· ὁ γὰρ εἶπεν ἦλθεν αὐτὸς ἐφέστιος μεταλαβὼν ἔφη ἦλθ' Ὀδυσσεύς καὶ
 οἶκον ἰκάνετο. ὁ οὖν ἔχων οἰκίαν ἐφέστιος, ὁ δὲ ἄπολις καὶ φυγὰς ἀφρη-
 τωρ ἀθέμιτος ἀνέστιος. καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς ἀλλοτριάν οἰκίαν οἰκοῦντος. καὶ
 τὰ νῦν ὄσοι πολῖται τῶν Τρῶων καὶ ἐφέστιοι καὶ ἐστιούχῳ Διὶ θύουσι. καὶ τὸ
 περὶ τῶν Φαίακων εἰρημένον πᾶσι γὰρ ἐφέστιόν ἐστιν ἐκάστω, τουτέστιν
 οὐδεὶς ξένος ἐστὶν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πάντες πολῖται ἐστίας καὶ πῦρ ἔχοντες.

τρίαν οίκιαν ἐνοικοῦντος ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων (η 248). τὸ οὖν ὄσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι δηλοῖ ὄσαι Τρώων ἐστίαι, ἐξ οὗ ὄσοι Τρώων ἐφέστιοι καὶ πολῖται καὶ ἐστιούχῳ Διὶ θύουσιν — ὡπερ καὶ ὁ Φήμιος Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν ἐρκείου (χ 334) καταφεύγει, ᾧ δηλονότι κατὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἔθουον —. ὅτι γὰρ τοὺς πολῖτας εἶπε μὴ λείπειν ἐνταῦθα διὰ τῆς τοῦ πυρὸς ἐσχάρας, δηλοῖ τὰ ἐπαγόμενα (K 418 sqq).

οἷσιν ἀνάγκη,

οἷ τ' ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται

ἀλλήλοισι, ἀτὰρ αὖτε πολὺκλητοὶ ἐπίκουροι

10

εὐδουσι· Τρωσὶ γὰρ ἐπιτροπέουσι φυλάσσειν.

ἐκ τούτων λύσεις καὶ τὸ περὶ τῶν Φαϊάκων εἰρημένον· πᾶσι γὰρ ἐφέστιόν ἐστιν ἐκάστῳ (Z 265), λέγει γὰρ· οὐδεὶς ξένος ἐστίν, ἀλλὰ πάντες πολῖται καὶ ἐφέστιον πῦρ ἔχοντες. διὰ δὲ τοῦ ψιλοῦ ἐξενήνεκται, ὡς τὸ δέχεσθε δέκεσθε.

15

428. v. ad p. 50, 5—10.

B f. 138^b ad 437. καὶ εἰ νεήλυδες ἦσαν, πῶς ἐγίνωσκε τὸ τάχος; ἢ ὡς ἀκούσας ἀνέμοισιν. ἢ ὡς ἀποσεμνύνων πρὸς τὸ μὴ ἀναιρεθῆναι.

A c. l. λευκότεροι χεῖρ- πῶς ἐδόκει εἰδέναι ὅτι ταχεῖς εἰσιν, εἴ γε νεήλυδες ἦσαν; ὅνος θεῖόν ἢ ὡς ἀκούσας ἢ ὡς ἀποσεμνύνων, ὡς καὶ σωθησομένων αὐτῶν διὰ τῶν δ' ἀνέμοισιν. ἵππων μετὰ τὴν Θρακῶν ἐπανάστασιν.

(BL) 2 ὄσαι, αι in ras., B 4 ὁ Εὐφήμιος B 5 ἔρκειον L (?) 6 διὰ τῆς ex τῆς διὰ, quod BL praebent, mutavi; Kammer, p. 73: ὅτι γὰρ τοὺς πολ. εἶπεν ἐνταῦθα μὴ λείπειν τὰς φυλακὰς διὰ τοῦ πυρὸς ἐσχάροι, quae ad V² proprius ascendunt 9 κέλονται B 10 αὐται pro αὐτε L (?) 15 δεχέσθε B δέκεσθαι δέκεσθαι L

(Vat.) 3^ssq. καὶ ὅτι τοὺς πολῖτας εἶπεν ἐνταῦθα (εἶπ. ἐντ. bis scrpt.) μὴ λείπειν τὰς διὰ πυρὸς ἐσχάρας κτλ. lin. 7 V¹; V² in marg. τὰς φυλακὰς διὰ τοῦ πυρὸς ἐσχάρας 10 αὐτε ex αἰte corr. V² πολὺκλειτοὶ V¹; V² η supr. ei et in fine τ' add. 11 ἐπιτροπέουσι, w spr. o addito, V¹; ἐπιτραπέουσι V² 12. 13 ἐπίστιόν ἐστιν ἤτοι οὐδεὶς κτλ. 14 τοῦ om. δέκεσθαι δέκεσθαι, καὶ οὐχὶ οὐκί

2 sq. †B f. 138^a ad ὄσαι K 418 (id. Lp f. 179^b c. l. ὄσαι μὲν Τρώων): ὄσαι Τρώων εἰσὶν <om. Lp> ἐστίαι καὶ οἰκίαι. οἰονεὶ ὄσοι εἰσὶν <om. Lp> ἐθάδες Τρώες, οὗτοι φυλάσσουσιν. ἐκ γὰρ τῆς ἐστίας τὸν πολίτην δηλοῖ. ἀνέστιος δὲ ὁ ἄπολις καὶ ἄοικος.

†L f. 218^a (c. l. ἐσχάροι πυκναί): τοῦτο δὲ δηλοῖ ὡς οὐδεὶς ξένος ἐστίν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πάντες πολῖται ἐσχάρας ἔχοντες καὶ πῦρ. ἐκ γὰρ τῆς ἐστίας τὸν πολίτην δηλοῖ.

†Eust. K, p. 815, 9: ἔχοντες οὖν ἐσχάρας οἱ ἐφέστιοι, καθὰ καὶ Πορφύριος δοκεῖ, τουτέστι πολῖται, ὡπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀνέστιος ὁ ἄπολις καὶ φηγάς. Quae praeterea ap. Eust. leguntur in scholia Lp (p. 465 extr. Bachm.) et Paris. (A. P. III, p. 95, 30; 259, 1) transierunt.

12 sq. †Q § 265: . . . λέγει δὲ ὅτι οὐδεὶς ξένος ἐστίν, ἀλλ' ἅπαντες πολῖται καὶ ἐφέστιον πῦρ ἔχοντες. διὰ δὲ ψιλοῦ ἀντιστοιχοῦ ἐξενήνεκται, ὡς τὸ δέκεσθαι δέκεσθαι καὶ οὐχὶ οὐκί. τοῦτο δὲ κατὰ διάλεκτον.

447. ἀδύνατον τὸν οὕτω δειλὸν <Bekk.; δῆλον μὴ cod.> γινώσκει- *B f. 138^b ad
 cθαι ὑπὸ τῶν ἀριστέων. λύεται δὲ ἐκ τοῦ ἔθους. καὶ γὰρ πλούσιον Δόλων.
 αὐτὸν ὄντα εἰκὸς εἶναι διάδηλον· καὶ οὐκ ἂν ἦν ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Cf. Phil.
 Ἐκτορος μὴ τῶν ἐπιφανῶν ὤν· καὶ ἔστιν υἱὸς κήρυκος, τοῖς δὲ τοι- XVIIII, p.
 5 οὔτοις εἰς τὰς ἀποστολάς χρῆσθαι εἰώθασιν. 345, II.

καὶ πῶς ἤδεισαν αὐτοῦ τὸ ὄνομα; εἰκὸς ἦν ὡς κήρυκος υἱὸν B f. 138^b ad
 πολλάκις συμπαρεῖναι τῷ πατρὶ. ἢ ἠρώτησαν κρατήσαντες. Δόλων.
 Lp f. 180^a.

479. v. ad ≡ 267.

515. πῶς οὐκ ἀλαός ἐστι τοσοῦτων πεφονευμένων; οὐ λέγει ὅτι B f. 140^a ad
 10 ἐφύλασσε τὰ πρασσόμενα <πραττόμενα Lp>· ἀπεκεκήρυκτο γὰρ ὑπὸ Διὸς ἀλαοσκοπήν.
 μηδένα μηδενὶ στρατεύματι βοηθεῖν. ἀλλ' ὡς εἶδεν <οἶδεν Lp> ἐλθοῦσαν L f. 221^a.
 Ἀθηναῖαν πρὸς Διομήδην, καὶ αὐτὸς ἦλθε. βραδέως δὲ ἐνεργεῖ δεδιὼς Δία, Lp f. 182^a c. l.
 ἢ δὲ Ἀθηναῖα ταχέως· εἶθε γὰρ παραβαίνειν τὰς ἐντολάς Διὸς <τοῦ Δ. L>. οὐδ' ἀλαοσκο-
 πῆν.

532. Ζητεῖται πῶς πρῶτος αὐτὸς αἰσθάνεται. ῥητέον ὅτι πρῶτος Paris. 2556
 15 αἰσθάνεται ἀγωνιῶν διὰ τὸ αὐτὸν εἰσηγητὴν γεγονέναι τῆς κατασκοπῆς. (A. P. III,
 ὡς οὖν γνώμην διδοὺς εἰς τὸ ἐκπεμφθῆναι τοὺς ἄνδρας οὐ μόνον ἡγ- *B f. 140^b ad
 νία ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τῇ ψυχῇ συναπεδήμει αὐτοῖς. κτύπον.
 L f. 221^b.

εἰκότως· τῶν φρονιμωτέρων γὰρ αἱ αἰσθήσεις ὀξύτεραι. ἢ καὶ B f. 140^b ad
 πρῶτος.
 L l. c.

14 BL inc.: πρῶτος τοῦ ψόφου τῶν ποδῶν ἦσθετο ἀγωνιῶν κτλ., cf. infra
 ad h. v. 16 δούς BL 17 περὶ αὐτῶν BL συναπεδήμει BL L post αὐ-
 τοῖς: εἰκότως δὲ πρῶτος αἰε· ὀξύτεραι γὰρ τῶν φρον. αἱ αἰσθ. ἢ καὶ ὅτι κτλ.,
 p. 160, 1; in cod. B alterum ab altero scholio satis magno intervallo diremptum:
 lin. 18 sqq. in summa pagina, lin. 14—17 in dextro margine inter scholia ad v.
 536 et 538 relata leguntur

1—7 Fuisse qui difficultatis quae esse videbatur solvendae causa non Δό-
 λων legerent sed δολῶν, Aristonicus docet, qui addit: εἰκὸς δὲ τινῶν γινώσκε-
 σθαι ὀνόματα, ὡς ἂν δεκαετοῦς γεγονότος χρόνου, καὶ μάλιστα τοῦ Δόλωνος.
 ἦν γὰρ κήρυκος υἱὸς πολύχρους πολύχαλκος.

9 sqq. Quaestio in cod. Victoriano (Roemer, de schol. exeget. Iliad. cod.
 Venet. 453, p. 28) nonnullis verbis additis legitur; inde a lin. 12 (post ἦλθε) enim
 ita se habet: τοσοῦτον δὲ αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖα προύλαβεν, ὅσον ἐφθῆ τῷ Διομήδει τὴν
 ἀναχώρησιν παραινέσαι, Ἀπόλλων δὲ κατελθὼν οὐδὲν ἐπραξεν ἀλλ' ἔτερον ἐγεί-
 ρει. βραδέως δὲ ἐνεργεῖ δεδιὼς Δία, ἢ δὲ Ἀθηναῖα εἰλωθῆναι ἐνικλᾶν τῷ Διὶ
 ὅτι νοήσει (© 408) καὶ πρότερον παρὰ πρόσταγμα τούτου κατελθοῦσα εἰς τὴν
 μάχην καὶ νῦν τῷ Διομήδει παρίσταται. Quae, quoniam ille codex in scholiis
 ad Porphyrium referendis ad Venet. B auctoritatem non accedit, haud scio an
 aliunde addita, itaque non propius sed longius quam schol. B ab antiqua quae-
 stionis forma absint (v. proleg.); quam ob rem inter scholia secundī ordinis
 retuli. Neque Eustathius (p. 821, 54: οὐδ' ἀλαοσκοπήν εἶχεν Ἀπόλλων . .
 οὐχ ἀπλῶς, ἵνα μὴ τι πάθωσιν οἱ Τρῶες, ἀλλ' ἵνα μὴ ὑπὸ τίνος τῶν κρειττόνων)
 plura, quam B exhibet, legit.

14—p. 160, 3 Quaestio formam in cod. Paris. recte servatam esse, in
 codd. BL intercisisse, ex altero scholio sequitur duas aperte λύσεις afferente.

14—17 †A v. 532 c. l. Νέστωρ δὲ πρῶτος: πρῶτος ὁ Νέστωρ κτύπον αἰε,
 ὅτι αὐτὸς γνώμην δοῦς εἰς τὸ ἐκπεμφθῆναι τοὺς ἄνδρας ὑπὲρ αὐτῶν ἀγωνιᾶ,
 μόνον οὐχὶ καὶ τὴν ψυχὴν ἔχων συναποδημοῦσαν.

ὅτι τῶν ἄλλων μᾶλλον προσείχεν, ὡς ἂν τῆς ἐκπομπῆς τῶν κατασκόπων τὴν αἰτίαν ἐπιφερόμενος· ἔοικεν οὖν παρακαλεῖν ὁ ποιητῆς μὴ τινα καταφρονεῖν γῆρας, συνέσεις γὰρ ἔχει πλείονας καὶ ἀρείονας.

*B f. 141^a ad
τρικαιδέκα-

561. πῶς εἰπὼν (v. 494. 95)·

ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχῆσατο,

τὸν τρικαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα,

τον.
L f. 220^a, II.

πάλιν διηγούμενος τὰ συμβάντα φησὶ (v. 561)·

τὸν τρικαιδέκατον σκοπὸν εἴλομεν;

ὁ γὰρ Δόλων τοῖς τρικαιδέκα συναριθμούμενος τῶν Θρακῶν τεσσαρεσκαιδέκατος ἂν εἴη. δῆλον ὅτι τὸν Ῥῆσον ἐξελὼν καὶ δώδεκα τοὺς ἐταίρους τοῦ Ῥήσου τρικαιδέκατον μετὰ τῶν ἐταίρων τοῦ Ῥήσου εἰκότως τὸν Δόλωνα κατηριθμήσατο. τί γὰρ φησιν;

ἵπποι δ' οἶδε, γεραιεῖ, νεήλυδες, οὐς ἐρεεῖνεις,

Θρηίκιοι, τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης

ἔκτανε (v. 558—60).

τοῦτον μὲν καθ' ἑαυτὸν χωρίσας ὠνόμασεν, εἴτ' ἐπάγει πᾶρ δ' ἐτάρους δυοκαῖδεκα, μεθ' ὧν, ἐξηρημένου τοῦ βασιλέως, τὸν τρικαιδέκατον σκοπὸν εἴλομεν. καὶ αὐτὸς δ' ἐπεσημήνατο ὅτι παρὰ τὸν Ῥῆσον ἀριθμεῖται τοὺς ἐταίρους καὶ οὐ σὺν τούτῳ καταλέγει τοὺς ἄλλους. ἔφη γάρ· τὸν δέ σφιν ἄνακτα ἀγαθὸς Διομήδης

ἔκτανε, πᾶρ δ' ἐτάρους δυοκαῖδεκα,

δυοκαῖδεκα μὲν τοὺς ἐταίρους, τὸν δὲ σκοπὸν τρικαιδέκατον. ἑαυτὸν δὲ κοινωνὸν θεὸς τῆς λήψεως τοῦ σκοποῦ οὐκ ἔφη ἀπεκτεῖναμεν ἀλλὰ εἴλομεν, ἐπεὶ ὡσπερ καὶ τοὺς ἄλλους Διομήδης ἀνείλε, συνέλαβε δὲ τὸν σκοπὸν Διομήδει Ὀδυσσεύς.

L f. 222^b.

πῶς οὖν, φησὶ, δεκατέσσαρας φονεύσας τρικαιδέκατον λέγει Δό-

*B f. 141^a.

λωνα; ῥητέον οὖν ὅτι Ὅμηρος ἀεὶ τοὺς βασιλεῖς τῶν στρατιωτῶν χωρί-

4 πῶς φησιν εἰπὼν L 6 ἀπηύρα B 9. 10 τεσσαρακαιδέκατος L 13. 14 γεραιεῖ διοτρεφέες θρηίκιοι L ἄνακτα L 17 δυοκαῖδεκα L 21 ἐτάρους ex ἐταίρου corr. L 21. 22 δυοκαῖδεκα in codd. semel scriptum; pro altero Vill. 1β' 23 κοινὸν B 24 ὡσπερ γὰρ καὶ, om. ἐπεὶ, L Διομήδης om. L 25. 26 schol. L verbo Ὀδυσσεύς finitur; etiam in schol. B post h. v. signum scholii finiti (:—); quae ibi sequuntur καὶ Ὅμηρος ἀεὶ τοὺς βασιλ. κτλ. (= lin. 27) cum nova linea incipiunt neque tamen signo apposito ad textum referuntur. Videtur is qui scholia *B scripsit initium scholii, quippe quod superioris scholii initio responderet, consulto omisisse

4 sqq. v. 495 cum 561 pugnare non fugit Aristarchum, cuius explicandi rationem noster amplectitur (v. Ariston. v. 495. 561).

† B f. 141^a ad τρικαιδέκατον v. 561: πῶς τοῦ Ῥήσου καὶ τῶν δώδεκα ἐταίρων συναριθμουμένων τρικαιδέκατος ἐστὶν ὁ Δόλων; δῆλον οὖν ὅτι τὸν Ῥῆσον κατ' ἐξοχὴν ὑπεξείλεν. Cf. Paris. 2556 v. 495 (A. P. III, p. 175, 20): ὅτι νῦν τοῖς δώδεκα Θραξίην ἐπαριθμεῖται, τὸν Ῥῆσον τρικαιδέκατον λέγων, πάλιν δὲ χωρίσας τὸν Ῥῆσον κατ' ἐξοχὴν τοῖς δώδεκα ἐταίροις ἐπαριθμεῖται τὸν Δόλωνα.

22 sqq. Cf. Porph. P 125.

Ζει κατ' ἔξοχήν. ἔθει οὖν κατὰ τὸν ἀριθμὸν κεχώριστα ὁ Ῥήκος, ὡς ἐπὶ τοῦ Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἔκτορα (N 1).

Λ

51. 52. τὸ δὲ ἀπορούμενον, πῶς μέγα προειπὼν ἐπιφέρει A. ὀλίγον, τοιοῦτόν ἐστι· τὸ ἕτερον αὐτῶν χρονικόν ἐστι, τὸ δὲ ἕτερον 5 τοπικόν· ἦτοι γὰρ πολὺ τοῦ πεδίου προήλθον αὐτῶν, οἱ δὲ ταχέως ἐπεδίωξαν, ὡς ἂν ἐφ' ἀρμάτων <ἐφαμαρτῶν cod.; corr. Bkk.>· ἢ τῷ χρόνῳ πολὺ προέλαβον οἱ πεζοί, οἱ δὲ ἵππεῖς τῷ καταταχῦναι <καταχῦναι cod.; corr. Bkk.> ὀλίγον ὄπισθεν ἦσαν.

53. 54. ἐζήτηται πῶς ἐνεδέχeto ἔχειν τὰς νεφέλας αἷμα· ῥητέον *B f. 142^b ad 10 οὖν ὅτι τὸ τοῦ ὕδατος λεπτότατον καὶ κουφότατον ἀρπάσαν τὸ πῦρ αἷματι. τὸ τοῦ ἡλίου μετέωρον ἐξήρανε καὶ κατέμιξε τῷ ἄερι, καὶ τὸ μὲν θολε- L f. 225^b. ρὸν αὐτοῦ καὶ βαρὺ ἐκκριθὲν ὀμίχλη γίνεται, τὸ δὲ καθαρῶτατον καὶ κουφότατον γλυκαίνεται καταλειμμένον, ἔψοντος τοῦ ἡλίου καὶ καίοντος· εἰ γὰρ καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ὕδατος, ἐὰν ἢ ἄλμυρά, τὸ παρ' ἡμῖν πῦρ 15 γλυκέα ἀπεργάζεται, τί χρῆ προσδοκᾶν περὶ τοῦ δυνατωτέρου πυρὸς ὃ ἡλίον λέγομεν; τὸ ἀναπεμφθὲν οὖν τοῦτο ὕδωρ μέχρι διεσκέδασται μετέωρον φερόμενον, ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ συστραφῆ, βαρούμενον κάτω φέρεται καὶ ὄμβρος γίνεται. καὶ ἡ αἰτία· ὅταν νέφουσ ἐλαυνομένοις ὑπ' ἀνέμου ἐμπέσῃ πνεῦμα ἐναντίον καὶ νέφη ἕτερα ὑπὸ τούτου διω- 20 κόμενα, τὰ μὲν πρῶτα συστρέφεται, τὰ δ' ὄπισθεν αὐτῶν ἐπιφερόμενα παχύνεται καὶ μελαίνεται καὶ καταρραγέντα ὑπὸ τοῦ βάρους ὄμβρον ἐγέννησεν. εἴπερ οὖν οἱ ποταμοὶ, πολλοῦ κατ' αὐτοὺς συντελουμένου

9 L inc.: κατὰ δ' ὑπόθεσιν ἦκεν ἑέρσας αἷματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος. τοῦ ὕδατος τὸ λεπτ. κτλ. 11 κατέμιξε B 12 δὲ om. L 15 περὶ τ. δυν. om. B 16 ὄπερ B τούτου L διεσκέδασθαι e corr. L 19. 20 ὑπὸ τοῦ διωκόμενου L 20 αὐτοῖς L 22 ἐγέννησαν B πολλοῦ κατ' αὐτοῦ συντελούμενοι L

2 Cf. *B f. 169^a (id. L f. 268^a c. l. Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε, A) N 1: κεχώρισε <κεχώρησε L> τῶν λοιπῶν Τρωῶν τὸν Ἔκτορα κατ' ἔξοχήν . . . Quod Aristarcho notatum fuisse schol. Ariston. ibid. docet.

3 sqq. Cf. schol. Ariston. A 51: πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· εἰ γὰρ μεγάλας ἔφθασαν, πῶς οἱ ἵππεῖς ὀλίγον μετεκίαθον αὐτῶν;

6—8 Aristarchum μέγα de tempore, ὀλίγον de loco accepisse, Ariston. l. c. et v. 52 docet.

22 sqq. †A A 53. 54 c. l. ἔρσας αἷματι μυδαλέας (id. L f. 225^b): ἐζήτηται <δὲ add. L> πῶς ἐνεδέχeto <τὸ add. L> αἷμα ἔχειν τὰς νεφέλας. καὶ λέγουσιν <οὕτως τοῦτο add. L> οἱ λύντες τὸ ἀμφίβολον, ὅτι ὡς ἐπὶ μεγίστῳ πολέμῳ <post ἀμφιβ. L: καὶ ἐπὶ μέγ., om. πολ.> πολλῶν ἀναιρουμένων τὸ αἷμα τούτων <τοῦτο L> ἐπλήρου τοὺς πλείονας ποταμούς, ἀφ' ὧν αἱ νεφέλαι λαμβάνουσαι τὸ ὕδωρ αἱματώδεις δρόσους ἔπεμπον. Simillima duo scholia cod. Paris. 2556 (Cram., A. P. III, p. 176, 18—25).

†B f. 142^b ad αἰθέρος (id. Lp f. 184^b c. l. ἐξ αἰθέρος): . . . ἡμαγμέναι

τοῦ φόνου, ἦσαν αἵματος ἀνάπλεοι, εἰκότως τὸ ἀναφερόμενον ἀπ' αὐτῶν ὕδωρ γίνεται ὄμβρος αἱματώδης, καὶ τοῦτο μυθῶδες δοκοῦν οὐκ ἀποφεύγει τὸ πιθανόν.

84. ad Θ 1, p. 111. 112.

86. cf. Θ 53. 54.

155. **Vatic.** Ζητ. κη'. ὡς δ' *B f. 144^b ad ἀξύλω, L f. 228^b, Π. ἄξυλον ὕλην οἱ μὲν τὴν πέσοι ὕλη. ἄξυλον ὕλην οἱ μὲν πολύξυλον ἀποδεδώκασι, οἱ δὲ ἄξυτὴν πολύξυλον ἀποδεδώκασι, οἱ δὲ ὀμόξυλον. δηλοῖ γὰρ, φησὶ, τὸ ᾱ καὶ τὸ ὀμόξυλον. δηλοῖ γὰρ, φασὶν . . . ὀμοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀκόλουθος (ἔστι . . . ὡς ἀκόλουθος (ἔστι γὰρ γὰρ ὀμοκέλευθος), καὶ ἄβρομοι ὀμοκέλευθος), καὶ ἄβρομοι (N 41) ἅμα βρόμω καὶ αὐίαχοι ἅμα ἰακῆ. ἅμα βρόμω καὶ αὐίαχοι ἅμα ἰακῆ. οὕτως καὶ ἄλοχος καὶ ἄκοιτις ἢ οὕτω καὶ ἄλοχος καὶ ἄκοιτις ἢ ὀμό- ὀμόλεχος καὶ ὀμόκοιτις. καὶ ἄξυ- λεκτρος καὶ ὀμόκοιτις· καὶ ἄξυλος οὖν ἢ ὀμόξυλος διὰ τὸ πυ- 15 οὖν ἢ ὀμόξυλος διὰ τὸ πυκνόν. κνόν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄξυλον λέγειν ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄξυλον λέγειν οὐ κατὰ οὐ κατὰ στέρησιν τοῦ ξύλου· ἐπά- τὴν στέρησιν τοῦ ξύλου· ἐπάγει γάρ· γει γάρ· οἱ δὲ τε θάμνοι πρόρ- οἱ δὲ τε θάμνοι πρόρριζοι ριζοὶ πίπτουσιν, ἀλλὰ κατὰ στέ- πίπτουσιν, ἀλλὰ κατὰ στέρησιν ρησιν τοῦ ξυλίσασθαι, ἵνα ἢ ἄξυλος 20 τοῦ ξυλίσασθαι, ἵν' ἢ ἄξυλος ὕλη, ὕλη, ἔξ ἧς οὐδεὶς πω ἐξυλεύατο,

1. 2 ὑπ' αὐτῶν B, ὑπ' αὐτοῦ L; corr. Bkk. 2 γινόμενον L

7^a ξύλω V¹, ᾱ suprscr. V² ἐμπέσ. (litt. eros.) V¹, οι suprascr. V² 8^a. 9^a ἄξυλον — πολυ humiditate deleta, rescrps. V² 10^a. 11^a inter φασὶν et ὡς non- nulla tinctura adhibita deleta 11^a ὡς — γὰρ hum. del. rescrps. V² 13^a αἰ- χυοὶ ἅμα ἰακῆ cod. 15^a .ξυλος V¹, ᾱ spraser. V² 20^a πίπτ. . . (3 vel 4 litt. eros.) cod.

7^b L in lemm.: ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐν ἀξύλω 8^b—11^b ἀποδεδώκασι, ἄξυλον δὲ ἕτεροι· φησὶ γὰρ τὸ ᾱ καὶ ὀμοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ ἀκόλουθος L 11^b ἄβρο- μος L 12^b αἰαχοὶ L 13^b. 14^b ἢ — ὀμόκοιτις om. L 20^b εὐξυλος L 21^b verbo ἐξυλεύατο schol. L finitur; reliqua f. 229^a leguntur, ubi inc.: γαμετὴ λέ- γεται παρὰ τὸ λέχους ἐτέρου κτλ. (lin. 4).

<ἡλλαγμέναι Ip> δέ εἰσιν αἱ σταγόνες, ἐπειδὴ καὶ οἱ περὶ Τροίαν ποταμοὶ ἐκ τῶν ἀναιρουμένων αἱματώδεις ἦσαν. Idem fere Eust., p. 830, 6.

Cf. Plat. V. Hom. c. 111: . . . ὄθεν (e nostro loco et Π 459) δῆλόν ἐστιν ὅτι τὰ ἀναφερόμενα ἀπὸ τῶν περὶ γῆν ὑδάτων ὑγρά ἀναπεφυρμένα τῶ ὕδατι τοιαῦτα ἀνωθεν κατηνέχθη.

6 sqq. Cf. ad v. 354.

9 Ipse Porph. ζ' 200: . . . ἄξυλος ὕλη ἢ πολύξυλος. Id. Suid. v. ἀξυλία, Et. M. p. 141, 55, Hesych. v. ἀξύλω ὕλη, Apollon. v. ἀξύλω, lex. Seguer. p. 413, 11, schol. A A 155, Eust. A, p. 837, 54.

10 sqq. De ἀκόλουθος et ἄκοιτις idem ap. Plat., Crat. p. 405 C. D.

17 sqq. Aristarchum, diplo posita πρὸς τὴν ἄξυλον ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἔσχηκεν, in interpretatum esse ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσαστο, Ariston. A 155 docet.

† Eust. l. c.: ἢ κατὰ Πορφύριον, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύατο. Cf. B f.

ἀφ' ἧς οὐδεὶς πω ἐξυλεύατο. καὶ τουτέστιν ἀφ' ἧς εὐλον οὐδεὶς ἔκο-
 ἄκοιτις δὲ καὶ ἄλοχος ἐμοὶ δοκεῖ ψε. καὶ ἄκοιτις δὲ καὶ ἡ ἄλοχος,
 κυρίως ἢ παρθενικῆ λέγεσθαι, παρὰ ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κυρίως ἢ παρθενικῆ
 τὸ λέχους ἐτέρου μὴ μετασχεῖν μηδὲ λέγεται, παρὰ τὸ λέχους ἐτέρου μὴ
 5 κοίτης. παρ' ὃ καὶ λέγει κουρι- μετασχεῖν μηδὲ κοίτης (παρ' ὃ καὶ
 δίης ἀλόχου (A 114). λοιπὸν δ' λέγει κουριδίης ἀλόχου, τῆς ἐκ
 ἢ κατάχρησις καὶ ἐπὶ τὰς ἄλλας μετ- παρθενίας ἀλλ' οὐ λέχους ἐτέρου
 ἠγάγευ. ὡς περ κυρίως ἀλεξῆσαι μετασχοῦσης), λοιπὸν δ' ἢ κατὰ-
 τὸ ὑπὲρ τῶν ἀλόχων βοηθῆσαι· λοι- χρησις καὶ ἐπὶ τὰς ἄλλας μετήγαγευ;
 10 πὸν δ' ἐν καταχρήσει γέγονεν ἐπὶ ὡς περ κυρίως τὸ ἀλεξῆσαι τὸ
 τοῦ ὄπως οὖν συμμαχεῖν. καὶ αἰδή- ὑπὲρ τῶν ἀλόχων βοηθῆσαι· λέγει
 λον δὲ πῦρ (B 455. I 436. A 155) γὰρ "Ἐκτωρ· ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων
 οὐκ ἔστι τὸ μεγαλόδηλον, ἀλλὰ τὸ ἀλόχου καὶ νήπια τέκνα προ-
 ἀδηλοποιόν, ἔξ οὗ σημαίνει τὸ ἀφα- φρονέως ῥύοισθε (P 223)· λοι-
 15 νιστικόν. οὕτω γοῦν ἔφη σὺ δὲ πὸν δὲ ἐν καταχρήσει γέγονεν ἐπὶ
 κτείνεις αἰδήλως (Φ 220), ἀφα- τοῦ ὄπως οὖν συμμαχεῖν. καὶ τὸ αἰ-
 νίζων καὶ ἀδήλους ποιῶν. οὐ κα- δηλον δὲ πῦρ οὐκ ἔστι τὸ μεγα-
 κῶς δὲ καὶ Cέξτος αἰδηλον ἀπο- λόδηλον, ἀλλὰ τὸ ἀδηλοποιόν, ἔξ
 δέδωκε τὸ ἔξ ἀδήλου ἔμπεσόν. οὗ σημαίνει τὸ ἀφανιστικόν. οὕτως
 20 γοῦν ἔφη σὺ δὲ κτείνεις αἰδή-
 λως, ἀφανίζων καὶ ἀδήλους ποιῶν.
 οὐ κακῶς δὲ καὶ Cέκτος αἰδηλον
 ἀποδέδωκε τὸ ἔξ ἀδήλου ἔμπεσόν.
 ἢ παραβολῆ οὖν πρὸς τὴν συνέχειαν
 25 τῶν πιπτόντων· τί δ' ὀξύτερον ἢ
 εὐκίνητότερον πυρός;

2^a ἀλ. . . . V¹, ἄλοχος V² in marg. 5^a πα. . . καὶ λ. . . V¹ (nonn. litt. eros.),
 παρ' ὃ καὶ λέγει V² in marg. 13^a τὸ, quod in lin. eros., sprascrps. V² 14^a
 ἀδηλοποιόν compendio scrips. V¹, oi add. V²

10^b κύριον L 12^b ἵνα μὴ L 13^b. 14^b προφρονέον L 19^b οὕτω ex ἔξ
 οὐ corr. L 22^b sqq. οὐ κακ. δὲ ἀποδ. καὶ cέκτος τὸ ἔξ ἀδ. ἔμπ. L potest
 esse cίκτος B 24^b sqq. haud scio an addita sint propter initium quaest. Por-
 phyrianae in cod. B v. 269 adscriptae (f. 147^a: ἐπεὶ παραβολῆς ἐμνήσθημεν κτλ.),
 quae in cod. Vat. sexta numeratur et disputationem de imagine a poeta initio
 libri IX adhibita excipit (v. supr. p. 128)

144^b ad ἀξύλω (id. Lp f. 186^b c. 1. ἐν ἀξύλω): πολυξύλω. ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλί-
 σατο . . . , Apollon. l. c., Hesych. l. c.

3 sqq. Et. M. p. 50, 7: ἄκοιτις ἢ γυνὴ ἢ ἐκ παρθενίας ἄλλης κοίτης μὴ
 πειραθεῖσα, ἢ ὁμόκοιτις, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ δευτέρου γάμου μετεσχημυία.
 Cf. ibid. p. 70, 26 ἄλοχος (Orion).

8 (10) Et. M. p. 59, 15: ἀλέξω παρὰ τὴν ἄλοχον κυρίως τὸ τῇ γυναικὶ
 βοηθῆσαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ὅπως δήποτε.

14 (18) Apollon. v. αἰδηλον: . . . ποτὲ δὲ τὸν ἀδηλοποιόν κτλ., cf. Et.
 M. 41, 32. Suid. h. v.

24 Eadem in fine schol. BLp h. v. (ad p. 162, 17 sqq.) cf. ann. crit. ad h. l.

269. I init., p. 128.

B f. 147^a ad 273. πῶς δὲ οὐδένα στρατηγὸν ἀνθ' ἑαυτοῦ κατέλιπεν; ἴνα ἀνόρουσε. μὴ προτιμήσας ἕνα τοῖς λοιποῖς ἀπέχθηται.

*B f. 148^b ad 354. τούτέστιν ἀμέτρητον, ὃ οὐκ ἔστι μέτρῳ οὐδὲ πελέθρῳ μετρή- ἀπέλεθρον. cai. οὕτως ἐστὶ καὶ τὸ ἀμαιμάκετον, ᾧ οὐκ ἔστι μήκος παραβαλεῖν · 5
L f. 235^a, II. ἵςτον ἀμαιμάκετον (ξ 311), ὃν ἐν ἄλλοις ἔφη περιμήκετον (β 94. 95 ?), περιεῶς μέγαν. καὶ ἡ ἀμαιμάκετος οὖν Χίμαιρα (Z 179. Π 329) τὴν μεγάλην δηλοῖ, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μέγεθος τῶν ὁμοίων παραβαλεῖν · πρὸς γὰρ τὰ ὁμογενῆ τὰ πρὸς τι · ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων (Z 180).

356. A 104.

B f. 149^a ad 385. ἀλλὰ καὶ οἱ θεοὶ, φασι, τοξόται καὶ τῶν ἡρώων οἱ κράτιστοι, τοξότα. Ἄπολλων, Ἄρτεμις, Ἡρακλῆς, Εὐρυτος · ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸς Ἴλιον L f. 236^a. στρατευομένοις Μηριόνης, Φιλοκτῆτης, Τεύκρος. οὐχ ὅτι δὲ τοξότης Lp f. 191^b.

4 L inc.: εἰς τὸ ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε 12 φησι Lp 13 ἡρακλῆς εὐρη-
ται L

2 sqq. Eadem L f. 212^b et Lp (c. l. ἐς δίφρον ἀνόρουσε). — Quae ex cod. Vict. ap. Bekk. sequuntur: καὶ ὁ Μενέλαος παρῆν, βασιλεὺς ὢν δευτέρος. ἔστι δὲ καὶ ἑναγώνιον · ὃ τε γὰρ φόβος μείζων διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν ἀριστεῶν καὶ ὁ πόθος Ἀχιλλέως μείζων, non liquet utrum ad quaestionem pertineant an aliunde addita sint.

4 sqq. Haud scio an olim partem quaestionis ad v. 155 editae effecerint.

6 †H (sim. BQ) ξ 311 Dind. (ἀμαιμάκετον): ᾧ οὐκ ἔστι μήκος παραβαλεῖν. καὶ Χίμαιραν θρέψεν ἀμαιμακέτην, ἣ οὐκ ἔστι μέγεθος παραβαλεῖν.

12 sqq. Quaestio male decurtata tradita suppleri potest ex Eustathio, p. 851, 31 sqq., qui in codice quo usus est plura quam nobis servata sunt legit. Sed cum habeat quae illis aut de suo aut aliunde, e. c. ex Herodiano, addiderit, iudicium de singulis non constat. Id unum contenderim, Aristotelis memoriam e Porphyrio eum hausisse; eam enim ita potissimum et ad scholia nostra et ad Eustathium propagatam esse multis locis constat. Neque enim video, cur cum Rosio, Ar. ps. p. 167, pro Aristotele apud eum h. l. Ἀριστοφάνης legatur, ut recte Heitz, d. verl. Schrift. d. Ar., p. 273, monuit. Quod autem Rose in schol. Townl. a se collato et Victor. Ἀρίσταρχος (pro Ἀριστοτέλης) δὲ ὦ τῷ τόξῳ σεμννόμενε legi iubet, iniuria ab Heitzio impugnari videtur. Eadem enim eorum verborum explicatio (τὸ δὲ κέρα ἀγλαέ οἱ μὲν ἀντι τοῦ τόξου ἀγλαίζόμενε) ab Eustathio, lin. 39, ita affertur, ut cum Aristotelia illa minime cohaereat, et ab Apollonio v. κέρα ἀγλαέ ad ipsum Aristarchum revocatur, quod ita accipiendum esse, ut commemoraverit eam neque tamen probaverit Aristarchus, schol. A (Ariston.) A 385 docet. Cum Apollonio autem de βοῶς κέρας (Ω 81) interpretando ita consentit schol. Q μ 253 et ipsum Aristarchum afferens, ut negari vix possit, etiam apud Plutarchum, d. sol. anim. c. 24 (p. 977 A), iisdem fere verbis de eadem re agentem, pro Ἀριστοτέλης recte conici Ἀρίσταρχος. Restat ut moneamus, quae ad Ω 81 in cod. B tradita sint Aristarchea num e Porphyrio fluxerint diiudicari non posse.

13 sqq. A A 385 Nican.: περὶ δὲ τῶν διαστολῶν εἴρηται πολλοῖς ὅτι εἰσὶν ἀμφίβολοι · ἢ γὰρ καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον . . . ἢ κατὰ δύο κτλ. Cf. † Eust., p. 851, 33.

ὀνειδίζει, ἀλλ' ὅτι φαῦλος· τοῦτο γὰρ ἐμφαίνει τὸ λωβητήρ. εἶτα πάλιν τῇ τριχί, φησί, κάλλιστε ἐπὶ ἀπάτῃ παρθένων· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸ κομᾶν κακόν ἐστι καθ' αὐτό.

Ἄριστοτέλης δέ φησι· κέρα ἀγλαὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ αἰδοίω Eust. A, p. 5
5 σεμνυνόμενον, ἐπὶ τοιοῦτου σημαίνοντος τὴν λέξιν ἐκεῖνος νοήσας. 851, 52.

405. ἀσύμφορον ἀναπέθειν δεινότερον εἶναι τοῦ ἀποθανεῖν τὸ *B f. 149^b ad
φυγεῖν. λύεται δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἀλώω δύναται καὶ ἐπὶ ἀλώω.
10 τοῦ ζωγρηθῶ εἶναι. Cf. Phil. l. c. p. 345, II.

515. ἐμείψε, φασί, τὸν ἔπαινον, μερικὴν αὐτῷ προσθεὶς τὴν εἴ- B f. 152^a ad
10 δην. καίτοι φησὶν ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῆ σοφίας (O 411, con- iούς τ'.
fus. c. p 384). οἱ μὲν οὖν φασιν ὅτι τὸ χειρουργικὸν καὶ τὸ φαρμα- L f. 241^b.
κευτικὸν εὖρητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς· τοῦ γὰρ διαιτητικοῦ Ἡρόδικος Lp f. 194^a c. l.
μὲν ἤρξατο, συνετέλεσε δὲ καὶ Ἱπποκράτης, Πραξαγόρας, Χρυσίππος. iούς τ' ἐκτά-
ἐνιοὶ δὲ φασιν, ὡς οὐδὲ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰατροὺς ὁ ἔπαινος οὗτός ἐστι μνειν.
15 κοινός, ἀλλὰ τὸν Μαχάονα μόνον χειρουργεῖν θέλουσι· τὸν γὰρ Ποδα- Cf. Paris. ap.
λείριον διατᾶσθαι φασὶ τὰς νόσους. καὶ τεκμήριον ὅτι Ἀγαμέμνων τρω- Cramer.,
θέντος Μενελάου οὐ Ποδαλείριον καλεῖ, ἀλλὰ τὸν Μαχάονα (Δ 193). A. P. III,
[τοῦτο ἔοικε καὶ Ἀρκτίνος ἐν Ἰλίου πορθῆσει νομίζειν ἐν οἷς φησιν· p. 15, 18.
20 ἑτέρου κυδίων' ἔθηκε· τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν, ἕκ τε βέλεμνα

3 quae in codd. sequuntur: τὸ δὲ κέρα σὺν τῷ ἰ κτλ., ex Herodiano petita sunt
4 φησι Rose, Ar. ps., p. 166; edit. φασὶ 9 φησὶ Lp προστιθεὶς Lp 12 εὖρη-
ται L 15 ἐθέλουσι Lp 16 διατῆσθαι Lp 16. 17 τρωθέντα Μενέλαον L
17 τὸν om. L 18 sqq. τοῦτο — νόημα, quae BLp om., e cod. Vict. (Ro-
meri comitate collata) addidi; casu enim vel negligentia in communi illorum
codicum fonte intercidisse, inde apparet, quod Eustathius, qui sine ullo dubio
h. l. e Porphyrio hausit, eadem ante oculos habuit (p. 849, 42 sqq.). Idem de
p. 166, lin. 7—8 (ταῦτα — Ἡρακλέα) dicendum, coll. Eust. lin. 49

1 † Eust. p. 851, 41: οἱ δὲ φασὶ τὸ κέρα ἀγλαὸν ἀντὶ τοῦ κάλλιστε τὴν
τριχί, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ἐπὶ ἀπάτῃ παρθένων κτλ., cf. Hesych. v. κέρα
ἀγλαέ, Et. M. p. 504, 55. — Quam v. κέρας notionem ad glossographos Apol-
lon. l. c. retulit; paulo aliter de ea iudicavit Aristarchus ap. Ariston. l. c. (cf.
Eust. lin. 46. 49), dubitanter Herodian. (A A 385).

5 Cf. Hesych. κέραξ· θρίξ, τόξον καὶ αἰδοῖον.

6—8 Id. L f. 237^a (nisi quod σύμφρον pro ἀσύμφ.). — Cf. B f. 149^b ad
ἀλώω (id. Lp f. 192^a c. l. αἶ κεν ἀλώω): τοῦτο, φησὶ, δεινότερον πάντων, εἰ ζω-
γρηθῶ καὶ ἀλχμαλωτισθῶ· οὐδεὶς γὰρ Ἑλλήνων τοῦτο <om. Lp> πέπονθεν.

9 Versus 515 a Zenodoto, Aristophane, Aristarcho poetae abiudi-
catus; . . . μειοῖ γὰρ, εἰ μόνον τοὺς ἐκτάμνειν καὶ φαρμακεύειν οἶδεν (A h. v.).

11 sqq. † Eust. A, p. 859, 39 sqq.

11. 12 Cf. Porph. A 624: πρῶτον μὲν οὖν φασιν ὅτι τὴν διαίταν ἡγνούουν.
Id. I 453: . . . τὴν δὲ περὶ τὰς διαίτας (ἐπιτηδεύσαι ἱατρικῆν) τὸν Σηλυβρια-
νὸν Ἡρόδικον κτλ. Sequitur Platonem, rep. III, p. 406 A.

18 sqq. Versus primi corrupte traditi sunt, v. Kinkel, epic. Gr. fragm. I,
p. 35, qui Welckerum (cycl. ep. II, p. 178) secutus non recte ad Aethiopicam
fragmentum retulit.

καρκὸς ἐλείν τμηξαί τε καὶ ἔλκεα πάντ' ἀκέεσθαι· τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντ' ἐνὶ στήθεσσι ξῆκεν, ἄσκοπά τε γινῶναι καὶ ἀναλθέα ἰάσασθαι· ὅς ῥα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε χωομένοιο ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα.] εἰ δὲ μὴ παράγει τινὰ διαιτώμενον, οὐ θαῦμα· διὰ γὰρ τὸ ἀπρεπὲς παρήκε τὴν δίαιταν· ἀπρεπὲς γὰρ ἦν τὸν ἥρωα 5 πυρέττοντα παραλαβεῖν ἢ κενούμενον τὴν γαστέρα ἢ προποτιζόμενον. [ταῦτα γὰρ κωμικά, ὡς καὶ τῷ Διονυσίῳ πεποιήται ἐν Λιμῷ τῶν νόσων Ἑρακλῆς, Σειληνὸς δὲ κλύζειν πειράται τὸν Ἑρακλέα.] ἢ μόνων τῶν ἐν πολέμῳ ἐνεργούντων μέμνηται· εἰςὶ δὲ φάρμακα καὶ χειρουργία. εἰ δὲ ἀπὸ τῶν ἡτόνων ὁ ἔπαινος, καὶ τοῦτο ἰατρικῆς ἐγκώμιον, 10 τὸ καὶ τὰ ἥττω μέρη ταύτης εἶναι πολλῶν ἀντάξια.

*B f. 152^b ad 548 sqq. διὰ τί ὅτε μὲν λέοντι παραβάλλει τὸν Αἴαντα, ὅτε δὲ ἐν λέοντα. ἄλλω (γ. 558) ὄνῃ; λύσις. ὅτι αἱ μὲν παραβολαὶ τριῶν ἕνεκα γίνονται, αὐξήσεως ἐνεργείας σαφηνείας· εἰς τὸ πρόσφορον δὲ ἐν ἑκάτερον 15 ἔτῆρσεν ὁ ποιητής, εἰπὼν Αἴαντα καὶ φονεύοντα λέοντος δίκην καὶ τῶν πολεμίων ἀναχωροῦντα ὡς ὄνον. ταῖς γὰρ φύσει τῶν ζῴων καὶ τὸ ὀκνηρὸν πρὸς φυγὴν καὶ τὸ ταχὺ πρὸς μάχην τοῦ ἥρωος δεδήλωκεν. 559. v., ad v. 548 sqq. 596. € 7.

L f. 243^a. 597. πῶς, φασὶ, δύνανται Νηλέως οὔσαι αἱ ἵπποι ἐπὶ τὸν Νέστορα 20 τὸν γέροντα φθάσαι ζῶσαι; ἢ δῆλον ὅτι τὰς ἀπογόνους τῶν ἵππων ἐκείνων λέγει, ὡς περ καὶ τὸ Τρώιοι φησὶν ἵπποι (E 222), οἱ ἀπὸ τοῦ Τρωός, κατὰ διαδοχὴν τῶν <τοῦ cod.> ἀπ' ἐκείνων.

5 τὰ διαίτου L 6 παραβαλεῖν L 7. 8 v. p. 165, 18 sqq. 11 τὰ ἡττώμενα μ. L 12 L praem. ἀπορία A inc.: διὰ τί ὅτε μὲν λ., ὅτε δὲ ὄν. παραβ τὸν Αἴαντα; ὅτε (bis), spir. in ras. scrpt., B 13 ἄλλοις B¹ λύσις om. B¹; pro eo A ῥητέον οὖν 14 συνεργίας B¹, συνεργίας (i in ras.) B, ἐνεργείας Eust. suppeditat αὐξ. καὶ ἑναργ. καὶ σαφ. L 15 διέτῆρσεν A εἰπὼν in uno A ἄγοντα pro Αἴαντα BB¹ L 16 ἀναχωρεῖν B LA 17 δέδωκεν pro δεδήλωκεν BB¹

7 De Dionysii fabula sive *Λιμός* sive *Λινός* inscribenda v. Meineke, fr. com. Gr. III, p. 553; V, 1, p. 94; Nauck, fr. trag. Gr. p. 617.

11 Quae in Vict. sequuntur de difficultate ὑπερβατῶν solvenda (meliora in altero schol. L, f. 241^a = Paris. ap. Cram. l. c., lin. 12—18) ad Porph. referre non audeo; neque enim Eust. legit.

12 sqq. Cf. Eust. A, p. 861, 45 sqq., quem plura in libris suis legisse apparet.

Schol. A A 559 ὅτι δοκεῖ μάχεσθαι· εἰ γὰρ κατεάγη πολλὰ περὶ αὐτὸν λόπαλα, οὐ δύναται ἢ βία τῶν τυπτόντων νηπία εἶναι κτλ., ad Aristonicum potius quam ad Porphyrium referendum videtur (cf. A Z 265. A 51).

16. 17 Zenodoto v. 548—57 pro spurjiis habenti oblocutus Aristarchus: ὁ μὲν γὰρ λέων πρὸς τὴν πρᾶξιν, ὁ δὲ ὄνος πρὸς τὴν ὑπομονὴν κτλ., (A A 548).

20 sqq. † Eust. A, p. 865, 1 sqq. — Fuisse qui difficultatis quae esse videbatur vitandae caussa scriberent *Νηληϊον* schol. Vict. h. v. perhibet.

αἱ ἀπόγονοι τῶν ἵππων ἐκείνων· οὐ γὰρ δυνατόν ἦν φθάσαι *B f. 153^b ad ἐπὶ τὸν γέροντα Νέστορα τὰς ἵππους τοῦ Νηλέως ζῶσας. ὡς περ καὶ Νηληΐαι. Τρώιοι ἵπποι οἱ ἀπὸ τοῦ Τρωός, κατὰ διαδοχὴν τῶν <τοῦ cod.> ἀπ' ἐκείνων.

5 611. διὰ τί τὸν Πάτροκλον ὁ Ἀχιλλεὺς πέμπει; ῥητέον οὖν ὅτι *B f. 154^a ad κατ' οἰκονομίαν. ἐπεὶ δὲ γὰρ ἄπρακτος ἢ πρεσβεία γεγένηται, διὰ Πα- ἴθι νῦν. τρόκλου βούλεται Νέστορα κατορθῶσαι τοῦτο, ὅπερ οὐκ ἐποίησαν οἱ L f. 243^b. πρέσβεις. ὥστε προωκονόμησε τοῦτο ὁ ποιητὴς οὕτως, ἵνα καὶ Νέστο- A. ρος τὴν τῶν λόγων δύναμιν παραστήσῃ καὶ Ἀχιλλεῖα δεῖξῃ μετ' εὐλό- 10 γου προφάσεως εἰς τὸν πόλεμον ἐξάγοντα τὸν Πάτροκλον.

624. ὅλος ὁ τόπος οὗτος ἐλέγχεται ὡς παρὰ τὴν ἱατρικὴν ἱστορίαν *B f. 154^a ad πεποιημένος. ὅσοι μὲν οὖν λύουσιν, ὡς τῶν ἡρώων ἐτέρως εἰθισμένων κυκεῖω. θεραπεύεσθαι διὰ τὸ μὴ ταῖς αὐταῖς διαίταις τοὺς ἰατροὺς ἐπιπολάζειν L f. 244^a, II. χρωμένους, ἀπὸ τοῦ ἔθους ἀπολογοῦνται· ὅσοι δ' ἐλέγχουσι τὴν σύν- 15 θεσιν πάντων ἐξαλλάσσειν τὴν καθ' ἕκαστον δύναμιν, ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπιχειροῦσιν. οἱ δὲ νῦν πάντες, οὐκ εἶναι χαλεπὸν τὸ τραῦμα οὐδὲ πρὸς θεραπείαν δίδοσθαι τὸ πόμα, τῷ δὲ κοινῷ ἔθει πίνειν οὐ μόνον τὸν Μαχάονα ἀλλὰ καὶ τὸν Νέστορα τὸ τοῖς κεκμηκόσι σκευαζόμενον ποτόν — τοιοῦτον γὰρ προσφέρειν καὶ τὴν Κίρκην τοῖς πρὸς αὐτὴν 20 καταγομένοισι (κ 234) — ἀπὸ τοῦ καιροῦ λύουσιν.

οὐ δεόντως, φασίν, ὁ Μαχάων καὶ ταῦτα ἰατρος ὢν τὸν κυκεῖω B f. 154^a ad προσφέρεται, συνεστῶτα ἐκ μέλανος οἴνου — τοιοῦτος γὰρ ὁ Πράμνιος τεύχε κυκεῖω. — καὶ τυροῦ ἐπικεκνησμένου καὶ ἀλφίτων· φλεγματώδη δὲ ταῦτα καὶ L f. 248^a. πολέμια τοῖς τραυματίαις. πρῶτον μὲν οὖν φαμεν, ὅτι τὴν διαίταν ἡγνό- Lp f. 196^b c. l. ουν καὶ ἀνδρείοτερα ὅμως εἶχον τὰ σώματα, ὡς καὶ ἀγωνίζεσθαι τοὺς τοῖσι δὲ τεύχε 25 τραυματίας, εἶτα ὅτι ἀρίστου ἰατροῦ ἐστὶ τὸ ἰάσθαι μὴ μετακινοῦντα τὴν κυκεῖω. συνήθη διαίταν. ἄλλως τε ἐξ ἐπιπολῆς ἢ πληγῆ· εἰ δὲ καὶ κατὰ βιά-

5 L praem. ἀπορία διὰ τί δὲ τ. Π. AL post πέμπει L ins. λύσις οὖν om. A 7 τοῦτο κατορθ. L, διὰ Πατρ. Nect. βούλεται τοῦτο κατ. A 8 οὕ- 10 τως om. A 10 ἐξάγειν AL τὸν Πατρ. om. A 11 L in lomm.: χάλκεον 13 ταῖς αὐτοῦ διαίταις αἰεὶ τοὺς ἰατρ. L 15 pro λέξεως Kamn., 16 pro νῦν πάντες Lehrs, ad Herod. app. p. 460, συν- 18 τάντες conl. 18 τὸν pro τὸ L 19 τοῖς ἐκέειν κατ. L 20 λύουσιν Lehrs l. c.; codd. λέγουσιν 21 φησιν L τὸν κυκεῖω L 22 πρᾶμνιος, suprascript- 23 ἐπικεκνησμένου, ης postea add., B; ἐπικεκνισμένου LLp 27 ἐξ ἐπι- 27 πολλῆς LLp

16 sqq. Simil. Plut., V. Hom., c. 210. — Fuerunt qui negarent, ab Homero Machaonem induci vulneratum, v. Asclep. Myrl. ap. Athen. XI, p. 493 A, cf. Eust. A, p. 870, 37.

24 Cf. Plat., rep. III, p. 406 A: καὶ μὲν δὴ, ἔφη, ἄτοπόν γε τὸ πῶμα οὕ- 25 τως ἔχοντι. Οὐκ, εἴ γ' ἔννοεῖς, εἶπον, ὅτι τῇ παιδαγωγικῇ τῶν νοσημάτων ταύτῃ τῇ νῦν ἱατρικῇ πρὸ τοῦ Ἀσκληπιάδα οὐκ ἔχρωντο, ὡς φασι, πρὶν Ἡρόδικον γενέσθαι. Id. ipse Porph. A 515.

θους, οὐδ' οὕτως ἀδόκιμον τὸ πόμα· ῥύσις γὰρ αἵματος λειποθυμίαν ἐργάζεται· ὁ οὖν μέλας οἶνος παχύνων τοὺς χυμοὺς καὶ τὴν ἐπίρρυσιν τοῦ αἵματος τὴν ἐπὶ τὸ τραῦμα παχύνει καὶ συστέλλει· ὅθεν καὶ τοῖς κοιλιακοῖς αὐτὸν ἔνιοι προσάγουσι διὰ τὸ εἶργειν τὸ ὑγρόν. ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλφιτον παχύνει τὰ ὑγρά· καὶ τὸ κρόμουόν ἐστι διουρητικὸν καὶ 5 μάχεται τῇ φλεγμονῇ· ὅθεν καὶ τοῖς κυνοδήκτοις αὐθωρὸν προσάγεται. ἢ οὐ πρὸς θεραπείαν ἀλλὰ πρὸς ἀνάψυξιν ἐδίδοτο τὸ πόμα, καὶ Νέστωρ γοῦν λαμβάνει· τοῖς κακοπαθοῦσι γὰρ ἐπιτήδειος ὁ κυκεὼν τροφήν ἅμα καὶ ποτὸν ἔχων.

L f. 245^b, II. 636. 37. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. διὰ τί πε- 10
Cf. Paris. ποίηκε μόνον τὸν Νέστορα αἶροντα τὸ ἔκπομα; οὐ γὰρ εἰκὸς ῥᾶον αἶ-
ap. Cram., ρειν νεωτέρων <νεώτερον L>. καὶ Στησίμβροτος οὖν φησιν, ἵνα
A. P. III, δοκῇ εἰκότως πολλὰ ἔτη βεβιωκέναι· εἰ γὰρ παράμονος ἢ ἰσχύς καὶ οὐχ
p. 16. ὑπὸ γήρωσ μεμάρανται, καὶ τὰ τῆς ζωῆς εὐλογον εἶναι παραπλήσια.
'Αντικθένης δέ· οὐ περὶ τῆς κατὰ χεῖρα βαρύτητος λέγει, ἀλλ' ὅτι 15
οὐκ ἐμεθύσκετο σημαίνει· ἀλλ' ἔφερε ῥαδίως τὸν οἶνον. Γλαῦκος
<Γλαῦκων dubitanter Heitz, d. verl. Schrft. d. Aristot., p. 260, 2> δέ,
ὅτι κατὰ διάμετρον ἐλάμβανε τὰ ὄτα, ἐκ μέσου δὲ πᾶν εὐφορον. Ἄρι-
στοτέλης δὲ τὸ Νέστωρ ὁ γέρων ἀπὸ κοινοῦ ἔφη δεῖν ἀκούειν ἐπὶ
τοῦ ἄλλος, ἴν' ἦ· ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, 20
Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν, πρὸς γὰρ τοὺς καθ' ἡλικίαν ὁμοίους
γενέσθαι τὴν σύγκρισιν.

B f. 154^b ad οὐχ, ὥς τινες, ἐπὶ Μαχάονος τὸ ἄλλος ἐκδέχεται χρή, ἀλλ'
ἄλλος.
Lp f. 196^b c. l. 1 εὐδόκιμον Lp ῥύσις B λειποθυμίαν, εἰ e corr., B 3 καὶ στέλλει BLp
ἄλλος μὲν 5 κρόμουον, u in ras., B 7 post πρὸς 4 vel 5 litt. eras. B ἀνάπτειν Lp
μογέων. 5 † Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 260, 20.

7 Cf. Porph. Ξ 1: ... τάχα γοῦν τὸν κυκεῶνα πίνειν φησὶν (τὸν Νέ-
στορα), ὅς εἶχε καὶ οἶνον.

10 Versus 636 diplo notatus erat πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς ὁ γέρων ἀμο-
γητὶ, οἱ δὲ ἄλλοι μετὰ κακοπαθείας (schol. A). — Quaestiones de ipso Nestoris
proculo a grammaticis (v. Athen. XI, p. 488 A sqq.) institutas Porphyrium con-
gessisse vel respexisse veri quidem simile est, sed neque e scholiis neque ex
Eustathio probari potest.

12—18 † B f. 154^b (subiunctum schol. supra, lin. 23 sqq., edito): Στησίμ-
βροτος δὲ φησιν, ἵνα δοκῇ εἰκότως πολλὰ ἔτη βεβιωκέναι· εἰ γὰρ παράμονος
ἢ ἰσχύς καὶ οὐχ ὑπὸ γήρωσ μεμάρανται, καὶ τὰ τῆς ζωῆς εὐλογον εἶναι παρα-
πλήσια. Γλαῦκος δέ, ὅτι κατὰ διάμετρον ἐλάμβανε τὰ ὄτα, ἐκ μέσου δὲ πᾶν
εὐφορον <πανεύφορον cod.>.

16 Cf. p. 169, 6—11, et Eust. A, p. 870, 32. 43.

18 Aristotelis nomen in Aristarchi mutari voluit Val. Rose, Ar. ps. p.
166, recte obloquente Heitzio, l. c., p. 260, 3. Eadem Sosibii lytici qui voca-
batur ratio (Asclep. Myrl. ap. Athen., p. 493 C).

18—22 † L f. 245^a (c. l. ἄλλος μὲν μογέων): προσληπτέον τὸ πρᾶσβύτης, ἴν'
ἦ· οὐ ῥαδίως οὐδὲ εὐχερῶς αὐτὸ <αὐτῶ cod.> ἐκίνει τῆς τραπέζης τις τῶν λοι-
πῶν γερόντων, ἀλλὰ μογέων, ὃ ἔστιν ὀκνῶν.

23 Fuisse qui, ut ἄλλος ad Machaonem referrent, ἄλλος vel ἄλλ' ὅς lege-

ἀορίστως πρὸς ἔπαινον τοῦ γέροντος· θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι παντὸς νέου
 κυφρονέτερον ἐβάσταζε τὸ <τὸν Lp> ποτόν. ἔνιοι δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ
 γέρων, ἴν' ἢ ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἐκίνει, ὁ δὲ γέρων Νέστωρ
 ἀμογητὴ ἄειρεν <add. *B: Στηρίμβροτος δέ φησιν κτλ., v. ad p. 168,
 5 lin. 12>.

τὰ γὰρ ἄχθη οὐχ οἱ ἰσχυροὶ ἀλλ' οἱ ἔμπειροι φέρουσι. διπλῶν B f. 154^b ad
 γὰρ τῶν ὤτων ὄντων καὶ τοῦ ποτηρίου μεγίστου, οὐκ ἂν νέος ἀπεκί- ἀμογητὴ.
 νησεν αὐτὸ τῆς <om. Lp> τραπέζης, οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ L f. 244^b c. l.
 τὸ πῶς μὴ εἶδέναι· εἰ γὰρ οὐχ ὡς ἔδει αὐτὸ ἦρε <κῆρε L>, θραύσιν ἂν ἀμογητὴ.
 10 ἠπέιλησε· δίχειρα γὰρ ὄυσιν ἀφ' ἐκάστης <ἐκάστοις Lp> χειρὸς δακτύ- Lp f. 196^b
 λοις τῶν ὤτων λαμβανόμενον ἐχρῆν κινεῖν ἀκόπως. c. eod. l.

719. καὶ πῶς πρότερον ἐνίκησεν; ὅτι πρὸς ἀπίρους ἦν ἡ μάχη, B f. 156^a ad
 τὰ δὲ νῦν πρὸς ἐπιστήμονας. οὐ γάρ πω.

767 ἄσφαται ἀθετοῦνται κτίχοι ἰθ'. πῶς γὰρ ὡδε μὲν Πηλεὺς ἀρι- B f. 157^a ad
 15 στεύειν ἐπιτάσσει (v. 784), ἐν δὲ ταῖς Λιταῖς μεγαλύτερα θυμὸν ἴσχειν ἔόντες.
 (I 255); ὅτι οὐ δέονται, τούτου ὑπομνησκουσιν· ὄρα γὰρ ὁ Νέστωρ, L f. 249^a.
 ὡς ἐλώφησε νῦν τῆς ὀργῆς. καὶ διὰ τί Πηλεὺς τοὺς περὶ Νέστορα οὐ
 φιλοφρονεῖται, ἀλλ' Ἀχιλλεύς (A 777); σπουδάζει ἀποδείξει Ἀχιλλέα
 τότε μὲν προθύμως ὑποδεξάμενον <—ος L>, νῦν δὲ ἀποδοκιμάζοντα.
 20 αὔξει δὲ νῦν τὸν Πάτροκλον ὡς δεόμενος <δεξόμενος L> αὐτοῦ, καὶ
 ἡρέμα διδάσκει, ὅτι σύμμαχος <συμμάχῳ L> τῷ Ἀγαμέμνονι πέμπεται,
 οὐχὶ προσθήκη τῆς συμμαχίας <τοῦ ἰns. L> Ἀχιλλέως. ἐν καιρῷ δὲ
 ἐδήλωσε τὰ <om. L> τῆς στρατολογίας, ὅτι οἱ ἀριστεῖς εἰς τὸ <τὸν L>
 λαὸν ἀγείρειν ἐκπέμπονται.

25 786. τὸ γενεῆ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς οὐ λέγει, ὅτι *B f. 157^b ad
 γενεῆ.

25 L inc.: τέκνον ἐμόν, γενεῆ μὲν κτλ.

L f. 249^b, II.

rent, schol. A v. 636 (Herodian.) docet, cf. Asclepiad. l. c. p. 493 A; Eust. p.
 870, 35. — Verum Aristarchus et post eum Ptolemaeus Ascalonita vide-
 runt, quorum interpretationi ea respondent, quae h. l. legimus: ἀλλ' ἀορίστως
 πρὸς ἔπαινον τοῦ γέροντος. Neque enim causa adest, cur cum Lehrsius scholii
 Herodiani verba ita mutentur, ut Aristarchus et Ptolemaeus eandem quam
 Aristoteles et Sosibius rationem secuti sint.

1 Verba θέλει γὰρ κτλ. ex uberiore scholio male excerpta esse, ex Eu-
 stathio, p. 870, 45, concludendum videtur. Dicit enim: φασὶ δὲ καὶ τὴν τοῦ
 πίνειν δυσχέρειαν προμηθεῶς ἐπιτετηδεῦσθαι τῷ ποτηρίῳ, ἵνα σωφρόνως καὶ
 ἐφελκτικῶς, οὐ μὴν ἀπεριμετρίμως καὶ ἀθρόως ἐπιχαίροντες, ἐκεῖθεν πίνουσιν.
 βούλεται οὖν συμβολικῶς λέγειν ὁ ποιητῆς, ὡς ὁ γέροντος Νέστωρ παν-
 τὸς ἐγκρατέστερόν τε καὶ σωφρονέστερον τὸ ποτήριον σὺν τῷ ποτῷ
 ἐβάσταζεν.

6—11 Glauci reddunt rationem in primo scholio breviter adumbratam.

14 sqq. Versus 767—87 Aristarchum Aristophanis exemplum secutum obelo
 notasse schol. Ariston. v. 767 docet, a quo inter alias eadem difficultates, quae
 hic solvuntur, afferuntur. Ad Pium grammaticum scholium nostrum Hiller,
 Phil. XXVIII, p. 102, retulit, qua de re cf. proleg.

20 sqq. Verba scholii inde ab αὔξει δὲ νῦν aliunde illata esse videntur.

τῆ γεννήσει σου ἔστιν ὑπερέχων, ἴν' ἢ πρεσβύτερος, ὡς τινες τῶν τραγικῶν ἤκουσαν· πῶς γὰρ ἂν ἐπήγαγε· πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι; ἀλλ' ὑπερτέραν γενεὰν λέγει οὐ τὴν χρόνῳ ὑπερέχουσαν, ἀλλὰ γένους ἀξία, ὡς που ἔφη· τὸν μὲν ἀρείω

καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον' ὁπάσσεαι αἰδοῖ εἰκων, 5
ἔς γενεὴν ὁρώων (K 237—39),

καὶ ἐπάγει· μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστι. τὸ γενεῇ ὑπέρτερος ἔφη ἐν ἄλλοις· Τρώων εὐηγενέων (Ψ 81) καὶ εὐηγενέος Σώκοιο (Λ 427), καὶ τὸ ἐναντίον· τῷ οὐκ ἂν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες (Ξ 126). 10

B f. 159^a ad 843. διὰ τί ἐκτανύει καὶ οὐχ ἐστῶτος βελουлкеῖ; ἠδύνατο μὲν καὶ
ἐκτανύσασ. ἐστῶτος βελουлкеῖσαι, ἀλλ' οὐ μόνον τοῦ βελουлкеῖν ἔδει· συναγέτος
L f. 251^a. γὰρ τοῦ βέλους ἔνδοθεν τοῦ μηροῦ, οὐκ ἄλλως ἦν αὐτὸ ἐκβληθῆναι ἢ
Lp f. 199^b c. l. ἐνθα μιν ἐκ- δια χειρουργίας, ὅθεν φησὶ τὸ τάμνε μαχαίρῃ· καὶ δῆλον ὡς μαχαίρῃ
ἐκτανύσασ. τὸ σῶμα τεμῶν ἐκβάλλει αὐτό. 15

B f. 159^a ad 846. τινὲς Ἀχιλλεῖαν τὴν βοτάνην λέγουσι. καὶ πόθεν αὐτῷ τὸ
ρίζαν. φάρμακον; ἴσως μὲν συμπεριφέρει τὴν ρίζαν ὡς χρήσιμον εἰ ἐντύχοι
L f. 251^a. τραυματιὰ φίλῳ, καὶ μάλιστα εἰκὸς αὐτὸν νῦν εἰληφέναι, ὅτι ἐπὶ τραυ-
Lp f. 199^b c. l. ματιὰν ἔρχεται. τάχα δὲ ἐκ τοῦ παρακειμένου λειμῶνος τὴν ρίζαν ἔλα-
ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλε. βεν ἔμπειρος ὤν. ἴσως δὲ καὶ θεράπων πεμφθεὶς κατὰ τὸ σιωπώμενον 20
ἐκόμισεν.

L f. 251^a. ἐζήτηται δὲ καὶ τὸ ὁποία ἦν ὄλωσ ἢ ρίζα, ἢ αὐτὸν κατέπασε.
λέγουσιν αὐτὴν εἶναι τὴν καλουμένην ἀριστολοχίαν, ἣν καὶ ἴσχειμον
καλοῦσιν.

B f. 159^a ad 847. διὰ τί χερσὶ καὶ οὐ μάλλον λειαντικοῖς ὄργανοις; ὅτι οὐκ ἔδει 25
χερσὶ. πολλῆς λεπτότητος τῷ φαρμάκῳ, τοῦ αἵματος, ὡς φησι, κελαρῶζοντος
L f. 251^a. καὶ ἀποπτύοντος τὸ λεπτόν καὶ χνοῶδες. τῷ δὲ Μενελάῳ ἐπιπάσσει
Lp f. 199^b c. l. τὸ φάρμακον (Δ 219), βραχείας οὐσῆς τῆς τοῦ τραύματος φοράς.
χερσὶ δια- τρήσας.

1 ἔστιν om. L 4 ἀξίαν codd.; corr. Vill. 5 καλλιπεῖν L 6 εἰς L
9. 10 τὸ οὐκ ἂν με εἶναι γένος κτλ. L 12 τὸ βελ. ἔδ. BLp συναγέτος BL
13 αὐτῷ L 14 μαχαίρῃ LLp 16 ἀχιλλεῖαν BL, Lp accentu caret 17 ἐν-
τύχη LLp 18 τραύματι L αὐτῷ νῦν Lp 20 θεραπέων Lp 27 ἐπιπάσσει L,
τῷ δὲ μελάνῳ ἐπιπάσσει Lp

3. 4. Sequitur Aristarchum, A v. 786 (Ariston.).

16—21 et 25—28 in cod. A in unum scholium (v. 846) coaluerunt iisdem fere
verbis usum; initio alterius partis quaestionis forma abiecta est. In fine additur:
ἄλλοι δὲ αὐτὴν ἀριστολοχίαν φασιν, ἣν καὶ ἴσχειμον προσαγορεύουσιν (cf. lin.
23). Cf. Eust. A, p. 887, 36—41.

16—21 † L f. 251^a v. 846 (c. l. ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλε πιρῆν): πρὸς δὲ τοὺς
ζητοῦντας, πόθεν εἶχε τὴν ρίζαν ὁ Πάτροκλος, ἔστι λέγειν, ὅτι ἦτοι κατὰ τὸ
σιωπώμενον μεταπέμπεται αὐτὴν· ἢ γὰρ ἀρχαία ἱατρικὴ βοτανικὴ <βοτάνη cod.>
ἦν. ἦτοι εἰκὸς αὐτὸν ὡς ἱατρὸν ἐπιφέρεισθαι πρὸς τὰς ἐπικαιροὺς χρήσεις. ἢ
ὅτι ἐκ τοῦ πεδίου ἀνείλετο αὐτὴν. Id. Paris. 2767, A. P. III, p. 245, et schol. min.
(huic quidem ea subiuncta, quae lin. 22—24 edidimus); brevius Par. 2894, p. 260.

M

10 sqq. Ὀφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς, *Bf. 158^b ad ὄφρα.
καὶ Πριάμοιο ἀνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε, L f. 253^a.
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν. Δ f. 154^b c. l.
ἀπορίαν εἰκότως παρέσχε τὰ ἔπη ταῦτα, ἃ περὶ τοῦ τεύχους τῶν Ἀχαι- ὄφρα μὲν
5 ὦν ὁ ποιητὴς ἀναπεφώνηκεν. τὸ γὰρ τεῖχος τῶν Ἀχαιῶν οὐκ ἔμενεν Ἐκτωρ ζωός.
ἔμπεδον ἔφ' ὅσον ὁ μὲν Ἐκτωρ ἔζη καὶ ἐμῆνιεν Ἀχιλλεύς, ἡ δὲ τοῦ Cf. Phil.
Πριάμου πόλις ἀνάλωτος ἔμενε, μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν Ἰλίου καὶ τὸν XVIII, p.
ἀπόπλου τῶν Ἀχαιῶν τότε κατηρέφθη· ἔτι γὰρ τοῦ πολέμου συν- 345, II.
εστῶτος καὶ Ἀχιλλέως μηνιοντος, Ἐκτορος δὲ περιόντος καὶ ἀριστεύ-
10 οντος, ὑπὸ τῶν Τρώων τὸ τεῖχος τῶν Ἀχαιῶν κατηρέφθη καὶ διδοεύ-
σιμον γέγονε τοῖς πολεμίοις· ὁ μὲν γὰρ Καρπηδῶν τὰς ἐπάλλξεις αὐτοῦ
καὶ μέρος τι καταβέβληκεν, ὁ δὲ Ἐκτωρ τοὺς ὀχῆας αὐτοῦ καὶ τὰς πύ-
λας διέρρηξεν, ὁ δὲ Ἀπόλλων σχεδὸν ὄλον αὐτὸ διέλυσε. φησὶ γὰρ
ἐπὶ μὲν Καρπηδόνο·

15 Καρπηδῶν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἐλῶν χερσὶ στιβαρῆσιν
ἔλχ', ἡ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές, αὐτὰρ ὑπερθε
τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον
(M 397—99),

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐκτορος·

20 ὡς Ἐκτωρ ἰθὺς κανίδων φέρε λαῶν αἰείρας,
αἶ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας.
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰῶν καὶ ἐρεϊσάμενος βάλε μέσσας,
εὐ διαβάς, ἴνα μὴ οἱ ἀφαιρότερον βέλος εἴη,
25 ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆας
ἔσχεθέτην, κανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
λαὸς ὑπαὶ ῥιπήσ. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ,
κέκλετο δὲ Τρώεσσι, ἐλιζάμενος καθ' ὄμιλον,
τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
30 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας (M 453. 54; 57—62; 67—70),
ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Τρώων·
τῆ ῥ' οἴγε προχέοντο φαλαγγιδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων

1—3 versus om. A (ubi schol. in marg. exter. ab alia manu litteris mino-
ribus scriptum est) et L 4 εἰκότως om. L παρέχει A 5 ὁ Ὀμηρος ἀνα-
πεφώνηκεν A, h. l. versibus ὄφρα μὲν — ἦεν additis 5. 6 τὸ γὰρ — ἔμπεδον
om. A 6 ἐμῆνι' L Ἀχ. δὲ ἐμῆνιεν A 8 κατηρέφθη L, κατερίφθη A ὅτι
γὰρ A 9 μὲν ἀντὶ μηνιοντος ins. AL 10 κατηρέφθη L, κατερίφθη A 12
τοὺς ὀχ. αὐτοῦ om. A (Dind.) 13—p. 172, 10 φησὶ γὰρ — ἔχουσι om. A 24
θερούς, supra script. ai, L 25 ἄρα L 27 ὑπὸ L 29 ὀτρύνοντα L 30 κατ',
τ e θ fact., L 31 εἰσέχυντο L 33 φαλαγγιδόν, o ex ω fact., L

αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον, ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ρεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης
 ἢ ἀθύρματα νηπιέησιν
 ἄψ αὐτίς συνέχευε ποσὶ καὶ χερσὶν ἀθύρων.
 ὡς ῥα κύ, ἦιε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ δίζυν 5
 κύτχεας Ἀργείων (O 360—66).

οἱ δὲ Πανέλληνες τοῖς γεγενημένοις μαρτυροῦντές φασι συμφώνως·
 τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
 ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι,
 οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῆσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι (Ξ 55—57). 10
 τὸ καταρριφέν οὖν τεῖχος οὐχ ὑπὸ ἀνθρώπων μόνων ἀλλὰ καὶ θεῶν.
 ἐν τῷ τῆς μῆνιδος χρόνῳ, τοῦτο λέγειν ἀσφαλὲς καὶ ἀρηρὸς ἐν τῷ τοῦ
 πολέμου καιρῷ διαμεμενηκέναι μέχρι πορθήσεως Ἰλίου ἄπορον. εἰς λύ-
 σιν οἱ μὲν οὖν γραμματικοὶ κατὰ τοῦ πλείστου μέρους ἀξιοῦσι λέγειν
 ἔμπεδον· ὀλίγον γὰρ εἶναι τὸ καλυθὲν ὑπὸ τῶν Τρώων. ἀγνοοῦσι 15
 δὲ οὗτοι, ὅτι τινὰ, κἂν ἐκ μέρους πάθῃ, οὔτ' ἔμπεδά ἐστιν οὔτ' ἀρη-
 ρότα. καὶ ἀμφορεὺς διατρηθεῖς, κἂν σχεδὸν ὅλον τὸ κύτος ἄθραυστον
 ἦ, οὐκέτι ἐστὶν ἔμπεδος ἀμφορεὺς ἀλλ' ὄστρακον, καὶ τεῖχος, ὃ μηκέθ'
 οἶον φυλάσσειν τοὺς τευχίσαντας, οὐκέτ' ἂν εἶη ἔμπεδον τεῖχος ἀλλὰ
 σωρὸς λίθων. μήποτ' οὖν ἢ ἔμπεδον λέξις οὐκ εἰληπται νῦν μεταφορι- 20
 κῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἀσφαλὲς καὶ ἀρηρὸς, οὐδὲ ἐστὶν ὅμοιον τῷ οὐδέ μοι
 ἦτορ ἔμπεδον ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι (K 93) οὐδὲ τῷ τοῖ δ' ἄρ' ἔσαν
 δίδυμοι, ὃ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχευεν (Ψ 641), ἀλλὰ κυρίως νῦν
 ἐξενήνκεται, τὸ πέδον ἐχούσης ἐντεταγμένον τῆς λέξεως, ὥστε σημαῖνοι
 ἂν τὸ ἐν τῷ πεδίῳ κείμενον καὶ μὴ ἀλίπloon· ἀντέθηκε γὰρ τὸ ἔμπε- 25
 δον τῷ ἀλίπλω, τὸ ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς τὸ αὐθις ἀλίπloon γενόμενον·
 οὐ γὰρ ἔφη· τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος ἀπόρθητον ἦν καὶ ἄθραυ-
 στον, ἀλλ' ἔμπεδον, καὶ πάλιν· οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον
 ἦεν (M 9). τί οὖν πάσχει ὕστερον; τῶν ποταμῶν πάντων, φησὶν,
 ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων, 30
 ἐννήμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴει ῥόον· ὕε δ' ἄρα Ζεὺς

1 αἰγίδα ἔχων ἐρίτιμον ἔριπε δὲ κτλ. L 2 ρεῖθα L 8 κατήριπεν codd.
 10 μάχον L 11 καταρριφέν A (hinc pergens) et L μόνων AL 14 ἀπὸ τοῦ
 πλ. μέρ. A 15 Τρώων in cod. B postea pallidiore atram. additum; fuisse vi-
 detur vacuum spatium; ὑπὸ τῶν τροφῶν L 16 οὔτε ἐστὶν ἔμπ. οὔτε ἀρ. AL
 18 ἢ in cod. B postea pallidiore atram. add. καὶ τεῖχος οὐκέθ' οἶον τε κρύ-
 πτειν τοὺς τευχ. A; id. L, nisi quod οἶον τε φυλάσσειν habet 20 ἔμπεδος BL
 21 ἀραρὸς A οὐδὲν ἐστὶν BL 22 ἀλύκτῃμα L οὐδὲ — δίδυμοι om. A
 ἦσαν B 24 ἐξενήνκετο L ὅτι pro τὸ A 26 γιγνόμενον A 28 οὔτοι L
 31 εἰς L ὕε AB Ζεὺς, acc. in ras., B

24 Apollon. v. ἔμπεδον: . . . ποτὲ δὲ ἐν τῷ πεδίῳ, οἶον τῷ ἐδάφει· τόφρα
 δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν. Eust. M, p. 889, 13: ἦτοι
 ἀπλῶς ἐν τῷ πεδίῳ ἐστάς. Etym. M. p. 335, 49: ἔμπεδον· ἐδραῖον, ἰσχυρόν·
 ἐκ τοῦ πέδον, ἢ γῆ· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ.

5 συνεχές, ὄφρα κε θάσσον ἀλίπλοα τείχεα θείη.
 αὐτὸς δ' ἐννοσίγαιος ἔχων χεῖρες τρίαίνας
 ἤγειτ', ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμέλια κύμασι πέμπε,
 φιτρῶν καὶ λαῶν, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί,
 λεία δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον
 (M 24—30).

ὥστε εἰ καὶ πεπτωκὸς ἦν τὸ τεῖχος, ἀλλ' ἐπὶ τῷ πέδῳ ἦν τὰ πτώματα
 καὶ τὰ θεμέλια· ὕστερον δὲ πάντα δι' ὕδατός φησιν εἰς θάλασσαν ἐξε-
 10 οὐδ' ὅτε Ξάνθος ἐπλημμύρει κατ' Ἀχιλλέως. καὶ τὸ κατὰ μεταφορὰν
 δ' ἔμπεδον, τὸ σημαῖνον τὸ ἀκίνητον, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ πέδῳ μενόντων
 ἀκινήτων λέγεται. τὸ δὲ τεῖχος καθ' αὐτὸ μὲν ἐκινήθη, ἐκ μέντοι τοῦ
 πεδίου οὐ κατηνέχθη εἰς θάλασσαν, ὅπερ φησὶν αὐτὸ ὕστερον παθεῖν.

15 διὰ τί σχεδὸν ὄλου καταλυθέντος τοῦ τεῖχους ἐν τῷ πολέμῳ, *B f. 158^b ad
 ὄφρα.

15 πρῶτον μὲν ὑπὸ Καρπηδόνο·
 Καρπηδῶν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
 ἔλχ', ἡ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές, αὐτὰρ ὑπερθε
 τεῖχος ἐγυμνώθη (M 397—99),

L f. 251^b, II.

μετὰ δὲ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος·

20 προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 [ρεῖ' ὄχθας] καπέτοιο· βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 ἐς μέσσον κατέβαλλε, γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 (O 355—57), καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν·

25 ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ρεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης·
 ὥς ῥα σύ, ἦε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἰζὺν
 σύγχεας Ἀργείων (O 361. 62. 65. 66)·

πῶς οὖν, πεπτωκὸς τοῦ μέρους τοῦ τεῖχους, φησὶν ὁ ποιητής·
 ὄφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς,
 30 τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν,
 ὅτε δὲ, φησὶν, ἐάλω ἡ πόλις,

Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
 δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 τεῖχος ἀμαλδύναι (M 10—12. 16—18);

35 ῥητέον οὖν ὅτι ἔμπεδον οὐ τὸ ἐδραῖον καθὰ νῦν σημαίνει ἡ λέξις,
 ἀλλὰ κυρίως τὸ ἐν τῷ πεδίῳ· καὶ πεπτωκὸς δὲ τὸ τεῖχος ἐν τῷ πεδίῳ

1 συνεχές A, συνεχῶς L 5 ἐποίησε περὶ γὰρ ῥόον L 7 πεδίῳ L 8
 φησιν post θάλασσαν AL 10 ἐπλημμύρει A ἀχιλλέα A καταφορὰν L 11 πε-
 δίῳ AL 12 κατ' αὐτὸ L 13 οὐ om. A ἐπὶ θάλ. AL αὐτὸς AL 14
 schol. L extremis libri A versibus adscriptum est, praemissis verbis ζητεῖ εἰς τὴν
 ἀρχὴν τοῦ M ὄφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην 16 ἄρ' om. BL 17 ἔπετο BL
 21 ρεῖ' ὄχθας om. BL ποσσὶν BL 22 μέσον BL 23 καὶ μὲν ὄλ. πάλ. L 25
 ρεῖα βάλ' L 32 πατρίδα L 35 καὶ ἀπόρητον post ἐδρ. ins. L καὶ νῦν codd.

ἔκειτο. οὐκ εἰς πτώσιν οὖν τινα ἢ ἀναβολή, ἀλλ' εἰς τε τὴν τοῦ παντός πτώσιν καὶ εἰς τὴν ἐκ τοῦ πεδίου ἐκβολήν. τὸ γὰρ ἐπάγγελμα·

ὄφρα κε θάσσον ἀλίπλοα τεῖχρα θεΐη·

καὶ πάντα τὰ θεμέλια κύμασι πέμπε,

λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον, 5

αὐτίς δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε,

τεῖχος ἀμαλδύνας (M 26—32).

ἀντίκειται οὖν τὸ ἀμαλδύνασι τὸ τεῖχος, ὅπερ ἐστὶν ἀφανίσει ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἦν, τῷ ἔμπεδον εἶναι. οὐκ ἂν οὖν τὸ ἔμπεδον σημαίνοι τὸ ὀρθὸν ὄλον καὶ ἀκίνητον, ἀλλὰ μόνον τὸ πεδίω κείμενον. οὕτω καὶ 10

*Αρατος ἐπὶ τῶν φυτῶν τῷ ἔμπεδον κέχρηται, εἰπὼν (phaen. v. 13)·

ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φύωνται, ἀντὶ τοῦ ἐν πεδίῳ καὶ τῇ γῇ κείμενα.

*B f. 159^b ad
ἐννήμαρ.

25. διὰ τί τὸ τεῖχος οἱ μὲν Ἀχαιοὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἐποίησαν, ὁ δὲ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐννέα ἡμέραις κατέβαλον; ἄλογον γὰρ τὸ

μὲν χαλεπώτερον ῥαδίως τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι, τὸ δὲ ῥᾶον, τὸ καταβαλεῖν τοῦ οἰκοδομηῆσαι, τοὺς θεοὺς μόλις· ῥητέον δέ· οὐκ εἰς τὸ καταβαλεῖν ταῖς ἐννέα ἡμέραις κέχρηται, ἀλλ' εἰς τὸ ἀλίπλοα γενέσθαι, καὶ

τὰ θεμέλια καὶ εἰς τὴν θάλασσαν κατενεχθῆναι

φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοὶ (v. 29),

καὶ ἔτι λειώσαι τε τὸν τόπον καὶ 20

αὐτίς δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι (v. 31),

οὐ μὴν τὰ πρὸς τὸ καταβαλεῖν συνηρημένα εἰς τὸ τέλειον τοῦ ἀφανισμοῦ καὶ τῆς ἠϊόνος τὴν εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀποκατάστασιν. ἅμα δὲ καὶ

τῷ ποιητῇ ἢ μὲν τῶν Ἀχαιῶν τειχοποιία οὐ παρέιχε τὴν διατριβήν· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς τοὺς ἀριστεὰς ποιῆσαι λιθοφοροῦντας· ἢ δὲ τῶν θεῶν 25

μεγαλοπρεπῆς· τοῖς γὰρ ποταμοῖς καὶ τῇ τριαίνῃ διέλυον τὸ τεῖχος.

Καλλίστρατος δὲ ἤξειον ἐν δ' ἡμαρ ἐς τεῖχος γράφειν, δακύνοντας

τὸ ἐν, ἐπεὶ μηδέποτε καθ' ἑαυτὸ τὸ ἐννήμαρ ὁ ποιητὴς εἶρηκεν, ἀλλὰ

πάντως ἐπάγων τὴν δεκάτην· ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατόν, τῇ δεκάτῃ τε (A 53. 54). 30

*B f. 159^b ad
ἐννήμαρ.

L f. 252^b, II.

ἄλογον τοὺς μὲν ἀνθρώπους ποιῆσαι <om. B> μιᾷ ἡμέρᾳ τὸ τεῖχος, τοὺς δὲ θεοὺς ἐννέα ἡμέραις καθελεῖν. οἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς λέξεως λύουσι· τὸ γὰρ ἐννήμαρ εὐεπιπτώτως λέγουσι λέγειν Ὅμηρον. οἱ

δὲ δακύνουσιν, ἵνα ἢ ἐν <ένος L> ἡμαρ. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι

τότε βουλόμενος πάντάσιν ἐξαλεῖψαι τὸ τεῖχος πλασθὲν ὑπ' αὐτοῦ 35

3 ὄφρα κε B 4 πέμπε L 5' λεῖα B 8 ὄπερ ἐστὶν B 12 ἐν τῷ πεδ. καὶ ἐν τῇ γῇ κείμ. L 14 ἄλ. γὰρ τὸ μὲν γὰρ χαλ. cod.; corr. Vill. 15 ῥαδίον cod.; corr. Bkk. 22. 23 οὐ μὴν — ἀποκατάστασιν corrupte tradita sunt; Kamm., p. 79, conii.: οὐ μὴν οὖν εἰς τὸ καταβαλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ πρὸς τὸ καταβαλεῖν συνηρημένα εἰς τὸ τέλ. τοῦ ἀφ. κτλ. 25 pro εὐπρεπὲς in cod. ἀπρεπὲς esse videtur

27 Cum Callistrato Crates Mallota ap. Eust. M, p. 890, 35, consentit eadem res, omisso auctore, in schol. A h. v. (id. brevius L f. 253^a).

τοσοῦτον χρόνον ἐποίησε τῆς καθαιρέσεως. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου· οὐ γὰρ πρέπει τοὺς ἀριστεὰς εἰσάγειν τειχοδομοῦντας ἐν πολλαῖς ἡμέραις, ἀπρεπεστέρας οὐσης τῆς ὑπηρεσίας.

103. πολλακίς ἀπὸ διαφόρων κλίσεων συνέμπτως γενομένη πλανᾷ *B f. 161^a ad
 5 τοὺς πολλοὺς, ὡς ἐνὸς ὄντος τοῦ σημαινομένου, ὡς περ ἔχει τὸ εἶσαντο. εἶσαντο.
 σημαίνει γὰρ καὶ τὸ ὑπέλαβον, καὶ τὸ ἐπορεύθησαν, καὶ ἴσος καὶ ὁμοιος L f. 254^b, II.
 γενομένος· ἀλλὰ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ εἶδω, τὸ δὲ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἔω, Cf. Paris.
 τὸ δὲ ὡμοιώθη ἀπὸ τοῦ εἴσκω. τὸ μὲν οὖν δηλοῖ τὰ τοιαῦτα· εἶσατο (A. P. III, p.
 17, II) h. l. et
 δ' ὡς ὅτε βινὸν ἐν ἠεροειδέι (ε 281), ὑπέλαβεν — τὸ δὲ ὡς βι-EPQT e 281.
 10 νόν, ὡς δέρμα ὑπέλαβε τὰ ὄρη τῶν Φαιάκων· οὐ γὰρ ἔστιν ὡς ἐρι-
 νεός· ἦν γὰρ ὡς ὅτε ἐρινός —, καὶ τὸ εἶσομαι αἴ κε τύχοιμι (χ 7),
 ἀπὸ τοῦ εἶδω, εἶσομαι, καὶ ἀπὸ τοῦ εἶδῃσαι· τὸ δὲ εἰσάμενος Κάλ-
 χαντι δέμας (N 45), ὁμοιώσας, καὶ τῷ μιν εἰσάμενος (B 22), καὶ
 εἶσατο δὲ φθογγήν (B 791), ἀντὶ τοῦ ὡμοίωσε, καὶ εἰδόμενος Ἀκά-
 15 μαντι θοῶ (E 462). [τὸ μέντοι εἶσατο νηῶν ἐπ' ἀριστερά (M
 118) ἀπὸ τοῦ ἴω γέγονεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἴομεν· σημαίνει γὰρ τὸ ἐπο-
 ρεύθη.]

τὸ δὲ εἶσατο ἀντὶ τοῦ ὑπέλαβεν ἐκ τοῦ εἶδω, ὁ μέλλων εἶσω.
 τὸ δὲ εἶσατο ἀντὶ τοῦ ὡμοιώται ἀπὸ τοῦ εἴσκω. τὸ δὲ εἶσατο ἀντὶ τοῦ
 20 ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἔω. ὡσαύτως κὰν τῷ αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ
 ἀργεστάο Νότοιο εἶσομαι, ἤγουν πορεύσομαι, ἐξ ἀλόθεν χαλε-
 πὴν ὄρουσα θύελλαν (Φ 334). ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τὸ ὄθι οἱ
 καταεἶσατο γαίῃ (Λ 358), ἀντὶ τοῦ κατεπορεύθη καὶ ἐν τῇ γῇ ἐπάγη,
 ἐπεστηρίχθη, καὶ ἐν ἄλλοις· ἐν γαίῃ ἵσταντο (Λ 574). καὶ εἶσομαι
 25 ἀντὶ τοῦ γνῶσομαι, ὡς τὸ εἶσομαι αἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης (Θ 532).

6 σημαίνει δὲ L ἴσος B 8 verbo τοιαῦτα schol. L finitur; reliqua in eo
 cod. f. 255^b leguntur 9 βινὸν ἐν μέρος ἰδεῖν ὑπέλαβεν BL; verum cod. T
 (Odys.) suppediavit 11 τὸ γὰρ εἶσομαι L 14 δὲ om. L ἀντὶ τοῦ om. L
 15. 17 v. infra ad lin. 18 sqq. 15 γὰρ ante νηῶν ins. L 19 ὡμοίωσεν L
 20 ἔω pro ἔω L 21 ἦτοι L 24 quae post ἵσταντο sequuntur, in uno B ex-
 stant 25 εἰ καὶ μ' ὀδύ (ita fere) B

6 sqq. Aristarchus diploten posuit ὅτι πολλὰ σημαίνει τὸ εἶσατο· νῦν μὲν
 τὸ ὤρησε καὶ ἐπορεύθη, ἀπὸ τοῦ εἶμι, ἐν ἑτέροις δὲ ἐφάνη, εἶσατο δ' ὡς
 ὅτε βινόν, καὶ τὸ γνῶναι, εἶσομαι αἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης (A M 118, cf.
 Lehrs, Ar. p. 148; id. fere B f. 161^b ad εἶσατο M 118, L f. 254^b ibid., Paris. ap.
 Cramer., p. 17, 2).

10. 11 ἐρινόν h. l. idem esse quod ἐρινός Aristarchus censuit, v. schol. s
 281, Eust. ε, p. 1536, 12.

18 sqq. Verba inde a τὸ δὲ εἶσατο cum superioribus non cohaerere, sed
 alterum esse scholium eandem rem quam ea quae antecedunt continens, quod
 casu cum illis coaluerit, nemo non videt. Utrum aequae ac superiora e Por-
 phyrrio petita sint an aliunde fluxerint, diiudicari nequit. Neque veri dissimile
 est, etiam illa τὸ μέντοι εἶσατο — ἐπορεύθη (lin. 15—17) ab utraque scholii parte
 separanda esse; eandem enim rem, quae et lin. 23 et lin. 20 legitur, tradunt;

- B f. 161^a ad** 110. βαρβαρική ἢ ἀπίθεια. μιμούμενος δὲ τὴν ἀλήθειαν ὁ ποιη-
Υρτακίδης. τῆς ἕνα γοῦν τὸν ἀπειθοῦντα εἰσάγει· διὰ τί δὲ ἕνα τοῦτον; ὅτι μά-
Lp f. 201^b c. 1. ἄλλ' οὐχ ἵπποισι γὰρ ἡγάλλετο, κατατέλλει οὖν τὴν τῶν πολλῶν ἀλαζο-
Υρτακίδης. νεΐαν.
- *B f. 161^b ad** 122. τὸ ἀναπεπταμένας εἶχον ἄνδρες οὐκ ἔστιν ἀντὶ τοῦ 5
ἀναπεπτα- ἠνευγμένας μόνον, ἀλλ' ἠνευγμένας κατεῖχον αὐτάς, ὅπως τοὺς μὲν
μένας. φίλους εἰσδέχωνται, τῶν δ' ἔχθρῶν βιαζομένων ἐπικλείωσιν. αὐτὸς δὲ
L f. 256^a. τὴν λύκιν δέδωκε σαφέστερον ἐπὶ τοῦ Πριάμου παραστήσας, ἔνθα φησὶ
 πεπταμένας ἐν χειρὶ πύλας ἔχειτ', εἰσόκε λαοὶ
 ἔλθωσιν προτὶ ἄστυ πεφυζότες. 10
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 αὐθις ἐπιθέμενοι κανίδας πυκινῶς ἀραρυίας (Φ531 sq.).
- *B f. 161^b ad** 127 sqq. ἐν τῇ τοιχομαχίᾳ τεταράχθαι δοκεῖ τὰ ἔπη ταῦτα· Ἄσιον
πύλῃσι. ἐπελθόντος κατὰ τὰς πύλας τῷ τείχει, ἐπιλέγει ὁ ποιητὴς περὶ αὐτοῦ
L f. 256^a, II. τε καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ· 15
 νῆπιοι, ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἄνδρας εὖρον ἀρίστους,
 υἱὰς ὑπερθύμους Λαπιθῶν αἰχμητῶν,
 τὸν μὲν Πειριθόου υἱᾶ, κρατερόν Πολυποίτην,
 τὸν δὲ Λεοντήα, βροτολοιγῶ ἴσον Ἄρηι.
 τῷ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλῶν ὑψηλῶν 20
 ἔστασαν, ὡς ὅτε τε δρυὲς οὖρεσιν ὑψικάρηνοι
 (M 127—132).
- διὰ γὰρ τούτων εἰπῶν τὸν Λεοντέα καὶ Πολυποίτην πυλῶν προπάροι-
 θεν ἑστάναι ὡς δρυὲς, ἀναμένοντας ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον οὐ-
 δὲ φέροντο (v. 136), εἶτα ἐπάγων περὶ τῶν κατὰ τὸν Ἄσιον· 25
 οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔα
 ὑψός· ἀνασχόμενοι, ἔκιον μέγαλῳ ἀλαλητῷ
 Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε
 (v. 137—40), 30
- πάλιν ποιεῖ τοὺς περὶ τὸν Λεοντέα καὶ Πολυποίτην ἔνδον ἕοντας, οὐς
 πρόσθεν ἔξω ἑστάναι ἔφη· ἐπάγει γάρ·

5 ἔχον L 9 ἔχει τ' εἰσόκε L 11 ἀλέντες codd. 14 παρ' αὐτοῦ L 19
 βροτολοιγὸν L 21 ὡς ὅτε δρυὲς B (text. habet ὡς ὅτε τε δρυὲς) 23 λέοντα L
 προπάροιθεν πυλῶν L 24 ἑστάναι B μετερχόμενον L 24. 25 οὐδ' ἐφέ-
 ροντο L 31 λέοντα L 32 ἑστάναι B

neque neglegendum est, in iis verbi, quod et antea et postea ἔω dicebatur, alteram formam ἔω (v. Et. M. 301, 12 sqq.) afferri.

1—12 Scholium ad v. 122 traditum fragmentum esse quaestionis, e solutione lin. 8 commemorata sequitur; verisimile est, eam, ut quaestionem ad v. 110 servatam (ceterum vix dignam hoc nomine), olim cum ampliore fragmento ad v. 127 sqq. tradito cohaesisse (cf. imprimis p. 178, 2).

1—4 Cf. Eust. M, p. 895, 30.

- οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς
 ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 5 ἐκ δὲ τῷ αἶξαντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
 ἀγροτέροισι σύεσσιν εἰοικότε (v. 141—46),
 καὶ πληρώσας τὴν παραβολὴν ἐπάγει·
 ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς
 ἄντην βαλλομένων (v. 150. 51).
 10 διὰ γὰρ τούτων φαίνεται παραχῆ τῶν ἐπῶν, πρότερον μὲν ὡς ἔξω ἐστώ-
 των, αὐθις δὲ ὡς ἔνδον ὄντων καὶ ἐξιόντων. ὅθεν οἱ μὲν ἠξίουσαν προ-
 τάττειν ταῦτα τὰ ἔπη·
 οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς,
 ἴν' ἦ τὸ ἀκόλουθον τοιοῦτον·
 15 ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 υἱὰς ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
 οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς
 ὄρνυον (v. 127. 8; 141. 2).
 εἶτα συνάψαντες τοὺς ἐφεξῆς, ὧν ἡ ἀρχὴ
 20 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος,
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν,
 ἐκ δὲ τῷ αἶξαντε,
 ἀγροτέροισι σύεσσιν,
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν,
 25 ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς
 ἄντην βαλλομένων,
 λαοῖσι καθύπερθε (143—47; 51—53),
 εἶτα ἀνατρέχουσιν ἐπὶ τὸ τῷ μὲν ἄρα προπάροισι (v. 131), καὶ
 καταβάντες τοὺς δέκα στίχους ἄχρι τοῦ Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα (v.
 30 140) ἐπάγουσιν οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισι (v. 154) καὶ τὰ ἐξῆς.
 Ἡφαιστίων δὲ διπλὴν τὴν γραφὴν εἶναι ἔφη καὶ δεῖν παρα-
 γράφειν ἢ τοὺς δέκα στίχους τοὺς ἀπὸ τοῦ τῷ μὲν ἄρα προπάροι-
 θεν (v. 131) μέχρι τοῦ Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα (v. 140) ἢ τοὺς ἑπτὰ
 35 τοὺς ἀπὸ τοῦ οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς (v. 141)
 μέχρι τοῦ λαοῖσι καθύπερθε (v. 153). μήποτε δὲ, κἂν οὕτως μένη
 ἡ γραφὴ καὶ ἡ τάξις, οὐδὲν ἄτοπον, πρότερον μὲν εἰπόντος τοῦ ποιη-
 τοῦ ὅτι περὶ τὰς πύλας ἦσαν οἱ περὶ τὸν Πολυποίτην (ἐν δὲ πύλῃσι

1 οἱ δ' ἦτοι εἰς (in ras.) μὴν L 2 ὄρνυον γὰρ ἔνδον ἐόντες L 3 ἀπεσσυ-
 μένους L 4 γένετ' L, id. B in textu 5. 6 αἶξαντες et εἰοικότες L 12 τὰ
 ἔπη ταῦτα L 13 εἰς (e corr.) μὲν L 25 χαλκὸς — φαεινὸς om. L 31 ἠφαι-
 στίαν L δεῖν in ras. B; καὶ δὴ παρ. L 31. 32 pro παραγράφειν Bekk. περι-
 γράφειν conji. 32 τοὺς ἀπὸ τούτου B 33 ἢ τοὺς δεκατρεῖς L 35 μήποτε
 δὴ B

δύ' ἀνέρας εὖρον ἀρίστους, v. 127), ἐπισημναμένου τε' ὅτι καὶ ἔξωθεν ἐστῶτας εὖρον, εἶτα καὶ ἐπαναδραμόντος, ὅπως περὶ τὰς πύλας ἔχοντες τοὺς τε ἔσω παρώρμων, ἐπιόντας βλέποντες τοὺς περὶ τὸν Ἄσιον, αὐτοὶ τε προεκδραμόντες ἀνέμενον πάντες ἔξω τὸν Ἄσιον.

καὶ γὰρ οὗτος εἰς τρόπον ἐρμηνείας, ἐκ τῶν ὕστερον ἀρξάμενον 5 ἀναδραμεῖν εἰς τὰ πρῶτα καὶ πάλιν συνάψαι ταῦτα τοῖς ὑτέροις. καὶ ἔστι συνήθης ὁ τρόπος τῆς ἐρμηνείας τῷ ποιητῇ. οὕτως γὰρ εὐθὺς κατ' ἀρχὰς τὴν μῆνιν εἰπὼν κεφαλαιωδῶς, ὄσων κακῶν αἰτία γέγονε τοῖς Ἕλλησιν, ὕστερον ἐπὶ τὰ αἷτια ἀνατρέχει ταύτης καὶ ἐπεξεργάζεται δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τὰ κατ' αὐτήν. οὕτω καὶ περὶ τῆς νόσου εἰπὼν· 10

Λητοῦς καὶ Διοὺς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
οὐνεκα τὸν Χρῦσιν ἠτίμασεν ἀρητῆρα
Ἄτρείδης (A 9 sqq.),

ἔξῃς ἐπέξει, πῶς ἐπράχθη τὰ κατὰ τὴν νόσον. καὶ ἐνταῦθα τοίνυν 15 εἰπὼν, ὅτι περὶ τὰς πύλας εἶχον οἱ περὶ τὸν Λεοντέα καὶ ἀνέμενον πρὸ τῶν πυλῶν ἐστῶτες ἐπερχόμενον τὸν Ἄσιον, ἐπαναδραμῶν ἐξηγεῖται τὰ κατὰ μέρος, ὅτι τέως μὲν ἔνδον ἦσαν προτρεπόμενοι τοὺς Ἀχαιοὺς ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν, εἶτα, ἐπειδὴ ἐθεάσαντο τοὺς περὶ τὸν Ἄσιον ἐπιόντας καὶ πεφευγότας τοὺς Ἕλληνας, αὐτοὶ αἰξάντες πυλάων 20 πρόσθε μαχέσθην (M 145). τὰ οὖν κεφαλαιωδῶς ἐκτιθέμενα προλαμβάνειν εἴθε τὸ συμπέρασμα· τὰ δὲ ἀνάπτουζιν ἔχοντα πολλῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀναδραμόντα οὕτω κάτεισιν ἐπὶ τὸ τέλος.

B f. 162^b ad 162. ἀδύνατον τοῦτο ἐπὶ ὠπλιζόμενον· ἔτι δὲ μόνον τῆς λύπης πεπλήγετο. δηλωτικόν, ὡς ἐν σχήματι γενόμενον. 25

B f. 162^b ad 175—81 sqq. ἀθετεῖ Ἀριστάρχος, πρῶτον μὲν διὰ τὸ πύλας ἄλλῃσι. ἄλλας ὀνομάζεσθαι· ἀρέσκει γὰρ αὐτῷ μίαν εἶναι· εἶτα διὰ τὸ ἀργα-
L f. 258^a. λέον δέ με ταῦτα· φησὶ γὰρ ὅτι καὶ μὴν ἔφρασε τὴν τειχομαχίαν.

Lp f. 202^a c. 1. εἶτα καὶ διὰ τὸ Λαπίθαι· οὐ γὰρ δεῖ <ε δὴ corr. B>, φησὶ, καὶ <om. L> 30
ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσιν.
τοὺς πατέρας καὶ τοὺς υἱοὺς Λαπίθας καλεῖν. Πῖος δὲ ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου ταῦτά φησιν, ὅτι Ἄσιος μὲν περὶ τὴν μίαν πύλην τὴν ἱππῆλατον ἐμάχετο, οἱ δὲ περὶ αὐτὸν περὶ τὰς μικρὰς

2 ἐπαναδραμόντες B, ἐπαναδραμόντα L; corr. Bkk. περὶ del. Kamm., p. 81
3 τοὺς τε ὄντος (supra script. ἔσω) L pro παρώρμων Bkk. παρορμώντες conl.
4 αὐτοὶ Bkk; codd. αὐτοῦ ἔξω πάντες L 12 νοῦσον om. B 13 ἠτίμας' L
15 ἐπεξίαι L 16 λέοντα L 20 αἰξάντε L 21 πρόσθε B

5 sqq. Cf. Porph. A 1, p. 1, 6.

24. 25 Idem fere, sed peius traditum, Lp f. 202^b (c. 1. ὡ' πεπλήγετο μῆρῶ):
ἀδύνατον τοῦτο κτλ., ἐτι δὲ μόνον τῆς λύπης δηλωτικόν, ὡς ἐν σχήματι γενόμενον.

26 sqq. Rationes Aristarchi, quibus Pius obloquitur, melius schol. Ariston. v. 175 tradidit (cf. Lehrs, Ar. p. 125).

- πύλας· τῷ δὲ ἄλλας μικρὰς εἶναι οὐδεὶς εὖ φρονῶν ἀντίποι· πῶς γὰρ τοσοῦτον πλῆθος ἐν τῷ φεύγειν διὰ μιᾶς εἰσῆι; τὸ δὲ ἀργαλέον δέ με ταῦτα πάνυ μετρίως φησὶν εἰρησθαι <εἰρ. φησ. L>· ἀνδρῶν γὰρ ἀναιρουμένων κατάλογον <κατὰ λόγον Lp> διεξιῶν καὶ τρόπους τῶν 5 ἀναιρέσεων καὶ λόγους τῶν ἀναιρούντων καὶ πιπτόντων καὶ συμπτώματα τῆς τύχης καὶ πολυμερῆ μάχην, εἰκότως ἐνδείκνυται δυσχερῆ τὴν τούτων διήγησιν. τὸ δὲ Λαπίθαι γελοιότατον <γελοιότερον L>· πῶς γὰρ ἄλλως ἦν ὀνομάσαι <corr. ex ὀνομάσαι B> τοὺς τῶν Λαπιθῶν υἱοὺς ἢ τῷ πατρικῷ ὀνόματι;
- 10 200. Ζητεῖται δὲ, πῶς ὁ Ζεὺς ἐπικρατετέρους θέλων ποιῆσαι τοὺς Τρῶας σημεῖον αὐτοῖς κωλυτικὸν ἐπιπέμπει· φησὶ γάρ· ὄρνις γάρ σφιν ἐπήλθε περησέμεναι μεμαῶσι. ῥητέον οὖν, ὅτι νίκην μὲν ἐβούλετο τοῖς Τρωσίν, ἐξελεῖν δὲ τὸ δέος τῶν Ἑλλήνων· οὐ γὰρ κατὰ προαίρεσιν αὐτοὺς ἰδίαν ἐμίσει, ἀλλὰ χαριζόμενος Θέτιδι.
- 15 253. πῶς οὐ λέγει ἀπ' ἄλλων ὁρῶν τὴν τῶν ἀνέμων θύελλαν Lp f. 203 c.1. ἐξεγείρεσθαι ἀλλ' ἐκ τῶν Ἰδαίων; καὶ λέγομεν, ὡς διὰ τὸ ὑλικὸν πρωταίτιον. αἴτιον γὰρ καὶ ἀρχὴ τῶν ἀνέμων τὸ ὕδωρ· ἐπεὶ γοῦν καὶ ἡ Ἰδὴ πολυπίδακος φαίνεται, εἰκότως ἀπ' αὐτῆς ἢ τῶν ἀνέμων θύελλα ἐξεγείρεται.
- 20 258. ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ κλιμάκων ἀκούσας καὶ τὸ προκρόσσας *B f. 161^b ad ἀποδιδούς ἐπὶ τῶν νεῶν κλιμακῆδόν (τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσον, κρόσσας. III 35), τὸ πύργων ἔρυσον ἀποδίδωσιν ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρυσον, ἀποδιδούς ἀνεῖλκον [ὡς κλειστῶν καὶ συγκαμπτῶν οὐκῶν τῶν κλιμάκων]. L f. 260^a, II.

10 scholium *B scholio manus prioris (ad λήθετο, v. 203, p. 502, 27—30 Dind.) subiunctum est; in A haec praecedunt: ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐργῶν] ὑποχωρῆσαι συμφέρον προσημαίνων' ἀριστερὰ γὰρ σημεῖα τὰ ἀπαίσια, δεξιὰ δὲ τὰ συμφέροντα δὲ om. L 11 καταλυτικὸν BLp 12 καὶ ῥητέον ὅτι A 21 κλημακῆδόν L 23 ὡς — κλιμάκων Kamm., p. 82, recte uncinis inclusit; v. infra ad. h. v.

1 Cf. Porph. © 58.

10—14 Cf. schol. Vict. M 209 (Bkk.) ex eadem^v quaestione verbis nonnihil mutatis excerptum.

15 sqq. De solutione allegorica v. ad p. 13, 8. — Similia, sed omissa quaestionis forma, Eust. h. l. attulit: ἀπὸ Ἰδαίων δὲ ὄρεων ὄρνυται ἀνέμου θύελλα διὰ τὸ ἐκείνων καὶ πολυπίδακον καὶ πολυπόταμον (p. 902, 59), quibuscum iungenda videntur, quae paullo ante leguntur (lin. 52): Ζεὺς δὲ ἐγείρειν ἀνέμον ἐνταῦθα θύελλαν λέγεται καὶ κοίτην φέρειν ἰθὺς νηῶν, ἣ ὁ εἰς εἰμαρμένην ἐκλαμβανόμενος, ἢ μᾶλλον ὁ ἄηρ.

20. 21 De Aristarchi verbi κρόσσαι explicandi rationibus v. Lehrs, Ar. p. 225, et ap. Friedl., Ariston. p. 210; de πρόκροσσας id. ibid. et Friedl., p. 228.

23 Cf. alter. schol. *B f. 164^b ad κρόσσας (id. L f. 260^b): τινὲς <om. L> κρόσσας λέγουσιν <λέγονται L> ὄργανά τινα πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτήδεια ἔχοντα ἐνδον ἀνάβασιν καλυπτομένην, ἕως ἂν εἰς τοὺς πύργους ἀνέλθῃ ὁ τειχομαχῶν. τὸ δὲ πύργων ἔρυσον κτλ. (v. ad p. 180, 1). Eadem ap. Eust., p. 903, 18, ita tradita sunt, ut cum Aristarchi interpretatione (lin. 10: Ἀρίσταρχος δὲ πολε-

παραμυθείται δὲ ἐξ Ὀμήρου τὸ πύργων ἔρυον ἀποδιδούς ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρυον, ἐκ τούτων·

οἱ δὲ μένοντες

ἔστασαν, ὅππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν
Τρώων ὀρμήσειεν (Δ 333—5),

5

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Τρώας ὀρμήσειεν· οὕτω καὶ τὸ πύργων ἔρυον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρυον, καὶ ἀκόντισαν Ἰδομενεὴς (N 502). οὐκ εἰς δὲ κρόσσαι αἱ κλίμακες, ἀλλὰ μᾶλλον οἱ ἐξέχοντες λίθοι ἐν τοῖς πύργοις, οὐς ποιοῦσιν εἰς τὸ ἐμποδίζειν τὰς τῶν μηχανημάτων ἐμβολάς. οὕτω καὶ κροσσούς ἱματίων λέγομεν τοὺς ἐξέχοντας στήμονας· καὶ πρό- 10 κροσσαι δὲ αἱ νῆες αἱ μὴ ἐπ' ἴσου στήχου εἰλκυμέναι ἀλλ' ἐξέχουσαι εἰσιν, ἐφ' ὧν διὰ τὸ μὴ πάντας ἔχειν ἰσαριθμούς * * * * στήλας τε προβλήτας ἐμόχλευον (M 259), τοὺς λεγομένους προμαχῶνας.

438. Π 558.

1 δὲ om. L ἀντὶ τοῦ om. L 4 ὁπότε L ἀχαιός L 6. 7 ἀντὶ τοῦ post ἔρυον om. L 10 κρόσσους codd. ἱμάτια λέγ. τὸν ἐξέχοντα στήματα L 10. 11 προκρόσσαι B καὶ πρόκροσσαι δὲ λέγονται v. L 12 ἴχειν L lacunae quam post ἰσαριθμούς statui in codd. vestigium non exstat; Kamm., p. 82, ultima ita constituit: ἀλλ' ἐξέχουσαι εἰς διὰ τὸ μὴ πάσας ἔχειν ἴσους ῥυθμούς. Quae sequuntur ex alio scholio influxisse existimavit 13 ἐμόχλευον codd.

μικὰς κλίμακας ὑποτρόχους τὰς κρόσσας νοεῖ, ἧτοι μηχανὰς κλιμακώδεις, cf. schol. min. M 444) minime cohaereant. Sequitur igitur vel hinc, verba ὡς κλειστών — κλιμάκων, quae supra uncinis inclusimus, Aristarcheis male adiecta esse. 1 sqq. †*B (v. ad p. 179, lin. 23): . . . τὸ δὲ πύργων ἔρυον ἐπὶ τοὺς πύργους λέγει· εἰλικον γὰρ τὰ ὄργανα πρὸς τοὺς πύργους· ἐπάλξεις δὲ οἱ προμαχῶνες.

†B f. 164^b ad κρόσσας (id. Lp f. 203^b c. l. κρόσσας μέν): τὰς πολεμικὰς κλίμακας· λείπει δὲ ἢ κατὰ, ἢ κατὰ τῶν πύργων ἔρυον. (Add. *B: οἱ δὲ τοὺς ἐν τοῖς πύργοις ἐξέχοντας λίθους, in Lp alia sequuntur, = B p. 505, 4. 5 Dind.). Κατὰ τῶν πύργων h. l. eodem sensu accipiendum esse quo ἐπὶ τοὺς πύργους, vel e schol. Porphyriano ad Δ 334 edito sequitur.

8 sqq. κρόσσας idem esse quod κεφαλίδας ipse Aristarchus in commentariis docuerat. — Eust. p. 903, 12: οἱ δὲ τινὲς φασιν, ὅτι κρόσσαι αἱ τῶν πύργων ἔξοχαί, ὡς καὶ κροσσούς ἱματίων φασίεν. Ad κροσσούς ἱματίων etiam ap. Apollon., Hesych., Etym. M. recurritur.

13 †*B (f. 164^b) v. 259: ἧτοι τοὺς προμαχῶνας (subiuncta scholio manus prioris ad στήλας: στήλας τοὺς θεμελίους παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν τὸ τεῖχος ἵστασθαι. οἱ δὲ τὰς ἀντηρίδας).

- Radtke, Dr. Gustav**, Materialien zum Uebersetzen aus dem Deutschen ins Lateinische. Für Gymnasial-Primaner zusammengestellt und mit einem Commentar versehen. [V u. 113 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.50.
- Ritschelii Friderici**, prolegomena de rationibus criticis, grammaticis, prosodiacis, metricis emendationis Plautinae. Ex Friderici Ritschelii opusculorum philologicorum. Vol. V. seorsum expressa. [S. 285—551.] gr. 8. geh. n. *M.* 4.—
- Rosenberg, Dr. Emil**, Aufgaben zum Uebersetzen ins Lateinische im Anschluss an die Klassenlektüre für Ober-Secunda und Unter-Prima. I. Heft für Ober-Secunda: im Anschluss an Ciceros' Reden für Sex. Roscius aus Ameria und den Dichter Archias. [VI u. 45 S.] gr. 8. geh. *M.* —.60.
- Sieglin, Dr. Wilh.**, die Fragmente des L. Coelius Antipater. gr. 8. geh. n. *M.* 2.—
- Stier, G.**, Direktor des herzogl. Francisceums zu Zerbst, Übungs- und Lesebuch für den Unterricht im Hebräischen. Mit hebräischen und deutschen Wortregistern. [VI u. 154 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 2.—
- Syri, Publilii**, Mimi sententiae. Recensuit GUILIELMUS MEYER, Spirensis. [78 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 2.40.
- Thouret, Georg**, über den gallischen Brand. Eine quellenkritische Skizze zur älteren römischen Geschichte. Besonderer Abdruck aus dem elften Supplementbande der Jahrbücher für classische Philologie. [S. 93—128.] gr. 8. geh. n. *M.* 2.40.
- Verhandlungen** der 34. Versammlung deutscher Philologen und Schulmänner in Trier vom 24.—27. September 1879. Mit zwei Tafeln in Lichtdruck. [IV u. 206 S.] gr. 4. geh. n. *M.* 9.—
- Vollbrecht, Ferdinand**, Rektor zu Otterndorf, Wörterbuch zu Xenophons Anabasis. Für den Schulgebrauch bearbeitet. Mit 75 eingedruckten Holzschnitten, drei lithographirten Tafeln und einer Karte. Vierte verbesserte und vermehrte Auflage. [VIII u. 248 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.80.

Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana.

- Andocidis** orationes edidit FRIDERICUS BLASS. Editio altera correctior. [XX u. 124 S.] 8. geh. *M.* 1.20.
- Aristotelis Ethica Nicomachea**. Recognovit FRANCISCUS SUSEMIHL. [XX u. 280 S.] 8. geh. *M.* 1.80.
- Boetii, Anicii Manlii Severini**, commentarii in librum Aristotelis *περὶ ἐρμηνείας*, rec. CAROLUS MEISER. Pars posterior secundam editionem et indices continens. [VI u. 565 S.] 8. geh. *M.* 6.—

- Curti Rufi, Q.**, historiarum Alexandri magni Macedonis libri qui supersunt. Recognovit THEODORUS VOGEL. [XXVIII u. 308 S.] 8. geh. *M.* 1.20.
- Eudociae Augustae** violarium recensuit et emendavit fontium testimonia subscripsit IOANNES FLACH. Accedunt indices quorum alter scriptores ab Eudocia laudatos alter capita violarii continet. [XII u. 782 S.] 8. geh. *M.* 7.50.
- Nicephori**, archiepiscopi Constantinopolitani, opuscula historica. Edidit CAROLUS DE BOOR. Accedit Ignatii Diaconi vita Nicephori. [LII u. 279 S.] 8. geh. *M.* 3.30.
- Pomponii Melae** de chorographia libri tres. Recognovit CAROLUS FRICK. [XII u. 108 S.] 8. geh. *M.* 1.20.

Schulausgaben griechischer und lateinischer Klassiker
mit deutschen Anmerkungen.

- Curti Rufi, Q.**, historiarum Alexandri magni Macedonis libri qui supersunt. Von Dr. THEODOR VOGEL. II. Bändchen. Buch VI—X. 2. Auflage. Mit einer Karte. gr. 8. geh. *M.* 2.25.
- Euripides'** ausgewählte Tragödien. Von N. WECKLEIN. Erstes Bändchen: Medea. 2. Auflage. gr. 8. geh. *M.* 1.80.
- Homers Ilias.** Von J. LA ROCHE. Teil VI. Gesang XXI—XXIV. 2. Auflage. gr. 8. geh. *M.* 1.50.
- Odyssee. Von Dr. K. FR. AMEIS. II. Band. 2. Heft. Gesang XIX—XXIV. 6. Auflage, von Dr. C. HENTZE. gr. 8. geh. *M.* 1.35.
- Anhang. 4. Heft: Erläuterungen zu Gesang XIX—XXIV. 2. Auflage, von Dr. C. HENTZE, gr. 8. geh. *M.* 1.20.
- Horatius Flaccus, Q.**, Oden und Epoden. Von Dr. C. W. NAUCK. 10. Auflage. gr. 8. geh. *M.* 2.25.
- Livii, Titi**, ab urbe condita liber XXI. Von EDUARD WÖLFFLIN. 2. Auflage. gr. 8. geh. *M.* 1.20.
- Platons Euthyphron.** Von MARTIN WOHLRAB. 2. Auflage. gr. 8. geh. *M.* —.45.
- Plautus, T. M.**, ausgewählte Komödien. Von JULIUS BRIX. III. Bändchen: Menaechmi. 3. Auflage. gr. 8. geh. *M.* 1.—
- Xenophons Anabasis.** Von F. VOLLBRECHT, II. Bändchen. Buch IV—VII. 6. Auflage. gr. 8. geh. *M.* 1.50.

PORPHYRII
QUAESTIONUM HOMERICARUM

AD

ILIADEM PERTINENTIUM

RELIQUIAS

COLLEGIT DISPOSUIT EDIDIT

HERMANNUS SCHRADER.

FASC. II.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXII.

H. C. ARWILL, LTD.
PRINTED AND
PUBLISHED BY
THE TEUBNER PRESS
LONDON

878
P76
S377

PORPHYRII^{us}

QUAESTIONUM HOMERICARUM

AD

ILIADEM PERTINENTIUM

RELIQUIAS

COLLEGIT DISPOSUIT EDIDIT

HERMANNUS SCHRADER.

FASC. II.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCLXXXII.

LIPSIÆ: TYPIS B. G. TEUBNERI.

Greek
ΕΙΣΕΚΛΗΤΗ 11
16-16-22

N

3. Αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ. ἀδύνατόν φαεινῷ. *B f. 169^a ad
εἰ γὰρ ἀπετράπη ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπὶ τὴν Μυσιάν κατὰ τὰ τῆς Ἀσίας ^{πάλιν.}
ἔθνη, ἀδύνατον τὴν Θράκην καθορᾶν οὖσαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. λύεται δὲ ἐκ L f. 269^a, II.
τῆς λέξεως· οὐ γὰρ λέγει τὴν Θράκην αὐτὸν βλέπειν, ἀλλὰ τὴν Θρακῶν
5 γῆν, ἧς ἦσαν ἄποικοι, κατοικοῦντες δὲ Ἀσίαν, Βιθυνοὶ τε καὶ οἱ Θυνοί,
Θρακῶν ἄποικοι.

18. εἰ συνεχῆ, φησί, προέβαινε, πῶς παρακατιῶν φησι τρεῖς μὲν B f. 169^a ad
ὀρέξατο (v. 20); ἢ τάχα τὸ κραιπνὰ ἀντὶ τοῦ πρόθυμα καὶ ἰσχυρά. κραιπνὰ.

20 sqq. ἐζήτηται διὰ τί εὐθέως οὐ πορεύεται εἰς Τροίαν ὁ Πο- *B f. 169^a ad
10 κειδῶν, ἀλλὰ τὸν χρόνον δαπανᾷ πορευθεὶς εἰς Αἰγᾶς. ῥητέον οὖν ὅτι ἔνοσίχθων
δυσὸν ἔνεκα πραγμάτων μεμηχάνηται αὐτῷ ἢ ἀποδημία, πρῶτον μὲν v. 10.
ἵνα ἀποπλανήσῃ τὸν Δία ὡς ἀπολελοιπῶς τὸν πόλεμον, δεύτερον δὲ L f. 268^b.
ἵνα καθοπλισθῇ εἰς τὸν τοῦ Διὸς πόλεμον, ἔαν ἄρα φωραθεὶς εἰς τὴν A f. 164^a.
συμμαχίαν κινδυνεύσῃ.

15 τίνος δὲ ἔνεκεν ἐπὶ τὰς Αἰγᾶς ἄπεισι, καὶ δυνάμενος ἐν B f. 169^a ad
Τροίᾳ εὐθὺς γενέσθαι μετὰ τὸ λιπεῖν τὴν Καμοθράκην; ἴσως οὖν πρὸς τρεῖς μὲν.
κατάπληξιν τῶν Τρώων ἄπεισι τὸ ξίφος ληψόμενος Lp f. 208^b c. l.
τρὶς μὲν
ὀρέξαι*.

1 εἰς τὸ αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν κτλ. L 2 μισίαν καὶ τὰ τῆς Ἀς. L 5 κα-
τοικοῦσι δὲ L βηθυνοὶ BL θυνοὶ (e corr.) L 6 Θρακ. ἄπ. del. Kamm.,
p. 83 9 οὐκ εὐθείᾳ A, εὐθέως (supra scripto οὐκ vel μὴ) L 10 εἰς om. A
καὶ ῥητέον ὅτι AL 11 πραγμάτων L 13 τοῦ om. A 14 κινδυνεύῃ A

4 Aliter Eust. N, p. 916, 54 sqq.

7. 8 Idem schol. Lp (f. 208^b, c. l. κραιπνὰ ποσι), ubi ὀρέξετο pro ὀρέξατο
legitur. Simil. Vict. f. 228^a (in fine: ἀντὶ τοῦ πρόθυμα καὶ σπουδαῖα).

17 Addit nonnulla Vict. (f. 228^a, qui in iis quae antecedunt cum BLp fere
congruit): ἢ ὀπλιεῖται ὡς οὐκ ἀνεξόμενος <—μένον?> Διός. ἢ τῷ ἐπιτεροπεὶ τῆς
φράσεως τὸ τῆς μάχης συγγνὸν διαλύει. ἢ ἀναχωρεῖ ὅπως μὴ ὑπόνοιαν δῶ
τοῖς Τρωικοῖς . . . Quae quoniam ex parte iis quae altera quaestione h. l. edita
continentur respondent, haud scio an ad ipsum Porphyrium referenda sint,
quamvis illa ἢ τῷ ἐπιτεροπεὶ — διαλύει (cf. Eust., p. 918, 4 sqq.) a ratione eius
aliena esse videantur. Qua de re utcumque statuatur, quaestiunculam a Vict.
v. 23 (pertinet ad v. 34) servatam (. . . διὰ τί δὲ τοὺς ἴππους καταλιμπάνων αὐ-
τοῦ καὶ θάττον βαδίζων; ἢ οὖν καλλιγραφῆσαι βούλεται ὁ ποιητὴς τὴν ὁδὸν
αὐτοῦ, ἢ προπαρασκευάζεται τῷ Διί . . .) nihil esse nisi eandem quam huc attu-
limus in alteram formam redactam apparebit.

34. v. ad p. 183, 17.

A f. 165^a.

L f. 270^a.

B f. 172^b ad

οικόμενος.

L f. 273^b

70. πῶς δέ, φησίν, ὁ Ποσειδῶν οὐκ ἔλαθε τὸν Αἴαντα; καὶ
ρήτεον ὅτι φαντασίαν τινὰ παρέχει τὸ θεῖον ἑαυτοῦ.

168. διὰ τί δὲ οὐκ ἄλλον πέμπει, ἀλλ' αὐτὸς ἄπειν; ὅτι
ἐν τῷ θορύβῳ κεχώριται τῶν δορυφόρων, καὶ ἡ σκηνὴ πλησίον ἦν, 5
καὶ οἱ πεμπόμενοι οὐχ ὁμοίως ταχεῖς, καὶ παρῶν δὲ ὅμοιοι ἦν τῷ μὴ
παρόντι δόρυ μὴ ἔχων

295. Ψ 269.

340 (= Vat. Ζητ. θ') edit. in fine operis.

*B f. 176^a ad

ἔριδος.

L f. 280^a, II,

εἰς τὸ οἶ δ'

ἔριδος.

358—60. ἐν τοῖς οὕτω λεγομένοις

10

τοῖ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο
πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυυσαν,
ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυεν
δυνατώτερα καὶ τολμηρότερα ἀπὸ τῶν εἰς πέρατα χοινία συμβαλλόν-
των καὶ εἰς δεσμὸν ἐπαλλαττόντων τὰ πέρατα, ἔπειτα τεινόντων μετενή- 15
νοχεν, ἔριδος, λέγων, καὶ πολέμου τὰ πέρατα ἐναλλάξαντες καὶ δῆσαντες
ἐτάνυυσαν ἐπ' ἀλλήλους, οὕτως ἰχυρῶς τὴν ἔριν τῷ πολέμῳ συνδήσαν-

2 A (c. l. οἰωνιστής) praemittit οἰωνοκόπος, quod L om. δὲ om. L
ὁ Ποσ. post τὸν Αἴαντα L 4 B praemittit: οικόμενος ἑαυτῷ, quae L in lem-
mate habet δὲ om. L 6 ὁ (pro καὶ) παρ. δὲ L 7 de iis quae in codd.
sequuntur v. infr. ad lin. 4 sqq. 11 οἶδ' L πολέμοιο L 12 τάνυυσαν L
14 χοινίων L 15 ἀπαλλαττόντων L 17 ἐτάνυυσαν L

2 sqq. Cf. Porph. Γ 396. 7.

4 sqq. Simillimum est schol. Vict. (f. 232^b): διὰ τί δὲ οὐκ ἔπεμψεν ἐπὶ
δόρυ ἀλλ' αὐτὸς ἄπειν; ἢ ὅτι ἐν τῷ θορύβῳ κεχώριται τῶν δορυφόρων καὶ
πλησίον ἦν ἡ σκηνή, καὶ οἱ πεμπόμενοι οὐχ ὁμοίως ταχύνοσι, καὶ παρῶν
ὅμοιοι ἦν τῷ μὴ παρόντι δόρυ οὐκ ἔχων. τὸ δὲ ὅλον διὰ τὸ ἀναπαῦσαι τοὺς
ἀκροατὰς ἀπὸ τῆς μάχης τοῦτο πράττει ὁ ποιητής, ὅπερ ἔσται Ἰδομενέως αὐτῷ
συμβαλόντος. — Postrema verba (τὸ δὲ ὅλον κτλ.) docent non multum esse
fidendum iis quae BL addunt: τοὺς μὲν οὖν ὡς τραυματίας πιθανῶς ὁ ποιητής
τοὺς δὲ καὶ ὕπλων ἐνδεεῖς ποιεῖ: utroque scholio aliena adhaesisse videntur.
Certius etiam de extremis schol. BL verbis (δύο δὲ εἶχε δόρατα κτλ.) iudican-
dum est, quae in Vict. novo lemmate (ὁ οἶ κλισίῃφι λέλειπτο) a reliquis dis-
iuncta sunt.

16 Secundum Didymum (A v. 359) Aristarchus, sive ἐπ' ἀμφοτέροισι
sive ἐπ' ἀλλήλοισι legeretur, ita accepit. Aliiter id. ap. Ariston. (ibid.): ὅτι
παρὰλληγορεῖ, δύο πέρατα ὑποτιθέμενος, ἕτερον μὲν ἔριδος ἕτερον δὲ πολέμου,
ἐξαπτόμενα κατ' ἀμφοτέρων τῶν στρατευμάτων, quam interpretandi rati-
onem Crateti schol. B h. v. (id. LLp Vict.) tribuit. Illam etiam Alexan-
der Cotyaensis secutus est, v. schol. A (f. 171^a) v. 358, quod Lehrs, qu. ep.
p. 11, e Porphyrio fluxisse existimavit: ὁ λόγος· οἱ δὲ τὸ πέρασ τοῦ πολέμου
καὶ τῆς ἔριδος συνάφαντες ἐπέτειναν ἀμφοτέροισι, οἷον ἀμφοτέρωθεν. μετενή-
νεκται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν δεσμῶν, τῷ δὲ ἐπαλλάξαι ἐπὶ τοῦ συνάφαι χράνται
καὶ τῶν πεζολόγων τινές, πλεονάζει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικός, ἐπηλλαγμένα
λέγων τὰ συνημμένα· οὕτως ὁ Κοτναεύς. Mihi de origine ita ut in textum
recipere velim non liquet. — Neque extremo schol. B h. v. (f. 176^a, id. L f. 279^b,

τες, ὡς τὸν δεσμὸν τοῦτον ἄρρηκτον μὲν εἶναι καὶ ἄλυτον αὐτοῖς, πολλῶν δὲ γούνατ' ἔλυσε. κέψαι δὲ εἰ μὴ κακοζήλωσ εἶπε τὸν μὲν δεσμὸν ἄρρηκτον καὶ ἄλυτον, πολλῶν δὲ γούνατ' ἔλυσε, ἐν δὲ ἄλλοις οὐκ ἔφη ἄρρηκτον ἀλλ' ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγγυντο
5 βαρείαν (Υ 55), καὶ ἐν ἄλλοις.

443. τὸ σπαίρειν καὶ τὸ σκαίρειν τινὲς συγχέουσι, ταῦτὸν δηλοῦν *B f. 178^a ad νομίζοντες, καίπερ Ὀμήρου διακρίνοντος· τὸ μὲν γὰρ σπαίρειν μετὰ ἀσπαίρουσα ἀσπαίρουσα L f. 283^a, II. τοῦ $\bar{\alpha}$ κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν λέγει ἀσπαίρειν· ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα L Vict. f. 245^a (ad v. 571). (μ 254) καὶ ἀσπαίροντα λαβῶν (τ 229) καὶ ἡ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα 10 καὶ οὐρίαχον πελέμιξεν ἔγχεος (N 443) καὶ ἡσπαιρ' ὡς ὅτε βοῦς (N 571). τὸ δὲ σκαίρειν οὐκέτι μετὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ · μολπῆ δ' ἰυγμῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο (C 472). ἔστιν οὖν ἡ διαφορὰ ὅτι τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν ἄμουςόν τινα δηλοῖ κίνησιν, ὃ γίνεται ἐν ἰχθύσι καὶ τῷ δεδεμένῳ κατὰ τὸν ποιητὴν βοῖ, τὸ δὲ σκαίρειν ἐμ- 15 μουσον κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὐρυθμον. οἶμαι δ' ἔγωγε καὶ τῶν ἰχθύων τὸν σπάρων καὶ τὸν σκάρων κατὰ διαφόρους ἐννοίας προσηγορευθεῖσαι, τῆς κινήσεως οὐχ ὁμοίας ἐκατέρων γινομένης. τὸ δὲ σκαίρω πάντως ὀξυτέρας, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πολύκαρθμον Μύριναν προσεῖπεν ὁ

4 βαρείην L 8—10 post ἀσπαίρειν Vict. haec tantum: ἀσπαίροντα λαβῶν καὶ ὡς ἐνταῦθα. τὸ δὲ σκαίρειν κτλ. 10 πολέμιζεν L 14 ἰχθῦσι B δεδεμ- ὁμοίως B 16 τὸν σπαίροντα καὶ τὸν σκαίροντα L διαφόρου Vict. 17 οὐχ ὁμοίως ἐκατέρω γινομένης, τῷ δὲ σκάρω Vict. 18 post ὀξυτέρας in B sequitur φωνῆς, quod verbum delendum esse punctis circum positis is qui scholium scripsit significavit. Concludas ex eo verbo, in archetypo eius codicis eundem versum Oppianeum, qui scholio excerpto male immixtus est, proxime fuisse, ad quem oculus male aberraverit ἀφῆς pro ἀφ' ἧς L πολύκαρθμον L μύ-

Lp f. 215^a) quae leguntur: πῶς δὲ ὁ Ζεὺς ἀπεστραμμένος ἂν συμβάλλει τῇ μάχῃ; κτλ., recepi, quoniam schol. Vict. (f. 238^b) haec tantum habet: ἀπέ- στραπται γὰρ ὁ Ζεὺς. ἀλλ' ἐπὶ τὸν νοῦν αὐτοῦ κτλ.

6 sqq. †B f. 259^a ad σκαίροντες Σ 572 (id. fere Townl. ap. Cram., A. P. III, p. 289, 28, et cum eo congruens Vict. f. 358^a): τὸ σπαίρειν ὁ ποιητὴς κατὰ Ἀττικὸν ἀσπαίρειν φησὶ μετὰ τοῦ $\bar{\alpha}$, οἷον ἀσπαίροντα λάων <λαὸν B>, ἡσπαιρ' ὡς ὅτε βοῦς, τὸ δὲ σκαίρειν οὐκέτι. τὸ μὲν οὖν σπαίρειν ἄμουςόν τινα δηλοῖ κίνησιν, ὃ τινες ἐν ἰχθύσι <ἰχθῦσι B> καὶ τῷ δεδεμένῳ βοῖ λαμβά- νουσι, τὸ δὲ σκαίρειν ἐμμουσὸν κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὐρυθμον. οἶμαι δὲ ἔγωγε καὶ τῶν ἰχθύων τὸν σπάρων καὶ τὸν σκάρων οὕτω προσηγορευθεῖσαι <—ρευθεῖσαι B>, τῆς κινήσεως οὐχ ὁμοίως ἐκατέρω γινομένης, τῷ δὲ σκάρω πάν- τως ὀξυτέρας. [καὶ Ὀππιανὸς ἐν τοῖς Ἀλιεντικοῖς (I, 134. 5) φησὶ· καὶ σκάρ- ος, ὃς δὴ μούνος ἐν ἰχθύσι <ἰχθῦσι cod.> φθέγγεται ἰμαλέην λα- λιὴν ἀφείς]. καὶ τὴν πολύκαρθμον Μύριναν <μύριναν B> ὁ Λυκόφρων (243) φησὶ <φησὶν ὁ ποιητὴς recte Townl. et Vict.> μίαν τῶν Ἀμαζόνων. καὶ εὐσκάρθμους ἵππους ὁ ποιητὴς καλεῖ <om. ὁ ποιητ. καλ. Townl.; in Vict. man. post. verba inde ab εὐσκάρθμους in marg. scripsit>. — Transierunt eadem in Epimer. An. Ox. I, p. 391, Etym. M. 722, 51; pauciora ap. Eust. Σ, p. 1164, 30. — Ce- terum cf. ad ζητ. 33 (in fine libri).

18 A B 814: . . . Μύρινα δὲ Ἀμαζόνος ὄνομα, cf. Strab. XII, 8, 6, p. 573.

ποιητής (B 814) μίαν τῶν Ἀμαζόνων, ὡς φασι, καὶ εὐσκάρθμους ἵππους (N 31). ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ σκιρτᾶν καὶ σκαρδαμυκτεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἴρηται,

470. ad ζητ. ιγ' (in fine operis).

B f. 179^a ad γάνυται. 493. πῶς δὲ τοὺς τοσοῦτους ἡγεμόνας ἐνὶ κτίλῳ εἶκαεν; 5

B f. 179^a ad ἀκόντισεν. 502. εἰ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν, πῶς ἀκοντίζει; ὑποκεχωρήκει γὰρ Ἰδομενεὺς ὡς πόρρωθεν ἀγωνιούμενος.

*B f. 179^b. 521. ἐζήτηται δὲ πῶς θεὸς ὢν ὁ Ἄρης οὐκ ἤδει περὶ τοῦ υἱοῦ.

L f. 285^b. ῥητέον οὖν ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ οἱ θεοὶ σωματικῶς λαμβανόμενοι ἀνθρω-

A f. 174^a. ποιδῶς ἐφίστανται· ἀθανασία γὰρ διαφέροντες μόνον ἀνθρώπων τοῖς αὐτοῖς ἐνέχονται πάθεσιν.

643. E 576.

658. 59. *ibid.*, ad p. 84, 24 sqq.

686. v. Herm. XIV, p. 248.

15

745. Θ 233, p. 122, 15; *ibid.* ad lin. 22.

814. in fine operis ad ζητ. 34.

*B f. 186^a ad βουγαίε. 824. τὸ βουγαῖον ἀκουστέον διὰ τὸ ὑπερμεγέθη ἔχειν βοείαν <βοείαν L> ἀσπίδα, ὡς εἰ ἔλεγεν· ὁ γαίωv ἐπὶ τῇ ἀσπίδι, ὡς κύδει

L f. 295^b, II. γαίωv (A 405). ἐπὶ δὲ τοῦ Ἴρου·

20

vῦν μὲν μήτ' εἷης βουγαίε μήτε γένοιο

(c 79), χαριεντιζομένου ἀκουστέον διὰ τὸ μέγεθος, ὡς ὑπερμεγέθη ἀν ἔχοντος ἀσπίδα. λέγει δέ· μὴ εἷης μέγας μηδὲ γένοιο μέγας, ὡς ὅμοιον τὸ ἦ μάλα Ἴρος ἄϊρος (c 73), ἀπαγγέλλων ὅτε πού τις ἀνώγοι

παιναν B, μυρίναν L 1 μία Vict. ἄς φασι B 2. 3 ἐν συνηθείᾳ τὸ σκ. καὶ τὸ σκαρδ. Vict. σκαρδαμυκτεῖν L 9 scholium *B subiunctum est scholio man. prioris ad βρηήπος v. 521 relato, A (c. l. οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο) praemittit verba οὐδέποτε ἐμεμαθήκει δὲ om. L 11 ἐφίστανται BL 11. 12 ἀθαν. μόνη διαφέροντες τῶν ἀνθρ., τοῖς δ' αὐτοῖς ἐν. πάθ. A

5—8 Eadem sine ulla fere varietate in codd. L (f. 284^b) et Lp (f. 217) c. l. γάνυται δ' ἄρα et πρῶτος ἀκόντισεν, prius etiam in Vict. (f. 243^a), leguntur.

9 sqq. Cf. Vict. (f. 243^a) v. 521: οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ ἀνθρωποπαθεῖς οἱ Ὀμηρικοὶ θεοί. . . . , quae verba schol. B (Dind. IV, p. 26, 16), quod L et Lp sequuntur, male contraxit.

19 Cf. B f. 186^a ad βουγαίε (id. A f. 180^a, L f. 295^b, Lp f. 224^a c. eod. lemm.): ἦ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι γαίωv , Eust. N, p. 962, 3.

20—22 Aliter BQ σ 79: ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀλάντος ἐπὶ τῇ βοῖ γαίωv, ὃ ἐστὶ τῇ ἀσπίδι· νῦν δὲ χαριεντιζόμενος ἐπὶ τῷ γανυῶντι τῇ ἀναισθησίᾳ φησί. Cf. Eust. σ, p. 1838, 4.

23. 24 Porph. in quaestione in cod. B ad Z 201 relata (= Vat. ζητ. ια'), in fine operis edenda: πόθεν οὖν Ἴρος καλεῖται; οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκει κίων, ὅτε πού τις ἀνώγοι. Nostro loco sine dubio male excerpto, nisi casu verba ὡς ὅμοιον — ἀνώγοι adhaeserunt, dicere videntur: qui neque nunc neque postea Irus erit (= μηδὲ εἷης μηδὲ γένοιο) neque nuntii munere fungetur.

(c 7). τοῦτω <B ex οὔτως corr.> ὁμοιον τὸ οὔτω γάρ κεν δὴ μοι
 εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε εἶη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ
 μετέπειτα (Ξ 402), ταῦτὸ τῷ εἶη καὶ γένοιτο.

III

1. ἐζήτηται δὲ πῶς ὁ Νέκτωρ ἐπὶ τοσοῦτον πίνει, ἀρξάμε- A f. 180^b c. l.
 5 νος ἀπὸ τῶν ἐσχάτων τῆς Λ. καὶ ῥητέον ὅτι οὐ τοσοῦτον χρόνον ἔπινεν, Νέκτορα δ'
 ἀλλ' Ὅμηρος, κατὰ παρέκβασιν ἀπαγγείλας τὰς πράξεις, βουλευθεὶς δὲ οὐκ ἔλαθεν. L f. 296^b.
 ἐπὶ τὸν Νέκτορα μεταβῆναι, πάλιν ἀπὸ ταύτης τῆς πράξεως ἤρξατο, ἀφ' Cf. Paris. ap.
 ἧσπερ αὐτὸν καὶ κατέλιπε ποιοῦντα. Cramer., A. P.
 III, p. 18, 32.
 ἀκολάστως, φασι, καὶ ὡς μέθυος πίνει. τάχα γοῦν τὸν κυκεῶνα B f. 186^b ad
 10 πίνειν φησίν, ὃς εἶχε καὶ οἶνον. τινὲς δὲ κτίζουσιν εἰς τὸ ἰαχῆ, καὶ τὸ πίνοντά περ.
 ἐξῆς οὔτως· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Ἀσκληπιάδην πίνοντα ἔφη. ὁ δὲ Ἀρί- L f. 296^a c. l.
 σταρχος ἀντὶ τοῦ ὁμοίως τῷ Μαχάονι, ὡς τὸ εὐ δὲ χαίρει καὶ ἔμ- πίνοντα.
 πης (ε 205), παρών τε καὶ ἀπών, τὸν τε πέρ πλεονάζειν, ὡς τὸ ἔφου- Lp f. 224^a.
 γόν περ αἰπὺν ὄλεθρον (ρ 47). Cf. Paris. l. c.
 15 5. ad Λ 624 (in Addendis ad p. 167, 27 sqq.). lin. 25.

74 sqq. ἐζήτηται πῶς ὁ Ἀγαμέμνων οὔτως ἀστρατήγως φυγεῖν *B f. 188^a ad
 προστάσει τοῖς Ἑλλήσι, λέγων νῆες ὄσαι πρῶται [καὶ τὰ ἐξῆς]. πρῶται v. 75.
 ῥητέον οὖν, ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων γινώσκων αὐτοὺς μὴ φευξομένους διὰ L f. 299^a c. l.
 τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, καὶ ὅτι οὐδὲ λαθεῖν ἠδύναντο τοὺς πολεμίους, ἐπι- ἦν καὶ τῆ
 (v. 78).

4 quae A praemittit: σφόδρα συνετῶς εικάζεται ὁ Νέκτωρ κτλ., in L altero
 scholio continentur iis quae supra edidimus subiuncto; L praem. ἀπορία ἐπι-
 τοιοῦτον A, ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον L 5 ante καὶ ῥητ. L λύσις ins. 6 παρέκ-
 τασιν L 6. 7 βουλευθεὶς τε ἐπὶ τὸν N. πάλιν ἐπανελεθῆν ἀπὸ ταύτης κτλ. L
 9 schol. Lp, quod subiunctum est alteri scholio ad eund. versum pertinenti
 (= IV, p. 38, 7—9 Dind.), inc.: τὸ δὲ πίνοντα ἀκολάστως φησὶ καὶ κτλ. γοῦν,
 γ postea add., B; οὖν Lp 11 ἔφην Lp ὁ in ras. (fuit maior littera; an
 signum schol. finiti?) B 13 πλεονάζει LLp 14 addit Paris. (lin. 30) ὡς
 ἐπιπολαίας δὲ οὐσῆς τῆς πληγῆς κτλ., e schol. A 624 Porphyriano excerpta,
 quae B scholio ad v. 5 pertinenti (p. 38, 24 Dind.), a Porphyrio alieno, sub-
 iungit 16 L. praem. ἀπορία, A: ἐὰν ὄλωσ καὶ δι' αὐτῆς ἐζήτηται δὲ πῶς
 κτλ. AL ἀστρατηγήτως post Kamm., p. 87, L. Dindorf 17 καὶ τὰ ἐξ. ad-
 didi, codd. om.; praeter ea λέγων om. L, λέγων — πρῶται om. B 18 ante
 ῥητ. L ins. λύσις ὁ om. A 19 οὔτε (om. ὅτι) A ἠδύνατο BL

11. 12 Collato schol. Vict. (f. 252^b) verba inde a lin. 11 ita exhibente: τινὲς
 δὲ τὸ ἔμπης εἰς γαῖάν τε καὶ οὐρανόν (Ξ 174), σὺ δὲ χαίρεις καὶ ἔμπης,
 ὁμοίως παρών τε καὶ ἀπών, τὸν τε πέρ πλεονάζειν, ὡς ἐν τῷ μηδέ μοι ἦτορ
 ἐνὶ στῆθεσσι οἴρινε φεγγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον, sequitur hanc
 scholii partem et hic et illic decurtatam esse, ita ut suspicari in promptu sit,
 quae in pleniore quaestione ex Aristarcho de v. ἔμπης notionibus allata
 essent, male huic loco interpretando adhibita esse (cf. Lehrs, Ar. p. 142).
 Sed dubitari potest, num haec verba e Porphyrio petita sint (v. ann. crit.
 lin. 11).

τρέπει αὐτοῖς φεύγειν, ἵνα μὴ δόξη παρὰ δύναμιν κατέχων αὐτοὺς ἔνεκα τοῦ καθ' ἑαυτὸν χρησίμου αἴτιος γίνεσθαι τοῦ πάντας ἀπολέσθαι, τοῦναντίον δὲ εὐνοίαν ἑαυτῷ πορίσεται διὰ τὸ πᾶν ὅτιοῦν αἰρείσθαι ποιεῖν, καὶ ὑπομένειν καὶ τὴν ἐκ τῆς φυγῆς ἀδοξίαν ἔνεκεν τῆς ἐκείνων σωτηρίας.

B f. 188^a ad ἡ νοσῶν οὐχ ὄρα τὸ χρεῖώδες, ἡ τῶν ἀριστέων πειράται· οἶδε γὰρ 5
δσαι v. 75. ὅτι ἐν ἡσυχίᾳ μὲν τῶν πραγμάτων κειμένων ὑποπίπτουσι τοῖς ὑπερ-
L f. 299^a. ἔχουσιν ἕκαστος, κινδύνου δὲ ἐπιγενομένου δηλοῦσαι τὴν προαίρεσιν, οὐδὲν
Lp v. 74. τῆς οἰκείας ἀσφαλείας προτιμώντες. καὶ ἰδίως μὲν αὐτοὺς πάλιν δοκιμά-
 ζειν βούλεται. καὶ πρὸς σῶφρονας ὁ λόγος, καὶ οὐκ εὐθὺ πηδήσουσι
 πρὸς πράξι. βούλεται δὲ παρακληθῆναι ἑαυτῷ τὸν στρατόν, ἀλλὰ διὰ 10
 τῶν ἡγεμόνων· δι' ἑαυτοῦ γὰρ οὐκ ἔδυνατο, ὡς τοῦ παρόντος κινδύνου
 διὰ τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν τὴν αἰτίαν φέρων.

****B f. 188^b ad** 109. ἐζήτηται διὰ τί νῦν Διομήδης συμβουλεύει καὶ οὐχ ὁ Νέκτωρ.
 ἔγγυς ἀνὴρ
 v. 110. ῥητέον οὖν ὅτι τὸ μὲν γῆρας ἐν τοῖς δεινοῖς ἐστὶν ἐπισχετικόν, ἡ δὲ
L f. 300^a. νεότης θαρσαλεωτέρα. ἄλλως τε καὶ Διομήδης ἐν τῇ προτέρᾳ βουλή 15
A f. 182^b c. l. (l 32 sqq.) θαυμασθεὶς νῦν μᾶλλον τεθάρρηκε καὶ προήρπαε τῶν πρε-
 σβυτέρων τοὺς λόγους.

****B f. 189^a.** 114 sqq. [καὶ] διὰ τί νῦν ὁ Διομήδης ἑαυτὸν γενεαλογεῖ; ῥητέον
L f. 300^b. οὖν ὅτι πάνυ ῥητορικῶς· δεῖ γὰρ ἐν ταῖς συμβουλαῖς προαποδεικνύειν,
 ὡς εἰσὶν οὐχ οἱ τυχόντες ἀλλὰ πολλῶ κρείττους, ἵν' οὕτως ὡς ἂν καλ- 20
 λίονες εἰπόντες πείωνται.

***B f. 189^b ad** 147. πῶς δὲ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ὁμοιωθεὶς πρεσβύτη ὑπὲρ τὴν
 μέγ'. ἡλικίαν ἐφθέγγετο; ῥητέον ὅτι τῇ μὲν ὄψει πρεσβύτης ἐφαίνετο, τῇ δὲ
A f. 183^a. φωνῇ τὴν τοῦ θεοῦ δύναμιν ἐπεδείκνυτο.

B f. 189^b ad πῶς δὲ ὁ κλέπτων τὴν μάχην βοᾷ; ἐπεὶ εἶπεν· ἡχῆ δ' 25
 ἄσεν. ἀμφοτέρων ἴκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς (N 837).

1 αὐτοὺς A κατέχειν AL, κατέχων (ων ex ein corr.) B αὐτοὺς om BL ἔνεκεν τοῦ καθ' ἑαυτοῦ χρ. A 2 γενέσθαι A τῷ πάντας ἀπ. B, τοὺς πάντ. ἀπ. A 3 αὐτῷ B 5 ὄρα (ι in ras. adscr.) B 9. 10 καὶ οὐκ εὐθὺς πηδήσαντας πρὸς πράξεις L 13 ἐζήτ. νῦν διὰ τί ὁ Δ. L καὶ οὐ Νέκτωρ A 14 ῥητέον δὲ ὅτι A δεινοῖς om. A, addito post τοῖς signo, quo indicaretur deesse verbum in margine addendum, quod addere is qui schol. scripsit oblitus est 15 θαρσαλεώτερον AL συμβουλή AL 16 προήρπακεν AL 18 scholium ****B** (uno. signo interiecto) subiunctum est alteri scholio ****B** ad πλαγχεῖς v. 110 relato (IV, p. 45, 3—11 Dind.), unde καὶ illud, quod initio eius legitur, explicatur; idem verbum eodem loco in L legi, in quo alterum scholium in pagina antecedenti scriptum est, inde explicatur, quod e libro cod. B simillimo transcriptus est; id. cod. ante καὶ habet ἀπορία ante ῥητέον L λύσις, om. οὖν 21 πείωνται L 22 δὲ om. A ποσειδῶν, ὡ corr. ex ὦ, A 23 φθέγγεται A καὶ ῥητέον ὅτι A δὲ post φωνῆ A 24 ἐπεδείκνυτο A

5 sqq. Eadem fere Vict. f. 255^a, cum quo †Eust. Ξ, p. 967, 44 sqq. verbo paene tenus congruit.

25. 26 Huc retuli propter Eust. Ξ, p. 972, 58: εἰ δὲ σιγᾶν ἔδει αὐτὸν τὴν μάχην κλέπτοντα καὶ μὴ κατὰ χιλιάδας βοᾶν, ἀλλὰ καὶ τούτου δίχα κατὰ τοὺς

200. πῶς πολλάκις Ὀμηρος τὴν γῆν ἄπειρον εἰπών, διὰ τούτων· *B f. 190^b ad
 ταί μιν φέρον ἐφ' ὑγρὴν [ἠδ' ἐπ'] ἀπείρονα γαίαν (α 97. 8), ὄψομένη πο-
 καὶ πάλιν· γαίαν ἀπειρεσίην (Υ 58), πάλιν διὰ τῆς Ἦρας· εἴμι
 γὰρ ὄψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης; μάχεται γὰρ τὸ ἅμα
 5 μὲν αὐτὴν πεπερασμένην ἅμα δ' ἀπείρονα ἀποφαίνεσθαι. εἰ μὲν οὖν ἡ
 τοῦ ἀπείρου φωνὴ ἐν σημαίνοντον περιεῖχε, τὸ κατὰ ποσὸν ἀδιεξίτητον
 καὶ ἀπειρομέγεθος, ἐναντιολογία ἂν ἦν· πῶς γὰρ ἡ ἀπειρομέγεθος γῆ
 πέρατα ἂν ἔχοι; ἐπειδὴ δὲ τὸ ἄπειρον πολλαχῶς λέγεται, ἄτοπον ἂν
 εἶη, πλειόνων ὄντων τῶν σημαίνοντων, ἐφ' ἐν ἀποταξαμένους ἐλθεῖν,
 10 καὶ τοῦτο μαχόμενον. δεικτέον οὖν κατὰ ποῖον σημαίνοντον τὴν πε-
 περασμένην ἐνδέχεται καὶ ἄπειρον λέγειν. ἡ τοίνυν τοῦ ἀπείρου φωνὴ
 τάσσεται μὲν καὶ κατὰ ποσόν. διττὸν δὲ τοῦτο, ἢ κατὰ μέγεθος ἢ κατὰ
 πλῆθος· κατὰ μέγεθος μὲν, ὅταν ζητῶμεν εἰ ἄπειρος ὁ κόσμος, κατὰ
 πλῆθος δέ, ὅταν εἰ ἄπειροι οἱ κόσμοι, ὠρικμένοι μὲν κατὰ μέγεθος,
 15 κατὰ δὲ πλῆθος ἀδιεξίτητοι ὄντες. σημαίνει δὲ τὸ ἄπειρον καὶ τὸ
 πεπερασμένον μὲν τῆ ἑαυτοῦ φύσει, ἡμῖν δ' ἀπερίληπτον, ὧς δὴ σημαί-
 νομένῳ χρῆται Ὀμηρος, ὅταν λέγῃ· Κρήτη τις γαί' ἔστι μέσῳ ἐνὶ
 οἴνοπι πόντῳ, καλὴ καὶ πείρα, περίρρυτος, ἐν δ' ἄνθρωποι
 πολλοὶ ἀπειρέσιοι (τ 172—4), καὶ ἐπὶ τοῦ Χρύσου δὲ τὰ ἄποινα
 20 ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς κομίσαντος φέρων φησὶν ἀπερεΐσι' ἄποινα
 (A 13), ὅπερ ἐστὶ πολλὰ τῷ πλήθει. τρία μὲν οὖν ταῦτα σημαίνοντα
 ἐκ τῆς τοῦ ἀπείρου φωνῆς κατὰ ποσὸν δεδήλωται. σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ
 τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν
 Γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγήνορος παιδός· Δημοδόκης, τὴν
 25 πλείστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων μνήστευον καὶ πολλὰ καὶ
 ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν, ἴφθιμοι βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ
 εἶδος (Hes. fr. 41 Marksch.; 58 Göttl.). τὸ γὰρ ἀπειρέσιον ἐν τού-
 τοις ἐπὶ τοῦ κατ' εἶδος ἐξόχου καὶ καλοῦ ἄγαν τέτακται. δυνατόν δὲ
 καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Χρύσου κομισθέντα οὕτως ἀπερεΐσι' ἄποινα λέγεσθαι,
 30 οἷον ὑπερβαλλόντως καλὰ καὶ περικαλλῆ. λέγεται δὲ ἄπειρον κατ' ἄλλο

2 ἠδ' ἐπ' om. cod. 3 post πάλιν Kamm., p. 88, λέγει ins. 7 ἀπειρομεγεθὲς
 cod. 14 ante ἄπειροι in cod. ras. unius litt. 19 ἐπὶ, i in ras., cod. 21 ὅπερ
 ἐστὶ cod. 22 pro σημαίνει Kamm., p. 89, e schol. a 98 λαμβάνεται 25 ἐμνή-
 στευον cod.; corr. Kamm. 26 δῶρα ὀνόμηναν cod.

τὴν ἀπορίαν λύοντας ἢ τῶν στρατοπέδων ἠχὴ πρὸ μικροῦ ἔκετ' αἰθέρα καὶ
 Διὸς ἀγῆας. — Idem quod B scholium Lp (f. 227^a, c. l. μέγ' ἄσσειν) et Vict.
 (f. 257^a) exhibent, nisi quod hoc verba καὶ — ἀγῆας om., illud βλέπων pro
 κλέπτων habet.

1 sqq. Attulit nonnulla ad hoc schol. H. J. Polak, ad Odysseus, eiusque
 scholiast. curae sec., Lugd. Bat. 1881, p. 37 sqq.

20 Cf. Apollon. v. ἀπερεΐσια: ἀπειρα τῷ πλήθει, πολλά.

29 †B f. 1^b ad ἀπερεΐσι' A 13 (scriptum a manu recentiore): τὸ ἄπειρον
 σημαίνει καὶ τὸ ὑπερβαλλόντως καλὸν καὶ περικαλλές, ὡς ὁ Πορφύριος. Cf.
 Manuel Moschop. ibid. (p. 694, 27 ed. Bachm.): . . . ἢ ὑπερβαλλόντως καλὰ.

σημαινόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ σῶμα κυκλοτεροῦς τε καὶ σφαιροειδοῦς· τῶν γὰρ πεπερασμένων ἃ μὲν πρὸς πέρασι λέγεται ὠρισμένοις πεπεράνθαι, ἃ δὲ οὐ· ὡς φέρε ἃ ἀπὸ γραμμῶν ἢ οἶον τοῦ τετραγώνου, πρὸς πέρασι μὲν ἔστι τοῖς ἀπὸ του καὶ ἐπὶ τι· δύο γὰρ ὄντων περάτων, τὸ μὲν ἔστιν ἀρχὴ ἀφ' οὗ, τὸ δὲ τέλος εἰς ὃ· ἔστι γὰρ ἐπ' αὐτοῖς τὸ πόθεν 5 ποῖ. τῆς δὲ ὄλης τοῦ κύκλου περιφερείας * * * * * οὐκέτι· πᾶν γὰρ ὃ ἂν τις ἐπινοήσῃ σημεῖον, ἀρχὴ τέ ἔστι καὶ πέρασ· ξυνὸν γὰρ ἀρχὴ καὶ πέρασ ἐπὶ κύκλου περιφερείας κατὰ τὸν Ἡράκλειτον. τοῦ τοίνυν κύκλου κατὰ τὴν περιφέρειαν ὄντος πεπερασμένου καὶ μὴ ἀπείρου κατὰ τὸ διεξίτητον, οὐκ ἂν λέγοιτο πρὸς πέρασιν αὐτὴ πεπεράνθαι. 10 κατὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν ποθέν ποι διάφορα πέρατα πᾶν τε τὸ ληθθὲν ἀρχὴν εἶναι καὶ πέρασ ἄπειρον ἐκάλουν τὸν κύκλον· ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν σφαῖραν οὔτε ἄπειρον καὶ ἀδιεξίτητον οὐσαν κατὰ μέγεθος οὔτε κατὰ ἀριθμὸν, κατὰ δὲ τὸ μὴ πέρασι διαφοροῖς ἀφορίζεσθαι. * * * * * τῆς φωνῆς κατὰ τὰς συντάξεις ἄλλα τε καὶ ἄπερ δὴ καὶ τὸ πολὺ σημαι- 15 νούσης· οὕτως γὰρ ἄχανός πέλαγος (Plut. Alex. 31?) τὸ μέγα πάνυ, καὶ ὁ ἐν Δελφοῖς θεὸς ἀφήτωρ (I 404) ὁ πολυφήτωρ καὶ πολλὰς

2. 3 πεπεράσθαι cod.; corr. Kamm. ἃ ante ἀπὸ inserui; cod. om. 4 ἀπὸ τοῦ καὶ ἐπὶ τί cod. 5 ἐπ' αὐτῆς cod.; corr. Vill. τὸ πόθεν ποῦ cod. 6 post περιφερείας in cod. ras. 40 fere litt. (integra linea ante eam quae verbo οὐκέτι incipit et post περιφερείας 9 litt. erasae sunt) 11 πόθεν ποῖ διαφορὰν πέρατα cod., διάφορα corr. Bkk. 14 lacuna quam statui in cod. non est; apparet transire Porphyrium ad rationem difficultatis solvendae ea verbi ἄπειρος ut sit idem quod πολῦπειρος notionem nitentem, cf. schol. α 98 (quod huic subiunximus): ἄπειρος ὁ κύκλος καὶ ἡ σφαῖρα λέγεται ἢ διὰ τὸ μὴ πέρασι διαφοροῖς ἀφορίζεσθαι κατὰ στέρησιν τοῦ α, ἢ διὰ τὸ πολλὰ πέρατα ἔχειν κατ' ἐπίτασιν τοῦ α 15 ἄλλα τε ἄπερ δὴ καὶ τὸ πολὺ κτλ. cod.; mutavi dubitanter; ἀτὰρ δη Vill.

8 sqq. Heraclit. alleg. 47 extr.: ἔτι γε μὴν μετὰ τῶν ἄλλων ἀπείρουσα γαῖαν ὀνομάζει καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς Ἥρας· εἴμι γὰρ ὀφρομένη πολυφόβου πείρατα γαίης, οὐ δὴ πον μαχομέναις δόξαις πρὸς αὐτὸν στασιάζων, ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶν σφαιροειδὲς σχῆμα καὶ ἄπειρόν ἐστι καὶ πεπερασμένον· τῷ μὲν γὰρ ὄρον τινα καὶ περιγραφὴν ἔχειν εὐλόγως αὐτὸ πεπεράνθαι νομιστέον, ἄπειρον δ' ἂν ὁ κύκλος ὀνομάζοιτο δικαίως, ἐπειδὴ περ ἀμήχανόν ἐστι δεῖξαι πέρασ ἐν αὐτῷ τι· τὸ γὰρ νομισθὲν εἶναι τέλος ἐξ ἴσου· γένοιτ' ἂν ἀρχή. Quae licet cum iis quae h. l. a Porphyrio disputantur quam maxime congruant (qua de re v. Prolegg., cap. III), tamen post Bernaysium (d. Heraclit. Briefe, p. 146), cui assentiuntur Schuster (Act. soc. phil. Lips. III, p. 173), Bywater, p. 29, Patin (in libro inscripto Festschrift f. L. Ulrichs, p. 57), dubitari nequit, quin ab hoc Heracliti Ephesii verba afferantur; ξυνὸν enim illud a Plotino, Enn. VI, 5, 10, usurpatum, quo Mehler, Her. all., p. 101, 3, nisis locum hic obvium ad allegoriarum scriptorem retulit, cuius verba Porphyrius hac voce usus circumscrisperit, vix recte se habet; nam pro διὸ καὶ ξυνὸν τὸ φρονεῖν κτλ. scribendum esse ibi videtur: διὸ αἰεὶ συνὸν τὸ φρονεῖν, οὐ τὸ μὲν ὡς τὸ δὲ ἀδὲ ὄν· γελοῖον γὰρ καὶ τόπον δεόμενον τὸ φρονεῖν ἔσται.

17 † * B f. 122^b ad ἀφήτορος I 404: . . . ἢ <in ras.> τοῦ πολυφήτορος, τουτέστι τοῦ πολλὰς φήμας ἀφιέντος, ὃ καὶ ἄμεινον.

ἀφιεῖς φήμας, οὐχ ὁ μηδεμίαν, καὶ ἄξυλος ὕλη (Λ 155) ἢ πολύξυλος. οὕτω καὶ ἄπειρος κύκλος ὁ πολυπέιρων· οὗ γὰρ ἂν ἔλθῃ τις, τοῦτο αὐτὸ τὸ πέρασ ἔστί. σημαίνουσης δὲ τῆς $\bar{\alpha}$ καὶ τὸ ἴσον, ὡς τὸ ἀρρεπές τὸ ἰσορρεπές, καὶ ἀτάλαντον (e. c. Β 627) τὸ ἰσοτάλαντον, δύναται 5 καὶ ἄπειρων ἰσοπέρατος εἶναι, ὅτι ὅμοιοι πάντῃ κατὰ τὰ πέρατα. τὸ δὲ ἴσον ἐπὶ μόνων σχημάτων κύκλου τε καὶ σφαιράσ γίνεται· ὅμοια γὰρ ταῦτα πάντοθεν διὰ τὸ τὴν ἐκ μέσου πρὸς τὸ πέρασ ἴσην ἀποχὴν εἶναι πάντῃ. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁμοιομερῆς ἢ τε τοῦ κύκλου περιφέρεια καὶ ἢ τῆς σφαιράσ ἐπιφάνεια· καὶ τὸ ὅμοιον πάντῃ ἐπὶ μόνων τῶν σχημά- 10 των τούτων λέγεται. εὐλόγως οὖν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τὸ προκαθοροῦσιν τὸν τε κύκλον καὶ τὴν σφαιραν ἀπείρονα προήχθησαν. οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης Δαναίσι (fr. 247 D.)· δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπείρονα ἔφη· ἔστι δὲ ὁ ἀπείρων δακτύλιος καὶ ὁ κρίκος ὁ ἀσυγκόλλητος καὶ 15 ἄς οἱ λίθοι ἐντίθενται ἢ σφραγίδες, οὐκ εἰσιν ἀπείρονες· οὐ γὰρ ἔστιν ὁμοιομερῆς. ὁμοίως δὲ καὶ Αἰσχύλος τὰς ἐν κύκλῳ ἔστῶσας ἐν ἀπείρονα σχηματῖ φησιν ἴστασθαι· ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ περίσσητ' ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονα εὐξασθε (fr. 407 D.)· τοῦτο δὲ ἔστιν ἐν τάξει κατὰ κύκλον· ὁ γὰρ λόχος ἔστί τάξις, ἐπεὶ καὶ 20 ὁ λοχαγὸς ταξίαρχος. καὶ Εὐριπίδης (Orest. 25) ἐπὶ τοῦ συνερραμμένου πανταχῇ χιτῶνος καὶ κατὰ τοῦτο ὁμοίου (πέριξ οὖν ἢ Κλυταιμνήστρα τὸν Ἀγαμέμνονα ἐνέδυσε)· ἢ πόσιν περιβαλοῦς' ὑφάσματι ἀπείρονα. καὶ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος κυκλοτεροῦς ὄντος εἰπὼν ὄρας τὸν ὑποῦ τόνδ' ἀπείρον' αἰθέρα, ἐπήγαγε κατὰ τί ἄπειρον εἶρηκεν, 25 ὅτι κατὰ τὸ τὴν γῆν ἔχειν πέριξ ὑγρασίην ἀγκάλαις (fr. 935 D.). μήποτε δὲ καὶ ὅταν Ὅμηρος λέγῃ δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφίς ἔχιοιεν (θ 340), οἱ ἀπείρονες δεσμοὶ οὐ σημαίνουσι πλήθος ἀλλὰ

2 οὐ Vill.; οὐ cod. 3 ἴσον cod. ἀρρεπές cod. 4 ἰσορρεπές cod. 6 ἴσον cod. 7 τὸ ἀντε τὴν inserui 12 δαναοῖσι cod., e schol. a 98 corr. Kamm., p. 90 18 περίσσητε cod. 20 συναραμμένου cod.; corr. Vill. 22 ἢ πόσιν cod. 24 ἀπείρονα cod. 26 τόσοι, altero c supra script., cod. 26. 27 ἀμφί c' ἔχιοιεν cod.

1 ἄξυλος ὕλη ab ipso Porphyrio Λ 155 (p. 162, 16) aliter accipitur.

4 Cf. ad p. 122, 11.

10 sqq. Cf. Eust. H, p. 690, 43: καὶ ὅτι καθ' Ὅμηρον μὲν ἀπείρων ἢ ὄλη γῆ, ὃ ἔστι σφαιροειδῆς καὶ στρογγύλη . . . (simil. Lp H 446); Hesych. v. ἀπείρον: . . . περιφερές, στρογγύλον, διὰ τὸ μήτε ἀρχὴν μήτε πέρασ ἔχειν. Bekk. An. p. 420, 18: . . . ἐλέγετο δὲ ἀπείρων καὶ ἀπείρος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ τὸ περιφερές ἀπλῶς σχῆμα.

20 sqq. Etym. M. 120, 45 (ἀπείρος): . . . λέγει δὲ Ὡρος ὅτι σημαίνει χιτῶνα διεξοδὸν μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένη (fr. 473 D.)· χιτῶν σ' ἀπείρος ἐνδυτήριος κακῶν, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστη· ἢ πόσιν ἀπείρων περιβαλοῦς' ὑφάσματι.

27— p. 192, 22 (οἱ ἀπείρονες δεσμοὶ — καὶ σφαιροειδοῦς) paucissimis mutatis in schol. H Q ad θ 340 leguntur.

τοὺς ἰχυροὺς, οἳ εἰσὶν ἔγκυκλοι καὶ κρικωτοί· πρὸς γὰρ τὴν ἐρώτησιν ἢ ἀπόκρισις ἔσται κατὰ λόγον τοῦ σημαινομένου οὕτως ἀποδοθέντος· ἤρετο μὲν γὰρ αὐτὸν εἰ θέλοι δεσμοῖσι κρατεροῖσι πιεσθεὶς εὔδειν παρὰ τῆ Ἄφροδίτῃ, ὃ δὲ ἀποκρίνεται· εἴη μοι πολλάκις τοσοῦτοις δεσμοῖς δεθέντα εὔδειν, ἴσον τῷ πολυπλασίῳ καὶ πρὸς τοῦτο ἀπέροσιν, ἐν 5 ταύτῳ λέγων τῷ ἰχυροῖς· τοῦτο γὰρ αὐτὸς ἐπύθετο· ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κραταιοῖσι πιεσθεὶς εὔδειν (θ 336); τὸ δὲ ἰχυροῖς δηλοῖ διὰ τῆς ἀπέροσος φωνῆς, ἀναφέρων ἐπὶ τοὺς κρικωτοὺς καὶ ταύτῃ δυσλῦτους. ὡς γὰρ ἀλλαχοῦ εἶπε πέδας ἀρρήκτους ἀλύτους (N 36), οὕτως ἐνταῦθα τοὺς ἀπέρονας δεσμοὺς τοὺς ἀλύτους 10 διὰ τὸ ἐν κύκλῳ περιέχειν. εἰ γὰρ ἀπέρονας ἀκούοιμεν ὡς ἄπειροι πλήθει, ἄλογος ἔσται ἢ ἀπόφασις, τρίς τόσσου εἰπεῖν καὶ ἄπειρου· τὸ γὰρ τρίς τόσσου πολλαπλάσιόν ἐστι, τὸ δὲ καθ' ὅποσον οὖν πολλαπλάσιον οὐκ ἄπειρον. ὥστε ἅμα δεσμοὶ τε εἶεν ἂν καὶ τὸ πλήθος ἄπειροι· ὃ γὰρ δεσμὸς συνοχὴν καὶ δέσιν ὑπαγορεύων τοῦ κατὰ πλήθος ἀπέρου 15 κεχώρισται. ὅπως τε ἡ ἐρώτησις οὐ περὶ πλήθους ἀλλὰ περὶ δυνάμεως· εἰ γὰρ βουληθεὶς δεσμοῖσι κρατεροῖσι πιεσθεὶς εὔδειν ἐρωτᾷ, οὐχὶ πολλοῖς. ἄλογον δὲ πρὸς τὸ πολλοῖς ὅπερ οὐκ ἐπύθετο ἀποκρίνεσθαι, πρὸς δὲ τὸ κρατεροῖσι μὴδὲν φάναι. λέγοι ἂν οὖν τὸ μὲν τρίς τόσσου πολλαπλάσιου, ἀπέρονας δὲ τοὺς κραταιοὺς, ὥστε τὸ ἄπειρον καὶ ἐπὶ σχή- 20 ματος πεπερασμένου καθ' Ὀμηρον τίθεται. καὶ ἔστι τοῦ κυκλοτεροῦς ἴδιον καὶ σφαιροειδοῦς, εἶγε καὶ αὐτὸς πείρατα γαίης φησὶ καὶ ἀπέρονα γαίαν, ἀδύνατον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ μέγεθος ἢ κατὰ ποσὸν ἀδιεξιτήτου ἀπέρου τίθεσθαι πέρασ, ἐπὶ δὲ τοῦ περιφεροῦς οἴον τε. ὥστε συνάγεται, εἴπερ ἡ γῆ πεπερασμένη ῥηθεῖσα ἄπειρος πάλιν ἐρῶθη, 25 μὴ διὰ τὸ μὴ ἐξιτήτον αὐτὴν εἶναι κατὰ μέγεθος εἰρησθαι ἄπειρον, διὰ δὲ τὸ σφαιροειδῆ εἶναι, καὶ τοιαύτην αὐτὴν κατὰ σχῆμα ὑπελήφθαι τῷ Ὀμήρῳ. εἰ δὲ καὶ ἀπειρέσιος ὡς μέγας ἀκούοιτο καὶ ἀπερίληπτος εἰς γινῶσιν ἡμετέραν, οὐδ' οὕτως ἀντιπίπτει κατὰ τὴν πρὸς τι χέσιν· πολλὴ μὲν γὰρ οἰκουμένη τῆς καθ' ἡμᾶς ἡπέρου, πολλὴ δὲ θάλασσα, 30 πολλὴ δ' ἀντίπερα ταύτης χέρος. διειργομένη τῷ τοῦ Ὠκεανοῦ χεύματι (μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, Ὠκεανὸν

3 ἤρητο vel εἴρητο cod.; corr. Bkk. 5 ἴσον cod. 10 οὕτως conī, Buttm. ad θ 340; cod. τοῦτο 12. 13 τόσσου (utroque loco altero c supra scrpt.) cod. 13 ὅπως οὖν cod.; rectum schol. θ 340 suppeditare Kamm., p. 91, vidit 19 λέγοι ἂν οὖν τὸ τρίς μὲν τρίς τόσσου (altero c supra scrpt.) πολλαπλ. cod. 21 sqq. καὶ ἔστι τοῦ κτλ., ex initio scholii nonnulla male hic repetita esse videntur 22 πειράται γαίης cod.; corr. Vill. 25 ἐρῶθη cod. 26 μὴ ante ἐξιτήτον om. cod.; sensu postulante addidi 29 οὐδ' οὕτως ἀντιπίπτει πρὸς τι κατὰ τὴν χέσιν aut οὐδ' οὕτως ἀντιπ. κατὰ τὴν πέρασι πεπερασμένην χέσιν conī, Kamm., p. 92; haud scio an medela loci corrupti e p. 193, 14. 15 petenda sit

25 sqq. †**B f. 270^a ad ἀπειρεσίην T 58: τὴν πέρασ μὴ ἔχουσαν, διὰ τὸ σφαιροειδῆ εἶναι (sed cf. ann. crit. ad lin. 21 sqq.).

μὲν πρῶτον, ὃν οὕτω ἔστι περῆσαι, λ 157)· τῆς δ' οἰκουμένης αὐτῆς εἴ τις ἐπίδοι τὰ μεγέθη καθόλου τε καὶ κατὰ μέρη, καὶ τῆς θαλάσσης τὰ τε πελάγη καὶ τοὺς κόλπους τοὺς μεγάλους τε καὶ μικροὺς, πολλοῦ χρόνου δέοιτ' ἂν πρὸς τὴν διήγησιν. κἄν μέντοι ἀπειρεσίη 5 λέγοιτο διὰ τὸ κάλλος, οὐδ' οὕτως ἀντιπίπτει τῇ φύσει αὐτῆς τὸ σημαίνονμενον, καθάπερ τοῖς διαγράφειν τὰ κατ' αὐτὴν βουλομένοις ἐστὶ πρόδηλον.

Ex eadem quaestione additis nonnullis, quae aliunde illata esse videntur, excerptum est schol. α 98, quod in cod. E secundum Din- 10 dorfium (cf. idem in praef., p. XXX) ita legitur:

ἀπείρονα γαῖαν] τὴν πέρας μὴ ἔχουσαν διὰ τὸ εἶναι στρογγυλοειδῆ ἢ σφαιρικὴν καὶ κυκλικήν· ἢ καθ' ὅσον πρὸς ἡμᾶς ἀπειρός ἐστιν, εἰ καὶ τῇ φύσει πεπέραται· τεταρτημόριον γὰρ μόνον τῆς γῆς οἰκείται. ἢ ἀντὶ τοῦ περικαλλῆς, καθάπερ τοῖς διαγράφειν τὰ κατ' αὐτὴν βουλο- 15 μένοις ἐστὶ πρόδηλον. λαμβάνεται γὰρ τὸ ἀπειρον καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν Γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγήνορος παιδός· Δημοδόκης, τὴν πλείστοι ἐπιχθονίων ἀνδρῶν μνηστεύοντο καὶ πόλλ' ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν, ἴφθιμοι βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος. ἰστέον δὲ 20 ὅτι ἀπειρος ὁ κύκλος καὶ ἡ σφαῖρα λέγεται ἢ διὰ τὸ μὴ πέρας διαφόροις ἀφορίζεσθαι κατὰ στέρησιν τοῦ α, ἢ διὰ τὸ πολλὰ πέρατα ἔχειν κατ' ἐπίτασιν τοῦ α. οὐ γὰρ ἂν ἔλθοι τις τοῦτο ἐπ' αὐτὸ πέρας ἴσως ἔχον διὰ τὸ ἰσοπέραστον εἶναι διὰ τὴν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς τὸ περίε ἴσην ἀπόστασιν κατ' ἰσότητα του α. οὕτως Ἀριστοφάνης Δαναΐσι· 25 δακτύλιον χαλκοῦν φέρειν ἀπείρονα ἔφη, δηλῶν τὴν σφενδόνην μὴ ἔχοντα πέρας καὶ διὰ τοῦτο ὁμοιομερῆ ὄντα. ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος τὰς ἐν κύκλῳ ἐστῶσας καὶ ἀπείρονα σχήματί φησιν ἴσασθαι· ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸν γέρασ κύκλῳ παρίστατε ἐν λόγῳ τ' ἀπείρονα εὖξασθε, τουτέστιν ἐν τάξει κατὰ κύκλον. ὁ γὰρ λόγος (?) 30 ἐστὶ τάξις, ἐπεὶ καὶ λοχαγὸς ὁ ταξίαρχος.

212. πῶς ἢ ἄλλους ἐξαπατῶσα ἀπατάται νῦν; ἢ ὅτι οὐκ ἀλεξιφάρμακον ἀπάτης ἠγείσθαι δεῖ τὸν κετόν· ἔστι γὰρ μόνης συνουσίας περι- 30 ποιητικὸς, φιλοτιμουμένη δέ φησι περὶ αὐτοῦ τὸ ὅ τι φρεσὶ κῆσι με- νοινᾷς (v. 221). οὐδὲν οὖν κωλύει αὐτὴν τε ἀπατάσθαι καὶ ἄλλους

B f. 190^b ad
 εἶοικε.
 L f. 303^b.
 Lp f. 228^b c. l.
 τὴν δ' αὐτε
 προσέειπε.
 Vict. f. 260^b.

31 Vict. s. ullo intervallo scholio v. 230 (v. ad p. 194, 15 sqq.) subiunctum ὅτι om. Vict. 32 οὐσίας Lp Vict. 33 φιλοτιμουμένης BL post μενοινᾷς add. Vict.: ὡς καὶ Ἀλκίνοους· cὺ μὲν δεδμημένος ὑπνω λέξαιε (sic) καὶ τὰ ἐξῆς 34 ἐκώλυεν Vict.

11. 12. Cf. Eust. H, p. 690, 43: καὶ ὅτι καθ' Ὁμηρον μὲν ἀπείρων ἡ ὄλη γῆ, ὃ ἔστι σφαιροειδῆς καὶ στρογγύλη.

22 sqq. οὐ γὰρ ἂν ἔλθῃ τις, τοῦτ' ἂν αὐτῷ πέρας ἴσως ἔχοι — ἢ διὰ τὸ ἰσοπέραστον εἶναι correxit Polak, p. 39.

31 sqq. Cf. Porph. O 13.

ἀπατᾶν δύνασθαι. ἢ δίδωσι τὸν κεστόν, ὅπως τῇ ἀπουσίᾳ τῆς Ἑρας ἀκίνδυνοι εἶεν Τρώες.

- *B f. 191^a ad 216 sqq. διὰ τί τὰ ἐρωτικά ἐν ἱμάντι φησὶν Ὅμηρος κατεστήχθαι· φιλότης. ἔνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἕμερος; φησὶν οὖν Κάτυρος, ὡς L f. 304^b. ἐπεὶ πληγῶν ἄξια δρῶνιν οἱ ἐρῶντες· Ἀπίων δέ, ἐπειδὴ δεσμοῖς εἰσί- 5
Cf. Paris. ap. Cramer., A. P. κασι καὶ βρόχοις οἱ ἔρωτες καὶ τὰ τῶν ἐρώτων πάθη· Ἀρίσταρχος III, p. 19, 29, δέ, ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος δικνεῖται τὰ ἐρωτικά πάθη τήκοντα τοὺς et H Q θ 288. ἐρῶντας καὶ ἀποξύνοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη.
- A c. l. Λήμων 230. διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν τῇ Λήμνῳ μάλιστα ὁ Ὑπνος διατρίβει; δ' εἰσαφίκανε. ῥητέον οὖν ὅτι Λήμνου μὲν ἦν δεσπότης Ἡφαιστος, γυνὴ δὲ τούτου 10
L f. 304^a. Χάρις, Πασιθέας δὲ τῆς Χάριτος ἀδελφῆς ἐρωτικῶς ἔχων ὁ Ὑπνος ἐκεῖ διέτριβεν. ταύτην οὖν αὐτῷ ἐπαγγέλλεται γυναῖκα δώσειν Ἑρα. δύναται δὲ καὶ φυσικώτερον λυθῆναι, ὅτι οἰνοφόρος ἡ Λήμνος, καθὼς λέγει νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι (H 467), τοῖς δὲ πολυποτοῦσι μάλιστα ὁ ὕπνος παρέπεται. 15
- B f. 191^b ad πολυοῖνων ὄντων καὶ φιλοῖνων τῶν Λημνίων εἰκότως ἐκεῖσε διατρίβει ὁ Ὑπνος· καὶ γὰρ πολλὴν ἔχουσιν οἶνον, ὥστε καὶ τοῖς Ἑλλήσι χορηγεῖν· καὶ γὰρ καὶ οἱ Λήμνιοι, ὡς οἱ παῖδες Αἰγύπτου, ὑπὸ τῶν γυναικῶν διὰ τὴν πολλὴν ἀναιροῦνται ἀκρασίαν. εἴωθε δὲ ὁ Ὑπνος ἐπὶ πάντας καὶ μᾶλλον ἐπὶ τοὺς μεθύσους ἐνδιατρίβειν. 20
- v. 231.
Lp 1. c., c. l. ἔνθ' Ὑπνω εὐμβλητο.

1 ἢ δίδωσι κτλ. in uno Vict. 3 L inc.: ἱμάντα ποικίλον ἔνθα δὲ οἱ θελήκτῆρια πάντα τέτυκτο, ἔνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης ἐν δ' ἕμερος ἐν δ' ὀριστός. ἀποροδοὶ διὰ τί κτλ. καὶ ante ἐν ins. L φησὶν ὁ Ὅμ. L post ἕμερος ins. ἐν δ' ὀριστός L Κάτυρος μὲν οὖν (om. φησι) ἐπεὶ L 6 δίκασαν pro εἰσάσει L πάθη, η e corr., B 9 L praem. ἀπορία, id. in marg. λύσις et infra ἱστορία 10 ὁ Ἡφ. L 11 ἀδελφός L ἐκεῖσε L 12 ταύτην δὲ αὐτῷ ἐπαγγέλλεται L 12 ἢ Ἑρα L λύεται δὲ καὶ φυσ. L 14 δ' om. A φέρουσιν A 15 ὁ om. A ἔπεται L 18 ὡς οἱ ins. Edv. Schwartz, de schol. Hom. ad histor. fab. pertinent., p. 14

3 sqq. Cf. ad Ξ 314 sqq.

4 Eust. Ξ, p. 979, 49: . . . αἰνιγμά φασιν αὐτὸν (τὸν κεστόν) εἶναι τοῦ πληγῶν καὶ ἱμάντων ἄξια τοὺς φανύλους ἐρῶντας πάσχειν.

6 Aristarchi nomen errori deberi contenderim, quamvis Lehrs, Ar. p. 200, pro genuino habuisse videatur. Quae Aristonico auctore de cesto Veneris ad eundem referuntur v. ibid., p. 193.

16 sqq. Transierunt amplificata in schol. Vict. f. 260^b: φίλοινοι γὰρ ὡς ἀπόγονοι Θόαντος τοῦ Διονύσου <Διονυσίου cod.>. καὶ Εὐνεως οἶνον πέμπει (H 468)· καὶ Ὀδυσσεὺς ἀπὸ Θρακῶν τὸν οἶνον δέχεται (σ 197)· καὶ οἱ σὺν Ῥήσῳ κοιμώμενοι ἀνθρώπησαν (K 470)· καὶ οἱ Λήμνιοι ὑπὸ τῶν γυναικῶν· καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἐν Λήμνῳ πίνουσι κρητῆρας ἐπιστεφείας οἶνοιο (Θ 230). ἢ διὰ Πασιθέαν τὴν γυναῖκα Ἡφαιστοῦ παρέστιν αὐτὸς λιπαρῶν τυχεῖν τῆς ἀδελφῆς· τὸ δὲ χαλκείον Ἡφαιστοῦ ἐν Λήμνῳ. οἱ δὲ ὅτι Φιλοκτήτης ἔδεδετο αὐτὸν <ἔδει τὸν αὐτὸν cod.> εἶναι ἐκεῖ διὰ τὰς ὀδύνας. οἱ δὲ ἐκ τύχης συντετυχηκέναι. τινὲς δὲ γράφουσιν ἐρχομένῳ κατὰ φῦλα βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. πῶς ἢ ἄλλους ἐξαπατᾶσθε κτλ. (schol. v. 212). — Cf. Eust. Ξ, p. 980, 58 sqq.

246. πῶς Ἡσιόδου (theog. 116) πάντων πρώτον εἰπόντος γεγενῆ- **B f. 191^b ad
 εθαι τὸ χάος, "Ομηρός φησι γεγενῆσθαι τὸν Ὕκεανὸν ποταμόν; ῥητέον γένεσις.
 οὖν ὅτι ἕκαστος εἴρηκεν ὡς ἐβούλετο, "Ομηρος δὲ φιλοσοφώτερον. L f. 305^a.
 γὰρ ὕδωρ τῶν πάντων ἢ ζωῆ, καὶ προέχει τῶν τεσσάρων στοιχείων, A f. 185^a.
 5 ὄθεν καὶ Πίνδαρος ἄριστον αὐτὸ φησιν.

267. v. schol. 2 ad lin. 17 sqq. allatum.

275. διὰ τί Ἥρας ὑποσχομένης τῷ Ὑπνῷ δύσειν θρόνον ἀρνείται, **B f. 192^a ad
 αἰτεῖται δὲ Χαρίτων μίαν ὄπλοτεράων; καὶ τί βούλεται ἢ ὄπλο- ὄπλοτεράων.
 τέρα Χάρις; ῥητέον οὖν· τὸν μὲν θρόνον ἀρνείται, ὅτι Ὑπνος θρόνου. L f. 304^b, II.
 10 οὐ δεῖται· Θανάτου γὰρ τὸ τοιοῦτον, περιφοίτητον δὲ ὁ Ὑπνος πάθος
 ἐστὶ καὶ τῶν ἐπιόντων καὶ τῶν ἀπιόντων. Χάριν δὲ αἰτεῖται οὐ προ-
 καταρκτικὴν ἀλλ' ἀμειπτικὴν· ἀνθ' ὧν γὰρ εὖ ποιεῖ ἀξιοῖ λαβεῖν τὴν
 ἀμοιβήν, οὐκ ἔξ ὧν αὐτὸς προκατήρχθη. αἱ μὲν οὖν προκατάρχουσαι
 Χάριτες εἶεν ἂν πρεσβύτεραι, αἱ δὲ ἀμειπτικαὶ ἔτι νεώτεραι· μεταγενέ-
 15 στερων γὰρ, καὶ διὰ τοῦτο νεώτερον, τὸ δεύτερον τοῦ προτέρου. διόπερ
 τῶν ὄπλοτέρων φησὶν αἰτεῖσθαι μίαν Χαρίτων.

*** φέρτερον τὸν κρείττω λέγει, τὸν φέρειν ἰσχύοντα, ποιήσας **B f. 139^a ad
 τοῦνομα ἀπὸ τοῦ φέρειν δύνασθαι μᾶλλον τὰ προσπίπτοντα. τούτου πρόφερε
 οὖν ἐν εἶδει ὁ ὄπλοτέρος, ὁ φέρειν μᾶλλον ὄπλον δυνάμενος. ἀντι- K 479.
 20 φερῖζει δὲ ὁ ἔξ ἐναντίας τῷ φέροντι ἀντιφέρων τὸ ἴσον. τὸ δ' αὐτὸ Lf. 219^b ib., II,
 cf. H Q₁ 276.

1 A (c. 1. Ὕκεανὸς ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται) praemittit verba: ἐπεὶ
 ἔξ ὑδάτων αἱ αὐξήσεις ὑπάρχουσιν, L inc.: ἀπορία. πῶς φησιν Ἡσιόδος πάντ.
 πρώτ. γεγ. τὸ χάος, "Ομ. δὲ φησιν Ὕκεανὸν τὸν ποταμόν; 1. 2 γεγενῆσθαι
 τὸν om. A; id. om. ποταμόν 3 μὲν post εἴρηκεν ins. A 4 prius τῶν om. A
 ὄλων pro στοιχείων BL 7 L praemittit ἀπορία, id. in marg. λύσις 9 ὅτι
 post οὖν ins. L 11 ἐστὶ πάθος L 17 lacunae in codd. vestigium non ex-
 stat; v. infra ad h. v.; L inc.: εἰς τὸ ἄλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερόν μένος, post
 λέγει id. ἤτοι ins.

1—5 Idem schol. ap. Cramer. A. P. III, p. 19, 22. — Ceterum dubito an
 non inter quaestiones referendum, sed e schol. A Ξ 201 ortum sit.

11 sqq. Cf. Chrysipp. de Gratiis (Philodem. de piet. c. 14; Diels, Doxogr.
 p. 547): . . . καὶ τὰς Χάριτας τὰς ἡμετέρας καταρχὰς καὶ τὰς ἀνταποδόσεις
 τῶν εὐεργεσιῶν . . . — De Aristarcho duo Gratiarum genera (πρεσβυτέρας
 et νεωτέρας) esse docente v. Lehms, p. 180.

17 sqq. Scholium in codd. nostris ad K 479 adscriptum, quod ad eum locum
 non pertinere apparet, veri simillimum est cum quaestione de verbi ὄπλοτέρος
 notione ad nostrum locum servata coniungendum esse. Inter utrumque scho-
 lium supplenda esse nonnulla liquet. — Duo praeterea scholia ex eodem fonte
 petita esse videntur, quamvis habeant quae aliunde fluxerint; agitur enim in iis
 de comparativa v. ὄπλοτέρος forma ratione ab ea quam locis huc collatis Por-
 phyrus sequitur nonnihil discrepante. Sunt autem haec:

1) **B f. 43^b ad ὄπλοτέρων Γ 108 (id. Lp f. 84^b): ὄπλοτέρος ὁ νεώτερος.
 ἔστι δὲ συγκριτικόν. ὡς δὲ τὸ νεώτερος καὶ πρεσβύτερος τύπων μὲν εἰσι συγ-
 κριτικὰ τῇ δὲ φωνῇ ἀντὶ ἀπλῶν παραλαμβάνονται, οὕτω καὶ τὸ ὄπλοτέρος
 τύπων μὲν ἔστι συγκριτικόν τῇ δὲ φωνῇ ἀνθ' ἀπλοῦ παραλαμβάνεται. γίνεται

καὶ ἰσοφαρίζει (Φ 194) λέγει, ἤτοι ἀπὸ τῶν φερόντων ἐναντία ὄπλα ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων· ἤλικες ἰσοφόροι (c 373). ἀπὸ τοῦ φέρειν δὲ καὶ τὸ ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερόν μένος (Κ 479), ὡς εἰ ἔλεγε τὸ ὄπλον, καὶ μὴ μοι δῶρ' ἔρατὰ πρόφερε χρυσεῖς Ἀφροδίτης (Γ 64).

B f. 192^b ad 295. 96. καὶ πῶς φησι παρ' Ὁκεανῷ αὐτὴν τρέφεσθαι (v. 202); ἢ φίλου.
L f. 230^a c. 1. τὸ ἀπιτάλλειν οὐκ ἐκ νηπίας, ἀλλὰ τὸ ἐπιμελῶς τρέφειν φησί· τοῦς οἶον ὅτε πρῶ- μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀπιτάλλ' ἐπὶ φάτνῃ (Ε 271). λάθρα τιστον.
Simil. Vict. οὖν ἐμίγη, ὅτε δὲ ἐταρταρώθη ὁ Κρόνος, ὡς παρθένος ὑπονοουμένη ἐξεδόθη Διὶ παρὰ Τηθύος καὶ Ὁκεανοῦ

B f. 192^b ad 304—6. ἀθετούνται οἱ κτήχοι ὡς ἀμβλύνοντες τὴν ἐπιθυμίαν Διός. ἐρχομαι v. 301. κακῶς· οὐ γὰρ ἡμβλύθη· περὶ ἀφροδισίων γὰρ λέγουσα ἐπιτείνει τὸ Lp v. 300. πάθος καὶ τὸν πόθον πλεον ἐξάπτει. ἄλλως τε λέγονται, ἵνα μὴ ὕστερον αἰτία ἢ ὡς εἰς τοῦτο ἐπίτηδες ἔλθοῦσα.

*B f. 192^b ad 295. 96. καὶ πῶς φησι παρ' Ὁκεανῷ αὐτὴν τρέφεσθαι (v. 202); ἢ φίλου.
L f. 230^a c. 1. τὸ ἀπιτάλλειν οὐκ ἐκ νηπίας, ἀλλὰ τὸ ἐπιμελῶς τρέφειν φησί· τοῦς οἶον ὅτε πρῶ- μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀπιτάλλ' ἐπὶ φάτνῃ (Ε 271). λάθρα τιστον.
Simil. Vict. οὖν ἐμίγη, ὅτε δὲ ἐταρταρώθη ὁ Κρόνος, ὡς παρθένος ὑπονοουμένη ἐξεδόθη Διὶ παρὰ Τηθύος καὶ Ὁκεανοῦ

δια τί ἢ Ἥρα, ὅτε μὲν μετὰ τοῦ Διὸς ὦχето ἐπὶ τὸν Ὁκεανὸν (A 423), οὐ διέλυσε τὴν Τηθὺν καὶ τὸν Ὁκεανόν, ὕστερον δὲ ἡμέραις [πέντε ἢ] δεκαπέντε ἐπεχείρει ἐπὶ τοῦτο πορεύεσθαι; οὐ γὰρ δὴ μετ' ἐκείνας γε διηνέχθησαν· πάλαι γὰρ φησιν αὐτοὺς ἀπέχεσθαι εὐνῆς καὶ φιλοτήτος. ἢ οὐ λέγει ὁ ποιητὴς ὅτι ἐπορεύετο ἐπὶ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι 1 ἐναντίον L 3 ἀλλὰ γε δὴ B, ἀλλὰ σε δὴ L 7. 8 τοὺς μὲν δὴ αὐτοὺς Lp 9 ἐμίγη, ὡς παρθένος δὲ ὑπονοουμένη ὅτι (sic) ἐταρταρώθη ὁ Κρ. ἐξεδόθη κτλ. Lp 10 quae post Ὁκεανοῦ de Volcano Iunonis filio et de nuptiarum apud Samios ritu leguntur, casu cum quaestione coaluisse videntur; eadem ab Eust. (p. 987, 6 sqq.) ita afferuntur, ut quaestio vestigium appareat nullum 17 δεκάπεντε vel δεκάπεντε ἢ ἔΞ Düntzer, Zenod. p. 197, 8; πέντε ἢ δέκα πέντε codd., quam dittographiam e πεντεκαίδεκα et δεκαπέντε ortam esse liquet ἐπιχείρει ἐπὶ ταῦτα L 19 ἐπὶ τοιοῦτο L

οὖν παρὰ τὸ ὄπλον, ὃ μᾶλλον ὄπλα φέρειν δυνάμενος, ὡς πρὸς τὸν γέροντα (transierunt haec in Epimerism. An. Ox. I, p. 322, 6 et, admixtis aliis, Etym. M. 628, 24), et

2) L f. 305^b ad Ξ 267: οὐ πιθανὸν δύο γένη Χαρίτων νομίζει. ἀλλὰ τῷ Ἥραιστω τῆς προτέρας γεγαμημένης, ταῖν λοιπαῖν <λυκαίαν? cod.> δυοῖν δώσειν φησὶ τὴν ἑτέραν. ἢ τὸ ὀπλοτεράων οὕτως λέγει· αἷς αἰεὶ συμβέβηκεν εἶναι νέαις, ὡς τὸ αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν (Γ 108).

11—14 Paullo aliter Vict. v. 301 (f. 264^a): ἀθετοῦσιν ὡς ἀμβλύνοντας τὴν ἐπιθυμίαν Διός. ἀλλ' οὐκ ἡμβλύθη, τοῦ κεστοῦ ἐπιτείνοντος. ἄλλως τε περὶ ἀφροδισίων λέγουσα ἐπιτείνει τὸν πόθον καὶ πλείονα ἐξάπτει. — Hiller (Phil. XXVIII, p. 102) recte monuit, causam ἀθετήσεως hic allatam a schol. Ariston. v. 304 alienam esse.

15 sqq. † B f. 192^b ad ἄκριτα Ξ 304 (id. Lp f. 230^a c. 1. ἄκριτα νεῖκεα λύσω, et Vict. f. 264^a): καὶ πῶς ἐν τῇ Α μετὰ τῶν θεῶν ἔλθοῦσα ἐς Ὁκεανόν οὐ διήλαξας <—ξε Lp> τὴν ἔριν; ἀλλ' ὅτι οὐ <om. Lp> σὺν αὐτοῖς ἦν· δῆλον ἐξ ὧν ἀπ' οὐρανοῦ πέμπει τὴν Ἀθηνῶν παύσουσαν τῶν στρατηγῶν τὴν ἔριν.

17 Cf. Porph. Σ 125.

σκηπτομένη τούτο ἔπλαττε· τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήδα
 πότνια Ἥρα (Ξ 300), καὶ

ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρεῖη πολυπίδακος Ἴδης
 ἐστάς, οἳ μ' οἴουσιν ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν

5 (v. 307. 8). οὐδαμοῦ δὲ ἦσαν οἱ ἵπποι, ὥστε οὐδ' ἡ πορεία ὄντως ἐπὶ
 τούτο παρεσκεύασται. ἔπειτα οἱ Αἰθίοπες παρὰ τὸν Ὠκεανὸν οἰκοῦσιν.
 Ὠκεανὸς δὲ καὶ τὸ ὕδωρ καὶ ὁ θεός, καὶ οὐχ ὁ τῷ ὕδατι ἐντυγχάνων
 κύκλῳ πᾶσαν περιθέοντι τὴν γῆν πάντως καὶ τῷ θεῷ ἐντυγχάνει κατὰ
 πᾶν μέρος τοῦ ὕδατος. οὐδ' ἔλθοῦσα μετὰ τοῦ Διὸς ἐπ' ἄλλα ἂν
 10 ἀπήλθε, πάρεργα ἐκάτερα ποιουμένη καὶ ἐγκαταλιποῦσα τὸν ἡγεμόνα,
 ᾧ πάντες οἱ ἄλλοι θεοὶ ἠκολούθουν·

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας

(A 423) καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ταῦτα μὲν δόντες αὐτῇ ἀπεληλυθέναι μετὰ
 τοῦ Διὸς οὕτω λύομεν· ὅτι δὲ οὐκ ἀπεληλύθει, δηλοῖ τὸ ὀργιζομένῳ
 15 Ἀχιλλεῖ παραγινόμενῃ τὴν Ἀθηνᾶν λέγειν ὑφ' Ἥρας πεπέμφθαι (A 194).
 πῶς οὖν, εἰ μὴ ἀπήλθον καὶ αὐταὶ, εἴρηται θεοὶ δ' ἅμα πάντες
 ἔποντο (A 424); καὶ διὰ τί φήσας πάντας τοὺς θεοὺς εἰς Αἰθιοπίαν
 ἐληλυθέναι, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο, τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τοῦ οὐρα-
 20 νοῦ φησιν ἐλθεῖν παρὰ τῆς Ἥρας πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα; μήποτε δὲ συλ-
 ληπτικῶς εἴρηται ἀπὸ τοῦ πλείστου τὸ πᾶν. ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἡγε-
 μόνων τῶν Ἀχαιῶν εἰπὼν ὅτι πάντες ἐκάθευδον — ἄλλοι μὲν παρὰ
 νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν εὐδον παννύχιοι (K 1) — ὅμως
 ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐρηγορότα καὶ τὸν Μενέλαον — οὐδὲ γὰρ
 αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν (K 25) —, οὕτως ἐκ τοῦ
 25 πλείστου τὸ πάντας ἠκολουθηκέναι τοὺς θεοὺς τῷ Διὶ εἴρηκεν· οὐ γὰρ
 δὴ θεῶν ἔμελλεν ὁ οὐρανὸς καταλείπεσθαι ἔρημος.

1 προσέφη L 5 οἱ om. L 5. 6 ἐπὶ τούτου L 9 οὐδ' ἔλθοῦσα Bkk;
 8 διελθοῦσα codd. 10 ἐπήλθε L 13. 14 καὶ ταῦτα — λύομεν nov. schol. L
 14 ὅτι οὐκ ἀπεληλ. L, nov. schol. incipiens 15 παραγινόμενῃ L 17 in-
 cipiunt B¹L¹Lp: διὰ τί φήσας πάντας τοὺς θεοὺς εἰς Αἰθ. ἀπεληλυθέναι κτλ.
 18 ἀπεληλυθέναι etiam L 19 ἐληλυθέναι L¹ 19. 20 ἀεὶ ποτε συλλ. εἴρ. L¹
 22 πανύχιοι L¹ 23 μενέλεων B¹L¹ 24 βλεφάροις BLL¹Lp 25 τῷ Διὶ
 om. L¹ εἴρ, suprascrpt. η, B¹, εἴρη Lp 26 ἔρημος ἔμελλε καταλείπεσθαι
 ὁ οὐρανὸς B¹Lp, ἔμελλεν ἔρ. κατ. ὁ οὐρ. L¹ post ὁ οὐρανὸς in B¹ signum
 scholii finiti; sequitur, neque tamen ita ut novo signo praeposito ad textum
 referatur, allegorica versuum A 194. 95 interpretatio (ap. Dind. III, p. 40,

19 sqq. † B f. 14^a ad χθιζὸς A 424 (id. Lp f. 61^a c. l. χθιζὸς): . . . τὸ δὲ
 πάντες συλληπτικόν <—κῶς Lp>, ὡς τὸ ἀριστῆες Παναχαιῶν <παν ἀχαιοὺς Lp>
 εὐδον παννύχιοι <om. εὐδ. πανν. B>. καὶ γὰρ Ἀθηνᾶ πρὸ ὀλίγου ἐξ οὐρανοῦ
 κατήλθε πεμφθεῖσα ὑπὸ Ἥρας. Cf. Porph. Ξ 434, O 189 et schol. B f. 9^b ad
 δαίμονας A 222 (id. Lp f. 57^a c. l. δαίμονας ἄλλους): δαίμονας <om. Lp> τὸν τῶν
 δαιμόνων τόπον μετωννικῶς ἐκάλεσεν. ἢ μόνους τοὺς ἄρσενάς φησι τῷ Διὶ
 πρὸς Αἰθιοπίαν ἔπεσθαι καὶ τὰς θηλείας καταλείψθαι. ἢ ὅτι τὸ <om. Lp>
 πάντες ἐκείσε ἀντὶ τοῦ οἱ πλείους τέτακται.

- B f. 193^a ad 314 sqq. τίνος ἔνεκεν τοσοῦτον ἀκρατῆ παρίστησι τὸν Δία, ὡς μὴ πύποτέ μ' δύνασθαι κρατεῖν ἑαυτοῦ; φαμέν οὖν ὡς ἀπελογήσατο περὶ τούτου ἐν ὧδε.
L f. 307^a. οἷς φησιν ἅ τ' ἔκλεψε νόον (v. 217). ἄλλως τε διδάξει βούλεται
- Lp f. 230^b c. 1. τοὺς νέους ὁ ποιητὴς ὅσον ἐστὶ χαλεπὸν μὴ κρατεῖν τῶν παθῶν, ὅπου οὐ γὰρ πύποτ' καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατῆς πάθει νικηθεὶς ἐζημιώθη τὴν ὄνησιν, ἣν ἐξ ἀγρυπνίας περιεποιήσατο.
- B f. 193^b ad 345. πῶς οὖν ὁ Ὑπνος δικνεῖται διὰ τοῦ νέφους; ἢ οὐχ ὁ σωπέλεται φάος ματοειδῆς ὕπνος ἀλλὰ τὸ πάθος.
- B f. 193^b ad 357—60. πόθεν μαθῶν ταῦτα ἀπαγγέλλει; ἢ συνῆκεν ἐκ τοῦ εἰρημένου ὑπὸ τῆς Ἑρας· ἢ φῆς ὡς Τρώεσσι ἀρηγέμεν εὐρύοπα 10 Ζῆν' (v. 265);
- B f. 194^a ad οὐκ ἀναγκαίως, φασὶ, τὸ ἀπόρρητον ἐξήνεγκεν. ἢ πρὸς τὸ θαρραλεώτερον ποιῆσαι Ποδοιδῶνα τὴν τέχνην τῆς Ἑρας ἐδήλωσεν.
- *B f. 195^b ad 434. ἐναντίον δοκεῖ τὸ ἅμα μὲν φάναι Ξάνθου δινήεντος, ὃν δινήεντος.
L f. 310^b, II. ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς, ἅμα δὲ ἐπὶ τοῦ Ὀκεανοῦ φάναι (Φ 196)· 15
*B f. 283^b ad ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα.
Φ 194 (B¹).
L f. 441^a (L¹).

4 ὁ ποιητὴς τοὺς νέους Lp ὅπου γε Lp 6 addunt LLp: τὸ δὲ οὐδὲ γυναικός ἀντὶ τοῦ θνητῆς κτλ., quae in B alio scholio ad v. 315 relato continentur 14 B¹, quod inc.: ἐναντίον δὲ δοκεῖ κτλ., subiunctum est scholio manus prioris ad κρείων Φ 194, signo quod ibi erat scholii finiti eraso 16 δ' ἐπὶ B¹L¹

15—21), quae in eodem codice ab eadem manu scripta in inferiore eiusdem paginae margine recurrit, neque in codd. L et Lp, qui item ad h. v. retulerunt, cum quaestione cohaeret; exstat etiam in cod. A et ap. Matr. A. Gr. II, p. 407, 27, ubi ζήτημα illud non exstat. Apparet igitur eam ad Porphyrium referri non posse.

1—6 Cf. Plat. Rp. III, p. 390 B. — Ex eodem cum hoc scholio, cui Vict. f. 264^a simillimum est, fonte petitum esse videtur B f. 191^a ad *πάρφασις* Σ 217 (id. Lp f. 228^b c. 1. *πάρφασις*, Vict. f. 259^b): *προκατασκευάζει* <προπαρρασι. Lp Vict.> *διὰ τούτου ἵνα μὴ θαυμάζωμεν, εἰ Ζεὺς ἠπάτηται. καὶ ἐπὶ θυμοῦ δέ φησιν οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύνα περ φρονεόντων* (I 554). *διδάσκει δὲ ὡς, εἰ καὶ συνετός εἴη τις, ἀλλοικεταὶ τοῖς τοῦ νοῦ πάθεσιν, εἰ μὴ ἐαντῶ* <ἐαντοῦ Lp> *προσέχοι* <ante σ ras. unius litt. B> . . . , cf. Eust. p. 979, 45 sqq. Ceterum haud scio una utrumque scholium cum quaestione v. 216 sqq. cohaeserit.

7. 8 Idem schol. in Lp f. 231^a c. 1. *ὀξύτατον* et Vict. f. 265^b. — Cf. Porph. B 447 (p. 42, 24), Θ 1 (p. 113, 21), I 1 (p. 127, 27).

9—13 Utrumque scholium, quod vix dignum esse, quod inter quaestiones referatur, dicas, coniunctum in cod. Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 374, legitur; prius etiam L f. 308^b et Lp (c. 1. *πρόφρων νῶν*) f. 231^a, alterum L l. c., Lp (c. 1. *παρήφασην*) f. 231^b, Vict. f. 266^a exstant, sine ulla fere lectionum varietate, nisi quod lin. 12 Lp *φησι* habet. — Veri simile est ex eodem fonte manasse:

B f. 193^b ad *ἐρέων* Ξ 355 (id. Lp f. 231^a c. 1. *θέειν ἐπὶ νῆας*): *διὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἐρωμένης καὶ ἅ μὴ κλεύεται ὁ Ὑπνος ποιεῖ· οὐ γὰρ ἐστι τῶν συμμαχούντων, ὡς οὐδὲ Ἥλιος οὐδὲ ἠ* <om. Lp> *Δημήτηρ* <η ante σ in ras. B>. 14 sqq. Quattuor scholia ex eadem quaestione paullo aliter aliud ex-

λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως καθ' ἑκάτερα· καὶ γὰρ τὸ πάντες δύναται λέγειν ἀντὶ τοῦ πλείους, καὶ ποταμὸς ὁμωνύμως λέγεται ὃ τε θεὸς καὶ τὸ ρεῦμα, ὥστε τὸν μὲν θεὸν ἐκ Διὸς εἶναι, τὸ δὲ ρεῦμα ἐξ Ὀκεανοῦ· λέγεται γὰρ ὁ Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

5 πῶς ποτὲ μὲν λέγει· τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει ****, ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ (Φ 194—6), ἐτέρωθι δὲ ***B f. 195^b.**
 3 Ἐάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς; ἢ δὲ λύσις ἐκ **L f. 310^b.**
 τοῦ προσώπου· τὸ μὲν γὰρ ἐκ Διὸς εἶναι ὁ ποιητὴς λέγει, ἐξ Ὀκεανοῦ δὲ ὁ Ἀχιλλεύς. οὐδὲν οὖν ἄτοπον ἐν διαφοροῖς προσώποις διαφωνίαν
 10 συνίστασθαι.

πῶς μετέπειτά φησιν ἐπὶ τοῦ Ὀκεανοῦ ἐξ οὗ περ πάντες πο- **B f. 279^b ad**
 ταμοί, νῦν δὲ Διὸς τὸν Ἐάνθον γενεαλογεῖ; ῥητέον δὲ ὅτι τοῦ μὲν **τέκετο Φ 2.**
 ὡς θεοῦ τιμωμένου πατὴρ ὁ Ζεὺς, τοῦ δὲ ρεύματος χορηγὸς Ὀκεανός, **L f. 435^b.**
 ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ **** πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 15 ἢ διὰ τὸ πλέων χειμάρρων εἶναι τὸν Ἐάνθον Διὸς αὐτόν φησι. φησι

1 ἂν om. L¹, λύεται δ' ἐκ B¹ καθ' ἕτερον B¹L¹ οὐ pro καὶ L 2 ὁμώ-
 νυμος L¹ 3 post Ὀκεανοῦ B¹: Ζεὺς γὰρ πατ. ἀνδ. τε θεῶν τε 4. 5 post
 θεῶν τε addito signo scholii finiti (:—) eadem manus B pergiti: ἄλλως: πῶς
 ποτὲ κτλ.; eodem modo L, nisi quod πῶς om. 5 λέγει, alter. ε ex o corr., L
 6 excidisse in codd. versum οὐδὲ βαθυρρεῖται μέγα σθένος Ὀκεανοῖο apparet
 ἐτέρωθεν B 12 ὅτι om. L 13 ἀρχηγὸς pro χορηγὸς conl. Kamm., p. 104
 14 lacuna quam statui in codd. non significatur; Kamm. verba πατὴρ — θεῶν
 τε post ὁ Ζεὺς (lin. 13) transposuit 15 πλέων, w e corr., B, πλέον χειμάρων L

cerpta huc contulimus, quamquam veri haud dissimile est, quaestionem con-
 iunctam olim fuisse cum altera illa argumenti simillimi ad Π 174 edenda (cum
 qua maxime conferenda p. 199, 15; 200; 5; cf. Eust. Φ, p. 1219, 31: *ἰστέον δὲ
 καὶ ὅτι τὸ ὃν τέκετο Ζεὺς διαλελυμένη ἐρμηνεῖα ἐστὶ τοῦ Ἐάνθου διπε-
 τῆς, ὅπερ ἐν τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ*. Simil. id. Ξ, p. 996, 40).

1 Cf. Porph. Ξ 304—6, p. 197, 20.

3 †L f. 310^b ad Ξ 434: *ἰδίως μὲν τὸν σωματικὸν Ἐάνθον Διὸς γενε-
 λογεῖ, τὸν δὲ ποταμὸν Ὀκεανοῦ, λέγων ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ
 πᾶσαι θάλασσαι καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεῖατα μακρὰ <μικρὰ cod.>
 νάουσιν*. Idem A f. 189^a ibid. (c. l. Ἐάνθου δινήεντος): *..... ἰδέως <sic>
 δὲ κτλ.*, ubi item *πᾶσαι θάλασσαι*. — Cf. Porph. © 1, p. 114, 18.

8 Cf. Porph. Z 265, p. 100, 4.

11 sqq. Scholio huic quidem, quod idem fere in Vict. (f. 385^a) legitur, si-
 millimo vel eodem melius tradito usus est Eust. Φ, p. 1219, 19 sqq.: *ὅτι ἐν
 τῷ εἰπεῖν ὁ ποιητὴς πρόρον Ἐάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο
 Ζεὺς, Διὸς τὸνον τὸν Ἐάνθον φησίν, ἀλληγορικῶς μὲν, ἐπεὶ διπετῆς, φασίν, ὁ
 Ἐάνθου καὶ τὸ πλέον χειμάρρος, ἐξ ἀερίων, ὃ ἐστὶ δῖων, τοντέστιν ὀμβρίων,
 ὕδατων πληθυνόμενος, μυθικῶς δὲ, ὅτι θεὸς μὲν τοῖς ἐγχωρίοις ὁ Ἐάνθου, Ζεὺς
 δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. οἱ δὲ φασίν ὅτι τοῦ μὲν δαιμονίου Ἐάνθου
 Ζεὺς πατὴρ, τοῦ δὲ ρεύματος Ὀκεανός, ἐξ οὗ πάντες ποταμοί, ὡς μετ' ὀλίγα
 ἐρεῖ ὁ ποιητὴς*.

15 sqq. Verba miserrime tradita idem fere videntur dicere velle, quod ver-
 bis p. 200, 6 continetur, v. Eust. l. supra allato.

γούν ὀρόθυνον ἐναύλους (Φ 312)· ὄν ρά τ' ἔναυλος ἀποέρρη (Φ 283).

*B f. 279^b ad διὰ τί, πάντων τῶν ποταμῶν ρεόντων ἐξ Ὀκεανοῦ, μόνον τὸν
 ἀθάνατος ib. Ξάνθον ὁ ποιητῆς φησιν ὄν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς; πῶς οὖν καὶ
 L f. 435^a. Ὀκεανοῦ καὶ Διὸς παῖς; ῥητέον οὖν ὅτι εἰκότως ἂν καὶ Διὸς καλοῖτο 5
 A Φ 1 c. l. παῖς, εἶγε οἱ ὄμβροι μὲν ἐκ Διός, ὄμβρω δὲ οὗτος αὖξεται . . .
 πόρον.

O

B f. 197^b ad 13 sqq. Πῶς ὁ κεστὸς αὐτὸν οὐκ ἐπράυνεν; ἐρώτων μόνον ἐστὶ κινη-
 ὑπόδρα. τικός, οὐκ ἄλλων. ἄλλως τε ἢ περὶ αὐτὸν ἀπάτη ὑπεροχῆς ἦν ἐλάτ-
 L f. 314^b. τωσις, καὶ μετὰ τοσαύτας ἀπειλάς. εἰκότως δὲ χαλεπαίνει, ψευδῆς πρὸς
 Lp f. 235^a c. l. ὑπόδρα. Θέτιν ἀποδειχθεὶς καὶ Ἔκτορα. 10

A c. l. ἢ οὐ . . . ἐζήτηται δὲ διὰ ποίαν αἰτίαν οὕτως ἀσχήμωσ ὑβρίζει τὴν
 μέμνη ὅτε τ' Ἦραν ὁ Ζεὺς διὰ θνητὸν Ἡρακλέα· φησὶ γὰρ ἢ οὐ μέμνη ὅτε τ'
 ἐκρέμω; ῥητέον δὲ ὅτι φιλοσοφεῖ Ὀμηρος· μυθικῶς γὰρ Ζεὺς ἐνταῦθα
 (v. 18). ὁ αἰθῆρ οὐρανοῦ τοῦ περὶ τὸν ἀέρα δεσμός ἐστιν, ὁ ἄγων τὰ ὑγρά καὶ
 Cf. schol. min. ἐξ αὐτοῦ δεσμεύων τὰ πάντα· μετ' αὐτὸν δὲ ἐστὶν ἀήρ μέσος γῆς καὶ 15
 αἰθέρος, ὃ δεῖ νοεῖν ἡμᾶς τὴν Ἦραν ὑπάρχειν· τοῦ δ' ἀέρος ἐκκρέ-
 μαται ὕδωρ τε καὶ γῆ, οὐς δὴ νῦν ἄκμονας λέγει παρὰ τὸ ἀκοπίατα
 εἶναι τὰ στοιχεῖα. καλῶς οὖν οὐ δύνανται οἱ θεοὶ τὸν δεσμὸν λύσαι·
 ἰσχὺς γὰρ τῶν ὄλων τὸ συνδεδέσθαι . . .

B f. 198^b ad 56—77. ἀθετοῦνται ὡς περιττοὶ εἴκοσι καὶ δύο στίχοι, ὅτι οὐκ 20
 ὄφρ' ἢ μὲν. ἀρεστοὶ Ἦρα, καὶ ὅτι οὐκ ἐμπίπτουσι ταῖς ναυσὶν Ἀχιλλέωσ, καὶ εἰ
 L f. 316^a. ἔκρινεν ἀπολέσθαι Καρπηδόνα, τί ἐκεῖ (Π 433) οἰκτίζεται; καὶ ἡ πα-
 Lp f. 236^a c. l. λιώσις οὐκ ὀρθῶς· ἀφ' οὗ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐξῆλθεν, οὐκ ἐτράπησαν
 πέσωνιν (v. 63). Ἀχαιοί. καὶ τὸ Ἀθηναίης διὰ βουλάς· διὰ τί γὰρ μὴ Ἦρας, καίτοι
 Vict. f. 273^a.

1 ἀποκείχη L 3 A, ubi nonnulla praecedunt huc non pertinentia, inc.:
 διὰ τί δὲ πάντ. κτλ. ἐξ Ὀκ. ρεόντων A 4 post οὖν A ins. φησὶ 5 καὶ
 ῥητέον ὅτι L ἂν om. B 6 addunt codd. ἱστορίαν de origine Scamandri;
 eadem fere inter schol. **B ad Y 74 legitur 7 ἐπράυνε; ῥητέον οὖν ὅτι ἐρ. L
 ἐρώτων Lp 10 Ἔκτορος L 15. 16 καὶ ἀέρος A (Dind.), καὶ αἰθέρος Vill.
 20 οἱ κβ' οὔτοι στ. L καὶ δύο om. Lp 22. 23 παλλίωσις B 24 διὰ τί μὲν
 γὰρ Ἦρ. L, διὰ τί γὰρ καὶ Ἦρ. Lp

6 Cf. ad p. 198, 15 sqq.

7 Eadem fere schol. Vict. h. l. (f. 271^b) habet. — Cf. Porph. § 212.

11 sqq. Cf. Heraclit. c. 40 et Plut. V. H. c. 97 et Prolegg. cap. III, 2.

20 sqq. Egitur de hoc scholio et multis quae ad hunc librum tradita sunt
 similibus in Prolegg. cap. III extr. — Causas ἀθέτησεως ab Aristonico accuratius
 relatas male h. l. afferri Hiller, Phil. XXVIII, p. 103, docuit; idem monuit, co-
 haerere cum scholio videri schol. Vict. O 90 (f. 274^a): συμβάλλεται πρὸς τὴν
 ἀθέτησιν τὴν πρώην· εἰ γὰρ ἦν ἀκούσασα τὰ περὶ τῆς ἀλώσεως, οὐκ ἂν
 κατηπεύχθη. τάχα δὲ τεταραγμένη ὑπέστρεψε δι' ὑπόμνησιν τῆς ἀτιμίας.

παρούσης; ῥητέον οὖν ὅτι τὸ σχῆμά ἐστι προανακεφαλαίως, ὡς Ὀδυσσεὺς προαναφωνεῖ Τηλεμάχῳ τὴν μνησθηροκτονίαν (π 281 sqq.), ἀλλ' οὐδὲν ἦσσαν καὶ διὰ τῶν πρακτικῶν αὐτίκα διηγεῖται. εἰς δὲ τῇ Ἡρα, εἰ καὶ μὴ νῦν τερπνά, ἀλλ' οὖν γε χαρὰς περιποιητικὰ τὰ λεγόμενα. 5 πεσεῖν δὲ εἰς τὰς ναὺς ἀντὶ τοῦ δεηθῆναι Ἀχιλλέως, ὡς φαμεν· ἐνέπεσεν εἰς τὰς χεῖράς σου. οἰκτίζεται δὲ καὶ τὸν Ἔκτορα κρίνων σὺν τῇ Ἰλίῳ ἀπολείσθαι (X 168 sqq.). πόθεν δὲ δῆλον, εἰ μετὰ θάνατον Ἀχιλλέως γεγόναι τροπαί; τό τε Ἀθηναίης, ἐπεὶ σὺν Ἐπειῷ τὸν ἵππον ἐποίησε. πρὸς δὲ τούτοις παραμυθεῖται τὸν ἀκροατὴν, τὴν ἄλλω 10 Τροίας κκιαγραφῶν αὐτῷ. τίς γὰρ ἂν ἠνέσχετο ἐμπιπραμένων τῶν Ἑλληνικῶν νεῶν καὶ Αἴαντος φεύγοντος, εἰ μὴ ἀπέκειτο ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐντυγχανόντων ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράξαντες κρατηθήσονται ποτε.

φασὶ δὲ (οἱ ἐξηγηταὶ) καὶ ὅτι ὁ [Μαλλώτης] Ζηνόδοτος τὰ ἐκ **Eust. O,**
τοῦ Πάτροκλον κτενεῖ φαίδιμος Ἐκτωρ καὶ ἐξῆς ἕως τοῦ λις- **p. 1006, 2 sqq.**
15 σομένη τιμῆσαι Ἀχιλλέα Εὐριπίδειῳ λέγει εὐοικεῖναι προλόγῳ, ἀφελῶς προαχθέντα καὶ εἰς οὐδὲν δέον ἀφηγηματικῶς. ὅτι δὲ οὐδὲ εὐτελεῖς οἱ τοῦ χωρίου τούτου στίχοι καὶ ὅτι οὐκ ἀθήης ἢ πρὸς τὸ πρῶτον ἀπάντησις καὶ ὅτι μὴ κωλυθέντες οἱ Τρῶες ἐνέριψαν ἂν τοὺς Ἀχαιοὺς ταῖς τοῦ Ἀχιλλέως ναυσί, διὸ καὶ δοκοῦσιν ἕως καὶ εἰς 20 αὐτὰς φυγεῖν οἱ Ἀχαιοί, καὶ ὡς, εἰ καὶ Πάτροκλος παρεκλήτευσεν, ἀλλ' εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς ὤπλιεν, οὐκ ἂν ἐκεῖνος τοῖς Ἀχαιοῖς ἐβοήθησε, διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς ἀναστήσειν ἐκεῖνον λέγεται καὶ ὅτι πολλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ κείται ἄπαξ εἰρημένα, οἷς συνεισάκτεον καὶ τὸ Ἴλιον αἰπύ καὶ τὸ πτολίπορθος Ἀχιλλεὺς, οὐ διὰ τὴν Ἴλιον ἀλλὰ διὰ τὰς τρεῖς 25 πρὸς ταῖς εἰκοσιν, ἅς πολεμαρχῶν εἶλε (I 328. 9), δῆλόν ἐστι.

90. v. ad p. 200, 20 sqq.

128. οὐ δεῖ στίζειν ἐν τῷ φρένας ἠλέ, εἶτα καθ' αὐτὸ λέγειν **L f. 318^a.**

1 τὸ om. Vict. οὖν post Ὀδ. ins. Vict. 3 οὐδὲν ἴσοι BLLp 4 τρεπνά ***B f. 200^a (inde**
Lp 5 εἰς om. Lp 6. 7 οἰκτίζεται — ἀπολείσθαι e Vict. dedi, nisi quod καὶ **a p. 202, 1). Cf.**
inserui; reliqui codices: οἰκτίζεται δὲ (γὰρ Lp) Καρπηδόνα κρίνων μὴ ἐν Ἰλίῳ **Phil. XVIII,**
ἀπολείσθαι <corr. ex ἀπολέσθαι Lp> 8 Ἀθηναίη BLpV 11 νηῶν BLp **p. 345, II.**
27 L in lemm.: τὸ μαινόμενε φρένας ἠλέ διέφθειρας

5 Verbi ἐμπίπτειν εἰς τινα usum, ut sit „potestati alicuius se committere, tutela alicuius confidere“, haud scio an uni LXX praebeant (cf. Prolegg. IV): Regg. IV, 25, 11: καὶ τὸ περισσὸν τοῦ λαοῦ τὸ καταλειφθὲν ἐν τῇ πόλει καὶ τοὺς ἐμπεπτωκότας, οἳ ἐνέπεσον πρὸς τὸν βασιλέα Βαβυλωνος, μετῆρε Ναβουζαρδάν ὁ ἀρχιμάγειρος, coll. Jerem. 38, 19: καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Ἰερεμίᾳ· ἐγὼ λόγον ἔχω τῶν Ἰουδαίων τῶν πεφευγόντων πρὸς τοὺς Χαλδαίους κτλ.

8 Cf. B f. 198^b ad ἔπειτα O 69 (id. Lp ibid.): οὐ πρὸ τοῦ Ἀχιλλέα ἐξελεθεῖν ἦ καὶ μετὰ τὸ ἐξελεθεῖν, ἀλλὰ μετὰ τὸ τελευτῆσαι Ἐκτορα· ἐξελεθόντος γὰρ Ἀχιλλέως οὐκ ἦν παλιώξιος.

13 sqq. Cf. quae de h. l. in Prolegomenis cap. III extr. attulimus, ubi etiam de v. Μαλλώτης, quod recte Duentzer, de Zenod. stud. Homer., p. 24, desesse videtur, egimus.

27— p. 202, 9 Simillimum quidem, ita tamen ut sub finem habeat quae

διέφθορας, ἀλλ' ὄλον συνάπτειν τὸ φρένας διέφθορας, ἡλέ. αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπάγει πρὸς μὲν τὸ μαινόμενε·

ἢ νύ τοι αὐτως οὐατ' ἀκουέμεν ἐστί,
πρὸς δὲ τὸ τὰς φρένας διέφθορας, ἡλέ·

νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.

5

ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ μαινόμενε τὸ τὰς φρένας διεφθάρθαι κατηγορήσεν, ἐπὶ δὲ τοῦ κούφου καὶ μὴ βεβαίου τὸ [ἡλεός, τὸ] ἀεσίφρων. τοῦ δὲ ἡλεεῖ εἶτε ἀποκοπή ἐστὶν εἶτε συγκοπή· γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἄλλην, ἵνα ἢ πεπλανημένε.

B f. 200^b ad
αὐτάρ.

L f. 319^a.

Lp f. 237^b c.1.
αὐτὰρ ἐπὴν.

Simil. Vict.

f. 276^a.

147. 48. οἱ δύο ἀθετοῦνται· ἔστι γὰρ ἐμβρόντητον τὸ λέγειν· ἅπιτε 10
καὶ ὃ ἂν εἶπη ποιήσατε· καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐκέλευσεν, οὐκ ἔμελλον παρ-
ακούειν Διός. ἄλλως τε πῶς φησι πείθεσθαι Διὶ τοῖς καθ' Ἑλλήνων
πεμφθησομένοις; ἢ τάχα μεμψίμοιροὶ εἰσιν οἱ λόγοι· ἀπέλθετε ποιήσον-
τες ἃ κελεύει Ζεὺς· ὅθεν τὸ δυσάρεστον ἐμφαίνει, ὡς φάμεν πρὸς τινα
ὀργιζόμενοι· ποίει δ' θέλεις. ὅτι δὲ μεμψίμοιροὶ οἱ λόγοι, δῆλον ἀπὸ 15
τοῦ σιωπῆσαι τὴν αἰτίαν τῆς κλήσεως· φυσικὸν γάρ ἐστι μὴδὲ μεμνησθαι
τῶν λυπηρῶν ἐπὶ πλέον· διὸ συνέτεμε τὸν λόγον. οἱ δὲ, κατεπτηχία,
φασὶ, τὰς ἀπειλάς εὐλαβεῖται, μὴ καθ' ὄντιν οὖν τρόπον ἐμποδισθεῖς
τῆς Ἰριδος Ζεὺς πάλιν ἐπ' αὐτὴν ἀγάγη τὴν αἰτίαν.

1 ὄλον L schol. *B, quod subiunctum est scholio manus prioris h. v. (v. infra ad hanc lin.), signo scholii finiti quod ibi fuit eraso, inc.: αὐτὸς δὲ ἐπάγει κτλ. 3 αὐτως L 4 τὸ om. L 5 νόος δ' ἀπόλλωλος L 6 ταινόμενε L 7 verba uncinis inclusa e con. posui; codd. om. 7—9 τοῦ δὲ — πεπλανημένε om. *B (v. infra ad has lin.) 8 ἄλιν L 10 ἐμβρ. γάρ ἐστι τὸ λέγ. L τὸ ἅπιτε λέγ. Lp, τὸ ἔπειτα λέγ. Vict. 11 εἶποι L μὴ om. codd.; add. Vill. 12 πείθεσθε Lp κατ' (sic) B 13 πείθεσθε pro ἀπέλθετε Lp 17—19 οἱ δὲ κτλ. in uno Vict. leguntur, unde Hillerum (Phil. XXVIII, p. 104) secutus recepit; idem pro τῆς Ἰραδος, quod cod. habet, recte τῆς Ἰριδος coniecit

aliunde (velut e schol. A h. v.) addita sint, schol. Victor. est (f. 275^a): *μαινόμενε φρένας ἡλέ διέφθορας] οὕτω Πορφύριος· οὐ δεῖ στίζειν εἰς τὸ φρένας ἡλέ, εἶτα καθ' αὐτὸ λέγειν διέφθορας, ἀλλ' ὄλον συνάπτειν τὸ φρένας ἡλέ διέφθορας, ἢ ἢ τὰς φρένας διέφθορας, ὃ ἡλεεῖ <ἢ ὠλεεῖ cod.>. καὶ αὐτὸς δὲ ἐπάγει πρὸς δὲ (sic) τὸ μαινόμενε ἢ νύ τοι αὐτως οὐατ' ἀκουέμεν ἐστί, πρὸς τὸ δὲ φρένας ἡλέ· νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς, ἢ ἢ τὸ ἡλεεῖ θερμέ, πρὸς ὃν ἀνθυπήγαγε τὸ αἰδώς· οἱ γὰρ θερμοὶ ἀναιδεῖς. ἡλέ ὡς καλέ, εἶτε ἀποκοπή ἐστὶν εἶτε συγκοπή· τὸ γὰρ τέλειον ἡλεεῖ. ἢ παρὰ τὴν ἄλλην, ἢ ὃν πάντες ἀλεόμεθα, ἢ παρὰ τὸ θερμόν. ἐστὶν οὖν φρένας ἡλεεῖ ὃ πεπλανημένε τὰς φρένας.*

1—3. 7—9 †B f. 200^a ad *μαινόμενε* v. 128: *δεῖ στίζειν εἰς τὸ μαινόμενε, τὸ δὲ ἐξῆς ὄλον συνάπτειν φρένας ἡλέ, διέφθορας, ἢτοι τὰς φρένας, ὃ ἡλέ, ἀπόλεσας. τοῦ δὲ ἡλεεῖ (sic) εἶτε ἀποκοπή εἶτε συγκοπή ἐστι. γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἄλλην, ἢ ἢ πεπλανημένε* (add. *B αὐτὸς δὲ ἐπάγει κτλ., v. supr. lin. 1). Cf. (ad lin. 7—9) †Eust. O, p. 1009, 14. — Ceterum in verbis distinguendis Nicanorem Porphyrius sequitur (A v. 128).

10 Cf. A v. 147 (Ariston).

13—17 In usum suum convertit aliis rebus additis Eust. O, p. 1009, 61 sqq.

170. 1. . . . πῶς δὲ νίφων ὁ βορρᾶς αἰθρηγενῆς ἔστιν; ἦτοι **B** f. 201^a ad οὖν παρέλκει τὸ ἐπίθετον, ὡς τὸ πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλε- πτήται.
νος (**Z** 377); ἢ ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος· κκίοντα γὰρ ὄντα τὰ νέφη **Lp** f. 238^a c. l.
πνοιῆσι λιγυρῆσι διασκίδνησιν (**E** 526). οἱ δὲ, ὅτι τὸ ψῦχος παρ' πτήται νιφᾶς.
⁵ αὐτῷ αἶθρος καλεῖται. τάχος οὖν δίδωσι τῇ χιόνι ὁ ἄνεμος, βορρᾶ δὲ **L** f. 319^b.
πνέοντος νιφετὸς ἐπιγίνεται. καὶ ἀλλαχοῦ· νῦξ δ' ἄρ' ἐπήλθε κακῆ **Simil. Vict.**
βορέαο περόντος (**Ξ** 475). f. 276^b.

189 sqq. δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι πρὸς τὸ πάντα τὸ γαῖα δ' ἔτι ξυνη **Usque ad**
πάντων· οὐ γὰρ ἔτι πάντα δέδασται τούτων μὴ δεδασμένων. λύοιτο **lin. 13**
10 δ' ἂν τῇ λέξει· τὸ γὰρ πάντα πάντως παρέλκει, ὡς ἐπὶ τοῦ δέκα **B** f. 201^a ad
πάντα τάλαντα (**Ω** 232). ἐὰν δὲ λάβωμεν αὐτὸ περιεσσόν, τί λοιπὸν **Lp** f. 238^b c. l.
δέδασται; ἢ ἀντὶ τοῦ πλείστα· συνεχῶς γὰρ τὸ πάντα ἐπὶ τοῦ πλεονά- **τριχθᾶ,**
ζοντος τίθεται· ὡς εἰ ἔλεγεν· τὰ πλείονα μεμέρισται πλὴν γῆς τε καὶ **Lp** f. 238^b c. l.
τριχθᾶ δὲ
πάντα, **Vict. f. 277^a.**

1 πῶς δὲ νιφ. ὁ βορρᾶς ὅπου γε αἰθρηγενῆς ἔστι; **L**, πῶς αἰ νίφων αἰθρηγενῆς; **Usque ad**
Vict. (ubi schol. ab his verbis inc.) αἰθρηγενῆς **Lp** 3 sqq. post πλεονάζοντος **lin. 13**
Lp ins.: πλείονας χιόνας γὰρ καὶ χαλάζας ποιεῖ ὁ βορρᾶς ἢ εὐδίας· κκίοντα γὰρ κτλ., **B** f. 201^a ad
Vict. autem ita pergit: διασκιδνάει γὰρ τὰ νέφη κκίοντα πνοιῆσι λιγυρῆσι κτλ. **τριχθᾶ,**
4 λιγυροῖσι (sic) διασκιδνῆσι κακῆ βορέαο (sic) περόντος, rel. om., **Lp** 5 τάχα **Lp** f. 238^b c. l.
7 addit **Vict.**: νιφᾶς μὲν ἢ χιών κτλ. (= **Dind.** IV, p. 82, 10) 8 δέτι (spr. e **τριχθᾶ δὲ**
ras.) **B**, δέ τοι **Vict.** 9 οὐ γὰρ ἐπεὶ πάντα δέδ. (om. τούτων μὴ δέδ.) **Vict.** πάντα, **Vict. f. 277^a.**
λύοιτο, priore o in ras., **B** 10 ἢ pro πάντως **Vict.** post ὡς **Lp** καὶ ins. **Inde a lin. 13**
13 post τίθεται **Vict.** addit: τινὲς πάντα δέδασται, εἶαε δὲ τὸ τ, ὡς ἐν τῷ ἐπι- ***B** f. 201^a.
τιόν ἔστιν ἐκάτω. Quae aliunde illata esse videntur; neque **Eustathius** novit
inde a verbo ὡς in rasura scripto, signo scholii **B** finiti deleto, pergit ***B**

1 sqq. † **Eust.** *O*, p. 1010, 60 sqq.

4 Cf. **B** f. 267^b ad αἰθρηγενῆς *T* 358 (id. **L** f. 419^b): τοῦ αἰθρίας αἰτίου **Usque ad**
καὶ γεννητικοῦ, τουτέστι τοῦ ψύχους· ψῦχος <ψύχος cod.> γὰρ ὁ βορρᾶς ἐπι- **lin. 13**
φέρει, **Vict.** f. 370^b ibid.: τοῦ γεννῶντος αἰθρίαν, τουτέστι τὸ ψῦχος· ἐνίοτε δὲ **B** f. 201^a ad
καὶ τὸν αἰθρίας αἰτίον. ἔστι δὲ μαχόμενον τῷ ψυχρῶι νιφάδες (*T* 358). **τριχθᾶ,**
αὕτη γὰρ προτέρᾳ ἐκδόσει συμφωνεῖ (sic). **Eust.** ε, p. 1538, 37: αἰθρηγενῆς **Lp** f. 238^b c. l.
βορρᾶς ὁ εὐδίας ἢ ψῦχος ποιῶν . . . , **Et M.** 33, 38: αἰθρηγενῆς . . . ἢ ὁ αἰθρον **Triph.**
καὶ ψύχους αἰτίος. f. 276^b.

8 sqq. De difficillima hac quaestione omnino videnda quae collatis et **Usque ad**
Heracliti alleg. c. 41 et **Plutarchi** V. Hom. c. 97 in Prolegomenis **lin. 13**
(cap. III, 2) attuli, ubi non dissimulavi dubitari posse an nonnulla ei adhaeserint **B** f. 201^a ad
aliunde illata. **Triph.**

8—p. 204, 1 † **L** f. 319^b, **II**: ἐναντιοῦσθαι δοκεῖ τὸ τριχθᾶ δὲ πάντα δέ- **Usque ad**
δασται — τιμῆς τῷ γαῖα δ' ἔτι ξυνη — μακρὸς Ὀλυμπος· οὐ γὰρ ἔτι **lin. 13**
πάντα δέδασται. λύοιτο δ' ἂν τῇ λέξει· τὸ γὰρ πάντα οὐ μόνον δηλοῖ τὰ **B** f. 201^a ad
πλείστα, ἀλλὰ παρελκόμενας· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνάστην (**H** 161), χρυ- **τριχθᾶ,**
σοῦ δὲ στήσας φέρε δέκα πάντα τάλαντα. τὸ δὲ πάντα δέδασται **Lp** f. 238^b c. l.
ἀντὶ τοῦ πλείστα, ὡς εἰ ἔλεγε· τὰ πλείονα μεμέρισται πλὴν γαῖας τε <εἶναί **Triph.**
τε **L**> καὶ οὐρανοῦ· ταῦτα γὰρ ἔτι κοινά. [ποτέ δὲ καὶ παρέλκει, ὡς τὸ οἱ **Lp** f. 238^b c. l.
δ' ἐννέα πάντες ἀνέστην.] Cf. † **Eust.** *O*, p. 1012, 40.

10. 11 Cf. **Friedländer** ad **Ariston.** *H* 161.

12 Cf. **Porph.** *Ξ* 304—6, p. 197, 19.

οὐρανοῦ· ταῦτα γὰρ ἔτι κοινά. φυσικὴ δὲ γίνεται διάταξις· ὁ μὲν γὰρ τὸ ζῆν παρασχόμενος Ζεὺς ὠνόμασται, ὁ δὲ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν ἀπὸ τῆς πόσεως Ποσειδῶν, Ἄιδης δὲ ὁ θάνατος παρὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀειδὲς τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπωλείας. κοινὴ δὲ ὄλων τῶν στοιχείων ἡ γῆ, καθότι ἐν αὐτῇ εὐρίσκεται καὶ τὰ λοιπὰ τρία στοιχεῖα. τὸ γὰρ ὕδωρ αὐτῇ συνεσφαίρωται, καὶ πυρὸς ἀναδόσεις περὶ αὐτὴν γίνονται, ὥσπερ κατὰ τὴν Αἴτνην ἐν Κικελίᾳ καὶ περὶ τοὺς Ἡφαίστου κρατῆρας καὶ περὶ τὸ τῆς Λυκίας Κράγον καὶ ὅσα τοιαῦτα. καὶ ὁ ἀήρ δὲ περὶ αὐτὴν ἐστίν. καλῶς δὲ καὶ τὸν Ὀλυμπόν φησι κοινόν, ἐπεὶ καὶ ὁ οὐρανὸς τὴν γένεσιν ἐκ τῶν τεσσάρων κέκτῃται στοιχείων.

- B f. 201^b ad 212—17. ἀθετοῦνται οἱ ἕξ· πρὸς τί γὰρ ἡ ἀπειλή; ἀλλὰ φαμεν ἄλλο v. 212. ὡς εὐπρεπῶς ἐκτῆσαι θέλει. εἰ δὲ ἤκουσεν ὡς ἀλώσεται Ἥλιος, πῶς L f. 320^b. νῦν ἀπιστεῖ; ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνων ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος κέθεν ἕσ- Lp f. 239^a c. l. σεταὶ καὶ τὰ ἐξῆς (Δ 169—82), καίτοι εἰδὼς παρὰ Κάλχαντος (B 329)· ἄλλως τε δεῖ ἀντεπαχθῆναι τῷ (O 211) ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε [νε- 15 ἐρέω. Vict. f. 278^b. μεσσηθεῖς ὑποείξω]. εὐσχήμονα δὲ τὴν ἀπαλλαγὴν ὀρίζεται ἐπανα- τείνων τὴν ὀργὴν εἰς ὑπερόν, ὡς καὶ Ἀχιλλεύς (A 300)· τῶν ἄλλων ἅ μοί ἐστιν. Vict. f. 279^b. 247. . . . καὶ πῶς οἶδεν ὅτι θεὸς ἐστίν; ἢ ἐκείνος ἑαυτὸν ἐγύμνωσεν ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρέσθαι· πάντες γὰρ οἱ Τρῶες ἤδεισαν τὸ γεγονός.

1 sqq. verba corrupta esse in Prolegomenis l. c. docui, ubi vid. 3 πόσεως, ε e corr., B ἀειδὲς e cod. A (v. infr.) dedi, ἀηδὲς B 4. 5 κοινὴ — εὐρίσκεται A suppeditat (v. infr.), ὄλων δὲ τῶν στοιχείων ἡ γῆ εὐρίσκεται B 8 Κράγον conī. Meineke, Anal. Alex., p. 367, 1; κέρατον B 9 pro καὶ ὁ οὐρανὸς Wachsmuth, Crat. Mall. p. 45, καὶ ὁ Ὀλυμπος scripsit; ego, servato v. ὁ οὐρανός, pro ἐκ τῶν τ. στ. conicio ἐκτός τῶν τ. στ. (v. Prolegg.) 11 Vict. ea quae reliqui codd. extremo scholio habent initio posuit: εὐσχήμονα τὴν ἀπαλλαγὴν — ἅ μοί ἐστιν. ἀθετοῦνται δὲ κτλ. 14 καὶ τὰ ἐξῆς om. codd. περὶ Κάλχ. Lp Vict. 15 τὸ pro τῷ Vict. 15. 16 νεμεσσ. ὑποείξω om. codd.

1—4 † A O 189 c. l. τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται (id. fere Paris. ap. Cramer., A. P. III, p. 246, 11): φυσικὴ φαίνεται διάταξις γεγενημένη — παρὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀειδὲς τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπωλείας (similia, sed aliis admixtis, ita ut omittere praestet, etiam alia scholia habent). Ceterum huic loci explicandi rationi, Stoicae sine dubio, proluserat quodammodo Stesimbrotus, si modo Curt. Wachsmuth, Crat. Mall. p. 44. 45, alterum h. l. schol. A recte ita constituit: πῶς δὲ φησι· γαῖα — Ὀλυμπος; Κράτης ἐν δευτέρῳ Ὀμηρικῶν καὶ Στησίμβροτος [ὅτι κατὰ στοιχεῖα] πάντα οὕτως δέδασται.

4 sqq. † A ad v. 193 (f. 194^b, c. l. γαῖα δ' ἔτι ξυνή): κοινὴ ὄλων τῶν στοιχείων ἡ γῆ, καθότι ἐν αὐτῇ εὐρίσκεται καὶ τὰ λοιπὰ τρία στοιχεῖα — καὶ περὶ τοὺς Ἡφαίστου κρητῆρας, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ Κέραγον Λυκίας καὶ ὅσα τοιαῦτα. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀήρ — κέκτῃται στοιχείων. ἡ διπλῆ δὲ ὅτι κτλ., quae casu cum iis quae attulimus coaluisse nemo non videt. Cf. etiam † Eust. O, p. 1012, 7 sqq., qui nonnulla prave intellexit. — De Wachsmuthi sententia e Cratete hoc scholium repetentis v. Prolegg.

11 De ἀθετήσει plenius Ariston. v. 212. — Cf. Hiller, Phil. XXVIII, p. 105.

19. 20 Paullo brevius schol. B f. 202^b ad ὀλιγοδρανέων (id. L f. 321^b, quod

333. v. Herm. XIV, p. 243.

390 sqq. πῶς δὲ ἐπιλαθόμενος Ἀχιλλέως τοσοῦτον διάγει χρόνον; B f. 205^b ad ἢ οὐ πολὺς μὲν ὁ χρόνος, τὰ δὲ γεγονότα ποικίλα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. Πάτροκλος.

413. πῶς ἴσοι εἰς τοσοῦτον πρότερον τῶν Τρώων ὑπερεχόντων; B f. 206^a ad 5 ἢ τάχα στάσει, οὐ δυνάμει· οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν νεῶν, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἰα. ἀρμάτων

449—51. ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς· οἱ μὲν γὰρ ἐπικούροι δεόντως ἂν Vict. f. 286^a. λέγοιντο χαρίζεσθαι Ἐκτορι, ὡς Πάνδαρος· ἡγεύμενην Τρώεσσι φέρων χάριν Ἐκτορι δίῳ (E 221), ἀνοίκειον δέ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος 10 ἐπὶ πολίτου τὸ Τρώεσσι χαριζόμενος. καὶ διὰ τὴν πληγὴν ἀθετη- τέος ὁ στίχος· πῶς γὰρ ἡνίοχος ὦν ὄπισθεν βάλλεται — αὐχέني γὰρ οἱ ὄπισθε [πολύστονος ἔμπεσεν ἰός] —; ἄτοπον γὰρ αἱ Ἀρι- 15 στάρχου τὸ ἀπεστραμμένους εἶναι τοὺς δίφρους· ἐπρηνίσθησαν γὰρ [ἂν] οἱ παραιβάται, μόνον κινήθωντων τῶν ἵππων, εἰς τὴν πτέρναν ἐκτώτες τοῦ δίφρου. ποῖα τε χρεῖα τοῦτον πονεῖσθαι περὶ τοὺς 15 παρασσομένους τῶν πολεμίων; ὅθεν ὑπονοεῖ ὁ Ἀρίσταρχος μετενη- γέσθαι τοὺς στίχους. ῥητέον δὲ πρὸς ταῦτα, ὅτι χαρίζεται τῷ Ἐκτορι ἴσως καὶ αὐτὸς ὡς Δαρδάνιος· φησὶ γοῦν περὶ Εὐφόρβου τοῦ ἀδελφοῦ Πολυδάμαντος· Δάρδανος ἀνὴρ Πανθοίδης (Π 807) * * * * ἐπί-

9 ἀνοίκειόν τε cod. 11 ὄπισθεν cod. 12. 13 οἱ Ἀριστάρχαιοι? 19 lacunam statui; neque enim cum Hillero, Phil. XXVIII, p. 107, verba ἐπικούρου ἦν pro glossemate habeo, quoniam etiam in codd. BL Lp (v. infr. lin. 7 sqq.) leguntur

incipit καὶ πῶς εἶδεν, et Lp f. 239^b c. l. ὀλιγοδρανέαν). Omittunt enim prio- rem solutionem; sed in fine addunt: καὶ οὐκ ἂν αὐτὸν ἀνηρώτων.

2. 3 Idem schol. Lp v. 390, L f. 327^a, Vict. f. 204^b legitur.

4—6 Collato Ariston. v. 385 (cf. etiam B f. 205^b ad πρῦμνησι ibid., L f. 376^b, Lp = Dind. IV, p. 92, 12 sqq.) dubitari potest an quaestionis forma scholio extrinsecus addita sit. — Ceterum quae edidimus etiam L f. 327^b, Lp f. 343^a, Vict. f. 285 leguntur.

7 sqq. Brevius, ita ut sit, cur inter scholia excerpta referatur:

B f. 206^b ad Ἐκτορι v. 449 (id. L f. 328^a, Lp f. 243^b c. l. Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι): ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς κτλ. — πῶς γὰρ ἡνίοχος ὦν ὄπισθεν <ὄπισθεν B> βάλλεται; ἄτοπον γὰρ ἐστὶ τὸ ἀπεστραμμένους εἶναι τοὺς δίφρους· ἐπρηνίσθησαν γὰρ ἂν οἱ παραιβ. κτλ. — εἰς τὴν πτέρναν τοῦ δίφρου ἐκτώτες <ἐκτώτος L>. ῥητέον δὲ ὅτι χαρίζεται τῷ Ἐκτορι καὶ αὐτὸς ἴσως ὡς ἐπικούρος· Δαρδάνιος γὰρ ἦν· καθ' Ὁμηρον γοῦν ἄλλη ἐστὶν ἡ Τροία καὶ ἄλλη ἡ Δαρδανία. εἰκὸς δὲ αὐτὸν ἐπαι- νεῖν, ὅπου μόνος ἄνευ παραιβάτου πολεμεῖ· διὸ καὶ βάλλεται ἴσως στραφεῖς· ποικίλη γὰρ ἐστὶν ἡ μάχη. [αὐχένα δὲ ὁ ποιητὴς τὴν πᾶσαν <om. Lp> περι- φέρειαν τοῦ τρ. φησίν. ἀντιπρόσωποι οὖν ἐμάχοντο. εἰ δὲ λέγοις <λέγεις Lp>· πως ὀρέγ. κτλ. — τῶν ἵππων <τῶν Τρώων Lp>; ὡς καὶ Διομήδης τὸν ἐπαπέλεθρον Ἄρεα <τὸν ἐπάπλεθρον ἄρεα Lp> τέτρωνεν].

De causis ἀθετήσεως melius Ariston. v. 449 (cf. Prolegg. cap. III extr.).

12 sqq. Agitur de ea sententia quam reiecta priore in libro περὶ τοῦ ναυστάθμου Aristarchus protulit, v. Ariston. l. c.

19 Cf. Lehrs, Ar. p. 229.

κουρος ἦν· καθ' Ὅμηρον γοῦν ἄλλη ἐστὶν ἡ Τροία καὶ ἡ Δαρδανία. πῶς δὲ οὐκ εἰκὸς ἐπαινεῖν αὐτὸν τῆς προθυμίας, ὅπου μόνος ἐπιβαίνων τῷ δίφρῳ δίχα παραιβάτου πολεμεῖ, ὡς Αὐτομέδων (P 459 sqq.); ὅπισθεν δὲ βάλλεται ἴσως στραφεῖς· ποικίλη γὰρ ἐστὶν ἡ κίνησις τοῦ πολέμου, ὡς καὶ αὐτὸς πού φησιν· ἡ μὲν ὅτεω στρεφθέντι μετάφρυνα 5 γυμνωθείη (M 428). [τὸ ἔμπεςεν ἀντὶ τοῦ διήλθεν, ὡς τὸ αἰχμῆ δ' ἐξελύθη παρὰ νεΐατον ἀνθερεῶνα (E 293)· αὐχένα γὰρ ὁ ποιητῆς τὴν πάσαν περιφέρειαν τοῦ τραχήλου φησίν· ἀντιπρόσωποι οὖν ἐμάχοντο. εἰ δὲ λέγοις· καὶ πῶς ὠρέγοντο ἀλλήλων μεκολαβούντων τῶν ἵππων; ὡς καὶ Διομήδης τὸν ἐπταπέλεθρον Ἄρεα τέτρωκεν 10 (E 851 sqq.)].

598 (= Vat. Ζητ. ιθ') C 100.

605. ad Z 129, p. 92, 10.

610—14. B f. 210^a ad Ἔκτο- Vict. f. 290^a (c. l. Ἔκτορος, αὐ-
ρος (id. Lp f. 246^b c. l. αὐτὸς γάρ τὸς γάρ οἱ): 15
οἱ ἀπ' αἰθέρος, L f. 334^a): ἀθετοῦνται στίχοι ε' ὡς περιττοί·

ἀθετοῦνται ε' διὰ τὸ λέγειν ὅτι οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ ἦσαν οἱ ὀλιγοχρόνιον ὄντα ἐτίμα. καὶ ὅτι ε'. οὐ γὰρ διὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον ἀπ' αἰθέρος· ἀπὸ γὰρ Ἰδης ἦν. ἐτίμα αὐτόν. καὶ ὅτι ἀπ' αἰθέρος· καὶ διὰ τοῦ μαρναμένοιο νοεῖ- ἀπὸ γὰρ Ἰδης ἦν. καὶ διὰ τοῦ 20
ται τὸ Ἔκτορος. ἔστι δὲ τὸ γάρ μαινομένοιο νοεῖται Ἔκτορος. τινὲς δὲ τὸν γάρ ἀντὶ τοῦ δέ, ὡς
ἀντὶ τοῦ δέ. αὐτίκα γὰρ μοι δίστατο θυμὸς ἀγῆνωρ ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι

(i 213), καὶ ἀνάγεται ἡ φράσις εἰς 25
τὰ τοιαῦτα· οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφά-
ραγον μελίη τάμεν, ὄφρα τί-
μιν προτιεῖποι (X 328), ἦλθε
δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, ὄφρ' ἔτι τὴν

τὸ δὲ ὄνομα ἐπανείληπται πρὸς ὄλοήν (μ 427). 30
πλείονα ἔμφασιν· εἴθε γὰρ θαυμά-
ζων τινὰ τῶν ἔργων πολλάκις ἐπ-
αναλαμβάνειν τὸ ὄνομα. τὸ δὲ ἀπ' ἀπ' αἰθέρος δὲ ὁ αἰθέριος Ζεὺς.

1 γοῦν pro οὖν coniecti 5 ἡ μὲν ὅτεω cod. 6—11 quamquam novam
lucis afferre videntur, tamen cum iis quae antecedunt adeo non cohaerent, ut
suspecta sint 17^a ἀθετοῦνται ε' στίχοι L, ἀθετοῦνται καὶ διὰ τὸ λέγειν Lp
20^a διὰ τί μαρναμένοιο L 30^a ἐπαλείφεται Lp 32^a τῶν ἔργων om. Lp
32^a. 33^a ἐπαναλαμβάνων Lp 33^a τοῦ δὲ ἀπ' αἰθέρος ὅτι αἰθέριος Ζεὺς Lp
17^b Ζηνοδότου cod.

7 sqq. Cum quaestione de v. E 290 sqq. instituta non videntur cohaerere.
16 sqq. Causae ἀθετήσεως nonnihil discrepantes ap. Aristonicum v. 610,
ubi Zenodoti memoria non exstat.

22—30 Cf. Hiller, Phil. XXVIII, p. 107. 8.

αιθέρος, ὅτι ὁ αἰθέριος Ζεὺς· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς μερικῆς αὐτὸν ἀλλ' ἀπὸ τῆς τελείας διατριβῆς ἐχαρακτήρισε. [καὶ ἡ πρόληψις δὲ ἐστὶ σχῆμα [καὶ ἡ πρόληψις δὲ σχῆμα ποιητικὸν κτλ.] ποιητικὸν κτλ.]

653. v. 701 sqq.

668 sqq. ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς· οὐ γὰρ προδιεσάφηεν ὡς εἶχον ἀχλύν τινα. πόθεν δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἄφνω ἐφάνη νῦν, πρὶν συγκαθη-
 μένη τοῖς θεοῖς τοῖς ἄλλοις; εἰ μὴ λέγοις ὅτι σχῆμα ἑλλειπτικὸν ὄν
 10 δίδωσι νοεῖν τοῖς ἀκροαταῖς διὰ τούτου, ὅτι ἠχλύωντο, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ
 ἐδύνατο καὶ ἀποῦσα ἀφαιρεῖσθαι αὐτήν, ὡς τὸ εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' ἄπ' ὀφθαλ-
 ᾽Αγαμέμνονι πότνια Ἥρη (Θ 218)· οὐ γὰρ ἐκεῖ παρῆν. μῶν.

680. -v. ad Vat. Ζητ. ἡ' (in extremo opere).

701 sqq. διὰ τί οὐ τὰς πρώτας ναῦς ἐνέπρησαν οἱ Τρῶες· εἰσω-
 15 ποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι (v. 653) καὶ τὰ εἰσωποὶ δ',
 ἐξῆς; πότερον ὅπως πλείστας ἀπὸ τῆς περιεχομένης διαφθείρωσιν, ἢ v. 653.
 ὅπως μὴ διὰ πυρὸς ἀναχωρήσων, ἢ ὅτι αὐτῶν ἦσαν, ὧν ἤδη ἐν- L f. 336^a *ibid.*,
 τὸς ἦσαν. II.

ἐζήτηται διὰ ποίαν αἰτίαν μόνην τὴν Πρωτεσιλάου παρέδωκε ναῦν L f. 337^a ad
 20 καιομένην. ῥητέον οὖν ὅτι ἠδέσθη ὁ Ὀμηρος εἰπεῖν ἐμπρῆσαι τινα v. 705.
 τῶν ζώντων, μήπως ἀνανδρίαν αὐτοῦ τις δόξη καταγινώσκειν.

4^a πρόληψις L; inclusi ultima scholii verba ut aliunde illata, quoniam antea iam (lin. 22—30) de hac figura agitur (cf. schol. B X 329, HQT i 229) 9 λέγεις Lp 11 ἠδύνατο L φρεσὶ B 14 διὰ τί οὐ πρὸς τὰς πρώτας ναῦς ἔδραμον ἐμπρῆσαι οἱ Τρ. L 15. 16 καὶ τὰ ἐξῆς om. codd. 16 πλείστας conii. Kammer., p. 94; πλείστους codd. pro περιεχομένης Kammer πυρὶ ἐχομένης conii. 17 αὐτῶν (in potestate eorum) coniecti; αὐτοῦ codd.; e Kammeri coniecturis maxime placet: ἢ ὅτι αὐτὰς ἐμπρῆσαι ἐθέλησαν, ὧν ἤδη ἐντὸς ἦσαν 21 δόξει L

4^b Cf. ad 4^a.

7—12 Longe peius traditum schol. Vict. (f. 292^a):

ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς· οὐ γὰρ — ἀχλύν τινα. πόθεν δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἄφνω νῦν παρεφάνη, συγκαθημένη τοῖς ἄλλοις θεοῖς; εἰ μὴ λέγοις, ὡς λείπει ἄλλα ποιήματα, δι' ὧν ἐδεδήλωτο ταῦτα· ἢ καὶ ἀποῦσα ἀφήρηται, ὡς τὸ εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν Ἀγ. πότν. Ἥρη αὐτῶ ποιπνύσαντι. Τήλεφος δὲ ὡς ἐπὶ Διομήδους (E 127) ἀκούει· ἐν σχήματι δὲ ἐδήλωσεν ὅτι σκότος εἶχον. — Apparet enim σχῆμα ἑλλειπτικὸν detorta esse in ἄλλα ποιήματα λείποντα (!). Nihilo tamen minus in fine ad σχῆμα illud (ex alio sine dubio fonte peti- tum) recurritur. Quae cum ita sint, Telephi memoriam, cuius sententiam Eust. O, p. 1036, 61, reddere videtur, e quaestione Porphyriana repetere vereor. — Secundum Aristonicum v. 668 ab Aristarcho sex versus obelo notati erant (cf. Hiller, p. 108).

14 sqq. Scholia inter se cohaerere et ex eadem longe quidem ampliore quaestione petita esse, vel extrema tertii scholii verba (Ἰσως δὲ καῦσαι πάσας οὐκ ἠθέλησεν) coll. primi scholii initio docent.

B f. 212^a ad εὐπρεπῶς ἐπὶ τὴν τοιαύτην ναῦν ἤγαγε τὸν Ἔκτορα, ἥς οὔτε τὸν
 Πρωτεσίλαον. ἡγεμόνα μέμψασθαι ἐνὴν μὴ κωλύσαντα τὴν οἰκείαν ναῦν ἐμπιπραμένην
Lp f. 248^b c. 1. (θανῶν γὰρ ἦν), τοὺς τε πολίτας συγγνώμης ἂν τις ἀξιώσαι, εἰ ἀστρατήγητοι
 νεὸς ἦσαν. ὄντες ἀδυνάτως εἶχον ἐπιβοηθεῖν. ἵνα οὖν μὴ κατὰ ζῶντός τινος
Vict. f. 292^b. ἐπάξῃ τὸ ὄνειδος, τὴν Πρωτεσίλαου φησί, πρώτην κατὰ τὰς πύλας οὖ- 5
 σαν· ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσίλαου (N 681).
 ἴσως δὲ καῦσαι πάσας οὐκ ἠθέλησεν.

Π

B f. 213^a ad 7. ἄτοπος δὲ ἔσται αὐτὸς μὲν ἔνεκα παλλακίδος κλαίων
 κούρη. (A 349), τὸν δὲ Πάτροκλον κόρην καλῶν ἐπὶ τοιοῦτοισι δακρύνοντα
Lp f. 249^b c. 1. δεινοῖς. ἴσως οὖν αὐτὸν ἐπίτηδες ἐταπείνωσε, παύων τῆς ἰκετείας. 10
 ἤυτε κούρη. ὅπως δ' ἂν τις ἤθους ἔχοι, τοὺς πέλας ψέγει· οἱ μὲν σκληροὶ τοὺς
 ἐπιεικεῖς καὶ πράους γυναιξίν εἰκάζουσιν, οἱ δὲ ἐπιεικεῖς τοὺς στερεοὺς
 ἀγρίους καὶ ἀνημέρους φασίν. οὐκ ἠρκέσθη δὲ τῷ κούρη, προσέθηκε
 δὲ καὶ τὸ νηπίη, προανελεῖν αὐτοῦ θέλων τῇ αἰδοί τὴν δέχιν.

A f. 206^a. 25 sqq. ἐζήτῃται δὲ πῶς Πάτροκλος περὶ Μαχάονας μὴδὲν εἰπῶν 15
L f. 338^b. κατάλογον ποιεῖται τῶν τετρωμένων. καὶ ῥητέον, ὡς βεβαιοὶ τὴν
 Ἀχιλλέως πρόληψιν, ἵνα εἰς ἔλεον κινήσῃ, παραλιπεῖν ὡς ἐλάττονα.
 λέγει δὲ περὶ ὧν μᾶλλον ἠγωνία.

B f. 203^b ad ὡς δὲ ἐκταραχθεὶς ἐξελάθητο Μαχάονος, δι' ὃν καὶ ἐπέμφθη
 βέβληται. (Λ 610). τάχα δὲ σιωπᾷ ὑποφαίνων, ὡς τούτων αὐτόπτης γεγονώς 20
L f. 339^a. οὐδὲ συνέτυχε Νέστορι, ἵνα μὴ δοκῇ ταῦτα παρ' ἐκείνου ἀκηκοῦς λέγειν.
Lp f. 250^a c. 1. τινὲς δὲ ἤθελον μὴ τετρωθῆναι Μαχάονα, δι' ὧν οὐ θεραπεύεται (Λ
 βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης. 622. 3). οἱ δὲ φασίν, ὡς ἔθος Ὀμηρικὸν περὶ ὧν τις πεμφθῆ μὴ
Simil. Vict. f. 295^a.

1 ἀπρεπῶς Lp τὴν om. Lp Vict. ἐπήγαγε Vict. 2. 3 θανῶν γὰρ ἦν
 om. Vict. 3 ἂν τις ἠξίωσεν Vict. 4 ἔσχον ἐπιβοηθῆσαι Vict. κατὰ ζών-
 των τινὰς Vict. 5 ἐπαύξη Lp postrema verba sec. Vict. dedi, nisi quod
 φησί inserui et πρώτην pro καὶ τὴν scripsi; ceteri codd.: τὴν Πρωτες. φησί, καὶ
 ὅτι κατὰ τὰς πύλας πρώτη ἦν 8 κλάων, 1 post. addito, B; κλάων Lp 10 οὖν
 supra lin. script. B 13 φησίν Lp 15 A (c. l. βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης)
 praem.: ἀντὶ τοῦ ἐκ βολῆς τέτρωται, L ἀπορία et (ante καὶ ῥητέον) λύσις
 μὴδὲν εἰπῶν ante περι Μαχ. L 16 τρώων pro τετρωμένων L 16. 17 ὡς
 τὴν τοῦ Ἀχ. βεβ. πρόκληψιν L 17 ἵνα ἐλεῶν κινήσει A ὡς ἐλ. om. L 19 καὶ
 om. L 23 μὴ linea transversa ducta deletum L

8 sqq. Cf. Eust. II, p. 1041, 44.

13 sqq. Pro verbis οὖν ἠρκέσθη κτλ. schol. Vict. (f. 294^a), quod in iis quae
 antecedunt fere congruit, haec habet: καὶ νῦν ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς τὸν Πάτροκλον
 ὡς κόρην, ὁ δὲ Πάτροκλος τὸν Ἀχιλλεῖα ὡς πετρῶν παιδᾶ.

22 sqq. Cf. Porph. A 624, p. 167, 16 et 27, ubi haud scio an e Vict. in-
 serenda fuerint verba τινὲς οὖν ἐπιχειροῦσιν ὅπως μὴδὲ πεπληῆσθαι τὸν Μα-
 χάονα. — Contra ea quae h. l. e Vict. Bekk. ins.: καὶ δβελίζουσι τοὺς στήλους,

παλλογεῖν περὶ αὐτῶν, ὡς Θέτις πρὸς Ἀχιλλέα οὐδὲν περὶ Διός, οὐδὲ Ὀδυσσεὺς περὶ Χρύσου, καὶ ἡ Ἴρις περὶ Ποσειδῶνος

58. οὔτε τὸ κρείων ἀρμόζον ἐχθρῷ παρὰ ἐχθροῦ οὔτε τὸ ἐκ
χειρῶν ἀφείλετο Ἀγαμέμνων ἀληθές· οἱ γὰρ κήρυκες παρέλαβον αὐ-
5 τήν. ῥητέον δὲ ὡς τὸ μὲν πρότερον ἐν ἦθει ἀναπεφῶνηται, ὡς περ εἶ
ἔλεγεν· ὁ θαυμάσιος καὶ κράτιτος. τὸ δὲ δεύτερον οὐ ψεύδος, ὅτι τὰς
αἰτίας οὐ τοῖς ὑπηρέταις ἀλλὰ τοῖς ἐπιτάττουσι λογιστέον. ἔχει δὲ καὶ
ἐνδειξιν ὁ λόγος πολλήν καὶ αὔξει τὴν κατηγορίαν. ἐν δὲ τῇ ῥητορικῇ
καὶ ἐνδὸς ὀνόματος χρήσις εὐκαιρος τὸ ὄλον ἑτεροποιεῖ.
- 10 68. ἠγνόησαν οἱ πολλοὶ ὅτι ἡ κλίσις παρ' Ὀμήρῳ τὴν περιοχὴν *B f. 214^b ad
σημαίνει, καὶ πάντα τὰ ἐχρηματισμένα ἀπ' αὐτῆς ῥήματα, οἷον οἱ δὲ
ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλιᾶται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχον-
τες· λέγει γὰρ ὅτι περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν Τρώων ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσ-
σης συνηλάθησαν. οὕτως λύσεις καὶ τὸ ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστῳ πεφου-
*B f. 292^a ad
15 ζότες ἢ τε νεβροὶ ἰδρῷ ἀπεψύχοντο πῖον τ' ἀκέοντό τε L f. 454^a ibid.
δίψαν, κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλλεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ τεί-
χεος ἄσσον ἴσαν, ἀκάε' ὤμοισι κλίναντες (X 1—4); λέγει γὰρ·
περιεχόμενοι τῷ τείχει οἱ Τρῶες, οἱ δ' Ἀχαιοὶ τὰ ἀκάη περιέχοντες
(L¹).

1. 2 ὡς — Ποσειδῶνος in uno Vict. 3 L praem.: ἀπορία 5 λύσις· ῥητέον δὲ
ὅτι L 5. 6 ὡς τε εἶ ἔλ. L 8 πολὺν L αὔξει Lp 9 ἡ χρήσις Lp 10 L inc.:
εἰς τὸ οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλιᾶτο κλῆσις L, κλίσις a man. rec. corr. e κλῆσις
L¹ 11—p. 210, 2 in B¹L¹ loco X 3 ita accommodata: ῥήματα· ὡς οἱ μὲν κατὰ
ἄστῳ πεφουζότες ἢ τε νεβροὶ κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλλεσιν <L¹ versus
integros scribit>· λέγει γὰρ· περιεχόμενοι τῷ τείχει οἱ Τρῶες, οἱ δ' Ἀχαιοὶ τὰ
ἀκάη τοῖς ὤμοισι περιέχοντες. οὕτω λύσεις καὶ τὸ οἱ δ' ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσ-
σης κεκλιᾶτο· λέγει γὰρ ὅτι περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν Τρώων ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης
συνηλάθησαν. καὶ τὸ ἠέρι δ' ἔγχεος κτλ. 11. 12 οὐδὲ ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλ. κεκλιᾶτο
L 14 ἠλάθησαν L 16. 17 τείχεος om. B

ἐν οἷς φησιν ὁ Νέστωρ τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἠγάγον ἐκ πολέμοιο
ἰῶ ἀπὸ νεορῆς βεβλημένον (A 663. 4), ὅτι οἶδεν ὅτι οὐ διὰ Μαχάονα
ἐπέμφθη, quae et per se mira sunt neque cum quaestione cohaerent, a Porph.
abiudicanda esse videntur. Neque Eust. (p. 1043, 58 sqq.) legit.

3 sqq. Id. Vict. f. 297^a.

7 Cf. Eust. II, p. 1045, 39: καὶ ὄρα τὸ ἐκ χειρῶν ἔλετο ἠθρὴν εἰς βίαις
ἐνδειξιν.

10 sqq. Cohaerere videntur (cf. Moschopul., techn. canonism., p. 704,
1 sqq. Bachm.) cum quaestione de κλισίῳ (ω 208) agente, quae in codd. nostris
ad I 90 adscripta est. Ubi haec accipimus Dorotheum Ascalonitam do-
cuisse: ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀπὸ τοῦ κεκλιᾶσθαι κατανομάσθαι (τὸ κλισίον) τοῦ σημα-
νοντος τὸ περιειληφέναι καὶ περιέχειν (III, p. 377, 11 Dind.). Nihilominus,
quoniam in Iliadis locis nonnullis versantur, huc retulimus. — Cf. de v. κεκλι-
σθαι etc. notione Herodian. II, p. 224, 18 sqq.

†B f. 214^b ad κεκλιᾶται II 68: προσανάνεινται καὶ περικλείονται τῷ τῆς
θαλάσσης αἰγιαλῷ. αἰεὶ δὲ ἡ κλίσσις παρ' Ὀμήρῳ τὴν περιοχὴν δηλοῖ. Cf.
†Eust. II, p. 1046, 13.

17 †A X 3 (c. l. κεκλιμένοι): προσκεκλιμένοι, ὃ ἔστι περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν

τοῖς ὤμοις. καὶ τὸ εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα ἤμενον, ἥερι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππων (Ε 355. 6) δηλοῖ περιείχτο, καὶ τὸ κείθ' ἀλί κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπεῖροιο (ν 235), κείται περιεχομένη. πάλιν ὡσαύτως καὶ τὸ ὄς ῥ' ἐν Ὑλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλῶς λίμνη κεκλιμένος 5 (Ε 708) δηλοῖ περιεχόμενος. καὶ τὸ οἶ δὴ νῦν ξαται σιγῆ, πόλεμος δὲ πέπαυται ἀσπίσι κεκλιμένοι (Γ 134. 5) ἀντὶ τοῦ περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν ἀσπίδων. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ κλείω· τὸ γὰρ ἀποκλεισθὲν περιέχεται· οὐδὲ πύλησιν εὖρ' ἐπικεκλιμένας κανίδας (Μ 120). τὸ δ' αὐτὸ παρίστησι καὶ τὸ ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ 10 πύκα θωρηκτῶν πόντῳ κεκλιμένοι ἐκὰς ἡμεθα (Ο 739. 40), ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ πόντου περιεχόμενοι.

*B f. 214^b ad 73 sqq. διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπὶ καθαιρέσει Διομήδους μέμνηται καὶ ὀπὸς ν. 76. Ἀγαμέμνωνος καὶ οὐδενὸς ἄλλου, λέγων οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδεος, οὐδέ πω Ἀτρεΐδew; ῥητέον οὖν ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων μὲν εἰκό- 15 τως ἦν ἐχθρὸς αὐτοῦ. καὶ Διομήδους δὲ διὰ λόγους ὕβριστικούς, οὐς εἰς αὐτὸν ἀπερρίφει μετὰ τὴν πρeσβείαν· λέγει γάρ· μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα (I 698).

B f. 214^b ad 83 sqq. βάσκανον ἐνταῦθα τὸ ἦθος οὐκ ἐώντος τὸν φίλον ἀπολαμπείθεο. ἀπρeπές δὲ καὶ τὸ παλλακίδος καὶ δῶρων μεμνή- 20 θαι. ἢ τοίνυν ὡς φιλέταιρος ἐξίστησιν αὐτὸν τῶν κινδύνων, εἰδῶς ὑπὲρ μὲν τῶν νεῶν ἀπαντας αὐτῷ συγκινδυνεύοντας, μετὰ δὲ ταῦτα οὐκέτι θελήσοντας συνακολουθεῖν διὰ τὸν κάματον. πῶς οὖν οὐκ ἐφέρει ταῦτα πρὸς τὸν Πάτροκλον, εἴπερ οὕτω διενοεῖτο; ἢ τὸ μὲν

Lp f. 251^b c. l. πείθεο δ' ὡς τοι ἐγώ.

3 δῆλον B καὶ περὶ τοῦ BL L¹ 3 κεκλιμένην L¹ 4 ἀντὶ τοῦ ἀντε κείται B¹ L¹ καὶ πάλιν ὄς δ' ἐν κτλ. B¹ L¹ ὄς, ο in ras., B; ὡς L 6 δῆλον B 6. 7 καὶ ἀσπίσι <ἀσπίσι B¹> κεκλ. B¹ L¹ 7 ἀντὶ τοῦ om. LL¹ 8 ἀπὸ δὲ τοῦ κλ. γέγονε LL¹, ἀπὸ τοῦ κλ. δὲ γέγονεν B¹ 9 εὗρεν BL 9. 10 οὐδὲ — παρίστησι om. B¹ 11 ἡμεθα B¹ 12 ἀντὶ τοῦ om. LL¹ 13 A cohaeret cum schol. v. 86: ἀψ ἀπανάσσωσιν] εἰς τοῦπίσω ἀποκαταστήσουσιν, ἀποδώσουσιν, L c. l. ὀπὸς ἐκλυον praem.: ἀπορία διὰ τί δὲ inc. B (subiunctum est scholio Porph. modo edito) 15 ῥητέον δὲ ὅτι Ἀγ. AL 16 Διομήδης AB 17 ὄφελος L 19 βάρβαρον ἐντ. L τοῦ φίλου Lp 22 συγκινδυνεύοντας Lp 23 οὐκ ἐθελήσοντας L θελήσαντας Lp

τειχῶν ... cf. †Eust. X, p. 1254, 3; Hesych. *κεκλιμένοι· περιεχόμενοι, προσανακείμενοι*. — Melius Autochthon et Eraphroditus in schol. B (id. Vict.) *ibid.*: ἦτοι ἐπαναπανόμενοι καὶ ἐπερειθόμενοι ταῖς ἐπάλλεσιν κτλ.

1 sqq. †Eust. E, p. 556, 17.

6 †Eust. E, p. 597, 8, cf. Suid. *κεκλιμένος· περιεχόμενος*.

19 sqq. Congruit fere Vict. f. 297^b.

20. 21 Quae verbis ἀπρeπές — μεμνήσθαι commemoratur difficultas non solvitur; cuius solutio quae margini edit. princ. (Paris. cod. 2879) Arsenii manu adscripta est (Cramer. A. P. III, p. 21, 7: *ἐπιτετίμηται μὲν ταῦτα τὰ ἔπη πρὸς τῶν παλαιῶν κτλ.*) recentissimae esse videtur memoriae.

ἀληθές εἰπὼν ἦδει Πάτροκλον τῆς ἰδίας σπηραίας καταφρονήσοντα, ἐφ' ἑαυτὸν δὲ περισπάσας τὴν αἰτίαν ἦδει Πάτροκλον φυλαζόμενον. ὅτι δὲ κηδεμονικῶς ταῦτα τῷ φίλῳ συμβουλεύει ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἐξῆς· νῆπιος, εἰ δὲ ἔπος Πηληιάδαο φύλαξεν, ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο (v. 686). ὑποφαίνει δὲ τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ ἐπαγαγῶν τὸ μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν (v. 93), εὐπρεπῶς οὐ Τρώας ἀλλὰ τὸν Ἀπόλλωνα δεδοικῶς. οὐ βασκανίας οὖν κριτέον Ἀχιλλεῖα ἀλλὰ φιλειταιρίας, ὅς γέ φησιν εὐχόμενος ἦ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν (v. 243).

10 140. διὰ τί οὖν μόνον τὸ Πηλιωτικὸν αὐτῷ <Vill.; cod. αὐτὸ> ἀναρμοστεῖ δόρυ, τῶν ἄλλων ἀρμοσάντων ὄπλων; Μεγακλείδης ἐν δευτέρῳ περὶ <om. cod.; ins. Sengebusch, diss. Hom. I, p. 89> Ὀμήρου προοικονομεῖσθαι φησιν Ὀμηρον τὴν ὄπλοποιάν, καὶ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἄλλας ὕλας, ἐξ ὧν ὁ Ἥφαιστος ἐδημιούργει τὰ ὄπλα, τὸν χρυσὸν καὶ

15 τὸν ἄργυρον, οὐκ ἀπίθανον εἶναι καὶ ἐν οὐρανῷ, δένδρον δὲ οὐράνιον λέγειν καταγελαστότατον ἦν, διὰ τοῦτο τὰ μὲν λοιπὰ ὄπλα πεποίηκε τὸν Πάτροκλον φέροντα, ἃ καὶ ἀπολόμενα ἐτύγχανεν ἂν τῆς Ἥφαιστου δημιουργίας, μόνον δὲ τὸ δόρυ ἔακαντα, ἵνα σωθῆ καταλειπόμενον· τοῦτο γὰρ ἀπολόμενον οὐκ ἂν ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύεα

20 πιθανῶς διὰ τὸ τὴν ὕλην αὐτοῦ μὴ οὐράνιον ἀλλ' ἔγγειον καὶ Πηλιωτὶν εἶναι.

A f. 209^b.

152. διὰ τί δὲ δεῖται παρηόρου; οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι δεόντως πρὸς τὸ εἰ κάμοι ἢ τρωθείη εἰς ἀντεπεικάγεσθαι τὸν παρήγορον ἀντὶ αὐτοῦ· τοῖς δὲ ἀθανάτοισι ποῖον δέος τρωθῆναι ἢ καμῆν; ἔστιν οὖν εὐθες τοὺς μὲν Ὀμηρικοὺς θεοὺς τιτρώσκεσθαι, ἵππους δὲ μὴ. ἄλλως

25 τε ποικίλαι θέλει τὴν Καρπηδόνοσ μάχην (v. 467 sqq.) καὶ οὐκ ἄπρα-

B f. 216^a ad παρηορήσιν.
L f. 344^b.
Lp f. 253^a c. l.
ἐν δὲ παρηορήσιν.

1 ἀληθῶς L 3 κυμβ. τῷ φίλῳ Lp 4 πηλιάδαο BLp, πηληιάδεο L
5 κακὴν om. Lp 7 ὡς ante οὐ ins. Lp Ἀπόλλωνα om. L 7. 8 βασκανίαν Lp
9 οἶος Lp 23 πρὸς τὸ εἰ κέ μοι L 26 ποικίλαι BLp

11 sqq. †*B f. 216^a ad ἔγχος v. 140 (id. A f. 209^b c. l. ἔγχος δ' οὐχ ἔλειτ' οἶον, L f. 344^a): προκατεσκεύεακε μόνον αὐτὸ τὸ <om. L> δόρυ σώζεσθαι διὰ τὸ ξύλα μὴ ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον. . . ., cf. Eust. II, p. 1050, 25 et schol. B f. 216^a ad ἔγχος (id. Lp f. 253^a c. l. ἔγχος δ' οὐχ ἔλειτο, Vict. f. 300^b): ἐχοῖν γὰρ τι ἐξαιρετον εἶναι τῷ Ἀχιλλεῖ. ἄλλως τε οὐκ ἦν τέκτων Ἥφαιστος· οὐ γὰρ ἔστιν ἐν οὐρανῷ ξύλα. εἰκότως οὖν ὅπερ οὐκ ἐνῆν κατασκευάσαι, τοῦτο Ἀχιλλεῖ τετήρηκε. κατέκρυψε μὲντοι τὸ πλάσμα τῆ τοῦ Ἀχιλλεῶσ ὑπεροχῆ, δι' ἀσθένειαν οὐ δυνηθῆναι φήσας <φθάσας Lp> τὸν Πάτροκλον καὶ τῷ δόρατι χρῆσθαι. Quibus aliena admixta sunt. — Ceterum non omni ex parte abicienda suspitio est, e pleniore quae olim exstiterit quaestione quaestiunculam vix eam dignam quae commemoretur excerptam esse, quae in cod. A ad Σ 478 (debebat ad Σ 608) relata est: ποίει δὲ πρώτιστα σάκος] διὰ τί μάχαιραν ὁ Ἥφαιστος οὐ κατασκευάζει; ὅτι ἡ μάχαιρα παντὶ ἀρμόζει· τὸ γὰρ σκεῦος εὐκνητον· τὸ δὲ δόρυ ὑπέξήρηται δι' ἑτέραν αἰτίαν.

κτον αὐτὸν ἀνελεῖν. ἄπορον δὲ πῶς Ἀχιλλεὺς τοῖς ἀθανάτοις ἵπποις
 θνητὸν συμπλέκειν ἀξιοῖ· τὸ γὰρ χεῖρον παρὰ πολὺ τοῖς κρείσσοις συμ-
 πλεκόμενον αἰσχύνῃν φέρει. ἴσως οὖν ἀρμόσει λέγειν, ὅτι τοῦτον
 προσέθηκεν ἐκείνοις, ἵνα ἐγκόπτοιτο ἐν τῷ δρόμῳ· μέτριον γὰρ εἶναι
 τὸ τάχος αὐτῶν ἐβούλετο καὶ οὐχ ὑπερβάλλον σφόδρα, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ⁵
 ἄχρηστον ἐνίοτε. ἢ τάχα τὸν ἡνίοχον ἐπαινεῖ δυνάμενον ἀναχατιρίζειν
 τὴν ὁρμὴν τῶν ἀθανάτων ἵππων, ὅπως ἂν ὁ θνητὸς αὐτοῖς ἰσοδραμῇ.
 ἢ βούλεται ὁ ποιητὴς τὴν φύσιν ἐνδείκνυσθαι τοῦ ἥρωος μικτὴν οὖσαν
 ἐκ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. πῶς δὲ ἀλεγεινοὶ ὄντες ἀνδράσι (K 402)
 Πατρόκλῳ ὑποτάσσονται; ἀλεγεινόν οὖν ἐστὶ τὸ μετὰ τῆς δεούσης καὶ ¹⁰
 μεγίστης φροντίδος γινόμενον.

*B f. 216^b ad
 λάψοντες.

161. 62. ἀσαφὲς τὸ

λάψοντες γλώσσεσιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ

L f. 344^b, II.

ἄκρον ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος.

δεῖ δὲ στίζειν μὲν μετὰ τὸ ἄκρον, ἵν' ἢ τὸ λάψοντες ἄκρον ὕδωρ· τὸ ¹⁵
 γὰρ ἐπιπολῆς ὕδωρ λάπτουσιν, ὃ ἔφη ἄκρον λάπτοντες· οὐ γὰρ ἀνα-
 σπῶσιν οὐδ' ἐκροφούσιν, ἀλλὰ λάπτουσι τὸ ἄκρον. τὸ δὲ ἐρευγόμενοι
 φόνον αἵματος ἀντὶ τοῦ φόνου αἶμα, ὅμοιον τῷ χακάμενος πελε-
 μίχθη (Δ 535), ἀντὶ τοῦ πελεμιχθεὶς ἐχάσατο.

167. ad B 1, p. 21, 21.

20

B f. 216^b ad
 πεντήκοντ'.

170. πῶς, φασίν, ἐν ἅσασιν αὔξων Ἀχιλλεῖα τούτῳ μειοῖ, ἀνά

L f. 344^b.
 Lp f. 253^b c. l.
 πεντήκοντ'
 ἦσαν νῆες.

2 κρείττοις Lp 4 ἐκκόπτοιτο BLp, ἐκκοπτοῖν (οἱ supra οἶν scrpt.) τῷ L;
 corr. Bkk. μέτρῳ BLp, μέτρων L; corr. Bkk. 5 ὑπερβάλλει L 7 ἰσο-
 δρομεῖ Lp 10. 11 μετὰ τῆς μεγ. καὶ δεούσης φρ. Lp 15 στίζειν L λάψον-
 τες δ' ἄκρον ὕδωρ λάπτουσι δ' ἔφη ἄκρον λάψοντες τὸ γὰρ κτλ. L 16 ἐπὶ
 πολλῆς B 18 ἀντὶ τοῦ ἐρευγόμενοι φ. αἶμα L 18. 19 πολεμίχθη τουτέστι
 πολεμηθεὶς ἐχάσατο L 21 φησὶν Lp

1—11 Eadem fere Vict. (f. 301^a), iis quae praecedunt carens: ἄπορον
 ὅταν χάριν Ἀχιλλεὺς — ἀξιοῖ· τὸ γὰρ χεῖρον παρὰ πολὺ τοῖς κρείσσοις συμπλε-
 κόμενον αἰσχύνῃν. ἄλλο (sic) ἴσως οὖν ἀρμόσει λέγειν κτλ.

3—7 †Eust. II, p. 1051, 21 sqq.

15 Nicanorem sequitur, v. schol. A v. 162.

16 sqq. Cf. Eust. II, p. 1052, 6 sqq.

17 Cf. Porph. Ω 221 (sed videntur verba ab ipso Porph. aliena esse):
 ... τὸ δὲ ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος ἀποδεδώκαμεν ἀντὶ τοῦ αἵμα φόνου. —
 †Vict. f. 302^a ad II 162 φόνον αἵματος: ἀντὶ τοῦ αἵμα φόνου.

21 sqq. Cf. Vict. f. 302^a: πῶς, φασίν, ἐν ἅσασιν αὔξων Ἀχιλλεῖα τούτῳ
 μειοῖ; τινὲς μὲν οὖν ἢ οὐκ ἐν πλήθει ἢ (<ἢ cod.>) ἀρετῇ· Αἴας γοῦν ἴβ' ναῦς
 ἔχει. Ἀρίσταρχος δὲ φησὶ ν' ἐρέτας <ἀρετὰς cod.> εἶναι διὰ τὸ ἐπὶ κληῖσιν
 <ἐπίκλησιν cod.>. ἢ λιτὰς ἢ πρὸς ὑψηλείαν. Διονύσιος δὲ τὸν μέγιστον
 ἀριθμὸν οὐκ ἴμιον, τὸν δὲ λοιπὸν ἐν τῷ μεταξὺ τούτων ἄγεσθαι, ὡς φθάνειν
 πάσας ἀπὸ πε' <τε' cod.> ἀνδρῶν (quae ap. Bekk. sequuntur novo lemmati ad-
 scripta sunt; cf. Townl. ap. Cramer. A. P. III, p. 286, 28). Apparet, de nau-
 tarum numero ratiocinando efficiendo addita esse nonnulla (cf. schol. BLV
 Bekk. B 488) cum quaestione vix cohaerentia.

πεντήκοντα μόνον λέγων ἔχειν τὰς ναῦς; τινὲς μὲν οὖν φασιν, ὅτι οὐκ ἐν πλήθει ἢ ἀρετῇ, ἀλλ' ἐν τοῖς περὶ αὐτὴν σεμνύεται. Ἀρίσταρχος δέ φησιν, ὅτι διὰ τοῦ ἐπὶ κληῖσιν ἐδήλωσεν, ὡς μόνοι οἱ ἐρέται ἦσαν ἀνὰ πενήκοντα, τὸ δὲ λοιπὸν πλήθος τῶν πολεμιστῶν οὐκ ἐμνημό-
5 νευσε, ὅπερ ἐπιφέρονται αἱ νῆες.

174. θαυμάσαι ἂν τις τοὺς τὸν ποταμὸν οἰθθέντας, ὃν Ὀμηρος *B f. 236^b ad Αἴγυπτον ποταμὸν κέκληκε, διπετῆ εἰρησθαι διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς διπετέος P 263. πηγὰς (κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους) ἐν οὐρανῷ καὶ οὐρανόθεν ρεῖν· λέγει Vat. Ζητ. λ'. γὰρ (δ 475. 77. 8)· L f. 376^b P 263, II.

10 οὐ γὰρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους ἰδέειν,
πρὶν γ' ὅταν Αἰγύπτιο διπετέος ποταμοῖο
αὐθις ὕδωρ ἔλθῃς.

πρῶτον μὲν γὰρ καὶ τὸν Σπερχεῖον διπετῆ λέγει· υἱὸν Σπερχεῖοιο διπετέος ποταμοῖο, καὶ τὸν πρὸς τῇ Φαιάκων γῆ· ἐγὼ δ' ἀπά-
15 νευθε διπετέος ποταμοῖο (η 284). [ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόσιο (ε 441).] καὶ ἀπλῶς δὲ πάντας διπετεῖς ἐν παραβολῇ λέγει· ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διπετέος ποτα-
μοῖο βέβρυχεν μέγα κύμα ποτὶ ῥόον (P 263), τὸ παντὶ ποταμῷ καὶ τὴν ἐκβολὴν εἰς θάλασσαν ποιουμένων παρακολουθοῦν παρὰ τὸν
20 ἦχον διατακτικῶς ἐμφανίζων. διπετεῖς οὖν λέγει τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἐκ Διὸς γεγεννημένους· τῷ γὰρ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ γεννᾶσθαι χράται, ὡς τὸ ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός (T 110). ἀλλαχοῦ δὲ ἔφη ἀντὶ τοῦ διπετοῦς Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνα-
τος τέκετο Ζεὺς (Ξ 434). τοῦτο δὲ, ὅτι φύσει οἱ ποταμοὶ ἐκ Διὸς
25 πληροῦνται, ὡς που ἔφη καὶ εἰς Διὸς ὄμβρος ἀέξει (ι 111)· ὡ

1 λέγων μόνον L 3 ἐπὶ κλήσιν Lp 4 ἀνὰ πενήκοντα ἦσαν Lp
6 θαυμά, c supra a et η supra c additis, B; θαυμάσειεν ἂν τις L, θαυμάσειε τις ἂν V 8 οὐρανόθε εἶν V 10 φίλους τ' ἰδ. BL 11 πρὶν δ' ὅταν BL αἰγυπτιο, οι supra τι scrpt., B διπετέος, δι in ras., B 13 οἶον pro υἱὸν L 14. 15 ἐγὼ δὲ ἀπάνευθεν V 15. 16 ἀλλ' — καλλιρόσιο <καλλιρρόσιο L> recte om. V 17 ὅτε V¹, ε del. V² 18 βέβρυχε LV 18—20 ποτὶ — ἐμφανίζων om. V 18 ποτὶρρόον (sic) BL τῷ παντὶ L 19 τῷ pro καὶ Bkk. 19. 20 περὶ τὸν ἦχ. L 20 διπετὸν οὖν λέγει τὸν ποτ. τὸν ἐκ Δ. γεγεννημένον L 21 τὸ γὰρ πεσ. L χρήται V 21. 22 ὡς τὸ om. LV 22 ποσσὶ V 24. 25 ἐκ Δ. γεννῶνται V

6 sqq. Quaestionem, quae casu versui P 263 adhaesit, etsi ad δ 477 potissimum referenda est, inter quaestiones ad Iliadem pertinentes recepimus, quoniam uno illo loco, e quo interpretando proficiscitur, non acquiescit. Coniuncta olim cum ea fuisse videntur quae nunc in codd. nostris ad Ξ 434 leguntur (ubi vide quae attulimus). Excerpta ex ea sunt schol. HQT et P ε 477 (I, p. 216, 9—21 Dind.).

7. 8 Cf. Porph. ap. Procl. Tim. p. 37 A et Prolegg. cap. I extr.

24 sqq. Cf. Porph. Ξ 434, p. 199, 15; 200, 6. — Utramque v. *διπετέος* interpretationem quae sequitur coniunxerunt schol. A II 174, schol. min. P 263,

λόγω καὶ τὰς νύμφας τοῦ Διὸς θυγατέρας λέγει· Νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διός (ρ 240), ἔτι Νύμφαι ὄρεστιάδες κοῦραι Διός (Ζ 420), ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι φυτὰ τῷ τοῦ Διὸς ὄμβρῳ τρέφεται. Ζηνόδωρος δὲ διπετῆ τὸν διαυγῆ ἀποδίδωσι· διὰ τοῦτο καὶ γράφει διπετῆ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου.

5

287. v. ad B 844 sqq. (p. 50, 5—10) et ad Φ 140 sqq.

B f. 219^b ad 315. μέφονται λέγοντες τὰς πρὸς τοὺς μῦς πληγὰς ἐπωδύνους
 μισίων· μὲν οὐ θανασίμους δὲ διὰ τὸ μὴ συνάπτεσθαι τινι τῶν καιρίων. οἱ δὲ
 L f. 349^b. φασιν, ὡς μῦες ἐκ νεύρων εἰς πεπλεγμένοι καὶ σαρκὸς στερίφης, ὅθεν
 Lp f. 256^b c. l. ἐν ταῖς διακοπαῖς αὐτῶν ὀδύνη γίνεται ἕνεκεν τῶν νεύρων, αἰμορρα- 10
 μισίων ἀνθρώ- γίαι δὲ διὰ τὰς φλέβας καὶ ἀρτηρίας, τελευταῖον δὲ διὰ τὰς τοῦ ἐγκε-
 που. φάλου συμπαθείας· δύο γὰρ καταπεφύκασιν αὐτοῦ νεῦρα ἀπὸ νωτιαίου
 Eadem fere φυλοῦ. συμπαθεῖ δὲ καὶ ἡ καρδία τῷ ἐμπεφυκέναι αὐτῇ τὰς φλέβας.
 Vict. f. 308^a. μυελοῦ. συμπαθεῖ δὲ καὶ ἡ καρδία τῷ ἐμπεφυκέναι αὐτῇ τὰς φλέβας.
 καλῶς δὲ καὶ πάχιστον αὐτόν φησιν· ὁ γὰρ ἐν τῷ σώματι παχύτατος 15
 μῦς ἐν τῇ κνήμῃ ἐστὶ κατατόμενος ἐπὶ τὴν πτέρναν, ὅς καὶ τένων
 καλεῖται.

323. ad v. 315.

L f. 351^b. 365. πῶς αἰθέρος; τὰ γὰρ πάθη ταῦτα περὶ τὸν ἄερα συμβέ-
 A c. l. αἰθέρος _____
 ἐκ δίης.

2 ἔτι — Διός om. L 3 ἐπεὶ V τοῖς om. V 3. 4 ὕδατι τρέφεται L, τῷ Διὸς ὕδατι τρέφονται V 4 Ζηνόδοτος V, Ζηνόδωρος etiam cod. E Od. (sec. Dind.); cf. Prolegg. cap. III, 4 4. 5 διὰ — διφθόγγου om. V 5 διπετῆ L quae post διφθόγγου in cod. L (unde vel e simili libro Arsenii scholium cod. Paris. fluxisse videtur) sine ullo intervallo sequuntur de granditate versuum P 263 sqq., quae non solum Platonem sed etiam Solonem a scribendo deterruerit, a Porphyrio aliena esse cum inde probetur, quod quaestio Porphyriana cum loco P 263 minime cohaeret (v. ad p. 213, 6), tum inde evincitur, quod eadem verba inter scholia cod. B a priore manu scripta (f. 236^b ad προχοῆς P 263) ita leguntur, ut cum alterius manus scholio quod edidimus minime cohaereant (IV, p. 152, 20—31 Dind.); non recte igitur Valckenaer, op. II, p. 101, pro Porphyrianis vendiditavit 9 μῦτες B, μῦτες Lp νευρῶν L στερίφης B, στερίφης L 9. 10 ὅθεν καὶ ἐν L 10 νευρῶν Lp 12 συμπαθείας, supra script. παθείας, L 12. 13 ἀπὸ τοῦ v. μ. Lp 15. 16 ἐν τῇ κνήμῃ (sic) ἐστὶν ἐπὶ δὲ τὴν πτέρναν κατ., ὅς καὶ τέν. καλ. Lp

Et. M. 275, 9 sqq.; Zenodorean sequuntur Hesych. v. *διπετέος* (v. ad lin. 4) et schol. B f. 216^b ad *διπετέος* II 174, alteram Strab. I, 2, 30 (p. 36 C), Apollon. v. *διπετέος*, Hesych. (1), Suid. h. v., Eust. II, p. 1053, 9.

4. 5 Cf. Hesych. *διπετέος* (2): ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ποταμῶν ἀπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένων, χεϊμάρων· ἐπὶ δὲ τοῦ Νείλου διαυγοῦς, διαφανοῦς, ἢ διαπεπετασμένου.

7 sqq. † B f. 219^b ad *πρυννὸν* v. 323 (id. Lp f. 256^b c. l. ὄμμον ἄφαρ πρυννὸν, Vict. f. 308^a c. l. δροῦν' ἀπὸ μυσίων): . . . εἰ μὲν οὖν τοῦ ἐγκεφάλου ἀποπέφυκε τὰ νεῦρα εἰς νωτιαῖον μυελόν, ἐκ νεύρων δὲ οἱ μῦες <μῦτες B, μῦτες Lp>, ἐκ καρδίας δὲ αἱ φλέβες εἰς τὸν μῦν, συμπαθείαν ἔχουσι καὶ τὰ <πρὸς Vict.> καίρια· ὅθεν αἱ ἀσθράαι <κατὰ ins. Lp et Vict.> τῶν μυσίων πληγαὶ θανατοῦσιν. Id. Eust. II, p. 1061, 50.

18 sqq. Scholium e notatione Aristarchea a discipulis male intellecta:

βηκεν. ῥητέον οὖν ὅτι τάχα συγχεῖται ὁ ἀήρ πρὸς τὸν αἰθέρα, ὡς καὶ ἐν τῇ Λ (54)· αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, καὶ Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέεσσιν (O 192)· οὐ γὰρ αἱ νεφέλαι ἐν τῷ αἰθέρι.

5 383. πῶς δὲ αὐτὸν οὐ καταλαμβάνει Πάτροκλος; ἢ ὅτι καὶ Vict. f. 310^b. αὐτὸς διαφόρους ἵππους ἔχει, ὡς Αἰνείας (E 265)· καὶ γὰρ ἐν Ἀβύδῳ ἵπποστάσια ἔχει Πρίαμος (Δ 500), ἀφ' οὗ καὶ οἱ Ἄσιου, τὸν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι (B 838). ὦν καὶ διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἐπιμελεῖται Ἄνδρομάχη (Θ 186 sqq.). ἄλλως τε ἄτοπον ἐπιδιώκοντα πόρρω που ἐκείνον
10 ἀμελεῖν τῶν λοιπῶν.

411. πῶς λίθων εὐπορεῖ ἐφ' ἄρματος ὦν; ἔοικε κατὰ τὸ σιωπώ- B f. 221^b ad
μενον καταβεβηκέναι ἀπὸ τοῦ δίφρου, εἶτα μετὰ τὸ πληῆσαι τὸν Ἐρύα- βάλε.
λον πάλιν ἐπαναβεβηκέναι. ὅτι γὰρ ἐφ' ἄρματός ἐστι, πάλιν ἐξῆς I f. 352^b.
φην· Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐπεὶ ἴδεν ἔκθορε δίφρου Lp f. 258^a c. l.
15 (v. 427). καὶ τὸ ἐπεσσύμενος ἐπὶ μὲν πεζοῦ οἰκείον, ἀπίθανον δὲ βάλε πέτρῳ.
ἐπὶ ἵπποτου. Eadem fere
Vict. f. 312^a.

419. ἄτοπον δὲ οὕτως καταφρονεῖν καὶ μὴ χρῆσθαι μίτρα, B f. 221^b ad
ὅπου γε καὶ Ἄρης αὐτῇ χρῆται (E 857). οἱ δὲ τοὺς ἅμα θύρακι συνηρ- ἀμιτροχίτων-
τημένην ἔχοντας μίτραν. οἱ δὲ οὐκ ἐπὶ πάντων τὸ ἐπίθετον, ἀλλ' ἐπὶ ναc.
20 τῶν ἀνηρημένων, οἷον ὅτι εἶδεν αὐτοὺς ἀμιτροχίτωνας γεγενημένους Lp f. 258^b.
διὰ τὸ ἐσकुλεῦσθαι. L f. 353^a.
Vict. f. 312^b.

459. quae in cod. Leid. (f. 353^a) h. v. ad Porphyrium referuntur (cf. Phil. XVIII, p. 346) Heracliti sunt, cf. Prolegom. cap. I et III.

500. v. ad H 298, p. 110, 3 sqq.

25 545. excerpt. e schol. ad Ω 22 relato (de v. ἀεικίζειν), v. in extr. opere Ζητ. 35.

558. πῶς ἐτέρωθι λέγων ὁ ποιητὴς τὸν Ἔκτορα πρῶτως ἐκάλλε- **B f. 226^b ad
ἐσῆλατο. I f. 357^b.

1 τάχα οὖν συγχ. (om. ῥητέον ὅτι) A 3 ἐν νεφέλῃ καὶ αἰθέρι L 11 λί-
θον Lp, λίθους Vict. 12 μετὰ τὸ πλήθος Lp 14 ἐτέρωθι L εἶδεν B Lp
15 ἐπεσσύμενος e Vict. dedi; B L Lp ἐπεσσύμενον 18 εἶ που γε Lp 19 ἐπὶ
post ἀλλὰ om. Lp 20 οἷον ἐπεὶ οἶδεν Lp 21 διὰ τὸ ἐσकुλ. om. Lp 27 L
(c. l. κείται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσῆλατο τείχος Ἀχαιῶν) praemittit ἀποροῦσι, id.
πόρρωθεν, suprascript. ἐτέ εἰσάλεσθαι L

ὅτι δοκεῖ συγχεῖσθαι ὁ ἀήρ πρὸς τὸν αἰθέρα, ortum esse, Lehrs, Ar. p. 169, statuit. — Ζητήματι h. v. locum dedisse Nicanor docet (v. 365): τοῦτο ἐκατέρωσι δύναιται προσδίδοσθαι· τὸ μέντοι ζήτημα ὁμοίως μένει κτλ.

5—10 † B f. 221^a ad ἔκθερον v. 383 (id. Lp f. 257^b c. l. τὸν δ' ἔκθερον):
... πῶς δὲ αὐτὸν οὐ διώκει Πάτροκλος; ὅτι τάχιον ἐξελάσας προέφυγεν. ἄτο-
πον δὲ ἦν ἐπιδιώκοντα πόρρω που ἐκείνον <om. Lp> ἀμελεῖν τῶν λοιπῶν.

7 Cf. Ariston. Δ 500 cum Friedlaenderi annot., p. 102.

11—16 † Eust., p. 1068, 1 sqq. — Cf. Vict. ap. Bkk. p. 456 β 22 sqq. (verba
γράφεται καὶ ἐπεσσύμενος, quae ibi leguntur, in cod. desunt).

17 sqq. † Eust., p. 1068, 15 sqq.

27—p. 216, 5 Cf. eadem uno scholio complexum Victor. f. 315^b: . . . πῶς δὲ

χθαι (M 437) νῦν λέγει τὸν Καρπηδόνα; ῥητέον οὖν ὅτι τὸ ἐσήλατο ἀντὶ τοῦ ἐσάλεισε τότε τὴν ἔπαλξιν πρῶτος ἐπισπασάμενος, καὶ ψιλῶς ἀναγλωστέον καὶ δι' ἑνὸς ἄ.

- B f. 224^b ad πρῶτος. πῶς δὲ ἀλλαγῶ φησιν Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐσήλατο; ἢ τάχα ἐκάτερος τῆς ἰδίας φάλαγγος. 5
- B f. 224^b ad 559. πῶς δὲ μείλιχον ὑποσπασάμενος τὸν ἄνδρα ἦθος αὐτῷ ἀεικισαίμεθ'· νῦν περιέθηκεν ὤμόν, τὸ θέλειν λυμῆνασθαι σῶμα ἀναίσθητον; ἢ τάχα L f. 357^b.
- Lp f. 261^a c. l. τὸ προκείμενον ἀπολογία ἐστὶ τῆς ὤμότητος· ὅς πρῶτος ἐσήλατο, ἀεικισαίμεθα. καὶ χαλεπαίνει δικαίως τῷ πρῶτον ἐς τὸ τεῖχος ἐσθορόντι.
- B f. 226^b ad 647 sqq. τί δῆποτε τιμῆσαι ὑποσχόμενος Ἀχιλλέα μείζον αὐτὸν 10 φόνω. ἔβλαψε; καὶ γὰρ φησιν ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦθος (C 80). ἢ μὴ δεόντως χρῆσάμενος τῇ παρὰ Διὸς δωρεᾷ ἀτυχεῖ· οὐ γὰρ ἀποχρῆν ἠγήσατο, εἰ μὴ τὸ πᾶν ἀπόλοιτο τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τὰς λιτὰς οὐ προσήκατο. L f. 360^b.
- Lp f. 266^a s. l. 816. πῶς λέγει ἀνωτέρω (v. 813) οὐδ' ἐδάμασσαν <ἐδάμασαν Lp>, ἐνταῦθα δὲ δουρὶ δαμασθεῖς; ἢ τάχα τὸ οὐδ' ἐδάμασαν ἀντὶ 15 τοῦ οὐκ ἔπληξε καιρίαν, ἐνταῦθα δὲ τὸ δαμασθεῖς ἀντὶ τοῦ πληγεῖς μόνον, ὥσπερ ἐν θεοῦ πληγῇ, οὕτω καὶ ἐν δόρατι. ἢ οὐδ' ἐδάμασε κατὰ τὸν ποιητὴν, ὅτι οὐκ εἶδεν οὔτε αἷμα οὔτε πληγὴν· Πάτροκλος δὲ ἦσθετο τῆς πληξέως ἔνδοθεν.
- A f. 222^b. 850. πῶς τέσσαρας καταριθμήσας, Μοῖραν Ἀπόλλωνα Εὐφορβὸν 20 Cf. schol. min. Ἐκτορα, ἐπιφέρει σὺ δὲ με τρίτος ἐξεναρίζεις; ἐστὶ δὲ λέγειν, ὅτι τὴν Μοῖραν οὐ καταριθμεῖεν ὡς κοινὴν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπικειμένην.

2 πρῶτως L 2. 3 καὶ ψ. ἀνάγν. τὸ ἐσήλατο, rel. om., L 7 νῦν post περιέθηκε L 8 τὸ ὑποκείμενον Lp 11 τῶν, ων e corr., B; τὸν L

φησιν ἀλλαγῶ Πριαμίδης, ὅς ἐσήλατο; ἢ ἐκάτερος τῆς ἰδίας φάλαγγος πρῶτος. Πορφυρίος δὲ ψιλῶς τὸ ἐσήλατο καὶ ἐκδέχεται τὸ ἐσάλειψεν ἀπὸ τοῦ σάλω, ὅθεν καὶ ὁ σάλος. τοῦτο δὲ σπανίως εἰρηται. οἱ δὲ ἔβλαψεν ὑπερβολικῶς. Brevius idem M 438 (Bkk.) Πριαμίδη ὅς πρῶτος] καὶ πῶς φησι κείται ἄνθρωπος ὅς πρῶτος; ἢ ἴσως ἐκάτερος τῆς ἰδίας τάξεως πρῶτος. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐσάλειψε τὸ ἐσήλατο. Cf. Eust. II, p. 1075, 44 sqq.; qui M, p. 913, 8, paullo accuratius: ἀλλ' ἐκεῖ μὲν (II) ὁ Πορφυρίος τὸ ἐσήλατο ἀντὶ τοῦ ἐσάλειψε νοεῖ, ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ εἰσπέδησεν. — Schol. min. ὅς πρῶτος ἐσήλατο τεύχος Ἀχαιῶν] ἀντὶ τοῦ διεσάλειψεν, ἐπλήρωσεν εἰσελθόν. Hesych. ἐσήλατο: . . . ἢ ἔσεισεν. κατέβαλεν. ἐτίναξε. κατέπεσεν.

1 Lysaniam sequitur, v. schol. A II 558 (cf. Eust. h. l.).

4. 5 Idem schol. L f. 357^b et Lp f. 261^a.

6 sqq. Idem fere Vict. f. 316^a; cf. etiam †Lp f. 261^a v. 559: νόμος τοῖς κειμένοις μὴ ἐπεμβαίνειν. δηλοῖ γοῦν τὴν πολλὴν εἰς ἐκεῖνον μῆνιν, ὅτι ἐκεῖνος καὶ πολλοὺς ἀνεῖλε καὶ τὸ τεῖχος ἐσήλατο.

10—13 Praeter schol. Lp (f. 262^b) prorsus congruens eadem fere Vict. (f. 317^b) habet.

20 sqq. Ariston. v. 850: ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ζητούμενον· τέσσαρας γὰρ προειπὼν ἐπιφέρει σὺ δὲ με τρίτος. τὴν δὲ κοινὴν πᾶσι παρεπομένην Μοῖραν οὐκ ἀριθμεῖ, αὐτοὺς δὲ τοὺς ἐπενεγκόντας αὐτῷ χεῖρας. — Ceterum eadem fere quae supra edidimus schol. L (f. 367^a) habet: ἐξήγηται πῶς ἄρα τέσσαρας κατα-

ἔνιοι δὲ τὸ ἕξῃς οὕτως ἀποδιδόασιν· ἀλλὰ με Μοῖρα ὅλοη καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός, ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος τρίτος· σὺ δέ με ἔξεναρῖζεις. ἢ σὺ δέ με τρίτατος ἔξεναρῖζεις, ἴν' ἢ πολλοστός.

πολλοστός, ὡς τὸ ἀσπασίη τρίλλιστος (Θ 488), οἱ δὲ Μοῖραν **B** f. 230^b ad
5 καὶ Ἀπόλλωνα ἐν· ἄμφω γὰρ θεοί. οἱ δὲ κατὰ κοινοῦ τὴν Μοῖραν **B** f. 266^b c. l.
παρειλήφθαι. τινὲς δὲ τὸ ἔξεναρῖζειν ἐπὶ τῶν αὐτοχείρων, καὶ οὕτως **Lp** f. 267^a c. l.
Ἔκτωρ τρίτος. τινὲς δὲ καθ' ὑπερβατόν, ἴν' ἢ· τρίτος Εὐφορβος, σὺ **Lp** f. 267^a c. l.
δέ με ἔξεναρῖζεις. **Lp** f. 267^a c. l.
χερσὶ δαμέντ'
τρίτος.
Vict. f. 321^b.

854. πόθεν ὁ Πάτροκλος οἶδεν ὅτι Ἀχιλλεὺς κτείνει τὸν Ἔκτορα, **A** f. 222^b c. 1.
10 ὡσπερ Ἀχιλλεὺς ἀκούσας παρὰ Θέτιδος (C 96); ὅτι κατ' Ἀρτέμωνα **χερσὶ δαμέντ'**
τὸν Μιλήσιον ἐν τῷ περὶ ὄνειρων, ὅταν ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὄλου τοῦ Ἀχιλλῆος.
κύματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται. καὶ Πλάτων ἐν **Vict.** f. 321^b.
ἀπολογία Cωκράτους (p. 39 C)· καὶ γὰρ εἰμι ἐνταῦθα, ἐν ᾧ μάλιστα
ἄνθρωποι χρησιμδοῦσιν, ὅταν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι.

15 πόθεν ὁ Πάτροκλος οἶδεν ὅτι Ἀχιλλεὺς κτενεῖ τὸν Ἔκτορα; δόγμα **B** f. 230^b ad
ἔστι τοῦτο τῷ ποιητῇ, ὅτι ὅταν ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὄλου τοῦ κύματος Ἀχιλλῆος.
πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται· θείας γὰρ ἔστι μέρος φύσεως, **L** f. 366^b.
καὶ θειοτέρα γίνεται χωρισθεῖσα τῆς ὕλης τοῦ κύματος καὶ πρὸς τὸ **Lp** f. 267^a c. l.
οἰκεῖον ἀναδραμοῦσα. **Lp** f. 267^a c. l.
χερσὶ δαμέντ'
Ἀχιλλῆος.

P

20 125. πῶς δὲ Ἀπόλλωνος σκυλεύσαντος (Π 804) περὶ Ἔκ- **B** f. 233^b ad
τορός φησιν; ἢ τάχα περὶ μόνων τῶν κνημίδων φησίν. ἢ ὡς Ὀδυσ- Πάτροκλον.
σεύς φησι σκοπὸν εἶλομεν (K 561) κατὰ συνεκδοχὴν, οὕτω καὶ **L** f. 371^b.
Ἀπόλλωνος ἀφηρημένου τὸν κοινωνὸν τῶν κατορθωμάτων συναριθμεῖ.

6. 7 καὶ οὕτως τρίτος Ἔκτωρ, rel. om., **Vict.** 7 καθ' ὑπερβατόν καὶ οὕ-
τως ἴν' ἢ **Lp** ἔφορβος **Lp** 8 quae in **BLp** sequuntur: αὐξεί δὲ αὐτὸν κτλ.
in **Vict.** recte novo lemmati praemisso ἄλλως adscripta sunt 9 κτενεῖ **Vict.**
10 ὑπὸ Θέτ. **Vict.** ἢ ἐπεὶ pro ὅτι **Vict.** 11 ἢ om. **A** 13 ἀπολογίαις **A**
22 εἶλωμεν **L**

ριθμῆσας κτλ., sed sub finem multo peius traditum cum schol. **B** (IV, p. 141, 33 **Dind.**) confusum est.

5 **Id.** **Eust.** II, p. 1089, 64.

9 sqq. † **Eust.** p. 1089, 60 sqq.

15 sqq. Cf. **Sext.** **Empir.** adv. dogm. III, 21 (p. 554 **F.**): ἀποδέχεται γοῦν
(ὁ Ἀριστοτέλης, v. fr. 12 ed. **Acad. Berol.**) καὶ τὸν ποιητὴν Ὅμηρον ὡς τοῦτο
(τὸ προμαντεύεσθαι τὴν ψυχὴν ἐν τῷ χωρίζεσθαι τῶν σωματίων) παρατηρή-
σαντα· πεποίηκε γὰρ τὸν μὲν Πάτροκλον ἐν τῷ ἀναιρεῖσθαι προαγορευόντα περὶ
τῆς Ἔκτορος ἀναιρέσεως, τὸν δ' Ἔκτορα περὶ τῆς Ἀχιλλῆως τελευτῆς.

20 sqq. **Caret** quaestionis forma schol. **Vict.** (f. 325^a): . . . κατεχρήσατο δὲ
ὡς ἐκεῖ· Πατρόκλιοιο βίαν ἐνάριξε κατακτάς (v. 187)· γυμνὸς γὰρ Πά-
τροκλος· καὶ τεύχεα δὲ οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
βάλεν (v. 205). ἢ ἐπεὶ τὰς κνημίδας ἔλυσεν, ἢ ὡς Ὀδυσσεὺς κτλ. — **Ari-**
starchus **diplen** posuisse videtur πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι, v. **Lehrs**, **Ar.** p. 15.

22 Cf. **Porph.** **K** 561, p. 160, 22.

127. ad Ω 15. 16.

*B f. 234^a ad φύξηλιν. 143. φύξηλις ἐστὶν ὁ φεύγων τὰς ἴλας, δειλὸς δὲ ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας, μενεδήιος δὲ ὁ ὑπομένων τὴν δημοσίτητα, ἐσθλὸς δὲ ὁ ἐθελοντῆς
L f. 272^a, II. μαχόμενος, οἰονεὶ ἐθελός. ὁ δὲ ἐναντίος οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ (I 353), ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπέμεινεν 5 ἄποθεν τῶν τειχῶν μάχεσθαι. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἦ c' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα (P 143). τοῦ δὲ φυξήλιος οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήιος οὐδὲ μαχήμων (M 247). καὶ τὸ οἶον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται οὐδ' ὑπέμεινεν· οὐ μὲν γάρ τοι κακὸς εἰς ὦπα (α 410. 1) δηλοῖ οὐχ ὑπέμεινε γυνῶναι οὔτε ἡμᾶς αὐτὸν οὔτ' 10 αὐτὸν ἡμᾶς.

263. Π 174.

B f. 237^b ad ἐρύσαντο. 117. πῶς μὴ καὶ Πάτροκλον εἴλκυσαν; ὅτι περὶ τοῦτον οἱ Τρῶες σπουδαιότεροι ἦσαν, τῶν δὲ <om. L> ἰδίων καὶ ἡμέλουν νεκρῶν.

368. v. ad Ζητ. 34.

A f. 235^b. 608 sqq. λίαν τούτων πέπλεκται ὁ λόγος, καὶ ἔστι τῶν ἔξω περιφορομένων ζητημάτων· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε δίφρω ἐφεστατός — πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπῶν νέας ἤλυθε. τίς πεζὸς ἤλυθε καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος (οὕτως αὐτὸς ἐτρύθη, ὅτι πεζὸς ἦν); ἀλλὰ δεῖ νοεῖν τὰ μὲν διὰ μέσου εἰρημένα, τὰ δὲ κεφαλαιωδῶς 20 ἐξηνηγεμένα ὕστερον τῆς ἐπὶ μέρους ἐπεργασίας τυχόντα κατ' ἐπανάληψιν. τὸ δὲ πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα οὐκ ἐπὶ τοῦ Κοιράνου ἀκουστέον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἰδομενέως. καφές δ' ἐκ τοῦ ἐπιφέρεισθαι καὶ κεν

4 μαχόμενος L 6 c' αὐτως L 9 οἴχεται L 16 A in lemm.: Τρῶες ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο ἕως τοῦ αὐτοῦ δ' ὤλεσε θυμὸν 18 intervallum quod inter versus indicavi in cod. non comparet

2 Neque Eust. P, p. 1099 extr., plura aut meliora quam nos in cod. suo legisse videtur: φύξηλις δὲ εἰ μὲν ὁ φεύγων ἄλις, ἔχεται λόγον τὸ διὰ τοῦ ἦτα γράφεσθαι τὴν παραλήγουσαν· εἰ δὲ ὁ φεύγων ἴλας, ἦγουν τὰς ἐν πολέμῳ τάξεις, κατὰ τὸν παρὰ Πορφυρίῳ λόγον, ἔχει ἀπορίαν ἢ γραφῆ. Cf. Et. M. 802, 44: φύξηλιν ἐόντα· ἀνανδρον, φηγόν, παρὰ τὸ φεύγειν τὰς ἴλας.

Eust. A, p. 855, 48: ἰστέον· δὲ καὶ ὅτι ὁ δειλὸς ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας, ὁ καὶ φύξηλις.

3 schol. B N 228 (id. Lp, L f. 276^a) ad μενεδήιος: μένων τοὺς δηλίους . . . Cf. Hesych. μενεδήιος: ἀνδρείος, μένων ἐν τῇ μάχῃ.

13. 14 Idem schol. L f. 377^b et Vict. f. 330^a.

16 sqq. Verba scholii καὶ ἔστι τῶν ἔξω περιφερομένων ζητημάτων ita intelligenda esse videri, ut dicat Porphyrius, in operibus illis collectaneis, unde Quaestiones suas contexuisset, ζήτημα illud non infuisse, in Prolegg. cap. III, ubi de scholii I 682 praefatione egi, docui.

20 Cf. A v. 610 (intermarg.): μακρὰ ἢ παρέκβασις καὶ πάντα διὰ μέσου· τὸ γὰρ ἔξῃς· Κολρανον βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο, quae Nicanori Friedl. (p. 248) tribuit. Simil. B f. 244^a ad γναθμοῖο v. 617 (id. L f. 386^b): . . . ἔστι δὲ τὸ ἔξῃς· ἀτὰρ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἠνλιοχόν τε, τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο· τὰ δὲ ἄλλα ἐν μέσῳ.

Τρωσι μέγα κράτος· οὐ γὰρ ἂν τάσσοιτο τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τοῦ
 Κοίρανος (ἦν γὰρ οὐ τῶν ἀριστέων), ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἰδομενέως. διὰ
 μέσου δὲ ταῦτα· δίφρω ἐφεσταότος, τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν
 ἄμαρτεν, αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἠνίοχόν τε Κοίρα-
 5 νον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπεθ' αὐτῷ, ὥστε εἶναι τὸ
 ἕξις· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο· πεζὸς γὰρ τὰ
 πρῶτα λιπῶν νέας ἤλυθεν, ὁ Ἰδομενεύς. εἴθε δὲ ὁ ποιητῆς τιὰ
 διὰ μέσου τάσσειν. κεφάλαιον δὲ νοητέον αὐτὸ μόνον προειρηθῆαι ἐν
 τῷ ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο δίφρω ἐφεσταό-
 10 τος· εἶτα ἐπεξηγείται τὴν αἰτίαν, πῶς ἐγένετο ἐν τῷ δίφρω· πρότερον
 μὲν ἦν πεζός, τότε δὲ ὁ Κοίρανος αὐτῷ παρέστησε τὸ ἄρμα. πεζὸς
 μὲν γὰρ τὰ πρῶτα λιπῶν νέας ἐν τῇ N (240) ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὁ
 Ἰδομενεύς, νῦν δὲ ἄφνω πέφηνεν ἐφ' ἄρματος· οὐ γὰρ ἐστὶν ὁ λόγος
 ὅτι ἀπὸ Κρήτης πεζὸς ἦλθεν, οὐ χρῆσάμενος ἄρματι, καθάπερ ὁ Ὀδυσ-
 15 σεύς, τραχείαν ἔχων τὴν Ἰθάκην. σημαίνει οὖν ὅτι ἀπὸ τῶν νεῶν
 πεζὸς ἦλθεν ἐπὶ τὸν πόλεμον. προθεῖς οὖν τὸ κεφάλαιον, ὕστερον
 ἐπεκιδιδάσκει πῶς ἔσχεν ἄρμα· καί κε Τρωσι μέγα κράτος ἐγγυά-
 λιξεν, εἰ μὴ Κοίρανος ᾧκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους. τοῦτο
 οὖν προλαβῶν ἐξήνεγκεν· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο
 20 δίφρω ἐφεσταότος. πῶς; ὁ γὰρ Κοίρανος ἤλασε τοὺς ἵππους, ἐπεὶ
 αὐτός γε πεζὸς ἐλήλυθε· πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπῶν νέας ἤλυθε.
 τίς γὰρ ἢ ἰδιότης; ὅτι, εἴπερ ἐμάχετο πεζός, ἀπολώλει ἂν οἷς ἐντροπῆ
 ἐγένετο πρὸς οὓς Πηνέλεως ἦρχεν.

κατὰ Ἰδομενέως βάλλει νεωστὶ τῷ δίφρω ἐπιβάντος· πεζὸς γὰρ **B** f. 243^b ad
 25 ἐκ τοῦ ναυστάθμου ἦλθε, καὶ δὴ πεσὼν ἂν ὕψωσε τοὺς Τρῶας, εἰ μὴ Ἰδομενῆος
 ὁ Κοίρανος αὐτῷ παρέστησε τὸ τοῦ Μηριόνου ἄρμα, ὃς ἐκ Λύκτου
 Μηριόνη συνεστράτευσε· λέγει δὲ ὅτι ἤδη ἀναβῆναι φθάσαντος Ἰδομε-
 νέως ἦκε τὸ βέλος, καὶ τὸν ἠνίοχον ἔτρωσε κατὰ τύχην. εἰ μὴ οὖν
 ἦνεγκε τοὺς ἵππους, τροπῆς γενοῦσας, μεσαιπόλιος ὢν ὁ Ἰδομενεύς
 30 καὶ μὴ δυνάμενος φεύγειν, ἀπώλετο ἂν.

698. ἐζήτηται πῶς οὐκ ἔστιν Αὐτομέδων μηνυτῆς τῆς τοῦ Πα-^{*B} f. 247^a ad
 Ἀντίλοχος

1 τάσσοι τὸ cod. 10. 11 πρότερον μὲν ἦν in ras. 22 ἀπολώλει, ε supra C 2.
 ei seript, cod.; ἂν add. Dind. 26 ἐκ λύτης L 31 L praem. ἀπορία, deinde in L f. 391^b ibid.
 Af. 239^a ad C9.

1 sqq. Fuisse qui v. 613 ad Merionen referrent, schol. A v. 613 docet, cf. Eust. p. 1120, 23 sqq.

24 sqq. Eadem fere sed paucis (aliunde, ut videtur, neque enim in schol. A, quod praemisimus, leguntur) additis schol. Vict. f. 334^a. — Scholio BL si- millimum est schol. A v. 614: ἐκδεκτέον τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ Ἰδομενέως. ὁ Κοί- ρανος ἰδὼν τὸν Ἰδομενέα κινδυνεύοντα πεζόν (πεζὸς γὰρ ἀπὸ τοῦ ναυστάθμου), ἐξήλασε τοὺς ἵππους, δεξιόμενος αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἵππων. ἐφθασε τὴν τοῦ Ἐκτορος βολήν, ὥστε μετὰ τὸ ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ ἄρμα τότε πεμφθῆναι τὸ δόρυ αὐτῷ. αὐτὸς δὲ ὁ Κοίρανος ἀπώλετο, σώσας τὸν Ἰδομενέα.

31 sqq. Scholium ab editoribus recte huc relatum; difficultas enim διὰ τὴ γυμνὸς τρέχει ad versum Σ 2 non pertinet.

τρόκλου ἀναιρέεωσ, ἀλλ' Ἀντίλοχος, καὶ διὰ τί γυμνὸς τρέχει. ῥητέον οὖν ὅτι Αὐτομέδοντα μὲν αἰσχροὺν ἦν μετὰ τῶν ἵππων ἔρχεσθαι πρὸς Ἀχιλλέα ἄπρακτον, τῶν ἄλλων ἀγωνιζομένων περὶ τοῦ σώματος· Ἀντίλοχος δὲ ταχύτερος ὢν τῶν ἄλλων προεκρίθη, καὶ γυμνὸς πρόεισι, μετὰ τῶν ὄπλων τὰς συμφορὰς ἐκπομπεύειν παραιτούμενος, ἢ διὰ τὸ 5 μὴ βαρούμενον τοῖς ὄπλοις χρονίαι ἐν τῇ ὁδῷ.

C

2. 9. P 698.

10. 11. v. ad lin. 11. 12.

A c. l. τὸν
δ' ἄχεος νε-
φέλη ἐκάλυψε.

22. Πλάτων ἐν τρίτῳ Πολιτείας (p. 388 B) κατηγορεῖ τῶν ὄδυρο-
μένων, λέγων ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων μὴ δεῖν τοῦτο ποιεῖν ὡς δεινόν 10
τι πεπονθότων. Ζωῖλος δὲ φησὶν ἄτοπον νῦν εἶδέναι τὸν Ἀχιλλέα
(v. 4)· προειδέναι τε γὰρ ἔχρην ὅτι κοινοὶ οἱ πολεμικοὶ κίνδυνοι, τὸν
τε θάνατον οὐκ ἔχρην δεινὸν ὑπολαμβάνειν, τό τε οὕτως ὑπερπενθεῖν
γυναικῶδες. οὕτως οὐτ' ἄν βάρβαρος τιθῆ ἐποίησεν· καίτοι Ἐκάβης
ἐπὶ τῷ κυρμῷ Ἔκτορος οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστιν. Ζηνόδωρος δὲ ἀπο- 15
λογεῖται λέγων ὅτι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν πεπραγμένων θρηγεῖ, καὶ
ἄλλωσ συνήθη ταῦτα τῷ τε βίῳ· τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον οἰζυ-
ροῖσι βροτοῖσι κείρασθαι τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ πα-
ρειῶν (δ 197. 8).

B f. 249^a ad
αὐτικά.
L f. 394^a c. l.
αὐτικά τε-
θναίνην.
Vict. f. 340^b.

98. διὰ τί τὸν Ἀχιλλέα οὕτως ἀνώμαλον πεποίηκεν, ὅς γε ὅτε 20
ἔζη τεθνάναι ἐβούλετο, τεθνεῶσ δὲ ζῆν δουλεύων μᾶλλον ἢ ἔχειν τὴν
τοῦ Ἄιδου βασιλείαν (λ 489); ἢ οὐτε τὸ τεθνάναι δι' αὐτὸ αἰρεῖσθαι
φαίνεται οὐτε τὸ ζῆν, ἀλλὰ διὰ μόνὰ τὰ καλὰ ἔργα καὶ ὅπως πράττη
ταῦτα. ἵνα μὲν γὰρ βοηθήσῃ τῷ Πατρόκλῳ, τεθναίνην φησίν, ἵνα δὲ

marg. λύσις, A in lemm.: ὡς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε 1. 2 καὶ ῥητέον ὅτι
L 3. 4 ἀντίλοχος τε ταχὺς τε ὢν A 4 ἄπειρ A 6 ἐν om. L 11 νῦν εἶναι
vel εἰκέναι conl. W. Ribbeck, Mus. Rh. XXXVI, p. 134 14 τιτθῆ Dind. 17 τε
del. Dind.; legendum potius videtur τῷ τότε βίῳ 20 ὅς, o in ras., B 21 τε-
θναίνην B 21—23 δουλεύων — τὸ ζῆν om. BL; in marg. cod. B exteriore,
signo ÷ supra ζῆν (lin. 21) et ante δουλεύων posito, *B addidit; eadem Eust.,
p. 1132, 60, in suo libro legit. Vict. post ζῆν (l. 21): βουλοίμην κ' ἐπάρουρος
ἔων; ἢ οὐτε τὸ τεθνάναι κτλ. (lin. 22) 22 τεθνάναι *B 23 διὰ om. BL
Vict., supra lin. add. *B πράττ.η (ante η ras.) B 24 μὲν οὖν Vict.
αὐτικά τεθναίνην id.

11. 12 Haud scio an ex eodem fonte derivatum sit schol. A Σ 10. 11 (f. 239^a,
c. l. Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον: χερσὶν ὑπο Τρώων) extr.: ... πῶσ δὲ, φασί,
τοῦτο πεπυσμένος παρὰ τῆσ μητρὸσ ἐπεμπε τὸν Πάτροκλον εἰς τὸν πόλεμον; ὅτι,
φαίη τις ἄν, οὐτε τοῦνομα σαφῶσ εἶπεν οὐτε τὸν χρόνον, παρὰ τε τὸν καιρὸν
λήθη γίνεται τῶν τοιοῦτων, ὅταν δὲ ἀποβῆ μιμησῶνται. Ad Didymum certe,
cuius scholio adhaesit, referri nequit.

20 sqq. † Eust. Σ, p. 1132, 58—62.

τῷ πατρὶ, ζῆν ἐθέλει. ὥστε καλῶν ἔργων προκειμένων ὁ φιλόκαλος καὶ ζῶν τεθνάναι αἰρήσεται, εἰ μέλλοι καλόν τι πράξει ἀποθανών, καὶ ἀναβιώσκεισθαι πάλιν, εἰ μέλλοι τῶν κατ' ἀρετὴν τι πράξει ἀναζήσας.

πῶς τοσοῦτον φιλόζωνον εἰσάγει (λ 489) τὸν προκρίνοντα τὸ Q λ 489 Dind., ὀλιγοχρόνιον μετ' εὐκλείας ζῆν; ἦτοι οὖν παραμυθούμενος τὴν δυστυχίαν Ὀδυσσεώς ταυτὰ φησιν, ἢ τὸ ἄπρακτον τῶν νεκρῶν ὄρων βδελύσσεται τὴν παρὰ τοῖς νεκροῖς δίαίταν. c. l. βουλομένη κ' ἐπάρουρος.

100. Θέτιος δ' ἐξαΐσιον ἀρὴν πᾶσιν ἐπικρῆνειεν (O 598. I f. 333^b 99), τὴν παράνομον λέγει εὐχὴν, τὴν ἔξω αἵτης καὶ μοίρας. τὸ γὰρ (O 598). κατὰ μοῖραν· καὶ ἐναΐσιμα βάζεις (I 58. δ 206 confus. cum β 159) καὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες. ἢ ὑπεραγόντως μεγάλην. ἀρὴν δὲ αἰτησιν· καὶ γὰρ ἡ εὐχὴ αἰτησιν παρὰ θεοῦ τυγχάνει· ἢ τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων κατάραν. ὡς φιλέλλην δὲ λοιδορεῖ τὴν εὐχὴν Θετίδος.

Θέτιος δ' ἐξ. . . σιον ἀρη. πᾶσιν ἐπικρῆνειεν, τὴν παράνομον εὐχὴν καὶ ἔξω αἵτης καὶ μοίρας. Vat. Ζητ. ιθ'.

εἰς τὸ ἐμείο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι (C 100). I f. 394^b (C 100), II. Vat. Ζητ. κ'.

2 τεθνάναι B μέλλει L 3 ἢ βεβαίως ἀναβιώσκεισθαι, εἰ μέλλοι — πράξειν ἀναζήσας Vict. quae BL addunt: ὅρα δὲ πῶς τῷ αὐτίκα χρῆσάμενος κτλ. in Vict. recte aliis lemmatibus adscripta sunt 4. 5 τὸν ὀλιγ. cod., quod e conī. mutavi; excidisse nonnulla statuit Buttm. 8 L ἐξαΐσιον ἀρὴν in lemm. habet, quod perspicuitatis causa mutavi 16. εἰς τὸ om. V εἰμείο V

1 † Eust. λ, p. 1695, 14.

4—7 Ex eadem quaestione qua ea quae antecedunt excerpta esse, ex Eustathii huius loci explicatione, quae schol. Σ 98 respondet (v. lin. 1), apparet.

8 sqq. Tres quaestiones (duo enim quae initio posuimus scholia pro uno numeranda sunt) inter se cohaerere in Prolegomenon cap. I docui. Ad hunc potissimum locum retuli, quod difficultas quaedam in eo inesse videbatur (Eust. Σ, p. 1132 extr.: *στρεβλὸν ἐστὶ νόημα καὶ διάφορον τῇ γραφῇ καὶ δυσφραδές*).

8—15 Alteram, ut solet, recensionem exhibet B f. 210^a ad ἐξαΐσιον O 598 (id. Lp f. 246^b ibid. c. l. ἐξαΐσιον, Vict. in marg. f. 209^b ibid. c. eod. l.): *ἄδικον· τούναντιον γὰρ ἐναΐσιμα <αἰνέσιμα Lp> τὰ καθήκοντα ἢ δίκαια <om. ἢ δίκ. Vict.>. ἢ ὑπεραγόντως <ὑπερβαλλόντως Vict.> μεγάλην. ἀρὴν δὲ <hinc nov. schol. Vict. c. l. ἀρὴν, in text. scriptum> αἰτησιν· καὶ γὰρ ἡ εὐχὴ <in Vict. alter. man. ex ἡσυχῇ corr.> αἰτησιν παρὰ θεοῦ τυγχάνει· ἢ τὴν κατ' <θ e τ corr. B> Ἑλλήνων κατάραν. ὡς φιλέλλην δὲ λοιδορεῖ τὴν εὐχὴν Θετίδος. (Addit Vict.: *ἐξαΐσιον γὰρ τὴν ἔξω τοῦ αἰσίου γινομένην φησίν, οἷον τὴν παρὰ τὸ ὄσιον, ὅπερ σημαίνει τὸ αἰσίον.*)*

De v. ἐξαΐσιον notione v. etiam Eust. O, p. 1032, 29; δ, p. 1514, 22; e, p. 1832, 26; Et. M. 347, 32.

16—p. 222, 4 Eadem fere ex altera recensione petita habet

B f. 249^a ad δῆσεν Σ 100: *ὁμοιον τῷ ἢ <post h. litt. rasura unius litt.> μάλα πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος δεύη (α 254). ἐστὶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐδέησεν. ἀρῆς δὲ τῆς βλάβης, ὡς τὸ Μέντορ, ἄμυνον <ἀμύνων cod.> ἀρὴν (χ 208). ἐμοῦ γὰρ, φησίν, ἐδέησε τῷ Πατρόκλῳ, ὥστε με βοηθῶν τῆς βλάβης γενέσθαι. [τινὲς δὲ Ἄρως κτλ., quae e Didymi scholio petita esse videntur, cf. II, p. 157, 7 Dind.]. Similia sunt quae cod. Vict. f. 340^b habet, nisi quod*

οὐκ ἔστι τὸ ἔδησεν ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ οὐδ' Ἄρης ὁ πόλεμος νῦν ἢ θεός, ἀλλὰ τὸ μὲν ἔδησε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἐδέησε, περισπαστέον δὲ τὸ ἀρήσ, ἴν' ἢ βλάβης, ὡς τὸ Μέντορ, ἄμμυον ἀρήν (χ 208). ἐμοῦ γὰρ ἐδέησε καὶ χρεῖαν ἔσχε τῆς βλάβης βοηθὸν ἔχειν.

L f. 414^b οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσσα- 5
(T 182), II. ςθαι, ὅτε τις πρότερον χαλεπήνη (T 182. 83). ἀμφίβολου διὰ
*B f. 263^b ad τὴν αἰτιατικὴν. ἔστι δὲ ὁ λόγος περὶ τοῦ βασιλέως, ὅτι οὐκ ἔστι νε-
ἀπαρέσσασθαι
ibid. μεσσητὸν, εἰ βασιλεὺς ἄνδρα βλάσας καὶ τῆς ἀδικίας προϋπάρξας ἀπαρέ-
Vat. ζητ. κα' ςεται αὐτόν. ἔστι δὲ τὸ ἀπαρέσσεται τὸ τῆς ἀράς ἀπάραι, τουτέστι τῆς
βλάβης ἀπαλλάσθαι καὶ ἐξιλιάσθαι. 10

108. ad ζητ. ιε'.

A f. 241^a c. 1. 125. πῶς δὲ δηρὸν φησι; δεκαπέντε γὰρ εἰσιν ἡμέραι σὺν
γνοῖεν ὡς δὴ. αἷς οἱ θεοὶ εἰς Αἰθιοπίαν διέτριψαν. ῥητέον δὲ ὅτι πρὸς τί ἐστι τὸ
πολύ· καὶ γὰρ μία ἡμέρα Ἀχιλλεῖ πολὺ ἦν ἀφραστῶτι· φιλοπόλεμος γὰρ
ἐστι. λέγει οὖν ὅτι ἀθρόα αὐτοῖς ἀποδώσω, κἄν εἰ πολὺν χρόνον τοῦ 15
πολεμεῖν ἀπέστην, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ βίῳ λέγομεν· ἢ μία μοι ἡμέρα
αἰῶν ἐστιν.

B f. 249^b ad ὄρα δὲ πῶς δηρὸν χρόνον λέγει τὰς δώδεκα τῆς τῶν
μηδέ μ' ἔρουκε θεῶν ἐκδημίας ἡμέρας καὶ τὰς τρεῖς τὰς ἐν ταῖς παρατάξει· τὸν γὰρ
v. 126. ὀλίγον χρόνον πολὺν ἠγεῖται διὰ τὸ ἐνειθίσθαι τῷ πολέμῳ καὶ μὴ θέ- 20
L f. 395^b.

Simil. Vict.
f. 342^a.

1 ἔδησ.. ἀπὸ V 2 τοῦ om. L ἐδέ.. ε V 3 μέντωρ ἄμμυον . . .
ἐμοῦ V, ἀρήν V² in marg. 5. 6 οὐ μὲν — χαλεπήνη om. B; βασιλῆα etiam in
text. L, βασιλῆι V πρότερος V (id. text. L) 7 παρὰ τ. β. B 7. 8 οὐ νε-
μεσσητός, om. ὅτι, V νεμεσσητὸν L 8. 9 ἀπαρέσεται (bis) V ἀρήσ ἐπάραι
V 9. 10 ἦτοι τῆς βλ. ἀπαλλάξει V 19. 20 τὸν γὰρ ὄλον χρόνον BL; ὀλίγον
Vict. praebet

tria in eo scholia leguntur: 1) ἐδέησεν] ὅμοιον τῷ ἢ μάλα — δεύη. καὶ
Σοφοκλῆς· δεῖ σοῦ γενέσθαι τῷ δὲ γ' ἀνδρὶ σύμμαχον. ὅτι εἴωθεν τῷ ἐπει
μὴ ἐπαγαγεῖν ἀνταπόδοσιν, 2) ἄλλως. ἐδέησεν] ἐδέησεν. ἀρήσ δὲ τῆς βλάβης
κτλ. ut B, nisi quod in fine add.: περισπαστέον τὸ δῆσε· τὸ γὰρ ε̄ τοῦ δὲ ἐστιν,
3) ἀρήσ ἀλκτῆρα] τινὲς Ἄρεος κτλ.

1 Aristarchum Ἄρεω pro ἀρήσ legisse schol. Did. l. c. docet (cf. Eust.
Σ, p. 1133, 10; Et. M. 38, 2). Porphyrius tamen h. l. Parmenisci sententiam
Ἄρεος scribentis notare videtur (v. schol. A ap. Dind. II, p. 152, 3; Et. M. 138,
10; Eust. p. 1133, 2: ἐμοῦ δὲ δῆσεν ὁ Ἄρεος, τουτέστιν ἔδησε καὶ ἐκώλυσε, τὸ
ἀλκτῆρα γενέσθαι).

3 Ptolemaeus Ascalonita et Herodianus ἀρήσ legerunt, ἵνα σημαί-
νηται τὸ <Ludwich, Mus. Rh. XXXI, p. 206> βλάβης, schol. Herod. Σ 100 (II,
p. 151, 31 Dind.). Ἄρεῖς ἐν τοῖς εἰκαιστότεροις fuisse Didymus l. c. affert; idem Zeno-
doteam habuisse recte La Roche, Hom. Textkr. p. 203, statuit. — Cf. etiam
Eust. l. c.; schol. HQ χ 208: ἀρήν] τὴν βλάβην, τοῦ πολέμου δηλονότι.

5 sqq. Cf. ad K 413, p. 156, 5.

12 Quindecim dies Porph. etiam ≍ 304 numerat.

18 sqq. Ex eadem haec qua ea quae antecedunt quaestione petita esse vel
inde efficitur, quod Eust. Σ, p. 1134, 58 sqq., sine dubio simillimo scholio usus
τοὺς λύοντας affert.

λειν ἀργεῖν. καὶ ὁ ποιητὴς φησι δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτο (T 46), οὐ πρὸς τὰς τρεῖς ἀφορῶν ἡμέρας ἀλλὰ πρὸς τὸ ποικίλον τῶν συμφορῶν.

128 sqq. πῶς, φησιν, οὐκ ἀποτρέπει μᾶλλον τῆς μάχης, ἀλλὰ καὶ A f. 241^b c. l. 5 ἐπιρρῶννυσιν; ἢ ὅτι εὐκλεῆ τὸν θάνατον αὐτῷ βούλεται γενέσθαι. τὸν ναὶ δὴ ταῦτα οὖν μετ' εὐκλείας συναινεῖ θάνατον· διόπερ τῆς μοίρας οὐ προεῖπεν γε πάντα. αὐτῷ μὴ περιεῖληπται τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν. πῶς δὲ χάλκεα λέγει τὰ παρ' Ἡφαίστου ὄπλα (v. 131, cf. v. 84) ἀπὸ τῆς χείρονος ὕλης; ἔχει γὰρ καὶ κασσίτερον καὶ ἄργυρον καὶ χρυσόν (v. 474. 75). 10 κοινότερον οὖν καὶ χαλκεῖς ἔλεγον καὶ τοὺς ταῦτα ἐργαζομένους· ἦλθε δὲ χαλκεύς (γ 432) Ὀμηρος, τὸν χρυσοχόον λέγων

168. διὰ τί, φασι, κρύβδα Διός, καὶ μὴν φησι μίσησε δ' ἄρα B f. 250^b ad κρύβδα. μιν δηίων κυσι κύρμα γενέσθαι (P 272); ἀλλ' ἐπεὶ ὑπέσχετο I f. 396^a. Ἔκτορι ἀριστεύειν ἕως ἑσπέρας, διὰ τοῦτο αὐτὸν λάθρα βούλεται προ- Simil. Vict. f. 341^b. 15 ἀναστῆσαι, ἵνα τὸν τοῦ Διὸς ματαιώσῃ λόγον.

192. Ζητεῖται διὰ τί τὰ Πατρόκλου οὐ λαμβάνει, εἰ καὶ τὰ αὐτοῦ A f. 241^b c. l. ἐκείνῃ ἤρμοσεν. τινὲς, ἠνίοχον λέγοντες εἶναι τὸν Πάτροκλον, φασι μὴ ἄλλου δ' οὐ ἔχειν αὐτὸν ὄπλα. ῥητέον δὲ ὅτι εἶχε καὶ ἐμάχετο· Ἀχιλλεύς φησιν τευ οἶδα τοῦ ἢ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι μαίνοντο (Π 244). τινὲς δὲ ὅτι τὰ 20 μείζονα τῷ ἐλάττονι ἀρμόζει μαλαγμάτων προκτιθεμένων, τὰ δὲ ἐλάττονα τῷ μείζονι οὐκέτι. ῥητέον δὲ ὅτι δύναταί τις καὶ ἐλάττοσι πρὸς καιρὸν χρῆσθαι. Κράτης, ὅτι τὰ Πατρόκλου Αὐτομέδων εἶχεν, ὅπως ἰσωθῇ τὸ εἶδος καὶ δόξωσιν εἶναι ὁ μὲν Ἀχιλλεύς ὁ δὲ Πάτροκλος.

1 μάχη L 4 φησιν cod.; φασιν Vill. 6. 7 διόπερ κτλ. verba corrupta Bekkeri coniectura προέληται pro περιεῖληπται scribentis non sanata sunt 11 sequuntur verba ad Nicanorem referenda 12 διὰ τί φησι L 14 βούλεται λάθρα L 16 αὐτοῦ Wachsmuth, de Crat., p. 45 18 δὲ om. cod. 23 σωθῆ cod.; corr. Vill.

4—7 Cf. B f. 249^b ad. ναὶ δὴ v. 128 (id. Vict. f. 342^a, L. f. 395^b): γενναῖον καὶ τῆς Θετίδος τὸ ἦθος ἐν δευτέρῳ τιθεμένης τὴν ἰδίαν συμφορὰν τῆς τοῦ παιδὸς εὐκλείας καὶ ἐπαινούσης τὸν ὑπὲρ τῶν φίλων κίνδυνον, ὃς <ὡς L> λυπεῖν ἔμελλε τὴν μητέρα.

8—11 † B f. 249^b ad χάλκεα v. 131 (id. L f. 395^b): κεχαλκευμένα. καὶ τὸν χρυσοχόον δὲ χαλκία καλεῖ· ἦλθε δὲ χαλκεύς ὄπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια, οἷσί τε χρυσὸν εἰργάζετο. Addit Vict. (f. 342^a): καὶ ἦν ἄρα χαλκεύς Ἡφαιστος ποίησεν (O 309 confus. c. A 608 vel η 92). Similia sed admixtis aliis, quae aliunde esse petita videntur, ap. Apollon. v. χάλκεα, Et. M. 806, 34 (unde MQ γ 432 pendet), schol. B T 283 (cf. An. Ox. I, p. 436, 14). — Χαλκίας τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους dici inter ea, quae κατὰ τὸ ἔθος τῆς λέξεως δεῖ διαλύειν, Aristoteles (poet. 25, p. 1461 a 28) attulit (cf. Prolegg. cap. III).

16—19 Cf. B f. 218^a ad θεράπων Π 244 (id. L f. 347^a c. l. ἡμέτερος θεράπων, Lp f. 255^a c. eod. l.): φασιν <φησιν Lp> ἠκολουθημένοι Πάτροκλον Ἀχιλλεῖ ὡς ἠνίοχον. πῶς οὖν Ἀχιλλεῖ συναγωνίζεται ἠνίοχος ὦν; καὶ τί θαναμαστὸν καιρῷ καὶ <om. L> ἀναιρεῖν, ὅπου γε καὶ Αὐτομέδων τοῦτο ποιῶν φαίνεται; Eadem fere Vict. f. 305^b, nisi quod initio: Ἀρίσταρχος ὡς ἠνίοχόν φησιν ἠκολουθημένοι κτλ.

L f. 396^b.

διὰ τί, φησί, τὴν Πατρόκλου πανοπλίαν οὐκ ἀναλαμβάνει Ἀχιλλεύς, ἐπειδὴ καὶ Πατρόκλῳ τὰ αὐτοῦ ἤρμοσεν; ἄλλοι δὲ φασι, ὅτι καταγέλαστον ἦν ταπεινὸν φανῆναι τοῖς τεθαρρηκόσιν, οἱ δὲ ὅτι τὴν Πατρόκλου Αὐτομέδων εἶχεν, ἵνα διὰ παντός Ἀχιλλεύς ἡνίοχος νομίζεται, ἢ ὅτι μείζονα μὲν ἴσως ἀρμοσθεῖεν ἤσσονι, οὐ μόντοι τὸ ἀνάπαλιν, ὥστε οὐκ ἠδύνατο αὐτοῖς ὀπλισθῆναι Ἀχιλλεύς. ἢ τῷ μεγέθει μὲν ἴσα ἦν, ἀσθενῆ δέ· διὸ οὐχ ἤρμοσεν Ἀχιλλεῖ προπηδῶντι εἰς προὔργον κίνδυνον.

A c. l. ἐκ δ' αὐτοῦ δαίε φλόγα.

206. πῶς δὲ, φησὶν, οὐκ ἐκαίετο; καὶ γὰρ οἱ θεοὶ αὐτοὶ τρωτοί. ῥητέον δὲ ὅτι φαντασία ἦν.

10

A c. l. ἐνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυώδεκα.

230. ἀπίθανόν φασι καὶ ἄμετρον τὸ τῆς ὑπερβολῆς. ῥητέον δὲ ὡς οὐκ ἔστιν· ὁ γὰρ τῆς αἰγίδος φόβος, ἦν ἐπέσειεν ἢ Ἀθηνᾶ, καὶ τὸ καϊόμενον πῦρ ἐκπληξῖν τοσαύτην παρέσχευεν, ὥστε αὐτοὺς ὑφ' ἑαυτῶν ὑπὸ ταραχῆς ἀπολέσθαι.

A f. 243^b c. l. Ἥλιον δ' ἀκάμαντα.

239. 40. Ζητεῖται διὰ τί ἄκοντά φησι τὸν ἥλιον δύναι. Κράτης μὲν τὸν αὐτὸν Ἀπόλλωνα εἶναι καὶ ἥλιον· ἐπιτυχανόντων οὖν τῶν Τρώων, χρονίζειν ἠδόμενόν τε καὶ μηκύνοντα αὐτοῖς τὸ ἐπίτευγμα· Ἦραν δὲ τὰ ἐναντία βουλομένην ἀναγκάζειν αὐτὸν δύνειν. Ἀγαθο-

2 τὰ αὐτὰ οὐχ ἤρμοσεν cod.; correxi e schol. min. (v. infra) 4 ἀχιλλεύς ἡνίοχος νομίζεται cod.; corr. e schol. min. 6 αὐτὸν ὀπλισθῆναι ἀχιλλεῖα cod.; corr. e schol. B (v. infr.) 7 ἴσα cod. ἦσαντο cod.; corr. e B 8 προὔργον corrupt., προὔργου scribendo non multum lucratur 9 pro φησὶν Vill. φασι 16—19 ἠδόμενον δὲ καὶ μὴ κοινόν τὸ αὐτοῖς τὸ ἐπίτευγμα Ἦραν δὲ τὰ ἐναντία βουλομένην αὐτὸν ἀναγκάζειν ἠδόμενον δὲ καὶ μηκύνοντα αὐτοῖς τὸ ἐπίτευγμα Ἦραν δὲ τὰ ἐναντία βουλομένην ἀναγκάζειν αὐτὸν δύνειν (sic) cod.; corr. Bkk.

1—8 Quamvis si singula verba spectas pessime tradita sint, e cod. L edidi, quoniam quae e scholiis B et min. statim afferentur e fonte simillimo hausta in formam breviorē redacta sunt. Eadem Eust. Σ, p. 1137, 44 in usum suum convertit, ubi quae leguntur: *λυθῆσεται δὲ τὸ ἄπορον καὶ ἀπὸ τῆς λέξεως κλυτὰ γὰρ τεύχεα ἐθέλει δύναι, τοιαῦτα δὲ οὐκ ἔχει εὐρεῖν, εἴπερ τοιαῦτα λέγει τὰ ἠφαιστότενυκα*, cum lin. 3 cohaerent.

1—5 † Schol. min. (c. l. ἄλλου δ' οὐ θην οἶδα τοῦ ἄν κλυτὰ τεύχεα δύω): . . . διὰ τί δὲ, φησὶ, τὴν Πατρ. — ἤρμοσε; καὶ φασι τινες — ἵνα διὰ παντός Ἀχιλλεύς ἡνίοχος νομίζεται.

5—8 † B f. 251^a ad οἶδα: *διὰ τί τοῖς Πατρόκλου ὄπλοις οὐχ ὀπλίζεται; φασιν Αὐτομέδοντα φορεῖν τὰ Πατρόκλου, ὅπως δόξη Πάτροκλος εἶναι. ἢ ὅτι μείζονα μὲν — ὥστε οὐκ ἠδύνατο αὐτοῖς ὀπλισθῆναι Ἀχιλλεύς. ἢ τῷ μεγέθει μὲν ἴσα (<ἴσα cod.>) ἦν, ἀσθενῆ δέ. διὸ οὐχ ἤρμοσεν Ἀχιλλεῖ προπηδῶντι εἰς πάντα κίνδυνον.* Eadem ommissa quaerendi forma Vict. f. 343^a.

9, 10 Cf. Porph. E 7, p. 79, 24: *ἔν' ἢ ὡς πρὸς φαντασία, οὐκ εἰδικῶς πῦρ.*

15 sqq. Cf. B f. 252^a ad πέμπην v. 240 (id. L f. 398^a; simil. Vict. f. 344^a): *ἐπεὶ ὑπέσχετο Ζεὺς· δὴ τ' ἠέλιος (P 455). Ἀπόλλων δὲ (<ἔστιν L>) ὁ ἥλιος, ὃς ἄκων δύνει· ἠπίστατο γὰρ πρὸς ἀριστεῖαν Τρωσὶ δοθεῖσαν παρὰ Διὸς τὴν ἡμέραν. μῦθικόν δὲ ἔστι τὸ ὄλον. — Eust. Σ, p. 1140, 49, Agathoclis explicandi rationem Crateti tribuit.*

κλήσ δέ φησι συνάγεσθαι, ὅτι καθ' Ὅμηρον ἐναντίως τῷ οὐρανῷ φέρεται ὁ ἥλιος, τῇ δὲ δίνη αὐτοῦ συνέλκεται· Ἥραν γάρ εἶναι τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἐκ τοῦ ἥ οὐ μέμνη ὅτε τ' ἐκρέμω ὑπόθεν (O 18), ἔλκεσθαι δὲ ἄκοντα τὸν ἥλιον ὑπὸ τῆς δίνης ὑπὸ τὰς δυσμάς.

5 245 sqq. ἐζήτηται πρὸς τί τὴν ἐκκλησίαν ἀθροίζει. τινὲς μὲν οὖν L f. 412^a. τὸν ποιητὴν φασὶ μετάγειν τὴν μάχην εἰς λόγους αἰεὶ θηρώμενον τὸ Cf. schol. min. ποικίλον. οἱ δὲ, διὰ δέος τοὺς Τρῶας αὐτομάτους συνδραμεῖν καὶ v. 245. ἀναγκασθῆναι δημηγορεῖν τὸν Ἔκτορα.

270. 71. . . . διὰ τί δὲ μὴ ἰδίᾳ ταῦτα πρὸς Ἔκτορά φησιν; ὅτι B f. 252^b ad 10 τὸ πλήθος ἐξαίφνης τὸ πολὺ καὶ ταραχῶδες εἰς ἐκκλησίαν συνέρρευεν. γινώσεται.

308 (= Vat. ζητ. λβ') v. in fine operis.

334. 35. πῶς, φησίν, ἄταφον ἐξ τὸ σῶμα, τῆς τοῦ Ἔκτορος ἀναι- B f. 254^a ad ρέσεως ἀδήλου οὐσίας; ῥητέον δὲ ὅτι παρὰ τῆς μητρὸς ἐδιδάχθη, ὅτι οὐ σε πρίν. ἐγγὺς αὐτῷ φόνος ἐστὶ. πῶς δὲ τὰ ἑαυτοῦ ὄπλα Ἔκτορός φησιν; ἢ L f. 402^a. 15 τοίνυν τὸ Ἔκτορος πρὸς τὸ κεφαλὴν μόνον ἐκληπτέον, ἢ ὅτι καὶ αὐτὰ τοῦ ἀφελομένου κτῆμα γέγονεν.

356 sqq. De fragmento e Zenodori libro περὶ τῆς Ὀμήρου συνηθείας petito, a Villosino et Bekkero ad Porphyrium relato, a Dindorfio recte ab illo abiudicato, v. Prolegg. cap. III, 4.

20 376. v. ad H 298, p. 110, 3 sqq.

431. καὶ πῶς φησιν ἡ Ἥρα (Ω 60) καὶ ἀνδρὶ πόρον παρὰ- B f. 255^b ad κοιτίν; ἢ ὅτι τῶν συμβαινόντων τῷ Διὶ τὴν αἰτίαν ἀναφέρουσιν ὡς Ζεὺς ἀλαγέ. Z f. 405^a. ἄρχοντι· ἢ ὅτι αὐτῇ αἰτίος τοῦ γάμου. L f. 405^a.

478. v. ad Π 140.

25 489. ἀνιστόρητόν ἐστι τοῦτο· κατηγοροῦσι μὲν γὰρ κατὰ τὸν περὶ *B f. 257^a ad ἄμμορός ἐστι.

3 ἐκρέμω cod.; corr. Vill. 12 ἐξ τὸ σῶμα Bkk.; ἐάσω τὸ c. BL 16 κτῆμα τοῦ ἀφ. γέγ. L 23 αὐτῇ om. L

7. 8 B f. 252^a ad v. 245 (id. L f. 398^b, Vict. f. 344^a): ἄκως τὴν ποίαν <δειλίαν L> αὐτῶν δηλοῖ· πλήθος γάρ ἐστι συντρέχον εἰς ἐκκλησίαν, οὐ στρατηγῶν καλοῦντος ἀλλὰ τοῦ φόβου . . .

12—16 Aliter haec constituit Vict. f. 348^a: πῶς — οὐσίας; ῥητέον δὲ ὅτι ἡμηροῖ παρὰ τῆς μητρὸς· οὐδ' ἐ φημι — φόμος ἐγγύθεν αὐτῷ (σ. 132. 33). Sequitur: τεύχεα καὶ κεφαλὴν] τοῦ γὰρ ἀφελομένου κτῆμα γέγονεν.

23 Postrema Vict. (f. 352^a) ita: ἢ κατὰ τὴν νέαν ἱστορίαν, ὅτι αὐτὸς αὐτῇ αἰτίος γέγονεν τοῦ γάμου.

25 sqq. Scholium ad eundem versum ε 275 recurrentem pertinet. Quae enim nostro loco omni sensu carent ἀπρεπὲς δὲ δοκεῖ κτλ. (p. 226, lin. 9), ibi optime ex ira qua Neptunus in Ulixem accensus est et e discordia quae inter eum et reliquos deos intercedit (ε 282—90) explicantur. Nihilominus, quoniam prior scholii pars loco Iliadis optime respondet, codicem B secuti edidimus. Quae uncinis inclusimus ex ipso Porphyrio hausta esse e schol. T 67, de eadem re eodem fere modo agente, apparet. — Satis antiquis iam temporibus de huius versus quae videbatur difficultate quaesitum esse, Aristoteles docet, poet. 25, p. 1161 a 20: καὶ τὸ οἴη δ' ἄμμορος κατὰ μεταφοράν· τὸ γὰρ

τῆς Ἄρκτου λόγον φάσκοντος οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, καθόλου γὰρ πάντα τὰ ἐν τῷ ἀρκτικῷ μὴ δύνηιν. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς ἀναφορᾶς τῶν πρὸς ἃ εἴρηται διὰ τῆς λέξεως· εἰρημένου γὰρ Πληιάδας θ' Ὑάδας τε τό τε κθένοσ Ὠρίωνοσ Ἄρκτον θ' ἦν καὶ Ἄμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν, ἢ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ 5 τ' Ὠρίωνα δοκεῖ, τὸ οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν πρὸς ταῦτα τὰ ῥηθέντα ἄστρα καὶ τὰ συγκαταλεχθέντα ἔχει τὴν ἀναφοράν. κἂν διαιρηθῆται δὲ οἷ, εἶτα ἡ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, κατὰ λέξιν ἢ λύσις ὑπάρχει. [ἀπρεπέσ δὲ δοκεῖ τὸ τῶν παρὰ θεοῦσ τὰ πλείστα παρ' Ὀμήρω λελέχθαι. ὦν ἡ λύσις κατὰ τὸ πλείστον ἀπὸ 10 ἔθουσ λαμβάνεται· ἔξ ἔθουσ γὰρ τινοσ τοῖσ ποιηταῖσ παρακεχώρηται καὶ τοῖσ ζωγράφοισ καὶ τοῖσ πλάσταισ ἀνθρωποπαθείασ τῶν θεῶν διατυποῦν καὶ μάχασ αὐτῶν πρὸσ ἀλλήλοσ καὶ θηθείασ καὶ ἀλλοιώσεισ διαμυθολογεῖν.]

490. Υ 7.

15

Vat. Ζητ. Ζ'.

*B f. 257^b ad
ἐτέρην πόλιν.

509 sqq. πολλῆσ ταραχῆσ πλήρη ἔδοξεν εἶναι τὰ ἔπη ταῦτα·
τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶατο λαῶν,
510 τεύχεσι λαμπόμενοι, δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
ἢ ἐ διαπραθέειν ἢ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι,
κτῆσιν ὄσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸσ ἐέργει. 20
οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόχω δ' ὑπεθωρήσσαντο.
τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νῆπια τέκνα
515 ῥύατ' ἐφεσταότεσ, μετὰ δ' ἀνέρεσ οὐσ ἔχε γῆρασ.
οἱ δ' ἴσαν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρησ καὶ Παλλὰσ Ἀθήνη
ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἶματα ἔσθην, 25
καλῶ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν ὥσ τε θεῶ περ,
ἀμφὶσ ἀριζήλω, λαοὶ δ' ὑπολίζονεσ ἦσαν.
520 οἱ δ' ὄτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὄθι σφισιν εἶκε λοχησαι
ἐν ποταμῷ, ὄθι τ' ἀρδμόσ ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἴζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. 30
τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἶατο λαῶν,

8 δὲ οἱ εἶτα ἡ δ' cod.; οἱ conieci 18 δίχα δὲ σφιν ἦνδανε βουλή B, qui versibus qui sequuntur omissis ita pergit: μέχρι τοῦ ἐν δ' ἐτίθει νελον μαλακὴν πείραν ἄρουραν (v. 541). ταρασσει γὰρ κτλ. δὲ σφισιν V 21 ὑπεθωρήσσαντο V 25 ἦσθην V 28. 29 in V post ἴκανον fuit ἐν ποταμῷ, quae a versu sequenti aberant; huic addidit, illic deleuit V² 29 πάντεσσι V 30 ἴζοντο V

γνωριμώτατον μόνον. Aliae solvendi rationes e Strab. I, p. 3 C et Apollon. v. ἄμμορον peti possunt.

2 sqq. Cf. A Σ 489 intermarg.: οἷη] ὡσ πρὸσ τὰ προσειρημένα ἄστρα, ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἐστὶ μὴ δύνοντα, B f. 257^a ad οἷη: τὸ οἷη οὐκ ἔχει τὴν σύγκρισιν πρὸσ ἅπαντα τὰ ζῳδία, ἀλλὰ πρὸσ μόνα τὰ τῇ ἀσπίδι ἐντετυπωμένα· εἰσὶ γὰρ καὶ ἄλλα μὴ δύνοντα. Apollon. l. c.: . . . ἢ πρὸσ τὰ προσειρημένα τὴν σύγκρισιν ποιεῖται . . .

9—14 V. ad p. 225, 25.

δέγμενοι ὀππότε μῆλα ἰδοίαιτο καὶ ἔλικας βοῦς.
οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες 525
τερπόμενοι κύριγξι, δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
5 τάμνοντ' ἄμφι βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
ἀργεννῶν οἴων, κτεῖνον δ' ἐπιμηλοβοτῆρας.
οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον περὶ βουσίην 530
ἱράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἴκοντο.
10 στηράμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείρῃσι

καὶ τὰ ἐξῆς. ταρασσεὶ γὰρ τοὺς πολλοὺς· οἱ δύο στρατοὶ ἄρα γε πολέ-
μοῖο εἰς τῶν κατοικούντων καὶ ἀλλήλοισι φίλοι, ἢ εἰς μὲν τῶν ἐκ τῆς
πόλεως, ὁ δ' ἕτερος πολέμιος; καὶ πρὸς τίνας διχνοοῦσιν; ἄρα γε
15 πρὸς ἀλλήλους ἢ πρὸς τοὺς ἔνδον; καὶ ἐπὶ τίνων τὸ οἱ δ' οὔπω
πεῖθοντο (v. 513); ἄρα γε τῶν εἴσω ἢ τοῦ ἐτέρου στρατοῦ; καὶ
πάλιν ἐπὶ τίνος τὸ λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο (v. 513); ἄρα γε ὁ
ἕτερος τῶν στρατῶν ἢ οἱ ἔνδον; καὶ τίνων οἱ σκοποὶ; καὶ τίνων ἡ
λεία; πῶς τε, εἰ τῶν ἔνδον ἢ λεία, ὁ λόχος παρ' αὐτῶν; καὶ τίνες οἱ
20 ἐπεζιόντες; ἄρα οἱ δύο στρατοὶ ἢ οἱ ἕτεροι; ὅπως τε τίς ἢ διατύπως
τῆς πλάσεως;

ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐξηγητικῶν φησὶν Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυ-
αεὺς, ὅτι δύο στρατοὶ περιεκάθηντο τὴν πόλιν πολέμοιο, ἢ πορθεῖν
ἀξιοῦντες αὐτὴν ἢ τὰ ἡμίχρη λαβόντες ἀπιέναι· οἱ δ' ἔνδον ὄντες οὐκ
25 ἐδέχοντο τὴν πρόκλησιν. „οἱ οὖν πολέμοιο,“ φησὶν, „ἐνέδραν τινὰ
ἐποίησαντο τοῖς ποιμνίοις καὶ τοῖς βουκολίοις, ἃ ἦν κτήματα τῶν ἐν
τῇ πόλει.“ εἶτα ἀξιοὶ τὸ μὲν οἱ δ' οὔπω πεῖθοντο (v. 513) ἀκούειν
περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει, τὸ δὲ λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο περὶ τῶν
πολεμίων, καὶ τὸ οἱ δ' ἴσαν (v. 516) περὶ τῶν πολεμίων τῶν εἰς τὴν
30 ἐνέδραν ἀπιόντων· οἱ δὲ σκοποὶ τῶν πολεμίων εἰσὶ· τὸ δὲ οἱ δ' ὡς
οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον περὶ βουσίην (v. 530) ἐπὶ τῶν ἐν

1 ὅποτε V; cuius verbi syllabam postremam et verba sequentia usque ad βοῦς
humiditate deleta in textu V² rescripsit 2. 3 inde a syll. ες verbi νομῆες
usque ad οὔτι hum. del. V² in textu rescrps. 5 τάμνοντο V 6 ἀργενῶν V
8 ἱρά...ἀροίθε V¹, ἱράων προπ V² in marg. 10 στηράμενοι ..μάχοντο V¹,
δ' ἔ V² in marg. 12 καὶ .. ἐξῆς V¹, τὰ text. add. V² τοὺς πολλοὺς κτλ.
interpuncti Kammer., p. 99, secutus 13. 14 ἢ εἰς μὲν πολέμοιο ὁ δ' ἕτερος τῶν
ἐκ τῆς πό...ως V 16 γε om. V 20 ἄρ' οἱ V 21 τοῦ πλάσματος V
22 ἐξηγητικῶν (sic) B brevis V: ἀλέξιος μὲν ὁ κοτ. οὔτω φησὶ· δύο στρατοὶ
κτλ. 23 παρεκάθηντο B 25 ἐνέδραν τινὰ BV 26 τῶν ποιμνίων καὶ τῶν
βουκολίων V 29. 30 περὶ τῶν εἰς ἐνέδραν ἀπιόντων πολεμίων V 30 ἐνέδραν B
31 παρὰ βουσίην B

τῆ πόλει ἀκούει· ἐκαθέζοντο γὰρ ἐν ἐκκλησίᾳ βουλευόμενοι, τὰ τεῖχη φρουρεῖν παραδόντες τῆ ἀπολέμῳ ἡλικίᾳ· τὸ γὰρ ἱράων προπάροιθε καθήμενοι (v. 531) σημαίνει τῶν ἐκκλησιῶν, ἐν αἷς εἵρουσι καὶ ἐκκλησιάζουσιν. ὅτε δ' αὐτοῖς ἐμηνύθη τὰ κατὰ τὰ ποίμνια, ἐπιτρέχουσι, καὶ ἐξελθόντες συμβάλλουσι μάχην.

εἶχε δ' ἂν πιθανότητα ἢ διατύπωσις, εἰ μὴ πρῶτον μὲν βεβαιωμένη ἢ ἀπόδοσις ἦν τοῦ τοιοῦτου στίχου· οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο. τὸ μὲν γὰρ οἱ δ' οὐπω πείθοντο ἀξιοῖ περὶ τῶν ἔνδον ἀκούειν, τὸ δὲ λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο περὶ τῶν ἐκτός, ἴν ἢ τὸ οἱ δ' οὐπω πείθοντο ἀντὶ τοῦ μὴ πειθομένων 10 αὐτῶν εἰς λόχον ἐθωρήσσοντο οἱ τὰς προκλήσεις ποιοῦμενοι. [τὸ δὲ οἱ δ' οὐπω πείθοντο ἂν ἀκούωσιν ἀντὶ τοῦ μὴ πειθομένων αὐτῶν, βίαιον.] πάλιν δὲ μεταξὺ τοῦ λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο καὶ τοῦ οἱ δ' ἴσαν ἐμβεβλήσθαι φάσκειν περὶ τῶν ἔνδον, ὅτι οἱ ἀπόλεμοι 15 ἐτειχοφυλάκουσιν ὑπ' ἀσθενείας, ἔστιν ἐλεγχόντων τὸν ποιητὴν μὴ δυνάμενον φράζειν ἀταράχως. πάντως δὲ καὶ ὁ λόχος οὐκ ἐκ πάντων ἦν τῶν ἐν τοῖς δύο στρατοπέδοις, ἀλλὰ τινῶν· πῶς οὖν ὑπεξίασιν οἱ ἐν τῆ πόλει, φανερώς τε καὶ ἀδεῶς τῶν πολιορκούντων κωλυόντων;

ἀμείνους οὖν οἱ οὕτω διατυπώσαντες τὸ πλάσμα· δύο στρατοὶ ἐπελθόντες πόλει τὴν λείαν περιήλασαν, καὶ τὴν πόλιν πολιορκούντες 20 ἀξιοῦσι τῶν ἐν αὐτῇ κτημάτων λαβεῖν τὸ ἡμῖς ἐφ' ᾧ τε καταθέσθαι τὸν πόλεμον. οἱ δ' ἐν τῆ πόλει οὐκ ἐπέιθοντο, ἀλλ' ἐνεδρεύοντες ἐπὶ πότον ἐρχόμενα τὰ τετράποδα ἀπήλασαν. οἱ πολέμοιοι δὲ στρατοί, καίπερ ἐκκλησιάζοντες, ἐπεὶ ἐπύθοντό τοῦτο, τῶν ἵππων ἐπιβάντες 25 ἐπήλθον αὐτοῖς. ὅτι γὰρ αὐτοὶ εἰσι (λέγω δὲ οἱ στρατοί) ἐκκλησιάζοντες, δεδήλωκε περὶ αὐτῶν εἰπῶν· δίχᾳ δὲ σφισιν ἦν δ' ἀνε βουλή

1 ἐκκλησιας V 3 τῶν om. B 3. 4 εἵρουσι καὶ ἀγορεύουσιν V 6. 7 πρῶτα μὲν βεβ. ἦν ἢ ἀπόδ. V 11—13 τὸ δὲ — βίαιον recte uncinis inclusit Kamm., p. 99 13 sqq. καὶ τοῦ inserui; B om. (14) ὅτι εἰ <in ras.> ἀπόλεμοι ἐτ. B; corr. Bekk. V post ὑπεθωρήσσοντο ita: ἐμβεβλήσθαι φάσκειν περὶ τῶν ἔνδον τὸ οἱ δ' ἴσαν ἔστιν ἐλεγχόντων κτλ. lin. 15 16 καὶ ὁ om. B 17 duci V 19—21 litteras οὖν οἱ οὕτω διατυπώσαντες τὸ π et καὶ (bis scrpt.) τὴν πόλιν πολιορκούντες ἀξιοῦ humiditate deletas in textu rescripsit V² (19) πλάσμα V 21 τῶν κτημάτων τῶν ἐν αὐτῇ V ἐφ' ᾧ γε V 22 ἐνεδρεύσαντες codd.; corr. Kamm., p. 100 23 ποτόν B 24 καίπ. V¹, ἐρ V² in marg. 25 αὐ... εἰσι V¹, τοι V² in marg. λέγει V¹, w supra ei scrps. V² ἐκκλησιάζοντα. V 26 ἦν. ἀνε V¹, δ V² in marg.

19 sqq. †B f. 257^b ad τὴν δ' ἐτέρην Σ 509 (id. fere Vict. f. 355^a): οὕτως ἐξηγητέον· πόλιν τινὰ περικαθεσθέντες δύο πολεμίων στρατοὶ τὴν λείαν ἀφείλοντο· ἡνάγκαζον δὲ καὶ τὴν κτήσιν διανεῖμασθαι τοὺς πολίτας ἐπὶ τῷ παῦσαι τὸν πόλεμον, οἱ δὲ πολῖται οὐκ ἐπέιθοντο, ἀλλὰ σκοποὺς πέμψαντες ἐλόχων <ἐλόχων B>, ὁπότε ἤξουσι τὰ θρέμματα αὐτῶν ἐπὶ νομῆν, ἵνα ἀφέλονται τῶν πολεμίων. καὶ δὴ τοῦτο ποιοῦσιν, οἱ δὲ τὸν θόρυβον ἀκούσαντες — ἔτυγον γὰρ περὶ τούτου σκοποῦντες, πότερον ἀρκεσθήσονται τῇ λείᾳ ἢ πολεμήσειεν — ἐπιβάντες τῶν ἵππων συνήψαν πόλεμον. Cf. †Eust., p. 1159, 18 sqq.

(v. 510). ἀκολουθῶς δὲ εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐντός, ὅτι οὐκ ἐπέιθοντο μὲν γε, εἰς δὲ λόχον καθωπλίζοντο, παραδόντες τοῖς ἀστρατεύοις τὴν φρουρὰν τῶν τειχῶν. καὶ τὸ οἱ δ' ἴσαν ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἀκολουθῶς ἐπήκται, λάθρα ἐξιόντων αὐτῶν, καὶ ὅθεν οὐκ ἦν προσδοκῆσαι τοῖς ἔξω ἀνοχὰς ἔχουσι τοῦ πολέμου καὶ ἐκκλησιάζουσιν. αὐτῶν τε οἱ σκοποὶ τῶν εἰς τὸν λόχον ἐξεληθόντων. καὶ οἱ τερπόμενοι ταῖς κύριγξι νομεῖς εἰ μὲν τῶν πολεμίων εἶεν, ἔχει λόγον, εἰ δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει, παράλογον· οὐ γὰρ οἱ τῶν πολιορκουμένων ἐτέρποντο, ἀλλ' οἱ τῶν πολιορκούντων. καὶ λοιπὸν ἀκολουθῶς ἀπελθόντων τῶν στρα-
10 τῶν, περικάθηται μὲν οὐδεὶς τὴν πόλιν, μάχη δὲ περὶ τὸν λόχον γίνεται.

ἄλλοι δὲ ἤξιον τῶν δύο στρατῶν τὸν μὲν φίλιον εἶναι τῶν ἔνδον τὸν δὲ πολέμιον, καὶ τὸν μὲν πολέμιον ἐλεῖν βούλεσθαι τὴν πόλιν, τὸν δὲ φίλιον ἀξιούντα τὰ ἡμίση δοῦναι τῶν ἐν τῇ πόλει κτημάτων, τοὺς δὲ πολεμίους μήπω πείθεσθαι ἀλλὰ βουλευέσθαι· ὧν βου-
15 λευομένων, λόχον αὐτῶν [τῇ πόλει] συστήσαι τοὺς τῶν ἔνδον φίλους στρατιώτας. τετάρακται δὲ καὶ ἡ τοιαύτη ἐκδοχή, ὡς ἐπιόντι σοι κατ' αὐτὰ τὰ ἔπη ἔσται δῆλον, ὥστε ἡ δευτέρα ἀπόδοσις ἔχει τὰ τῆς Ὀμηρικῆς διανοίας.

ἐκεῖνο μέντοι παρελθεῖν οὐκ ἄξιον, ὅτι οἱ περὶ Παρμενίσκον
20 τίζειν ἤξιον ἐπὶ τοῦ

τείχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα

ῥύατ' ἐφεσταότες μετὰ δ' ἄνδρες οὐς ἔχε γῆρας

(v. 514. 15) μετὰ τὸ ῥύατο, εἶτα συνῆπτον τὸ ἔξης· ἐφεσταότες

1 δὲ om. B ἐπεὶ τῶν ἐκτός B 2 ὠπλί..ν.. ..αδόντες V¹, ζοντο παρα V² in marg. 3 ἐπεὶ τῶν om. V 4 ἦν in textu praene deletum in marg. repetivit V² 6 ck..oi V¹, κοποὶ V² in marg. ἐξιόντων V 8 παρά λόγον V 9 ἐπελθόντων B 10 περικάθηται coniecti; παρακάθητο B, παρακάθηται V; περικάθητο Vill. 11 εἶναι φίλιον V 13 ἀξιούν V 14 βουλεσθαι, εὐ supra e script., V 15 αὐτῶ V τῇ πόλει deleri iubet Kamm. 16. 17 κατ' αὐτὴν τὰ ἔπη B 17 ἔστι B ἔχεται pro ἔχει τὰ con. Bekk. 20 τίζειν ἤξιον post γῆρας (lin. 22) coll. V 21 θεῖχος V 23 ἔστι B

11 sqq. Discrepat tertia explicandi ratio ab Eust., p. 1159, 28 sqq., allata.

19 Quae sequuntur usque ad finem scholii excerpit Eust., p. 1159, 61 sqq.

20 sqq. † B f. 257^b ad ῥύατ' v. 515: τινὲς εἰς τὸ ῥύατο σίζουσιν, ἵνα τῶ ἀνδρες μόνω ἀρμόση τὸ ἐφεσταότες, ἵνα ὁ ἔδει ἐπάγεσθαι, τοῦτο ἐν μέσῳ κέηται (Vill.; κείται cod.). ἔδει γὰρ μετὰ δ' ἀνδρες ἐφεσταότες [ὁ Πλάτων δὲ ἐν τοῖς νόμοις κτλ., quae huc non pertinent]. Eadem fere † Vict. f. 355^b: τινὲς εἰς τὸ ῥύατ' σίζουσιν. ἢ ὁ δεῖ ἐπάγεσθαι, τοῦτο ἐν μέσῳ κείται· ἔδει γὰρ μετὰ δ' ἀνδρες ἐφεσταότες. τὸ εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων καὶ ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε δέουσι Κώκυτός τε. [πρὸς δὲ τὸ ἀρσεινὸν ἀπέδωκεν, ὡς ἐν τῶ μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς κτλ. (cf. Bekk. p. 510 β 40—44), quae aliunde illata sunt]. — Parmeniscum, cuius rationi in utroque scholio excerpto alia quaedam ex eadem quaestione petita (v. ad p. 230, 21) adhaeserunt, h. l. e Nicanore afferri, schol. A v. 514 (II, p. 175, 15 Dind.) docet.

μετὰ δ' ἀνέρες οὐκ ἔχε γῆρας. „ἐὰν γὰρ τοῖς ἄνω,“ φασι, „συνάψωμεν, σολοικισμὸς ἔσται, ἐπεὶ θηλυκὸν πρόκειται καὶ οὐδέτερον, τὸ δὲ ἔσταότες ἀρσενικόν.“ ἔδυνάμην οὖν φάναι πρὸς αὐτούς, ὅτι καὶ οὕτως Ὀμηρος πολλὰ σχηματίζει· καὶ αὐτὸς γὰρ λέγει κλυτὸς Ἴπποδάμεια (B 742) καὶ θῆλυς ἀντιμή (? Z 122) καὶ ὀλοώτατος ὀδμή 5 (δ 442) καὶ ὄπα χάλκεον (C 222) καὶ ἀλὸς πολιοῖο (Υ 229), καὶ ἐπὶ δαικῶν· οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῶ (Θ 455). ἄλλως τε ἐν τοῖς τέκνοις καὶ οἱ ἄρσενές εἰσι· τί οὖν κωλύει πρὸς τὸ σημαίνόμενον ἀπνητηκεῖναι, ὡς ἐπ' ἄλλων μυρίων; οἶον· νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανήν, τὸ μὲν οὐποτ' ἔρωει (μ 74)· 10 πρὸς γὰρ τὸ νέφος ἢ ἀπόδοσις. πάλιν· ἡδ' ἐπὶ δεξιὰ ἡδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην, τὸ μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν (H 238)· πρὸς γὰρ τὸ κάκος ἢ ἀναφορά. καὶ εἰπὼν ἐπ' εἰροπόκοις δῖεσσι ἐπάγει τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται (E 137. 140)· πρὸς γὰρ τὰ πρόβατα τὸ σχῆμα. καὶ ἐνταῦθα οὖν πρὸς τοὺς παῖδας 15 φαίη ἂν τις εἶναι τὴν ἀναφοράν. ἐν δὲ τοῖς ὑποκειμένοις καὶ δύο σχήματα ἔμιξεν, ἐπὶ τοῦ

διάνδιχ' ἅπαντα δάσασθαι

κτῆσιν ὄσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργει

(C 511. 12)· τὸ γὰρ ἅπαντα πρὸς τὰ κτήματα ἀναφέρεται, τὸ δὲ 20 ὄσῃν πρὸς τὴν κτῆσιν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ παραπλήσιόν τι νῦν κἀνθάδε

3 ἢ οὖν δυνάμει V¹, δυνάμεθα οὖν V² in marg. 4 κλυτὸς ex κλυτῆ corr. V¹ 7 ἡμετέρων V 8 ἀνέρες εἰσι B 10 ἄποτ' V¹, corr. V² 11 δεξὰ B 12 βῶν V 14 τὰδ' ἔρημα φοβεῖσθαι V 15 τὸ σχῆμα δηλούμενον (infra μενον quinque punctis positis) καὶ ὡδε οὖν πρὸς τ. παῖδας V 16. 17 καὶ — ἐπὶ τοῦ in V humiditate deleta; in textu rescrcps. V² 18 διάνδιχα πάντα codd. 19 κτῆσιν ὄπως V (πολ. — ἔεργει humid. deleta in text. rescrcps. V² 20. 21 ἀναφέρεται πρὸς τὸ(?) κτήματα V

3—7 Exempla σχήματος Ἀττινοῦ quod vocatur huc collata, quae etiam alii cum scholiorum tum Eustathii locis (cf. praeterea Plut. V. Hom. c. 42) recurrunt, ex Aristarcho petita sunt (v. Friedl., Ariston., p. 31). Id unum h. l. notandum, pro *θηλυς ἀντιμή* in schol. A Σ 222 *θερμὸς ἀντιμή* (hymn. in Merc. 110), apud Plutarchum *θηλυς ἔεργη* (ε 467) legi. *θηλυς ἀντιμή* etiam Eust., p. 1160, 5, legit.

8 sqq. Nicanorem sequitur (v. ad p. 229, 20) ab Aristarcho (v. Friedl. l. c. p. 32) de figura πρὸς τὸ σημαίνόμενον vocata non dissentientem. — Cf. Plut. l. c. p. 45.

21 sqq. † A f. 249^a ad Σ 515: τὸ ἐφεσταότες πρὸς τὸ ἀνέρες. ἢ δύνανται παραπλήσιόν τι τῷ Ἀλκμανικῷ πεπονθέναι σχήματι· ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέρουσα Πυριφλεγέθων <πυρὶ φλεγέθων cod.> τε ἔεουσι Κώκνυτός δ', ἢ δὲ κ' Ἀρης ἀρχοσι μάχης. διαφέρει δὲ τοῦ Ἀλκμανικοῦ, ἢ ἐκεῖνο μὲν τοῖς κατ' ἀριθμὸν σχήμασιν ἐπιπίπτει, τοῦτο δὲ τοῖς παρὰ γένους, ὑπερβατῶ δὲ ἀμφότερα <ἀμφότεροι cod.> λύεται <in ras.>. Cf. postrema verba scholiorum B et Vict. ad p. 229, 20 collatorum, quae cum Parmenisei ratione male coaluerunt.

πεπονθέναι τὴν φράσιν τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ σχήματι, ὅπερ ἐστὶ τοιοῦτον· ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε βέουσι Κώκυτός τε (κ 513), εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων (Υ 138). ὥσπερ γὰρ ἐν τούτοις ἐν μέσῳ κεῖται ὃ ἔδει ἐπαγέσθαι, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν νῦν ζητουμένων. εἰ γοῦν τὸ ἐφεσταότες ἐπαγάγωμεν τῷ μετὰ δ' ἀνέρες οὐκ ἔχε γῆρας, οὐδ' ἂν ἔτι ζητοῖτο· μόνῳ δὲ τούτῳ διαφέρει τοῦ Ἀλκμανικοῦ, ἢ ἐκείνο μὲν τοῖς παρ' ἀριθμὸν σχήμασιν ὑποπίπτει, τοῦτο δὲ τοῖς παρὰ γένος, ὑπερβατῷ δὲ ἀμφότερα λύεται.

10 515. ad v. 509 sqq., p. 229, 20 et p. 230, 21.

572. ad N 443.

591. 92. πολυθρύλητον ἐνθάδε τὸ ζήτημα, πῶς ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον μιμεῖται. καὶ οἱ μὲν ψιλοῦσι τὸ οἶον, συνάπτοντες αὐτὸ τῷ ἴκελον, μιμητὴν τῶν ἔργων Ἡφαίστου ποιοῦντες τὸν Δαίδαλον, ἢ ἢ· τούτῳ μόνον ὁ Δαίδαλος ἐποίησεν ὅμοιον χορὸν, ὃ δὲ Ἡφαιστος δηλονότι πολλὰ τοιαῦτα εἰργάσατο. ἢ τάχα ἔξεστιν ἐκεῖνο φάσκειν, ὅτι ἐπεὶ πρῶην διακεχωρισμένως ἐχόρευον ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, οἱ μετὰ Θεσέως σωθέντες ἐκ τοῦ λαβυρίνθου ἠἴθειοι παρθένους ἀναμιξέχόρευσαν, ὅπερ ὁ θεὸς ἐμιμήσατο, οὐ τὴν τέχνην Δαίδαλου. ἴσως δὲ καὶ διδάσκει ὁ ποιητὴς μιμεῖσθαι τὰ χρηστά, εἰ καὶ ἔξ εὐτελῶν εἶεν.

20 609. διὰ τί μὴ πλείονα περὶ τοῦ θύρακος φράζει; φαμέν ὅτι ἔφθη Β f. 259^b ad θύρακα.

1 τ. v V ὅπερ ἐστὶ BV 2 β...ci V¹, βέου in marg. V² 4 ἐν...cw V¹, μέσω V² in marg. ὃ ex ἢ corr. V² 6 ἐπ...ἀγη. τῷ V¹, ἐπαγάγης τῷ V² in marg. 7 ὄνω V¹, μόνῳ V² in marg. ἢ B, ἢ V 8 ὑπερβατῶς V 13—16 καὶ οἱ μὲν — εἰργάσατο uni Vict. debentur, qui reliqua ita constituit: ἄμεινον δὲ ἐκεῖνο φάσκειν, ἐπεὶ πρῶην — χορευόντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πρῶτοι οἱ μετὰ Θεσέως κτλ. 18 συνθέντες L 20 ἦεν L

1 sqq. De locis figura Alcmanica explicandis cum Aristarcho consentit, v. Ariston. T 138.

6 sqq. † A Σ 515 (v. ad p. 230, 21).

13—16 E Nicanore hausta esse videntur, qui schol. A v. 591 rationes eorum, qui τῷ ἴκελον οἶον scribi iusserunt, refutat. Eo minus huc referre dubitavi, quod etiam ea quae sequuntur alteri explicationi a scholio Nicanoreo allatae respondent.

16 sqq. † Eust. Σ, p. 1166, 16 sqq. — Cf. Nicanor l. c. extr.: . . . καὶ τάχα ὁμοίον τι εἶχεν ἢ κατασκευῆ, ὅτι ἐξ ἠθέων καὶ παρθένων, ἢ ὅτι ὀθόνας εἶχον καὶ στεφάνους. Paullo aliter **B f. 259^b ad Ἀριάδνην v. 592 (id. A v. 590 et schol. min. c. l. ἐν δὲ χορὸν ποίειλλε): . . . ἐξελεθῶν δὲ μετὰ τὸ νικῆσαι ὁ Θεσέως μετὰ τῶν ἠθέων καὶ παρθένων χορὸν τοιοῦτον ἐπλεκεν ἐν κύκλῳ τοῖς θεοῖς, ὅποια καὶ ἢ τοῦ λαβυρίνθου εἰσοδός τε καὶ ἔξοδος ἐγεγόνει, ἢς δὲ χορείας τὴν ἐμπειρίαν ὁ Δαίδαλος αὐτοῖς ὑποδείξας ἐποίησεν . . . , quae in scholio leguntur quod ad Porphyrium referri nequit.

21 sqq. Eust. Σ, p. 1167, 43 sqq., et schol. Vict. f. 359^a (incipit: ἔφθη ἐκφράσαι τὸν Ἀγ. θύρακα κτλ.) collatis, dubitari potest an quaestionis forma extrinsecus sit addita.

ἐκφράσαι τὸν Ἀγαμέμνωνος θύρακα (Λ 19 sqq.), ὃς καὶ αὐτὸς ἠφαιστό-
τευκτος ἦν, καὶ νῦν οὐ φράζει, ὡς καὶ τὴν Πατρόκλου πυρὰν δεινο-
λογήσας (Ψ 164 sqq.) τὴν Ἑκτορος παρέδραμεν.

T

- Λ v. 83 c. l. 40. Ἐζήτηται διὰ ποίαν αἰτίαν οὐ χρήται κήρυκι Ἀχιλλεὺς πρὸς
Πηλεΐδῃ μὲν τὸ συγκαλέσαι τοὺς ὄχλους. ῥητέον οὖν ὅτι ἔθος ἐστὶν ἀρχαίον αὐτό· 5
ἐγῶν ἐνδειξο- οὕτως γοῦν καὶ ἐν τῇ Α βραχυδία (54) αὐτὸς Ἀχιλλεὺς συγκαλεῖ. ἄλλως
μαι. L f. 412^b. τε διὰ τὴν χαρὰν μετὰ σπουδῆς συνδεδραμήκασιν οὐδὲ τοὺς κήρυκας
ἀναμείναντες.
- *B f. 261^b ad 68. ἀντὶ τοῦ ἄγαν κληρῶς· κέλλειν γάρ ἐστι τὸ κληροποιεῖν, καὶ
ἀσκελέως. ὁ σκελετὸς κατεκκληκῶς διὰ τὴν ἀσκαρίαν, καὶ Ἀσκληπιὸς διὰ στέρησιν 10
I f. 412^b. μετὰ ἠπιότητος, ὁ διὰ ἰατρικῆς μὴ ἔων σκέλλεσθαι. οἱ δὲ ἀπέδωκαν
Cf. E Q α 68, ἀσκελέως ἀδιαλείπτως κατὰ μέμψιν· τὸ γὰρ ἀσκελέεσ ἄβατον ἀπό-
II. ρευτον.
- Vat. ζητ. κδ'. 71 sqq. ἀλλὰ τιν' οἷω ἀσπασίως αὐτῶν γόνου κάμψειν, ὃς
*B f. 261^b ad κε φύγησι φεύγων ἐκ πολέμοιο. οἱ φεύγοντες τεταμένον ἔχουσι 15
φεύγων. τὸ γόνου, οἱ δὲ καθήμενοι κεκαμμένον. ἀσπασίως οὖν, φησὶ, καθεδεῖται
I f. 412^a, II. τῶν φυγόντων τις ἐκ τοῦ πολέμου, ὃς καὶ ἀναπαύσει ἑαυτὸν καὶ τὰ
σκέλη, ἐκ τοῦ συντόνου τῆς φυγῆς δρόμου καθίσας.
- *B f. 261^b ad 79 sqq. ἔσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν οὐδὲ ἔοικεν
ἔσταότος. ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα· 20
Vat. ζητ. κέ'.

4 ἐζήτητο δὲ δι' ἦν αἰτ. (cf. infra ad h. v.) A 5 αὐτῷ A 9 τὸ ἀσκελέως τὸ
ἄγαν κληρῶν· κελλιῶν γάρ κτλ. L 10 κατὰ στέρ. L 11 μετὰ om. BL; ins. e schol.
Od. καὶ διὰ τῆς ἰατρ. L 14. 15 ἀλλὰ τιν' — πολέμοιο om. B; L ita inc.: εἰς τὸ
ἀλλὰ τιν' οἷω ἀσπασίως αὐτῶν γόνου κάμψειν ὅπως κε <δς κε text.> φύγησι δηλοῦν ἐκ
πολέμοιο ὅπ' ἔγχεος ἡμετέροιο 15 τεταμένον B 16 καθεδεῖται τις τῶν
φευγόντων BL 17 αὐτὸν B; ὃς καὶ ἀναπύσει αὐτὸν, rel. om., L 19 οὐδ' V
20 ὑβάλλειν B, ὑββάλλειν V

4 sqq. Omissis quae in cod. A antecedunt (de ἐνδειξομαι) ad v. 83 per-
tinentia recte ad h. l. Bekker retulit. Etiam in L scholiis ad v. 79 relatis sub-
iunctum est, sed in schol. min. recte c. l. ὁ βῆ (v. 40) legitur.

9—13 Dubitanter huc retuli; vix enim recte se habere videtur Πορφύριος
illud, quod schol. EQ apud Dindorfium claudit. Contenderis, inde ortum esse,
quod in codice Iliadis, unde propter ἀσκελέως, quod sub finem eius legitur,
scholium transcriptum esse videtur, eodem modo quo in cod. B factum est a
scholio Porphyriano ad v. 72 relato, quod nos quoque ei subiunximus, ex-
ciperetur, ita ut nomen Porphyrii priori perperam adhaereret. Scholium, utcu-
que de eius origine statuendum est, non solum ab Eust. α, p. 1392, 25 sqq.,
sed etiam, additis rebus quibusdam futilissimis, ab Et. M., 154, 38, exscriptum
est. — In Vict. (f. 361^b) brevissimum legitur scholium: ἀσκελέως] ἄγαν κληρῶς.

14 sqq. Cf. Eust. T, p. 1171, 45: καὶ σημειῶσαι ὅτι Ὀμηρος μὲν τὸ γόνου
κάμψειν ἐπὶ τοῦ καθεσθῆναι λέγει πρὸς διαφορὰν τοῦ ἴσασθαι, οἱ δὲ μετ'
Ὀμηρον ἐπὶ ἰκασίας καὶ προσκνήσεως τίθενται κτλ.

18 † Vict. f. 361^b: γόνου κάμψειν] διὰ τὴν σύντονον φυγὴν.

ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι
ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἑῶν ἀγορητής.

*** „Ἀριστάρχος οὖν ψήθη παραίτησιν εἶναι τὸν λόγον, ὡς
διὰ τὸ τετρώσθαι τοῦ Ἀγαμέμνονος συγχωρεῖν ἀξιούντος, εἰ καθήμενος
5 λέγει. καὶ φησι· διὰ τοῦτο ἐνέθηκε τὸ αὐτόθεν ἐξ ἔδρης οὐδ' ἐν
μέσσοισιν ἀναστὰς (v. 77). ἄτοπος δὲ ἡ παραίτησις· οὐ γὰρ τὸν
πόδα ἀλλὰ τὴν χεῖρα τέτρωται, καὶ τὴν χεῖρα δὲ οὕτως ἔρρωτο, ὥστε
ὀλίγον ὑστερον αὐτὸς τὸν κάπρον ἀποσφάττει. ἐὰν προσκείμενος δὲ
ὁ στίχος ἢ τὸ αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, ἀκουσόμεθα ἐκ τοῦ τῶν ἀριστεύων
10 συνεδρίου, ὥστ' ἐν ἐκείνοισι ὄντα λέγειν αὐτὸν καὶ οὐκ ἐν μέσῳ τῷ
πλήθει. Ἀπολλώνιος μὲν οὖν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, καὶ αὐτὸς συγκαταθέ-

1 πολλ. .μάδῳ V ἀκούσει V 2 εἶπη V ἀγορη. c V 3 lacuna in
codd. non comparet, v. infra ad h. v. οὖν om. V ἔχειν τὸν λ. V 4 ἀγα-
μέμ.ονος V συγχωρεῖν, post ρ ras. un. litt., B 5 λέγοι V φασι conl.
Kamm., p. 102 αὐ. .θεν V, τό in marg. V² 5. 6 ἔξ — ἐν μέσοισιν (sic)
ἀνα humiditate deleta rescrps. V² 7. 8 post ἀλλὰ aliquot verba, quae dicas
fuisse τὴν χεῖρα τέτρωται καὶ, in cod. V tinctura adhibita deleta; in sequent.
τὴν χεῖρα, quae humiditate deleta fuerunt, rescrps. V²; sequuntur verba δὲ
οὕτως τέτρωται ὥστε μικρὸν ὑστερον αὐτὸς ἀποσφάττει τὸν . . προν <κά supra
scrps. V²> 8 ἐα . . προσκείμενος V, κἂν supra scrps. V² 8. 9 κἂν προσκείμε-
νον δὲ τῷ στίχῳ ἦν B 10. 11 ἐν μέσῳ [τῷ] πλήθει V

3 sqq. Aristarchi sententia iisdem fere verbis et affertur et refutatur a
schol. A (II, p. 184, 14—21 D.), cui in fine additum οὕτως ὁ Κοτυαεύς. Quem
non ipsum h. l. a Porphyrio induci, sed Dionysii Sidonii verbis usum, inde
sequitur quod illa ἐκ τοῦ τῶν ἀριστεύων συνεδρίου — ἐν μέσῳ τῷ πλήθει (lin.
9—11) ab Apollonio v. ὑββάλλειν ad Dionysium illum referuntur: . . . οἱ δὲ περὶ
τὸν Σιδώνιον ἐστῶτα μὲν λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα παρὰ τῇ καθέδρῳ οὐδ' ἐν
μέσοις ἐστῶτα. Accedit quod ipsum Cotyaensem Porph., p. 234, 10, ita affert,
ut quae ibi leguntur demum illius esse existimare videatur. Qua in re Porphy-
rium errare — eadem enim illa de ὑποβάλλειν per verbum ὑποκρούειν expli-
cando eidem Sidonio Apollon. l. c. tribuit — ad eam rem de qua hic agitur
haud magni momenti est. Cf. quae pluribus olim de Apollonio h. l. com-
memorato, Dionysii Sidonii praeceptore, in Fleckeis. Annal. 1866, p. 232 sqq.,
disputavi, a quibus nunc ita dissentio, ut propter verba illa Ἀριστάρχος οὖν κτλ.
lacunam, cuius loco Sidonii nomen a Cotyaensi commemoratum intercederit,
initio scholii quam post καὶ φησι (lin. 5) statuere malim. — Ceterum de Ari-
starchi ratione, quam Eust. T, p. 1172, 22, prave intellexit, consentit Ariston.
v. 77.

9 Cf. B f. 261^b ad αὐτόθεν v. 77 (id. fere Vict. f. 361^b): . . . ἢ οὐ προ-
ελθὼν εἰς μέσην τὴν ἐκκλησίαν, ἔν' ἢ ἀναστὰς ἐδημηγόρει, οὐκ <om. B> ἐν
μέσοις, ἀλλ' ἐκ τῆς ἔδρας τῶν βασιλέων <quae in B sequitur Eparhroditi
interpretatio in Vict. praecedat alii lemmati adscripta>. Simil. Eust. p. 1172, 2.

11 De Apollonio v. Fleckeis. Ann. l. c.; ubi quod scripsi, Eustath.,
p. 1171 extr., Apollonii sententiam male reddere, errori debetur; neque enim
huius sed Aristarchi sententiam eum, afferre schol. A v. 80 docet (in Apollon.
lex. v. ὑββάλλειν Archiae nomen ex Aristarcho corruptum esse videtur, quam-
quam in Cramerii A. P. IV, p. 179, 30, ubi variae v. Ἀργυφόντης interpreta-
tiones afferuntur, uterque nominatur).

μενος ὅτι ἔστηκεν ὁ Ἄγαμέμνων, παραιτεῖται, φησί, τὸν ὑποβολέα ὡς ἂν ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου λέγειν μέλλων· ἐμοῦ γάρ φησιν ἀκούσατε καὶ μηδεὶς μοι ὑποβαλλέτω ἴν' εἴπω· χαλεπὸν γάρ τὸ ὑποβαλλόντων ἀκούειν τῷ ἐπιστήμονι τοῦ λέγειν· καὶ πῶς γάρ ἂν τις ἐν πολλῶ ὁμάδῳ ἀκούσαι τοῦ ὑποβάλλοντος ἢ ὁ ἀκούσας εἴποι; ὥστε καὶ λιγὺν 5 ὄντα δημηγόρον καὶ δύναμιν ἔχοντα τοῦ αὐτοσχεδιάζειν βλάπτεσθαι ἐμποδιζόμενον τῷ ἔξ ὑποβολῆς λέγειν ἐν πολλῷ θορύβῳ. εἶχε δ' ἂν τινα λόγον ἢ ἐξήγησις, εἰ ἐγίνωσκεν Ὀμηρος τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς δημηγορίας, λέγω δὲ τὸ ἔξ ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς ὑποβαλλόμενον.“ Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Κοτυαεὺς φησι λέγων· „καλῶς ἔχει τὸ ἐστῶτος 10 τοῦ δημηγοροῦντος ἀκούειν καὶ μὴ ὑποκροῦειν αὐτὸν καὶ ἐμποδίζειν (τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ὑβάλλειν)· χαλεπὸν γὰρ καὶ τῷ πάντῳ δεινῷ ἐν ταραχῇ εἰπεῖν. τὸ γὰρ χαλεπὸν ἐπιστάμενόν περ ἑόντα κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν πλεονάζει τὸ ἑόντα· ἐκείνοις γὰρ ἦν σύνηθες λέγειν μὴ προδοῦς ἡμᾶς γένην (Soph. Ai. 588) ἀντὶ τοῦ μὴ προδῶς, καὶ 15 παίζεις ἔχων ἀντὶ τοῦ διαπαίζεις, καὶ ἐνταῦθα χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἑόντα ἀντὶ τοῦ τὸν ἐπιστάμενον θορυβεῖσθαι χαλεπὸν, ὡς καὶ τοῦ ἐπιστήμονος ῥήτορος ἐν θορύβῳ χαλεπῶς δημηγοροῦντος.“ ἐμοὶ δὲ δοκεῖ δύνασθαι τινα οὕτως ἀποδιδόναι τὴν διανοίαν· ἐκκλησίας ἀθροισθείσης ὁ Ἄγαμέμνων παύει προοιμαζόμενος τὸν 20

1 παραιτεῖσθαι codd.; corr. Bkk. 3 ὑποβαλέτω, alter. λ supra scrpt., B [χαλε]πὸν V, χαλε in marg. V² 5 ἀκούσει V εἴπη V 6 αὐτοσχ...άζειν V, εἰά supra scrpt. V² 8 τ[iv]α V, τινα in marg. V² 10 φησί καλῶς ἔχειν V 12 συμβαίνει pro σημαίνει V ὑβάλλειν B, ὑβάλλειν V τῷ <ε τὸ corr. V¹> πάντῳ δεινόν V 13—19 τὸ γάρ — δημηγοροῦντος om. V, quem secutus Kamm., p. 103, uncinis inclusit 16 διαπαίζων ἔχεις pro παίζεις ἔχων conit. Kamm. 16. 17 χαλεπὸν περ B; corr. Bkk. 19 δύνασθαι καὶ οὕτως V

10sq. †L f. 412^b (initium v. ad lin. 20sq.): . . . ὁ δὲ Κοτυαεὺς <κοτυαεὺς cod.> Ἀλέξανδρος λέγει· καλῶς ἔχει τὸ ἐστῶτα δημηγοροῦντα ἀκούειν, χαλεπὸν δὲ καὶ τῷ πάντῳ δεινῷ ἐν ταραχῇ εἰπεῖν (sequitur s. nov. lemm.: εἰδὼς ὁ Ἄγ. ὅτι μέλλει θορυβεῖσθαι κτλ. = **B v. 79, p. 208, 17 Dind.). E Leid. Paris. 2679 (An. Par. III, p. 25, 3) petitum est. Eadem, quae ad eundem Cotyaensem schol. A v. 79 refert, Sidonio Apollon. v. ὑβάλλειν tribuit, cf. supra ad p. 233, 3 sqq.

20 sq. †L f. 412^b T 79 sqq.: ἐσταῶτος μὲν καλὸν ἀκουόμενον οὐδὲ ἔοικεν ὑβάλλειν — ἀγορητής <ut in textu edidimus>. ἐκκλησίας ἀθροισθείσης ὁ Ἄγαμέμνων παύει προοιμαζόμενος τὸν θόρυβον· λέγει γὰρ ὡς ἡ ἐκκλησία οὐ πρὸς αὐτὴν ἔχει τὴν ἀπόβλεψιν οὐδὲ δεῖ νῦν ὑβάλλειν ἢ ἀποκροῦειν καὶ ἐμποδίζειν ζητοῦντας μαθεῖν τίνος ἔνεκεν συνελθούσας <—θησαν cod.>· χαλεπὸν γὰρ θορυβεῖν τὸν ἐπιστάμενον τὰ ὄντα. τίνα δὲ ἔστι τὰ ὄντα πάντες που ἐγίνωσκον, ὅτι ἐμήρισαν κτλ. — ἡ σύνοδος διὰ τοῦτο. [τὸ μὲν οὖν ἐπιστάμενόν περ ἑόντα τὰ ὄντα καὶ τὰ ἐνεστῶτα λέγει τὸν καθ' ἕναστος αὐτῶν ἐπίστασθαι.] χαλεπὸν οὖν καὶ δεινὸν πρᾶγμα ἔστι τὸν ἐπιστάμενον τὰ ἑόντα καὶ τὰ ἐνεστῶτα θορυβεῖν, πνυθανόμενον ὡς ἀγροοῦντα ἢ ζητοῦντα περὶ ὧν οἶδεν ἀκούειν. καὶ ὅτι τοῦτο νοεῖ δημοῖ δι' ὧν ἐπάγει· Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, ὅτι ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου μου πρὸς τὸν Ἀχιλλεὺς ἐστίν, οὐ πρὸς ὑμᾶς τοὺς εἰδῶτας διὰ τί συνελθούσμεν.

θόρυβον, λέγων ὡς ἡ ἐκκλησία οὐ πρὸς αὐτοὺς ἔχει τὴν ἀπότασιν, οὐδὲ δεῖ νῦν ὑποκρούειν ζητούντας μαθεῖν τίνος ἔνεκα συνεληλύθασιν· χαλεπὸν γὰρ θορυβεῖν τὸν ἐπιστάμενον τὰ ὄντα. τίνα δὲ ἦν τὰ ὄντα πάντες που ἐγίνωσκον, ὅτι ἐμήνισαν πρὸς ἀλλήλους Ἀχιλλεὺς καὶ Ἀγαμέμνων, 5 καὶ ὅτι νῦν κατηλλάγησαν, καὶ ὅτι ἡ σύνοδος διὰ τοῦτο. [τὸ οὖν ἐπιστάμενόν περ ἑόντα τὰ ὄντα λέγει καὶ ἐνεστῶτα τὸν καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπιστάσθαι, ὡς ἔφη που· ὅς ἦδη τὰ τ' ἑόντα τὰ τ' ἐσκόμμενα πρὸ τ' ἑόντα (A 70)] χαλεπὸν οὖν καὶ δεινὸν πράγμα ἔστι τὸ ἐπιστάμενον τὰ ὄντα καὶ ἐνεστηκότα θορυβεῖν, πυνθανόμενον 10 ὡς ἀγνοοῦντα ἢ ζητοῦντα περὶ ὧν οἶδεν ἀκούειν. καὶ ὅτι τοῦτο νοεῖ, δῆλον δι' ὧν ἐπάγει·

Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, ἡμὲν νέοι ἢ δὲ γέροντες

(T 83. 4). λέγει γὰρ ὅτι ἡ ἀπότασις μοι τοῦ λόγου πρὸς τὸν Ἀχιλλέα 15 ἔστιν, οὐ πρὸς ὑμᾶς τοὺς εἰδότας δι' ἃ συνεληλύθαμεν. ἔστιν οὖν ὁ νοῦς· μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες, ὑποκρούοντες διὰ τί συνεληλύθαμεν· ἐπίστασθε γὰρ τὰ πάντα, καὶ ὁ λόγος μοι τὰ νῦν οὐ πρὸς ὑμᾶς ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἔχει τὴν ἀπότασιν· χαλεπὸν γὰρ τοὺς εἰδότας τὴν αἰτίαν τῆς συνόδου ὡς μὴ εἰδότας θορυβεῖν καὶ διὰ τοῦτο ἐμποδίζειν καὶ τῷ 20 λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι, πρὸς ὃν ὁ λόγος ὁ παρῶν ἔστηκε. πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορι προοίμια ἐπιγράφεται πρὸς τοὺς θορύβους.

83. v. 40.

100. ad v. 108.

25 108. διὰ τί ἡ Ἥρα ὁμόσαι προάγει τὸν Δία; ἢ δῆλον ὡς οὐ A f. 253^b c. l. ποιοῦντα ἃ ἂν φῆ. εἰ δὲ τοῦτο, διὰ τί οὐ κατανεύσαι ἀλλὰ καὶ ὁμόσαι εἰ δ' ἄγε νῦν ἠξίωσεν, ὡς καὶ ψευδομένου, ἂν μὴ ὁμόσῃ; ὁ δὲ ποιητὴς φησιν ἀλη- μοι ὁμοσόν.
 θεῦειν ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσῃ (A 527). τὸ μὲν οὖν ὅλον μυθῶδες· καὶ

2 μαθεῖν om. V 5—8 τὸ οὖν — ἑόντα, quae a V absunt, recte Kamm. uncinis inclusit 8. 9 πράγμα ἔστι om. V 9 τὸν ἐπιτάμενον(?) V 9. 10 πυνθ. καὶ ἀγνοοῦντα B 11 οἷς ἐπάγει V 13 ἀργεῖων V 14 μὲν pro μοι B 16 ἀκούοντες pro ὑποκρ. con. Vill. 17 τὰ ante πάντα om. V ὁ λόγος μου V ἡμᾶς V 18 τὸν om. V 20 [δ]ν V 21 δὲ om. V ἐπι.ράφεται V, γ in marg. V² 25 προάγει V. Rose, Ar. ps. p. 168; πρὸς cod. 27 φασίν cod.; corr. Vill.

διὸ χαλεπὸν (cf. supr. lin. 18) τοὺς εἰδότας τὴν αἰτίαν τῆς συνόδου ὡς μὴ εἰ-
 δότας θορυβεῖν καὶ διὰ τοῦτο ἐμποδίζειν καὶ τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι πρὸς
 ὃ λέγων ὁ παρῶν ἔστηκε. πολλὰ τοιαῦτα καὶ τοῖς ῥήτορι προοίμια ἐπιγράφει
 πρὸς τοὺς θορύβους. ὁ δὲ Κοτταεὺς Ἀλ. (v. ad p. 234, 10). Pars eorum in
 schol. Paris. 2679 transcripta est (An. Par. III, p. 24, 28).

25 sqq. † B f. 262^a ad ὁμοσόν v. 108 (id. L f. 414^a, simil. Vict. f. 363^a):
 διὰ τί μὴ νεῦσαι αὐτὸν κελεύει; ἢ τάχα φοβουμένη μὴ μετατεθῆ ἐπὶ τὸ ἰσχυ-
 ρότερον ἔρχεται, cf. † Eust. T, p. 1175, 30.

28 sqq. † B f. 262^a ad εὐχόμενος v. 100 (id. Vict. f. 363^a): ... πῶς δὲ τὰ
 παρὰ θεοῖς οἶδε γινόμενα; ῥητέον δὲ ὅτι κοινὸν ὄντα τὸν μῦθον παρείληφεν.

γὰρ οὐδ' ἀφ' ἑαυτοῦ ταυτά φησιν Ὅμηρος, οὐδὲ γινόμενα εἰσάγει, ἀλλ' ὡς διαδεδομένων περὶ τὴν Ἡρακλέους γένεσιν μέμνηται. ῥητέον δὲ ὅτι καὶ ὁ μῦθος εἰκότως εἰσάγει τὴν Ἡραν ὀρκούσαν τὸν Δία· πάντες γὰρ περὶ ὧν ἂν φοβῶνται μὴ ἄλλως ἀποβῆ, πολὺ τῷ ἀσφαλεῖ προέχῃ πειρῶνται· διὸ καὶ ἡ Ἡρα, ἅτε οὐ περὶ μικρῶν ἀγωνιζομένη, 5 καὶ τὸν Δία εἰδυῖα ὅτι αἰσθόμενος τὸν Ἡρακλέα δουλεύοντα ὑπεραγανακτῆσει, τῇ ἰσχυροτάτῃ ἀνάγκῃ κατέλαβεν αὐτόν. οὕτως Ἀριστοτέλης (fr. 157 edit. Acad. Bor.).

183. C 100.

*B f. 264^b ad 221 sqq. Ζητοῦσι τίνα νοῦν ἔχει τὰ ἔπη ταῦτα ἠνιγμένα ὑπὸ τοῦ 10 φυλόπιδος. Ὀδυσσεύς·

L f. 416^b, II.

αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκός ἔχευεν,
ἄμητος δ' ὀλίγιτος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται 15

(v. 221 sqq.); ἐπεὶ ἡ ἄμητος λέξις σημαίνει καὶ τὸν χρόνον ἐν ᾧ ἀμῶσι, τουτέστι τὸν θερισμόν, σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀμώμενον καρπὸν, καθ' ἑκάτερα τῶν δύο σημειομένων ἐκδεξάμενοι πειραθῶμεν τῶν δύο σαφῆ ποιῆσαι τὴν διάνοιαν. ἔσται τοίνυν ἐκ τοῦ σημειομένου δήλον, ὡς καλάμη μὲν λέγεται τὸ τῶν ἀποθνησκόντων πλῆθος, ἄμητος δὲ καὶ 20 καρπὸς οἱ σωζόμενοι. φησὶν οὖν, ταχέως κόρον γίνεσθαι ἐκείνης τῆς μάχης, ἐν ἣ πολὺς μὲν ὁ πίπτων, ὀλίγοι δὲ οἱ σωζόμενοι, ἔξ οὗ δηλοῦσθαι, ὅτι τῆς σφοδροτάτης μάχης ταχὺς ὁ κόρος, καὶ μάλιστα ὅταν τύχῃ τις διὰ λιμὸν ἠεθνηκῶς· ἐν ᾧ δ' ἂν οὖν πολέμῳ, κλίναντος τοῦ Διὸς τὴν νίκην καὶ ἑτερορρεποῦς τῆς μάχης γεγονῆς, πολὺς μὲν ἦ ὁ 25 ἀναιρούμενος, ὀλίγος δὲ ὁ περιωζόμενος, κόρος ἐνταῦθα ταχέως γίνεται τῶν μὲν καλάμην πολλὴν ἐκλεγόντων, ἄμητον δὲ καὶ καρπὸν ὀλίγον ἐώντων. τὴν δὲ καλάμην καὶ τὸν καρπὸν ἐπὶ τῶν τραπέντων ἀκουσόμεθα, ὧν πολὺς μὲν ὁ ἀποθνήσκων, ὃς τέτακται ἐπὶ τῆς καλάμης, ὀλίγος δὲ ὁ διασωζόμενος, ὃς τέτακται ἐπὶ τοῦ καρποῦ· τὸν δὲ κόρον 30 ἴσχειν ταχὺν τοὺς ταῦτα δρώντας καὶ νικῶντας, οἱ τοῖς ἀμηταῖς εἶεν ἂν ἀνάλογοι. οὗτοι ἄρα δὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν τὸ ἄμητος ὀλίγιτος ἀκουστέον· οὐκέτι γὰρ ἑτερορρεπῆς ἔσται ἡ μάχη, οὐδ' οἱ μὲν νικῶντες

6 ἠδυῖα cod. εσθόμενος cod. 16 post λέξις (comp. script.) ras. unus litt. B 20 ἀμητός δὲ εὐκαρπος L 21 post σωζόμενοι L perperam ins.: ἀντι τοῦ καίειν κτλ. (= schol. B v. 228), tum φησὶν οὖν κτλ. lin. 21 23 ὁ κόρος L 24 ἐκκλίναντος L 25 ἑτερορρεποῦς BL 27 ἀμητῶν L(?) 28 ἐόντων L δέ, quod L om., scholio B postea add. esse videtur 31. 32 αἱ τοῖς ἀμηταῖς ἂν εἶεν ἂν. L 32 οὔτοι coniecti; οὕτως B, οὗτ' L ἀμητός L(?) 33 ἑτερορρεπῆς, ter in ras., B

10 sqq. Usus hoc esse scholio videtur Eust. T, p. 1181, 30 sqq., qui utrum e Porphyrio an aliunde ea hausserit, quae de ἄμητος et ἀμητός distinguendis recte attulit, non diiudico. — Codici Paris. 2679 nonnulla (A. P. III, p. 25) Arsenius adscripsit.

οἱ δὲ ἠττώμενοι, ἀλλ' ἐπ' ἴσης ἐξ ἀμφοῖν πολλὴ μὲν ἢ καλάμη ὀλίγος δὲ ὁ καρπός, καὶ οἱ ἀμῶντες ζητηθήσονται.

κἄν ἄμητον δὲ ἐπὶ τοῦ θερισμοῦ ἀκούσωμεν καὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἀμῶσιν, ἔσται μὲν ἄμητος ἢ πρώτη τῶν στρατοπέδων συμβολὴ 5 πρὸ τῆς τῶν ἐτέρων τροπῆς, πλείστη δὲ ἢ καλάμη τὸ πλῆθος τὸ μετὰ τὴν τροπὴν τῶν πιπτόντων. λογιζόμενος οὖν ὁ Ὀδυσσεὺς, ὡς οὐκ ἂν ὑποσταίεν οἱ Τρῶες τὴν Ἀχιλλέως συμβολήν, τραπήσονται δὲ εὐθύς, πολὺν τὸν κάματον ἔσσεσθαι φησι τοῖς διώκουσιν ἅμα καὶ παῖοι καὶ φονεύοι, καὶ κόρον αὐτίκα λήψεσθαι νήστες ὄντας. ἐνδείξασθαι 10 δὲ ταῦτα μᾶλλον καὶ αἰνίξασθαι βούλεται ἢ φανερώς λέγων δόξαν κολακείας ἀπενέγκασθαι. λέγει οὖν· ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τροπῆς γενομένης τῶν πολεμίων, πολλῶν ἀναιρουμένων ἐκ πρώτης καὶ βραχείας τῆς συμβολῆς, αἴψα κόρος ἡμῖν γίνεται, ἐὰν μὴ τύχωμεν τὸν μέλλοντα κάμψοντος διὰ τῆς τροφῆς προανακτησάμενοι. πεποίηται δὲ τὴν ἀλληγορίαν 15 ὁ ποιητὴς ἐκ τῆς παραβολῆς ἐκείνης·

οἱ δ' ὥστ' ἄμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
ᾄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν
πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει

(Λ 67—69), εἴτ' ἀναποδίδωσιν·

20 ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
δήουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὄλοοιο φόβοιο

(Λ 70. 71). ἀλλ' οὗτοι μὲν τὸν ἄμητον παρέτειναν ἰσόπαλοι ὄντες· ἐφ' ἧς δ' ἂν μάχης τροπὴ γένηται ἐκ μικρᾶς συμβολῆς καὶ ὀλίγου ἀμήτου, ταχύς ὁ κόρος τοῖς ἀναιροῦσι καὶ τὴν καλάμην πολλὴν ποιοῦσιν, 25 εἰ μὴ τύχῳσι τὴν ἰσχὺν διὰ τῆς τροφῆς αὐτάρκη παρασκευάσαντες. μήποτε δὲ ὁ ἄμητος οὐ τὴν ἐπικαρπίαν ἀλλὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνεργείας δηλοῖ· αὐτὸς γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ταῦτα προεῖπεν·

οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι·

30 εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντος.

ὅς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζη,

35 θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν οὐδέ τι γυῖα
πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο

5 τρόπων L ἢ om. L 9 νήστις B, νήστις L 10 βουλεύεται codd.; corr. Vill. 10 λέγει L 12 ἐκ τῆς πρ. καὶ βρ. συμβ. L 14 προανακτησάμενοι codd.; corr. Dind. τὴν ἀλλοτριάν L 17 post h. v. L scholia nonnulla ad v. 268, 267, 258 pertinentia inserit, tum inde a πυρῶν ἢ κριθῶν novo scholio pergit 21 οἱ δ' ἕτεροι B 25 προσκευάσαντες L; legendum videtur προπαρασκευάσαντες 26 ἐπικαρ, supra script. π', B 32 τε om. codd. 33 κορεσσάμενος L 34 πολεμίζει B, πολεμίζ L 35 ἦτορ, acc. in ras., B τι om. codd.

(T 162—70). ὀλίγος οὖν ἄμητος καὶ ὁ χρόνος ὁ τοῦ ἀμᾶν γίνεται καὶ τοῦ πλείστην καλάμην ἔχειν καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖν, τροπὴν τοῦ Διὸς ἐμβαλόντος τοῖς πολεμίοις, ἐὰν μὴ τύχωσιν οἱ ἀναιροῦντες τροφῆς μετειλχότες· ἴν' ἧ ὁ λόγος· ἐν ἧ δ' ἂν μάχη ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολὺς ἧ ὁ ἀναιρούμενος τροπῆς γενομένης, εὐθέως ἐν ταύτῃ ὁ κόρος· διὸ 5 δεῖ ἰσχύειν τοὺς βουλομένους ἐπὶ πλεόν τυχεῖν τῆς νίκης.

B f. 266^b ad 310 sqq. . . . πῶς δὲ Αἴας συγγενῆς ὦν οὐ συμπαρεστί; ὀργί-
 Ἀτρεΐδα. Ζεταὶ διὰ τὴν πρεσβείαν· βαρύμητις γάρ. καὶ πῶς τὸν ἐπιτάφιον ἀγω-
 L f. 418^b. νίζεται; ἀρετῆς χάριν καὶ φιλίας τοῦ ἠπιωτάτου Πατρόκλου.

L f. 420^a, II. 386. τὰ ὄπλα, φησί, κοῦφα ἐγένοντο ὡς περὰ καὶ ἦρε καὶ ἐκούφιζε 10 τὸν Ἀχιλλέα, ὡς τοὺς ὄρθιθας τὰ περὰ· τὸ γὰρ ἄειρεν ἐπὶ τοῦ ἐκούφιζεν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν (Λ 637), ἢ μ' ἀνάειρεν ἢ ἐγὼ σέ (Ψ 724). τετόλμηται γοῦν ὁ λόγος, ὡς τῶν ὄπλων βασταζόντων τὸν Ἀχιλλέα, οὐ βασταζομένων. τινὲς δὲ φασι ὅτι ἐμετεώριζεν αὐτὸν ὁ κόσμος καὶ γαυριᾶν <γαβριᾶν cod.> ἐποίει. ἦ 15 τάχα ἢ συμμετρία τῶν ὄπλων καὶ κουφότητα ἐνεποίει, ὡς μὴ δοκεῖν αὐτὸν ταῦτα φέρειν, ἀλλ' αὐτὰ <αὐτὸν cod.> τοῦτον. εἰ δὲ μείζονα ἦν, βαρύτερα ἂν ὑπῆρχε. καὶ τὰ περὰ πολλὴν ἁρμονίαν ἔχει. ὁ δὲ λόγος ὑπερβολή.

*B f. 268^a ad 389. τὸ ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς ἐξηγοῦν- 20
 ἐπίσταται. ται ἀντὶ τοῦ ἡδύνατο· προειπῶν γάρ φησι· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος
 L f. 419^b, II. Ἀχαιῶν πάλλιν. πλανῶνται δέ· τῇ γὰρ ἐπιστήμῃ καὶ τὴν δύναμιν
 προσάπτει, ὡς πού φησιν·

ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως
 ἔλπομαι ἐν Καλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε 25
 (H 198) καὶ
 φῶθ' Ἑρακλῆα μεγάλων ἐπίστορα ἔργων
 (φ 26), τουτέστιν ἐπιγνώμονα καὶ ἐπιστήμονα, ὡς τὸ
 ἵστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω 30
 (Ψ 486),

20 πάλαι L ἐξηγεῖται L 24 ἐπεὶ δὲ οὐδ' ἐμὲ L 25 γενέσθαι τι L

10—19 Quaestio, cuius initium melius servavit Eust., p. 1189, 37 (τῶ δὲ καίτοι γε βαρείας ὕλης ὄντα ὅμως εὐτε, ἡγοῦν καθάπερ, περὰ ἐρίγντο) in cod. B peiore ratione tradita est. Alteram enim eius partem (lin. 14 sqq.) manus prior (f. 268^a ad ἄειρε) cum margini appinxisset, altera deinde manus, signo scholii finiti eraso, priora illa verba (lin. 10—14) subiunxit. Incipit igitur schol. B: τινὲς φασι ὅτι κτλ. — ὑπερβολή, quibus *B addidit: τὰ ὄπλα γοῦν, φησί, κοῦφα γεγόνασιν κτλ. Praeterea annotandum, lin. 13 ibi legi ἀνάειρ', 17 αὐτὸν τοῦτον (ut L), 18 καὶ τὰ περὰ δέ. — E Leid. transcripsisse videtur Arsenius, An. Par. III, p. 26, 25.

14 † Vict. f. 371^a h. l. ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν] τινὲς ἐμετεώριζεν (sic) ὁ κόσμος.

20 Aristarcho obloqui videtur, cf. Lehrs, Ar. p. 148. — De eodem versu in quaestione Vat. α' (edit. in fine operis) aliam rem spectante Porphyrius egit.

ἄμφω·δ' ἰέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἐλέσθαι
(C 501), τουτέστιν ἐπὶ ἐπιστήμονι δικῶν κρίσεως.

407. . . . οὐκ εὐπρεπὲς δὲ, φασι, τὴν Ἥραν παραιτίαν λύτης B f. 268^b ad γενέσθαι τῷ Ἀχιλλεῖ. ῥητέον δὲ ὅτι εἰς πράγμα τολμηρὸν καταβαίνων αὐδήεντα. 5 ὁ ποιητῆς, τὸ φωνῆς μετέχοντας ἵππους εἰσάγειν, θεῶν τὴν αἰτίαν ἀνα- L f. 420^b. τίθησι, καὶ Ἥρα, ἐπεὶ φωνῆ ἐστὶν ἄηρ πεπληγμένος. τί δὲ ἄτοπον, Vict. f. 371^b. ὅπου γε καὶ Θέτις προεῖπεν· αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότμος ἐτοῖμος (C 96);

Υ

7. Διὰ ποίαν αἰτίαν μόνος ὁ Ὠκεανὸς οὐ πάρεστι τῇ ἐκκλησίᾳ A C 490. 10 τῶν θεῶν; ῥητέον δὲ ὅτι ἐπεὶ συνεκτικὸν ἔχει τὸ τοῦ κόσμου βεῦμα· L f. 408^a ibid. φησὶ γάρ· Ὠκεανὸς, ᾧ πᾶσα περίρρυτος ἐνδέδεται χθών.

τὸν Ὠκεανὸν οὐ παρέλαβεν εἰς τὸ τῶν θεῶν συνέδριον, ἵνα μὴ L f. 422^a. κωλύσῃ αὐτοὺς τῆς πρὸς ἀλλήλους μάχης πρεσβύτατος ὑπάρχων. A Υ 7.

26 sqq. δόξειεν ἂν τούναντίον ἢ ὁ Ζεὺς βούλεται γίνεσθαι, τῶν B f. 269^b ad 15 θεῶν ἐκπεμπομένων ἐπὶ τὴν μάχην. ὁ μὲν γάρ φησιν, εἰ μὴ παρα- εἰ γάρ. γένοιτο, οὐδὲ πρὸς ὀλίγον ἀνθέξουσιν οἱ Τρῶες μαχόμενοι τῷ Ἀχιλλεῖ, L f. 421^a. ἐκ δὲ τοῦ ἀφικνεῖσθαι αὐτοὺς μᾶλλον ἰσχυρότερος γίνεται τῷ εἶναι τοὺς Simil. Vict. f. 373^a.

1 πείρας ἐλέσθαι, rel. om., L 3 praecedunt haec (de αὐδήεντα): λογικοῦ ζῶου φωνῆν ἔχοντα φησὶ Vict. 5 εἰσάγει L θεῶν περιάπτει τὴν αἰτίαν Vict. 6 τινὲς δὲ ἄτοπον L 7 γάρ οἱ L 8 ἐτοῖμος om. Vict. signo scholii finiti eraso add. *B: τὸ αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεᾷ λευκώλενος Ἥρη οὐκ ἔστι φωνῆν ἔχοντα κτλ., v. infra ad lin. 3 9 A adhaesit scholio de duabus urbibus C 490 commemoratis; quam ob rem δὲ post ποίαν insertum (Ludwich, M. Rh. XXXII, p. 17); in cod. L, ubi ἀπορία (ut ante ῥητέον lin. 10 λύσις) praemittitur, alia scholia unum ab altero dirimunt 10 ἐπεὶ om. L 12 A, cuius lemma οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην (L νόσφ' Ὠκεανοῖο in lemm.), scholio Aristoniceo adhaesit; quam ob rem δὲ post τὸν ins. 15 οἱ μὲν γάρ φασι L

3 sqq. Veri simile est hanc quaestionem cum altera illa ad ε 334 pertinente (v. V. Rose, Ar. ps. p. 171, qui schol. Q ζ 125 addere debebat), cuius partem is qui scholia *B scripsit in fine scholii addidit, cohaerere. Res tamen non ita constat, ut haec loco suo movenda sint. — Partem eorum quae hic edidimus Eust. T, p. 1190, 40 sqq., h. l. legit.

6. Vocis quae affertur definitio Stoica est (Diog. L. VII, 55); Eust. Σ, p. 1158, 36, Zenoni tribuit.

9—11. Quaestio ab eo quo codd. afferunt loco certe aliena est.

12. 13 † *B (ab altera manu scholio B f. 269^a ad ποταμῶν v. 7, signo scholii finiti eraso, subiunctum): ἢ ἵνα μὴ κωλύῃ αὐτοὺς τῆς πρὸς ἀλλήλους μάχης πρεσβύτης ἂν, simil. Vict. f. 372^b: πρόγονος γὰρ θεῶν, ἵνα μὴ τοῖς ἀπογόνοις ἑαυτοῦ παρῆ πολεμοῦσιν. Eadem et plura ap. Eust. T, p. 1192 extr., quae num e quaestione excerpta sint non diiudico.

14 sqq. † Eust. T, p. 1193, 50 sqq., qui λύσιν afferre noluit, hoc usus iudicio: καὶ οὕτω μὲν λογισιᾶται ἢ ἀπορία, οἱ δὲ λύοντες λέγουσιν ἃ θέλουσι.

Ἑλληνικοὺς θεοὺς ἰσχυροτέρους τῶν Τρωικῶν· ἔαν γὰρ δύο ἀνίσκοι ἴσα προστεθῆ, τὰ ὅλα ἔστιν ἄνισα· ἢ γὰρ αὐτῆ ὑπεροχῆ τῶν ἕξ ἀρχῆς ὑπερεχόντων μένει. εἰ δὲ καὶ ἴσοι ἦσαν, περιττῆ ἦν ἡ ἐπικουρία τῶν θεῶν. ἐροῦμεν δὲ ὡς οὐ διὰ τὴν μάχην τῶν θεῶν ἡ κάθοδος γέγονεν, ἀλλ' ἵνα πρόφασις [Ἀχιλλεῖ] τῆς ἀπάτης Ἀπόλλωνος γένηται (Φ 599 sqq.), δυναθῆ 5 δὲ καὶ Κκάμανδρος παρεμποδίσει Ἀχιλλεῖ.

B f. 270^a ad 48. πῶς λαοσκόον τὴν Ἔριν προσηγόρευεν; οὐ γὰρ κώζουσα φαί-
λαοσκόος. νεται ἀλλὰ φθείρουσα μᾶλλον τὰ πλήθη. ῥητέον δὲ ὅτι Ἔριν νῦν τὴν
L f. 422^a c. l. τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Τρωικῶν θεῶν φιλονεικίαν φησίν· ἢ γὰρ τούτων
ἦρτο Ἔρις πρὸς ἀλλήλους ἔρις κωστική ἐγένετο τῶν ἀνδρῶν. ἢ τὸ λαοσκόος 10
κρατερὴ λαο-
σκόος. δηλοῖ τὴν τὸν λαὸν σεύουσαν καὶ παρορμῶσαν. δύναται δὲ καὶ εἰς τὸ
κρατερὴ στιγμή γενέσθαι, τὸ δὲ λαοσκόος τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι.

58. ad ≡ 200, p. 192, 25.

***B f. 270^a ad** 67 sqq. τοῦ ἀσυμφόρου μὲν ὁ περὶ θεῶν ἔχεται καθόλου λόγος,
ἐναντα. ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ ἀπρεποῦς· οὐ γὰρ πρέποντας τοὺς ὑπὲρ τῶν θεῶν 15
L f. 423^a. μύθους φησίν. πρὸς δὲ τὴν τοιαύτην κατηγορίαν οἱ μὲν ἀπὸ τῆς λέξεως
ἐπιλύουσιν, ἀλληγορίᾳ πάντα εἰρησθαι νομίζοντες ὑπὲρ τῆς τῶν στοι-
χείων φύσεως, οἷον ἐν ταῖς ἐναντιώσεσι τῶν θεῶν. καὶ γὰρ φασι τὸ
Ξηρόν τῷ ὑγρῷ καὶ τὸ θερμὸν τῷ ψυχρῷ μάχεσθαι καὶ τὸ κούφον τῷ

1 ἴσα B, om. L 3 verba εἰ δὲ καὶ — τῶν θεῶν, quae in codd. post τῶν
Τρωικῶν (lin. 1) leguntur, recte transposuit Bekk. 5 Ἀχιλλεῖ quod codd.
exhibent delendum videtur Vict.: ἀλλ' ἵνα πρόφ. ἀπάτης Ἀχιλλεῖ γένηται
Ἀπόλλωνος 6 κκάμ. ἀνδρος cum ras. un. litt. B 7. 8 προσηγ. — ὅτι Ἔριν
om. L 9 φιλονεικίαν νῦν φησίν L 14 L in lemm.: ἦτοι μὲν γὰρ ἐναντα
Ποσειδάωνος ἀνακτος ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα 16. 17 πρὸς
δὲ τὴν τοιαύτην ἐπίλυσιν οἱ μὲν ἀπὸ τῆς λέξεως κατηγοροῦντες <B, κατηγοροῦν-
ται L> ἀλληγορίᾳ <B, ἀλληγορικῶς L> πάντα εἰρ. γομ. codd., quae sensu postu-
lante mutavi 18 ἐν e conji. inserui 18. 19 καὶ γὰρ φησι τὸ ὑγρὸν τῷ Ξηρῷ
καὶ τὸ ψυχρὸν τῷ θ. μάχ. L

7 sqq. † Eust. p. 1195, 18 sqq.

8 sqq. Utramque verbi interpretationem, praeter Eust. h. l. et schol. min.
et Vict. N 128, Apollon., Hesych., Et. M. h. v. afferunt; priorem, quam Apioni
Apollon. tribuit, Suid. h. v., Phot. p. 299, Bachm. An. I, p. 288, 8; alteram
schol. Vict. P 398. — Hoc quidem loco Vict. (f. 373^b) partem scholii inde a
lin. 10 novo lemmati adscriptam ab iis quae anteedunt separatam habet: *ἔρις*
λαοσκόος] ἢ τοὺς λαοὺς σεύουσα καὶ παρορμῶσα.

14 sqq. Cf. quae de scholio gravissimo in Prolegom. cap. III, 2. 3 attulimus.

17 sqq. † A v. 67 (c. l. ἦτοι μὲν γὰρ ἐναντα Ποσειδάων καὶ τὰ ἐξῆς): ἢ
τῶν θεῶν μάχῃ περιέχει φυσικὴν στοιχείων πρὸς στοιχεῖα ἀντίταξιν, καιῶν
πρὸς ἀρετάς. Ἀπόλλων μὲν γὰρ ἐναντιοῦται Ποσειδῶνι, τὸ μερικὸν πῦρ τῷ
παντὶ ὑγρῷ Ἀθηνᾶ δὲ Ἄρει, ἢ φρόνησις τῇ ἀφροσύνη· Ἥρα δὲ Ἀρτέμιδι, ὁ
περίγειος ἄηρ τῇ σελήνῃ Ἐρμῆς δὲ Ἀητοῖ, ὁ λόγος τῇ λήθῃ· Ἥφαιστος δὲ Ξάνθῳ,
τὸ ὕλον πῦρ μέρει τοῦ ὕδατος (huc usque eadem fere Lp h. v., f. 291^b, p. 678, 3
Bachm.; Matr. An. II, p. 386, 30 = Cram., A. P. III, p. 120, 26. Sequuntur in
cod. A quae p. 242, 17 sqq. edidimus). — Ad μερικὸν πῦρ et ὕλον πῦρ, quae
scholium commemorat, quod attinet, cf. non solum p. 241, 2—4, sed etiam

βαρεί. ἔτι δὲ τὸ μὲν ὕδωρ σβεστικὸν εἶναι τοῦ πυρός, τὸ δὲ πῦρ
 ζηραντικὸν τοῦ ὕδατος. ὁμοίως δὲ καὶ πᾶσι στοιχείοις, ἕξ ὧν τὸ πᾶν
 συνέστηκεν, ὑπάρχει ἢ ἐναντίως καὶ κατὰ μέρος μὲν ἐπίδεχεται φθο-
 ρὰν ἅπαξ, τὰ πάντα δὲ μένειν αἰωνίως. μάχας δὲ διατίθεσθαι αὐτόν,
 5 διονομάζοντα τὸ μὲν πῦρ Ἀπόλλωνα καὶ Ἥλιον καὶ Ἥφαιστον, τὸ δὲ
 ὕδωρ Ποσειδῶνα καὶ Κράναον, τὴν δ' αὖτε κελήνην Ἄρτεμιν, τὸν ἀέρα
 δὲ Ἥραν καὶ τὰ λοιπὰ. ὁμοίως ἔσθ' ὅτε καὶ ταῖς διαθέσει δνόματα
 θεῶν τιθέναι, τῇ μὲν φρονήσει τὴν Ἀθηνᾶν, τῇ δ' ἀφροσύνη τὸν
 Ἄρεα, τῇ δ' ἐπιθυμίᾳ τὴν Ἀφροδίτην, τῷ λόγῳ δὲ τὸν Ἑρμῆν, [τῇ
 10 λήθῃ δὲ τὴν Λητώ], καὶ προσοικειοῦσι τούτοις· οὗτος μὲν οὖν τρόπος
 ἀπολογίας ἀρχαῖος ὧν πάνυ καὶ ἀπὸ Θεαγένους τοῦ Ῥηγίνου, ὃς πρῶ-
 τας ἔγραψε περὶ Ὀμήρου, τοιοῦτός ἐστιν ἀπὸ τῆς λέξεως.

ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἔθους ἀπολογοῦνται· συγκεχώρηται γὰρ ὑπὸ τῶν
 πόλεων καὶ τῶν νομοθετῶν τοιαῦτα περὶ θεῶν μὴ μόνον ἄδειν ἐν
 15 ποιήσεσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς μυστηρίοις παραδιδόναι, ἐν τε ἱεροῖς ἀναθή-
 μασι καὶ ἕτερα σύμφωνα τοῖς μύθοις κατασκευάζειν καὶ τὸν πέπλον
 ἀνάγειν ἐνυφασμένον τῆς γιγαντομαχίας.

οἱ δ' ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ τότε κατὰ τὴν Ἑλλάδα παραμυθοῦν-
 ταί· βασιλευομένης γὰρ τότε τῆς Ἑλλάδος καὶ κοινῇ καὶ κατὰ πόλεις,
 20 τὸ τῶν βασιλέων γένος αὔξοντας ποιεῖν ἀπὸ τοῦ ὧς ἂν μὴ παντάπαισι
 πόρρω εἶναι δοκῇ ἢ ἀνθρωπίνῃ φύσει τῆς θείας, ὑποπλάττειν δὲ καὶ
 περὶ θεῶν ὅποια περὶ ἀνθρώπων ὀρώμεν φάσκοντας. τὸ μὲν οὖν λίαν
 ἐν τε τῷ ἀσυμφόρῳ ταραττον καὶ τῷ ἀπρεπεῖ τοιοῦτόν ἐστι. τὰ δ' ἐπὶ
 μέρους δίμεν, ὧς μὲν ἀσύμφορα ταῦτα κατηγορεῖται.

25 διὰ τί δὲ κατὰ τὸν πόλεμον οὗτοι οἱ θεοὶ ἐναντιοῦνται ἀλλή-

A v. 67.
 L f. 422b.
 Cf. schol. min.
 v. 74.

7—9 καὶ τὰ λοιπὰ — Ἄρεα om. L 9 τὸν om. L 9. 10 τῇ — Λητώ
 om. codd. 10 προσοικειοῦσι L 11 ὑπολογιών L Ῥηγίνου BL (B prius ἰ in
 ras.) 13 συγκεχωρείσθαι L 16 καὶ ἕτερα coniecti; καὶ ἔτι codd. 17 ἐνυφασμέ-
 νοις τοῖς γιγαντομχ (μχ spr. to scrpt.) L 18 τοῦ τότε coniecti; τοῦτο B, τὴν
 τότε L 19 καὶ ante βασιλ. ins. L 20 αὔξοντας L ποιεῖν coniecti; ποιεῖ codd.
 ἀπὸ τοῦ εἰς ἂν μὴ L 21 δοκῇ, ἢ in ras., B ὑποπλάττει B, ὑποπλάττειν
 (om. δὲ) L 24 ἀσυμφόρως con. Vill. verbo κατηγορεῖται scholium in
 utroque codice finitur; sequuntur in B, novo tamen signo, quo scholia ad tex-
 tum referri solent, non praemisso, ea quae p. 242, 17 sqq. edidimus.

Heracl. alleg. c. 58 init. Neque enim ad Neo-Platonica (Procl. ad Plat.
 Remp. p. 374) confugiamus necesse est.

3 sqq. Cf. B Φ 366: . . . Ἥφαιστος δὲ ἐστὶν ἡ πρῶτης ὅλη οὐσία, Κρά-
 ναον δὲ μέρος τῆς οὐσίας τοῦ ὕδατος.

11 De Theagene Rhegino v. Prolegg. cap. III, 2. 3 init.

13—17 Cf. Porph. Σ 489, p. 226, 9 sqq.

25—p. 242, 10 In scholiis (velut ap. Dind. IV, p. 229, 1—6; 8—17) ut apud
 Eust. ad h. l. de dis deabusque res admodum inter se variantes afferuntur,
 pleraeque quidem eae, ut de origine earum non constet, sed ingenii exercendi
 acuminisque ostentandi causa inventae esse videantur; quam ob rem paene nihil

λοισ; [Ποσειδῶν μὲν Ἀπόλλωνι, ὅτι κατὰ τὸν μῦθον συναδικηθεὶς αὐτῷ ὑπὸ Λαομέδοντος ἐκείνοισιν συνήργει. Ἄρης δὲ Ἀθηναῖα, ἐπεὶ ἐκώλυεν αὐτὸν τὸν Ἀσκαλάφου θάνατον ἐκδικῆσαι, ἢ ὅτι ἐν ὄψει τῶν θεῶν ὕβρισεν εἰπούσα (O 128) μαινόμενε φρένας ἤλέ. Ἦρα δὲ Ἄρτεμις· ἔστι γὰρ αὐτῆς μητριά. Λητοῖ δὲ Ἑρμῆς δικαίως· μουσικὸς γὰρ 5 ὑπάρχων τὴν τὸν μουσικὸν Ἀπόλλω γεννήσασαν καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀντίζηλον μεμίσηκεν, ἢ ὡς λόγιος καὶ μνήμων ἀποστρέφεται αὐτὴν ὡς λήθην. Ἥφαιστος δὲ Ξάνθῳ εἰκότως, ὅτι ἡ μὲν τῶν ποταμῶν φύσις πέφυκεν ὑγρά, Ἥφαιστος δὲ ἔστι τοῦ πυρὸς δεσπότης, οὐ τροφή τὰ 10 ὑγρά στοιχεῖα. Ἀθηναῖα δὲ ἔστι φρόνησις, Ἄρης δὲ ἀφροσύνη· ἐναντία δὲ καὶ πολέμια ἔστι ταῦτα ἀλλήλων. Ἦρα δὲ ἔστιν ἀήρ· Ἄρτεμις δὲ σελήνη, ἀερότεμις τις οὖσα, ἢ τὸν ἀέρα τέμνουσα, ἐξ οὗ ἤρτηται, τὸ βαρῦνον αὐτὴν πολέμιον νενόμικεν. Ἑρμῆς δὲ ἔστι λόγος, Λητώ δ' ἀμνημοσύνη, οἶον ληθῶ τις τῶν λόγων. Ἥφαιστος δὲ τὸ πῦρ, Ξάνθος 15 δὲ τὸ ὑγρὸν· ἀλλότριον δὲ τὸ πῦρ τοῦ ὑγροῦ.

*B (v. ad p. 241, 24). I f. 422^b. A v. 67. διὰ τί δὲ οὗτοι οἱ θεοὶ προήρηνται βοηθεῖν τοῖς Ἑλλήσιν, Ἦρα Ἀθηναῖα Ποσειδῶν Ἥφαιστος Ἑρμῆς, τοῖς δὲ Τρωσὶν Ἄρης Ἀπόλλων Ἄρτεμις Λητώ Κκάμουνδρος Ἀφροδίτη; ῥητέον οὖν· Ἦρα μὲν Ἑλληνιστοῖς βοηθεῖ, ὅτι γαμήλιός ἐστιν ἢ θεός, μισεῖ δὲ μοιχὸν ὄντα τὸν Ἀλέξανδρον, ἢ ὅτι ἐν τῷ Ἄρχει ἐτιμάτο λαμπρῶς, ὅθεν φησὶν ὁ ποιητής· Ἦρη τ' Ἀργεῖη (Δ 8), ἢ ὅτι ὡς τὸ Ἄργος οὕτως ἦν οἰκεία αὐτῇ καὶ ἡ Σπάρτη καὶ ἡ Μυκίη, ὡς φησὶν ἐν τῇ Δ (51). Ἀθηναῖα δὲ διὰ τὸ ἀποδοκιμασθῆναι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἢ διὰ τὸ ἀλλοτρίους εἶναι τῆς

1—10 v. infr. ad h. l. 2 ἐκείνος L δὲ om. A 3. 4 ἢ διότι ἐν ὄψει τὸν θεὸν ὕβρισεν μαιν. φρέν. ἤλεγε L 5 αὐτῆ L 6 τὴν om. L 8 φύσις L 12 ἔστιν om. L 16 pergit L: λύσις. Ἦρα μὲν οὖν κτλ. (v. ad lin. 17—19) 17—19 διὰ τί — Ἀφροδίτη om. L, qui ea quae sequuntur inde ab Ἦρα μὲν οὖν Ἑλλ. βοηθεῖν (sic) iis quae etiam in hac editione praecedunt (p. 241, 25—242, 16) subiungit; A (quem schol. min. sequitur) subiungit scholium verbis ἢ τῶν θεῶν μάχη — μέρει τοῦ ὕδατος (Dind. II, p. 195, 9—14), quae (ad p. 240, 17) inter scholia excerpta retulimus 17 προεῖρήνται B 18 Ἄρης om. B 19 ῥητέον οὖν om. A 20 ὁ θεός L 22 τὸ Ἦρη τ' A, καὶ τὸ Ἦρη τ' L Ἀργεῖα L ἢ καὶ ὅτι A οἰκεία ἦν αὐτῇ AL 23 ἦτοι ante διὰ ins. AL

inde attuli. Eodem modo de verbis (lin. 1—10) quae in hoc scholio uncinis inclusi iudicandum esse videtur. Mirum enim quantum et a superioris scholii et ab eius quod sequitur simplicitate distant; neque inventis carent quae recte futilia dixeris. Ceterum rationes ab allegorica fabularum explicatione diversae (cf. p. 241, 13—22) neque Porphyrium hac in quaestione neglexisse vel schol. quod sequitur docet.

17 sqq. Eadem in cod. Lips. f. 291^b ad v. 67 (s. lemp.) leguntur: ζητεῖται παρὰ πᾶσι διὰ τί τοῖς μὲν Ἑλλήσιν Ἦρα τε καὶ Ἀθηναῖα καὶ Ἥφαιστος καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἑρμῆς, τοῖς δὲ Τρωσὶν ὁ Ἀπόλλων βοηθεῖ καὶ Ἄρης καὶ ὁ Ξάνθος σὺν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Λητοῖ; ῥητέον οὖν ὅτι Ἦρα μὲν, ἐπεὶ γαμήλιος θεός ἐστιν κτλ. (v. Bachm. p. 677, quae in plerisque congruunt). Cf. schol. min. v. 67.

5 *κυνέεωσ τοὺς βαρβάρους. Ποσειδῶν δέ, ἐπεὶ οἱ πλείους τῶν Ἑλλήνων νησιῶται εἶσι, καὶ διὰ τὸ ὀργίζεσθαι μὲν Λαομέδοντι ἐπὶ ἀποστερήσει μισθοῦ τῆσ τεichoποιίας. Ἑρμῆσ δέ [Λητοῖ, ἦτοι ὁ λόγος τῇ λήθῃ], ἢ ὅτι ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ὅτι λόγιος, ἢ ὅτι κήρυκας ἀποσταλέντας πρὸς αὐτοὺς*
ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπὶ διαλύσει τῶν διαφορῶν Ὀδυσσεὰ καὶ Μενέλαον ἠβουλήθησαν ἀνελεῖν πεισθέντες Ἀντιμάχῳ (Λ 138 sqq.), προστάτης δέ τῶν κηρύκων ὁ Ἑρμῆσ. Ἡφαιτος δέ διὰ τὸ μισεῖν Ἄρην, ὅτι ἐμοίχευσε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἀφροδίτην. τοῖσ δέ Τρωσὶ παρέστη Ἄρησ τὸ ὅμοιον μεταδιώκων· φιλοπόλεμος γὰρ ὁ θεός, πολέμου φίλοι καὶ οἱ
 10 *Τρῶες. ὁ δέ Ἀπόλλων ἦτοι διὰ τὸ τόξον· τοξικοὶ δέ καὶ οἱ Τρῶες, καὶ ἐν πρώτοισ Ἀλέξανδρος· ἢ κιθαριστῆσ καὶ εὐμορφος ὡς Ἀλέξανδρος. Ἄρτεμις δέ καὶ Λητῶ χαριζόμεναι τῷ Ἀπόλλωνι, ἢ ὅτι παρὰ τοῖσ βαρβάροισ τιμῶνται. Ξάνθος δέ ὡς ὑπὲρ οἰκείας χώρασ μάχεται, ἢ δέ Ἀφροδίτη διὰ τὸ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου προκριθῆναι· καὶ σχεδὸν εἰπεῖν*
 15 *αὕτη ἀνθίσταται τῷ πολέμῳ, καὶ εἰκότως πάρεστι βοηθεῖν τοῖσ Τρωσίν.*

180 sqq. ἀθετοῦνται στίχοι ἐπτὰ ὡς καὶ τὴν διάνοιαν ἀπρεπεῖσ **B f. 272^b ad**
 καὶ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖσ. πῶσ γὰρ ὁ τοσοῦτον σπεύδων κατὰ τῶν **τί cu v. 178.**
 ἐχθρῶν ἠμβλυνται τοσοῦτον; ἢ τάχα ἔντεχνοι οἱ λόγοι· μέγιστον γὰρ **L f. 426^a.**
 εἰσ κατὰπληξιν τῶν ὁμοφύλων φεύγων ὁ πρῶτος ὄφθεισ, καὶ στρατη- **Vict. f. 377^a.**
 20 *γικὸν τὸ ἀκινδύνωσ φοβεῖν τοὺσ πολεμίοουσ. καὶ καθ' Ἑκτοροσ ἔχει τὴν πᾶσαν ὀρμὴν· φησὶ γάρ· Ἑκτοροσ ἄντα μάλιστα (v. 76)· εἰκότως οὖν πρῶτα μὲν ὀρμῇ λέοντοσ (v. 164) αὐτὸν ἐκδειματοῖ, ὡσ δέ μένει, λόγοισ, σπεύδων ἐπὶ Ἑκτορα.*

234. Δ 2.

25 259 sqq. ἐν τῇ Αἰνείου πρὸς Ἀχιλλεὰ μάχῃ Ζήτησιν παρέσχε τὰ ***B f. 274^a ad**
 ἔπη ταῦτα· **ἦλασεν.**

L f. 428^b, II.
(Cf. Cramer.
A. P. III,
p. 26, 30).

1 ἐπειδὴ A 2 ὀργ. δέ Λαομ. A 3 πυργοποιίας L Λητοῖ — λήθῃ
 recte om. A 4 λόγιος ἢ ὅτι om. B ἢ ὅτι ἐπειδὴ κήρυκας L 5 τῆσ δια-
 φορᾶσ A 6. 7 τῶν δέ κηρύκων προστάτης Ἑρμῆσ AL 7 Ἄρη A 8 αὐτοῦ
 τὴν γυναῖκα AL προσέτη BL 9 φιλοπόλεμοι A 10 ὁ δέ Ἄπ. — Τρῶεσ
 om. BL 15 αὐτὴν ἀνθίστανται A καὶ om. L 17 ἀτελεῖσ L 18 ἠμβλυ-
 ται L Vict. ἐντεχνεῖσ Vict. 19 ὄφθῆσεται L 22 πρῶτα μὲν om. Vict.
 ἐκδηματοῖ L

1 sqq. Cf. Vict. (f. 373^b) ad v. 34 *Ποσειδῶν] νησιῶται γὰρ οἱ πλείουσ Ἑλλήνων καὶ εἰσ Ἑλλάκην τε καὶ Αἰγᾶσ δῶρ' ἀνάγουσιν* (© 203), ἢ διὰ *Λαομέδοντα.*

16 sqq. Cf. Ariston. v. 180: *ἀθετοῦνται στίχοι ζ', ὅτι εὐτελεῖσ εἰσὶ τῇ κατασκευῇ καὶ τοῖσ νοήμασι καὶ οἱ λόγοι οὐ πρόποντες τῷ τοῦ Ἀχιλλεῶσ προσώπῳ.* — Ad Pium scholium retulit Hiller, Phil. XXVIII, p. 110, qua de re cf. Prolegomena cap. III, 4.

25 sqq. Antiquissimam esse quaestionem de v. ἔσχετο et de clipei laminis, ex Aristot. poet. 25 (p. 1461 α 33) concluditur. Cf. Gell. XIV, 6 et Ariston. v. 269 (f. 265^a c. l. ἀλλὰ δῶα μὲν ἔλασσε): *ἀθετοῦνται στίχοι δ', ὅτι διεσκευασμένοι εἰσὶν ὑπὸ τινος τῶν βουλομένων πρόβλημα ποιεῖν· μάχεται δέ σαφῶσ τοῖσ γνη-*

ἦ ῥα καὶ ἐν δεινῷ κάκε' ἤλασεν ὄβριμον ἔγχος
καὶ τὰ ἐξῆς μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ στίχου·

τὴν δὲ μίαν χρυσὴν, τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος
(v. 272). τῆς γὰρ χρυσεῖς πτυχὸς δοκούσης πρώτης εἶναι, εἴ γε κόσμου
εἵνεκα τὴν χρυσὴν εἰς τὸ ἔξω καὶ ὀρώμενον πρώτην ἐνέθηκεν, ὑπ' 5
αὐτὴν δὲ στερεότητος ἕνεκα τὰς δύο χαλκᾶς, μαλάγματος χάριν καὶ
τελευταίας τὰς κασσιτερίνας, πῶς δύο τε διέκοψε πτύχας, καὶ ἐν τῇ
χρυσῇ πτυχι ἔξω οὔρη καὶ διατμηθείρη ἐνεσκέθη τὸ δόρυ;

ἀπολυόμενοι οὖν τὴν ἀπορίαν οἱ πλείστοι τὸ ἔλασεν (v. 269)
οὐ φαίνονται εἰληφθῆναι ἄνωθεν διέκοψεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ διέθλασεν· θλασθῆ- 10
ναι μὲν γὰρ καὶ κοιλανθῆναι δύο πτύχας, τὴν χρυσὴν καὶ μίαν τῶν
χαλκῶν ὑπὸ τὴν χρυσὴν, μὴ διακοπῆναι δέ, ἀλλὰ σκεθῆναι ἐν τῇ
χρυσῇ τοῦ δόρατος καὶ κοιλάναντος μὲν αὐτὴν καὶ τὴν ὑπ' αὐτὴν, οὐ δια-
κόψαντος δέ. οἱ δὲ καὶ αὐτόθεν ἀξιοῦσι μὴ ἔλασεν γράφειν ἀλλὰ

1 κάκε', ε in ras., B; κάκει L 6 στερεότητος L χαλκᾶς B 7 τὰς
Vill.; om. B, τελευταίας κασσιτερίνης L 8 συνεσκέθη L 9 οὖν om. L
ἔλασεν B 10 ἀντὶ τοῦ pro ἄνωθεν (in cod. B ἄνω, θ spr. w script.) conl. Cobet
ap. Dind. 13 κοιλάντος L

οἰοῖς· ἄτρωτα γὰρ τὰ Ἡφαιστότευκτα συνίσταται (cf. Ariston. v. 266) ... Ne-
que alteram illam difficultatem, quo modo clipeus Volcani arte factus laedi
posset, a Porphyrio neglectam fuisse ea quae infra affert docent: οὐκ ἔφη δὲ
ἄτρωτα εἶναι ὅπλα, ἀλλ' οὐ θαδῶς ὑπὸ θνητῶν διακοπτόμενα.

4 sqq. Auream laminam primam fuisse Aristarchus (Ariston. v. 269, coll.
Lehrs., Ar. p. 208) eumque secutus Autochthon (B f. 274^b ad *χαλκείας* v. 271
= Dind. IV, p. 243, 5; cf. Eust. T, p. 1207, 41) statuerunt.

9 sqq. † **B f. 274^b ad *δύο μὲν* v. 269 (id. A f. 265^a, L f. 429^b): *ἀτρώτων
ὑπαρχόντων παρ' Ὀμήρω τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων*, <καὶ A> *ἔξωθεν κατ' ἐπίου
τεταγμένης διὰ τὸν πλείονα κόσμον τῆς χρυσεῖς* <post h. v. ras. 5 litter. B>
πτυχός, οὕτως ἀποδοτέον τὸν λόγον· ἀλλὰ μέχρι μὲν δύο πτυχῶν προήλθεν ἡ
<ἐκ ins. L> *τῆς πληγῆς <πτυχός BL> ἐνέργεια, εἴξως <ἔξως codd.> καὶ*
οἶονεὶ συνιζήσεως <συνιζήσεως corr. e συζητήσεως L> γενομένης, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ
ἐπεσκέθη <ἐπειδὴ τ. τρ. συνεσκέθη BL>.

† Schol. eorundem codd., iis quae modo edidimus sine intervallo sub-
iunctum <in B quidem praemisso ἀπορία>: *πῶς, φησὶν, ἄτρωτον ὑποστησάμενος*
τὴν ἀσπίδα νῦν τοῦτο λέγει; ἤτιον οὖν ὅτι ὁ χρυσὸς μαλθακώτερος ἂν ἀργύ-
ρον καὶ σιδήρον <ὅτι ὁ χρ. ἂν μαλθ. χαλκοῦ ἢ σιδήρου AL> ἐνέδωκε τῷ δόρατι
καὶ ἐκοιλάνθη, καὶ ἐγένετο κοιλότης καὶ <om. A> οὐ τρώσις. — Cf. etiam ad
p. 243, 25.

14 sqq. † Eust. p. 1208, 10: *ὅτι δὲ τὸ ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασεν τινὲς γρά-*
φουσιν ἀλλὰ δύο μὲν θλάσει, καὶ ὅτι ἀπάτην οὗτοι αἰτιῶνται τῶν ἄλλως
γραφόντων, ὡς τῆς ἄνω περιφερείας τοῦ θ' κολοβαθείσης εἰς φαντασίαν τοῦ ε
γραμματος, δηλοῖ καὶ ὁ Πορφύριος. Idem Eustathius (p. 1207, 49) quod hanc
coniecturam Autochthoni tribuit suspicionem quandam movet; quoniam ipse
paullo infra (p. 1207 extr.) Autochthonem Aristarchi sententiam (Ariston.
v. 269, 138), perforari aurum hastae cuspidē, amplexum affert. Nisi sta-
tuatur, Autochthonem plures loci difficillimi interpretationes attulisse, alterum
utrum errori deberi dicas. Qua in re, quae huc non pertinet, diiudicanda illud

θλάσσειν, ἄνωθεν φάσκοντες ἀμαρτόντα τινὰ γράψαι τὸ ε̄, τὴν λοιπὴν περιφέρειαν τοῦ θ̄ παρέντα· ἄτρωτα γὰρ ὄντα τὰ Ἑφαιστότευκτα μὴ διακοπῆναι. ἐγὼ δὲ ἐν τῇ χρυσῇ πτυχι ἀκούων ἐνσχεθῆναι αὐτοῦ λέγοντος τὸ δόρυ τῆς εἰς τὸ πρόσω ὀρμῆς οὐ δύναμαι ἐπινοῆσαι τὴν
 5 χρυσὴν πτύχα οὐτ' οὖν διακοπεῖσαν οὔτε θλασθεῖσαν. πῶς γὰρ οἶόν τε ἔλασθῆναι μὲν λέγειν, τουτέστι διακοπῆναι, ἢ θλασθῆναι γὰρ δύο πτύχας, ἐν αἷς ἦν ἡ χρυσῆ, ἐνσχεθῆναι δὲ ἐν τῇ χρυσῇ τὸ δόρυ; τὸ γὰρ ἐνσχεθῆναι τὸ μὴ τὸ αὐτὸ παθεῖν τὴν χρυσὴν ὅπερ αἱ ἄλλαι δηλοῖ. οἱ δ' αὖ τὴν πρώτην παθεῖν βούλονται καὶ μάλλον ἤπερ τὴν ὑπ' αὐτὴν·
 10 οὐ γὰρ ἂν ἐνσχεθῆ ἐν τῇ τρίτῃ, εἰ μὴ ἡ δευτέρα ἐπ' ἔλαττον ἔπαθε τῆς πρώτης. φημὶ τοίνυν, ὡς οὐ κόσμου χάριν οὐδὲ τέρψεως ὁ Ἑφαιστός κέχρηται τῇ χρυσῇ πτυχι ἀλλ' εὐτονίας· εὐτονώτερος δὲ χαλκοῦ χρυσός. μέσῃ οὖν τὴν τοῦ χρυσοῦ πτύχα ἐξύφανεν εἰς συνοχὴν τοῦ παντὸς κάκου· ἀπαλώτερος γὰρ ὢν καὶ εὐτονος ὁ χρυσὸς ὑποκείμενος
 15 τῷ χαλκῷ διεδέχετο τὴν ὀρμὴν, ἐκλυθεῖσαν ὑπὸ τῆς τοῦ χαλκοῦ ἀντιτυπίας εἰς τὸ ἄτρωτον ὑπὸ τῆς προσούσης αὐτῷ εὐτονίας. πρῶτος δὲ ὢν ὁ χρυσὸς καὶ παθὼν ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς πρῶτος ταχεῖαν ἂν παρεῖχε τὴν διακοπὴν ἐκ τῶν εὐθραύτων συνεστῶσαι. ὅτι δὲ καὶ χαλκαὶ πτύχες ἦσαν ἐν τῇ ἔξωθεν ἐπιφανείᾳ, μέσῃ δὲ μετὰ ταύτην ἡ χρυσῆ, ὑπ' ἦν
 20 αἱ τοῦ κασιτέρου, δηλοῖ τὸ ἐν τῇ ὀπλοποιίᾳ ἐπισημαίνεσθαι τὸν ποιητὴν, ὅτι τάδε μὲν ἐκ χρυσοῦ ἐποίησε, τάδε δὲ ἐξ ἄλλης ὕλης, ἐκ χαλκοῦ δὲ μὴ εἰπεῖν, ὡς ἂν τορευόντος αὐτοῦ ἐν ἄλλῃ πτυχι τὰ πλάσματα·
 ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην (C 516. 17).

1 θλάσειν B 9 δ' αὐτὴν πρ. B δὲ post μάλλον ins. L 10 ἠνσχεθῆ L 12 εὐτονώτερον L 15. 16 ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ ἀντιτύπου L 17 ἂν om. codd. 18 εὐθράτων B συνεστῶσης τοῦ δὲ καὶ χαλκαὶ πτ. L; ceterum aut cum Bekkero ταῖς ἐκ τῶν εὐθρ. συνεστῶσαι scribendum videtur aut cum L συνεστῶσης, addito in fine τῆς ἀσπίδος χαλκαὶ B 19 μετ' αὐτὴν L 24 δ' εἴματα B, δ' ἤματα ἦσθην L

non nullius momenti est, verba scholii B (IV, p. 243, 5—16 Dind.), cui simillimo Eustathius usus esse videtur, in cod. Vict. (f. 380^a) duobus lemmatis adscripta esse: *ἐπεὶ πέντε πτύχας] φησὶν ὁ Ἀυτόχθων — τὴν χαλκῆν, et τὴν δὲ μίαν χρυσεῖν] ὅτι μὲν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ κτλ.*

11 sqq. † B f. 283^a (id. Vict. f. 391^a) ad χρυσὸς Φ 165: *οὐκοῦν ἐπιπόλαιος <α in ras.> ἦν ὁ χρυσός. εἰ δὲ φησιν, ὅτι μέχρι τινὸς ἔρρηξε, μέσος ἦν ὁ χρυσός, ὡς Πορφύριος. [δύναται δὲ καὶ οὕτως εἶναι πρῶτος, quae Vict. om.] Cf. † B f. 274^b ad χαλκείας T 271 (ead. fere Vict. f. 380^a): *μέσῃ νομιστέον τὴν χρυσεῖν· ἀπαλώτερος γὰρ ἂν ὁ χρυσὸς ἐκλελυμένος τὸ δόρυ μετὰ τὴν τῶν χαλκῶν βίαν ἐνσχεθῶς ὑποδέξεται. ὅτι γὰρ οὐκ ἦν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς ἀσπίδος ὁ χρυσός, δηλοῖ δι' ὧν φησι τεχνώμενον Ἑφαιστόν τὴν ἀσπίδα τὸ μὲν τορευεῖν ἐκ χαλκοῦ, τὸ δὲ ἐκ κασιτέρου, τὸ δὲ ἐκ χρυσοῦ. τάχα οὖν (cf. p. 247, 20) ἡ μὲν πρώτη ἦν χαλκῆ, ἡ δὲ δευτέρα κασιτερίνη, ἡ δὲ τρίτη χρυσεῖ, ἡ δὲ τετάρτη κασιτερίνη, ἡ δὲ πέμπτη χαλκῆ. [ὁ δὲ Ἀυτόχθων κτλ., quae aliunde illata sunt, cf. ad p. 244, 4; 14, schol. Victor. recte alii lemmati adscriptit.]**

πῶς γὰρ αὐτοὺς χρυσοὺς ἔφη, χρυσεῖς οὖσης τῆς ὑποκειμένης ἐπιφανείας, εἰ μὴ ἐξηλλαγμένα ταῦτα παρὰ τὸ ὑποκείμενον ἐποίει, ἦτοι ἐγκυκλῶν ἢ ἐγκολλῶν ἢ ἐντορεύων; καὶ νεῖος χρυσεῖ·

ἀρηρομένη δὲ ἐψέκει

χρυσεῖη περ εἰούσα (C 548. 49),

5

ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν
καλὴν χρυσεῖην, μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
εἰστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέσιν·

ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσε
κακσιτέρου (C 561—65)·

10

καὶ πάλιν·

ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊράων·
αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κακσιτέρου τε·
χρῦσειοι δὲ νομῆες ἄμ' ἐστιχώωντο βόεσσι

(C 573. 74. 77), καὶ πάλιν·

15

καὶ ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσεῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων (C 597. 98).

τῶν γὰρ ἐμποικιλομένων ἔστιν ὡν τὰς ὕλας εἰπὼν ἀργύρου μὲν ἐμνήσθη
καὶ χρυσοῦ καὶ κακσιτέρου, χαλκοῦ δὲ οὐκέτι, ὡς ἂν εἰ, χαλκῆς ὑπο-
κειμένης ἐπιφανείας, ἐνταῦθα ἐνεποίκιλεν. οὐκ ἔφη δὲ ἄτρωτα εἶναι 20
ὄπλα, ἀλλ' οὐ ῥαδίως ὑπὸ θνητῶν διακοπτόμενα·

οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,

ὡς οὐ ῥηίδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα

ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν

(Υ 264—66). ἔδει οὖν μὴδὲ θλασθῆναι, ὅπερ ἀξιοῦσιν ἔλασσαν ἀκούειν, 25

1 post χρυσοῦς (sic), ∕. signo in margine posito, L inserit Πορφυρίου εἰς τὸ οὐδὲ τότ' Αἰνείου κτλ. (v. inf. ad l. 20), tum schol. quod incipit ἀτρώτων ὑπαρχόντων παρ' Ὀμήρῳ κτλ. (v. ad p. 244, 9), quo finito demum, signo illo ∕. iterum posito, pergitur ἔφη χρυσεῖς οὖσης 2 ἐξηλλαγμένα L 3 ἐγκυκλῶν ἢ uncinis inclusit Bkk. ἐνκολλῶν L καὶ νεῖος χρυσοῦς L 5 χρυσεῖη περ εἰούση B 7 χρυσεῖην codd.; corr. Vill. 18 ἐμποικιλομένων L 19 εἰ inserui; codd. om. 20 ἐνθα pro ἐνταῦθα conl. Bekk. εἶναι om. L 21 ἀλλὰ τὰ μὴ ῥαδ. ὑπὸ θνητ. διακοπτόμενα L 23 ῥηίδια ἐστὶ B, ῥηίδια ἐστὶν L 24 δὲ θνητοῖσι L οὐδὲ ὑπ. L 25 ἔλασεν codd.

20 sqq. +**B f. 274^b ad *Αἰνείου* v. 268 (id. L f. 429^b, II, cf. Cram. A. P. III, p. 36, 34, II): <εἰς L> τὸ οὐδὲ τότ' *Αἰνείου* δαίφρονος ὄβριμον ἔγχοις ἐῆξε σάκος· χρυσοῦς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο <δ. θ. om. L> δοκεῖ μάχεσθαι τῷ ἀλλὰ δῶρα <δύο L> μὲν ἔλασσε διὰ πύχας, ὥστε ἔρηξεν <ὥστ' ἔρηξεν L>. ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως ἢ λύσις καθ' ἐνάτερον· εἰ γὰρ <om. L> μὴ δι' ὄλου <διοίου L> διῆλθεν, οὐκ ἔρηξε τὸ σάκος. καὶ τὸ ἔλασσαν <ἔλασεν L> οὐ πάντως ἔρηξε <ἔρηξε B> τὸ σάκος, ἀλλὰ διέθλασεν (cf. ad p. 244, 9), ubi illa καθ' ἐνάτερον docent, de duabus difficultatibus Porphyrium hac quaestione egisse (v. ad p. 243, 25).

25 Cf. Ariston. T 266 (c. l. ἀνδράσι γε θνητοῖς): πρὸς τὴν ἐξῆς ἀφ᾽ ἑτησίων ἄτρωτα γὰρ καὶ ἄθλαστα τὰ ἠφαιστότευντα.

εἶ γε μηδ' ὑπέκειν αὐτὰ ἔλεγε. ῥητῶς δ' αὐτὸς ἔφη ὅτι οὐκ ἔρρηξε μὲν τὸ κάκος — χρυσὸς δ' ἐρύκακε δῶρα θεοῖο —, δύο δὲ διέλασε πτύχας, ἐσχέθη δὲ ἐν τῇ χρυσῇ, δι' ἣν οὐκ ἔρράγη διὰ παντός. πάνυ δὲ δυνατῶς τὴν κατασκευὴν ἐδήλωσε καὶ τὸ μέχρι τίνος ἡ ῥῆξις·
 5 πέντε μὲν γὰρ πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων· εἶτα λέγει πρῶτας, ὅτι καὶ πρῶται πρὸς τῇ ἐπιφανείᾳ, τὰς δύο χαλκείας, εἶτα τὰς ἀντικειμένας ταῖς πρῶταις ἐσχάτας· δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὸ δ' ἔνδοθι πρόκειται, ἵνα τὰς χαλκᾶς ἐξωτάτας νοήσωμεν ὡς τὰς τοῦ κασσιτέρου ἔνδοθι, εἶτα λοιπὴν τὴν μέσην· τὴν δὲ μίαν χρυσῆν. εἰ
 10 οὖν τῆς ἔσχετο μείλινον ἔγχοσ, αἱ δύο χαλκαὶ ἐτρώθησαν πρῶται ὡς οὖσαι πρῶται, αἱ δὲ τρεῖς ἔμειναν ἄτρωτοι· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε δῶρα θεοῖο. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Αἰνείου ἀσπίδος ὑπεστὶν ὁ χαλκὸς τῇ βύρσῃ, ὁ μαλακώτερος τῇ ξηροτέρᾳ, καὶ οὐ κόσμου ἕνεκα χαλκὸς πρόκειται ἐν ἐπιφανείᾳ, ἀλλ' ὑπόκειται δι' ἀσφάλειαν, ὡς ἐπὶ
 15 τῆς Ἀχιλλεύου ὁ χρυσὸς· λέγει γὰρ ἐπὶ τῆς Αἰνείου·

δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχοσ
 καὶ βάλεν Αἰνεῖοσ κατ' ἀσπίδα παντός· ἔϊσθη,
 ἄντυγ' ὑπὸ πρῶτην, ἥ λεπτότατος θέε χαλκός,
 λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥίνος βοός (Υ 273—76).

20 κἄν μέντοι ἀκούωμεν τὰς δύο χαλκείας τὴν πρῶτην καὶ τὴν πέμπτην, δύο δ' ἔνδοθι τούτων τὰς κασσιτερίνας τὴν δευτέραν καὶ τὴν τετάρτην, καὶ οὕτως μέσῃ καὶ τρίτῃ ἐντὸς ἡ χρυσῇ, τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχοσ, μῖα καὶ κασσιτερίνης ῥαγεῖσῃς.

291. . . . πῶς δὲ ἡ Ἀφροδίτη οὐ βοηθεῖ τῷ υἱῷ; ὅτι δέδιδε τὴν B f. 275^a ad
 25 Παλλάδα. δΕῦ.

. . . . ἐζήτηται δὲ πῶς τὸν Αἰνεῖον οὐκ Ἀπόλλων ἐρρύσατο ἀλλὰ Schol. min.
 Ποσειδῶν. καὶ φασι, ὅτι ἡ μεγάλη περὶ θεοῦς εὐσέβεια δυσεποῦσα v. 329, c. l.
 τυγχάνει καὶ τοὺς δι' ἔχθρας ὄντας. Καύκωνες.

322—24. ἀθετοῦσί τινες τοὺς στίχους ὡς ἐναντίους τοῖς προκειμέ- B f. 275^b ad
 ἀσπίδος.

1 εἶ περ μηδ' L 2 τὴν ἀσπίδα L 2. 3 διέλασε B 3 ἐν τῇ χρυσῇ L f. 430^b.
 δ' ἐνὶ καὶ οὐκ ἔρρ. διὰ παντός L, ubi, /, signo in margine posito, sequitur
 schol. v. 307 (= **B, vol. IV, p. 246, 15—21 Dind.), quo finito, signo illo re-
 petitio, pergitur πάνυ δὲ δυνατῶς κτλ. 5 ἤλασε L πρῶτας — πρῶται trans-
 posui; codd. post ἐπιφανείᾳ habent 8 πρόκειται codd. (in B post πρό vac. spat.)
 9 ἔνδοθεν L 10 μείλινον L χαλκαὶ B 14 πρόκειται L 15 καὶ post γὰρ ins. L
 16 αἰ. . . (post αἰ ras. 4 litt., in qua τ' postea addit.) ἀχι. λεὺς B ἀχιλλεὺς καὶ
 ἴει L 17 ἀσπίδα, i ex i corr., B 20 καὶ μέντοι L 21 ἔνδοθεν L 23 μείλινον L

6 Cf. B ad χαλκὸς ἔλαμπε X 32: ἔδει χρυσὸς ἔλαμπεν ἀπὸ κρείσσονος καὶ λαμπροτέρου. συμφωνεῖ γοῦν τοῦτο τῷ περὶ τὴν ἐπιφανείαν τῆς ἀσπίδος εἶναι τὴν χαλκῆν πτυχήν (paullo plura duo schol. Vict. f. 404^b, v. Bkk.).

20 sqq. Cf. ad p. 245, 11.

27 Cf. Eust. p. 1209, 19.

20 sqq. Cf. Ariston. v. 322. — Scholium ad Pium Hiller, Phil. XXVIII, p. 110, retulit (cf. Prolegg. III, 4).

νοικ· οὐ γὰρ ἔστι ἐν τῇ ἀσπίδι τὸ δόρυ· φησὶ γὰρ διὰ πρὸ Πηλῖα^c ἤϊξε μελίη (v. 276) καὶ ἐγχεΐη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐν γαίῃ ἔστι ἰεμένη (v. 279). ἔοικε δὲ τοιοῦτον σχῆμα περὶ τὴν πληγὴν γεγενῆσθαι· κατὰ γὰρ τὴν αἰχμὴν ἐμπεπήγει τῇ γῆ, κατὰ δὲ τὸν κύρακα τῇ ἀσπίδι· ὅθεν τῆς ἀσπίδος προσερεϊδομένης τῷ δόρατι, ὠρμησεν οὗτος 5 εἰς τὴν τοῦ λίθου βολήν (v. 285).

I. f. 430^b.

329. μάχεται τῷ μὴ κατειλέχθαι Καύκωνα. ἐν τῷ καταλόγῳ τὸ ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσαντο. λούιτ' ἂν ἐκ τοῦ καιροῦ· μὴ γὰρ ἐλθόντας αὐτοῦς ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου ἀλλ' ὕστερον οὐ συγκατεΐπε τοῖς ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου. μήποτε 10 δὲ καὶ περιέχονται τοῖς πᾶσι Λελέγεσιν οἱ Καύκωνες.

ibid. v. 291.

Φ

1. 2. Ξ 434, p. 200, 3; 199, 11.

*B f. 281^a ad
πρώτῳ πασά-

μην.
L f. 437^b, II.

76. ἀποροῦσι πῶς ὁ ἱκετεύων πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα ἔφη·
πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν· 15
τὸ γὰρ λέγειν, καθάπερ Στησίμβροτος, ὅτι οἱ βάρβαροι ἄλφια οὐκ ἔσθιον ἀλλ' ἄρτους κριθίνους, ψεῦδος· ἦσθι γὰρ ὡς ἂν βασιλέως ὦν υἱός· καὶ οὐδαμῶς τοῦτο ὁ ποιητὴς ἐπεσημῆνατο. ἡ δὲ λύσις ὅτι παρ' Ἑλλήσι πρώτῳ καὶ ξένῳ τῷ Ἀχιλλεῖ γεγονέναι φησὶ· πρὸς γὰρ τὴν ἱκεσίαν εἶχέ τινα βοήθειαν τοῦτο, ὡς περ τετυχηκῶς ξενικῆς τραπέζης 20 παρ' ἐκείνῳ πρώτων.

1 ἔστιν codd.; corr. Vill. 8 ἔνθαδε L πόλεμον μέγαν L 11 καὶ e μοι mutavi 15 πρώτῳ om. L 18. 19 παρὰ τῷ ἑλληνι codd.; rectum schol. A (v. infra lin. 16 sqq.) suppeditat

3 sqq. Cf. Eust. T, p. 1210, 29 sqq. — Postrema scholii verba haud scio an melius quam BL schol. Vict. (f. 381^a) servaverit: ὅθεν τῆς ἀσπίδος προσερεϊδομένης τῷ σώματι τὸ ξίφος ἐπισπᾶσασθαι μὴ δυνάμενος ὠρμησεν ἐπὶ τὸν λίθον.

7 sqq. †B f. 275^b ad Καύκωνες: . . . καὶ πῶς οὐ συγκατέλεξεν αὐτοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ; ἢ τοίνυν νεήλυδές εἰσιν ἢ ἐν τοῖς Λέλεξι <λέξεσι cod.> περιέχονται. Idem Vict. f. 381^b, ubi quae adduntur τινὲς δὲ καὶ φέρουσι τὸ Καύκωνας αὐτ' ἦγε κτλ., quoniam etiam apud Eustathium, qui quaestionem non habet, legitur (p. 1210, 46), aliunde illata esse videntur. — Idem scholium, quod e Leid. edidimus, addito e simillimo sine dubio codice Πορφύριος, codici Paris. 2679 (Cramer. A. P. III, p. 27) Arsenius adscriptit.

10 Neglegitur, neque Leleges esse in catalogo (v. Ariston. Φ 86).

14 sqq. Transcripsit servato Porphyrii nomine Arsenius (Cramer, A. P. III, p. 27, 10).

16 sqq. †A v. 76 (cf. Ludwich, Mus. Rh. XXXII, p. 17), c. l. πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην: τὸ λέγειν ὅτι οἱ βάρβαροι ἄλφια οὐκ ἦσθιον ἀλλ' ἄρτους κριθίνους, ψεῦδος· ἦσθι γὰρ ὡς ἂν βασιλέως ὦν υἱός· καὶ οὐδαμῶς τοῦτο ὁ ποιητὴς ἐπεσημῆνατο. ἡ δὲ λύσις, ὅτι παρ' Ἑλλήσι πρώτῳ καὶ ξένῳ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐγγόνει φησὶ.

126. 27. v. in fine operis Vat. Ζητ. η'.

- 140 sqq. πῶς πρὸ πέντε ἡμερῶν τὸν κατάλογον ποιησάμενος **B f. 282^a ad**
 Ἀστεροπαῖον παρέλιπε λέγοντα ῥητικῶς πρὸ ἰα' ἡμερῶν ἐληλυθέναι; οὐ **Ἀστεροπαίω.**
 θαυμαστὸν οὖν τὸ παραλιπεῖν αὐτὸν ἐν τῷ καταλόγῳ· μόνων <w corr.
 5 ex o> γὰρ ἐμνήσθη τῶν τὴν κυρίαν ἡγεμονίαν ἐχόντων, ἐν δὲ τοῖς κατὰ μέρος
 καὶ τοὺς μετ' ἐκείνους τεταγμένους παρέλαβεν, ὡς ἐπὶ Ἀθηναίων· ἐν
 μὲν γὰρ τῷ καταλόγῳ (**B 552**) Μενεσθέα φησὶν εἶναι τὸν ἡγεμόνα, ἐν
 δὲ τῇ ἐπὶ ναυκίᾳ μάχῃ (**N 691**)· Φεΐδας τε Στιχίος τε Βίας τ'
 10 ἕς <βιαστεύς τ' cod.>. οὕτως οὖν ἔσται καὶ ἐπὶ Ἀστεροπαίου· ὁ μὲν
 γὰρ Πυραΐχμης τὴν πρώτην τῶν Παιόνων ἡγεμονίαν εἶχε, τὴν δὲ
 δευτέραν Ἀστεροπαῖος, νυνὶ δὲ τὴν πᾶσαν αὐτῷ ἡγεμονίαν ἀνατίθησι
 διὰ τὸ τὸν Πυραΐχμην ὑπὸ Πατρόκλου ἀνηρῆσθαι (**Π 287**).
 (155). καὶ πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ (**B 848**) ἀγκυλοτόζους αὐτοὺς **B f. 282^b ad**
 φησιν; ἴσως οὖν διττὸν ἦν τὸ γένος, τὸ μὲν τοξέυον τὸ δὲ ἀκοντίζον. **δολιχεγχεας.**
 15 ἢ καὶ ἐπαμφοτερίζουσιν, ὡς καὶ Τεῦκρος (**O 478 sqq.**)

2—15 *Duas quaestiones cohaerere vel schol., quod B 844 sqq. (p. 50, 5, ubi v. quae annotavimus) edidimus, docet, quod et ipsum, ut schol. B f. 40^a (ibi collat.), ex eodem fonte fluxisse apparet. — Etiam Eust. Φ, p. 1228, 30, 33, duo scholia coniuncta legit.*

2 *Quinque qui inde a libro B numerantur dies non congruunt cum tribus illis ἐν ταῖς παρατάξεσι diebus, qui in quaestione ad Σ 125 servata inde ab eo libro numerantur, qua e computandi ratione quattuor nostro loco numerandi fuerunt.*

3 sqq. *Quae schol. Vict. f. 390^b (inc.: πῶς, φησί, πρὸ πέντε ἡμερῶν) post ἐληλυθέναι addit: καὶ οἱ μὲν ὑποτάσσομαι στίχον ἐν τῷ τῶν Παιόνων καταλόγῳ· αὐτὰρ Πυραΐχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόζους Πηλεγό- νος θ' υἱὸς περιδέξιος Ἀστεροπαῖος, ὃν καὶ ἐν πολλοῖς τῆς Ἰλιάδος <ἐν πολλαῖς τῶν Ἰλιάδων cod.> φέρεσθαι (cf. Eust. p. 1228, 37), quoniam cum iis quae sequuntur, quamquam οὖν (lin. 4) in hoc cod. om., pugnant et ap. Eustathium non eo quo in Vict. loco sed in fine disputationis addita leguntur, a quaestione aliena esse videntur. Neque Porphyrio sed posteriori aetati tribuerim miram illam λύσειν, quam ad v. 156 schol. Vict. f. 391^a commemorat: ἐλλήλουθα] ἀντὶ τοῦ ὄχουμην, ὡς ὄμωξαν ἀολλέες (Ψ 12) ἀντὶ τοῦ ὄμωζον, ὥστε πρὸ ἔνδεκα ἡμερῶν ἐν Παιονίᾳ ἐξελήλυθέναι· διὰ τοῦτου δὲ λύσεις τὸ πῶς πρὸ πέντε ἡμερῶν τὸν κατάλογον ποιησάμενος οὖν ἐμνήσθη τοῦ Ἀστερο- παίου· οὐπω γὰρ ἦν φθάσας. Contra de iis quae extremo scholio v. 140 addit Vict.: ὥσπερ καὶ Πρωτεσιλάου ἀποθανόντος ὀρώμεν τὸν Ποδάρκην ἄρχοντα (B 704), nihil affirmaverim.*

4 sqq. *Cf. Vict. N 195 (f. 233^b) Στίχιοι: . . . τοῦ δὲ Στιχίου ἐν τῷ κατα- λόγῳ οὐ μέμνηται, ὅτι οὐκ ἦν ἀναγκαῖον καὶ τοὺς δευτέραν τάξιν ἔχοντας καταλέγειν . . .*

8 *Neglegitur, versu N 690 ipsum Menestheum nominari; quem versum neque schol. Vict., versum quidem 689 afferens, respexit.*

13—15 *Similia habet schol. Vict. h. l. (f. 391^a): καὶ πῶς ἐν τῷ καταλ. φη- σὶν αὐτοὺς ἀγκυλοτόζους; καὶ γὰρ καὶ Τεῦκρος ἐπαμφοτερίζει. ἴσως δὲ δισδόν ἦν τὸ γένος, καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Πυραΐχμη, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀστεροπαίῳ εἰσίν. Eadem fere Vict. K 428 (f. 181^b) ἀγκυλότοξοι] καὶ πῶς φησὶν (Π 207) ὃς Παίονας ἦγεν ἱπποκορυστάς; εἰ μὴ ἄρα περιδέξιοι ἦσαν, ὡς Τεῦκρος. Ubi quae se-*

156. v. ad v. 140 sqq., p. 249, 3 sqq.

158. schol. *B (IV, p. 261, 10 Dind.) e quaestione ad λ 239 pertinente (schol. HQT) excerptum est.

165. ad Υ 259 sqq., p. 245, 11 sqq.

194. Ξ 434, p. 198, 14.

252. ad Ω 315.

B f. 285^b ad
τρée.

288. πρὸς δὲ τοὺς ζητοῦντας πῶς διαλέγονται μὲν οὐκ ἐπιβουθουσι δέ, ῥητέον ὅτι ἕτερος ἦν ὁ τῷ Σκαμάνδρῳ ἀντιτεταγμένος.

B f. 285^b ad
αἱ κε πίθηται.

293. οὐ πάνυ οἰκεῖόν φησιν αὐτὸ ὁ Πίος· διὰ τί γὰρ ἔμελλε μὴ πεισθῆσθεσθαι καὶ θεοῖς καὶ τὰ κεχαρισμένα συμβουλευούσι; τάχα οὖν

L f. 444^a.

πρὸς τὰ ἐξῆς ἔστι· cὺ δ' Ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας ἄψ ἐπὶ νῆας ἴμεν. ὀρώσι γὰρ αὐτὸν ἐπιτεταμένως ἔχοντα πρὸς τὸν φόνον τῶν πολεμίων καὶ δυσκόλως ἀφεζόμενον τῆς σφαγῆς, κὰν Ἔκτορος κρατήρη.

Vict. f. 395^a.

*B f. 286^b.

343 sqq. διὰ τί τοῦ Σκαμάνδρου καιομένου ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν Ζέοντι

L f. 445^a, II
Cf. Cramer, A.
P. III, p. 27, 33.

αὐτῷ ἀποληφθεὶς ἐπνίγετο μὲν οὐκ ἐκαίετο δέ; ἢ διότι οὐχ ὄλος ὁ 15 ποταμὸς ἐκαίετο. ἐνδέχεται οὖν μὴ ἐν τοῖς τοιοῦτοις αὐτὸν τοῦ ποταμοῦ μορίοις εἶναι· καὶ γὰρ ἂν οὕτως γε ὁ Ἥφαιστος ἦν αὐτὸν ὁ διαφθείρων, ὃν οὐκ εἰκὸς βοηθεῖν μὲν αὐτῷ, τοῦτο δὲ μὴ ὀρᾶν, ὅπως μὴ, ἔνθα ἦν ἐκεῖνος, ὁ ποταμὸς πονήσῃ. ὡς οὖν ὁ Σκάμανδρος πνίγων

7 post μὲν Bekk. αὐτῷ οἱ θεοὶ ins. 9 φησιν αὐτῷ ἔπεται διὰ τί κτλ. L πῖος corr. e πῖος B διὰ γὰρ ἤμελλε Vict. 10 συμβουλευμάτα (?) L 11 cὺ, acc. in ras., B 13 ἀφέεσθαι Vict. 14 schol. *B quod scholio manus prioris (v. infra ad lin. 14 sqq.), signo scholii finiti eraso, in fine subiunctum est, καὶ διὰ τί inc.

quantur: Δίδυμος οὖν τοὺς τόξω καὶ ἀγκύλῃ χρωμένους ἀγκυλοτόξους εἴρηκεν, utrum e quaestione an aliunde petita sint non constat. — Conferendum etiam schol. Vict. II 287 (f. 307^a, cf. Townl. ap. Cramer., A. P. III, p. 287, 1), a quaestione forma longius remotum: ἱπποκορυστιάς] Μίμνερος· Παίονας ἀνδρας ἄγων, ἕνα τε κλειτὸν γένος ἱππων. ἐν δὲ τῷ καταλόγῳ καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι. ἢ οὗτοι ὑπὸ Ἀστεροπαῖον, οἱ δὲ ἱππεῖς ὑπὸ Πυραΐχημν. ἢ διαφόρῳ ὀπλίσει ἐχρῶντο. ἢ ἱπποτοξοταὶ ἦσαν.

7 Praeter L f. 443^b idem fere schol. Vict. f. 395^a habet.

14 sqq. Τὸ ζητούμενον πῶς οὐ κατακαίεται ὁ Ἀχιλλεὺς ἀναξέοντος τοῦ ὕδατος schol. A (Ariston.) v. 344 commemorat, addita Aristarchi interpretatione, quae in quaestione neglecta vel male intellecta est: ὅτι πρῶτον τὸ πεδῖον ἀνεξήραται τῇ φλογί, εἶτα εἰς τὸ θεῦμα τοῦ ποταμοῦ τρέπει τὴν φλόγα, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἦδη ἐν τῷ πεδίῳ ἐγεγόνει.

†B f. 287^a ad πρὸς v. 365 (id. L f. 446^a; simil. Vict. f. 397^b): καὶ πῶς γὰρ μὴ <supra γὰρ script. B> ἐκαίετο ὁ Ἀχιλλεὺς; ὡσπερ ὁ Σκάμανδρος Ἀχιλλεῖα ἔπνιγε, Τρῶας δὲ ἔσωσεν, οὕτω καὶ ὁ Ἥφαιστος πᾶν μὲν ὑπάπτει τὸ ἄλλο τοῦ ποταμοῦ πληρὴ ἐκείνου τοῦ τόπου, ἔνθα ἦν Ἀχιλλεὺς. Etiam L f. 494^b ad v. 343 (in B prior pars scholii f. 286^b ad ἐν πεδίῳ ibid. relati) e Porphyrio fluxisse videtur: ἕνα ἀναξηράνην τὸ εἰς αὐτὸ ἐκκεχυμένον ὕδωρ. καί ε δὲ νεκρούς, Ἀχιλλεῖα δὲ οὐ· οὐδὲ γὰρ ὁ Σκάμανδρος τοὺς Τρῶας ἔπνιγε <add. *B καὶ διὰ τί κτλ., quae supra edidimus>.

Ἀχιλλέα τοὺς ἐμβεβηκότας τῶν Τρώων εἰς αὐτὸν ζωοῦς δ' ἐσάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα κρύπτων ἐν δίνησιν (v. 238), οὕτω καὶ ὁ Ἥφαιστος τὸν μὲν ποταμὸν ἔκαιε, τῷ δ' Ἀχιλλεΐ διὰ τοῦ πυρὸς συνεμάχει.

- 5 362 sqq. Vat. Ζητ. ι'. *B f. 287^a ad κνίσχη (id. L f. 446^a, ὡς δὲ λέβης Ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος Π). ὡς δὲ λέβης Ζεῖ ἔνδον μενος πυρὶ πολλῶ, κνίσχη ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῶ, μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος κνίσχη μελδόμενος ἀπαλοτρε-
 10 δην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα λάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κείται· ὡς τοῦ καλὰ ῥεῖθρα κείται· ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, Ζέε δ' ὕδωρ. πυρὶ φλέγετο, Ζέε δ' ὕδωρ.
 οἱ μὲν διορθοῦντες ἠξίουσαν μετὰ οἱ μὲν οὖν διορθοῦντες ἠξίουσαν τοῦ ὄν γραφεῖν κνίσσῃν μελδόμενος, ἀντὶ τοῦ τήκων ἀκούοντες, μετὰ τοῦ ὄν γραφεῖν· κνίσσῃν μελ-
 15 μένος, ἀντὶ τοῦ τήκων ἀκούοντες, ἴν' ἢ τὴν κνίσσαν τήκων. δημαίνει τες, ἴν' ἢ τὴν κνίσαν τήκων.
 γὰρ κυρίως τὸ μέλδῃν τὸ τὰ μέλη ἔδειν. ἄνευ δὲ τοῦ ὄν γεγραμμένου κνίσσῃ μελδόμενος, οἱ μὲν
 20 ἠξίουσαν μὴ προσγράφειν τὸ ἰ, ἴν' ἢ οὐδέτερον τὸ κνίσσῃ τήκων. οὐκ οὐκ εἶχον δὲ παρ' Ὀμήρῳ δεικνύναι εἶχον δὲ παρ' Ὀμήρῳ δεικνύναι οὐδετέρως τὸ κνίσσος λεγόμενον, οὐδετέρως τὸ κνίσσος λεγόμενον, ἀλλ' αἰεθλυκῶς· κνίσσῃ δ' οὐρα-
 25 νὸν ἴκε (A 317), κνίσσῃν δ' ἐκ δίου ἄνεμοι φέρον. μήποτε οὖν

23^a post οὐδετέρως per errorem δεικνύναι V repetit τὸ κνίσσος V 25^a ἴκε V

5^b in text. cod. B κνίσσῃν radendo in κνίσχη mutatum est; ceterum in his formis scribendis consulto mihi non constiti, sed librorum auctoritatem secutus sum 6^b—12^b versus schol. B om.; in L in fine f. 445^b leguntur 14^b κνίσσῃν L; id. B habuit, sed alter. c eras. est 16^b κνίσσαν L; B alter. c eras. 24^b ἦκεν L (id. in text. h. v. ἴκεν habet, ex ἦκεν corr.); ἴκεν B

5 sqq. Eustath. Φ, p. 1241, 28 sqq., Porphyriana peiore etiam quam h. l. nostri codices exhibent ratione legisse videtur. Id. H, p. 668, 35, breviter de κνίσσῃν et κνίσσῃ lectionibus egit.

13 Aristarchum κνίσσῃν h. l. scripsisse cum schol. B h. v. p. 253^a, 1 editum tum scholia cod. A (II, p. 224, 6—10 Dind.) docent.

23 sqq. †Paris. 2766 ap. Cramer., A. P. III, p. 292, 11: κνίσσῃ μελδόμενος] δύναται καὶ οὐδετέρως κνίσσῃ, ὡς ἡ κωμωδία· τὸ κνίσσος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας <quae quidem verba, ap. Cramer. corrupt. tradita, ex iis, quae p. 253^b, 10 sqq. edidimus, excerpta sunt, cf. quae ad p. 252, 22 init. notavimus>, ὁ δὲ ποιητὴς αἰεθλυκῶς τὴν κνίσσαν φησὶν, ἵνα ἢ μὴ παρὰ τὸ τὰ μέλη τήκων, ἀλλὰ τῇ κνίσσῃ ἄλδων <ἄρδων Cr.> τὰ μέλη τοῦ τρίποδος, μεταφορικῶς, ὡς φησι· μέλες ἦλθετο ποιμένι λαῶν· ἵνα ἢ τὰ μέλη τοῦ λέβητος λιπαίνεσθαι. Eadem fere cod. Paris. 2679 (Cramer, A. P. III, p. 28, 25).

πεδίου άνεμοι φέρον (Θ 549). οὐκ ἔστι μελδόμενος τὸ τήκων μήποτ' οὖν οὐκ ἔστι μελδόμενος οὐδὲ κείται τὸ ἔδειν ἀλλὰ τὸ ἄλ- τὸ τήκων οὐδὲ κείται τὸ ἔδειν δειν. ὅπερ οὖν λελυμένως ἔφη μέλη ἀλλὰ τὸ ἄλδειν. ὁ οὖν λελυμένως ἤλδανε ποιμένι λαῶν, σημαίων ἔφη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν τὸ εὐτραφή, λιπαρὰ ἐποίει εὐρύ- 5 (c 70), ἦτο εὐτραφή καὶ λιπαρὰ νουσα τὰ μέλη, τοῦτο συνελών ἐποίει εὐρύνουσα τὰ μέλη, τοῦτο μελδόμενος ἔφη, κατὰ μεταφορὰν 10 μεταφορὰν τὰ μέρη τοῦ λέβητος ἄπερ λιπαίνεσθαι τηκομένη τῆ πι- λέγων μέλη, ἃ λιπαίνεσθαι τηκομένη μελῆ χριόμενα. τὸ οὖν ἀλειφόμε- 10 νον λιπαίνεσθαι μέλδεσθαι ἔφη, ὡς ἐν ἄλλοις· ἐν δ' ὠτειλάς πλη- καν ἀλείφατος ἐννεώροιο (C 351). τινὲς δὲ οὕτως· κνίσση μελ- 15 χοίρου ὁ λέβης λιπαινόμενος· ἢ τῆ δόμενος ἀντὶ τοῦ κνίσσης μέλη κνίσση ζεούση αὐξάνων τὰ μέλη· ἢ ἐδόμος, δοτικὴν ἀντὶ τῆς γενικῆς 15 τῆς κνίσσης τὰ μέλη ἐδόμος, δο- λαβών· ἢ τῆ κνίσση ζεούση αὐξά- νων τὰ μέλη, ἦτοι τὰ κρέη· [ἢ αὐτὸς τῆ κνίσση τοῦ εὐτραφοῦς 20 χοίρου ὁ λέβης λιπαινόμενος καὶ τηκόμενος].

B f. 287^a ad κνίση Φ 363· cὺν ***B** f. 29^b ad κνίση B 423 (id. **L**

1^a πεδίου e correct. V² 3^a ἔδειν V¹, quod delevit V², altero verbo non adscripto 5^a ποιμένι e ποίμνια corr. V² 7^a εὐρύνουσα V 14^a εὐτραφ.. V¹, φοῦς V² in marg. 17^a. 18^a μέλη — ἀντὶ humiditate deleta in textu rescrps. V² 22^a de κνίση v. ann. crit. ad p. 251, 5^b

2^b δέεται L 2^b. 3^b ἔλδειν codd.; corr. Kamm., p. 109 5^b τὰ εὐτρ. B L, quod correxi 13^b ἀλείφατο L 15^b κνίσση <η in ras. supra c scrpt.> μέλη B 17^b λαβόντες conl. Kamm. 18^b μέρη pro κρέη conl. Kamm. 22^b verbo κνίση in textu cod. B i postea subscriptum esse videtur; Lp c. l. κατὰ τε κνίση

2 Cf. Et. M. 576, 20: μελδόμενος· τηκόμενος. κυρίως δὲ μέλδειν ἔστι τὸ τὰ μέλη ἔδειν, ὃ ἔστιν ἐσθίειν, οἷον μελέδειν, κατὰ συγκοπήν.

3 sqq. Hermogenem ita interpretatum esse perhibet schol. B h. v., p. 253^a, 7.

14 sqq. v. ad lin. 18—21.

16 sqq. (16. 17) Aristarchum notare consuevisse τὸν ποιητὴν δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παραλαβεῖν constat (v. Friedl., Ar. p. 22), a cuius ratione mira illa quae h. l. affertur interpretatio toto caelo distat.

18—21 Quae verba uncinis inclusimus, quoniam eandem interpretationem continent, quae lin. 7—13 proposita est, a scholio eo certe quo leguntur loco aliena sunt; quaestio Vatic. verbis illis, quorum sententiam reddunt, subiungit (lin. 14. 15). Ceterum non multum refragabor, si quis omnia illa, quae inde a lin. 14 leguntur, alterum scholium esse contenderit, quod de eadem re de qua superiora agens casu cum illis coaluerit.

22 sqq. Scholia e regione posita, quae inde a lin. 13 sq. ad verbum paene

τῷ ἄρισταρχος. τὸ δὲ μελδός f. 39^a, Π, Lp f. 73^a): Ἄρισταρ-
 νος ἀντὶ τοῦ τήκων. κνίσῃ δὲ χος τὰ κνίσῃ οὐδετέρως ἀκούει,
 πᾶν τὸ πιμελές. τινὲς δὲ οὐδετέρως καίτοι εἰπῶν οὐδὲν ἀδιαίρετον εἶναι
 ἤκουον, ἴν' ἢ τὰ κνίσῃ, ὡς τὸ Τηλέ- τῶν εἰς ὁ ληγόντων οὐδετέρων
 5 μαχος τεμένη νέμεται (λ 184). παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τὸ πληθυντικόν·
 ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ὀμήρῳ ἢ κνίσα θη- τείχεα γὰρ καὶ βέλεα λέγει. ἀλλ'
 λυκῶς εἴρηται. Ἐρμογένῃς δὲ ἐν ὡςπερ τὰ τεμένη ἀδιαίρετως εἴρη-
 τῷ περὶ τῶν ε' προβλημάτων γρά- κεν, ὡς τὸ Τηλέμαχος τεμένη
 φει κνίσῃ μελδόμενος, ἴν' ἢ νέμεται, οὕτω καὶ τὰ κνίσῃ. καὶ
 10 τῇ κνίσῃ λιπαινόμενος, ὡς τὸ μέλη ἔστιν ἐν τῇ κωμῶδιᾳ τὸ ἐνικόν· τὸ
 ἤλδανε ποιμένι λαῶν (c 70)· κνίσκος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς
 μέλδιν δὲ κυρίως τὸ τὰ μέλη ἀλ- γείτονας (Mein., fr. com. IV,
 δειν ἢ ἀλδάνειν. κνίσα δὲ σημαίνει p. 687). πλεονάζει δὲ Ὀμηρος τῇ
 τὴν ἐκ τῶν κρεῶν ἀναθυμίασιν, ὡς θηλυκῇ προσηγορίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ

12^a ἄλδιν sensu postulante ex ἔδιν mutavi

2^b κνίσῃ, altero c spr. lin. addito, B; κνίσῃ Lp 11^b κνίσκος L ὀπτῶν Lp
 13^b πλεον. γὰρ Ὀμ. L 14^b sqq. καὶ .σημ. κ. τ. ἀν. τ. ἐκ τῶν κριῶν (sic) L

concinunt, in iis quae antecedunt ita comparata sunt, ut utrumque sibi propria
 habeat, quibus alteri praestet. Velut cum schol. B 423 de plurali verborum in
 os terminantium numero plenius quam Φ 363 agat, longe illo ea re inferior
 est, quod ipsum Aristarchum κνίσῃ legisse vult, qua de re recte Hoffmann,
 II. XXI et XXII, prolegg. p. 233 not., iudicavit. Tertiae cuidam recensione
 debetur schol. Vict. f. 397^a (Φ 363), de quo in Proleg. cap. IV pluribus egi:
 σὺν τῷ ἄρισταρχος κνίσῃν, τὸ <τὸν cod.> δὲ μελδόμενος ἀντὶ τοῦ τή-
 κων, κνίσῃν δὲ πᾶν τὸ πιμελές. τινὲς δὲ οὐδετέρως ἤκουον τὰ κνίσῃ καὶ τὸ
 μελδόμενος ἀντὶ ἐνεργητικοῦ τοῦ μέλδων, ὃ ἔστι τήκων· ἀλλ' οὐδὲν τῶν εἰς
 ὡς οὐδετέρως ἀδιαίρετόν ἐστι παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τὸ πληθυντικόν· τείχεα γὰρ
 καὶ βέλεα λέγει. τί οὖν ἐστὶ τὸ Τηλέμαχος τεμένη νέμεται; οὕτως οὖν καὶ
 τὰ <τῇ cod.> κνίσῃ μελδόμενος. ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ὀμήρῳ ἢ κνίσα θηλυκῶς
 εἴρηται. Ἐρμογένῃς δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ε' προβλημάτων γράφει κνίσῃ
 μελδόμενος, ἴν' ἢ τῇ κνίσῃ μελδόμενος <μελδόμενον cod.>. τινὲς δὲ κνίσῃ
 μελδομένον, ἴν' ἢ <δὴ cod.> σὺς τηκομένον τὴν κνίσαν. μέλδιν δὲ κυρίως
 τὸ τὰ μέλη ἔδιν. ἀμεινον δὲ τῇ συνήθει γραφῇ χρῆσθαι· κνίσῃ μελδόμε-
 νος, ὡς ἀλλαχοῦ· μέλη ἤλδανε ποιμένι λαῶν. σημαίνει δὲ ἢ κνίσα καὶ
 τὴν ἐκ τῶν κρεῶν ἀναθ. ὡς ὅταν κτλ., verbo paene tenus cum schol. B p. 254,
 lin. 1—10 congruentia (reliqua v. ad p. 254, 11).

ῥ (8) Cf. H Q λ 185: τεμένη] σεσημειώσεται τὸ ὄνομα ἀδιαίρετως ἔξενεχθέν,
 quae verba Aristarchi rationem reddere, Hoffmann l. c. recte negavit.

10^b sqq. † Paris. 2766, v. ad p. 251, 23 sqq.

13 (14) sqq. † A A 317 c. l. κνίσῃ δ' οὐρανὸν ἔκιν: δοκεῖ ἢ λέξις τέσσαρα
 σημαίνειν, ὡς καὶ τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ, αὐτό τε τὸ λίπος καὶ τὸν ἐπίπλου καὶ
 τὸ κρέας καὶ τὴν ἀναθυμίασιν (verbo tenus paene idem Matr. An. Gr. II,
 p. 420, 19, Epimer. ap. Cramer., An. P. III, p. 347, 31, An. Oxon. I, p. 220, 1,
 Et. M. 522, 28, et, omisso Porphyrio auctore, Et. Gud. 331, 48). — † L f. 13^a
 (id. schol. min.) ibid. ἢ λέξις αὕτη σημαίνει τέσσαρα, ὡς καὶ τῷ Πορφυρίῳ
 δοκεῖ, αὐτό τὸ λίπος καὶ τὸν ἐπίπλου κτλ. — † Lp f. 59^a ibid. (c. l. κνίσῃ δ'

ὅταν λέγη· καὶ τότε με κνίσης τὴν ἀναθυμίασιν τῶν κρεῶν, ὡς ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμῆ (μ 369) ὅταν λέγη· καὶ τότε με κνίσεως καὶ κνίση δ' οὐρανὸν ἴκε (A ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμῆ καὶ 317). σημαίνει δὲ καὶ τὸ λίπος, ὡς κνίσεως δ' οὐρανὸν ἴκεν ἔλις- ἐπὶ τῶν γαστέρων ἔφη· ἐμπλείην κομμένη περὶ καπνῶ. σημαίνει δὲ κνίσεως τε καὶ αἵματος (c 118). καὶ τὸ λίπος, ὡς ἐπὶ τῶν γαστέρων σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἐπίπλου, ὡς ἔφη· ἐμπλείην κνίσεως τε καὶ ὅταν λέγη· κατὰ τε κνίση ἐκά- αἵματος. σημαίνει καὶ τὸν ἐπί- λυψαν δίπτυχα ποιήσαντες (e. πλου, ὡς ὤδε· κατὰ τε κνίσεως c. A 460). [διπλᾶ γὰρ τὰ κνίση ἐκάλυψαν δίπτυχα ποιήσαν- 10 ποιήσαντες τοὺς μηροὺς ἐκάλυψαν. τες. [διπλᾶ γὰρ ποιήσαντες τὰ δίπτυχα δὲ αὐτὰ τὰ κνίση· ἐπειδὴ κνίσεως τοὺς μηροὺς ἐπεκάλυψαν. γὰρ δύο οἱ μηροί, τὸν ἐπίπλου εἰς δίπτυχα ποιήσαντες· ἐπεὶ γὰρ δύο διελόντες ἐκάτερον τῶν μηρῶν δύο οἱ μηροί, τὸν ἐπίπλου εἰς δύο θατέρω μέρει τοῦ ἐπίπλου ἐκάλυ- διελόντες ἐκάτερον αὐτῶν θατέρω 15 πτον. διάλοιο δὲ τοῦ ἐντροφίου μέρει τοῦ ἐπίπλου ἐκάλυπτον.] καὶ κτευτοῦ.]

365. ad v. 343 sqq.

****B f. 287^b ad** 388 sqq. τὸ ἀμφὶ δὲ κάλιπυξεν μέγας οὐρανός, αἶε δὲ
κάλιπυξεν. Ζεὺς, ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνη, ὅθ' ὄρατο θεοῦς 20
L f. 446^b, II.

2^a ἡδὺς in ἡδέι' mutavit non B aut *B sed alia quaedam manus 3^a ἴκε, i in ras., B 14^a μηρῶν, η e corr., B

3^b ἀφήλυθεν Lp 4^b ἴκεν B, ἦκεν L; ἴκεν λιςκομένη Lp 5^b δὲ post σημ. ins. Lp 6^b λίπος B 8^b δὲ post σημ. ins. Lp 10^b Lp, verbis δίπτυχα ποιήσαντες in lemm. positus, nov. schol. inc.: διπλῶς γὰρ ποιήσαντες κτλ. 13^b ἐπάγει (pro ἐπεὶ) γὰρ L 16^b τῆς ἐπίπλου L

19 L inc.: εἰς τὸ ἀμφὶ δὲ κτλ. 20 ἐγέλασε B, γέλασε L

οὐρανὸν ἴκεν): κνίσην σημαίνειν τέσσαρα, τὸ λίπος, τὸν ἐπίπλου, τὸ κρέας καὶ τὴν ἀναθυμίασιν, ὃ Πορφύριος φησιν. In quibus operae pretium est animadvertere quattuor e Porphyrio afferri huius verbi notiones, cum in scholiis supra allatis et consentiens quidem cum Apollonio (v. κνίσης) et Hesychio (v. κνίσα), tres commemoret. Error ex iis quae p. 253^a, 2 sq. leguntur: κνίση δὲ πᾶν τὸ πιμελές, oriri potuit.

10 sqq. Verba uncinis inclusa, quae in cod. Lp recte ab iis quae antecedunt separantur, a Porphyrio vel eam ob causam abiudicanda sunt, quod in iis τὰ κνίση, quam formam ille supra (p. 251, 21; 253^a, 6) repudiaverat, probatur.

11 sqq. Postrema scholii verba in Victor. codice (v. ad p. 252, 22 sqq.) ita leguntur: διπλᾶ γὰρ ποιήσαντες τὰ κνίση τοὺς μηροὺς ἐπεκάλυψαν. δίπτυχα αὐτὰ κνίση πάντες <ποιήσαντες ?>. ἐπεὶ γὰρ δύο οἱ μηροί — τοῦ ἐπίπλου ἐκάλυπτον. καὶ ἔστιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἐνικὸν οὐδέτερον· τὸ κνίσης ὅπτων ὀλλύεις τοὺς γείτονας.

19 sqq. † B f. 81^a ad ἔχθιστος E 890 (id. Lp f. 119^b c. 1. ἔχθιστος δὲ μοὶ ἔσιν L f. 124^a): ... ἄχθεται δὲ αὐτῶ (τῶ Ἄρει), οὐχ ὅτι ἔριδι χείρει, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς γελᾷ ὅθ' ὄρατο <ὠρατο Lp> θεοῦς ἔριδι ξυνιόντας, ἀλλ' ὅτι αἰεὶ καὶ πάνν.... Cum eadem quaestione haud scio an cohaereant quae ap. Eust.

ἔριδι ξυνιόντας δοκεῖ ἐναντίον εἶναι τῷ ὑπὸ Διὸς λεγομένῳ πρὸς Ἄρεα [ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν], αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε (E 890. 91). ἡ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ αἰεὶ προκείμενον τὴν διαφωνίαν ἔλκυσε.

5 407. εἰ οὖν ἐπταπέλεθρος ὁ Ἄρης, πῶς τὸ δόρυ Διομή- B f. 80^a ad
δους τρῶσαι αὐτὸν δύναται κατὰ κενεῶνος (E 857); ὅτι νῦν ἀνδρὶ νεύατος E 857.
εἴκαται· πάρα γὰρ οἱ κείνος Ἄρης, φησὶ, βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς (E 604) . . . I p f. 118^a.
L f. 122^a.

10 . . . εἰ δὲ Ζητοῖς, πῶς Διομήδης ἔφθασε τρῶσαι τὸν τηλικούτον, B f. 288^a ad
πέλεθρα h. v.

443 sqq. . . πῶς δὲ, φησὶν, Ἀπόλλων μὲν οὐ μέμνηται τῆς παρὰ A f. 278^b c. l.
Λαομέδοντι θητείας, Ποσειδῶν δὲ μνήμην τούτου ποιεῖται; καὶ ῥητέον μισθῷ ἐπὶ
ὅτι Ποσειδῶν εἰκότως· καὶ γὰρ Ἑλληνι βοθηεὶ καὶ προσέτι τῇ μνήμῃ ῥητῷ (v. 445).
παροξύνεται· Ἀπόλλων δὲ οὐ μνηστικακεῖ, διότι μᾶλλον τιμᾶται παρ' I f. 448^a.
15 αὐτῶν· πᾶσα δὲ χάρις, κἄν ἢ τελευταία, δύναται μείζον ἐγκλημα λύσαι **B f. 288^b ad
(Thuc. I, 42, 3). μισθῷ.

506. ἀφελῆς ἡ διάθεσις καὶ μὴ πρέπουσα γυναικὶ καὶ μάλιστα παρ- B f. 290^a ad
θένῳ. ἡ τάχα ὡς θυγάτηρ τοῦτο ποιεῖ. ἡ δὲ Ἀφροδίτη οὐκ ἐν τοῖς γούνασι.
L f. 449^a.

1 δοκεῖ τοῦτο ἐναντίον εἶναι καὶ ὑποδιαλεγόμενῳ πρὸς τὸν Ἄρ. L 2 quae
uncinis inclusa sunt sensu flagitante addidi; codd. om. 4 τὸ γὰρ αἰε codd.;
corr. Bkk. λύει L, ubi subiungitur: εὐ δὲ πόλεμον θεῶν κελύεσσι οὐρα-
νοῦ διήγειρε κτλ., quae, cum in cod. B (IV, p. 271, 30—34) minime cum iis
quae edidimus cohaereant, ad Porphyrium referre non audeo; e libro Lei-
densi simillimo Dindorfius, Phil. XVIII, p. 346, Porphyrio tribuit 5 B prae-
mittit: κατὰ τὸ ἔσχατον τῆς λαγόνος, ἦτοι τὸ ἐνδότερον, quae L Lp om.;
Lp (c. l. νεύατος ἐς κενεῶνα) etiam οὖν om. ἐπτάπλεθρος Lp 5. 6 τὸ
Διομ. δόρυ L; πῶς φθάνει τὸ δόρυ (e corr.) Διομ. τρία πλέθρα; ὅτι νῦν κτλ. Lp
(id. Vict. ap. Bkk.) 7 εἴκαται· καὶ νῦν οἱ πάρα κείνος κτλ., om. φησὶν, Lp
11 schol. **B, signo scholii finiti eraso, subiunctum est scholio prioris manus:
μισθὸς λέγεται ἡ ἐλαχίστη ἀμοιβή, παρὰ τὸ μείον. ῥητῷ δὲ τῷ ὠρισμένῳ· ὄθεν
καὶ αἱ ὠρισμένοι συνθῆκαι ῥηταὶ (sic) καλοῦνται schol. A praemittit: ἐπὶ ὠμολο-
γημένῳ καὶ ὠρισμένῳ μισθῷ, L ἀπορία (id. lin. 12 λύσις ins.) φησὶν om. B μὲν
om. BL 11. 12 τῆς περὶ Λαομέδοντος θητ. L 12 μνήμην om. L τούτου
μνεῖαν ποιεῖται B 12. 13 ῥητέον οὖν ὅτι B 13 μὲν post Poc. ins. BL
13. 14 καὶ προσέτι παρ. τῇ γνώμῃ L, καὶ — παροξ. om. B 15 κἄν τελ. ἢ B
δύν. μείζω ἐγκλήματα λύσαι BL 18 pro τοῦτο ποιεῖ L ridiculo errore: τοῦ
Ταντάλου

Φ, p. 1242, 45 sqq., de Iove adspectu pugnantium gaudente leguntur, quorum
pars etiam in scholiis nostris exstat; sed res parum certa est.

9. 10 Id. schol. L f. 447^b ad Φ 407 (praemissis, ut in schol. B, verbis non-
nullis de mensura plethri agentibus): . . . εἰ δὲ ζητήσεις πῶς ὁ Διομήδης κτλ.

11 sqq. Id. schol. min. h. v.

17 sqq. Collato schol. Vict. (f. 401^a): ἀφελῆς ἡ διάθεσις καὶ παρθένω
πρέπουσα. Ἀφροδίτη δὲ, ὡς γεγαμημένης τῆς Διώνης, ἐκείνης <ἐκεῖ δὲ cod.>
ἐν γούνασι πίπτει διὰ τὸ καταπονεῖσθαι τῇ πληγῇ (eadem ap. Eust. Φ p. 1249,
23 sqq.), dubitari potest an quaestionis forma extrinsecus scholio sit addita.

γόνασι τοῦ Διός, ἀλλ' ἐν τοῖς τῆς Διώνης, καίτοι γεγαμημένη οὐσα (E 370). πῶς δὲ ἡ μὲν ἐμπίπτει, ἡ δὲ ἐφέζεται; ὅτι ἐκείνη διὰ τὸ καταπονεῖσθαι τῇ πληγῇ ἐφέζεσθαι οὐ δύναται.

****B f. 291^a ad** 563. τὸ μὴ μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ με-
 ἀπαειρόμε-
 νον. Cf. Phil.
 XVIII, p. 346,
 II.
 ἐνήνεκται ἀπὸ τῶν πλεόντων καὶ ἐπαίροντων τοὺς ἰστούς· ἰστόν δ' 5
 εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμησ στήσαν ἀείραντες (β 424).
 οὕτω δὲ λέγουσι καὶ τὸ ἐπαίρειν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ μῆλα γὰρ ἔξ
 Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν (φ 18) ἀντὶ τοῦ ἀείραντες
 ἀπήλασαν.

X

3. Π 68.

B f. 293^a ad 36. ἄξιον ζητήσεως, πῶς ἀπόντος Ἀχιλλέως μηδεὶς πολεμεῖ Ἔκ- 10
 μεμαῶς. τορι. ἢ τάχα συνεπορεύοντο αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεῖς διώκοντι
 L f. 453^a. Ἀπόλλωνα. Μεγακλείδης δὲ φησι ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι.

38. Γ 306.

B f. 293^b ad 71. δοκεῖ τοῦτο προτρεπτικὸν εἶναι μάλλον ἐπὶ θάνατον ἢ ἀπο-
 νέψ. τρεπτικόν· καίτοι φαίνεται βουλόμενος πείθειν τὸν Ἔκτορα εἰσιέναι εἰς 15
Vict. f. 406^b. τὸ τεῖχος καὶ μὴ ὑπομένειν τὸν Ἀχιλλέα. ῥητέον δὲ ὅτι τῷ ἄπαξ
 ἀναγκασθέντι ἀποθανεῖν νέψ τοῦτο ἔοικεν, ὁ δὲ τὸν ἐκ προπετείας
 ὑφίστατο θάνατον. διὸ φησι σαφηνίζων τὸν νοῦν· πάντα δὲ καλὰ
 θανόντι περ ὅτι φανήη (v. 73), ὡς ἄρα καλὸν τὸ ἀποθανεῖν
 ὑπὲρ πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπὶ λυσιτελείᾳ τῶν προσηκόντων, ἴν' ἢ 20
 πάντα δὲ τὰ τῆς αἰκίας καλὰ εἰσι τῷ θανόντι, ἐὰν ἐκ τοῦ ἀποθανεῖν
 καλόν τι φανῇ καὶ λυσιτελέσ· cū δὲ, φησί, ῥίψοκινδύνως ταῦτα βούλει
 παθεῖν, οὐκ ὠφελῶν τοὺς οἰκείους.

***B f. 295^a ad** 147. 48. Ζητοῦσί τινες, πῶς τὸν Σκάμανδρον ἀπὸ τῆς Ἰδης εἰπῶν
 ἴκανον.

L f. 457^a, II. 1 post Διός L ἐφέζετο ins. 5 ἰστούς ἰστόν δὲ B 10 πῶς εἰπῶν ὁ Ἀχ.
 μηδεὶς κτλ. L 12 Ἀπόλλωνι L οὖν φησι L 19 φανήη, ι sub alter. η
 eras., B

2 sqq. Cf. B E 371 (id. Ip f. 109^a c. l. ἡ δ' ἐν γούνασι E 370): ... διὰ
 δὲ τὸ τρυφερὸν τῆς δαίμονος πίπτειν εἶπεν, ἄμα <δὲ ins. Ip> καὶ τὴν ἐκ τοῦ
 τραυμάτος παρειμένην ἐμφῆναι θέλων.

4. 5 Prima verba, reliquis omissis, schol. Vict. (f. 402^b) iis quae schol. B ad
 h. v. habet (IV, p. 278, 6 Dind.) subiungit: ἀπαειρόμενον] ἀντὶ τοῦ ἀπαίροντα
 ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν τῶν ἐπαίρουσῶν εἰς τὸν πλοῦν τοὺς ἰστούς.

10 sqq. Scholium in Victor. (f. 404^b) cum schol. B (IV, p. 282, 9—12) con-
 fusum. — Ceterum ex eadem quaestione qua schol. v. 165 et 201 excerpta sunt
 petitum esse videtur, v. ad p. 257, 11 sqq.

21 sqq. Paulo facilius intellectu †Eust. X, p. 1257, 50: τινὲς δὲ τὸ ὅτι
 φαν εἶη ἄλλως νοοῦσι, λέγοντες, ὅτι τὸ μὲν ῥιψοκίνδυνον αἰτιάται ὁ γέρον ὡς
 ἀνώφελές, καλὸν δὲ λέγει εἶναι τῷ ἐν μάχῃ πεσόντι ὁ περ ἂν φανείη, ἥγουν
 τὸ νηρώως καλόν, καὶ ὅπερ ἂν φαίνοιτο ἥτοι περιφανὲς εἶη.

24 sqq. Idem fere Vict. v. 147 (f. 410^a): ἀλλὰ <leg. videtur ἄλλως.> καὶ
 πῶς ἐν τῇ M ἀπὸ τῆς Ἰδης φησὶν ἔχειν αὐτὸν τὰς πηγὰς; ῥητέον οὖν ὅτι νῦν

ρείν — καθρήθητο γὰρ διός τε Κκάμανδρος (M 21) τοῖς ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν — ὕστερόν φησιν·

κρουνώ δ' ἴκανον καλλιρρώ, ἔνθα δὲ πηγαὶ

δοιαὶ ἀναΐσσουσι Κκαμάνδρου δινήεντος,

5 ὑπὸ τὸ τεῖχος τὰς πηγὰς τοῦ Κκαμάνδρου λέγων ρεῖν· μάχεται γὰρ δὴ τὸ ἐν τῷ πεδίῳ ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν τὰς πηγὰς εἶναι τοῦ Κκαμάνδρου τῷ ἐκ τῆς Ἰδης αὐτὸν λέγοντι ρεῖν. λύεται δὲ ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς ἔξ. ἔστι γὰρ τὸ πλήρες, ὅτι πηγαὶ δύο ἐκ τοῦ Κκαμάνδρου ἀνίαισι κατὰ τὸ πέδον, ἀλλ' οὐχ ὅτι τοῦ Κκαμάνδρου εἰσὶν αἱ ἐν τῷ

10 πεδίῳ πηγαί.

165 sqq. πῶς δὲ, φασὶν, ὁ ποδωκίστατος πάντων οὐ καταλαμβάνει τὸν Ἔκτορα; πρόχειρον μὲν οὖν τὸ λέγειν ὅτι Ἀπόλλωνα ἔχει κυμαχοῦντα, καὶ ὅτι ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἄριστός ἐστι, πλὴν κέκμηκεν ὑπὸ Ξάνθου καὶ Ἀγήνορος (Φ 571 sqq.), ὁ δὲ Ἔκτωρ καὶ ἀναπέταυται

B f. 295^b ad περιδινηθήτην v. 165. Vict. f. 410^b.

1 διόσι Κκάμ. L 2 προρέουσιν BL (B alter. ρ suprascript.) 3 καλλιρρώ B ἔνθα τε L 6 τεῖχος ante ὑπέκ add. Kamm., p. 119 7 ἐκ τῆς λέξεως τῆς ἔξ L 13. 14 κυμ. καὶ τοῦτο δὲ λέγεται ὅτι ὁ μὲν Ἀχ. ἀνάριστος πενήθηρς προκαμῶν ὑπὸ Ξ. κτλ. Vict.

φῆσι τὰς πηγὰς ταύτας ἀναβλύζειν ἀπὸ τοῦ Κκαμάνδρου, ἵνα λείπῃ ἢ ἀπὸ ἀπὸ Κκαμάνδρου. Ubi quae adduntur: οἱ δὲ τοπικώτερον ἱστοροῦντες δύο λιβάδας εἶναι ἐτέρας τῶν ἀπὸ τῆς Ἰδης πηγῶν, ἃς εἰς τὸν Κκαμάνδρον ἐμβάλλειν κτλ., difficile dictu est utrum e pleniore quae olim exstiterit quaestione petita an aequae atque alia nonnulla, quae eodem schol. continentur, aliunde (velut e Strab. XIII, p. 602 C, vel ex iis, quos Eust. X, p. 1263, 40, secutus est) addita sint. Idem dicendum de B f. 295^a ad κρουνώ (id. L f. 457^a): . . . νῦν δὲ αἱ τῶν πηγῶν ἀπόρροιαι· ὁ γὰρ Κκαμάνδρος κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἰδης ρεῖ, πρὸ τ' <ε τριῶν, i. e. γ', correxii, schol. Vict. statim afferendum et Eust. l. c. secutus> τῆς Ἰλίου σταδίων, ὑπόγειος δὲ γινόμενος ἐν Ἰλίῳ δύο ἀναδιδῶσι πηγὰς, ἀφ' ὧν οἱ κρουνοί. εἰς δὲ τὸ Κκαμάνδρου λείπει ἢ ἀπὸ, ἢ ἀπὸ Κκαμάνδρου . . . , et de Vict. l. c.: αἱ δὲ ἀληθιναὶ πηγαὶ Κκαμάνδρου κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἰδης πρὸ τ' σταδίων τῆς Ἰλίου εἰσὶν. ἴσως δὲ ὑπόγειος ρεῖαν ἔξ Ἰδης ὠδε ὀράται. ἀλλὰ καὶ πῶς κτλ. (v. ad p. 256, 24 sqq.).

8 sqq. Sequitur Aristarchum (Ariston, v. 148). Eadem interpretatio ap. Strab. l. c., Demetrio Scaepio (Strab. I, p. 58 C), ut videtur, auctore usum.

11 — p. 258, 12 Scholia haec omnia e quaestionibus derivata esse et inter se cohaerere veri simillimum est. Etenim cum Ἔκτορος δῖωξιν inter problemata Aristoteles, poet. 25, p. 1460 β 26 (cf. 24, p. 1460 α 15) afferat, et de rebus cum eo problemate artissime cohaerentibus Peripatetici duo, Megaclides et Diocles, egerint, quorum alter etiam in quaestione ad v. 36 relata commemoratur, ex uno haec omnia fonte ζητήματα Peripateticorum complexo, de quo in Proleg. cap. III, 2. 3 egi, Porphyrius petiisse videtur. Accedit, quod ex Ariston. v. 202. 208. 251 constat, non solum v. 165 sqq., sed etiam v. 208 inter ζητούμενα s. ἄπορα habitos fuisse. — Eust. X, p. 1765, 45, iisdem fere quae nobis praesto sunt usus est, sed ita ut de uno Achillis et Hectoris cursu egerit.

12 Idem Aristarch. ap. Ariston. v. 202: . . . λέλυκε δὲ αὐτὸ ὁ ποιητής, ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἔβηθητο.

παρὰ τῷ τείχει καὶ περὶ ψυχῆς τρέχει. οὐκ ἦν τε ἐξ εὐθείας ἢ δίωξις τῷ Ἀχιλλεῖ προὔποτρέχοντι παρεκκλίνοντα τὸν Ἑκτορα.

A f. 286^a v. 201.

L f. 458^a *ibid.*

πῶς τάχιτος ὦν ὁ Ἀχιλλεὺς οὐ καταλαμβάνει τὸν Ἑκτορα; καὶ φασιν οἱ μὲν ἐπιτήδεις αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καταπεπονηθεῖσαι πολλῶ πόνῳ πρότερον, ἴν' ὥσπερ ἐν θεάτρῳ νῦν μείζονα κινήσει πάθη, οἱ δὲ ὅτι, τὸν ἐνδοτέρῳ καὶ πρὸς τῷ τείχει δρόμον Ἑκτορος ποιούμενον, Ἀχιλλεὺς διπλάσιον ἔκαμεν ἕξωθεν περιθέων.

B f. 296^b *ad*

ἀνένευε v. 205.

(205). Μεγακλείδης πλάσμα εἶναι φησι τοῦτο τὸ μονομάχιον. πῶς γὰρ τοσαύτας μυριάδας νέυματι Ἀχιλλεὺς ἀπέστρεφεν (v. 205);

B f. 296^b *ad*

κρουνοῦς v. 208.

L f. 458^a.

(208). Διοκλῆς φησιν ὅτι συμβαίνει τῷ κύκλῳ περιτρέχοντι εἰς 10 τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεσθαι [τετράκις, ὅταν τρεῖς συμπληρώσει κύκλους]. τρεῖς γὰρ ποιήσαντες κύκλους τοῦτον ποιοῦσι τέταρτον.

183. Θ 39. 40.

201. v. 165 sqq.

205. *ibid.*

208. *ibid.*

210. *ad* Θ 70, p. 118, 1.

B f. 297^a *ad*

στέομεν.

L f. 459^a c. l.

στέωμεν.

231. ἄτοπον θεὸν οὖσαν πλανᾶν τὸν Ἑκτορα. ἢ τὰ ἴσα πράττει Ἀπόλλωνι, ἐπεὶ κάκεινος ἐπέθετο <ἐπέθετο L> Πατρόκλῳ καὶ Ἀχιλλεῖ <Πατρόκλῳ μαχομένῳ Vict. f. 412^a>.

B f. 298^b *ad*

κατηφῆσας.

L f. 461^a.

293. αἰεὶ δὲ δύο ἔχων δόρατα — πάλλων γάρ φησιν ὀξέα δοῦρα (Z 104. A 212) — πῶς νῦν οὐκ ἔχει; ἢ κατὰ τὸ σιωπῶμενον θάτερον ἐν τῷ δρόμῳ πρὸς βάρος ὃν ἀπεβάλετο.

B f. 299^a *ad*

ἴσταται.

Vict. f. 413^b.

318. καὶ μὴν τῶν πλανήτων ἐστίν, ἥτοι τῆς Ἀφροδίτης. ἢ οὖν ἀντὶ τοῦ ἀνίσταται, ἀνατέλλει· ἢ πρὸς τὴν ἡμῶν φαντασίαν, καθὼ οὐ 25 δυνάμεθα συνιδεῖν τὸν δρόμον αὐτοῦ.

B f. 300^b *ad*

παιήονα.

L f. 463^b.

391. πῶς δὲ τὸν πολέμιον Ἀπόλλωνα ὑμνεῖ, οὗ ὁ ὕμνος;

2 προὔποτρέχοντι καὶ ἐκκλίνοντι τὸν Ἑκτορα τῆς πόλεως Vict. 3 A c. l. ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, L, praem. ἀπορία, om. πῶς 3. 4 Ἑκτορα, λύσις. τὰ μὲν ἐξεπιτήδεις ὑπὸ τοῦ π. κτλ. L 6 ἐντότερον L 11. 12 τετράκις — κύκλους om. BL; e Vict., ubi τρεῖς — τέταρτον (lin. 12) om., add. Bkk. 27 BL praem.: οὐ μόνον συμποτική καὶ μετ' ὀρχήσεως ἢ πάλαι μουσική, ἀλλὰ καὶ εἰς θρήνους ἐπιτηδεῖα

8. 9 Aliter Vict. f. 411^a (v. 205): *Μεγακλείδης πλαστήν εἶναι τὴν μονομαχίαν φησι· πῶς γὰρ τὰ Ἡφαιστύτευκτα ὄπλα εἰσίν;* (excidisse videntur nonnulla).

10—12 Cf. Ariston. v. 251.

21—23 Aliam recensioem sapit Vict. f. 413^a: αἰεὶ δὲ δύο ἔχει δόρατα· πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα· δοιὰ δὲ χερσὶ δοῦρ' ἔχει (M 464). πῶς οὖν οὐκ ἔχει νῦν δύο; ἢ κατὰ τὸ σιωπ. ἔοικε θάτερον ἀποβεβοληκέναι ἐν τῷ δρόμῳ.

24. 25 †Eust. X, p. 1271, 27.

27 sqq. Quod p. 17, 17 significavi, pertinere huc schol. A 473, vereor ut recte se habeat. Quae enim in codd. BLIp ibi leguntur (ad παιήονα): οὔτε τὸν Ἀπόλλωνα οὔτε τὸν ἱατρὸν τῶν θεῶν, ἀλλὰ τὸν ὕμνον, quamvis bene huic

ἢ ὡς Τρῶες Ἀθηνᾶν εὐμενίζονται (Z 87), οὕτως οὗτος τὸν θεόν· οὐδεὶς γὰρ ἐχθρὸς εἶναι δύναται θεῷ. ἡ εὐρημα μὲν αὐτοῦ ὁ παιάν, οὐ πάντως δὲ αἰεὶ εἰς αὐτὸν ἀδόμενος.

397. Ω 15.

5 406 (et 431 ap. Dind. vol. II, p. 244, 27). v. 466 sqq.

431. τί νυ βεῖομαι, τουτέστιν εἰς τί βιώσομαι. τὸ δὲ βεῖω παρὰ ****B** f. 301^a ad τὸ βαίνειν τὸν ζῶντα ἐπὶ τὴν γῆν· ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἰλιον βεῖομαι. (Z 113). ὅτι γὰρ ζῶντα λέγει ἕκαστον ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζειν· ὅσσα τε **L** f. 465^a, II. γαίαν ἐπιπνεῖει τε καὶ ἔρπει (P 447). αἰῶνα δὲ λέγει τὸν
10 ἕκαστου βίον· ἐκ δ' αἰῶν πέφαται (T 27), ἔφθαρται δὲ αὐτοῦ ὁ βίος, καὶ μινυρθάδιος δέ οἱ αἰῶν (Δ 478), ὅπερ ἐν ἄλλοις· ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο (Ω 725), ἀπὸ τοῦ βίου νέος· οὐ γηράσας τὸν βίον οὐδὲ τὸν αἰῶνα καὶ βίον πολυχρόνιον ἔσχεσ. καὶ πάλιν φί-
15 λης αἰῶνος ἀμερθηῆς (X 58), ὅμοιον τῷ γλυκὺς αἰῶν (ε 152). καὶ τίς ὁ αἰῶν ἐξηγούμενος· τῇ περ ῥηϊστή βιοτή (δ 565). τὰ δὲ τῇ βιοτῇ ἀναγκαῖα βίος· βίον δὲ τοὶ ἄλλοι ἔδουσι (ν 419)· καὶ ζωὴν· ἡ γὰρ οἱ ζωὴ ἦν ἄσπετος, οὐ τιμι τόσση (Ξ 96).

447 sqq. ἐζήτηται πῶς τοσοῦτου γενομένου θορύβου μόλις Ἀν- **A** c. l. κωκυ-
δρομάχη προήλθεν· φασι δὲ ὡς ὅτι ἡ προτέρα τοῦ ἀνδρὸς ἐπίπληξις **τοῦ δ' ἤκουσε.**
20 ἡ ἐν τῇ Z (490 sqq.) σωφρονεῖν αὐτὴν ἀναγκάζει. ****B** f. 301^b ad
κωκυτοῦ.

466 sqq. πῶς Ἐκάβη μὲν οὐ πίπτει, Ἀνδρομάχη δὲ τοῦτο πάσχει; **A** v. 431.
L f. 465^a.

3 πάντως, *ws in ras.*, B 6 τινυ β. αἰνὰ παθοῦσα L 7 ποτὶ L 8 τὸ post λέγει *ins. codd.*; omisi ὅσα τε B 10 ἐφθαρτο L 11 ἄνερ B, *άνερος* <ος spr. lin. addit.> L 15 τῆς περ L 17 post τόσση add. L: τὸ δὲ βεῖω παρὰ τὸ βαίνειν· ζῆται εἰς τὴν Ἰλιάδα τοῦ Z 18 A praemittit: ἀντὶ τοῦ θρήνου ἤκουσε, *tum ἐζήτηται δὲ κτλ.* 19 ῥητέον οὖν ὅτι ἡ προτέρα τοῦ ἀνδρὸς ἐπιζήτησις σωφρονεστέραν αὐτὴν ποιεῖ B

loco convenient, Aristarcheis (A A 474: ὅτι παιήονα οὐ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ καταλύσει λοιμοῦ ὕμνον) similia sunt, quam ut Porphyrio tribui possint. — Ceterum cf. cum iis quae h. l. edidimus † Vict. f. 415^b: πᾶς τὸν πολέμιον Ἀπόλλωνα ἄδει; ἢ ὡς Τρῶες Ἀθηνᾶν εὐμενίζονται τὸν θεόν· ἡ εὐρημα μὲν αὐτοῦ ὁ παιάν, οὐ πάντως δὲ εἰς αὐτὸν ὁ ὕμνος. μετὰ δὲ τὴν νίκην τοῦ δρᾶκοντος αὐτὸν ἐξεῦρεν.

6 sqq. Quaestio non tam de βεῖομαι, quod etiam Aristarchus βιώσομαι esse voluit (Hoffm., prol., p. 309), quam de verborum βίος, αἰῶν, βιοτή sim. (de βίος v. Plut. de poet. aud. 6) notione instituta esse videtur; quae quo loco oblato orta sit indagari nequit.

6. 7 Cf. Et. M. 196, 16; 198, 7.

18—20 Aristarchum sequitur adversus eos, qui dicerent ὅτι ἀσυμπαθῆς ἡ Ἀνδρομάχη ἐν τοσοῦτῳ θορύβῳ κατ' οἶκον ἀτρεμούσα κτλ., eadem ratione usum (Ariston. v. 440). — Cum schol. A schol. min. congruit.

21 sqq. Primum et secundum scholium ex eadem quaestione fluxisse, ex † Eust. X, p. 1278, 35 sqq., sequitur. Quod tertio loco posuimus verbo καί, quo incipit, cum iis cohaeret.

21—p. 260, 3 Cum schol. L schol. min. v. 431 congruit.

ῥητέον οὖν ὅτι ἐκείνη μὲν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον καὶ ἐκ προσαγωγῆς δε-
ξαμένη τὸ πάθος οὐχ ἠττήθη τῷ κακῷ τοσοῦτο, Ἀνδρομάχη δὲ ἀπρο-
δοκῆτως ἐμπεδὸν εἰκότως ἐπεκράτησεν.

B f. 300^b ad οὐ λειποψυχεῖ (ἢ Ἑκάβη) ὡς ἐθαῖ φόνων υἱῶν πολλῶν καὶ
v. 406. προαρξαμένη τῆς λύπης ἐν τῷ διώκεσθαι αὐτόν. τῇ δὲ Ἀνδρομάχῃ 5
ἀθρόον προσέπεσε τὸ πάθος.

B f. 302^a ad καὶ πῶς ἀποψύξασα ἐνεργεῖ; ἔστι δὲ σύνθηες Ὀμήρῳ τὸ ὀφειλό-
κρατὸς v. 468. μενον ἀπλῶς ἐρμηνεύεσθαι ἐν δυὶ περικοπαῖς ἐκφέρειν· αὐτὰρ ἐπὶ ἢ
L f. 466^a. πάντα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξης (α 293) ἀντὶ τοῦ ἔρξας τελευτή-
σῃς, ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆσας (Φ 537) ἀπῶσαντες 10
ἄνεσαν, τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας (B 4) ἀντὶ τοῦ ὀλέσας τιμήσῃ,
φθέγγεο καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι (K 67) ἀντὶ τοῦ φθεγγόμενος
ἄνωχθι γρηγορεῖν. οὕτως ἐκάπυσσε, τῆλε δ' ἔχεεν (X 467. 68)
ἀντὶ τοῦ χέεσα τῆλε ἐκάπυσσε. τινὲς δὲ ὡς τὸ θρέψασα τεκοῦσά
τε (μ 134). 15

B f. 302^b ad 487. ἕως τοῦ δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι (v. 499) ἀθετοῦνται
ἦνπερ. στίχοι ιγ', ὡς καὶ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς καὶ τῷ καιρῷ ἀνάρμοστοι·
Simil. Vict. ἀδολεσχίαν γὰρ ποιοῦσι τοσοῦτω προκύπτω περιεκείμενοι. ἀλλὰ ἦθος
f. 418^b. γυναικῶν ἄκρως ἀπεμιμήσατο· σύνθηες γὰρ γυναίξιν πολυλογεῖν ἐν τοῖς
πένθεσι καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῖς παισὶ πάθος κινεῖν. 20

Ψ

***B f. 304^b ad** 71. Πῶς ὁ μὲν Πάτροκλος λέγει· θάπτε με ὅτι τάχιστα,
θάπτε με. πύλας Ἀΐδαο περήσω, εἰπῶν δὲ καὶ τὴν αἰτίαν προστίθησι δι' ἣν
L f. 469^a, II.

1 καὶ ἐν παραγωγῇ L 2 τοσοῦτον L Ἀνδρομάχη δὲ ἀπρ. εἰσπεσοῦσα εἰκό-
τως τοῦτο πάχει L 7 καὶ ταῦτ' ἀποπνεύσας' ἐνεργεῖ L 10 ἄνεσαν τε BL
11 ὀλέσε L 12 φθεγγόμενος L 13 οὕτως κτλ. L om. ἐκάπυσσε B 14 ἐκάπ-
πυσσε B 20 ἐπὶ τοῖς πάθεσι πάθος κινεῖν B; *rectum Vict. suppeditat* (v. *infr.*
ad lin. 18) 21 λέγει ὅτι θάπτε με τάχιστα L

7 sqq. *Frustulum habet Vict. (f. 417^b): καὶ πῶς ἀποψύξασα ἐνεργεῖ; ἔστι δὲ — ἐν δυὶ περικοπαῖς ἐκφέρειν ταῦτα. — Ceterum conferendum, Aristarchum monuisse, v. 468 melius quam h. l. post v. 476 legi, neque tamen a librorum auctoritate discessisse (cf. Lehrs, Ar. p. 359. 60).*

16 sqq. *Scholium, quod Eust., p. 1281, 21 sqq., exscripsit, Pio grammatico Hiller (Phil. XXVIII, p. 111) tribuit, qua de re cf. Prolegg. III, 4. — Causas ἀθετήσεως melius Ariston, v. 487 attulit.*

18 sqq. *Postrema scholii verba Vict. ita exhibet: ἀλλὰ σύνθηες γυναίξιν φλυαρεῖν ἐν τοῖς πάθεσι καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῖς παισὶ πάθος κινεῖν.*

21 sqq. † H ω 187 *σώματ' ἀκηδέα κείται] καὶ πῶς μίγνυνται τοῖς νεκροῖς, τοῦ Πατρόκλου λέγοντος ἐν Ἰλιάδι· οὐδ' ἐμὲ πω μίσγεσθαι ὑπέρο ποταμοῖο ἐῶσιν; ἔστιν οὖν ταῦτα μὲν ἀληθῆ, ἐκεῖνα δὲ ψευδῆ, Ἀχιλλέως οὕτω φαντασθέντος. — Scholium Victor. (f. 422^b): πύλας Ἀΐδου· τὸν Ἀχέροντα· ἐκεῖ γὰρ εἰσὶν αἱ τῶν κολαζομένων ψυχαί, οὐ τοὺς περὶ Τιτυὸν εἶδεν Ὀδυσ-*

βούλεται ταφῆναι (τῆλέ με εἵργουσι ψυχὰι εἶδωλα καμόντων),
 ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα, ἀποθανόντων τῶν μνηστήρων πρὶν ταφῆναι, φησὶν
 Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήγιος ἐξεκαλεῖτο
 ἀνδρῶν μνηστήρων (ω 1. 2),

5 εἶτα ἄγει λαβὼν αὐτὰς εὐθὺς εἰς Ἄιδου, κάκει τοῖς περὶ τὸν Ἀγαμέ-
 μνονα ἐντυγχάνουσιν; εἰ γὰρ οἱ ἄταφοι τοῖς ἄλλοις οὐ μίγνυνται νε-
 κροῖς, ἐνταῦθα δὲ πλησιάζουσιν, μὴ ἐναντίωμα ἦ. λύεται δὲ τοῦτο ἐκ
 τοῦ προσώπου· τὰ μὲν γὰρ περὶ τοὺς μνηστήρας ὁ ποιητὴς ἀπεφήνατο,
 10 εἶτε ἀληθῶς οὕτως ἔχει· τὰ δὲ ἕτερα φαντασθῆναι φησι τὸν Ἀχιλλεῖα,
 εἶτε ἀληθῶς ἐπιστάντος αὐτῷ εἶτε καὶ ἄλλως τοῦτο νομίσαντα.

170. Quae ab Eustathio, p. 1294, 14, Porphyriana afferuntur
 e libro de Antro Nympharum, cap. 18, petita sunt.

259. Scholium quod h. l. in codd. BL legitur, de quo pauca ad
 p. 5, 5 sqq. attuli, re diligentius pensitata non h. l. sed Ω 221 eden-
 15 dum esse videtur.

269. διὰ τί Ἀχιλλεὺς ἐν τῷ τετάρτῳ ἀγῶνι πλείστον ἀποδίδωσιν I. f. 476^b, II.
 ἄθλον· τὰ γὰρ δύο τάλαντα τοῦ χρυσοῦ πλείον ἵππου καὶ γυναικός.
 * * * * ὅτι δὲ οὐκ ὀλίγον ἦν, σῆμα ὅτι ἐν Λιταῖς προτίθησι δέκα τάλαντα

7 μὴ in cod. B supra lin. manus recentior addidit, ἐναντιώμενον, om. μὴ, L
 9 φαντάζεσθαι L 10 ἐπιστάντα B αὐτὸν L νομίσαντος L 18 de la-
 cuna v. infra ad v. 16 sqq.

σεύς. ὁμοίως καὶ Ὅμηρος ἐκεῖνο Ἄιδην καλεῖ. ἴσως δὲ πρὸς τὸ πεῖσαι φαντάζει·
 πῶς γὰρ ἄταφοι μνηστῆρες διαβαίνουσιν; quod et cum schol. *BL et cum Por-
 phyrii libri περὶ Στυγός fragmento a Stobaeo (ecl. phys. I, 41, 53) servato
 similitudinem quandam habet, dubitari potest, utrum e Quaestione, quae nunc
 quidem exstat, aliunde additis nonnullis, excerptum sit, an res servaverit
 ab ipso Porphyrio allatas, quas alterum scholium abiecerit. Minore etiam veri
 cum specie huc referri potest solutio miro illo scholio, quo rationes ἀθετήσεως
 versuum ω 1—204 refutantur (MV ω 1, de quo optime Eust. ω, p. 1957, 18),
 inter plurimas allata: ἴσως διὰ τι καθάρσιον (ἄταφοι κατὰσιν), ἢ διὰ τὴν
 Ἑρμοῦ πρόνοιαν κηδομένου τοῦ Ὀδυσσεῶς διὰ τὴν συγγένειαν (II, p. 725,
 3 Dind.).

16 sqq. †B f. 308^b ad χρυσοῖο Ψ 269: πῶς τῷ τετάρτῳ πάντων μείζον δι-
 δωσι; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης μὴ εἶναι τὸ τάλαντον ὀρισμένον ποσόν, ἀλλὰ
 καὶ ἐπὶ ἥσσονος καὶ μείζονος λαμβάνεσθαι· νῦν μὲν γὰρ ὡς ἦττον ἵππου λαμ-
 βάνεται, ἐν δὲ ταῖς Λιταῖς ὡς μείζον. εἶχε δὲ ποτὲ μὲν ἑκατὸν δραχμὰς κτλ.,
 quae aliunde illata sunt. Eadem fere Vict. (f. 425^b), nisi quod post ἐν δὲ ταῖς
 Λιταῖς ὡς μέγιστον verba inserit: καὶ Ἀκρίνοὺς φησί· φᾶρος ἐνπλυνὲς ἢ δὲ
 χιτῶνα καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνεῖκατε (Φ 392), αὐτὸς δὲ ὡς μείζον
 δώσων· τὸ δὲ ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω (Φ 430). νῦν δὲ κτλ. E
 quibus, ut ex Eust., p. 1299, 48 sqq., qui eodem fonte usus esse videtur, quae
 in scholio Leid. lin. 18 exciderunt suppleri possunt. — Cum Aristotele Aristar-
 chus congruit, Ariston. Ψ 269: ὅτι οὐκ ἴσον τῷ καθ' ἡμᾶς τάλαντῳ καὶ παρὰ
 τοῖς ἀρχαίοις ἦν· ὡς γὰρ ἦσσαν τοῦ τρίποδος καὶ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ λέβητος
 τίθεται ... (ead. ap. Suid. v. τάλαντον).

Præter L χρυσοῦ πρὸς πολλῇ προικί (I 122). λύων οὖν ὁ Ἀριστοτέλης τὸ
 hinc etiam
 *B f. 23^b ad
 ἀτάλαντον
 B 169,
 L f. 30^a ibid.
 (L¹),
 *B f. 175^a ad
 ἀτάλαντος
 N 295 (B¹),
 L f. 279^a ibid.,
 II, (L²).
 χρυσοῦ πρὸς πολλῇ προικί (I 122). λύων οὖν ὁ Ἀριστοτέλης τὸ
 ἀτάλαντον οὔτε ἴσον φησὶ τότε καὶ νῦν εἶναι οὔτε ἀφωρισμένῳ
 σταθμῷ, ἀλλὰ μέτρον τι μόνον εἶναι, ὡς καὶ φιάλη κηρήματι
 ἀφωρισμένον οὐκ ἔχον σταθμόν, μέτρον δέ τι. καὶ τὸ ἀτάλαντον
 δὲ μέτρον τί ἐστι, πόσον δὲ οὐκέτι ἀφωρισμένον· διὸ καὶ τὸ ἀντικείμενον
 αὐτοῖς 5 ὑπερφιάλον καὶ ἀτάλαντον. ὥσπερ γὰρ τὸ ὑπερφιάλον τὸ
 πολὺ σημαίνει καὶ ἄμετρον, ὡς τῆς φιάλης ἐμέτρου οὔσης
 (ὑπερφιάλος γὰρ ὁ ὑπερβάλλων τῇ ἀμετρίας τὸ μέτρον τῆς φιάλης),
 οὕτω καὶ ἀτάλαντος ὁ ἐξηρημένος τοῦ μέτρου τοῦ κατὰ τὸ
 ἀτάλαντον. ὁ δὲ ἐκ τῶν ἀνίσων ἐκβεβηκῶς ἴσος ἂν εἴη.
 ὁ γὰρ οὐκ ἄνισος, οὗτος καὶ ἀτάλαντος, ὁ τὸ ἄνισον
 τῶν ταλάντων μὴ ἔχων, διὸ καὶ ἴσος. ὁ γὰρ ἐν ἄλλοις
 ἔφη ἴσος Ἐνυαλίῳ (X 132), τοῦτο δεδήλωκεν ἐν τῷ ἀτάλαντος
 Ἄρηι (e. c. B 627).

1 λύων ὁ Ἀριστ. (in marg. inter. adscripto Ἀριστοτελ) inc. B, λύων Ἀριστ.
 L¹; ab ὁ Ἀριστ. inc. B¹L² 1. 2 τὸ ἀτάλαντος L² 3 ὡς om. L φιάλην L¹
 3. 4 κηρήματι. — μέτρον δέ τι sec. Val. Rosei coniecturam (Ar. ps., p. 155) edidit;
 codd. οὐκ ante ἔχον om. et μέτρον δὲ οὐκέτι pro μ. δέ τι habent; deleuit haec
 verba inde a κηρήματι Thurot, rev. crit. 1870, p. 152 4 δὲ ante μέτρον om.
 L² 5 ποσόν BLL¹ 6 ὑπερφιάλος B¹L² καὶ ἀτάλαντος B¹LL² τὸ
 ὑπερφιάλος B¹L² 7 ὡς — οὔσης sec. L² edidit; ὡς τῆς φ. ἀμέτρου οὔσης
 BB¹L, ὡς τῆς φ. καὶ ἀμέτρου οὔσης ἐκτὸς L¹; μέτρου pro ἀμέτρου con. Thurot
 l. c. δὲ pro γὰρ L² 8 τὸ μέτρον τῆς φιάλης B¹L² 8.9 οὕτω καὶ ἀτάλαντον ὁ
 τὸ ἄνισον κτλ. lin. 11 L¹ 9 τοῦ κατὰ τὸ ἀτάλαντον μέτρου B¹L² 10 ὁ γὰρ
 οὐ (?) οὐκ ἄνισος L ὁ ante τὸ om. L 12 L¹ addit nonnulla a Porphyrio aliena

1 sqq. † Eust. I, p. 740, 18: ἰστέον δὲ ὅτι ἀόριστον, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις
 ἐρρέθη, τὸ ἀτάλαντον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καθὰ καὶ Πορφύριος καὶ ἄλλοι
 ἀπέδειξαν. Simil. id. B, p. 196, 33 sqq. et Ψ, p. 1299, 53. Cf. *B f. 74^b ad
 ἀτάλαντος E 576 (id. Lp f. 113^a ibid., aliis scholiis in ima columna postea, ut
 videtur, additum, c. 1. ἀτάλαντον Ἄρηα, cum text. cod. Lp ἀτάλαντον Ἄρηι
 habeat): τὸ ἀτάλαντον <om. haec verba Lp> ὁ μὲν Ἀριστοτέλης ἄλλως
 ἐξηγεῖται, καὶ εὐρήσεις τοῦτο ἔμπροσθεν ἐν τῷ N εἰς τὸν οὕτως ἔχοντα
 σίχον· ὡς φάτο Μηριόνης <μυριόνης Lp> δὲ θεῶν <θεῶν Lp> ἀτάλαν-
 τος Ἄρηι... Quibus verbis in codice archetypo, unde et B et Lips. pendent,
 legentes ad scholium versu N 295 adscribendum revocabantur; neque enim haec
 verba cum Roseo, Ar. ps. p. 155, Diogeniani lexico tribui possunt, nam ea quoque
 quae in scholio proxime sequuntur e Diodoro (v. Hultsch, script. metrol. rel. I,
 p. 156), neque, ut postrema, e Diogeniano fluxerunt. Talentum Homeri temporibus
 longe minoris quam postea pretii fuisse, ipso hoc versu (Ψ 269) commem-
 orato Poll. IX, 55 attulit.

6 sqq. Simil. Et. M. 780, 10: ... ἢ ὁ ὑπερβάλλων τῇ ἀμετρίας, ὡς τῆς
 φιάλης ἀμέτρου οὔσης.... † Epimer. ap. Cramer. An. Oxon. I, p. 421, 1: ὑπερ-
 φιάλον λέγουσι τὸ πολὺ καὶ ἄμετρον, ὡς τῆς φιάλης ἀμέτρου οὔσης, ἐξ οὗ καὶ
 ὑπερφιάλος λέγεται ὁ ὑπερβάλλων τῇ ἀμετρίας τὸ μέτρον τῆς φιάλης, quibus
 eadem quam codd. lin. 7 exhibent corruptela (ἀμέτρου) subest.

9 sqq. Aliter, sed iisdem exemplis allatis, verbi ἀτάλαντος notionem
 Porph. Θ 233 explicavit, ubi v. quae (p. 122, 11) attulimus, quibus addendus
 Eust. Ψ, p. 1299, 53: ὅθεν ἀτάλαντος κατὰ Πορφύριον ὁ ἀπεικίως τῷ τα-
 λάντῳ καὶ μὴ ταλάντων ἀνισότητι ἔχων, ἀλλὰ ἴσος.

296 sqq. ἀπεσέμνυνε τὴν ἵππον οὕτως αὐτὴν εὐγενίαις ὥστε καὶ **B** f. 309^a.
 δῶρον ἀστρατείας δοθῆναι. κρείττονα <κρείττον L> δὲ ἠγήγατο πολεμι- **L** f. 475^b.
 κῆν ἵππον ὑπὲρ ἀπόλεμον ἄνθρωπον Ἀγαμέμνων.

422. οὐ δεῖ δυσχεραίνειν, εἰ τῶν νῦν παιδευτῶν τοὺς πολλοὺς ***B** f. 312^a ad
 5 λανθάνει τινὰ τῶν Ὀμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα εἶναι ἀκριβέστα- ἀματροχιάς.
 τον καὶ πολυγράμματον Καλλιμαχον ἔλαθεν ἢ διαφορὰ τῆς ἀρματροχίας, **L** f. 479^a, **Π**.
 ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ῥ λεγομένην ἀματροχίαν. ἔστι δὲ ἀμα- **Vat.** Ζητ. δ'.
 τροχία τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὐδα·
 τρόχους γὰρ τοὺς δρόμους ἔλεγον, ἀρματροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἵχνος.
 10 ἄμφω δὲ παρ' Ὀμήρῳ κεῖται, τὰς δυνάμεις αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ ἐξηγη-
 καμένου. ὅτι γὰρ τὸ ἅμα τρέχειν δηλοῖ ἢ ἀματροχία, παρίστηεν ἐπὶ τοῦ
 Μενέλαου λέγων τῇ ῥ' εἶχε Μενέλαος ἀματροχίας ἀλεείνων (Ψ 422).
 ὑπελείπετο γὰρ διὰ τὸν ῥωχμὸν τῆς γῆς καὶ τὴν ῥῆξιν τὴν συνέμπτω-
 15 γῆγατο εἰπὼν αἰὲν ὁμοστιχάει (O 635). καὶ ἐπὶ τοῦ Εὐμαίου δὲ
 ἔχομένου τῆς τροφοῦ καὶ συμβαδίζοντος μετὰ δρόμου αὐτῇ φησι
 (o 450. 51).

(**B** et **L**) 4 **L** in lemm. τῇ ῥ' εἶχε Μενέλαος ἀματροχίας ἀλεείνων εὐ-
 παιδεύτων **Cobet**, **Mnem.** X, p. 400, probante **Schneidero**, **Call.** II, p. 402 6
 καλλιμαχ' (αχ in ras.) **B** ἀρματροχίας **L** 9 τρόχων **B** 10. 11 ἐξηγησάμε-
 νος **L** 11 ἢ om. **L** 13 ῥωχμὸν (β e λ facta) **L** 15 ὁμοστιχάει **L** 16
 μετὰ δρόμου propter βάδην (p. 264, lin. 3) delet **Kammer**, p. 112 αὐτῇ **B**

(**Vat.**) 4 εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν παιδευτῶν 5. 6 ἀκριβέστατον καὶ
 πολυπ...στατον. 7 ἄμ. τροχίαν **V**¹, ἀματροχ in marg. **V**² 9 τρόχ.. γὰρ **V**¹,
 τρόχους **V**² in marg. 10 αὐτῶν 11 ἢ om. ἀματροχίαν **V**¹, ἀματροχία
V² 12 ἀματροχίας ex ἀματροχίαν mut. **V**² 13 καὶ τὴν ῥῆξιν om. 14
 φυλασσόμενος τοῦτο δὲ μεταλ. 15 εἰπὼν om. ὁμοστιχέει ex ὁμοστιχίδει
 mut. **V**² 16 ἔχομένου ἤδη τροφῆς **V**¹, τῆς τροφῆς in marg. **V**² κυμβ.
 τῇ μητρὶ φησὶ

1—3 *Extrema h. schol. verba certe huc pertinent; eadem enim fere (inde
 a lin. 2 κρείττονα δὲ) ap. Plutarchum, de aud. poet. cap. 12 (p. 32 F), ita le-
 guntur, ut ad Aristotelem recurratur: ὀρθῶς δὲ γε ἐποίησεν, ὡς Ἀριστοτέ-
 λης φησὶν, ἵππον ἀγαθὴν ἀνθρώπου τοιοῦτον προτιμήσας, quae a Val. Roseo,
 Ar. ps. p. 177, inter fragmenta ἀπορημάτων Ὀμηρικῶν relata sunt. Quod si
 recte factum esse cum Heitzio, verl. Schrft. d. Arist., p. 274, statueris, veri sane
 simile est, scholium quod edidimus e Porphyrio fluxisse, e cuius solo opere frag-
 menta illa Aristotelea in scholiorum codices pervenerunt (cf. Prolegg. III, 2. 3).
 Ex eodem fonte sumtum esse videtur schol. A v. 297: χρησιμώτερον γὰρ ἐνόμιζε
 πολεμικὸν ἵππον ἢ ἀστράτεον ἀνδρα λαβεῖν (cf. Eust. p. 1303, 10). — Vict.
 (f. 426^b) duo scholia habet: ἀπεσ. τ. ἵππον· δῆλον γὰρ ὅτι οὕτως ἦν εὐγενής,
 ὥστε καὶ λύτρον ἀστρατείας δοθῆναι: — Ἐχέπωλος τυράννος Σικωνίως τις
 ἦν ὑπὸ Ἀγαμέμνονα. κρείττον δὲ ἦγ. πολεμιστὴν ἵππον κτλ.*

6 *Grammaticorum locos utrumque verbum confundentium v. ap.
 Schneider. l. c., p. 403.*

7 sqq. † **Et. M.** 145, 14 sqq.

11 sqq. Cf. **Ammon.** de diff. voc. p. 11.

παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἔηος ἐνὶ μεγάροισι ἀτιτάλλω,
κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε,
τουτέστιν ἤδη μοι ἔξω συντρέχειν δυνάμενον καὶ βάδην σὺν ἔμοι
πορευόμενον, οὐκ ἐπικολπίδιον·

ἡ δέ με χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε (ο 465). 5
ἀματροχία μὲν οὖν οὕτως. μετὰ δὲ τοῦ ῥ ἀματροχία ὅτι τὸ ἀπὸ τῶν
τροχῶν δηλοῖ, αὐτὸς πάλιν παρίστηι λέγων·

οὐδέ τι πολλῇ
γίνετ' ἐπιςσώτρων ἀρματροχίη κατόπισθεν
ἐν λεπτῇ κονίη (Ψ 504). 10

διὰ γὰρ τὸ λεπτόν καὶ ὀλίγον τῆς κόνεως μὴ πολὺ γίνεσθαι τὸ τῶν
ἐπιςσώτρων ἴχνος φησίν. ἐξηγήσατο δὲ πῶς γίνεται ἴχνος, ὅτι λειπό-
μενον ὀπίσω τοῦ ἱεμένου εἰς τὸ ἔμπροσθεν. ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλι-
μαχὸς φησίν (fr. CXXXV)·

ἀλλὰ θεόντων 15

ὡς ἀνέμων, οὐδεὶς εἶδεν ἀματροχίας.

βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴχνος διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέ-
μους· ἀματροχία δὲ οὐ δηλοῦσι τὰ ἴχνη τῶν θεόντων ἀρμάτων, ἀλλ'
αἱ μετὰ τοῦ ῥ λεγόμεναι ἀρματροχίαι.

B f. 312^b ad 451. καὶ πῶς ἐκτός ὄντας ἀγῶνος ὁ ἀγωνοθετῶν Ἀχιλλεὺς δια- 20
ἐκτός ἀγῶνος. λύει (v. 491); ἴσως οὖν αἰσθόμενος διαπληκτιζομένων ἀναστὰς κω-
λύει

A c. l. οἰοίμ' ἵπποισι 638. 39. . . . Ζητεῖται γὰρ τί ἐστὶ τὸ πλήθει πρόσθε βαλόν-
πλήθει πρόσθε τες, καὶ ὁποῖοί τινες ἦσαν τὴν φύσιν, ὡς λέγεσθαι ἐπ' αὐτῶν οἱ δ'
βαλόντες.

(B et L) 1 ἐοῖο L 2 ἀματροχοῦντα L 3 ἦδη μοι corr. Bkk., ἴδοιμι
BL 7 τρόχων B 8 πολλὰ L 9 γίνετ' ἐπὶ σῶτρων L ἀρματροχίη BL
13 ἱεμένου L 18. 19 ἀλλὰ μετὰ L

(Vat.) 1 ἔηος μεγάροισιν 4 post ἐπικολπίδιον ins. ταῦτόν δὲ τῷ ἀμα-
τροχόωντα θύραζε τὸ 6 ἀματροχία σὺν οὕτως, ἀρμαχία (sic) δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ τῶν
τροχῶν ἴχνος δηλοῖ αὐτὸς πάλιν κτλ. 8 οὐδ' ἄρα πολλῇ 9 γίνεται 12 δὲ
καὶ πῶς γίνεται τὸ ἴχνος 19 λεγόμενα

14 sqq. In Callimachi versu, quem Porphyrius prave intellexerit, non signifi-
ficari vestigia, sed collisionem rotarum, Schneider contendit ad Callim. l. c.
Alios aliter Callimachum defendisse idem attulit.

20—22 Scholium quaestionis nomine vix dignum in cod. L (f. 479^b) cum
scholio coniunctum est, quod B ad versum qui antecedit retulit: ἀγωνιᾷ <γὰρ
ins. B> διὰ τὸν φίλον, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὴν περιωπὴν ἀνεισιν, ὡς σκοπήσων
ὁ συμβαίνει, unde καὶ illud (lin. 20) explicatur.

23 sqq. Antecedunt in cod. verba σεσημείωται ὁ τόπος πρὸς τὰ περὶ τῶν
Μολιονιδῶν ζητούμενα, quae Aristonico tribuit Friedlaender, p. 335 (cf. Lehrs,
Ar. p. 176, qui p. 265, 8 sqq. tantum attulit, neque ita ut pro Aristoniceis ha-
huisse videatur). Pro eorum quae edidimus origine Porphyriana non solum
universa scholii indoles pugnat, sed etiam συνήθεια illa lin. 9 commemorata
(cf. e. c. p. 21, 23). Quae autem praeterea in scholiis de Molionidis quaeruntur,
ita comparata sunt, ut inter Porphyrii ζητήματα referri vix possint, schol. dico

ἄρ' ἔσαν δίδυμοι, τίς τε τῆς ἀρματηλασίας ὁ τρόπος, καὶ τί τὸ τῆς
 νίκης αἴτιον. Αὐτόδωρος μὲν οὖν ὁ Κυμαῖος τὴν μὲν φύσιν αὐτῶν,
 οἷα τίς ποτέ ἐστιν, οὐ προσποιεῖται, τινὰς δέ φησι λέγειν ὅτι ἄρματα
 πλείονα καθῆκαν εἰς τὸν ἀγῶνα, οἷς ἐνεπόδιζον τὰ τῶν ἀντιπάλων,
 5 καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες. ἄλλοι δέ φασι πρὸς
 τὴν ἄφρασιν τῶν ἀρμάτων συνηγωνίσθαι τοῖς Ἄκτορος υἱοῖς τοὺς ἀθλο-
 θεοῦντας, διόπερ ἀφήκαν πολὺ προλαβεῖν τὰ τούτων ἄρματα, καὶ
 τουτέστι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες. Ἀρίσταρχος δὲ διδύμους
 ἀκούει οὐχ οὕτως ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἷοι ἦσαν καὶ οἱ
 10 Διόσκοροι, ἀλλὰ τοὺς διφυεῖς, δύο ἔχοντας σώματα, Ἡσιόδω (fr. XCIX)
 μάρτυρι χρώμενος, καὶ τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλοισι. οὕτως γὰρ καὶ
 τὸ λεγόμενον ἐπ' αὐτῶν σαφηνίζεσθαι ἄριστα· ἀναστάντος γὰρ δὴ τοῦ
 Νέστορος ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτοὺς ἀναστῆναι, εἶτα τὸν μὲν Νέστορα
 λέγειν ὡς οὐ δίκαιοι εἶεν ἀγωνίζεσθαι παρηλλαγμένοι τὴν φύσιν ὄντες·
 15 ὁ δὲ δῆμος συναγωνίζοιτο αὐτοῖς, καὶ λέγοι ὡς εἶεν εἰς ἀμφοτέροι καὶ
 διὰ τοῦτο ὀφείλοισιν ἑνὸς ἐπιβαίνειν ἄρματος ἅτε δὴ συμπεφυκότες,
 καὶ κρατοῖέν γε οἱ πολλοί, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πλήθει πρόσθε βα-
 λόντες.

824. 25. διὰ τί προκρίνει Αἴαντος; διὰ τὴν στάσιν· θρασύς γὰρ **B** f. 320^a ad
 20 ὦν οὐκ ἂν ἠνέσχετο, ἢ καὶ ἔτι πολεμησῆαι ἠθέλησεν. δῶκε μέγα.

2 ἀντόδωρος cod.; corr. Vill., An. II, p. 173 not.; Ἀπολλόδωρος quidam Κυμ.
 apud Clem. Alex., strom. I, p. 133, affertur 12 v. infr. ad lin. 8—12

Leid. f. 249^a ad A 750: ἀπορία. ἐπεὶ Ὅμηρος οὐδέ τινα ἀπὸ τῆς μητρὸς ση-
 μαίνει, πῶς ἐνταῦθα λέγει Μολιόνης <corr. e Μολιῶνης> παῖδες; λύσις. δητέον
 οὖν ὅτι Μολιόνε ἀντὶ τοῦ πολεμικοῦς, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολύνσεως,
 καὶ οὐχ ὡς νεώτεροι ἀπὸ μητρὸς, et Vict. (Bkk.) A 709: καὶ πῶς κοινῶνται (ὁ
 Νέστωρ) παρ' ὀλίγον αὐτοῦς λαβάν; ἢ ὅτι τερατώδεις τινεὶ ἦσαν, ὡς Ἡσίοδος,
 ἄμφω ἐν ἐνὶ σώματι ὄντες, ὡς δὲ τινεσ, ἐκότεροι δύο σώματα εἶχον. Illud
 enim sine ullo dubio e scholio alius generis (v. A v. 709 vel schol. min. v. 750)
 ita excerptum est, ut quaestionis forma extrinsecus accesserit; neque alteri
 (Vict.), cuius neque reliqui codices neque Eustathius vestigium servaverunt,
 plus fidei tribuerim. — Ceterum iisdem, quae h. l. edidimus, Eust. Ψ, p. 1321,
 22 sqq., usus est, apud quem Quaestionis forma non comparet.

8—12 Aristarchum (de quo v. Lehrs, Ar. p. 176) verba πλήθει πρόσθε
 βαλόντες Eust. (lin. 26) ita interpretatum esse intellexit, ut significarent: διὰ
 πλήθος, τουτέστι διότι δίδυμοι ἦσαν. Cui rei suffragari videtur schol. min.
 h. l., quod inter excerpta retuleris: πλήθει πρόσθε βαλόντες] ἦτοι τῶν χειρῶν
 ἢ τῶν ἀρμάτων, ἢ τῶν συναρουμενων αὐτοῖς θεατῶν τῶν πλήθει ἐμὲ νικήσαν-
 τες. διφυεῖς γὰρ καὶ ἀνὰ τέσσαρας χεῖρας ἔχοντες ἵστοροῦνται. Quae si recte
 se habent, post ἄριστα (lin. 12) lacuna statuatur necesse est.

19. 20 Scholium misere decurtatum suppleri posse videtur e schol. Vict.
 (f. 437^a) vix pluris faciendo, quod ad Pium Hiller, Phil. XXVIII, p. 112, retulit:
 οἱ δὲ ὅτι διαλυμένων αὐτῶν ἰδίᾳ Ἀχιλλέως γενέσθαι τὰ ὄπλα, ὥσπερ ἐπὶ
 τῆς πάλης <πλάμης cod.>. ἐπειδὴ οὖν ἐκείσε ἐδωρήσατο Αἴαντι, νῦν Διομήδει.
 — Aristarchum, Aristophanem secutum, versus obelo notasse, schol. A docet
 (cf. Vict.).

- B f. 320^a ad** 826. . . . διὰ τί δὲ μὴ ποιεῖ καὶ δευτερεῖα; ὅτι μὴ μέγα ἦν τὸ κατόρ-
θῆκε. θωμα, ἀλλὰ καὶ μεμπτός ὁ ἀπολειπόμενος, ὁ δὲ νικήσας εἶχε τὸν κόλον
L f. 490^b. διὸ οὐδὲ δευτερεῖα τίθησιν· οὐ γὰρ ἦν αὐτὸν διαιρεῖν. ἦ
Viet. f. 437^b. ὡς καταφρονητικοῦ ἀσκήματος καὶ μὴ ἔχοντος ἐνάρετον ἐπίδειξιν.
- B f. 321^a ad** 859. καὶ πῶς φησιν Ὀδυσσεὺς οἶος δὴ με Φιλοκτῆτης ἀπε- 5
ῤρτο. καίνυτο τόξῳ (θ 219); πρὸς τοὺς ἀγνωρίστους καυχᾶται, ὡς καὶ τὸ
 δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλος οἰστῷ (θ 229).
- *B f. 321^a ad** 862 sqq. τί λέγει ἐν τούτοις τοῖς ἔπει ζητήσιεν ἄν τις·
πρῶτος v. 862. Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρω λάχεν, αὐτίκα δ' ἰὸν
L f. 492^b, II. ἦκεν ἐπικρατέω 10
- καὶ τὰ ἐξῆς μέχρι τοῦ ἀτὰρ δὴ οἰστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυεν
 (v. 862—71). οἱ μὲν ἔφασαν σπεύδοντα τὸν Μηριόνην ἐλκύσαι τὸ
 τόξον τὸν οἰστὸν ἔχοντα πάλαι ἐγκείμενον, δηλονότι ἐνηρμοσμένον τῇ
 νευρᾷ· σημαίνει γὰρ διὰ τούτων ὅτι τοξεύοντος τοῦ Τεύκρου εἰστήκει 15
 ὁ Μηριόνης κρατῶν τὸ τόξον ἐντεταμένον, ἡρμοσμένον ἔχων τὸν οἰστὸν 15
 πάλαι ἐν τῇ νευρᾷ· τότε δ' εἴλκυσε τὴν νευράν, ὡς ἴθυε βέλος. ἦ
 οὖν τοῦτο λέγει, ἦ ὅτι τὸ τόξον μὲν ἦν ἐν, ὡς ἐμελλε τοξεύειν, βέλη
 δὲ δύο, ἑκατέρῳ ἐνὸς δοθέντος. τὸν μὲν οὖν οἰστὸν κατεῖχε πάλαι ὁ
 Μηριόνης, ἕως ἴθυεν ὁ Τεῦκρος καὶ ἐτόξευε λαχῶν πρῶτος· ἐπεὶ δ'
 ἀπετόξευσε καὶ ἀπέτυχε, σπερχόμενος ὁ Μηριόνης ἐξείλετο τὸ τόξον ἐκ 20
 τῆς χειρὸς τοῦ Τεύκρου· τοῦτο γὰρ παρίστηι τὸ
 σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
 τόξον, ἀτὰρ δὴ οἰστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυεν,
 [ἐνηρμοσμένον τῇ νευρᾷ ἐξείρυσε τόξον, ὡς ἴθυε τὸν οἰστὸν· εἶχε 25
 πάλαι δηλονότι ἐνηρμοσμένον τῇ νευρᾷ]. ἀντιδιαρεῖ γὰρ τί μὲν κατεῖχε 25
 πάλαι ὁ Μηριόνης καὶ τί ὕστερον ἔλαβε· τὸν μὲν γὰρ οἰστὸν εἶχε
 πάλαι ὡς ἴθυε. πῶς οὖν πάλαι; τοσοῦτόν φησι χρόνον ὡς ἴθυεν ὁ
 Τεῦκρος πρῶτος τοξεύων. τὸ δὲ τόξον ἐξείρυσε χειρὸς, ὃ οὐ κατέσχευεν
 αὐτός, τῆς τοῦ Τεύκρου. σπερχόμενος δὲ διὰ τὸ ἀρπάζοντι ἑοικέναι,
 διὰ τὸ τάχος τῆς πετομένης περιστερᾶς. 30
870. ad v. 862 sqq.

10 ἦκεν ἐπ. om. L 12 οἱ μὲν ὡς ἔφασαν L 14 σημαίνει L 15 ἐντε-
 ταμένον L 17 ἐν pro ἐν codd.; corr. Vill. 22 ἐξείλκυσε L 23 αὐτὰρ
 οἰστὸν ἔχον L 25 ἐνηρμοσμένον L 27 φησὶ τοσοῦτον L

5 sqq. Vestigia eiusdem quaestionis quamvis pessime habita inesse videntur schol. T (p. 114) θ 229: δουρὶ δ' ἀκοντίζω] κακῶς, φησὶν, ἑαυτὸν ἐπαινεῖ. οἱ μὲν γὰρ ἐπαινοῦντες ἑαυτοὺς οὐδὲ θεῶ παραχαρήσειαν ἄν. οὗτος δὲ τί φησὶν <φρασι cod.>; οἶος <οἶος cod.> δὴ με Φιλόκτητος <sic>. καὶ πάλιν θρᾶς <i.e. ἀνδράσι, θ 223> δὲ προτέροιαι ὁ Δημόδοκος δὲ ἦδεν

17 sqq. † B f. 321^a ad σπερχόμενος v. 870 (eadem fere Viet. f. 438^b): ἐπειγόμενος ἀπέσπασε τῆς χειρὸς τοῦ Τεύκρου τὸ τόξον· ἐνὶ γὰρ ἡγωνίζοντο τόξῳ, ὡς ἐνὶ δίσκῳ. οἰστὸν γὰρ, ἐξ ὅτου ἐκεῖνος ἐτόξευε καὶ ἐπὶ τὸν σκοπὸν ἴθυεν, οὗτος ἀναλαβὼν κατεῖχεν (cf. Eust. p. 1324, 10). Aristarchum similiter esse locum interpretatum, Didym. schol. A v. 870, 71 docet.

Ω

15. 16. Διὰ τί ὁ Ἀχιλλεύς τὸν Ἔκτορα εἶλκε περὶ τὸν τάφον τοῦ **B f. 322^a ad Πατρόκλου, παρὰ τὰ νενομισμένα ποιῶν εἰς τὸν νεκρὸν; ἢ παρανο- Ἔκτορα. L f. 493^a, II. M(osqu., in Syntip. ed. Matthaiana) p. 87, II.

μοῦσι τὰ αὐτὰ οὐχ οἱ ἀμυνόμενοι ἀλλ' οἱ ἄρχοντες, ὁ δὲ Ἔκτωρ πρό-
 5 Ἔκτορος περὶ Πατρόκλου; τερτος ἐνεχείρησε λωβήσασθαι τὸν Πάτροκλον τοιαῦτα. τίς γὰρ ἡ γνώμη

μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ

ἐλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἔθυμὸς ἀνώγει

πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς

(C 175—77). εἶλκυσταί τε πρότερος Πάτροκλος διὰ τὴν τῶν Τρώων

10 περὶ τὸν νεκρὸν προθυμίαν·

ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοεῖην

λαοῖσι δοίη τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῆ·

δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσι

κυκλός, ἄφαρ δὲ τε ἰκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφῆ,

15 πολλῶν ἐλκόντων, τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρό·

ὡς οἷ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

εἶλκον ἀμφότεροι (P 389—95)·

καὶ πάλιν·

Ἔκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,

20 ἔλχ', ἴν' ἀπ' ὤμοισιν κεφαλὴν τάμοι (P 125. 26).

ἐκείνων οὖν λευκότην τὸν νόμον, οὕτως ἐχρήσατο αὐτοῖς Ἀχιλλεύς·

ὅταν γὰρ βουλόμενός τις κωλυθῆ, ἐκείνος μὲν πεποίηκεν, ἀλλ' ὁ πά-

σχων οὐδὲν πέπονθε. Πάτροκλος δὲ φθάσας περιεἶλκυσται γυμνὸς ἐν

τῷ πεδίῳ διὰ πρόφασιν τῶν προθεμένων αἰκίεσθαι τὸ σῶμα, ὥστ'

25 ἀπολαμβάνοντι ἕοικεν ὁ Ἔκτωρ ἃ δέδρακεν, οὐ μὴν πάσχοντι τὰ παρά-

νομα. καὶ φιλανθρωπότερόν γε, ὅτι μόνον ἃ δρᾶσαι δεδύνηται πέπον-

1 M in loemm. ἔλκεσθαι διὰ — Ἀχιλλεύς evan. L 2. 3 ἢ παρανο evan. L 4 ἀνεχείρησε codd.; corr. Vill. 4. 5 τὸν Πάτρο. γὰρ ἡ γνώμη Ἔκτο. . . L 5 περὶ Πάτροκλον M 7 post μέμονε L sign. schol. finiti, tum septem fere litterae evanuerunt, deinde pergitur δὲ ἔθυμὸς κτλ. 8 ἀνασκολόπεσσι LM 9 Πάτροκλος — τὴν om. L 12 δοίη τανύειν με evan. L 14 δὲ τ' ἰκμάς BLM δύνει — ἀλοιφῆ evan. L τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρό L, in quo reliqua desiderantur 19 ἀπηύρα B, ubi inter hoc verbum et ἔλχ' rasura decem vel undecim litterarum 24 διὰ τῶν πρόφασιν προθεμένων conī. Kamm., p. 113 26 δρᾶσαι B

1 sqq. Vitio vertit Homero h. l. Plato, Resp. III, p. 391 B, quo in refutando Proclus (ad Plat. Remp., p. 391 ed. Basil.) Porphyrii solutione usus est (cf. ad p. 268, 10, et Prolegg. III, 2. 3).

18 sqq. † B f. 233^b ad τὸν δὲ νέκυν P 127 (id. L f. 371^b, Vict. f. 325^b): εὐλογον προκατασιενάξει τὴν εἰς τὸν Ἔκτορα αἰκίαν, λέγων ὅτι αὐτὸς ταύτην διασθεῖναι περὶ τὸν Πάτροκλον ἔσπευσεν, cf. † Eust. P, p. 1098, 26 sqq., τοὺς τῶν Ὀμηρικῶν ἀποριῶν λυτικούς afferens, cf. id. Σ, p. 1136, 52 sqq.

θεν, οὐχ ὅσα δὲ δρᾶσαι διενόηθη. ἔστι δὲ λύειν, φησὶν Ἀριστοτέλης (fr. 158 Acad. Ber.), καὶ εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἀνάγοντα ἔθη, ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν τῇ Θετταλίᾳ περιέλκουσι περὶ τοὺς τάφους.

**B f. 300^b ad

ἐκ δίφροιο
X 397.

A c. l. ἐκ δίφροιο δ' ἔδθησε.

L f. 464^b ibid.

Lp f. 311^a ibid.

Cf. schol. min.

διὰ τί Ἀχιλλεὺς θανόντα κύρει τὸν Ἔκτορα; λέγομεν οὖν, ὅτι οὐ δι' ὠμότητα, ὅς γε καὶ Ἠετίωνα φονεύσας οὐκ ἐκύλησεν, ἀλλὰ σὺν 5 αὐτοῖς τοῖς ὄπλοις ἔθαψεν (Z 417), ἀλλ' ὅτι πρότερος ὁ Ἔκτωρ εἰς τὸν Πάτροκλον ἀεικέα μήσατο ἔργα, οἷα καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ·
κεφαλὴν δέ ἐ θυμὸς ἄνωγε

πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρήσ (C 176. 77)· παρανομοῦσι δὲ οὐχ οἱ ἀμνύμενοι ἀλλ' οἱ ἄρξαντες. ὁ 10 δὲ Καλλιμάχος φησιν, ὅτι πατριὸν ἐστὶ Θετταλοῖς τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας κύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους· Cίμωνα γάρ φησι Θετταλὸν τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου κύραι ἀποκτείναντα Θρασύλον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀψάμενον τοῦ νόμου πρῶτον· τὸν γὰρ φονέα ἐξάσαι τοῦ δίφρου καὶ περὶ τὸν τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἔλ- 15 κειν, φησὶν, ὁ νόμος ἐκέλευεν. ὅθεν καὶ Ἀχιλλεὺς ὡς Θετταλὸς πατριῦ ἔθει τοῦτο πεποίηκεν.

1 δρᾶσαι BM 2 ἀνάγοντα conieci; ἀνάγων codd., ἀνάγειν V. Rose, Ar. ps., p. 169 3 post τοὺς τάφους excidisse τοὺς νεκροὺς αὐτ τοὺς φονευθέντας coni. Matthaei 4 L praeserpt. ἀπορία κύζει τὸν Ἔκτ. L καὶ λέγομεν ὅτι ALp λύσις. λέγομεν ὅτι οὐ διωμολόγηται ὅς γε καὶ Ἠετίων φονεύς οὐκ κτλ. L 5. 6 ἀλλ' αὐτὸν σὺν τοῖς ὄπλ. Lp 6 πρότερον B 8 ἐ om. ABL δέ γε Lp 9 ἀνὰ σκολόπεσι ταμών θ' ἀπαλῆς κτλ. L, ἐπὶ σκολόπεσι ταμόνθ' ἀπ. ὑπὸ δειρήσ A 11 Θεσσαλοῖς A 12 φονεῖς Lp 12—17 Cίμωνα — πεποίηκεν e cod. Lips. dedi, nisi quod Cίμόν, quod ibi legitur, cum schol. A et schol. min. et schol. Ovid. (v. infra ad v. 10 sqq.) in Cίμωνα, κύραι in κύραι, Θράσυλον in Θρασύλον mutavi, τοῦ post περὶ τὸν (lin. 15) et v. τάφον (ibid.), quae exciderunt, inserui, et φησὶν quod ante ἔλκειν legitur transposui. Eadem BL ita exhibent: Cίμὸς γάρ φησι Θετταλὸς <Θεσσαλὸς L> τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μηδίου κύραι ἀποκτείναντα Θράσυλον <κτείναντα κύραι Θράσυλον L> τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄψασθαι τοῦ νόμου πρῶτον. τοῦτον γάρ ἐξάσαι τοῦ δίφρου τὸν φονέα καὶ περὶ τὸν τοῦ тет. τάφ. ἔλκειν. ὡς Θεσσαλὸν οὖν καὶ τὸν Ἀχ. πατρ. ἔθ. καὶ τοῦτο ποιῆσαι καὶ δῆσαι τὸν Ἔκτορα, A autem ita: Cίμων γάρ φησι τοῦτον ἐξάσαι τοῦ δίφρου τὸν φον. καὶ περὶ τὸν τοῦ тет. τάφ. ἔλκειν, ὅθεν καὶ τὸν Ἀχ. ὡς Θεσσαλὸν πατρ. ἔθ. τοῦτο ποιῆσαι

• 1 Aristotelis memoria an e Θεσσαλῶν πολιτεία hausta sit dubitavit Heitz, verl. Schr. d. Arist., p. 275; ad Ἀπορήματα V. Rose, Ar. ps. p. 169, retulit.

10 sqq. Proclus ad Plat. Remp. l. c., qui hac solutione integra etiam tum usus est (respexit enim non solum h. l., sed etiam ea quae alterum scholium affert), e Callimacho versus attulit *πάλαι δ' ἔτι Θεσσαλὸς* <Θεσσαλὸν Procl.> *ἀνήρ ἔυστάζει φθιμένων ἀμφὶ τάφον* <Blomf.; *τύμβον* Procl.> *φονέας*. Ad Aetia Schneider retulit (fr. 466), cuius rationibus clausula scholii qualem e cod. Lips. h. l. constituimus non obstat. Ex eodem Callimachi loco schol. Ovid. Ib. 329 (p. 465 Merk.) petittum esse: Callimachus dicit Eurydamantem et Thrasylum inimicos fuisse, Eurydamantem vero a Simone Larissaeo circa tumultum Thrasylli raptatum esse, Schneider (p. 281. 627) recte monuit.

22. Schol. de v. ἀεικίζειν et sim. notione v. in extr. opere (Ζητ. 35).

73. ψευδές τοῦτο. τάχα οὖν φησιν ὅτι ὡς μήτηρ συμπάρεστιν αὐτῷ τῷ νεκρῷ Ἀχιλλεύς. ἢ ὑπερβολικῶς τοῦτο εἶπεν ἀπὸ τοῦ συν-
εχῶς αὐτὴν ἐκέεισε φοιτᾶν. B f. 323^b ad
μήτηρ.
Vict. f. 442^a.

5 81. v. ad p. 164, 12 sqq.

117. τὸ δὲ ἐφῆσιν οὐκ ἔστιν ἐπιπέμψω ἀπλῶς, ἀλλ' ἔστιν ἐντο-
λὰς αὐτῇ δοῦς πέμψω. τίς δὲ ἡ ἐντολή; λύσασθαι φίλον υἱὸν
ἰόντ' ἐπὶ νῆαυς Ἀχαιῶν· ἐφετμὴ γὰρ ἐντολή, παρὰ τὸ ἐφίεσθαι
γεγονυῖα, ὃ ἔστιν ἐντέλλεσθαι· ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ ἐφιεμένος
10 τὰδε εἶρω (v 7), ὡς εἰ ἔλεγεν ἐφετμὰς ποιούμενος. *B f. 323^b.
M p. 99, II.

130. ἀθετεῖται· ἀνοίκειος γὰρ ἦρωι καὶ θεῷ. ἴσως διὰ τὸ πολλοὺς
ἀντ' αὐτοῦ κτήσασθαι ἐκγόνους. ἢ τάχα ὑποκλέπτουσα αὐτὸν τοῦ πέν-
θους ταῦτά φησι. συγκοιμάται οὖν Βριχηίδι μετὰ ταῦτα (v. 675). Vict. f. 443^a.

172. ad Ζητ. ιζ'.

15 221. Ὀμηρος, ὁπότεν τὸ γένος προεῖπη καὶ τὸ συνεκτικόν τινων, ἐπιφέρειν εἶθε καὶ τὰ περιεχόμενα εἶδη, οὐ μέντοι διὰ τοῦ διαζευκτι-
κοῦ συνδέσμου, ὃς οὐκ ἔστι συναγωγός, διὰ δὲ τοῦ συμπλεκτικοῦ καὶ
ἀναφορικοῦ καὶ ὑπάρχειν πάντα σημαίνοντος, ὡς περ ἐν τούτοις· νηῶν
δ' ἔκφερ' ἄεθλα (Ψ 259)· τὸ γενικὸν τοῦτο· τὰ δὲ εἶδη· *B f. 308^b ad
ἄεθλα Ψ 259.
L f. 474^a ibid.,
II.

3. 4 ἢ — φοιτᾶν, quae B om., e Vict. add. 6 scholium *B scholio manus
prioris ad Ἴριν v. 117 relato: ἐντελουμένην αὐτῷ τὰ περὶ τούτου τὴν Ἴριν ἀπο-
πέμψω, signo scholii finiti eraso, subiunctum est, quae re dē illud, quo M caret,
explicatur 15 BL inc.: ἐκ τούτου δείκνυται <ὁ L> Ὀμηρος κτλ. (v. infr. ad
h. v.) 16 διὰ τούτου διαζ. L

2—4 Versus 71—73 ab Aristarcho reiectos fuisse, ὅτι ψεῦδος περιέχου-
σιν· οὐ γὰρ διὰ παντὸς συνδιατρέβει αὐτῷ ἡ Θέτις, Ariston. docet. — Schol.
h. l. editum ad Pium Hiller, Phil. XXVIII, p. 114, retulit.

6 Cf. Hes. v. ἐφίημι: ἐφίεναι κελεύω, ἐπιτρέπω. — Dissentit Eust. Ω,
p. 1341 extr.: τὸ δὲ ἐφῆσω ἐνταῦθα μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω κέεται· ἀλλαχοῦ
δὲ δύναται ἴσον τῷ ἐντελοῦμαι.

11 sqq. Aristarchus v. 130—32 obelo notavit, ὅτι ἀπροεπὲς μητέρα νῆω
λέγειν· ἀγαθὸν ἔστι κτλ., v. Ariston.; cf. Plut. aud. poet. 12: πάλιν αἰσχιστα
δοκεῖ τὸν υἱὸν ἡ Θέτις ἐφ' ἡδονὰς παρακαλεῖν καὶ ἀναμνησκειν ἀφροδισίων.
— Schol. Vict. Pio Hiller l. c. tribuit.

15 sqq. Scholium ad locum Ψ 259, cui in codd. BL, verbis ἐκ τούτου δείκνυ-
ται extra sententiae conexum praemissis, adscriptum est, non pertinere in aperto
est. Neque enim perspicitur, qui factum sit, ut ex eo loco tractando pro-
fectus ad quaestionem de Leode, utrum vates sit habendus necne, deferretur.
Optime contra omnia inter se cohaerent, si statuimus de versu Ω 221 Porphy-
rium agentem quaesivisse, num μάντις, qui ibi commemorantur, genus sint,
θυσσοκόους et ἰερῆας qui ibidem sequuntur ut species suas comprehendens (cf.
Nicanor Ω 221). Quam verborum accipiendorum rationem improbens Porphyrius
primum quidem negat, coniunctionibus disiunctivis eodem modo quo copulativis
fieri soleat species generi subiungi, deinde docet θυσσοκόους, qualis Leodes ille
fuerit, non esse vates. Ex eadem quaestione excerptum esse schol. ad A 462
servatum, cum collato uno cum altero apparet tum iis evincitur, quae in canonis-

λέβητάς τε τρίποδάς τε

ἵππους θ' ἡμιόνους τε βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα
ἦδὲ γυναῖκας ἐυζώνους πολιόν τε σίδηρον.

πάλιν εἰπὼν πολλὰ δ' ἀγάματ' ἀνήψεν (γ 274) ἐπάγει τὸ εἶδος, ὑφάσματα τε χρυσόν τε, καὶ πάλιν εἰπὼν μῆλα ἐπάγει τὸ εἶδος, 5
διέε τε καὶ αἶγες (ι 184). καὶ

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον (B 494),
καὶ οἱ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσαν.
πάλιν φυτόν εἰπὼν (ω 246) ἐπάγει·

οὐ σικκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη,

10

οὐκ ὄχνη, οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον·

πρὸς μὲν τὸ φυτόν ἀπέδωκε τὴν σικκὴν καὶ τὴν ἄμπελον καὶ τὴν ἐλαίαν
καὶ τὴν ὄχνην, πρὸς δὲ τὸν κῆπον ταῦτά τε καὶ τὴν πρασιάν. λέγει
γὰρ αὐτός που· καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον (δ 737). [κῆ-
πος δὲ ὁ καταπνεόμενος· Ζεφυρίη πνεύουσα τὰ μὲν φύει ἄλλα 15
δὲ πέσσει (η 119). καὶ ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσε (X 467) ἀντὶ τοῦ
ἀπέπνευσε. πρασιάν δὲ ἀπὸ τῶν λαχανουομένων τόπων πράσις, ἄπερ
καὶ ἐπ' ἐσχάτοις φυτεύουσιν· ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεία-
τον ὄρχόν (η 127) καὶ τὰ ἐξῆς ἔπη].

*B (v. ann. πάλιν δένδρεα δ' ὑπιπέτηλα κατὰ κρήθην χέε καρπὸν (λ 20
crit. h. l.) 588)· δένδρον τὸ γένος, οἷς ἐπάγει τὰ εἶδη· ὄχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ
L f. 475^a, II.

3 πολὺ τε σίδ. L 6 δις τε L 6—8 καὶ Βοιωτ. — πετρήεσαν om. B
(id. in schol. Od., v. infr. ad p. 269, 15 sqq.) 9 φυτὰ L 11 πρασιή BL 13
πρασιάν L 14. 15 κῆπος corr. e κῆπον L 16 πάσσει B 17 λαχνεουμένων
L πράσις, quod codd. om., ex Eust. η, p. 1574, 28, addidi 19 post καὶ τ.
ἐξ. ἔπη in codd. BL sequitur: τὰ μὲν οὖν συνεκτικὰ πολλῶν κτλ., quae p. 271,
16 sqq., edidimus (cf. quae infra ad lin. 20 notavimus) 20 in cod. B post
verba πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄεθρον (p. 272, 8) vacuum spatium trium fere litte-
rarum capax, tum πάλιν δένδρεα κτλ.; L novum schol. habet, c. lemm. δένδρεα
δ' ὑπιπέτηλα κάρηθεν χέε καρπὸν, tum inc.: δένδρον τὸ γένος κτλ.

matis e Manuele Moschopulo, qui quaestionem etiam tum integram legisse
videtur, excerptis (p. 698, 4 Bachm.) ad A 62 exstant (excerpt. schol. Barocc.
ap. Cramer., An. Ox. IV, p. 407): οὐ περιεκτικὸν ὄνομα ἐνταῦθα τοῦ ἱερέως
καὶ τοῦ ὄνειροπόλου ἀξιοὶ ὁ Πορφύριος εἶναι τὸν μάντιν. ἐπιχειρεῖ δὲ τοῦτο
διὰ τῶν τοιούτων ἐπιδεικνύει· ὁ Ὅμηρος, φησὶν, ὁπότεν τὸ γένος προείπη
καὶ τὸ περιεκτικὸν τινα κτλ. — Ceterum quae inde ab initio scholii usque ad
p. 270, 19 leguntur, etiam in cod. M et in formam redacta brevior in codd.
EQ ad γ 274 servata sunt (ubi illa ἐκ τούτων δείκνυται non exstant).

14—19 Quae uncinis inclusimus cum ea re, de qua Porphyrius agit, mi-
nime cohaerentia, aliunde, velut e lexicis vel ex Eustathio illata esse videntur.
Cf. e. c. Hesych. *ῥοιαί· αἱ ἐν τοῖς κῆποις τετραγῶνοι λαχαναί, οἷον περασιαί,*
διὰ τὸ ἐπὶ πέραςι τῶν κῆπων, Eust. E, p. 595, 22; X, p. 1280, 34.

20—p. 271, 15 Scholium quod cum iis verbis quae in cod. B antecedunt
(v. ann. crit. l. 19. 20) non cohaerere res ipsa docet, alterum excerptum esse
videtur ex eodem quo ea quae apud nos antecedunt fonte (cf. quae ad p. 269,
15 sqq. attulimus) petitum; neque enim video cur Πορφυρίου illi a Leid. ad-

μηλέαι ἀγλαόκαρποι. καὶ πάλιν ὄθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει
(ε 238), καὶ ἐπάγει· κλήθρη τ' αἴχειρός τ' ἐλάτη τ' ἦν οὐρανο-
μήκης. καὶ εἰπὼν ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεί χαλκῷ τάμνεν (Φ 37)
ἐπάγει τὸ εἰδικώτερον· νέους ὄρηκας. καὶ πάλιν ἀμφόνον εἰπὼν
5 (Κ 297) ἐπάγει τὰ ἐκ τοῦ φόνου· ἂν νέκυας διὰ τ' ἔντεα καὶ μέ-
λαν αἷμα· καὶ γὰρ οἱ νέκυες καὶ τὸ αἷμα καὶ τὰ ἔντεα ἐκ τοῦ φόνου· καὶ
πάλιν ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν
(Τ 214). λέγει δὲ καὶ τὸν τόπον, ἔνθα οἱ φονευθέντες, φόνον·

ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἔζεσθε θύραζε

10 ἐκ φόνου εἰς αὐλήν (χ 375).

τὸ οὖν ἀμφόνον δύναται ἐπὶ τοῦ τόπου τῶν πεφονευμένων ἀκούε-
σθαι, ἔνθα ἦσαν οἱ νέκυες καὶ τὰ ἐξῆς. [τὸ δὲ ἐρευγόμενοι φόνον
αἵματος (Π 162) ἀποδεδώκαμεν ἀντὶ τοῦ αἷμα φόνου. δύναται δὲ
φόνον λέγειν ἐν ὑπερβολῇ τὸ πλῆθος τὸ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν φονευ-
15 θέντων].

τὰ μὲν οὖν συνεκτικὰ πολλῶν ὁμοῦ οὕτω, τὰ δὲ διαζευκτικὰ· *B (v. ann.
μάντιν ἢ ἰητήρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων ἢ καὶ θέσπιν ἀοι-
δόν (ρ 384. 85). τούτοις οὖν ὁμοιον τὸ τῶν οἱ μάντιές εἰσι
20 θυοσκόοι ἢ ἱερῆες (Ω 221). *** ὁ δὲ Λειώδης (φ 144) ὅτι οὐκ
ἔστι μάντις δῆλον· οὐδὲν γὰρ ποιεῖ αὐτὸν προλέγοντα τοῖς μνηστῆρσιν,
ὡσπερ τὸν Θεοκλύμενον·

ᾧ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τ' ἔνερθέ τε γούνα;

(υ 351. 2) καὶ ἐπάγει·

2 κλειθροὶ τ' B, κλειθροὶ τ' ἔχειρός τε L 3 τότε pro τάμνεν L 4 ὄρη-
κας L 5 ἂν om. BL; τὰ ἐκ φόνου νέκυν L 6 τὴν ἔντεα (?) L 7 ἀνδρῶν
om. B; ἀργ. στόνος γέγονεν ἀνδρῶν L 8 verbo φόνον schol. B finitur; quae
lin. 9--15 sequuntur, in uno L exstant; in quibus esse videntur (lin. 12--15),
quae non ab ipso Porph. profecta sint, sed iis qui scholia transcripserunt debean-
tur 16 τὰ μὲν οὖν συνεκτ. κτλ. in codd. BL post illa καὶ τὰ ἐξῆς ἔπη (p. 270,
19) leguntur 17 ἢ ἱερῆα κακῶν L 19 lacuna, quam significavi, in codd.
non exstat (cf. infr. ad lin. 16) 19. 20 ὅτι οὐκ ἔστιν μαντικός L 22 εὐ δη-
λοῖ L τόδε supr. lin. scrpt. B 23 πρόσωπα τε νέρθε τε L

dito fides negetur. Praestare igitur visum est h. l. scholio inserere,
quam toti scholio finito et alienissimo quidem loco subiungere.

3 Cf. Nicanor Φ 37 et Friedl. p. 95.

8 Cf. Eust. ζ, p. 1930, 60.

12 sqq. Cf. Porph. II 162.

16— p. 272, 8 Verba scholii, in quibus sub finem inesse videntur quae
aliunde illata sint (v. ad p. 272, 6), suppleri possunt ex altero scholio (A 462) ex
eadem quaestione petito, quod huic subiunximus (cf. ad p. 269, 15 sqq.; 272, 10).

21 sqq. Cf. Plut. V. Hom. cap. 212 Theoclymenum exemplum μαντείας
ἀτέχνου καὶ ἀδιδάκτου quam Stoici statuerint afferens.

εἰδῶλων πλείον πρόθυρον, πλείη δὲ [καὶ] αὐλὴ
 ἰεμένων ἔρεβόσδε,

ὡς τῶν παρακολουθούντων αὐτοῖς δαιμόνων ἤδη ἀφισταμένων καὶ εἰς
 Ἄιδου ἀπιόντων, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑκτορος ἔφη [ῥέπε δ' Ἑκτορος
 αἴσιμον ἡμαρ, ᾗχετο δ' εἰς Ἄϊδαο], λείπε δέ εἰ Φοῖβος Ἀπόλ- 5
 λων (X 212 sqq.), καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθνήσκων μελλόντων

αἰ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἐζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν

(Θ 73. 74).

*B f. 15^a ad
 ἐπὶ χιζῆς
 A 462.
 Lp f. 62^a ibid.,
 c. l. καίε δ' ἐπὶ
 χιζῆς.

ἡγνότηναι τινες καὶ τὸν θυοκόον, ἀποδιδόντες τὸν αὐτὸν μάν- 10
 τιν. δοκεῖ δ' ἐμοὶ ἱερέα αὐτὸν ἀποδιδόναι, ἀπὸ τοῦ καίειν τὰ θύη.
 λέγει γὰρ καίε δ' ἐπὶ χιζῆς ὁ γέρων (A 462). ὁ οὖν καίων τὰ
 τεθυμένα τοῖς θεοῖς θυοκόος· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει Πάτρο-
 κλον (I 219) καὶ τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε (ο 97) καὶ πῦρ μέγα κειά- 15
 μενος (ψ 51). καὶ ὁ Χρῦσης δὲ λέγει· ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ 15
 πίονα μηρί' ἔκηα (A 40). ἀπὸ συμβεβηκότος οὖν θυοκόος ὁ ἱερεύων
 τοῖς θεοῖς ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ εἴ τις ἄλλος βούλοιο. πῶς οὖν ὁ Λει-
 ῶδης φησὶν αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοκόος οὐδὲν ἐοργῶς
 κείσομαι (χ 318); πρὸς ὃν ἀποκρίνεται· εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι
 θυοκόος εὔχεται εἶναι, πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν 20
 μεγάροισι, τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι
 (χ 321—23). τοὺς γὰρ ἱερέας ποιεῖ καὶ καταρωμένους, ὥσπερ τὸν Χρύ-
 σην, οὐ τοὺς μάντις. ὅταν οὖν εἶπη ἢ οἱ μάντιές εἰσι θυοκόοι
 ἢ ἱερῆες (Ω 221), οὐ δεῖ συνάπτειν τῷ θυοκόοι, ἢ ἱερῆες, ἀλλὰ
 θυοκόοι ἢ ἱερῆες, ἴν' ἢ ἐπίθετον τῶν ἱερέων τὸ θυοκόοι, τὰ 25
 τεθυμένα καίοντες· ὁ γὰρ διαζευκτικὸς ἄλλους καὶ ἄλλους δηλοῖ, ὡς
 τὸ ἄλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὄνειρο-

1 πλέων B καὶ om. codd. 2 ἰεμένων e corr. L 4. 5 ῥέπε — Ἄϊδαο
 om. codd. 7 πολυβοτείρη codd. 8 v. ad p. 270, 20 11 δοκεῖ δέ μοι
 BLp 13 τὰ τι θύμια (sic) Lp 20 εὔχεται, χ e corr., Lp εὐρήμεναι Lp
 23 οἱ evan. B 24. 25 ἀλλὰ ἢ θυοκόοι ἢ ἱερῆες BLp; prius ἢ sensu flagitante
 omisi; W. Ribbeck, Mus. Rh. XXXV, p. 469, ἀλλὰ ἢ μάντις ἢ ἱερῆς conl.
 25 ἴν' ἢ bis script. B 27 ἀλλάγε B

6 Aliter Porphyrius Θ 70 (p. 118, 10), ita ut vel hanc ob causam
 ultima scholii verba (ut videtur inde a lin. 3 vel 4) ab eo abiudicanda esse
 contenderis.

10 sqq. Cf. ad p. 271, 16. — Verbo μάντις loco Ω 221 θυοκόοι iungi
 posse Nicanor docuit (schol. A h. l.). Ita θυοκόος εἶδος μάντιος esse di-
 citur ab Apollon., cf. Hesych. Contra sacerdotem esse θυοκόον praeter Eust.
 ζ, p. 1928, 62, τοὺς παλαιούς afferentem, Suid. h. v. contendit.

25 Cf. ad lin. 10 sqq.

26 Cf. ad p. 269, 15 sqq.

27 sqq. Cf. scholia excerpta quae A 62. 63 edidimus, in quibus ea quae
 p. 5, 15 leguntur ὁ δὲ Πορφύριος ἱερέα λέγει τὸν διὰ θυσιαῶν (μαντενόμε-
 νον) ea re male Porphyrii sententiam reddere videntur, quod, cum ille sacer-

πόλον (A 62). περί τριῶν γὰρ ἔφη· περί μάντεως, ὃς ἐκ σημείων ἢ τεράτων ἢ οἰωνῶν ἢ ἔκ τινων συμβόλων ἢ ἀποβάντων λέγει καὶ μαντεύεται, ὡς ὁ Κάλχας ἐκ τοῦ λοιμοῦ τὴν Ἀπόλλωνος μῆνιν, ἐκ τοῦ δράκοντος καὶ τῶν τρουθῶν τὰ περί τὴν πόρθην τοῦ Ἰλίου, ὁ δὲ Θεοκλῆμενος ἐξ οἰωνῶν, ἀετὸν θεασάμενος τίλλοντα πέλειαν (ο 529), καὶ ἡ Ἑλένη ἐπὶ τῶν ἀρπασάντων τὸν ἡμέρον χῆνα ἐκ τῆς αὐλῆς· κλυτέ μοι, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσιν (ο 172). ὁ μὲν οὖν μάντις τοιοῦτος, ὁ δὲ ἱερεὺς ἀρᾶται καὶ εὐχεται τῷ θεῷ, οὐπερ καὶ τὴν ἱερωσύνην ἔχει, ὡς ὁ Χρύσης καταρᾶται μὴ τυχῶν τῆς θυγατρὸς, καὶ πάλιν τυχῶν ὑπερεύχεται ****. ὁ δ' ὄνειροπόλος ἐμπειρὸς ἐστὶν ἀποκρίνασθαι ὄνειράτα, ὡς περ Πηνελόπη τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ τοὺς χῆνας ὄραθέντας ἐπερωτᾷ ἐνύπνια διελέεσθαι καὶ σαφηνίαι (τ 535 sqq.). καὶ τινὰ Εὐρυδάμαντα ὄνειροπόλον γέροντά φησι μὴ κρίνασθαι τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ὄνειρους, ὁπότε ἤρχοντο ἐπὶ τὸν πόλεμον (Ε 150), οὐ μὰ Δία θεασάμενος αὐτός· οὐδὲ μὴν ἐκείνους ἰδεῖν ἔφη, ἐξ ὧν καὶ ἔμελλεν ὁ πατὴρ κρίνειν αὐτοῖς τὸ μέλλον. [ὅτι δὲ διέζευκται ὁ θυοσκῶς ἱερεὺς τοῦ μάντεως δῆλον· τῶν οἱ μάντιές εἶσι θυοσκῶοι ἢ ἱερεῖες].

1 περί μάντεως evan. B 4 καὶ τῶν τρουθῶν evan. B τῆς Ἰλ. Lp
5 Θεοκλήμενος Lp 10 τυχὸν Lp de lacuna quae post ὑπερεύχεται statuenda
videtur v. ad p. 272, 27 sqq.

dotum res a μαντικῇ distinxerit, verbo μαντεύεσθαι utuntur. Negasse tamen Porphyrium a sacerdotibus, quamvis futura non praedixerint, numinis voluntatem aut iram hominibus aperiri, quod si verum esset versus A 62 omni sensu careret, nemo contendet; veri igitur simile videtur, in scholio quod h. l. edidimus excidisse nonnulla, praesertim cum quae in codd. tradita sunt de sacerdote versu A 62 commemorato multo brevius agant quam de vate et de ὄνειροπόλῳ. Quam ob rem p. 273, 10 lacunam significavi. Neque neglegendum est, quamvis de re ipsa rectissime Lobeck, Agl. I, p. 262 iudicaverit, veteres in Homero artem haruspicinam invenire sibi visos esse, v. Plut. V. Hom. cap. 212, et, qui maxime huc facit, Galen. ad Hippocrat. de vict. in morb. acut. I (XV, p. 442 K.): ὡσαύτως τῷ ποιητῇ ... καὶ γὰρ κάκεινος ... φησὶν ἀλλ' ἄγε δὴ τινὰ μάντιν κτλ., ἱερέα μὲν λέγων τὸν ἱεροσκοπόν, ὄνειροπόλον δὲ τὸν περὶ τοὺς ὄνειρους ἔχοντα, μάντιν δὲ τὸν οἰωνιστὴν, cf. praeterea Apollon. v. ἱερεῖς, Hesych. v. θυοσκῶς, Et. M. 457, 43, schol. B Ω 221, Eust. Ω, p. 1346, 41.

10 sqq. Porphyrium v. ὄνειροπόλος duas notiones, quas alii unam ab altera distinxerint (ut sit ὄνειροκρίτης aut κάτοχος ὄνειροις), esse voluisse (ut etiam Hesych. v. ὄνειροπόλος et Eust. A, p. 48, 14), cum ex iis quae h. l. (v. lin. 15. 16) leguntur tum e scholiis, quae ad A 62. 63 edidimus, concludendum (v. ad p. 5, 5 sqq.). Veri enim simile videtur, in quaestione, unde scholium h. l. editum fluxit, paullo plura de ὄνειροπόλῳ illo qui A 63 commemoratur dicta fuisse, in quibus vel difficultas illa vix neglegenda, quae p. 5, 7 movetur (οἱ δὲ ὄνειροπόλοι μηδενὸς ὄνειρον νῦν ζητουμένον παρέλκονσι), allata et soluta fuerit.

15 Aristarchum ὄνειροπόλον interpretatum esse τὸν διὰ τῶν ἰδίων ὄνειρων μαντευόμενον Ariston. docet, v. ad p. 6, 6.

*B f. 328^b ad 315. 16. [ἐζητήθη ποίου μέμνηται ἐνταῦθα Ὅμηρος αἰετοῦ, τοῦ
 τελειότατον. M p. 113. Cf. Phil. XVII, p. 346, II.
 πυγάργου ἢ τοῦ ἀφροδιείου ἢ πέλλου, περὶ ὧν φησιν ἐν τῇ Ἰλιάδι
 K (274). καὶ πάλιν αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητή-
 ρος, περὶ οὗ φησιν ἐν τῇ Ἰλιάδι Φ (252).] ἔστι δὲ ὁ αὐτός, καλού-
 μενος μορφνός ὀνόματι καὶ μέλας δὲ ὧν, περὶ οὗ φησιν Ἀριστοτέλης⁵
 (hist. anim. IX, 32). „ἕτερος δὲ μέλας χροάν καὶ μέγεθος ἐλάχιστος
 καὶ κράτιστος· οἰκεῖ δ' ὄρη καὶ ὕλας, καλεῖται δὲ μελαναίετος καὶ
 λαγωγφόνος ἔστι δὲ ὠκυβόλος“. ἐπεὶ τοίνυν κοινῶς αἰετὸν ἔφη,
 προσέθηκε μέλανος, εἶτα ἐπικυρῶν τοῦ θηρητήρος. οἱ δὲ κατ-
 εφεύσαντο τοῦ ποιητοῦ ὡς μελανόστου ὕφ' ἐν ὡς Ὁρέστου εἰρηκότος¹⁰
 διὰ τὸ καὶ Δημόκριτον ἱστορεῖν ἐπὶ τοῦ αἰετοῦ τὰ ὄσῳ μέλανα εἶναι,
 καταψευδόμενοι τῆς ἀληθείας· ὁστὸν γὰρ μέλαν οὐδενός ζώου εὐρί-
 σκεται· οὐδ' ἂν εἶπεν ὁ ποιητὴς ὁστὸν, εἰσθῶς ὁστέον λέγειν τρικυλλά-
 βως. ἀλλ' οὗτός ἐστιν ὁ μέλας, ὁ θηρητῆρ, ὃν Ἀριστοτέλης μὲν κρά-
 τιστον ἔφη, Ὅμηρος δὲ ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὠκιστός¹⁵

1 αἰετοῦ M 2—4 ἐν τῇ ἰλιάδι κ̄ εἰς τὸν τῶγ στίχον, οὗ ἡ ἀρχὴ τοῖσι δὲ δεξιὸν
 ἦκεν ἐρωδιόν. καὶ ζῆτει τοῦτο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἰλιάδος λ ἐνθα ἔστι τὸ κικσίον.
 καὶ πάλιν αἰετοῦ — θηρητῆρος. ἔστι δὲ ὁ αὐτός κτλ. M 8 αἰετὸν M 10 ὡς
 post τ. ποιητ. om. B, ins. Bkk.; τοῦ ποιητοῦ τοῦ μελ. M 11 ἐπὶ τῶν αἰετῶν M
 14. 15 ἔφη κράτιστον M κράτιστός τε M

1—4 Verbis quae uncinis inclusi scholium, quo de aquila et Φ 252 et
 Ω 316 venatrice vocata quaesitum fuerat, ratione parum idonea ad h. l. refer-
 tur, quod ex initio scholii Mosq. melius etiam perspicitur. Excidisse autem vel
 aliis rebus perverse a transcribentibus additis obscurata esse videntur, quae
 olim eorum loco fuerunt; in quibus commemoratum fuisse conicias genus aquila-
 rarum *πύγαρον* (Aristot. l. c.) vocatum, quod scholiastae causa exstitit ut ad
 ardeam *πύγαρον*, de qua ad K 274 (p. 155, 10) agitur, legentes revocaret.
 Ceterum, cum initio huius quaestionis exigua fides habenda sit, non dissimulan-
 dum est, dubitari posse num recte Porphyrio scholium tribuatur; neque tamen
 habeo, cur codicis, quo usus Dindorf (Phil. l. c.) ad eum auctorem retulit, fidem
 denegem.

5 Aquila, quam *μορφνόν* s. *πλάγγον* s. *νηττοφόνον* vocent, cuius Ho-
 merus mentionem fecerit ἐν τῇ τοῦ Πριάμου ἐξόδῳ, ab Aristotele ab ea, quae
 verbis in textu allatis describitur, distinguitur. Confudit Porphyrius, nisi trans-
 scribentium neglegentia plura exciderunt.

9 sqq. † Lp f. 301^a (signo appposito ad v. μέλανος τοῦ θηρητήρος Φ 252 relatum):
 Ἀριστοτέλης συνθέντως μελανόστου, καὶ ὡς Ὁρέστου βαρυτόνας ἀναγινώσκει.
 φησὶ γὰρ τοὺς αἰετοὺς μέλανα ὄσῳ ἔχειν. τινὲς δὲ γράφουσι μελανόσσαν,
 παρὰ τὸ μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχειν. Ἀρίσταρχον δὲ παρατίθενται ἀορίστως
 ἀνεγναίνεαι. — † Schol. min. ib. (c. l. μέλανος): μέλανος ὄντος, εἶτα ἀπὸ
 ἄλλης ἀρχῆς τοῦ θηρητήρος. τινὲς δὲ μέλανός τον, ἤγουν μέλανός τινος.
 μελανόστου Ἀριστοτέλης συνθέντως, κατὰ βαρεῖαν τάσιν, ὡς Ὁρέστου· φησὶ
 γὰρ τοὺς αἰετοὺς μέλανα ὄσῳ ἔχειν. τινὲς δὲ γράφουσι μελανόσσαν, παρὰ τὸ
 μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχειν (brevius etiam L f. 442^b = Par. ap. Cramer. A. P. III,
 p. 27, 21). Quibus locis Aristotelis pro Democriti memoria eorum qui scholia
 excerpserint incuria irrepssisse, recte V. Rose, Ar. ps., p. 167, perspexit. Peius
 etiam excerptum est schol. Vict. ad Φ 259 adscriptum (Roemer, de schol. Vict.

πετετηνῶν (Φ 253). εἴωθε δὲ καὶ ὁ Ἀρχίλοχος μελάμπυγον τοῦτον καλεῖν· μὴ τευ μελαμπύγου τύχης (fr. 110) — ἄλλος γὰρ ὁ πύγαργος, ἄλλος δὲ ὁ μέλας ὄλος· διὰ τοῦτο καὶ μελάμπυγος — † ἄλλ' οὐκ ἐπὶ τούτους ἀναφέρων Θείας υἱοὺς καταμαθεῖν πυλι καὶ γελᾶσαντας οὕτω τυχεῖν σωτηρίας· ἀλλὰ πρὸς τὸν πύγαργον ἀετὸν (Arist. p. 618 β 19) συγκρίνων καρτερόν εἶπε τὸν μελάμπυγον. διὸ οὔτε τὸ μελανόστου συναπτέον, οὔτε τὸ μελανόσσου γραπτέον, οἷον μελανοφθάλμου· μελαναίετος γὰρ ὡς ὄλος μέλας· οὔτε, ὡς φησιν Ἀριστάρχος, ἐγκλίνοντες ἂν προφεροίμεθα μέλανός του· ἐπιτηδεύων γὰρ εἶπε τοῦ θηρητῆρος, ἐπεὶ ὁ μέλας τοιοῦτος. ἀλλὰ τὸ ἄρθρον λυπεῖ προσκείμενον. λυπεῖτω οὖν καὶ ἐπὶ τῷ Τελαμωνιάδῃ (Ξ 460) καὶ τῷ Ἀσκληπιάδῃ (Λ 614) καὶ οὖνεκα τὸν Χρύσῃν ἠτίμασεν (Α 11). ἀπὸ δὲ τούτου, ὅτι τὸν αὐτὸν μορφνὸν καὶ περκνὸν καλεῖ 15 (Ω 316), συναγάγοι ἂν τις ἐκ τοῦ κάκεινον θηρητῆρα εἰπεῖν μορφνὸν θηρητῆρα, εἰ μὴ ἄρα ἄλλως μὲν ὁ περκνός, ὃς καὶ θηρητῆρ κοινῶς εἴρηται, ἄλλως δὲ ὁ μέλας, ὃς καὶ θηρητῆρ ἰδίως καλεῖται.

420. Quae a schol. Townleiano (V. Rose, Ar. ps., p. 169, 23) et Victor. (f. 450^b) ex Aristotele afferuntur induci non possum ut cum 20 Roseo l. c. et Heitzio, verl. Schrft. d. Ar., p. 269, ad ἀπορήματα

1 τοῦτον μελάμπυγον M 2 ἢ τευ codd.; μὴ τευ Bergk. secutus dedi τυχοῖς conī. Bergk. 3—5 locum corruptissimum sec. codd. dedi, nisi quod Θείας υἱοὺς (Lobeck Agl. II, p. 1299) pro θιάσους recepi; post πυλι in codd. spatium vacuum 4 vel 5 litterarum; πυγᾶς legendum esse nemo negabit; sed apparet verba eorum iam qui schol. nostris codicibus adscripserunt temporibus manca fuisse 7 μελάμπυγα M 7. 8 τὸ μελανόστω B, τοῦ μελανοστού M; τὸ μέλανος τῷ τοῦ conī. Dind. 8 οὔτε τοῦ μελανόσσου γρ. M 10 μελανόστου BM; corr. Bkk. 12. 13 τῷ Τελαμωνιάδῃ καὶ Ἀσκληπιάδῃ M; τῷ ante Ἀσκλ. om. B ἠτίμησεν M 15 ὠνάγοι M 16. 17 ἄλλως (sc. θηρητῆρ) e conī. posui; ἄλλος codd.

Hom., p. 6): . . . ὅτι μέλανα ὄστᾶ ἔχουσιν οἱ ἀετοί, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ε' περὶ ζώων. — Quod praeterea ad Φ 252 de eadem re traditum est scholium (B f. 284^b ad μέλανος), quamvis habeat quae ex integra quaestione excerpta esse possint, tamen h. l. sequatur: Ἀριστοτέλης μελανόστων ἀναγινώσκει, τῷ μέλανα ὄστᾶ ἔχοντος· ἀγνοεῖ δὲ ὡς οὐ δεῖ ἀπὸ τῶν ἀφανῶν ποιεῖσθαι τὰ ἐπίθετα. οἱ δὲ μελανόσσου, μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχοντος. Ἀρίσταρχος μέλανός του <μελανόστων cod.>. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁ ποιητῆς τῷ ἐγγλυτικῷ τοῦ οὐ χρῆται. ἄμεινον οὖν ἄρθρον αὐτὸ ἐκδέχεσθαι· οὐ γὰρ αἰεὶ λείπει τοῖς ἄρθροις ὁ ποιητῆς (simil. Eust. Φ, p. 1235, 40, ante oculos habuit).

4. 5 Proverbium de quo agitur ad Cercopes primus, quantum nobis constat, Zenob. retulit (cent. V, 10), ubi conf. Schneidewin.

6. 7 Cf. Tzetz. Lyc. 91: πύγαργον, θειλὸν ἢ αἰσχρὸν ἢ ἄρπαγα. εἰσὶ γὰρ μελάμπυγοι καὶ πύγαργοι εἶδη ἀετῶν κατ' Ἀρχίλοχον (fr. 189, ubi Bergk: nisi forte tantum fr. 110 respexit).

14 Ex Herodiano Ω 316 sequitur, Aristarchum μόρφνον cum θηρητῆρα, Ptolemaeum Ascalonitam θηρητῆρα cum περκνόν iunxisse.

Ὅμηρικά referam; quorum sententia si vera esset, paucissima illa verba et a scholiis et ab Eustathio h.l. allata e Porphyrio petita esse summa quidem cum veri specie existimandum esset. Sed locus, de quo agitur, ita mihi se habere videtur, ut statuendum potius sit, Aristotelem occasione oblata de eadem vel simili re ad vulnera pertinente agentem versum, quem Homeri esse diceret (μῦθεν δὲ περιβροτόεσσα ὤτειλή), obiter attulisse. Neque illa quidem quae apud Suidam leguntur v. μεμυκότα καὶ Ὅμηρος· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν. ἐκ παρατηρήσεως Ὅμηρος φησι τῶν ἐν πολέμῳ τρωθέντων τὰ τραύματα μὴ μύειν, μόνου δὲ τοῦ Ἐκτορος κατὰ θείαν πρόνοιαν . . ., quibus multum ad sententiam suam stabiliendam Heitzius tribuit, ita mihi comparata esse videntur, ut Quaestionis olim institutae solutionem servaverint; nihil enim verbis μόνου δὲ τοῦ Ἐκτορος κτλ. docetur, nisi quod ipso v. 422 continetur.

B f. 332^b ad 515. παράδοξον τὸ τὸν ἐχθρὸν οὕτω χειραγωγῆσαι καὶ τιμῆσαι. 15
χειρὸς. τάχα οὖν τοῦτο ποιεῖ τοῦ γήρωσ τοῦ πατρὸς μνησεῖς.

A f. 321^a. Cf. 527 sqq. Ζητοῦσι δὲ τινες ἀπὸ τούτων τῶν ἐπῶν, πῶς ἐν-
schol. min. ταῦθα μὲν ὁ ποιητὴς φησιν ἐκ θεῶν εἶναι τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις, ἐν
δὲ τῇ ᾱ (34) τῆς Ὀδυσσεΐας καὶ αὐτοὺς φησιν ἐπιπαθεῖν τὰ κακὰ
τοὺς ἀνθρώπους· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίησιν ὑπὲρ 20
μόρον ἄλλγε' ἔχουσιν. ῥητέον οὖν ὅτι ἐνταῦθα Ἀχιλλεύς ἐστιν ὁ
λέγων ἐκ θεῶν εἶναι τὰ κακὰ, ἀγνοῶν τὴν ἀλήθειαν· ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ-
σεΐα Ζεὺς, ὡς σαφῶς ἐπιστάμενος, λέγει τὴν ἀλήθειαν. λύεται οὖν τὸ
Ζήτημα προσώπῳ.

B f. 333^a ad 25
δώρων v. 528.
Simil. Viet.
f. 452^b. μέμφεται τὴν δόξαν Πλάτων (resp. II, p. 379 D) λέγων, ὡς ὁ 25

17 A doioi γάρ τε πίθοι, schol. min. doioi γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδαί in lemm. habent. In utroque schol. nonnulla antecedunt, quae ex parte ex ipso Porphyrio excerpta alteri quod hic edidimus scholio adhaeserunt (v. infra ad lin. 25) 18. 19 ἐκ θεῶν εἶναι — καὶ αὐτοὺς φησιν om. A, e schol. min. addita sunt

15 Viet. (f. 452^b) quaestionem tantum neque solutionem habet.

16 Cf. Eust. Ω, p. 1362, 19: ἐλεεῖται τῇ πρὸς τὸν Πηλέα ὁ γέρον Πριάμος ἀναφορᾶ.

17 sqq. Ex eadem quaestione excerpta sed loco cui adscripta sunt accommodata esse videntur quae in schol. Q ad α 33 leguntur: ἐξ ἡμέων] ταῦτα οὐ συμφωνεῖ τῇ πάσῃ μυθοποιᾷ, καθ' ἣν εἰσάγει τοὺς θεοὺς πολλῶν αἰτίους συμφορῶν. δυνατὸν μὲν οὖν λυεῖν τῷ προσώπῳ διὰ τὸ τότε μὲν τὸν ποιητὴν λέγειν, νῦν δὲ τὸν Δία. μᾶλλον δ' ἂν τῇ λέξει λύοιτο· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίησιν, ὡς καὶ τῶν θεῶν αἰτίων, οὐ μὴν ἀπάντων γε, καθάπερ οἱ ἀνθρώποι νομίζουσι. — Cf. praeterea Porph. Z 488 et quae ibi (p. 106) notavimus.

25— p. 277, 4 Idem fere scholio superiori (A, ubi iis antecedunt Aristonicea, et schol. min., quod ab his verbis incipit) in codd. praemittitur: . . . εἰς παραμυθίαν τοῦ Πριάμου ὁ ποιητὴς εἰσήγαγε τὸν Ἀχιλλεῖα λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ μόνων ἀγαθῶν δωρητικούς ἐπίσταται Ὅμηρος τοὺς θεοὺς, λέγων θεοὶ δωτήρες

θεὸς ἀγαθόν, οὐδὲν δὲ ἀγαθόν βλαβρόν, ὃ δὲ μὴ βλαβρόν οὐδὲ βλάπτει. ἔπλασεν οὖν ταῦτα ὁ ἦρωσ πρὸς παραμυθίαν Πριάμου, ἐπεὶ καὶ ὁ ποιητὴς ὁμοίως φησὶν, ὅταν λέγῃ Ζεὺς· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφη-
 5 559 sqq. Ἀριστοτέλης (fr. 160) φησὶν ἀνώμαλον εἶναι τὸ Ἀχιλ- B f. 333^b ad
 λέως ἦθος. οἱ δὲ φασιν ὅτι, ἵνα ἀποστήσῃ αὐτὸν τοῦ ἐφ' Ἐκτορι αὐτὸν v. 569.
 θρήνου, διὰ τοῦτο δεδίδκει.

ἀγριαίνεται, ἵνα μὴ διὰ τὰς αἰκίας εἰς θρήνον ἐλθῶν ὁ Πρίαμος B ibid. ad
 ταραξῆ αὐτόν, καὶ ὅτι συνεχῶς τοῦ ὀνόματος Ἐκτορος ἐμμένητο. v. 559.

594. 95. τινὲς ἀθετοῦσι· τὴν γὰρ Διὸς κέλευσιν αἰτίαν ἔδει λέγειν B f. 334^a ad
 τῆς λύσεως. πῶς δὲ δώσει τῷ ἀποθανόντι; ἢ τάχα φησὶν, ὅτι καὶ τὴν οὐ μοι.
 Διὸς γνῶμην πληρώσας ὅμως οὐκ ἀνάξια τῆς εἰς σὲ κακίας ἔλαβον.
 ἔθος δὲ τοὺς φόνους ἐπὶ χρήμασι λύειν· καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει
 αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας (I 634), καὶ κέν τις τε κασιγνήτοιο
 15 φόνοιο ποινήν (I 632). δώσει δὲ ἀποθανόντι δι' ἐπιταφίων εἰς
 αὐτὸν ἀγώνων.

650. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο· ἀπίστησιν αὐτόν, ἀμάρτυρον θέλων Vict. f. 456^a.
 ἔχειν τὴν νυκτερινὴν παρρησίαν πρὸς συνουσίαν, καθάπερ ἡ μήτηρ

3 σφίσι, acc. in ras., B 4 ὑπέρορον B 13—15 καὶ ῥ' ὁ μὲν — ποινήν
 Bekkerum secutus e Vict. (v. infr. ad lin. 10) addidi; B om.

ἐάων (fr. 325): Ἰδιον γὰρ θεῶν δῶρον τὸ ἀγαθόν. ζητοῦσι δὲ τινες κτλ. (v.
 p. 276, 17). — Platonem h. l. vituperavisse etiam Eust., p. 1363, 6, attulit. Vid.
 etiam Plut. aud. poet. 6, Procl. ad Remp. p. 376 ed. Basil., ipse Porphy. de
 Antr. N. cap. 30.

5—9 Alterum quod priori subiunximus scholium ex eadem quaestione
 fluxisse, collato Eust. p. 1365, 59 sqq. (maxime lin. 60, 62), quem V. Rose, Ar. ps.
 p. 170, optime comparavit, veri simillimum esse apparet.

Utriusque scholii cod. Victor. alteram recensioem habet; prioris quidem
 hanc (f. 453^b): Ἀριστοτέλης — τὸ ἦθος Ἀχιλλέως. οἱ δὲ ὡς ἀποστήσαι τοῦ
 οἴκτου τῆ καταπλήξει αὐτὸν θέλει, μὴ ἰδῶν Ἐκτορα θρηνησῆ ἀκολύτως καὶ
 ταραξῆ αὐτόν. Alterius (ibid.) haec est: ἀγριαίνεται ὅτι νῦν αὐτὸν θέλει λα-
 βεῖν· ὁ δὲ θεραπεῦσαι τὰ αἰκίσματα βούλεται, μὴ εἰς θρήνον ἐλθῶν Πρίαμος
 ταραξῆ αὐτόν· ἢ ὅτι ὑπομιμνήσκει αὐτὸν συνεχῶς Ἐκτορος καὶ τῆς ἔχθρας
 αὐτοῦ. — Cf. Plut. aud. poet. c. 11 et Prolegg. III, 2, 3.

10 sqq. Aristarchus versus obelo notavit, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἔνεκα δῶρον
 λέγει ἀπολελυμέναι τὸν νεκρόν (Ariston.). Idem poetae crimini dederat Plat.
 Rp. III, p. 390 E (cf. Procl. p. 389). — Cf. Hiller, Phil. XXVIII, p. 115.

Simile est schol. Victor. (f. 454^a): τινὲς ἀθετ. τὴν γὰρ Δ. κέλευσιν αἰτίαν
 ὁμολογεῖν τῆς λύσεως ἔδει. πῶς δὲ — ἀποθανόντι; τινὲς δὲ οὐκ ἀνάξια τῆς
 σῆς αἰκίας. ἄλλως τε ἔθος τοὺς φόνους — φόνοιο ποινήν.

17— p. 278, 4 Scholium, quamvis quaestioem forma careat, tamen solutio-
 nes continere apertum est; accedit quod ap. Eust., p. 1370, 10, Zoili fortasse
 sententiam referentem, legitur: ἔχει δ' ἀπορίαν καὶ ὁ κατὰ τὸν γέροντα ὕπνος.

† B f. 335^b ad λέξο: ἀπίστησιν αὐτὸν εὐκαιρον τὴν νύκτα πρὸς συνουσίαν
 ποιούμενος, ὡς ἡ μήτηρ παρήγγεσεν· ἢ βεβαιῶσαι θέλει, ὡς πάντα δι' αὐτοῦ
 γίνονται, καὶ πρὸς αὐτὸν φοιτῶσι πάντες.

παρήνεσεν (v. 130)· αἰδεῖται γὰρ εἰσφέρειν Βρισηίδα ὑπὲρ τοῦ Πριάμου. ἢ ὑπὲρ τοῦ πολλαπλασιάσαι τὴν χάριν. ἢ βεβαιῶσαι θέλει τὰς ἐπαγγελίας τῆς ἀνοχῆς, ὡς πάντων δι' αὐτοῦ γινομένων. ἢ ἵσως οἶδεν Ἀγαμέμνονος τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους κληρόν. οἰκονομεῖται γὰρ νυκτὸς ἀπελθεῖν.

A v. 671. 669. . . ἐζήτηται δὲ πῶς Ἀχιλλεὺς χωρὶς τῶν βασιλέων ἐπαγγέλ- 5
Cf. schol. min. λεται τῷ Πριάμῳ ταῦτα ἄπερ ὑπικχνεῖται. ῥητέον οὖν ὅτι Ἀχιλλεὺς τὰ τῶν πολεμίων ἐπετέτραπτο πάντα, καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν ἐξουσίαν πάντων τῶν τοῦ πολέμου ἀνοχῶν τε καὶ συμβολῶν.

B f. 337^b ad 765. ψευδές· οὐ γὰρ εἰκοστὸν ἔτος δύναται εἶναι, ἔξ οὗ εἰς τὸ 10
εἰκοστὸν. Ἴλιον ἦλθεν Ἑλένη, εἴ γε δεκαετῆς μὲν ὁ τοῦ πολέμου χρόνος ὁμολο-
Vict. f. 457^a. γεῖται γεγονέναι, εἰκοστῷ δὲ Ὀδυσσεὺς εἰς Ἰθάκην ἐπανελήλυθεν ἔτει. ῥητέον δὲ ὅτι δέκα ἔτη ἐστρατολόγουν, χεϊμάζοντες ἐν ταῖς ἰδίαις καὶ θέρους εἰς Αὐλίδα ἀφικνούμενοι. καὶ γὰρ ἤκουον τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν Τρώων πολλὴν οὔσαν. καὶ τινες δὲ παρητοῦντο τὸν πόλεμον καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖ καθήμενοι ἐστρατολόγουν. νῦν δὲ εἰκοστὸν ἔτος 15 ἔστιν ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς Ἑλένης. ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεὺς τὰ δέκα ἔτη τῆς στρατολογίας οὐκ ἀριθμητέον.

5 A (c. l. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος) et schol. min. (c. l. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος ἔλαβε δεξιτερῆν) praeem.: ἐδεξιῶσατο τὸν γέροντα 10 ἢ τοῦ πολέμου παρασκευῆ Vict. 11 ὁ Ὀδ. ἐνιαυτῷ εἰς τὴν Ἰθ. ἐπαν., πολὺν ἐν τῇ πλάνῃ ἐνδιατρίψας χρόνον. ῥητ. δὲ κτλ. Vict. 13—15 καὶ — ἐστρατολόγουν om. Vict. 15. 16 δὲ et ἔστιν om. Vict.

2. 3 Cf. schol. v. 669.

9 sqq. Dubitari potest an scholium a Porphyrio alienum sit. Eadem enim fere in alterum scholium Vict. (f. 456^b, ut Bekk. p. 649 β 31—44, nisi quod lin. 31 ἴπποι, lin. 39 Ἀτρεΐδα legitur) transierunt. In quo cum praeterea de Neoptolemi ortu agatur, recte quidem Edv. Schwartz, de scholiis Homer. ad histor. fabul. pertinent., p. 36 sqq., schol. Vict. T 326 et Horn. I 668 de iisdem rebus coniunctis agere indicavit; quam ob rem ex uno haec fonte derivata esse contendit. Sed omitti non debet, in scholio quod h. l. edidimus, Neoptolemem ne commemorari quidem, scholia autem quae modo dixi T 326 et I 668 ab ἱστοριῶν multo propius quam a ζητημάτων genere abesse. Quam ob rem haec quidem scholia e disputatione de loco et tempore quo Neoptolemus ortus sit, in qua viginti illi anni non poterant non commemorari, excerpta esse videntur; qua e disputatione etiam schol. *B T 326 (IV, p. 222, 29 Dind.), ipso initio Helenae raptum et exercitus Graecorum congregationem (στρατολογεῖν) afferens, fluxisse dixerim. Iam ad scholia Ω 765 quod attinet, potest sane aliquis suspicari, ex altero scholio Victor., quod ad scholiorum T 326 et I 228 rationem quam maxime accedit, prius schol. Vict. et B ita excerpta esse, ut quaestionis forma extrinsecus male addita sit, ita ut hic omittendum fuerit. Sed uno scholio cum altero comparando (nonnulla enim in altero Vict. male cohaerent, alia, velut lin. 35 et 42 Bkk., bis leguntur) in eam potius sententiam inclino, ut e quaestione, in qua cur item Neoptolemi dicamus rationem habitam fuisse causa non adest, in alterum illud schol. Vict. vel consulto vel transcribentium incuria nonnulla transiisse existimem. — Eust., p. 1374, 46 sqq., ea tantum, quae in quaestione leguntur, ante oculos habuit.

ZHTHMATA
CODICIS VATICANI

QVIBVS SIMILIA QVAEDAM

E RELIQVIS CODICIBVS PETITA SVBIVNGVNTVR.

I.

ZHITHMATA CODICIS VATICANI.

Πολλάκις μὲν ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους συνουσίαις Ὀμηρικῶν Ζητημάτων γινομένων, Ἀνατόλιε, κάμου δεικνύναι πειρωμένου, ὡς αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν τὰ πολλὰ Ὀμηρος ἐξηγεῖται, ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς παιδικῆς κατηγορήσεως περινοοῦμεν μᾶλλον ἐν τοῖς πλείστοις ἢ νοοῦμεν ἃ λέγει, ἠξιώσας ἀναγράψαι με τὰ λεχθέντα μηδὲ διαπεσόντα ἕξειν ὑπὸ τῆς λήθης ἀφανισθῆναι. μὴ ὦν δὲ οἶός τε πρὸς τὰς καὶ δεήσεις ἀντιβλέπειν διὰ τὸ καὶ τοὺς ἄλλους Ὀμήρου ἐραστάς, πειράσομαι τὰ τε ῥηθέντα ποτὲ ἀνενεγκεῖν τὰ τε πάλιν ὑποπεσόντα προσθεῖναι, τὰς μὲν μείζους εἰς Ὀμηρον πραγματείας ὑπερτιθέμενος εἰς καιρὸν σκέψεως τὸν προσήκοντα, ταῦτι δὲ οἶον προγύμνασμα τῶν εἰς αὐτὸν ἀγώνων, ἐν οἷς ἀγνοεῖται μὲν πολλὰ τῶν κατὰ τὴν φράσιν. λανθάνει δὲ τοὺς πολλοὺς τῇ δοκούσῃ ἐπιτρέχειν τῶν ποιημάτων ὄλοσχερεῖ σαφηνεῖα προσέχοντας. αὐτὸς δὲ ἕκαστος ἑαυτὸν ἀνακρίνων εὐθυνέτω, πρὶν ὑφ' ἡμῶν ἐπαχθῆναι τὴν ἐξήγησιν, ποίαν περὶ τῶν προβαλλομένων ἐπῶν εἶχε τὴν διανοίαν. ἢ γὰρ ταῦτά γινούσ ἡμᾶς λέγοντας βεβαίαν τὴν περὶ τῶν νοηθέντων ἕξει κρίσιν, ἢ σφαλόμενος μεταβήσεται ἡμᾶς τε ὄνησει πλανωμένους διορθώσας.

α'.

Ἐζητοῦμεν τὸν νοῦν τε τούτων καὶ τὰς λέξεις·
 20 εἶμι μὲν, οὐδ' ἀλήθ' ὁδοῦς ἕσσεται ἦν ἀγορεύω,

Scriptae sunt hae Quaestiones in cod. Vat. 305 inde a fol. 171 usque ad fol. 184 cum titulo πορφυρίου φιλοσόφου ὀμηρικῶν Ζητημάτων βιβλίον α', de quo vid. Prolegg. cap. I.

1 συνου.αις V¹, ι in text. paene delet. in marg. V² scr. 3 μὲν ἑαυτὸν in text. paene del. V² in marg. scrps. 4 παρανοοῦμεν coni. Valckenaer, op. II, p. 146 ...ωσας V¹, ἠξί V² in mg. 11 post λανθάνει δὲ ins. ὁ νοῦς Gildersleeve, de Porph. stud. Hom., p. 8, 2 13 καθ' ante ἑαυτὸν ins. G. Wolff, Porph. de phil. ex orac., p. 18 18 α' (ut etiam reliquarum quaestionum numeri) a V¹ rubro atram. script. 19 τὸν νοῦν τὸν <corr. e τῶν> τούτων V; τε Lascaris

1 sqq. De hac Praefatione et de Anatolio v. Prolegg. cap. I.

ἔμπορος, οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἑρετᾶν
γίγνομαι, ὡς νύ που ὕμνιν εἰείατο κέρδιον εἶναι
(β 318—20).

τί σημαίνει τὸ ἔμπορος καὶ τὸ ἐπήβολος καὶ πρὸς τί ἀναφέρεται τὸ ὡς νύ που ὕμνιν εἰείατο κέρδιον εἶναι; τὸ μὲν οὖν ἔμπορος οὐ κατὰ τὴν συνήθειαν τέτακται παρ' Ὀμήρω, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς περώντων, οὐς συνήθως ἐπιβάτας νῦν λέγομεν. αὐτοὺς γοῦν ἐν ἄλλοις παρίσθησι λέγων (ω 299. 300).

ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, τῶν Ἀττικῶν τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένων τοὺς μὲν μαχομέ- 10
νους ἐπιβάτας καλούντων, τοὺς δὲ τὰς κώπας καὶ τὰ πηδάλια ἔχοντας ἐπικώπους. ὅπερ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τῶν ἐπὶ τοῖς ἄρμασιν οἱ μὲν μαχομένοι παραιβᾶται, οἱ δὲ τὰς ἡνίας ἔχοντες ἡνίοχοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς τριήρεσιν ἐπικώποι καὶ ἐπιβάται παρ' Ἀττικοῖς δύνανται. οὐ μόντοι ὁ ἔμπορος ἀπὸ τοῦ πορίζειν πεποιήται παρ' Ὀμήρω, ἀλλ' 15

1. 2 ἔμπορος οὐδ' ἑρετᾶν ἐπήβολος γίνομαι V¹, corr. Lasc. 11 πηδάλιου V¹, καὶ τὰ πηδάλια V² in marg. 12 περὶ τῷ π. V 15 πορίζειν V παρ' ὀμήρου V¹, ω supra scrps. V²

4 sqq. Quaestio paucis rebus omissis, additis paucioribus in codd. Odysseae ita transit, ut in varia scholia verbo ἄλλως interiecto dirempta divisa sit. Quae suo quodque loco breviter indicabuntur, h. l. iis allatis quae totam quaestionem, unde excerpta sunt, referant:

† schol. cod. Paris. 2894 ap. Cramer., A. P. III, p. 407, 27 (= S ap. Dind. ad vol. I, p. 108, 25) ad β 318: εἶμι μὲν] τὸ ἐξῆς· εἶμι <ita Cr. et. D> μὲν ἔμπορος, ὅ ἐστιν ἐπιβάτης ἐπὶ νεὼς ἀλλοτρίας, μὴ ἔχων ἐμὴν ναῦν. ἔμπορος ἦγουν ἐπιβάτης ἐπὶ νηὸς ἀλλοτρίας· ἀντὶ <v. Dind. p. XLVI> ναυκλήρου, φησὶ, δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐσόμενος τοὺς καταναλωκότας μου τὸν πλοῦτον, διὰ τὰ ἄνα· οὐχ ἄλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ. ἔμπορον δὲ τὸν ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς πλέοντα ἐπιβάτην, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίας. ἄλλως κτλ. (v. ad p. 283, 5). Eadem fere schol. H et R ap. Dind. l. c.

† schol. BQ β 319: ἔμπορος, οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος] τὸ ἐξῆς· εἶμι μὲν ἔμπορος, ὅ ἐστιν ἐπιβάτης, ἐπὶ νηὸς ἀλλοτρίας, ἀντὶ ναυκλήρου, φησὶ, δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐσόμενος. ἐπήβολος δὲ σημαίνει, ὡς φησὶν ὁ Πορφύριος, ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ καὶ δεσπότην ἀπὸ τοῦ βάλλειν, ὅ ἐστι τοῦ σκοποῦ τυγχάνειν· ἔμπορος δὲ τὸν ἐπ' ἀλλοτρίας νεὼς πλέοντα ἐπιβάτην, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίας.

4—14 Exscripsit schol. E (I, p. 109, 3—10 D.), cf. Eust. β, p. 1447, 42 sqq.; excerpit schol. min. v. 319: ἔμπορον ὁ ποιητῆς τὸν ἀλλοτρίας νεὼς ἐπιβαίνοντα λέγει, τὸν παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπιβάτην, ὡς ἔμπορον παρ' αὐτοῖς λεγομένου τοῦ μεταβολῆος καὶ πραγματευτοῦ καὶ μάλιστα τοῦ διὰ θαλάσσης περῶντος. καὶ ὅτι Ἀττικοὶ τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι κωπηλάτας ἐπινώπους λέγουσιν, ἐπιβάτας δὲ τοὺς μαχητάς, in quibus illa τοῦ μεταβολῆος καὶ πραγματευτοῦ, quibuscum conferendi Hesych., Suid., Et. M. h. v., ex alio fonte petita sunt. De Zenodoro qui fertur (Miller, mélanges de litt. Gr., p. 409) similia afferente v. Prolegg. III, 4, 14— p. 283, 7 Exscripsit schol. EHQR (Dind. lin. 10—17).

ἀπὸ τοῦ πόρου, τοῦτ' ἔστι τῆς πορείας. τὸν δὲ πόρον κυρίως ἐπὶ τῆς τοῦ ὕδατος τάττει πορείας, λέγων·

ὄσς' ἐμόγησα πόρους ἀλὸς ἐξερεείνων (μ 259), καὶ

ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον ἐυρρείος ποταμοῖο (Ξ 433).

5 ὡς οὖν τὸ μὴ ἐν οἰκίῳ οἴκῳ γαμεῖν ἀλλ' ἐν ἀλλοτρίῳ ἐγγαμεῖν λέγουσιν, οὕτως τὸ ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι ἐμπορεῦσθαι, καὶ ἔμπορος ὁ τοιοῦτος. τὸ δὲ ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ, ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν, ὃ σημαίνει τὸ τυχεῖν τοῦ σκοποῦ, ὅθεν καὶ τὸ

10 *cū d' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο κῆρι* (A 297),

τοῦτ' ἔστιν ἐπιτυχῶς λάμβανε. καὶ ἡ βουλή δὲ οἶον βολή τις, ὅθεν ἔφη· *κῆ δ' ἦλω βουλή Πριάμοιο πόλις* (χ 230),

ὡς εἰ ἔφη· τοῖς κοῖς ὄπλοισι ἢ τόξοις ἢ βέλεσι. λύσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἡ δὲ Φεράς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρω (ο 296)·

15 μετῆκται γὰρ ἀπὸ τῶν πόρω τὴν ἐπιβολὴν ποιουμένων ὥστε τυχεῖν· ἡ ναὺς οὖν ἐπιβολὴν ἐποιεῖτο ὥστε τυχεῖν τῶν Φερῶν. οὕτω τῇ λέξει καὶ οἱ μεθ' Ὀμηρον κέχρηται· Σοφοκλῆς Ἀλκμαίῳνι (fr. 95 D.)· „εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδομί πως φρενῶν ἐπήβολον καλῶν σε“, Πλάτων νόμων πρώτῳ (prot. II, p. 666 D.)· „ἐπήβολοι γερονότες τῆς καλλίστης ὥδης“, [καὶ τετάρτῳ (p. 724 B)· παιδείας γίνονται κατὰ δύναμιν ἐπήβολοι], Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου (fr. 81 Bl.)· „μηδέποτε πολέμου

4 ἴξον V¹, ξ supra scrps. V² εὐρείος V; corr. Lasc. 5 ὡς οὖν humidit. deleta repet. V² ἐν ἀλλοτρίῳ γαμεῖν V, rectum schol. Od. (v. infra ad h. l.) suppeditat 6 .νηὸς V 7. 8 ἐπ. τυχῆ V 10 *cū d' ἐνὶ hum. del. in marg. scrps. V² βάλεο V, corr. Lasc.* 14 ἡ δὲ in cod. evan. ἐπέβαλεν V, corr. Lasc. οὔρι <ω spr. i script.> V 17 ὄμηρ.. V 20. 21 verba uncinis inclusa ex Etym. M. (v. infr. ad lin. 7) addidi, ubi per errorem Xenophontis nomen irrepsisse editores monuerunt, quod ea re vel magis elucet, quod apud Eust. verba, quae item Xenophontī tribuit, ita leguntur: γίνονται κατὰ νόμον ἐπήβολοι

5 sqq. † Schol. Paris. (v. ad p. 282, 4 sqq.): ἄλλως. ὡς τὸ μὴ ἐν ἰδίῳ οἴκῳ γαμεῖν, ἀλλ' ἐν ἀλλοτρίῳ, ἐγγαμεῖν ἔστιν, οὕτως καὶ τὸ ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι [καὶ] ἐμπορεῦσθαι· τοιοῦτος ἔμπορος. ἐπήβολος δὲ ὁ ἐπιτυχῶν τοῦ σκοποῦ.

7— p. 284, 4 Exscripsit schol. EQR β 319 (p. 110, 1—12 Dind.), cuius initium est: Ἀττικὴν εἶναι τὴν λέξιν φησὶν ὁ Πορφύριος. δηλοῖ δὲ τὸν ἐπιτυχῆ, ἀπὸ τοῦ βάλλειν κτλ. Cf. † Eust. p. 1448, 5 sqq. Porphyrium nominatim afferens. Eadem neglecto Porphyrii nomine in formam redacta paullo breviorē v. in schol. min. et Et. M. 357, 17 sqq.

De origine et notione v. ἐπήβολος cf. Timaei lex. Platon.: ἐπήβολοι οἱ ἐπιτυχῶς βάλλουτες· βάλλειν γὰρ τὸ τυχεῖν, ἢ οἱ ἐντυχῶντες. Simil. schol. Aesch. Pr. 446 ἐπηβόλους: ἔμφορας, ἐπιτενκτινούς, ἐπιτυχεῖς, cf. Suid. v. ἐπήβολος, Hesych. v. ἐπηβόλους.

21 Locum Hyperidis Eustathius melius servasse videtur: μήτε πόλεως μήτε πολιτείας ἐπηβόλους γενέσθαι itaque Blass edidit (pro μήτε πόλεως Etym. M. l. c., in quo κατὰ Δημάρχου pro κατὰ Δημάδου legitur, μήτε πόλιν habet).

μήτε πολιτείας ἐπηβόλους γενέσθαι“, Ἄρχιππος Πλούτῳ (I, p. 687, 37 K.)· „νῦν ὡς ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος“. ἔστι δὲ οὐ ποιητικὴ λέξις ἀλλ' Ἀττικὴ. τί οὖν αἱ λέξεις σημαίνουσι δεδηλωταί, τὸ δὲ ὡς νύ που ὕμῃν εἰείατο κέρδιον εἶναι σὺν βαρύτητι εἴρηται, λέγοντος Τηλεμάχου· ἐν ἀλλοτρίᾳ πλευσοῦμαι νηί· οὐ γὰρ εἰμι ἐπιτυχῆς ἰδίας 5 νηός, οὐδὲ ἐρέτας κέκτημαι, τοῦτο γὰρ ὑμῖν ὠφελιμώτερον εἶναι ἐφάνη, τοῦτ' ἔστι τὸ μὴ ἔχειν ἐμὲ ἰδίαν ναῦν ἀλλ' ἔμπορον πλεῖν· ἀναφέρει δὲ εἰς ἐκείνο, ὅτι εἰς πενίαν αὐτὸν κατέστησαν. προεῖπε γάρ·

ἢ οὐχ ἄλις, ὡς τὸ πρόσθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
κτῆματ' ἐμά, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα 10
(β 312. 13).

ἔστιν οὖν οὕτω τὸ νόημα· ἀντὶ ναυκλήρου δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης γέγονα τὰμὰ καταναλώσας.

β'

Editum K 416.

15

γ'

Vatic.

*B f. 89^a ad κορυθαίολος Z 359
(id. L f. 137 ibid., Π).

Τὸ αἰόλον οὐκ οἶδ' ὅθεν τῶν Οὐκ οἶδ' ὅθεν τῶν γραμματικῶν
γραμματικῶν τινες ἐπὶ τοῦ ποικίλου τινες τὸ αἰόλον ἐπὶ τοῦ ποικίλου 20
παρ' Ὀμήρῳ ἀκούειν ἀξιοῦσιν· οὕτω παρ' Ὀμήρῳ ἀκούειν ἀξιοῦσιν· οὕτω
γούν τὸ αἰολόπωλον (Γ 185) γούν τὸ αἰολόπωλον ἀποδιδόσας
ἀποδιδόσας καὶ τὸ αἰόλος ἵππος καὶ πόδας αἰόλος ἵππος καὶ τὸ
(T 404) καὶ αἰόλον ὄφιν (M 208). αἰόλον ὄφιν. οὐκ ἔστι δὲ οὕτως
οὐκ ἔστι δὲ ἀλλὰ σημαίνει τὸν τα- ἀλλὰ σημαίνει τὸν ταχύν, γενόμε- 25

4. 5 λέγοντος ex ἐλε (?) corr. V¹ 6 ὑμῖν correxi; ἡμῖν V 9 ἐκείρετε
ex ἐκείρετο corr. V² 13 καταναλώστας V, corr. Lasc.

(Vat.) 22 αἰολοπῶλον

(B et L) 22 αἰολο, supra extr. litt. πλ' scrpt., B; αἰολοπόλους L

3—13 Exscripserunt schol. HQR (p. 110, 13—23 D.) et in formam redacta
breviorem schol. min.

8 sqq. Transposuit †EQR (p. 108, 25 D.): ἐμπορος] ἀντὶ ναυκλήρου δι' ὑμᾶς
ἐπιβάτης ἐσόμενος τοὺς καταναλώστας μου τὸν πλοῦτον· διὰ τὰ ἄνω ἢ οὐχ
ἄλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ.

19 sqq. Plurimis et scholiorum et lexicorum locis (v. ap. Ebeling., lex.
Homer.) verba αἰόλος, αἰολόπωλος sim. verbo ποικίλος sim. explicantur, plerum-
que altera illa notione Porphyrio probata apposita; quae h. l. afferre longum
et supervacaneum est, praesertim cum quinam illi grammatici fuerint quos Por-
phyrius significat ignotum sit. Quicumque autem fuerunt, prae euntem habue-
runt Platonem, Cratyl. p. 409 A, ad explicandum v. ἡλίον (ἄλιον) inter alia
afferentem: ὅτι ποικίλλει ἰὼν τὰ γινόμενα ἐκ τῆς γῆς· τὸ δὲ ποικίλλειν
καὶ αἰολεῖν ταύτων.

χύν, γενόμενον ἀπὸ τῆς ἀέλλης, νον ἀπὸ τῆς ἀέλλης, ἥτις ἀπὸ τοῦ ἥτις ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἰλεῖν πε- ἄειν καὶ τοῦ εἰλεῖν πεποιήται, ὡς ποίηται, ὡς αὐτὸς ἐξηγήσατο εἰπών· αὐτὸς ἐξηγήσατο εἰπών· ὄνπερ ὄνπερ ἄελλαι χεῖμερῖαι εἰλέω- ἄελλαι χεῖμερῖαι εἰλέωσι, του-
 5 τιν (B 293. 94), ἥτοι εἰλώσιν. ὡς ἔστιν εἰλώσιν. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ βορρά ἔφη· εἴλει γὰρ βορέου ἔφη· εἴλει γὰρ βορέης βορέης ἄνεμος (τ 200). ἡ μὲν ἄνεμος. ἡ μὲν οὖν ἄελλα ἀπὸ τοῦ οὖν ἄελλα ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἰλεῖν, ἄειν καὶ εἰλεῖν πεποιήται, ἡ δὲ ἡ δὲ θύελλα ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ εἰλεῖν, θύελλα ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ εἰλεῖν,
 10 θύειν δὲ τὸ σφοδρῶς ὁρμᾶν δίκηθ θύειν δὲ τὸ σφοδρῶς καὶ ἀκαθ- μαινομένων· ἡ γὰρ ὄγ' ὀλοῆσι κτωσ ὁρμᾶν δίκηθ μαινομένων· ἡ φρεσὶ θύει (A 342), ὄθεν καὶ γὰρ ὄγ' ὀλοῆσι φρεσὶ θύει καὶ Θυάδες αἱ Βάκχαι. ὡς οὖν ἀελ- θύνε διὰ προμάχων (E 250), λόπους ἡ Ἴρις λέγεται (Θ 409), ὄθεν καὶ Θυάδες αἱ Βάκχαι. ὡς οὖν
 15 ἦν μεταλαβὼν ποδῆνεμον προση- ἀελλόπος Ἴρις λέγεται, ἦν μετα- γόρευκεν (B 786), οὕτω τὸν ποδῶκη λαβὼν ποδῆνεμον προσηγόρευεν, ἵππον μεταλαμβάνων πόδας αἰό- οὕτως τὸν ποδῶκη ἵππον μεταλαμ- λος ἵππος εἶπε· καὶ ὡς εἰπών βάνων πόδας αἰόλος ἵππος ἔφη· ἀργίποδας κύνας (Ω 211) κατὰ καὶ ὡςπερ εἰπών ἀργίποδας κύ-
 20 περίληψιν ἀλλαχοῦ ἔφη καὶ κύνας νας κατὰ περίληψιν ἀλλαχοῦ ἔφη ἀργούσ (A 50), οὕτω τοὺς πόδας καὶ κύνας ἀργούσ, οὕτω τοὺς αἰόλους ἵππους κατὰ τὴν περίληψιν τοὺς πόδας αἰόλους ἵππους κατὰ αἰολοπῶλους ἔφη. καὶ αἰόλαι περίληψιν αἰολοπῶλους εἶπε. καὶ οὖν εὐλαί (X 509) ἀπὸ τοῦ εἰλεῖ- αἰόλαι οὖν εὐλαί ἀπὸ τοῦ ταχέως
 25 θται ταχέως λέγονται, καὶ σφῆκες εἰλεῖσθαι εἴρηται καὶ σφῆκες μέ- μέσον αἰόλοι (M 167) οἱ κατὰ σον αἰόλαι αἱ κατὰ μέσον συνεχῶς τὸ μέσον συνεχῶς κινούμενοι καὶ κινούμεναι καὶ εἰλούμεναι. καὶ κο- εἰλούμενοι. καὶ κορυθαἰόλος οὖν ρυθαἰόλος οὖν ὁ συνεχῶς κινῶν

(Vat.) 3 αὐτὸ. V, c add. V² 14 Ἴρις 19 ἀργίποδας 22 παράληψιν
 26 αἰόλαι; mutavi propter ea quae sequuntur

(B et L) 4 ἀειλέωσι L 6 εἴλει L 15 μεταβαλὼν L 16 post
 προσηγόρευεν BL male inserunt; καὶ τὰς ἀέλλας εἰς τοὺς ἀνέμους μεταλαμ-
 βάνει, quae sustuli; Kammer, p. 46, haec tentavit: ὡς οὖν ἀελλ. ἡ Ἴρ. λέγεται,
 ἦν ποδ. προσηγ. τὰς ἀέλλας εἰς τοὺς ἀνέμους μεταλαμβάνων, οὕτως κτλ. 20
 παράληψιν B, παράλειψιν L 21. 22 alter. τοὺς om. L 22. 23 μετὰ παράληψιν
 B, μετὰ παράλειψιν L; μετὰ in κατὰ mut. Vill. 26 αἰόλαι e corr. L 27 εἰλού-
 μεναι L κορυθαἰόλος (?) L

2 Cf. Et. M. 19, 44: ἄελλα . . . ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἰλεῖν . . ., Eust. B, p. 223, 13: τὸ δὲ ἄελλαι εἰλέωσι τρόπος ἐστὶν ἔτυμολογίας· παρὰ τὸ εἰλεῖν γὰρ ἔτυμολογεῖται ἡ ἄελλα.

16 sqq. † B H Q v 27, cuius initium ad versum cui adscriptum est conformatum est.

28 Cf. Apollon. v. κορυθαἰόλος: ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων· αἰόλλειν γὰρ τὸ κινεῖν.

ὁ συνεχῶς κινῶν τὴν κόρυθα, ὁ τὴν κόρυθα, ὁ μεταποιῶν ἐπὶ τοῦ μεταποιῶν ἐπὶ τοῦ Ἄρεος ἔφη· Ἄρεως ἔφη· ἴκος Ἐνυαλίῳ κοῖκος Ἐνυαλίῳ κορυθαίικι (Χ ρυθαίικι. λύσεις δ' ἐντεῦθεν καὶ 132). λύσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὡς τὸ ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πο- 5 δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος λέος πυρὸς αἰθομένοιο ἐμ- 5 πυρὸς αἰθομένοιο ἐμπλείην πλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος κνίσσης τε καὶ αἵματος ἔνθα ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλη· δηλοῖ καὶ ἔνθα αἰόλλη (υ 25—27)· τὸ εἰλεῖν καὶ συνεχῶς στρέφειν. ἐκ δηλοῖ οὖν τὸ εἰλεῖν καὶ συνεχῶς δὲ τοῦ κορυθαίικι λύσεις τὸ Δω- 15 στρέφειν. ἐκ δὲ τοῦ κορυθαίικι ριέες τε τριχάικες, οἱ συνεχῶς 10 λύσεις τὸ Δωριέες τε τριχάικες τὰς τρίχας διὰ τὸ δραστικὸν κινου- (τ 177), οἱ συνεχῶς τὰς τρίχας τες· κερηκομόωντες γὰρ εἴρη- 15 διὰ τὸ δραστικὸν κινουῦντες· κερηκο- 10 ται οἱ Ἀχαιοί. 15 μόωντες εἴρηνται.

δ'—ζ'.

15

δ' editum Ψ 422, p. 263; ε' = I 1, p. 125; ε' = ibid., p. 128; ζ' = C 509, p. 226.

η'.

Ἐν τοῖς Φιλήμονος συμμίκτοις περὶ Ἡροδοτείου διορθώματος ὁ 20 γραμματικὸς διαλεγόμενος πειράται καὶ Ὀμηρικὰ τινα σαφηνίζειν. οὐδὲν δὲ χεῖρον καὶ τὸν Ἡρόδοτον φιλοῦντί σοι τὴν πάσαν τοῦ ἀνδρὸς ἀνα- 25 γράφαι ζήτησιν. φησὶ γὰρ ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ Ἡρόδοτος τῶν ἱστοριῶν περὶ Κροίσου τοῦ Λυδοῦ πολλά τε ἄλλα διείλεκται, καὶ μὴν ὅτι θεοσε- 25 βέστατος γένοιτο καὶ διαπρεπῶς τιμῆσαι τὰ Ἑλληνικὰ μαντεῖα, τὰ ἐν Δελφοῖς, τὰ ἐν Θήβαις, τὸ τοῦ Ἀμμωνος, τὸ τοῦ Ἀμφιαράου· τοῦτο 25 μὲν δὴ ἄλλοις ἄλλα πέμψαι δῶρα, ἀνέθηκε δὲ τινα καὶ ἐν Βραγχίδῃσι τῆσι Μιλησίωιν. καὶ γέγραπται ἤδη κατὰ πάντα ἀπλῶς

(Vat.) 2 μεταποιῶν videtur esse 3 ἐνυαλίῳ, ι a V² add. 5. 6 γαστέρ — αἰθο humid. deleta in textu rescrps. V² 6 ἐμπλείων 8. 9 αἰόλλη — 20 συνεχ humid. deleta in text. rescrps. V² 11 .ωριέες

(B et L) 2 ἐνιαλύω L 5 πολλέος L ἀμπλείην B, ἀνπλείην L 7 25 alter. ἔνθα om. L αἰόλλη BL 7. 8 δηλοῖ οὖν τὸ εἰλεῖν L 12 κάρη γὰρ κομόωντες L

21. 22 fort. ἀναγράφω legendum 24 τιμήσοι V; corr. Kamm., p. 105 26 πέμψε V, αι supr. ε scrps. V² 27 βραγχίσι

10 Paullo aliter Et. M. 768, 25: *τριχάικες οἱ συνεχῶς κινουῦντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τρίχας· τοιοῦτο καὶ τὸ κορυθαίικος Ἐκτωρ...*, cf. Apoll. h. v., Eust. τ, p. 1861, 15.

25—27 Confundi videtur locus Herodoteus I, 46 cum I, 92, ubi haec leguntur: *ταῦτα μὲν καὶ ἔτι ἐς ἐμὲ ἦν περιεόντα, τὰ δ' ἐξαπόλασε τῶν ἀναθημάτων, τὰ ἐν Βραγχίδῃσι τοῖσι (ut nunc editur) Μιλησίωιν ἀναθήματα Κροίσω.*

τὰ ἀντίγραφα τὸ τῆς ἄρθρον σὺν τῷ ἰῶτα ἰσοδυναμοῦν τῷ ταίς. οὐδένα γε μὴν Ἑλλήνων ὑπομείναι θηλυκῶς τὰς Βραγχίδας ἂν εἰπεῖν, Ἡρόδοτον δὲ μᾶλλον ἂν ἐτέρων φυλάσσειν, ἀκριβῆ τε ὄντα περὶ τὰ ὀνόματα καὶ πάνυ ἐπιεικῶς φροντιστικόν. τοῦτο δὴ θεραπεύων τις
 5 οὐχ Ἡρόδοτου, φησὶν, ἀμαρτήματα γεγονέναι, μᾶλλον δὲ τὸν συγγραφέα φησὶ διαμαρτεῖν παρεμβαλόντα τὸ τῷ. πολλὰ δὲ φέρεσθαι μέχρι νῦν ἀμαρτήματα κατὰ τὴν Ἡροδότου συγγραφὴν καὶ ἔτι τὴν Θουκυδίδου καὶ Φιλίστου καὶ τῶν ἄλλων ἀξιολόγων συγγραφέων. τί δ' οὐχὶ καὶ τὰ ποιήματα σχεδὸν ἀνάπλευ πάντα τυγχάνει ἀμαρτημάτων γραφικῶν
 10 καὶ τῶν ἄλλων παραδιορθωμάτων πάνυ ἀγροίκων; καὶ ἴνα μὴ περαιτέρω τις προβαίνων ἐνοχλῆ διερευνώμενος τὰς ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἐμμενηκυίας ἡμαρτημένας γραφάς, ἕξεστί σοι σκοπεῖν καὶ τῶν Ὀμηρικῶν ταδί·

ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους
 15 λαοφόρον καθ' ὁδόν (O 680. 82).
 ἐναυθα γὰρ πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον ἐγράφη διὰ τοῦ γ̄· νωθρὸν οὖν τὸ σημαίνον καὶ σφόδρα ὑπόκωφον προσπίπτειν ἕοικε. τὸ δὲ χωρὶς τοῦ γ̄ γράφειν Ὀμηρικὸν παρὰ * * τῇ χρήσει καὶ τῷ λόγῳ πάντη συνᾶδον ἐπιεικῶς. τὸ γὰρ συναεῖρεται μᾶλλον προσεχῶς σημαίνει τὸ
 20 συνάγει καὶ συναρμόζειν. καὶ ἐν ἄλλοις (K 499)· σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι, συνήγαγε τοὺς ἵππους. ὁ δὲ βέλτικτος Ἀριστοφάνης κάκεινο τὸ ἐν τοῖς Παραποταμίσι λεγόμενον·

θρώσκων· τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρήξ' ὑπαλύξει
 ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν (Φ 126. 27),
 25 δέικνυσιν ὡς ἡμαρτημένον ὑπολείποιο ἐκ τῆς παλαιᾶς γραμματικῆς. οὐ

2 ὑπομῆναι V (ὑπομείναι sec. Hercher., Herm. V, p. 293) 5 συγγραφέα vix sanum; γραφέα? 18 loco corrupto lacuna statuenda mederi conatus sum, cuius loco fuisse dicas: παρα[τίθηναι εἶναι καὶ] τῇ χρήσει κτλ. 21 ἱμάσι V 22 ταίς παραποταμίαις V 22—24 λεγόμενον — κατὰ ἐτ φάγησι — δημόν humiditate del. in text. V² rescrps. 23 μέλαινα φρήξ' V 24 ἀργήτα δημόν V² (a V¹ λαιμόν scrpt. fuisse videtur)

10—p. 288, 7 Verbis καὶ ἴνα μὴ — ἐπιπλεῖν εἰώθεν Porphyrius ea quae apud Philemonem legit redacta sine dubio in formam breviorē ita affert, ut illius persona abiecta non solum ipse loquatur, ita ut illa ἕξεστί σοι σκοπεῖν ad Anatolium referenda sint, sed etiam suam ipsius de utroque loco Homericō sententiam promere videri possit. Id tamen ita se non habere, sed ea quae affert Philemonis reddere sententiam, ex iis quae p. 288, 23 sqq. leguntur apparet.

16 † L f. 336^b ad O 680 (ex loco iam tum corrupto excerptum): τὸ συναγείρεται κατ' οὐδὲν ἀναγκαῖον ἐγράφη διὰ τοῦ γ̄, ἀμαρτημάτων ὃν γραφικῶν <ω ex o corr.>. ἐπιεικῶς τε γὰρ συναεῖρεται μᾶλλον σημαίνει προσεχῶς τὸ συνάγει καὶ συναρμόζει. καὶ ἐν ἄλλοις· σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι, συνήγαγε τοὺς ἵππους. ἄλλως κτλ. (v. infra ad p. 288, 27). Brevius B f. 211^b ad συναγείρεται ibid. (id. Lp f. 248^a): ... οἱ δὲ συναεῖρεται ἀντὶ τοῦ συζεύξει, ὡς τὸ σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσιν (initium schol. v. ad p. 288, 27), cf. Eust. O, p. 1037, 54.

γὰρ χρὴ τὸ ὅς κε φάγησιν ἀκούειν ὡς ἄρθρον ὑποτακτικόν, μᾶλλον δὲ ἀντ' ἐπιρρήματος παρειλήφθαι τοῦ ὡς, ἢ μᾶλλον σύνδεσμον αἰτιώδη. δηλοῦται γὰρ ἵνα φάγη (σκοπῶμεν δὴ ὡς τὸ σύμπαν προσεχῶς συντέτακται κατὰ τὴν τούτου γνώμην), ἀκολούθως ὑποδύεται τὸν ἀφρὸν ὁ ἰχθύς· καὶ τοῦτο ἀναγκασθῆσεται πράξει καὶ ἐπιπολαίως ὑπονήζεται τοῦ 5 ὕδατος ὑποδεδυκῆς, ἐπεὶ καὶ τῶν ἀποθανόντων τὰ σώματα, ἕως ἂν ἢ πρόσφατα καὶ διψηδικότα, ἄνωθεν ἐπιπλεῖν εἴθωθεν. ὅτι μὲν οὖν τῶν παλαιῶν βιβλίων ἐπὶ τὸ χεῖρον κινεῖται ἢ γραφή, φησὶν αὐθις διὰ πλειόνων ἐπιδείξειν. ἐπανάγωμεν δὲ ἐπὶ τὸν Ἡρόδοτον καὶ τὸν διορθωτὴν τὸν Κοτταεᾶ Ἀλέξανδρον. ἤξιον γὰρ ὁ ἀνὴρ γράφειν τὸ τῆσι Μιλησίων χωρὶς τοῦ ἰῶτα τῆς Μιλησίων, ὑποκειμένης ἔξωθεν χώρης ἢ γῆς. καὶ ἐγὼ δὲ, φησὶν, ἐπειθόμην οὕτως ἔχειν τὰ τῆς γραφῆς, τὸν δὲ ἄνδρα τῆς ἀκριβοῦς συνέσεως ἐθεθαυμάκειν. ἐντυχῶν δὲ τοῖς Ἡροδοτείοις αὐτοῖς ἔπει, καὶ γενόμενος ἐπὶ τέλει τῆς Αἰγυπτιακῆς βίβλου, ἣτις ἐστὶ δευτέρα τῇ τάξει, εὕρισκω πάλιν κατὰ τὴν αἰτιατι- 15 κὴν πτῶιν εἰπόντα τὸν Ἡρόδοτον· ἀνέθηκεν εἰς Βραγχίδας τὰς Μιλησίων (II 159). οὐκέτι οὖν ὡμὴν ἀμάρτημα εἶναι γραφικόν, Ἰωνικὸν δὲ μᾶλλον ἰδίωμα. πολλὰ γὰρ οὗτοι τῶν ὀνομάτων χαίρουσι θηλυκῶς ἐκφέροντες, οἷον τὴν τε λίθον καὶ τὴν κίονα καὶ ἔτι τὴν Μαραθῶνα· Κρατῖνος (I, p. 113 K.) εὐιπποτάτη Μαραθῶν, Νίκαν- 20 δρος (fr. XXV) εὐκτιμένην Μαραθῶνα. ταῦτα μὲν οὖν ἂ ἡμεῖς εὕρομεν καὶ ἐκρίναμεν ὑγιῶς [ἔχειν].

τοιαῦτα δὴ τοῦ Φιλήμονος λέγοντος, ἂ μὲν πρὸς Ἀλέξανδρον περὶ τοῦ Ἡροδοτείου διορθώματος εἴρηκεν, οὐκ οἰκείον κρίνω τῇ παρουσίᾳ ὑποθέσει ἐξετάζειν. τὸ δὲ συναγείρεται πῶς ὑπόκωφόν φησιν 25 εἶναι οὐκ ἔστι γινῶναι. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τοὺς ἵππογνώμονας ἐκ πολλῶν ἵππων τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ἀθροίζοντας; ὁ ἐκ τοῦ συναγείρεται δηλοῦται· ἀγείρειν γὰρ καὶ συναγείρειν ἐπὶ τοῦ συνάγειν λέγεται. (*B f. 282^a ad ὅς κε φάγη Φ 127 (id. L f. 439^a): 30

τῷ δ' Ἀριστοφάνει ὅπως ὁ μὲν οὖν Ἀριστοφάνης βού- 30
συντέθειται τὰ κατὰ Λυκάονα κατα- λεται τὸν ἰχθύν, ὡστε καταφαγεῖν

2 σύνδε..ον V, δεσμον V² in marg. 3 σκοπῶμεν δὴ coniecti; σκο.ὼν δὴ V, π in marg. V²; Kamn., p. 106, servato verbo σκοπῶν post ἀκολουθῶς verb. εὐρήσεις ins.; idem haec verba usque ad εἴθωθεν (lin. 7) ab h. l. aliena e p. 289, 4 huc illata esse existimat 4 τὴν τοῦ.. γν. V 5 ἐπι...αίως V, ἐπιπολαίως V² in marg. 9 πλειόν.. V, ὡν in text. reserpt. V² 10 τὸ om. V 13 δὲ post ἐντυχῶν om. V 22 ἔχειν V om.

(B et L) 31 οὖν om. B 32 ἰχθύν hic et infra B

9—22 Kursus (vel a lin. 10 certe) ipsa Philemonis verba (cf. ad p. 287, 10).
27 † L f. 336^b ad O 680 (v. ad p. 287, 16): ... ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλῶν
τοῦς ἐπιτηδείους οἷον ἀρίστους καὶ ἰσοταχεῖς συναγάγη ἐκλεξάμενος. BLp ibid.:

μάθωμεν. βούλεται τὸν ἰχθὺν ὡς τὸν Λυκάονος δημόν [ἢ διαφαγόντα], καταφάγη τὸν τοῦ Λυκάονος δημόν θρώσκειν κατὰ κύμα καὶ ὑπαίσσειν θρώσκειν κατὰ κύμα καὶ ὑπαίσσειν τὴν φρίκα· καὶ φησιν· ἐπιπολῆς τὴν φρίκην· καὶ φησιν· ἐπιπο- ἐπιπήξεται, τῷ ἀφρῷ τοῦ ὕδα-
 5 λαίως ἐπιπήξεται, τῷ ἀφρῷ τος ὑποδεδυκώς, ἐπειδὴ καὶ τοῦ ὕδατος ὑποδεδυκώς, ἐπεὶ τῶν ἀποθανόντων τὰ σώμα-
 καὶ τῶν ἀποθανόντων τὰ σώ- τα, ἕως ἂν εἶη πρόσφατα, ἄνω-
 ματα, ἕως ἂν ἦ πρόσφατα, θεν ἐπιπλεῖν εἶωθε. πρῶτον
 ἄνωθεν ἐπιπλεῖν εἶωθε. πρῶ- μὲν οὖν οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι νηχό-
 10 τον μὲν οὖν οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι μενον ἰχθὺν ὑπεράνω μὲν ὕδατος, νηχόμενον ἰχθὺν ὑπεράνω μὲν ὕδα- ὑποκάτω δὲ ἀφροῦ τοῦ ὕδατος, οὐ-
 τος, ὑποκάτω δὲ ἀφροῦ τοῦ ὕδατος, δὲ τούτων μεταξὺ νεκρὸν ἄνδρα
 οὐδὲ τούτων μεταξὺ νεκρὸν ἄνδρα φερόμενον. ἀλλ' οὐδὲ τὴν φρίκα
 φερόμενον. ἀλλ' οὐδὲ τὴν φρίκην ἀκούειν δύναμαι τὸν ἀφρόν, Ὀμή-
 15 ἀκούειν δύναμαι τὸν ἀφρόν, Ὀμή- ρου μὲν μέλαιναν φρίκα λέγοντος· ρου μὲν μέλαιναν φρίκα λέγοντος·
 τούτου δὲ ἀξιούντος λευκότατον τούτου δὲ ἀξιούντος λευκότητα
 ἀκούειν, ἐπὶ τε τοῦ Πρωτέως λέγει ἀκούειν, ἐπὶ τε τοῦ Πρωτέως λέγει
 πάλιν Ὀμηρος μελαίνῃ φρικὴ πάλιν Ὀμηρος μελαίνῃ φρικὴ
 20 καλυφθεῖς (δ 402), καὶ ἀλλαχοῦ καλυφθεῖς, καὶ ἀλλαχοῦ· ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀνα-
 πάλλεται ἰχθὺς θινὶ ἐπὶ φυκό- ἐντι μέλαν τέ ἐ κῦμ' ἐκάλυψε.
 τῆς φρικὸς μνημονεύσας ἐπάγει· (Ψ 692. 93), καὶ ἀλλαχοῦ τῆς φρι-
 μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐ- κὸς μνημονεύσας ἐπάγει· μελανεῖ
 25 τῆς (H 64). καὶ ἔστιν ἡ φριξὶ κινουμένου τοῦ πνεύματος ἀρχή. ἔστιν ἡ φριξὶ κινουμένου τοῦ πνεύ-
 μου τοῦ πνεύματος ἀρχή. ἔστιν ἡ φριξὶ κινουμένου τοῦ πνεύ-
 ματος ἀρχή. Σιμωνίδης δὲ αὐτὴν καὶ δεῖξαι πειρώ- ματος ἀρχή. Σιμωνίδης δὲ αὐτὴν

(Vat.) 2 λαιμόν V, cui dēmion (sic) superscrps. V² 16 μέλαινα φρίκα

(B et L) 1 τὸν τοῦ Λ. δ. L ἢ διαφαγόντα, quod BL praebent, seclisit Kamm., p. 106; huc non pertinere vel e p. 288, 3 efficitur 3 φρίκα L ἐπι- πολὺ L 5 ἐπεὶ δὲ καὶ L 13 φρίκην L 15 φρίκα L 16. 17 λευκό- τητα ἀκούειν L (?) 17 ἐπεὶ τε L (?) 19. 20 ὡς δὲ θ' ὑπὸ L 21 ἰχθὺς hic et infra B 21. 22 φικόνεντι B, φρικόνεντι L; recte nunc θιν' ἐν vel ἐπὶ φυκίονεντι legitur 26. 27 κινουμένου ὑπὸ πν. πόντου ἀρχὴ coni. Kamm., p. 107 27 σιμωνίδης L

ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλῶν τοὺς ἐπιτηθείους καὶ <om. Lp> οἷον ἀρίστους καὶ ἰσοταχεῖς συναγαγὼν <συναγάγη B> ἐκλεξάμενος· κίνδυνος γὰρ ἐκπεσεῖν μεθ' αὐτὸν ἀπὸ ἄλλου εἰς ἄλλον. οἱ δὲ κτλ. (v. ad p. 287, 16). Simil. Vict. f. 292^a (l. πίνου- ρας συναγείρεται), nisi quod primum quidem συζεύξει, σὺν δ' ἤειρεν ἰμαῖσιν, tum οἱ δὲ συναγείρεται, ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλῶν — ἀπὸ ἄλλου εἰς ἄλλον habet. In quibus, ut etiam in schol. BLp, Porphyriana cum rebus aliunde petitis (cf. Eust. p. 1037, 53) mixta sunt.

27 sqq. Cf. Ariston. Φ 126: ... καὶ τὸν ἄνεμον τὸν οἰνοεὶ ἐπιστίζοντα τὴν θάλασσαν ...

μενος οὕτως ἔφη· ἐς ἄλλα κτί- καὶ δεῖξαι πειρώμενος οὕτως ἔφη·
 Ζουσα πνοιά. τὸ δὲ λέγειν ὅτι ἐς ἄλλα κτίζουσα πνοιά. τὸ δὲ
 τὰ πρόσφατα κύματα φέρεται τῶν λέγειν ὅτι τὰ πρόσφατα κύματα
 κυμάτων ἐπιπολαίως, ψεῦδος. τοῦ- φέρεται τῶν κυμάτων ἐπιπολής, ψευ-
 ναντίον γὰρ ἐν ἀρχῇ μὲν διὰ στερ- δος· τούναντίον ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ 5
 ρότητα καὶ πυκνότητα τοῦ κύματος διὰ στερρότητα καὶ πυκνότητα τοῦ
 ἰσχυρότερος ὢν τοῦ στηρίζοντος κύματος ἰσχυρότερος ὢν τοῦ στηρί-
 ῦδατος ὁ νεκρὸς δισταμένου κατα- ζοντος ὕδατος ὁ νεκρὸς δισταμέ-
 δύεται, σχήματι καταβαίνων καὶ βά- νου καταδύεται, σχήματι καταβαίνων
 ρει· πληρούμενος δὲ τῆς ὑγρότητος, καὶ βάρει· πληρούμενος δὲ τῆς ὑγρό- 10
 πλείω τόπον ἐπιλαμβάνων τῷ σχή- τητος, πλείω τόπον ἐπιλαμβάνων
 ματι μετέωρος αἴρεται, βάρει τοῦ τῷ σχήματι μετέωρος αἴρεται, βάρει
 φέροντος ἐλαττούμενος. τοῦ φέροντος ἐλαττούμενος.

τίς οὖν ὁ νοῦς τῶν ἐπῶν; τίς οὖν ὁ νοῦς τῶν ἐπῶν; διττὴ
 διττὴ γὰρ ἡ γραφή· ἐν οἷς μὲν γὰρ γὰρ ἡ γραφή· ἐν οἷς μὲν γὰρ γρά- 15
 γράφει μέλαιναν φρίχ' ὑπαῖξει, φεται μέλαιναν φρίχ' ὑπαῖξει,
 ἐν οἷς δὲ γράφει μέλαιναν φρίχ' ἐν οἷς δὲ γράφεται μέλαιναν φρίχ'
 ὑπαλύξει. κἂν μὲν κατὰ τὴν ὑπαλύξει. κἂν κρατήσῃ τὸ ὑπαῖ-
 ὑπαῖξει, φησὶν ὁ μὲν **** λέ- ξει, φησὶν ὁ μὲν **** λέγειν αὐ-
 γειν αὐτόν· τῶν πηδώντων τις κατὰ τόν· τῶν πηδώντων τις κατὰ τὸ 20
 τὸ κύμα ἰχθύων ὑπὸ τὴν φρίκα κύμα ἰχθύων ὑπὸ τὴν φρίκα αἰζει,
 αἰζει, τουτέστιν ἐκ τοῦ ἄνω θρώσκειν τουτέστιν ἐκ τοῦ ἄνωθεν θρώσκειν
 παυσάμενος ὑπὸ τὴν φρίκα ὑπο- παυσάμενος ὑπὸ τὴν φρίκα ὑποδύε-
 δύσεται καὶ ὀρμήσει κάτω, συγκατα- ται καὶ ὀρμήσει κάτω, συγκαταφερό-
 φερόμενος τῷ νεκρῷ, ὡς φάγη τοῦ μενος τῷ νεκρῷ, ὡς φάγοι ἄν τοῦ 25
 Λυκάονος τὸν δημόν. [τοῦτο μὲν Λυκάονος τὸν δημόν. [τοῦτο μὲν

(Vat.) 2—5 πνοιά — ὅτι τὰ et αἴω (in ἐπιπολαίως) — ἐν ἀρχῇ μὲν humid. del.
 in textu reserps. V² 7. 8 τῆς (?) στηρ. ὑδ. 8 ..ισταμένου V, ἔξι V² in marg.,
 διῖ ibid. tertia manus 12 αἴ. .ται V, ρεται V² in marg. 15. 16 μὲν ... γράφει V,
 γὰρ V² in marg.; pro γράφει et h. l. et lin. 17 γράφεται exspectes 16. 17
 φρίχ' 18 κ. . μ. . κ. . α τῆ V; in marg. V²: καὶ μὲν κατ' (sec. Hercher. l. c. κἂν μὲν
 κατὰ) 19 φήσομεν V, quod in φησὶν ὁ μὲν mutavi; lacunae quam statui loco
 nomen τοῦ λυτικοῦ excidisse videtur, v. infra ad h. l. 20 τις om. 21 φρίκα
 (B et L) 4. 5 ἐπιπολής ψευδὲς L 15. 16 γράφεται L, γράφει B 17

γράφει L, abbreviat. γρ^α B 17. 18 φρίκα ὑπαλλάξει L 18 κἂν μὲν κρατοίῃ B
 19 φήσομεν BL, v. ad Vat. lin. 19 25 ὅς φάγ (γ spr. α serpt.) ἄν τὸν Λυκ. δημόν B

19 sqq. Non suam ipsius h. l. sententiam, quae p. 291, 26 sqq. comparat,
 Porphyrium proferre cum manifestum sit, sequitur, φήσομεν quod codd. praebent
 corruptum esse. Nisi plura exciderunt, quibus grammaticus aliquis ita
 allatus fuerit, ut ipsius verba inde a φήσομεν inducerentur, locus ea quam
 posui coniectura sanatus esse videtur. Τοῖς παλαιοῖς eandem interpretandi
 rationem tribuit Eust. p. 1227, 1—8.

26 sqq. Verba τοῦτο μὲν οὖν — φέροιο, quae ipsius Porphyrii sententiam
 (p. 291, 26 sqq.) reddunt, huc temere illata esse, vel inde efficitur, quod ipsum

οὖν, εἰ ἐπιπολῆς τοῦ κύματος θρώ-
 σκειν ὑπακούοιμεν· εἰ δ' ἐκ βάθους
 ἀναπηδῶντα ἐπὶ τὸ κύμα, ἕσται, ὡς
 ἐπὶ τοῦ λίθου εἶπεν ὕψι τ' ἀνα-
 5 θρώσκειν πέτεται (N 140), ἵνα
 σημαίνῃ τὸ ἐκ τοῦ βυθοῦ κάτωθεν
 κατὰ τοῦ κύματος θορεῖν, μὴ μέν-
 τοι ὑπερθορεῖν τὴν φρίκα, ἀλλ' ὑπ'
 αὐτὴν ὄντα ἄπτεσθαι τοῦ νεκροῦ,
 10 εἰ ἐπιπολαίως φέροιτο.] εἰ δ' ὑπα-
 λύξει γράφοιτο, φησὶ Πολύκλει-
 τος τὸν νοῦν τοιοῦτον ἔσεσθαι·
 καταδύσεται μὲν εἰς τὸ βάθος τοῦ
 κύματος ὁ ἰχθύς φεύγων τῆς φρί-
 15 κης τὴν ψυχρότητα· καὶ γὰρ αὐτῷ
 πολεμιώτατον· τοῦ γοῦν χειμῶνος
 ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν γῆν καταί-
 ρουσι· πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ φω-
 λεύειν κατὰ βάθους διὰ τὴν αὐτὴν
 20 αἰτίαν ἱστορεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν
 τῷ Ζ' περὶ ζῶων φύσεως (fr.
 333)· ψυχροτάτη δ' ἡ φρίκη, καὶ
 μάλιστα ἂν βόρειος ἦ· γενόμενος δ'
 ἐν τῷ βάθει τοῦ Λυκάονος ἔδεται
 25 τὸ λίπος.

οὐ δοκεῖ δέ μοι οὗτος ὀρθῶς
 τὸν νοῦν τῶν ἐπῶν ἀποδοῦναι. οὐ
 γὰρ εὐθὺς αὐτὸν φησιν Ὅμηρος
 30 ἔνδ' ἐκδεχόμεθα ὅτι κάτω ἐνεχθέν-
 τος ὁ ἰχθύς κάτω χωρεῖν λέγεται

οὖν, εἰ ἐπιπολῆς τοῦ ὕδατος θρώ-
 σκειν ὑπακούοιμεν· εἰ δ' ἐκ βάθους
 ἀναπηδῶντα ἐπὶ τὸ κύμα, ἕσται, ὡς
 ἐπὶ τοῦ λίθου εἶρηκεν ὕψι τ' ἀνα-
 θρώσκειν πέτεται, ἐπὶ τοῦ ἰχ-
 θύος τὸ ὑψοῦ τὸ ἐκ βυθοῦ κάτωθεν
 κατὰ κύματος θορεῖν, μὴ μέντοι
 ὑπερθορεῖν τὴν φρίκα, ἀλλ' ὑπ'
 αὐτὴν ὄντα ἄπτεσθαι τοῦ νεκροῦ,
 εἰ ἐπιπολῆς φέροιτο.] εἰ δ' ὑπαλύ-
 ξει γράφοιτο, φησὶ Πολύκλειτος
 τὸν νοῦν ἔσεσθαι· καταδύσεται μὲν
 εἰς τὸ βάθος τοῦ κύματος ὁ ἰχθύς,
 φεύγων τῆς φρικῆς τὴν ψυχρότητα.
 καὶ γὰρ αὐτῷ πολεμιωτάτη· τοῦ
 γοῦν χειμῶνος ἐκ τοῦ πελάγους
 εἰς τὴν γῆν καταίρουσιν οἱ ἰχθύες·
 πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ φωλεῦειν
 κατὰ τοῦ βάθους διὰ τὴν αὐτὴν
 αἰτίαν· ἱστορεῖ γὰρ καὶ ὁ Ἀριστοτέ-
 λης ἐν τῷ ἐβδόμῳ περὶ ζῶων φύ-
 σεως. ψυχροτάτη δ' ἡ φρίκη, καὶ
 μάλιστα ἂν βόρειος ἦ· γενόμενος
 δὲ ἐν τῷ βάθει ἔδεται τὸ λίπος τοῦ
 Λυκάονος.

οὐδέ τις δέ μοι τούτων δοκεῖ
 ὀρθῶς ἀποδεδυκέναι τὸν νοῦν τῶν
 ἐπῶν. οὐ γὰρ εὐθὺς φησιν Ὅμη-
 30 ρος αὐτὸν σφαγέντα καὶ ριφθέντα
 τοῦτο παθεῖν, ἵνα ἐκδεχόμεθα ὅτι
 κάτω ἐνεχθέντος ὁ ἰχθύς κάτω χω-

(Vat.) 8 φρίκα 14 ἰχθύς 15 ψυχρότητα 18 πολλά 31 ἰχθύς

(B et L) 3 ἕστω L 4 ὅτι pro ὕψι L 10, 11 verbis εἰ δ' ὑπαλύξει L nov.
 schol. incipit, cui suprascript. ἕτερα λύσις 11 πολὺκλυτ' B; πολὺκλητος L
 18 πολλοὺς δὲ αὐτοὺς L 19 μετὰ τοῦ βάθους L 24 λίπος B; τοῦ Λυκ.
 ἔδετο τὸ λίπος L 26 in οὐδέ τις, quod B exhibet, οὐδέτερον latere videtur;
 L: οὐ δοκεῖ μοί τινα τούτων ὀρθῶς, ab his verbis nov. schol. incipiens, cui
 praemissum Πορφυρίου (idem cod. Harl. ap. Dindorf, IV, ad p. 259, 12, nisi
 quod τινα om.) 28, 29 φησιν αὐτὸν Ὅμ. L

illud, in quo cardo eorum versatur (ἐκ βάθους ἀναπηδῶντα, cf. p. 292, 1; 23),
 alteri quae praecedat loci interpretandi rationi, cui opponitur, non deest
 (p. 290, 22: ἐν τοῦ ἄνω θρώσκειν πανσάμενος). Eodem ducit οὐδέτερος illud
 (lin. 26), quod pro οὐδέ τις quod B exhibet restituendum videtur.

εἰς τὰ βάθη τοῦ κύματος ἐπὶ τὴν ρεῖν λέγοιτο εἰς τὰ βάθη τοῦ κύμα-
 βρώσιν, ἀλλ' ἐξενεχθῆναι ὑπὸ τοῦ τος ἐπὶ τὴν βρώσιν, ἀλλ' ἐξενεχθέντα
 Σκαμάνδρου ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ὥστε ὑπὸ τοῦ Σκαμάνδρου ἐπὶ τὴν θά-
 οὔκετι αὐτὸν ὑποβρύχιον, ἄνω δ' λασσαν, ὥστε οὔκετι ὑποβρύχιον, 5
 ἐπιπλεῖν ἀνάγκη. ἔχει γὰρ οὕτω ἄνωθεν δὲ αὐτὸν ἐπιπλεῖν ἀνάγκη. 5
 τὰ ἔπη· ἐνταυθοῖ νῦν κείσο ἔχει γὰρ οὕτω τὰ ἔπη· ἐνταυθοῖ
 μετ' ἰχθύσιν, οἳς ὠτειλῆς αἷμ' νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳς ὠ-
 ἀπολιχμάσσονται ἀκηδέες· οὐ- ὠτειλῆς αἷμ' ἀπολιχμῆσσονται
 δέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι ἀκηδέες, οὐδέ σε μήτηρ ἐνθε-
 γοῆσεται, ἀλλὰ Σκάμανδρος μένη λεχέεσσι γοῆσεται, ἀλλὰ 10
 οἴσει δινήεις εἴσω ἀλός εὐ- Σκάμανδρος οἴσει δινήεις εἴσω
 ρέα κόλπον, οἷς ἐπάγει· θρώ- ἀλός εὐρέα κόλπον· θρώσκων
 σκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρίχ'
 φρίχ' ὑπαῖξει ἰχθύς, ὅς κε ὑπαῖξει ἰχθύς, ὅς κε φάγησι
 φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δη- Λυκάονος ἀργέτα δημόν. νεο- 15
 μόν (Φ 122—27). νεοσφαγῆ μὲν σφαγῆ μὲν οὖν ὄντα φησὶ κείσθαι
 οὖν ὄντα φησὶ κείσο μετ' ἰχθύ- μετ' ἰχθύσιν, ὡς ἂν κάτω ἀπενε-
 σιν, ὡς ἂν κάτω ἀπενεχθέντα, ὅπου χθέντα, ὅπου φησὶ τῆς ὠτειλῆς
 φησὶ τῆς ὠτειλῆς αὐτοῦ τὸ αἷμα αὐτὸν αἷμα ἀπολιχμῆσεσθαι τοὺς
 ἀπολιχμάσεσθαι τοὺς ἰχθῦς· χρονί- ἰχθύας· χρονίζοντα δὲ ἄταφον ἐκ- 20
 ζοντα δὲ ἄταφον ἐβληθῆναι εἰς βληθῆναι εἰς θάλασσαν ὑπὸ τοῦ
 τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ποταμῶν, ποταμοῦ, ὅτε καὶ ἀναπλεῦσαι ἀνάγ-
 ὅτε καὶ ἀναπλεῦσαι ἀνάγκη, καὶ κη, καὶ θρώσκοντα οὐχ ὑπὲρ τὸ
 θρώσκοντα οὐχ ὑπὲρ τὸ κύμα ἰχθῦν κύμα ἰχθῦν ἀλλὰ κατὰ κύμα (κατὰ
 ἀλλὰ κατὰ τὸ κύμα (κατὰ κύμα κύμα γὰρ ἔφη, οὐχ ὑπὲρ κύμα) 25
 γὰρ ἔφη, οὐχ ὑπὲρ κύμα) ὑπὸ τὴν ὑπὸ τὴν φρίκα αἰΐσαι· τὸ γὰρ μέτρον
 φρίκα αἰΐσαι. τὸ γὰρ μέτρον τῆς τῆς εἰς τὰ ἄνω ὀρυγῆς τοῦ ἰχθύος
 εἰς τὰ ἄνω ὀρυγῆς τοῦ ἰχθύος δη- δηλῶν ἀφορίζει· ἀλλ' ἄχρι τῆς φρι-
 λῶν ἀφορίζει ἄχρι τῆς φρικός. οὐ κός· οὐ γὰρ ἂν ἐπέθρωσκε κατὰ
 γὰρ ἂν ἐπέθρωσκε κατὰ κύμα, ἀλλ' κύμα, ἀλλ' ὑπὲρ τὸ κύμα, εἰ καὶ 30
 ὑπὲρ κύμα, εἰ καὶ τὴν φρίκα ὑπερ- τὴν φρίκα ὑπερεπήδα. ἐκφερομένου
 ἐπήδα. ἐκφερομένου οὖν ὑπὸ τῶν οὖν ὑπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ
 ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ πηδῆσαι κατὰ πηδῆσαι κατὰ τὸ κύμα φησι τὸν
 τὸ κύμα φησι τὸν ἰχθῦν καὶ γενέ- ἰχθῦν, καὶ γενέσθαι ἄνω ὑπὸ τὴν

(Vat.) 14 φρίχ' ὑπαλύξει ἰχθῦς ὅς (ex ὡς mut. V¹) 15 ἀργῆτα 20
 ἰχθῦς 27. 31 φρίκα 32 sqq. φερομένου — ἐκβολῶν et γενέσθαι — ἐν(θα)
 humiditate del. in text. reserps. V²

(B et L) 1 εἰς τὰ βάθη λέγεται L 6 ἐνταυθα L 13 μετὰ κύμα L 19
 αὐτοῦ L 19. 20 τοὺς ἰχθύς L 24 ἀλλὰ κατὰ τὸ κύμα L 27 εἰς ἄνω L
 32 τῆς ἐκβολῆς L; ἐπιπολῆς conl. Kamm., p. 108 34 ἰχθῦν L

16 sqq. Cum Aristarchi rationibus se congruere ipse Porphyrius statim
 addit; cf. Ariston. Φ 126, id. Z 459. De fonte eorum, quae h. l. leguntur, v.
 ad p. 293, 2. — E Porphyrio hausisse videtur Eust. p. 1227, 14 sqq.

5 φθαι ἄνω ὑπὸ τὴν φρίκα, ἔνθα ἐν- φρίκα, ἔνθα ἐντεύζεται τῷ νεκρῷ.
 τεύζεται τῷ νεκρῷ. οὕτως ἐξηγή- οὕτως ἐξηγήσαντο καὶ οἱ Ἀριστάρ-
 χαντο καὶ οἱ Ἀριστάρχειοι λέ- χειοι, λέγοντες· ὑπὸ τὴν φρίκα
 5 τῶν ἰχθύων κατὰ τὸ κύμα κολυμ- κολυμβῶν, ὃς φάγοι ἂν τὸν Λυκάο-
 βῶν, ὃς φάγοι ἂν τὸν τοῦ Λυκάο- νος δημόν· πάντως γὰρ ἔδει τὸν
 νος δημόν. πάντως γὰρ ἔδει τὸν μέλλοντα τοῦ ὑπερφερομένου νεκροῦ
 μέλλοντα τοῦ ὑπερφερομένου νε- ἄπτεσθαι ἰχθύν ἄνω μετέωρον ὑπὸ
 10 ὑπὸ τὴν φρίκα ἐλθεῖν. Φιλητᾶς δὲ τῆ τὴν φρίκα ἐλθεῖν. Φιλητᾶς δὲ τῆ
 δὲ τῆ ὑπαλύξει γραφῆ συντιθέ- ὑπαλύξει γραφῆ συντιθέμενός φη-
 μενός φησιν, ὅτι ὁ φαγῶν ἰχθύς σιν, ὅτι ὁ φαγῶν ἰχθύς τὸν Λυκάο-
 τοῦ Λυκάονος τὸν δημόν πιμελώδης νος δημόν, πιμελώδης γενόμενος,
 τὸ κρύος ἐκφεύζεται. ἀγνοεῖ δὲ καὶ τὸ κρύος φεύζεται. ἀγνοεῖ τοῦτο, ὅτι τὸ διανεστηκός τῆς θα-

(Vat.) 5 ἰχ..ων 8 ὑπερ.ερομένου V, φ V² in marg. 10 φρίκα 11
 ὑ.λύξει V, πα V² in marg. 14 κρ...εύζεται V, ὑος φεύ V² in marg.

(B et L) 2. 3 ἀρισταρχ', χ' spr. ρ scrpt., L 9 φιλητας B 10 συντιθέ-
 μενον L 13. 14 εὐκρινεῖ δὲ καὶ τοῦτο L

2-10 Didymum affert, ad quem schol. A Φ 126 recte Hoffmann, II. Φ
 et X, p. 148, retulit: μέλαιναν φριχ' ὑπαίξει] οὕτως ὑπαίξει Ἀριστάρχος. τὸ
 γὰρ λεγόμενον εἶναι βούλεται τοιοῦτο· τῶν ἰχθύων τις κατὰ τὸ κύμα θρώσκων,
 τοῦτέστι κολυμβῶν, ὑπὸ τὴν φρίκα αἰζει, ὃς φάγοι ἂν τοῦ Λυκάονος τὸ λίπος·
 δεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα ἰχθύν φερομένου τινὸς γεύεσθαι ἄνω μετέωρον ὑπὸ τὴν
 φρίκα τῆς θαλάσσης ἐλθεῖν. παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐγγράπτο διὰ τοῦ ὦ-
 ῶς κε φάγησι. Schol. B (f. 282^a ad ὑπαίξει Φ 126, id. L f. 440^a) et Vict.
 (f. 390^a) eadem verbo tenus fere afferentia in ea re quod Aristarchum ἐπαίξει
 scripsisse volunt errare, idem Hoffm., p. 267, docuit. Quibus in scholiis quae
 sequuntur verba: τὸ δὲ πᾶν οὕτως· νεοφαγῆς μὲν ἂν καταδύση πρὸς τὸ βάθος
 τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα σὺν τοῖς ἰχθύσιν <ἰχθύσιν B> ἂν ἀπολιχμηθῆση <-σει L>
 τοῦ αἵματος. ἐπὶ πλέον δὲ σε ἄταφον ὄντα καὶ μετεωρισθέντα ἐμβαλεῖ παρὰ
 <περὶ L> τὴν θάλασσαν ὁ ποταμός, ἔνθα τις τῶν ἰχθύων σε κατέδεται ἐπὶ
 <debebat esse ὑπὸ> φρίκα φερόμενος. Φιλητᾶς <φιλήτας BL> δὲ ἀρεσκόμε-
 νος τῆ ὑπαλύξει <ὑπαλήξει L> γραφῆ φησιν, ὡς ἐκεῖνος ὁ λιπανθεὶς ἰχθύς
 ὑπὸ τοῦ δήμου τὴν ψυχρασίαν ὑπαλύξει, ex eodem Didymo petita esse possunt,
 ita ut non solum Philetæ item memoriam (lin. 10sq.), sed etiam quae antea
 (p. 292, 16-293, 2) attulerat e Didymo Porphyrius hausisse videri possit. Ne-
 que enim ratione contraria procedenti totum hoc scholium (BL Vict.) e Porphyrio
 derivare licet; vetant enim prima eius verba de lectionum varietate (ἐπαίξει qui-
 dem illo, si dis placet, Aristarcho, cui ut Chiaie editionis ὑπαίξει opponit Vict.),
 quae e Porphyrio petita esse non possunt, agentia. Negari tamen nequit
 scholii verba inde a τὸ δὲ πᾶν οὕτως e Porphyrio petita esse et cum Didymeis
 potuisse coalescere, ut in ipso cod. B scholiis B 36, II 50 e Didymo derivatis
 res aliunde petitae adhaeserunt.

10 sqq. In refutando Phileta, quem Callistratus secutus est, Aristarchum
 sequitur, v. Ariston. Φ 126 et Z 459. — E Porph. sua hausisse videtur Eust.
 p. 1227, 9 sqq.

δὲ καὶ οὗτος, ὅτι τὸ διανεσθηκὸς λάσσης ἐπιπολῆς, οὐ τὸ κρύος φη-
 τῆς θαλάσσης ἐπιπολῆς, οὐ τὸ κρύος εἰν Ὀμηρος φρίκα· ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ
 φησὶν Ὀμηρος φρίκα· ὡς δ' ὄθ' φρικὸς Βορέου ἀναπάλλεται
 ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλε-
 ται ἰχθύς (Ψ 692), τῆς ἐπιτρε-
 χούσης κατὰ τὴν θάλασσαν πρὸ τῆς
 βολῆς· καὶ ἐπὶ τοῦ κυδὸς κατὰ μετα-
 τοῦ ἀνέμου ἐμβολῆς. καὶ ἐπὶ τοῦ
 φορᾶν· φρίζας εὔ λοφίην· καὶ
 κυδὸς κατὰ μεταφορᾶν· φρίζας εὔ
 ἔφριξε δὲ μάχη φθισίμβροτος
 λοφίην (τ 446). καὶ ἔφριξε δὲ ἐγχείησιν.
 μάχη φθισίμβροτος (N 339).

10

θ'.

(Transiit in schol. *B f. 175^b ad ἄμερδεν N 340.)

Ἡξίου ἡμᾶς παρατηροῦντας τὴν τοῦ ποιητοῦ ἐν πᾶσι λεπτοουργίαν
 ἰχνεύειν καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν ὁμολογίαν. φωτὸς
 γὰρ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὄντος συμέτρου δι' οὐ δρώμεν τὰ
 πεφωτισμένα, τὴν τυφλότητα ὅτε μὲν φησὶν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν
 (α 69. ι 516), ἀφηρηθῆσαι τὸ λεύσσειν παριστάς, ὅτε δὲ ὀφθαλμῶν
 μὲν ἄμερσε (θ 64), τὸ τοῦ μαίρειν ἐστερημένον λέγων σκοτεινόν·
 καὶ τὸ τοῦ μαίρειν ἐστερημένον εἶδωλον ἀμαυρόν ἔφη (δ 824)· φω-
 τὸς γὰρ παρουσία καὶ ὀφθαλμὸς ὄρων τὰ δρώμενα φαίνεται. διττῆς
 οὔν ὀφθαλμῶν οὔσης καὶ κατὰ Πλάτωνα (resp. VII, p. 518 A) ἐπιταρά-
 ξεως — ἢ γὰρ διὰ σκότος ἢ δι' ὑπερβολὴν τοῦ συμέτρου φωτὸς —,
 τὸ μὲν διὰ σκότος μὴ μαίρειν ἢ μαρμαίρειν ἀμέρδειν εἶπε καὶ ἀμαυρόν,
 τὸ δὲ διὰ στυγερῆς ἐπιτοῦ χαλκοῦ· ὅσσε δ' ἄμερδεν αὐτῆ χαλ-
 κείῃ κορυθῶν ἀπὸ λαμπομενῶν θύρηκῶν τε νεοσμήκτων
 σακέων τε φαεινῶν (N 340. 41). ὅθεν καὶ ἐπίθετα χαλκοῦ ἐφιλο-
 τέχνησε, τὸ νύροπα χαλκόν (B 578) καὶ ἦνοπι χαλκῷ (Π 408),

(Vat.) 3 ὄμ... ος φρί... V, ηρος κα V² in marg. 8 σ... c V, κυδὸς V² in
 marg. 9 λοφίην 13 ἡξί... ἡμᾶς V¹, εἶους δὲ V² in marg., quo neglecto schol. B
 secutus sum, quippe cui plus quam alteri cod. Vat. manui tribuendum videatur
 τὴν ἐν πᾶσι τ. π. λεπτ. 14 αὐτὸν . 17. 18 ὀφθαλμοῦ ἄ.ερσε V; μ add. V²
 24 ἄμερδεν 24. 25 αὐτῆ χ. κ. ἀπολαμπομενῶν 26 φανῶν, cui supra an
 V² ei add.

(B) 2. 3 ὄμ. φρίκα om. L, tum pergūt: ὄ δ' ὄθ' ὑπὸ φρίκην 7 λο-
 φίην B 14 αὐτὸν 18 τὸ τοῦ μ. ἐστερηθῆσαι 19 τὸ τοῦ μ. ἀφηρημένον
 εἶδ. 23 τὸ μὲν διὰ σκ. καὶ τὸ μήτε μαίρειν μήτε μαρμαίρειν ἀμέρθη εἶπε
 25 ἄπο 26 ἐπίθετον τοῦ χ.

17 Obloquitur huic v. ἀλαός derivationi Apollon. v. ἀλαός.

24 sqq. Cf. Eust. N, p. 936, 14: σημείωσαι δὲ ὅτι τοῦ ὅσσε δ' ἄμερδεν
 αὐτῆ χαλκείῃ συνέστραπται σφιγκτῶς ἢ ἐννοια ἐν τῷ νῶροψ χαλκός. πάν-
 τως γὰρ νῶροψ χαλκός, οὐ ἢ αὐτῆ ἀμέρδει ὅσσε, ὡς ἀποστρεφῆναι τοῦ ὄραν, ἐξ
 οὗ ὁ νῶροψ γίνεσθαι.

χημαίνων τὸν μὴ ἐώντα τοὺς ὤπας ὄραν διὰ τὴν προσοῦσαν στιλβη-
 δόνα. εἰ δὲ τὸ μέρδειν τὸ μαίρειν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ μέρδειν ποιοῦν
 ἀμέρδειν, τὸ ἄγαν μέρδον κμερδαλέον ἂν εἴη, τῆς Ζα ἐγκειμένης ὡς
 ἐν τῷ Ζαχρηίς. ὅταν οὖν ἐπὶ τοῦ δράκοντος λέγη κμερδαλέον δὲ
 5 δέδορκε (X 95), τὸ ἄγαν κτίλβον τῶν ὀφθαλμῶν ἀκουσόμεθα· καὶ
 γὰρ δράκων παρὰ τὸ δράκω εἴρηται. καὶ τὸ κμερδαλέω δὲ λέοντε
 (Π 579) ἐπὶ τῆς ἐκφοβούσης αὐτῶν ἐνοράσεως ἐκδεξόμεθα· καὶ γὰρ ὁ
 λέων παρὰ τὸ λεύσσειν ὠνόμασται. αὐτὸς γὰρ ἠρμήνευσε τί τὸ κμερ-
 10 δαλέον, ἐπ' αὐτῷ εἰπὼν γλαυκίῳν (Υ 172). καὶ ἡ ἀσπίς δὲ τῆς
 Ἰθηνᾶς διὰ τὴν μαρμαρυγὴν δεινὴ τε κμερδνὴ τε (Ε 742)· δεινὸν
 γὰρ καὶ φοβερὸν καὶ τὸ ἄγαν λαμπρὸν καὶ κτίλβον, ὡς ἐπὶ τῆς Ἰθηνᾶς
 τῆς γλαυκῶπιδος ἔφη· δεινῶ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν (Α 200), ὅπερ
 ἐπ' ἄλλων ἔφη ὄμματα μαρμαίροντα (Γ 397). γλαυκίῳντες
 δὲ λέοντες καὶ Ἰθηνᾶ γλαυκῶπις ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ὃ ἐστὶν ἄσκιον
 15 καὶ διὰ τοῦτο λευκόν, ὑπ' αὐτοῦ εἴρηται· μέλαινα γὰρ ἡ κιά, οἷον
 κσιῳντό τε πᾶσαι ἀγυαί (β 388), ἥτοι ἡλίου δύντος κνεκκο-
 τοῦντο· ὄξυ δὲ τὸ λευκόν, ὡς τὸ μέλαν ἀμβλύ· ἡ οὖν ὄξυ ὀρῶσα
 γλαυκῶπις. ἀπὸ δὲ τοῦ γάλακτος καὶ τῆς κτιλβηδόνας γλαυκὴ καὶ ἡ
 θάλασσα εἴρηται (Π 34), καὶ ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κὸρη γλήνη (Ξ 494.
 20 ι 390), καὶ τρίγληνα ἐλλόβια (Ξ 183. c 298), ἀπὸ τοῦ ἐν λευκότητι
 ἀποκτίλβειν· καὶ ὅς γλήνεα πολλὰ κευάνδει (Ω 192), τὰ μὴ ἐρ-
 ρυπωμένα ἱμάτια ἀλλὰ κτιλπνὰ διὰ καθαρότητα. καὶ Ζοφουμένης μὲν

(Vat.) 1 ἐῶτα V, v spr. w add. V² 3 τὸ ἄγ. μέρδειν 4 Ζαχρηίς pro λέγη
 V λέων, wv spr. lin. scrpt. δὲ om. 6 δρακῶ 7 αὐτὸν 8. 9 καὶ αὐτὸς
 δὲ ἡμ. τὸ κμερδ. ἐπ' αὐτῷ τί ἐστὶν εἰπὼν γλ., B meliora servavit, quae secutus
 sum 16 κσιῳν τότε 17 ἡ γοῦν ὄξυ ὀρ. 21 κευάνδει ex κευάνδετο corr. V²
 22 ῥυπωμένα

(B) 2 εἰ δὴ 3 τὸ ἄγ. μέρδειν 3. 4 ὡς τὸ Ζαχρηίς 6 π. τ. δράκειν 6. 7 ἐπὶ
 τῶν λεόντων δὲ ὡσαύτως τὸ κμερδ. δὲ λέοντε κτλ. 9 ἐπ' αὐτῶν 11. 12 καὶ τὸ
 ἄγαν δεινὸν καὶ κτίλβον ὡς ἐπὶ τῆς γλ. Ἰθ. ἔφη 13. 14 γλ. δὲ οἱ λέοντες καὶ ἡ
 Ἰθ. γλ. 15 οἷον om. 16 κσιῳντο δὲ 16 τοῦτέτι δύντος τοῦ ἡλίου 19 post
 γλήνη add.: καὶ ὁ ἐν κιά κρεφόμενος καὶ λευκός, quae a Porph. aliena sunt
 20 καὶ τρίγληνα τὰ ἐλλ. ἀπὸ τοῦ ἐν λευκ. κτίλβειν 21. 22 ἐρρυπωμένα 22 sqq.
 καὶ Ζοφουμένη θάλασσα κευάνει δὲ τε πόντος λέγεται, ἀτάραχος γὰρ οὐσα καὶ
 κειδής ἐστι· λευκὴ δὲ ἦν ἀμφὶ γαλήνη

2 sqq. Cf. Eust. p. 936, 3 sqq.

5 sqq. Transierunt in schol. Od. (cod. H.) ad α 44 (γλαυκῶπις Ἰθηνή):
 δέδορκε τὸ ἄγαν κτίλβον τῶν ὀφθαλμῶν ἀκουσόμεθα κτλ., e quibus quae ita
 differant ut operae pretium videatur esse afferre, suis locis comparabuntur.
 Egit de utroque scholio et quaest. Vaticana etiam H. I. Polak, ad Odysse.
 eiusque scholiastas cur. sec. (Lugd. Bat. 1881), p. 22 sqq.

14 Cf. Porph. Δ 434, p. 75, 23: τὸ δὲ γάλα λευκόν, ὅτι κσιῳν οὐκ ἐπι-
 δέχεται.

17 In schol. Od. haec verba additamento a Porph. alieno aucta ita se ha-
 bent: ἡ οὖν ὄξυ ὀρῶσα κρεφόμενος γλαυκῶπις.

τῆς θαλάσσης μελάνει δέ τε πόντος (H 64) λέγει, ἀταράχου δὲ οὔσης καὶ διειδοῦς λευκῆ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη (K 94)· καὶ γὰρ ἡ γαλήνη ἀπὸ τοῦ γάλακτος εἴρηται. καὶ ἐπεὶ τὸ μέλαν σκυθρωπὸν, τὸ δὲ λευκὸν ἀντίκειται τῷ μέλανι, ἰλαρὸν ἂν εἴη· γέλως δ' ἡ ἰλαρότης· γέλασε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν φησὶ χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς (T 362) 5 [ἦτοι λαμπρυνθεῖσα φαιδρὰ γέγονεν. οὕτω νόει καὶ τὸ κόρυθος καὶ θώρακες λαμπρὸν γανόωντες (N 265)], ἀπὸ τῆς γῆς τῆς λαμπρούσης καὶ διὰ τῆς στιβηδόνας φαιδρυνομένης. καὶ ὁ γαίωv δὲ τῷ κύδει (A 405), ὁ διαχεόμενος καὶ λαμπρυνόμενος διὰ τὴν δόξαν. ἐπεὶ δὲ φῶς ἐστὶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὅταν μὲν ἡμερον βλέπωσι, φάεα αὐτὰ 10 καλεῖ· κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ (π 15), ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς φωτός· ὅταν γὰρ ἀποθάνῃ· κατὰ δ' ὅσ' ἔρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν (E 659 ?)· ὅταν δὲ ἐξαγριωθῶσιν ὑπ' ὀργῆς καὶ ἐκκαυθῶσιν, ἔτι μὲν ἀρχομένης τῆς ὀργῆς· πυρὶ λαμπετόωντι 15 εἰκτικὴν (A 104), κρατησάσης δὲ· πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς (τ 446)· 15 καὶ γὰρ τὸ φῶς ἀπὸ πυρός. καὶ τὸ ὕφαιμον δ' ὄραν διὰ τὸ πυρὶ εἰκέναι τὸ αἶμα μερδαλέον εἴρηται· μερδαλέος δ' αὐτῆσι φάνη κεκακωμένος ἄλμη (Z 137), ἦγουν ὕφαιμον βλέπων διὰ τὸ πυρωτοῦς ἔχειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῆς ἀλός. καὶ ἐπὶ τοῦ πυρός δίκην μαινομένου εἰπὼν μαίνεται δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχεσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ 20 (ρ 605) ἐπάγει· τῷ δὲ οἱ ὅσσε λαμπέσθην. λοιπὸν δὲ κατὰ μεταφορὰν μερδαλέα μὲν τὰ οἰκήματα τοῦ Ἄιδου ἔφη (Υ 65), ἀπὸ τοῦ

(Vat.) 2 ἀμφιγαλήνη 4 δὲ — μέλανι humid. deleta in text. rescrps. V² γέλως δὲ ἰλαρότης 5 περιχθῶν litt. inde a χθῶν usque ad ἦτοι (lin. 6) humid. deleta in text. rescrps. V² 6. 7 litt. inde ab οἶ usque ad γανόωντες (sic) ἀπὸ humid. deleta V² in text. rescripsit. Verba οὕτω νόει — γανόωντες, quae eadem in schol. Od. leguntur, nexum sententiarum male turbare neque Henr. Stephanum pro τῆς γῆς (lin. 7) conicientem τῆς αὐγῆς rectum vidisse, Kamm., p. 85, 1, bene monuit; qui cum verbis transponendis loco medicinam adhibuerit, nobis praestare visum est verba ἦτοι — γανόωντες ut e glossemate orta uincinis includere 8 στιβηδόν.. V, δόνος V² in marg. 9 διαδεχόμενος V¹, διαχεόμενος V² 10 .ωσ ἐστὶν V, φῶς V² in marg. 11 κύσσε — καλὰ om., addidi e B 12 δ.αν V, δταν V² in marg. ὅσσε 13 ὀ[ργῆς] V, ῥῆς V² in marg. 15 κρατ...c .. πῦρ V, τούσης δὲ V² in marg. δέδορκε 16 π.ρός V, πυ V² in marg. 17 [αὐτῆς]i V, αὐτῆσι V² in marg.

(B) 5 περιχθῶν 6 τούτετι λαμπρ. φαιδρὰ ἐγένετο 6. 7 καὶ τὸ κόρυθος καὶ τὸ θῶρηκες 9. 10 ἐπειδὴ φῶς ἐστὶν ἐπὶ τοῖς ὀφθ. 11 post κύσσε — καλὰ, quae bene seruavit, addit: καὶ ἡμερον ζῶων ἀνθρωπος φῶς ζωῆς ἐτι μετέχον ἀπὸ τοῦ ἐν τῶις ὀφθαλμοῖς φωτός, e quibus illa καὶ ἡμερον — μετέχον recte Porphyrio abiudicavit Kamm., p. 85 12. 13 ὅσσε ἐρεβενὴ ὅταν γὰρ ἔξαγρ. 17 μερδαλέον δὲ εἴρ. 18 τούτεστιν ὕφ. βλ. πυρωτοῦς 20 post ὀλοὸν πῦρ add.: οὔρεσι μαίνεται 21 λοιπὸν δὲ καὶ κατ. μετ.

2 Cf. Eust. κ, p. 1649, 64: τὸ δὲ λευκὴ γαλήνη ἄριστα ἐρρέθη, ἐπεὶ πάρα τὸ γάλα ἢ γαλήνη. λευκὸν δὲ τὸ γάλα φησὶ κατ' ἐξαιρετον Ὀμηρος. Simil. Et. M. 219, 52.

ὑφαιμα εἶναι καὶ φόνων πλήρη, ἐπὶ τὴν ὄψιν ἀναφέρων. ἐπὶ φωνῆς δὲ λαμπρᾶς καὶ διαφανοῦς· σμερδαλέον κονάβησαν (B 334) καὶ σμερδόνων βοῶων (O 687)· καὶ ἐπ' ὀρχήσεως συντόνου μεταφέρων μαρμαρυγὰς ἔφη θηεῖτο ποδῶν (η 265), τὰς ἐν τῇ κινήσει στυλβη-
 5 δόνας, ἃς ποιεῖ καὶ τὸ πῦρ κινούμενον. καὶ οὐχὶ φιλόσοφοι πρῶτοι τὸ λευκὸν ἀφωρίζαντο τὸ διακριτικὸν ὄψεως, ἀλλὰ πρὸ αὐτῶν Ὀμη-
 ρος, μαρμαίρειν λέγων τὸ λάμπειν, ὃ ἐστὶ μερίζειν καὶ διαιρεῖν, ἀφ'
 οὗ τὸ διακρίνειν· ὅθεν τὸ μὴ μερίζον ἀλλὰ σκοτεινὸν ἀμαυρόν. καὶ
 ὅτι παρὰ τὸ μερίζειν καὶ διακρίνειν καὶ διαιρεῖν κέκληκε τὸ φωτίζειν
 10 μαρμαίρειν, δηλοῖ τὸ φῶς δάος καλέσας· δάος μετὰ χερσὶν ἔχου-
 σαι (Ω 647), ἀφ' οὗ αἱ δεκτικαὶ τοῦ φωτὸς δάδες καὶ δαῖδες.

ι'.

Editum Φ 362 sqq.

ια'. ιβ'.

15 (Transierunt in schol. *B f. 85^b ad καππεδίον τὸ ἀλήιον Z 201.)

Ἄξιων δὲ ἐγὼ Ὀμηρον ἐξ Ὀμήρου σαφηνίζειν αὐτὸν ἐξηγούμενον ἑαυτὸν ὑπεδείκνυον, ποτὲ μὲν παρακειμένως, ἄλλοτε δ' ἐν ἄλλοις. τῇ τε γὰρ εἰροκόμῳ παράκειται συνεζευγμένη ἢ ἐξήγησας· γρηῖ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσείειπεν εἰροκόμῳ (Γ 386). τίς οὖν ἢ
 20 εἰροκόμος; ἢ οἶ, φησὶν, ἦσκειν εἶρια καλά· ἢ γὰρ ἀκούσας τὰ ἔρια εἶη ἂν εἰροκόμος· ἀσκεῖν δὲ τὸ καλλωπίζειν, ὡς τὸ χρυσοῦν κέρασι περιχεύει ἀσκήσας, ἴν' ἄγαλμα θεᾶ κεχάροιτο ἰδοῦσα (γ 437).

(Vat.) 10 μαρμαίρειν δὲ δηλοῖ (δ ex εὔ corr.) V¹ 16 ἐγὼ δ μαρτυρῶ (μαρ, spr. ρ script. τρ̄) 16. 17 σαφηνίζειν — ὑπεδείκνυον, litt. inde a ζειν usque ad ὑπέδ, quae humid. intereiderunt, in text. reserps. V² 18 συνεζευγμέν. ἢ ἐξήγησας. V, primo verbo η superserps. V² 19 εἰκεία 20 κα[λά], λα a V² in text. add. 21 κομεῖν pro ἀσκεῖν V¹; mut. in κομεῖν V²; correxi e B 21. 22 οἶον χρ. κέρ. π[ε]ριχεύη ἀσκ., om. ἴν — ἰδοῦσα, quae e B addidi

(B) 2 post κονάβησαν add. ἀσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν 3 καὶ γὰρ ἐπ' ὀρχ. συντ. 9 κέκλ. τὸ φωτεινόν, (compend. script.) 10 καλέσας ὡς τὸ δάος κτλ. 11 δαῖδες καὶ δάδες 17. 18 τῆς τε γὰρ εἰροκόμου 19 εἰκυῖαν post εἰροκόμῳ repetitur προσείπε 20 post τὰ ἔρια addit αὐτοῦ ἐξηγησαμένου 21 εἶη ἂν ἢ εἰροκόμος 22 κεχαροῖατο

5 Aristot. top. III, 5, p. 119 a 30: ἐλ τοῦ λευκοῦ ἐστὶ λόγος χρῶμα διακριτικὸν ὄψεως, cf. Metaph. IX, 7, p. 1057^b 8.

6. 7 Verborum πρὸ αὐτῶν — μερίζειν loco in schol. Od. lacuna est.

11 Additur in fine schol. Od.: οὕτως ἐβουλόμην τὰς Ὀμηρικὰς λέξεις καὶ τοὺς ἐξηγητὰς σκοπεῖσθαι καὶ τοὺς τοῦτον τὸν τρόπον ἐξηγησαμένους ἀποδέχεσθαι.

16 sqq. Respicit hanc quaestionem Eust. Z 403, p. 650, 40: ὅτι δὲ χαίρουσιν ἐτυμολογεῖν ἐν καιρῷ — οἱ ποιηταὶ οὐκ ἄδηλόν ἐστιν, ὡς ἐστι μυρία ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ἀναλέγεσθαι, καθὰ καὶ Πορφύριος ἐπισημαίνειται. — Aristarchum hac in re Porphyrio praeiisse, Ariston. Z 194. 201 docet.

καὶ πάλιν ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους. τίνες οὖν οἱ περικτίονες; οἱ περιναϊεταῖοι (β 65. 66). βούν ἦνιν εὐρυμέτωπον ἀδμήτην (K 292). ἄρ' οὖν τὸ ἀδμήτην ἄγαμον δηλοῖ; οὐχί, ἀλλὰ τὴν οὐπω ὑπὸ Ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ. καὶ πάλιν ἔνθ' οἱ γ' οὐκέτι πάμπαν ἀφέστασαν, ἦρχε γὰρ Ἄρης (Φ 391). 5 τί οὖν τὸ ἦρχε; πρῶτος Ἀθηναίη ἐπόρουσεν. ἐπὶ δὲ τῆς Πηλιάδος μελῆς καὶ φιλοτιμουμένῳ ἔοικε πολλαχόθεν τὴν κλῆσιν προφοῦσαν δεικνύναι· ἢ γὰρ ἀπὸ τοῦ μόνον αὐτὴν ἐπίστασθαι πῆλαι τὸν Ἀχιλλέα· ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς (Π 142), ἢ ἀπὸ τοῦ Πηλέως τοῦ πατρός· τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων (ib. 143), ἢ 10 ἀπὸ Πηλίου τοῦ ὄρουσ ὅθεν ἐτμήθη· πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆς. ἀλλ' ἐπεὶ μελῆ τὸ δόρυ ἀπὸ τοῦ δένδρου τῆς μελίας, δηλον ὡς καὶ τὸ μείλινον ἔγχος (E 655) ἐκ μελίας τοῦ δένδρου, οὐ μὴν, ὡς οἱ πολλοὶ, τὸ μακρόν. καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα (E 568) τὰ ἐξ ὀξύης τοῦ δένδρου, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος (fr. 125 B.)· ὀξύη 15 ποτάτο, ἀλλ' οὐ τὰ ὀξέα, ὡς οἱ γραμματικοὶ ἀποδεδώκασι. πάλιν ἔφη· ἦτοι ὁ καππεδίον τὸ ἀλῆιον (Z 201). διὰ τί οὖν ἀλῆιον; ἄρα γε τὸ ἄσπορον καὶ μὴ ἔχον λῆια; οὐχί. ἀλλ' ἐκ τοῦ οἶον αὐτὸν ἐν αὐτῷ ἀλάσθαι. καὶ τί οὖν τὸ οἶον ἀλάσθαι; ἐξηγεῖται· πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. ἐν δὲ τῷ καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τά- 20

(Vat.) 1 αἰδέσθη. V, τε in marg. V² 2 οἱ ante περὶν., quod eros. erat, add. V² in text. 3 ἄρ' οὖν 4 .. χί V, οὐ V² in marg. ἀνή. 4. 5 καὶ et ἐνθ' — ἀφέστασαν om. 7 μ. ἴης V, μελῆς V² in marg. 8 ἀπὸ τοῦ μόνου ἐπίστα... αὐτὴν πῆλαι ἀχιλλ <λλ spr. i scrpt.> V, μόνου ἐπίστασθαι V² in marg. 9 οἷος ἐπίσταται V, ο supra ai scrps. V² 10 φί.. V, λψ V² in marg. 11 Πηλίου om. 11. 12 ἐξ οὐ ἐτμήθη Πηλίου ἐκ κορυφῆς 16 ποτάτο conī. Bergk 17 ἔφη ex ἔργη (ut vid.) mut. V² καππέδιον διὰ τί οὖν ἀλ. om.

(B) 1 τ' om. περικτίονας 2 περικτίονες ἐπάγει οἱ περὶν. 3 τὸ om. 6 τί οὖν ἔστιν ἦρχε καὶ πρ. 8 δεικνύναι 13 post μελίας ins.: καὶ οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε (X 328), quae Vat. recte om. 14. 15 ὀξειόεντα, ὀξείας, ὀξείη 17 ἔφη om. 18 ἄρα γε παρὰ τὸ ἄσπ. οὐδαμοῦ

2 † Eust. β, p. 1434, 33: εἰτα ἐρμηνεύων τίνες οἱ περικτίονες ἐπάγει οἱ περιναϊεταῖοισιν.

3 Hinc explicandum schol. E γ 383 ἀδμήτην] ἐφέρμηνευτικὸν καὶ διασαφητικόν.

6 † Eust. Φ, p. 1243, 13: τὸ δὲ καὶ πρῶτος ἐπόρουσε πρὸς ἐρμηνείαν εἰρηται τοῦ ἦρχεν Ἄρης.

6 sqq. † Eust. Π, p. 1050, 30 sqq.

11 Cf. Apollon. v. Πηλιάδα· τὸ δόρυ ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπερ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐτυμολόγησε λέγων Πηλιάδα μελίην, ὥστε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Πηλίον εἰρησθαι· ἔστι δὲ τῆς Θεσσαλίας.

14—16 Cf. Apollon. v. ὀξυόεντι· ὁ μὲν Ἀπίων ὀξεῖ ἐγγεῖ. ὀξυόεντι δὲ ὀξύνῳ. Etiam schol. min. E 50 et Hesych. utramque explicationem afferunt.

17—20 † L f. 131^b ad Z 201 (id. Scor. ap. Dind. vol. IV, p. 411, praemisso Πορφυρίου εἰς τὸ): ἦτοι ὁ καππεδίον τὸ <om. L> ἀλῆιον οἷος ἀλάτο, ὃν θυμὸν κατέδωκεν πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. διὰ τί οὖν ἀλῆιον;

μον (Z 194) ταχέως δεδήλωκεν ὅτι ἀπὸ τοῦ τετμηθεῖσθαι καὶ ἀφωρίσθαι τὸ τέμενος λέγεται· τέμενος τάμον. οὕτω καὶ κειμήλια ἔφη κείσθαι (Z 47)· ἀπὸ γὰρ τοῦ κείσθαι κειμήλια λέγεται. πάλιν πτωχὸν ἔφη πανδήμιον (c 1). τίς οὖν οὗτος; ὃς κατὰ ἄστῳ πτωχεύεσκ' ἰθά-
 5 κης, ἀλλ' οὐχ ὡς Ὀδυσσεὺς ἐν μιᾷ οἰκίᾳ. πάλιν· μετέπρεπε γαστέρι μάργη (c 2). τίς οὖν αὕτη ἡ γαστριμαργία; ἦς ὡσπερ ὄρον ποιούμενος ἐπάγει· ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν, τὸ ἀδιαλείπτως ἐσθίειν καὶ πίνειν μεταλαβῶν εἰς τὸ ἀζηχὲς, ὃ ἐν ἄλλοις ἔφη συνεχὲς αἰεὶ (i 74). καὶ ἐπὶ ἄλλου μὲν ἐν πᾶσι διαπρέποντος ἔφη ὁ δ' ἔπρεπε
 10 καὶ διὰ πάντων (M 104), ἐπὶ δὲ τοῦ Ἴρου μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργη, ἦτοι μόνῃ γαστριμαργίᾳ. πόθεν οὖν Ἴρος ἐκλήθη; οὐνεκ' ἐπαγγέλλεσκε κιῶν ὅτε πού τις ἀνώγει (c 7). καὶ πάλιν· οὐκ αἰεὶς ὅτι δῆ μοι ἐπιλλίζουσιν Ἀχαιοὶ (c 11); τί οὖν τὸ ἐπιλλίζειν; τὸ διανεύειν — ἐλκόμεναι δὲ κέλονται —, ἀπὸ τοῦ
 15 τοὺς διανεύοντας κυστρέφειν τοὺς ὀφθαλμούς· ἰλλάδες (N 572) γὰρ οἱ συνεστραμμένοι ἱμάντες, ὡς ἀλλαχοῦ ἔφη· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἄορτήρ (v 438). τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων (η 64). τίς οὖν ὁ ἄκουρος; μίαν οἶην παῖδα λιπόντα.

(Vat.) 2 τέμενος τάμον om. κειμήλιον 7 φαγ. ἠδὲ πιέμεν 9 μετὰ δ' ἔπρεπε καὶ δ. π. 12 ἐπαγγέλλεσκε ἀνώγει 13 πάλιν οὐκ αἰεὶς ὁ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες 15 haud scio an legendum sit τοὺς διαν. ἐπίλλειν ἢ κυστρέφειν τοὺς ὀφθ. (cf. B) 16 στρόφος 17 τ. v V, ο V² in marg.

(B) 1 τετεμνηθεῖσθαι (sic) 5 πάλιν δὲ 6 αὕτη om. ἦς om. 8 δ om. 9 ἔφη post ἄλλου μὲν 11 μάργη, ὅτι ἐπὶ τῇ γαστριμαργίᾳ μόνῃ διέπρεπε καλεῖται 14 κέλονται 15 τ. διαν. ἐπίλλειν τοὺς ὀφθ. (cf. lect. cod. Vat.) καὶ ἰλλάδες οἱ συνεστρ.

ἀρά γε παρὰ τὸ ἄσπορον καὶ μὴ ἔχον λήια; σὺδαμῶς. ἀλλ' ἐκ τοῦ οἶον αὐτὸν ἐν αὐτῷ ἀλάσθαι. καὶ τί οὖν τὸ οἶον ἀλάσθαι; ἐξηγεῖται <ζητεῖται Scorr. ap. Dind.> πάτον ἀνθρώπων ἀλεινών. Transiit eadem verbi explicatio in alterum scholium Porphyrianae originis (ad p. 95, 1 sqq.) et aliis appositis in schol. A Z 201, Lp f. 124^b ibid., Paris. ap. Cramer. A. P. III, p. 218, 18, Eust. Z, p. 636, 50 sqq., Et. M. 62, 33.

3 Cf. Porph. I 1, p. 131, 25 sqq.

† Schol. Harl. σ 1 (Cramer. A. P. III, p. 14) ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος· δι' ὅλης τῆς πόλεως ἐπαιτῶν. ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸ διὰ τοῦ ἐξῆς. Cf. Eust. σ, p. 1833, 42.

6 sqq. † Eust. σ, p. 1833, 59: ὅθεν καὶ ἐπιφέρει διασαφητικῶς τὸ ἀζηχὲς φαγέμεν.

10, 11 † Schol. Q σ 6: Ἴρος παρὰ τὸ εἶρω, τὸ λέγω, ὃ τὰς ἀγγελίας κομίζων· λέγει γὰρ οὐνεκ' ἀπαγγελίας (ita ed. Dind.). Cf. Porph. N 824 quaeque ibi (p. 186, 23) annotavimus.

14 † Et. M. 361, 42: ἐπιλλίζουσι τὸ διανεύουσιν, οἶον οὐκ αἰεὶς ὅτι δῆ μοι ἐπιλλίζουσιν Ἀχαιοί, ἀπὸ τοῦ τοὺς ὀφθαλμούς διανεύοντα εἰλεῖν. ἐξ οὗ καὶ ἰλλάδες οἱ συνεστραμμένοι ἱμάντες. Cf. schol. σ 11 ἐπιλλίζουσιν· διανεύουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, Hes. v. ἐπιλλίζουσι.

18 Hinc fluxisse videtur quaestiuncula schol. η 64 (τὸν μὲν ἄκουρον

ώσαύτως καὶ τὸ κύμβαχος ἐξηγείται ἐπάγων ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους δηθὰ μάλ' εἰστήκει (E 586). γυῖα δ' ἐξηγείται· πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν (E 122)· καὶ ἀμφιγυήεις οὖν ὁ περὶ τὰ γυῖα βεβλαμμένος, ὃν καὶ κυλλοποδῖονα εἶπε. καὶ τὸ γυιῶσω μὲν σφῶν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους (Θ 402), ἦτοι σκελεαγεῖς 5 ποιήσω· ἐπάγει γὰρ κατὰ δ' ἄρματα ἄξω. φιλοτιμεῖται καὶ τὸ λυκόφως ἐξηγήσασθαι· ἦμος δ' οὐτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ (H 433)· οὐ γὰρ εἰ μηδέπω ἠώς, ἔτι ἦν νύξ, ἀλλ' ἡ ἀμφιλύκη ἦν, ὁ βαθὺς ὄρθρος. ἠὼ δὲ λέγει νῦν τὸν ὄρθρον καὶ τὸ πρὸ ἀνατολῆς

(Vat.) 3 οὖν om. 4 καὶ γυῶσω 4, 5 μὲν — ὠκέας humid. deleta in textu rescrps. V² 6 inde a verbo φιλοτιμεῖται incipit Ζήτημα ιβ'. Primum illud verbum et quae antecedunt κατὰ — ἄξω humid. deleta in textu rescrps. V² 7 ἦμος . οὐ . ἄρ πω ἀ. φιλύκη V, μ V² in marg. 9 ἠὼ hic et infra

(B) 4 κυλλ. προσεῖπε γυῶσω 5 ἦτοι om. 6, 7 pro λυκόφως (id. Vat.) Kamm., p. 48, ἀμφιλύκη coni. 7 post ἐξηγήσασθαι ins. οἶον ἐστίν 8 ἔτι ἦν ἡ νύξ

έόντα): τοῦτο ἐναντίον τῶν ἐπιφερομένων μίαν οἴην παῖδα λιπόντα Ἀρήτην. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως. τὸ γὰρ ἄκουρον οὐκ ἐκδεκτέον ἄπαιδα, ἀλλὰ οὐκ ἔχοντα κοῦρον, ὅ ἐστιν ἄρρενα παῖδα.

1 Cf. B f. 74^b ad δηθὰ E 587: ... ἀκριβῶς δὲ τὸ κύμβαχον <κύμβαχος L f. 113^a ibid.> διὰ τούτου ἐπεξηγήσατο. Id. fere Lp f. 113^a ibid., Eust. E, p. 584, 30.

2 † Eust. E, p. 529, 26: ἐν τῷ γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθε τὸ πόδας καὶ χεῖρας διὰ σαφήνειαν ἰδίως ἐξεφώνησεν, ἐρηγνέων τίνα εἶπε κατ' ἐξαιρέτου γυῖα ἐνταῦθα.

3 † B ad ἀμφιγυήεις A 607 (id. Lp): ὁ ἀμφοτέρωθεν βεβλαμμένος, παρὰ τὸ γυῶ, τὸ τὰ μέλη διαλύω, ἐπειδὴ τὸ πῦρ πολλῆς δεῖται τῆς ὕλης (postrema aliunde addita sunt). Cf. Apollon. h. v.: ἀμφοτέρα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος, simil. Et. M. 89, 15.

8 sqq. †* B f. 101^b ad ἀμφιλύκη νύξ H 433 (id. L f. 158^b, II): οὐ γὰρ εἰ μηδέπω ἠώς, ἔτι ἦν ἡ νύξ, ἀλλ' ἡ <om. L> ἀμφιλύκη ἦν, ὁ <ἦτοι L> βαθὺς ὄρθρος. ἠὼ <ἦὼ B> δὲ λέγει νῦν τὸν ὄρθρον καὶ τὸ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου πεφωτισμένον διάστημα. ὅτι γὰρ καὶ τοῦτο τὸ διάστημα λέγει ἠὼ, δηλοῖ ἐπὶ τῆς νηὸς <νεὸς L> τοῦ Τηλεμάχου· εἰπὼν παννυχίη μὲν ἄρ' ἦγε <ἦγε B> καὶ ἠὼ πεῖρε κέλεσθον ἐπάγει ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα <περικαλλέα L> λίμνην. καὶ ἡμεῖς δὲ τὸ πρὸ ἡλίου ἐξ ἑωθινοῦ φάμεν καὶ ἔωθεν, ὅπερ ὁ ποιητῆς ἠᾶθεν δ' ἀγορήνδε. ἔως οὖν καὶ ἠὼς τὸ πρὸ ἀνατολῆς <ἀνατολῶν L> ἡλίου· τὸ δὲ πρὸ τῆς ἔω λυκόφως καὶ <ἦ L> νύξ ἀμφιλύκη. λέγει μέντοι <μὲν B> καὶ τὸ ἀπὸ <πρὸ B> ἀνατολῆς <ἀνατολῶν L e corr.> ἡλίου ἄχρι <μέχρι L> μεσημβρίας διάστημα ἠὼ <ἠὼς L>· ἔσσεται ἡ ἠὼς ἢ δείλη <δείλης L> ἢ μέσον ἡμαρ. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο <ἀέξεται L> ἱερὸν ἡμαρ. εὐδὸν παννύχιοι καὶ ἐπ' ἠὼ καὶ μέσον ἡμαρ [ἄλλοι δὲ γράφουσιν καὶ μέσην νύκτα]. λέγει ἠὼ καὶ ὄλην τὴν ἡμέραν· ἦδε δὴ <δὲ B> ἠὼς εἰσι δυσάνυμος. ἦδε δέ μοι νῦν ἠὼς ἐνδεκάτη, περὶ οὐ φησιν ἐνδεκά δ' ἡματα θυμὸν ἐτέροπετο οἷσι φίλοισιν, ἐλθῶν ἐκ Αἰθιοπιοῦ. Ἡὼς δὲ καὶ ἡ θεός· ὧς μὲν ὅτ' Ὀρίων' <ὠρίωνα B> ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἡὼς. — Kammer, p. 44, verba inde ab ἠὼ δὲ λέγει νῦν τὸν ὄρθρον

ἡλίου πεφωτισμένον διάστημα· ὅτι γὰρ καὶ τοῦτο τὸ διάστημα λέγει ἡῶ, δηλοῖ ἐπὶ τῆς νεῦς τοῦ Τηλεμάχου εἰπών· παννυχίη μὲν ἄρ' ἦγε καὶ ἡῶ πείρε κέλευθον (β 434), εἶτα εἰπών ἡέλιος δ' ἀνόρουσε (γ 1). καὶ ἡμεῖς δὲ τὸ πρὸ ἡλίου ἐξ ἑωθινοῦ φαμεν καὶ ἕωθεν, δ' ὁ ποιητῆς ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε (α 372) φησίν. ἕως οὖν καὶ ἡῶς τὸ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου· τὸ δὲ πρὸ τῆς ἕω λυκόφως καὶ νῦξ ἀμφιλύκη. λέγει μέντοι καὶ τὸ ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου ἄχρι μεσημβρίας διάστημα ἡῶ· ἔσσεται ἢ ἡῶς ἢ δείλη ἢ μέσον ἡμαρ (Φ 111) καὶ ὄφρα μὲν ἡῶς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ (Θ 66) καὶ εὖδον 10 παννύχιοι καὶ ἐπ' ἡῶ καὶ μέσον ἡμαρ (η 288). λέγει ἡῶ καὶ ὄλην τὴν ἡμέραν· ἦδε δὴ ἡῶς εἶσι δυκώνυμος (τ 571), ἦδε δέ μοι νῦν ἡῶς ἐνδεκάτη (Φ 155), περὶ οὗ φησιν ἐνδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φίλοισιν (ib. 45). Ἡῶς δὲ καὶ ἡ θεός· ὡς μὲν ὄτ' Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἡῶς (ε 121). πάλιν ἑαυτὸν 15 ἐξηγεῖται παρακειμένως δι' ὧν φησιν Ἴρω δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός (ε 75). τί οὖν τὸ κακῶς ὠρίνεσθαι τὸν θυμόν; ἐπάγει δειδιότα.

(Vat.) 1 πεφωτισμ... V¹, κμένον V² in marg. 2 εἰ... V, εἰπών V² in marg. 4 καὶ om., tum .μ... δὲ τὸ V; ἡμεῖς V² in marg. 5 .ῶθεν V, η V² in marg. 6 καὶ ante νῦξ eros., καὶ ν V² in marg. 8 ἢ post ἔσσεται om. 10 καὶ post παννύχιοι om. 11 δυκώνυμον 14 ὠρίωνα 16 ἐπάγει om.

(B) 3 ἦγε κέλευθον ἐπάγει ἡέλιος δ' ἀνόρουσε λιπών περικαλλέα λίμνην 5 ὅπερ ὁ π. φησίν om. 8 ἡῶς 8 et 9 καὶ post ἡμαρ om. 10 ἡῶ (bis) 13 post φίλοισιν add. ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο 14 ὠρίωνα αὐτὸν 15 δι' ὧν ἐπάγει ἐν τούτοις Ἴρω δὲ κτλ. 16 ὠρίνεσθαι

(p. 300, 8) usque ad *ροδοδάκτυλος Ἡῶς* (p. 301, 14) ut ad H 433 pertinentia uncinis inclusit. At quaestio Porphyriana tantum abest ut ab uno illo loco (Z 201), cui in cod. B adscripta est, interpretando proficiscatur, ut de plurimis contra locis, in iisque etiam de H 433, modo brevius modo fusius agat. Negari tamen nequit, conexum disputationis ceteroquin optime tota quaestione procedentis verbis certe inde a p. 301, 7 (*λέγει μέντοι καὶ τὸ ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου κτλ.*) usque ad lin. 14 mirum in modum turbari. Qua re haud scio an de loco @ 1 agens paullo confidentius de origine eorum Porphyriana iudicaverim (ad p. 110, 22 sqq.). Verum tamen neque ex illo loco haec, de quibus nunc agimus, verba excerpta esse videntur, neque, si ea comparaveris cum aliorum grammaticorum locis, qui de variis v. *ἡῶς*, additis ut ap. Porphyrium vv. *λυκόφως* vel *ἀμφιλύκη*, notionibus agunt (Zenodorum dico qui perhibetur [v. Proleg. cap. III, 4] ap. Miller., *mél.* p. 407, et Hesych. v. *ἡῶς*), hunc locum, quippe qui multo iis praestet, inde desumptum Porphyrianis immixtum esse contenderis. Contra schol. A @ 1 (= HQ @ 1, Et. M. 440, 40), quod p. 110 e quaestione Vat. excerptum esse volui, fontem esse potuisse verborum, de quibus hic agitur, non negaverim. E schol. B 48, ε 1, Suid., Apollon. h. v. ad hanc rem diiudicandam nihil lucramur.

15 sqq. † Eust. σ, p. 1838, 10: Ἴρω δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός... *τουτέστιν ἐν βίᾳ, δειδιότα, ὃ ἐμνησθῶν ἐπάγει· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν.*

τί οὖν παρακολούθημα δέουσ; cάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσ-
 σιν· ὁ δὲ δειλὸς κακός, ἀφ' οὗ τὸ κακῶς. πάλιν τὸ δεδιέναι, ὃ πά-
 θος ἐν τῇ ψυχῇ γίνεται, καὶ τὸ τρέμειν, ὃ ἐν τῷ σώματι, ἐπιτέμνων
 ἔφη· εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεΐδιας αἰνῶς (ib. 80).
 ἐπιτέμνων δὲ τῇ ψυχρᾷ φύσει τοῦ φόβου, κρυόντα καλεῖ τὸν φόβον·
 φόβου κρυόντος ἑταίρη (I 2), καὶ ἐν ἄλλοις· ψυχρὸν δέος εἶλε
 καὶ ῥίγησε δ' ὁ γέρων (Γ 259), ἐφοβήθη. εἰ δ' ὁ φόβος ψύχει,
 δῆλον ὡς τὸ θάρκος θάλπει· εἰκότως ἄρα θαλπωρῆν (K 223) λέγει
 τὸ θάρκος. ἐκ δὴ τούτων παρακειμένας ἐχόντων τὰς ἐξηγήσεις δεῖ
 παρατηρεῖσθαι καὶ τὰ ἐν διαφόροις ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας παραλαμ-
 βανόμενα εἰς ἐξήγησιν τῶν ἀσαφεστέρων.

ιγ'. ιδ'.

(ιγ' transiit in schol. *B f. 65^b ad τηλυγέτω E 153 et
 L f. 184^b ad I 143).

Ἵτι μὲν ὁ τηλύγετος δηλοῖ παρ' αὐτῷ καὶ τὸν μόνον γενόμε-
 νον παρίσθησι τὰ ὑφ' Ἑλένης λεγόμενα περὶ Ἑρμιόνης· παῖδά τε τη-
 λυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἑρατεινήν (Γ 175) ****'χημαίνει δὲ καὶ

(Vat.) 1. 2 μέλεσιν 4 γε om. 7 δ' post ῥίγ. om. φοβήθη 9 περὶ κειμένην
 VI, quod ead. man. in κειμένως corr. 15. 16 post γενόμενον ins. τηλοτέρως γε-
 νεᾶς, quae e p. 303, 17 temere illata esse videntur 17 ὀμηλικίων de lacuna,
 quam inuitis codicibus constitui, v. infra ad h. v.

(B) 2 τὸ κακὸν καὶ πάλιν τὸ δεδ. ὅπερ 3 ὅπερ 7 φοβηθεῖς 9 ἔχοντ' <τ' e
 corr.> ἐξηγήσεις (B et L) 15 ὁ om. L καὶ om. L 16 δὲ post παρίσθησι ins.
 L περὶ Ἑρμ. λεγόμενα B 16. 17 τηλιγέτην L 17 καὶ post δὲ om. BL

6 sqq. Simil. Plut. V. Hom. 131 (v. Prolegg. III, 2. 3); cf. Eust. I, p. 731, 30 sqq.
 15—17 † A f. 45^a ad Γ 175 (c. l. παῖδά τε τηλυγέτην): λέγει τὴν Ἑρμιόνην.
 ὁ δὲ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτως φησὶν . . . , † B
 f. 45^a ad τηλυγέτην ibid. (id. Lp f. 86^a c. eod. lemm., L f. 62^a): ὁ Πορφύ-
 ριος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτω φησὶν, ἑρατεινήν εἶναι παῖδα
 τὴν Ἑρμιόνην Unde concludas in quaestione h. l. edita nonnulla ex-
 cidisse; vix enim intellegitur, qui factum sit, ut Porphyrius Hermionam ἑρατει-
 νήν esse παῖδα voluisse diceretur, nisi statuatur, eum ad stabiliendam suam
 de v. τηλύγετος sententiam locum δ 12 sqq. attulisse: Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον
 οὐκέτ' ἔφαινον, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἑρατεινήν Ἑρμιόνην.
 Plura Porphyrius h. l. oblato attulisse probari nequit; neque enim causae sup-
 petunt, cur quae ad Γ 175 de aliis Menelai et Helenae liberis in scholiis se-
 quuntur ad hunc auctorem referantur; schol. enim min., cuius verba in hanc
 rationem conformata sunt, locum prave intellexisse recte Dindorfius (ad III,
 p. 171) perspexit; Eust. autem Γ, p. 400, 30 sqq., de eadem re ita agit, ut
 Homero alios scriptores opponere videatur, quod aliorum potius grammaticorum
 quam Porphyrii consuetudinem sapere videtur (cf. in scholiis Od., vol. I, p. 172, 1,
 de eadem fere re agentibus, cf. νεώτεροι Homero oppositi). Neque maiore
 cum veri specie quae schol. δ 11 continentur hic locum habuisse dicas, prae-
 sertim cum praeter duas quas quaestio Vat. affert v. τηλύγετος notiones tertiam

τὸν τηλοῦ τῆς ἡλικίας τῷ πατρὶ γεγονότα, ὡς ἐπὶ δυοῖν γηράσκοντι τῷ πατρὶ γενομένων ἔφη ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δ' ἑτείρετο γῆραϊ λυγρῷ, υἷὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον (E 153. 54). ἐπὶ τοίνυν τοῦ Ἰδομενέως ὅταν λέγῃ ἄλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον
 5 ὡς (N 470), ἐνδέχεται μὲν ἀκοῦσαι ἀπὸ τῶν μονογενῶν παίδων κατὰ μεταφορὰν τὸν μεμονωμένον, ἐνδέχεται δὲ καὶ ὡς τηλοῦ γενεᾶς ὄντα, ἦτοι πρεσβύτην· ἔφη γὰρ περὶ αὐτοῦ· ἔνθα, μεσαιπόλιός περ ἑών, Δαναοῖσι κελεύσας Ἰδομενεὺς Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φῶ-
 10 βον ὤρσε (ib. 361. 62). παρέχει δὲ ὁ ποιητὴς τὴν ἀμφίβολον ἐκ-
 10 δοχὴν αὐτὸν ποιήσας λέγοντα τὸν Ἰδομενέα ἐπιόντος Αἰνείου· δεῦτε φίλοι καὶ μ' οἶψ' ἀμύνατε, δεΐδια δ' αἰνῶς (ib. 481)· ἐκ γὰρ τοῦ οἶψ' ἀμύνατε τηλύγετον ἔστιν ἐκδέεσθαι τὸν μόνον. ὅταν δὲ ὁ αὐτὸς πάλιν λέγῃ καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὃ τε κράτος ἐστὶ μέ-
 15 γιστον· εἰ γὰρ ὀμηλικὴ γενοίμεθα τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ, αἰψὰ κεν ἢ ἐ φέροιτο μέγα κράτος ἢ ἐ φεροίμην (ib. 484—86), ἀμφίβολον γίνεται μὴ τὸ μὲν τηλύγετόν γε ἔοικεν ἐπὶ τοῦ μὴ ὀμηλικός ἀλλὰ πρεσβυτέρου καὶ τῆς τηλοτέρας γενεᾶς ὄντος, ὡς ἔφη ποτὲ ἐπὶ τοῦ μὴ

(Vat.) 1 δυεῖν 8, 9 Δαναοῖσι — ὤρσε om. 11, 12 ἀμύνατε V¹ e corr.; alterum ἀμύνατε (lin. 12) ex ἀμύνατο corr. V² 12 ἐκ.έεσθαι V, δ V² in marg. 13 ἔχη 14 εἰ in text. eros. in marg. scrps. V² 15, 16 ἀμφίβολον γίνεται μὴ humid. del. in text. rescrps. V²; sequitur (a V¹ script.): τὸ τηλύγετόν γε ἔοικεν ἐπὶ τῷ ὀμηλικὴ ἀλλὰ πρεσβυτέρου 17 καὶ — ἐπὶ humid. del. in text. rescrps. V², ita quidem ut in text. τηλ (sequitur vac. spat.) γενεᾶς dederit, tum margini lotέρω adscripserit

(B et L) 1 ὡς ἐνταῦθα post γεγονότα et γὰρ post δυοῖν ins. B 3 τέκετ', τε spr. lin. script., B 5 ὡς B ἐνδέχεται ἀκοῦσαι μὲν ἀπὸ τῶν ὁμογενῶν B 6 καὶ om. L 7 τούτῃσι pro ἦτοι BL 7--10 ἔφη — Αἰνείου om. L 9 ὁ ποιητῆς om. B 10 τοῦ Αἰν. B 11, 12 ἀμύνατε B (bis), pro priore ἀμύναται L, qui praeter illa τηλύγετον ἔστιν ἐκδέεσθαι τὸν μόνον reliquis caret 12 εἰκδέεσθαι B 13 πάλιν ἐπάγη B 16 μὴ τὸ (?) μὴ τηλύγετόν γε B; alterum μὴ in μὲν mutavi

(ὁ τηλοῦ ἀποδημήσαντι τῷ πατρὶ γεννηθεῖς παῖς) habeant. Inesse tamen in illo scholio quaestionem Porphyrianam sed aliunde petitam (διὰ τί δὲ Ἑλένη μόνην τὴν Ἐρμιόνην ἔτεκε;) non negaverim. Quae vero ap. Eust. δ, p. 1438, 3 leguntur: ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ Πορφύριον καὶ ἕτερος Μεγαπένθης ἦν παλαιός κτλ., ita comparata sunt, ut e Paralipomenis potius (in quibus praetermittere non debebam), velut ad stirpem Melampodis aut res regum Argivorum (cf. Eust. B, p. 288, 28) pertinentibus, petita esse videantur.

9 sqq. Utramque explicandi rationem etiam Apollon. v. τηλύγετος et Eust. N, p. 942, 29 sqq. attulerunt. — E Porphyrio non omni ex parte recte intellecto fluxit †*B f. 178^b (subiunctum schol. manus prioris ad τηλύγετον N 470): τὸ τηλύγετος ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ πρεσβυτέρου, οὐκ ἐπὶ τοῦ μονογενοῦς ἢ ἐπὶ τοῦ ὀμηλικός. ὅτι δὲ ἐπὶ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τῆς τηλοτέρας γενεᾶς ὄντος, δηλὸν ἀπὸ τοῦ εἰρηκέναι αὐτὸν ἐπὶ τοῦ μὴ ὀμηλικός· οὗτος δὲ προ-
 15 τέρας γενεῆς προτέρων δ' ἀνδρώπων. ἀλλ' Ἰδομενεὺς μὲν μεσαιπόλιος καὶ διὰ τοῦτο τῆς προτέρας γενεᾶς. [προέγραψα δὲ τὰ περὶ τούτου πλατύτερον.]

ὁμήλικος οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων (Ψ 790).

Ἄλλ' Ἰδομενεὺς μὲν μεσαιπόλιος καὶ διὰ τοῦτο τῆς προτέρης γενεῆς, Νέκτωρ δὲ γέρων τρίτης, Lp f. 57^b ad A 250 (id. Vict. ἀφ' οὗ δύο μὲν γὰρ γενεαὶ ἐφθά- f. 15^b): 5
 ρησαν τῶν πρὸ αὐτοῦ, ἢ τε τῶν δύο μὲν γενεάς, ἢ τε τῶν πατέ-
 πατρῶων, ὑφ' ὧν γεννηθεῖς ἀν- ρων, ὑφ' ὧν γεννηθεῖς ἀνετράφη,
 ετράφη, καὶ ἡ τῶν ἀδελφῶν — ἐλ- καὶ ἡ τῶν ἀδελφῶν — ἐλθῶν γὰρ
 θῶν γὰρ ἐκάκωσε βίη Ἡρα- ἐκάκωσε βίη Ἡρακληεῖη· τῶν
 κληεῖη· τῶν οἶος λιπόμην (Λ οἶος λιπόμην —, ταύτης δὲ ἄρχει 10
 689. 92) —, τρίτης δὲ ἄρχει τῆς τῆς τῶν παίδων ἑαυτοῦ γενεᾶς, οἱ
 τῶν παίδων γενεᾶς, οἱ σὺν αὐτῷ σὺν αὐτῷ ἐστρατεύσαντο. καὶ γὰρ
 ἐστρατεύοντο. καὶ γὰρ ὁ ληγούσης ὁ ληγούσης ἡμέρας ἀποδημῆσας καὶ
 ἡμέρας ἐπιδημῆσας καὶ τῆς τρίτης τῆ τρίτῃ ἐξ ἑωθινοῦ ἐξιὼν διὰ τρί-
 ἔωθεν ἐξιὼν τῇ τρίτῃ ἀποδημεῖν της ἀποδημεῖν λέγεται, καίτοι μίαν 15
 λέγεται, καίτοι μίαν τὴν μέσην ὄλην μόνην τὴν μέσην τελέσας. ἄλλως

(Vat.) 1—3 τ' ἀνθρώπων — μεσαιπόλιος hum. deleta in text. rescrps. V²
 4 a verbo Νέκτωρ incipit Ζητ. ιδ' γέρων τρίτης conieci dubitanter; γέρων
 τ' ἀφ' οὗ cod.; in τ' latere γ' suspicor, sed vereor ne plura exciderint 6 ἢ.
 V, τε V² in marg. 7 πατρῶων 9. 10 βί. ἡρακλειεῖη 10 λειπόμην 11
 ἀρχεῖτης 13. 14 ληγους. . μέρας V, ης ἡμ V² in marg. 16 sq. ὄλην
 ..έλε.. V, ἐτέλεσε V² in marg.

(B etc.) 1 προτέρας B 3. 4 τῆς προτέρας γενεᾶς B, cuius schol. h. v. fini-
 tur; reliqua inde a lin. 6 e scholiorum codicibus in Lips. (c. l. τῷ δ' ἤδη)
 et Vict. (l. τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ) optime servata sunt 9 ἡρακλήη Lp Vict.
 10 post λιπόμην Lp ins. toi (sequitur in versu poëtae οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο)
 14 τῇ γ' τῇ ἐξ ἑωθ. Lp Vict.

6 sqq. † B f. 10^a ad τῷ A 250: . . . ἡ γενεᾶς φησι, τὴν τε τῶν πατέρων
 ὑφ' ὧν ἐγεννήθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτῷ συνήλικες, καὶ τὴν τῶν ἀδελφῶν, οἳ ὑφ'
 Ἡρακλειδῶν ἐφθάρησαν. ἄρχει δὲ τῶν παίδων τῶν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, τῆς
 τρίτης αὐτῶν οὔσης γενεᾶς. καὶ γὰρ ὁ ληγούσης ἡμέρας ἐπιδημῆσας καὶ τῇ
 τρίτῃ [τῇ] ἐξ ἑωθινοῦ ἐξιὼν διὰ τρίτης ἀποδημεῖν (<ν in ras.>) λέγεται, καίτοι
 μίαν μόνην τελέσας τὴν μέσην (<σ in ras.>). ἢ ὅτι, ἐπειδὴ ἡ γενεὰ τριάκοντα
 ἔχει ἔτη, αὐτὸς δὲ δύο πληρώσας εἰς τὴν τρίτην κατελέγετο, ὥστε δύο γενεαὶ ἀν-
 θρώπων ἐφθάρησαν. οὐχ ὅτι δὲ ἀνθρώπων δύο ἀπέθανον γένη τοῦτο φησιν,
 ἀλλ' ὅτι δύο περιοδικαὶ γενεαὶ ἦτοι τριακονταεταῖα. οὕτως δὲ τούτου φρα-
 σθέντος, καίτοι εἰ ζωσίτινες τῶν σὺν αὐτῷ γηρασάντων, ὅμως αἱ περιοδικαὶ
 <παροδικαὶ cod.> δύο γενεαὶ διεφθάρησαν. αὐτὸς δὲ ναύαρχος ἦν τῶν ἐν τῇ
 τρίτῃ γενεᾷ γενομένων, οἳ ἦγον τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν καὶ πρὸς τὸ πολεμεῖν
 χρήσιμον, cf. † Eust. A, p. 97, 1 sqq., qui Porphyrianis res aliunde petitas im-
 miscuit. — Quae in scholio B ante haec verba leguntur (δύο τριακονταετηρίδες
 παρεληλύθησαν κτλ.) in cod. Lp scholio quod h. l. edidimus, interiectis verbis
 καὶ παρ' ἄλλων, subiuncta sunt; in Vict. in im. marg. ab alia manu scripta
 sunt. Eadem fere in schol. A et (breviora quidem) in schol. L (f. 10^b) ad h. v.
 leguntur; Porphyrii esse probari nequit.

τελέσας. εἰ δὲ γενεὰ λέγεται ἢ τοῦ τε ἢ γενεὰ λ' ἔτη ἔχει·
 τίκτειν καὶ γεννᾶν τελείωσις, ἥτις
 τὴν τριακονταετῆ περίοδον ἔχει, ὃ
 τὰ ἐξήκοντα ἔτη πληρώσας δύο ἂν δύο οὖν γενεὰς πληρώσας εἰς τρίτην
 5 εἴη γενεὰς βιώσας, ἀπὸ δ' ἐξήκοντα κατελέγετο, ὥστε δύο γενεαὶ ἀνθρώ-
 ἐν τῇ τρίτῃ ἂν καταλέγοιτο. ὥστε πων ἐφθάρησαν, οὐχ ὅτι δὴ ἀνθρώ-
 δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθάρησαν, πους φησὶν ἀποθανεῖν, ἀλλὰ δύο πε-
 οὐχ ὅτι καὶ ἀνθρώπους φησὶν ἀπο- ριοδικὰς γενεὰς, τουτέστι τὰς καλου-
 10 θανεῖν, ἀλλὰ δύο περιοδικὰς γενεὰς μένας δύο γενεὰς ἀνθρωπιείας, ὡς
 τὰς καλουμένας ἀνθρωπίνας, ὡς εἰ εἰ ἔλεγε δύο τριακονταετίας. οὕτω
 ἔλεγε δύο τριακονταετίας, αἱ καλοῦν- δὲ ζώντων τινῶν τῶν σὺν αὐτῷ
 ται γενεαὶ ἀνθρώπειοι. οὕτω δ' ἂν ἀνθρώπων, ὁμῶς αἱ γενεαὶ ἂν εἶεν
 ζώντων τινῶν τῶν σὺν αὐτῷ γεν- ἐφθαρμένοι, αὐτὸς δὲ ναύαρχος τῶν
 15 ἐφθαρμένοι, αὐτὸς δ' ἄρχοι τῶν ἐν ἧγον τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν.
 τῇ τρίτῃ γενεᾷ γενομένων, οἱ ἧγον τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν.

ταῦτα τοίνυν καὶ τὰ τούτοις
 ὁμοία, ὡς τὸ ἀμφίβολον ἔχοντα,
 20 ἐνδοιάζοντα δεῖ ἐξηγεῖσθαι.

ιε'.

(Transiit in schol. *B f. 3^b ad χολωσόμεν A 78. *)

Πρῶτος δοκεῖ Πλάτων (Phil. p. 47 E) λύπας ἡδοναῖς μιγνυμένας
 δεικνύναι ἐπ' ὄργαις καὶ πένθεσιν, Ὅμηρου πρότερον τουτὶ συνεωρα-

(Vat.) 4 πληρ... V, ὡσας V² in marg. 7 γενε[αι ἀνθρώπων] V, αἱ
 ἀνθρώπων V² in marg. 16 οἶον ἧγον, corr. e Lp et Vict.

(Lp et Vict.) 10 ἦτε pro οὕτω Vict. 15 sequitur: καὶ παρ' ἄλλων: δύο
 τριακονταετηρίδες κτλ. (v. ad p. 304, 6) (B) 24 πρῶτον τοῦτο

1 sqq. † E γ 245, II: ἐν γὰρ τῷ γενεῖ τῶν ἀνδρῶν, ἧτοι τῷ πλήθει, φα-
 σιν ἐκ τρίτου ἀνάξαι τὸν Νέστορα, ἧτοι ἐπὶ τρισὶ γενεαῖς. οἱ γὰρ παλαιοὶ
 τὰς γενεὰς ἐψήφιζον ἕως ἐτῶν τριάκοντα. γενεὰ δὲ λέγεται ἢ τοῦ τίκτειν καὶ
 γεννᾶν τελείωσις, ἥτις τὴν τριακονταετῆ περίοδον ἔχει. ὁ γοῦν ἐν τῷ ἄρχειν
 δύο τριακονταετίας παραδραμῶν καὶ τὴν τρίτην ἐλαύνων εἰκότως λέγεται τρεῖς
 ἀνάξαι.

21 sqq. Ex hac quaestione, quam interpolationibus turbatam esse, quas
 vereor ut omnes indagaverim, nemo non intellet, fluxisse videtur Epimer. ap.
 Cramer., An. Ox. I, p. 197, 12 sqq. Etiam Eust. A, p. 8, 20 sqq. eam respicere
 videtur (cf. praeterea Moschopol., technol. canonism., p. 691 Bachm.). De schol.
 β 315, suis locis conferendo, egit H. I. Polak, ad Odys. eiusque scholiast. cur.
 sec. (Lugd. Bat. 1881), p. 107 sqq.

23 Cf. Aristot. rhet. II, 2, p. 1378 β 1.

* Ad hoc scholium per errorem schol. A 78 (p. 6, 12) revocavi, quod e
 quaestione Vaticana ιζ' (= schol. A 121) excerptum est ibique edetur.

κότος καὶ τὸν Πλάτωνα διδάξαντος. ὄργην μὲν γὰρ οὐδέποτε Ὅμηρος εἶρηκε, χόλον δὲ αὐτὴν προσαγορεύει οἰκειότερως, ἀπὸ τῆς χολῆς, ἦτις ἐν τῷ πάθει κρατεῖ, ἄχος δὲ μεμίχθαι καὶ ἡδονὴν τῷ χόλῳ φησίν, ἄχος μὲν ὅταν λέγῃ·

Πηλείωνι δ' ἄχος γένητ', ἐν δέ οἱ ἦτορ

5

στήθεσσι λακίοισι διάνδιχα μερμήριξεν (A 188. 89)·

ἄχος οὖν παρουσίαν ὁ χόλος ὑφίσταται, ὃν καὶ θυμὸν κέκληκεν· ἢ ἐ χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμὸν (A 192)· θυμὸν γὰρ νῦν τὸν χόλον ἔφα, οὐχ ὡς ἀλλαχοῦ τὴν ψυχὴν. ὅτι δὲ οὐ γεννᾷ μόνον ὄργην ἢ λύπη, ἀλλὰ καὶ συμπαράμενει, δηλοῖ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως μηνίοντος 10 λέγων κούρηε χωόμενος (B 689) καὶ ἐπάγων· τῆς ὄγε κείτ' ἀχέων (B 694). ὅτι δ' ἡδονῇ συμμιγῆς ἢ ὄργῃ καὶ ὅτι ἔφεσις ἐστὶ καὶ μέτοχος ἐπιθυμίας, ἐξηγεῖται λέγων· χόλος ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπήναι (C 108), ἦτοι ἐν ἐφέσει καὶ ἐπιθυμίᾳ τοῦ χαλεπαίνεω ἐποίησε. πῶς οὖν ἡδονῆς μέτοχος;

15

ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο

ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται ἠύτε καπνός (C 109. 110)· καρδίας γὰρ ἔπαρσις εἶναι καὶ ὄρμην ἐγειρομένην τὴν ὄργην, ὅπερ αὐτὸς ἐν ἄλλοις ἔφη· ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ (I 646), καὶ ἐπὶ τοῦ Μελέαγρου·

20

ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδω χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον (I 553. 54).

οὐ μόνον δὲ αὐτὴν ἔπαρσις καὶ ἔφεσις ἀποδεδώκασι ἀλλὰ καὶ ζέσιν. διὸ καπνῷ τε ἀπεικάζει τὴν ἔπαρσις καὶ τοῦ ὄργισθέντος πυρὶ τοῦς

(Vat.) 10 μηνίοντως V, ὅς supr. ὡς serps. V² 17 στήθεσιν 18—20 ὅπερ — Μελέαγρου om. 24 post διὸ fuit καί, quod postea deletum

(B) 2 οἰκειότερον 3 καὶ ἡδονὴν μεμίχθαι 6 μερμήριξεν (pars marginis inferioris evulsa est), tum addit: ἢ ὄγε φάσανον δεῦ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ τοῦς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι 8 χόλον ...ειεν 9 post ψυχὴν ins.: καὶ πάλιν ἐπ' ἄλλου· ἀχνύμενος, μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναί πίμπλαντο (A 103), tum καὶ ὅτι οὐ μόνον ὄργην κτλ. 10 post συμπαράμενει ins. δέ 12 ὅτι δὲ καὶ ἡδονῇ ὄργῃ κτλ. 13 ante χόλος ins.: ὡς ἔρις ἐκ τε θεῶν ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο καὶ 14. 15 χαλεπήναι τοῦ νέσθαι καὶ ἐπιθυμία τοῦ χαλεπαίνεω. πῶς οὖν κτλ. 18 καρδίας γὰρ ἔπαρ..... γειρομένην τὴν ὄργην 22 sq. ἐν στήθεσ..... τὴν (?) αὐτὴν ἔφεσις καὶ ἔπαρσις ἀποδ. 24 sq. τοῦς ὄφθ. πυρὶ εἰοικέται

14. 15. †*B f. 249^a (subiunct. scholio B ad πολύφρονά περ) Σ 108: τὸ δὲ ἐφέηκεν ἀντὶ τοῦ ἐν ἐφέσει ποιεῖ γενέσθαι τοῦ χαλεπήναι καὶ τὸν πολύφρονα.

16. 17 Eosdem versus de eadem re affert Aristot. l. c. lin. 5.

24 Arist. animi. I, 1, p. 403 a 30: ὁ μὲν γὰρ ὄρεξιν ἀντιληψέως ἢ τι τοιοῦτον, ὁ δὲ ζέσιν τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος καὶ θερμοῦ, cf. Plut. περὶ ἡθ. ἀρ., p. 442B, V. Hom. cap. 131, Nemes., nat. hom. c. 21 (p. 108 Plant.), An. Ox. I, 197, 16. — Quae in scholiis (A, B, L) ad Σ 110 leguntur (cf. A I 256. 678), quamvis similitudinem quandam cum nostro loco habeant, tamen, quo Eust. Σ,

ὄφθαλμούς εἰκέναι φησίν (A 104). [καὶ μὴν ἡ λύπη μελαίνει τοὺς ὄφθαλμούς, μελαίνει δὲ καὶ ὁ καπνός·

ῥωγαλέα ῥυπόωντα κακῶ μεμορυγμένα καπνῶ (ν 435).
τὸ οὖν ἄχος τῆς ὀργῆς αἴτιον ὄν, καπνίζον τὴν ὀργήν, μελαίνει τὰς
5 φρένας·

μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναί
πίμπλαντο (A 103).

τὸ δ' ἄχος καὶ τὸ ἄχνυθαι ὅτι μελαίνει, φησίν
ἀχθομένην ὀδύνηςι, μελαίνεται δὲ χροῖα καλόν (E 354).
10 τὸ δ' ἄχθεσθαι τοῦ ἄχνυθαι πλεονασμῶ δηκτικῆς ἀγανακτήσεως διαφέ-
ρει, λύπη δ' ἐκάτερον.] ἐπιμένων δὲ τῇ ἐξάψει τῇ ἐπὶ τῶν ὀργιζομέ-
νων ἔφη·

κεῖνος δ' οὐκ ἐθέλει βέεσαι χόλον (I 677).
κατηγορεῖ δὲ τοῦ πάθους καὶ ἀγριότητα·

15 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν (I 628),
καὶ πάλιν· χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει (Δ 23), πρὸς ὄν καὶ ὁ παραι-
νῶν ἔφη ὡς ἐπὶ ἀγρίου θηρίου·

ἀλλ' Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμόν μέγαν (I 496).
20 καὶ πάλιν ἐνδεικνύμενος τὴν θηριωδίαν φησίν·
εἰ δὲ κύ γ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ
ὠμόν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας
ἄλλους τε Τρώας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο (Δ 34sqq.).

(Vat.) 1—11 uncinis inclusimus; v. infra ad h. v. 5 φρένας, vas humid. deleta in textu reserps. V² 8 ἄχος — μελαίνει humid. deleta in text. reserps. V² 9 ἀχθομένη 10. 11 τὸ — πλεονασμῶ et ὑπη (in verbo λύπη) — ἐξάψει τῇ humiditate deleta in text. reserps. V² 13 βέεσαι 14 ἀγριότητος 16 .. ἦθεσσι 18 ἐ .. ἀγρίου V, ἐπὶ V² in marg. 19 ἀχιλλεὺ δάμασσον 20. 21 φ .. ἰν .. κύ γ' V, εἰ V² in marg.

(B) 1. 2 ἡ λυ αλμούς 3 μεμορυγμένα 4 τὸ οὖν ἄχος τὸ τῆς ὀργῆς αἴτιον καπνίζον κτλ. 6 μέγ αιναι πίμπλαντο 8 ὅτι μελαίνει δὲ φησίν 10 τὸ δ' ἄχνυθαι τοῦ ἀχθεσθαι πλεονασμῶ δηκτι. ἀφέρει 13 βέεσαι χόλον ἀλλ' ἐτι μάλλον πιμπλάνεται μένεος ὁμοίως τῷ μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναί πίμπλαντο (A 103), quae temere illata esse apparet 14 καὶ om. 17 χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει corr. ex ἀγριος δὲ μιν χόλος ἦρει 18 ἐπ' ἀγρ. θηρ. 19 ἀχιλλεὺ

p. 1133 extr., maxime ducit, cui plura h. l. praesto fuerunt, aliunde fluxisse videntur.

1—11 Quae de fumo h. l. exponuntur, quoniam iis quae antecedunt, ubi ad ζέειν ira revocatur, contraria propemodum sunt, veri simillimum videtur, non a Porphyrio profecta, sed aliunde illata esse (eadem fere Eust. A 103, p. 58, 8 sqq. τοῖς τολμηρότερον ἐξηγουμένοις tribuit). Accedit quod singula futtilia sunt, velut quod verba ν 435, quae de vestibibus agunt, ad oculos referuntur; quae de ἄχνυθαι et ἀχθεσθαι dicuntur ex iis quae infra sequuntur huc translata sunt.

καὶ ὅτι τῶν ἐν κινήσει ἀλλ' οὐκ ἐν χέσει ἐστὶν ὁ χόλος, καθάπερ καὶ τὴν ὀργὴν τῶν ἐν κινήσει φασὶν εἶναι οἱ φιλόσοφοι, δηλοῖ τὰ τοιαῦτα·

Ἄτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν, αἴψα δ' ἀνασταὺς ἠπέιλησε μῦθον (A 387),

καὶ πάλιν·

Πηλείδης δ' ἔξαυτίς ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν

Ἄτρείδην προσέειπε καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο (A 223. 24),

ὡς ἂν δυναμένου καὶ παύσασθαι. ὅταν δ' ἐν χέσει γένηται καὶ ἠχυράζη, κότον καλεῖ. διό φησιν·

εἶπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη,

ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ

(A 81. 82),

ὡς ἐγχωροῦν ἔσσει μὲν τὸν χόλον, περιποιεῖν δὲ τὸν κότον, μηνίειν δὲ εἰκότως, ἀφ' οὗ κινήθέντος πάλιν χόλος. ταῦτόν δὲ καὶ ὁ θυμὸς, ὅταν μὴ τὴν ψυχὴν σημαίνῃ, δηλοῖ τῷ χόλῳ· ἀλλ' ὁ μὲν θυμὸς ἀπὸ τοῦ θύειν, ὁ δὲ χόλος ἀπὸ τοῦ χολᾶν προσηγόρευται. εἰπὼν γοῦν·

μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἱᾶς Ἀχαιῶν

ἐπάγει·

θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλῆων (B 195. 96),

καὶ πάλιν·

ἢ ἐ χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν (A 192),

καὶ πάλιν· καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον (A 217), εἰ μὴ τις ἐνταῦθα θυμόν τὴν ψυχὴν ἀκούοι [ὡς τὸ ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο

(Vat.) 1 ἐν . . νῆσει V, κὶ V² in text. καθὰ καὶ 6 ἔξαυτ V, cui V² suprscrps. 1c 8 δυνάμενος 11 τελεύει 14 αὐτοῦ (pro ἀφ' οὗ) κινήθέντος 15 δηλοῖ τὸν χόλον 16 εἰπὼν οὖν 21 ἠρυτήσειέ τε (?) 23 sqq. quae uncinis inclusa sunt a cod. Vat. absunt, et recte quidem, nisi forte illa ὡς τὸ ἄγριον — θυμόν pro genuinis habenda sunt

(B) 9 φησιν om. 13. 14 ὡς ἐγχωροῦν ἔσσει μὲν τὸν χόλον ἐκποιεῖν δὲ τὸν χόλον (sic) μηνίειν δὲ εἰκότως ἀφ' οὗ κτλ. 14 ταῦτόν καὶ θυμὸς 16 ἀπὸ τῆς χολῆς καὶ τοῦ χολᾶν 23 sqq. τὴν ψυχὴν λέγει ὡς τὸ κτλ.

9 sqq. Cf. Stoica ap. Stob. ecl. II, 6, 6 (p. 49 Mein.), Diog. L. VII, 114, Porph. paullo infra de v. μῆνις agentem; cf. praeterea schol. B f. 4^a ad κότον A 83: ἔδειξε διαφορὰν κότου πρὸς χόλον . . . (id. fere Lp f. 54^a ibid.; Vict. f. 9^a; Matrang., An. Gr. II, p. 397, 3). Hinc explicandum quod ap. Apollon. legitur v. χόλος: ἦτοι πολυχρόνιον πάθος καὶ τὸ αὐτὸ τῇ μῆνιδι, ἢ τὸ ὀλιγοχρόνιον· νῦν δ' ἤδη μὲν ἐγὼ πᾶν χόλον (T 67), cf. Et. M. 532, 53: . . . ἢ ἐναπομένουσα γὰρ ὀργὴ κότος λέγεται, et An. Oxon. I, p. 197, 14. Contra altero loco Apollonius χόλος ipso verbo κότος appposito explicat.

16 sqq. †E β 315: ὁ μὲν θυμὸς ἀπὸ τοῦ θύειν, ὁ δὲ χόλος ἀπὸ τῆς χολῆς. θυμὸς δὲ καὶ χόλος λαβᾶν τὴν ἐπὶ τὸ δρᾶσαι κτλ. (cf. p. 309), e quibus quae digniora sunt quae comparantur suo loco afferentur. — Ceterum de origine v. θυμὸς cum Platone consentit, Crat. p. 419 E: θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχει ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα. De v. χόλος cf. B f. 25^a ad χόλος B 241: οὕτω τὴν ἐκ χολῆς γινομένην τοῦ θυμοῦ κίνησιν ὀνομάζει . . . Simil. Epim. Ox. I, p. 197, 13.

μεγαλήτορα θυμόν (I 629). τὸ δ' ἄληκτόν τε κακόν τε θυμόν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν οὐρανίωνες οὐνεκα κούρης (I 636sq.) ἐπὶ τοῦ χόλου λέγεται καὶ ἀντὶ τῆς ὀργῆς παραλαμβάνει]. ὅτι δὲ παρὰ τῷ θύειν καὶ ἐγείρεσθαι καὶ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ὀργὴ θυμός, δηλοῖ λέγων·
 5 Τρωσὶ θυμόν ἐγείραι (E 510). θυμός δὲ καὶ χόλος προσλαβὼν τὴν ἐπὶ τὸ δρᾶσαι κακὸν ἀγανάκτησιν χύεσθαι λέγεται, καὶ ὁ ἐν τῷ τοιοῦτῳ πάθει χωόμενος κῆρ (A 44)· αὐτίκα γοῦν τὸν λοιμὸν ἐπάγει, καὶ δράσαντος ἐρωτῶσιν·

ὅς κ' εἶπῃ ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων (A 64)·
 10 διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ δρᾶσαι τι πονηρὸν δυναμένου δι' ὀργὴν βασιλέως εἴρηται·

κρείστων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χύσεται ἀνδρὶ χέρη (A 80). οὕτως εἶρηκε καὶ τὸ εὐδ' ἔνδοθι θυμόν ἀμύξεις χωόμενος (A 243), δηλῶν τὸ δραστικὸν δι' ἀγανάκτησιν περιέχειν τὸ χύεσθαι.
 15 καὶ τοίνυν τὸ χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο (A 380) ἀκουσόμεθα οὐχ ἀπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλὰ μετ' ἀγανακτήσεως ἀμυντικῆς, διὸ καταρᾶται, καὶ οὕτως ἀμυνόμενος. καὶ χωόμενος δὲ κατὰ θυμόν ἐυζώνοιο γυναικὸς (A 429) Ἀχιλλεύς τῇ ὀργῇ δηλοῦσθαι ποιεῖ τὴν τιμωρητικὴν δι' ἀγανάκτησιν ἄμυναν· ἐπεξέρχεται οὖν διὰ τῆς μητρὸς
 20 τοῖς Ἑλλήσι καὶ οὐχ ἀπλῶς ὀργίζεται. ὥσπερ γὰρ τὸ ἄχθεται πρὸς τὸ ἄχνυται ἔχει περιττεύουσαν ἀγανάκτησιν, οὕτω τὸ χύεσθαι πρὸς τὸ χολοῦσθαι·

μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη (Z 147), ἀντὶ τοῦ ὀργισθεῖν,
 25 γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε Διὶ ὡς τερπικεραῦνψ χωομένῳ,
 καὶ ἐπάγει τὰ ἐκ τοῦ χύεσθαι· ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεὶ γαῖαν ἰμάσση (B 781. 82).

ἐν κινήσει μὲν οὖν χόλος καὶ θυμός. καὶ ταῦτόν δὲ τῷ χύεσθαι

(Vat.) 12 κρείων χύσεται e χύλεται corr. V¹ 13 χωόμενος 15 χωόμενος 21 ἄχ..ται V, v V² in marg. 23 μή e μένος corr. V² λ. βόντα V; V² in marg. λαβὸ et in text. i spr. a scrps. 26 χωομένῳ V, cuius verbi litteras χωομέν humidit. deletas rescrps. V² 27 καὶ — ἐκ rescrps. V² 29 χόλος — τῷ rescrps. V²

(B) 6 δράσαι 7 γοῦν om. 10 δρᾶσαι βασιλέως δι' ὀργὴν 13 post χωόμενος addit: ἀντὶ τοῦ ἀμυχήν ποιήσεις σπαράττων τὴν ψυχὴν, tum pergīt: οὕτω τὸ δραστικὸν δι' ἀγανάκτησιν περιέχει τὸ χύεσθαι 16 οὐδὲ ἀπλῶς 16. 17 διὸ καὶ καταρᾶται καὶ κατὰ τοῦτο ἀμ. διὸ καὶ χωόμενος κατὰ θυμόν κτλ. 18. 19 τὴν τιμωρ. διαγανάκτησιν (sic). ἐπιβουλεύεται οὖν 20. 21 ὅπερ γὰρ τὸ ἄχνυται πρὸς τὸ ἄχθεται ἔχει περ. ἀγαν. τοῦτο τὸ χ. πρὸς τὸ χολ. 29sq. ἐν κιν. μὲν οὖν χόλος θυμός. χύεσθαι οὖν ταῦτόν, θυμός καὶ χόλος, τὸ δὲ χύεσθαι ἀντὶ τοῦ σκύθ.

5. 6 Dissentit ab Aristarcho, χῶεσθαι v. χολοῦσθαι et συγγεῖσθαι interpretato, v. Lehrs, Ar. p. 145. — Cf. Eust. A, p. 55, 15: τὸ χῶεσθαι πολλάκις ὀργὴν δηλοῖ ἔμπρακτον.

τὸ σκύζεσθαι. εἰπὼν γοῦν κέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω χωμέ-
νης (Θ 477) ἐπάγει· οὐ σευ ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω (Θ 482),
ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως χωόμενος κατὰ θυμόν (Α 429) εἰπὼν ποιεῖ
λέγοντα·

οἷ μοι σκυζομένῃ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον (I 198). 5
ἐν δὲ σχέει μῆνις, μένος καὶ κότος· καὶ μῆνις μὲν καὶ μένος
ὄργη ἐναπόθετος καὶ ἔμμοнос· πάλιν δὲ μῆνις, προσειληφύια τὸ ἐπι-
τηρητικὸν μετ' ἀγανακτήσεως καὶ κακοποιίας, κότος γίνεται, ὡς τὴν
μὲν μῆνιν ἐκ τοῦ χόλου ἐναποκεῖσθαι, τὸν δὲ κότον ἐκ τοῦ χίωσθαι.
ὅτι δὲ παρὰ τὸ μένειν ἢ μῆνις· 10

αὐτὰρ ὁ μῆνιε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι (Α 488)
καὶ ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι
μῆνι' Ἀχαιοῖσι (Α 422. 23),

καὶ ὅτι διὰ τὸ μένειν καὶ κείσθαι ἠσυχάζοντα καὶ σιγῶντα, φησὶ κείτ'
ἀπομηνίσας (Β 772), παρὰ τὸ κείσθαι τὸν μηνιοντα· καὶ ὁ πᾶς χρό-
νος μηνιθμός· πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν (Π 202). ὅτι δὲ μένος καὶ
μῆνις ταῦτόν· Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεδὸν μένος (Α 282). τίς οὖν
ἢ μῆνις; χόλος, φησὶ, μὴ ἀφθεῖς· ἐπάγει γοῦν·

αὐτὰρ ἔγωγε

λίσσομ' Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον (Α 282. 83). 20
καὶ πάλιν ἀντὶ τοῦ φάναι μὴ μῆνιε ἔφη· ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα
(I 260), καὶ παυσαμένῃ μῆνιδὸς φησὶ μεταλλήξαντι χόλοιο (I 157).
καὶ ὁ μεθεῖς τὸν χόλον καὶ ἀμήνιτος μεθῆμων· ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆι

(Vat.) 1 εἰπὼν οὖν 1. 2 χωμμένης (sic) — ἀλέ (in verbo ἀλέγω) humid.
deleta rescrps. V² 3 χωόμενος 5 φίλτατοι ἔστον 8 κα.οποιίας κο . . .
10 παρὰ . . . νειν V, τὸ μένειν V² in marg. 11 παρήμεν . . 13 Ἀχαιοῖς
14 τὸ μ. . . V, ἐνεῖν V² in marg. 15 .ἀσ V, π V² in marg. 17 μέν. V,
oc V² in marg. 19 ἔγωγε V, γ in fine sprscrps. V² 20 Ἀχιλλῆι μεθέμ. .
22 μεταλλήξαντι 23 Ἀχιλλῆι

(B) 2 οὐ σευ ἐγὼ 3 ἐπὶ τοῦ Ἀχ. δὲ 5 φίλτατοι ἐστον 6. 7 ἐν δὲ
σχέει μῆνις μὲν κότος ὦν, καὶ μῆνις μὲν ὁπότεν μὴ τὸ μένος δηλοῖ ταῦτόν,
ἔστι γὰρ καὶ μένος ὄργη ἐναπ. κτλ., quae neque schol. Od. legisse videtur 8
καὶ om. 11 μῆνιε παρὰ νηυσὶ παρήμ. 12 νῦν om. 14 ὅτι om. καὶ
ἔχοντα σιγῆν φησὶ 17. 18 τίς οὖν ἔστι μῆνις 23 οὐκ corr. ex οὐχ

6 Cf. p. 308, 9; Nemes. p. 109; Stob. ecl. II, 6, 6 (p. 49 Mein.).

7 sqq. Aristarchum, qui χόλον et μῆνιν promiscue a poeta dici voluit
(Lehrs, Ar. p. 133), μῆνιν significare κότον πολυχρόνιον interpretatum, ἀπὸ τοῦ
ἐπιμένειν ἧγον ἐγκείσθαι < e corr. Lehrsii, qui Eust. A, p. 8, 15 contulit; nisi
potius ἀπὸ τοῦ ἐπιμένειν legendum > derivasse, Apollon. docet, v. μῆνις. Cf.
Suid. μῆνις· ὄργη ἔμμοнос.

8 Cf. p. 311, 17.

17—20 Cf. Eust. A, p. 105, 13: τὸ δὲ παύσασθαι χόλον διχῶς φράζει
Ἵομηρος· Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεδὸν μένος, καὶ πάλιν· λίσσομαι μεθέ-
μεν χόλον.

18 Cf. ad lin. 7 sqq.

χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων (B 241)· καὶ ὁ ἄγαν τηρῶν καὶ ἀναφαίρετως τὸν χόλον αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνει (I 514)· Ζαφελὲς γὰρ τὸ ἀναφαίρετον, καὶ Ζαφελῆς οὖν χόλος ἢ μῆνις, ὅτε κέν τιν' ἐπιζαφελῆς χόλος ἴκοι (I 521)· περὶ γὰρ τῶν μηνιόντων ὁ λόγος. [καὶ τὸ μένος δὲ παρὰ τὸ μένειν, μένειν δὲ ἀκίνητον καὶ ἄτρομον καὶ μὴ φεύγειν· ἐν γὰρ τοις κτήθεσσι μένος πατρῷιον ἦκα ἄτρομον (E 125). ὅτι γὰρ παρὰ τὸ μένειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστι (E 254). καὶ μένος οὖν χειρῶν τὸ ἔμμονον ἔργον πρὸς τὸ δρᾶσθαι· οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον (E 506)]. ὅτι 10 δὲ τὸ μένος θένος· πάντως οἶον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι (Θ 450) εἰπόντος Διός,

εὔ νυ, φησί, καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὃ τοι θένος οὐκ ἐπιεικτόν (Θ 463).

ὡς οὖν τὸ θένος μένος, οὕτω καὶ χόλος μένων μένος καὶ μῆνις. εἰπὼν 15 γοῦν χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις (E 178 confus. c. γ 135) ἐπάγει· οὐ γάρ τ' αἴψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων (γ 147). ἔτι δὲ μῆνις ἐπιτηροῦσα καιρὸν τιμωρίας κότον ποιεῖ·

ἀλλὰ γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσει (A 82), τὸ γὰρ ὄφρα τελέσσει· ἕως ἂν κατεργάσῃται καὶ λυπήσῃ τὸν λυπή- 20 σαντα. ὅτι δὲ παρὰ τὸ ἐγκέσθαι κότος εἴρηται, ἐξηγεῖται· ὃ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ (λ 101), καὶ ὅτι ἐπιτηρητικὸν ὁ κότος εἰς τὸ δρᾶσαι τι πονηρόν·

Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
αὐτὸς ἐπισσειήσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν

(Vat.) 3. 4 ὅτε κέν τι τις ἐπ. χόλ. ἴκοιτο 5—9 uncinis inclusi; v. infra ad h. v. 6 κτήθεσι 10 οἱ ἐμόν μένος 15 οὖν ἐπιμήνις 18. 19 τελέσει 21. 22 δρᾶσαι τί 24 παγίδα (spr. πα a V² ai script.), om. πᾶσιν, V¹

(B) 1. 2 καὶ ὁ ἀναφαίρετος τὸν κότον 6 καὶ ἄτρομον detrita 9 μένος detrit. post ἰθὺς φέρον inserta sunt haec: καὶ ὅτι παρὰ τὸ μένειν τὸ μένος· (E 498 sqq.) Ἄργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδὲ φόβηθεν οὔτε Τρώων βίας ὑπεδείδιξαν οὔτε ἰωκάς, ἀλλ' ἔμμενον νεφέλησιν ἔοι..... (nonnullae litt. detrit.) τὸ μένος θένος κτλ. lin. 10 11. 12 εἰπόντος τοῦ Διός φασιν εὔ νυ καὶ ἡμεῖς κτλ. 14 ὡς οὖν παρὰ τὸ θένος μένων 17 ὅτι δὲ μῆνις — κότον (detrit.) δηλοῖ 19 τὸ γὰρ ὄφρ. τελ. ἐστίν ἕως ἂν κατ. καὶ κακώσῃ τὸν λυπ. 20. 21 κότον ἔνθετο detrit. 21. 22 δρᾶσαι τί 23 σφι

5—9 Quae de origine v. μένος leguntur minime huc pertinent, quoniam de illo μένος quod idem atque μῆνις significat agitur; qua re facere non potui, quin a Porphyrio aut omnia aut plurima certe abiudicanda aliunde illata esse censeam; in cod. B plura, quae aequae inania sunt, leguntur; in schol. Od. (β 315) non transierunt.

17 Cf. p. 310, 7.

20 † Eust. Θ, p. 723, 2: τὸ ἔθεσθε δὲ καιριώτατον ἐν τῷ κότον ἔθεσθε· δηλον γὰρ ὅτι χόλος ἀπόθετος ὁ κότος ἐστίν, ἐπεὶ καὶ ἐκ τοῦ κέσθαι, ἤγουν κέσθαι, παράγεται. Cf. Et. M. 532, 52, An. Ox. I, 197, 15.

τῆσδ' ἀπάτης κοτέων, τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα
(Δ 166 sqq.),

ὅμοιον τῷ ἔχει κότον ὄφρα τελέσση (A 82). καὶ πάλιν ὀλλύσαι
Τρῶας τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε (Θ 449). ἔθεσθε δὲ ἐν τῷ
θυμῷ ἀκουστέον, τὸ γὰρ αὐτὸ ἐστι τῷ κότον ἔνθετο (λ 101). καὶ 5
εἰπὼν ὅτι τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ'
ἐνὶ θυμῷ (B 223) προσάγει τὰ ἐκ τοῦ κότου·

νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ

πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι (B 284. 85).

[καὶ ὅτι μὲν ἡ μῆνις μέγαν χόλον δηλοῖ·

10

πὰρ Διὸς αἰγιοχόιο χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη (O 122)·

ὅτι δὲ μῆνις ἀγανάκτησιν ἀμυντικὴν περιέχουσα ἐστὶν ὁ κότος, παρίσθητι
διὰ τούτων·

εἰ μὴ τις θεὸς ἐστι κοτεσσάμενος Τρῶεσσιν

ἱρῶν μηνίνας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις (E 177. 78). 15

μηνίνας οὖν ὁ θεὸς εἰς κότον μεθίσταται.]

εἴρηται τοίνυν, ὅτι ἡ μὲν κατὰ κίνησιν πρόσκαιρος ὀργὴ χόλος καὶ
θυμός, ἡ δὲ μετ' ἀγανακτήσεως δραστηκῆς ἐνέργεια χῶεσθαι λέγεται καὶ
σκύζεσθαι, ὁ δ' ἀπόθετος χόλος μένος καὶ μῆνις, αὕτη δὲ τὸ ἀμύνεσθαι
ἐπιτηροῦσα κότος, καὶ ὅπως ὀρμὴ ἐπηρητημένη μετὰ λύπης καὶ ὀρέξεως 20
ἢ ὀργῆς, καὶ ὅπως κατὰ αὔξησιν τοῦ θυμοῦ γίνεται.

(Vat.) 1 ἔσσει 3 τελέσση 4 τοῖσι 5 κότον (raene delet.) ἔνθετο V¹,
κόλον V² in marg. 5. 6 καὶ εἰπὼν ὅτι τῷ Ἀγ. ἐκπάγλως κοτέοντι προσάγει
τὰ ἐκ του κόντ.. (του V² in marg.). Rectum schol. B suppeditare apparet
10—16 quoniam eadem fere quae paullo ante leguntur modo parum idoneo re-
petunt, uncinis inclusi. In schol. β 315 non exstant. Plura etiam codici B illata
sunt 10 .ηλοῖ V, δ V² in marg. 15 ἱερῶν θεῶν V, οὐ spr. ὦν scrps. V²
ἐπιμῆνις 16 εἰς — μεθίσταται humid. delet. rescrps. V² 17. 18 ποσ (in
πρόσκαιρος) — ἀγανακ hum. deleta in text. rescrps. V² 18 ἐνεργείας 18. 19
γεται (in λέγεται) — μῆνις rescrps. V²

(B) 1 ἀπάτης κοτέων detrit. 3 ὁμοίως 5 ἐστι τῷ detrit. κότον
ἐνθ. θυμῷ 7—9 τὰ ἐκ τοῦ κόντ., εἰπὼν Ἀτρείδῃ, νῦν δὴ σε κτλ. (ἐθέλ. Ἀχ.
detrit.) 9 post θέμεναι haec addita sunt: καὶ τὸ οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος
(A 181) οὐκοῦν ἀκουσόμεθα τῆς εἰς τὸ δρᾶν ἐγκειμένης μῆνιδος μὴ φροντίζειν·
διὸ καὶ αὐτὸς ἐπαπειλεῖ ἐπεξελθὼν καὶ ἐπάγει φέρτερός εἰμι
σέθεν (A 186). καὶ ὅτι ἡ μὲν μῆνις κτλ. 12 περι. (interciderunt
in ima pagina) παρίσθητι διὰ τούτων 15 ἱερῶν 18 ἡ δὲ κίνησις μετ' ἀγαν.
δραστηκῆς ἐνεργείας χ. λέγ. 19 ὡς ἀπόθετος μὲν χόλος μένος καὶ μῆνις δὲ τὸ ἀμ.
κτλ. 21 post γίνεται additur: καὶ πάντα ὅσα ἐγκείται παρατηρεῖν μᾶλλον
ἤξιον τοῦς τὰς μικρὰς ἐξηγήσεις περὶ τὴν μῆνιν καταβαλλομένου.

4 Cf. ad p. 311, 20.

17—21 Scholio β 315, quod haec verba eadem fere qua schol. B ratione
affert, in fine additum: ὅπερ οὖν τὸ ἀγθεται πρὸς τὸ ἀχνηται ἔχει περιιτεῦον
τῇ ἀγανακτήσει, τοῦτο καὶ τὸ χῶεσθαι πρὸς τὸ χολοῦσθαι (= p. 309, 20).

Editum B 1.

ις'.

ιζ'.

Vatic.

*B f. 6^a ad ἡμείβετ' A 121.

5 Παρατηρεῖν δεῖ, ὡς, ὅταν ἐκ Παρατηρεῖν δεῖ, ὅτι, ὅταν ἐκ
 προσώπου τινὸς ἐπάγειν λόγους προσώπου τινὸς μετάγειν λόγους
 μέλλη τινὰς ὁ ποιητής, προλέγει μέλλη τινὰς ὁ ποιητής, καὶ προλέγει
 προσημαίνων, οἷος ἔσται ὁ λόγος ἢ προσημαίνων, οἷος ἔσται ὁ λόγος ἢ
 μεθ' οἷας διαθέσεως λεγόμενος. οὐ- μεθ' οἷας διαθέσεως λεγόμενος. οὐ-
 10 τω γὰρ ὅρον λαβόντες παρὰ τοῦ τω γὰρ ὅρον λαβόντες παρὰ τοῦ
 ποιητοῦ ἐπὶ τὰ αὐτὰ οἷς αὐτὸς ποιητοῦ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς οἷσπερ ὁ
 παρήγγειλε τῶν λεγομένων ἀκουσό- ποιητής παρήγγειλε τῶν λεγομένων
 μεθα, οἷον εἰπόντος τὸν δ' ἄρ' ἀκουσόμεθα· οἷον εἰπόντος τὸν δ'
 15 ὑπόδρα ἰδῶν προσέφη (A 148), ἄρ' ὑπόδρα ἰδῶν προσέφη,
 ὕβριστικούς προσεκτέον ἔσεσθαι τοὺς ὕβριστικούς προσδεκτέον ἔσεσθαι
 λόγους, οἷοι ἂν γένοιτο ὑπὸ τοῦ τοὺς λόγους, οἷοι ἂν γένοιτο ὑπὸ
 ὑποβλεπομένου· καὶ πάλιν προει- τοῦ ὑποβλεπομένου· καὶ πάλιν προ-
 20 πόντος καὶ μιν νεικείων ἔπεα εἰπόντος· καὶ μιν νεικείων ἔπεα
 πτερόεντα προσηύδα (c 9), θεω- πτερόεντα, θεωρητέον, εἰ οἱ μέλ-
 ρητέον, εἰ οἱ ἐπάγεσθαι μέλλοντες λοντες ἐπάγεσθαι λόγοι ὀνειδῆ παρ-
 λόγοι ὀνειδῆ παρέχουσιν. ὅταν δέ· ἔχουσιν. ὅταν δέ· ὁ σφιν εὐ φρο-

(Vat.) 3 quaestioni per errorem numerus adscriptus est ις' 7 προλέγη
 16 οἷοι γὰρ γέν.

(B) 5 ὅτι om.; inser. e schol. excerpto 7 προλέγη 13 ἀκουσόμεθα

5 sqq. Similia sed multo breviora sunt quae ap. Plut. aud. poet. cap. 4
 init. leguntur. — Excerpta sunt ex hac quaestione:

† Lp f. 54^b ad A 105 (c. l. κάκ' ὀσσόμενος, id. Vict. f. 9^b): παρα-
 τηρητέον ὅτι, ὅταν ἐκ προσώπου τινὸς ἐπάγειν λόγους μέλλη (μέλλει cod.)
 τινὰς ὁ ποιητής, προσημαίνει οἷος ἔσται ὁ λόγος. οἷον εἰπόντα τὸν δ' ἄρ'
 ὑπόδρα ἰδῶν προσέφη ὕβριστικούς. καὶ πάλιν καὶ μιν νεικείων, θεωρη-
 τέον εἰ οἱ μέλλοντες ἐπάγεσθαι λόγοι ἔχουσιν ὀνειδῆ. ὅταν δὲ ὁ σφιν εὐ
 φρονέων, φρονίμους προσδεκτέον λόγους· φρόνιμον γὰρ τὸ τὰς αἰτίας τῶν
 ἐνεστηκότων (ἐστηκότων Vict.) εἰπεῖν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπάγειν τὰ ποιητέα.
 πάλιν δὲ ὅταν προσέπη καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεεν Φαιήκεσσι,
 δεῖ ἡμᾶς τῶν λεχθησομένων ὡς κούφων ἀκούειν, ἐπηρέμενον καὶ ὑψηροῦντος
 Ὀδυσσεὸς διὰ τὴν νίκην. πάλιν τοῖνον κτλ., v. ad p. 318, 26.

† B f. 5^a ad κακοσόμενος (corr. e κάκ' ὀσσόμενος) A 105: παρατηρητέον
 ὅτι, ὅταν ἐκ προσώπου τινὸς ἐπάγειν μέλλη λόγους ὁ ποιητής, προσημαίνει οἷος
 ἔσται ὁ λόγος· εἰπόντος γὰρ αὐτοῦ τὸ τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδῶν προσέφη,
 ὁ Ἀγαμέμνων, ὕβριστικούς. καὶ πάλιν καὶ μιν νεικείων, θεωρητέον εἰ οἱ
 μέλλοντες ἐπάγεσθαι λόγοι ἔχουσιν ὀνειδῆ. ὅταν δὲ τὸ ὁ σφιν ἐυφρονέων,
 φρονίμους προσδεκτέον λόγους. καὶ πάλιν ὅταν λέγη καὶ τότε κουφότερον
 μετεφώνεε Φαιήκεσσι, δεῖ ἡμᾶς τῶν λεχθησομένων ὡς κούφων ἀκούειν,
 Ὀδυσσεὸς ὑψηροῦντος. καὶ ἐναυθὰ τοῖνον κτλ., v. ad p. 318, 26.

δς σφιν εὖ φρονέων ἀγορή- νέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε, σατο καὶ μετέειπε (A 73), φρο- φρονίμους προσδεκτέον λόγους. φρονί- φρονίμου γάρ ἐστι τὰς αἰτίας τῶν φρονί- φρονίμου γάρ ἐστι τὰς αἰτίας τῶν μου δέ ἐστι τὰς αἰτίας τῶν ἐνεστη- ἐνεστηκότων εἰπεῖν καὶ μετὰ ταῦτα 5 κότων εἰπεῖν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπάγειν ἐπάγειν τὰ ποιητά. τὸ μὲν οὖν 5 τὰ ποιητά. τὸ μὲν οὖν ἀγορήσατο ἀγορήσατο δηλοῖ τὴν ἐξήγησιν δηλοῖ τὴν ἐξήγησιν καὶ φανέρωσιν καὶ φανέρωσιν τῶν ἐνεστηκότων, ὡς τῶν ἐνεστηκότων, οἷον οὕτ' ἄρ' ὁ λέγων οὕτ' ἄρ' ὅγ' εὐχλωλῆς εὐχλωλῆς ἐπιμέμφεται καὶ τὰ ἐπιμέμφεται οὕθ' ἑκατόμβης, ἐξῆς (A 93), τὸ δὲ μετέειπε τὸ ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητήρος, δν ἡτί- 10 μετὰγειν τὸ ποιητέον, ἐπάγει γάρ· μης' Ἀγαμέμνων, τὸ δὲ μετ- οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας εἰπε τὸ μετὰ ταῦτα ἐπαγαγεῖν τὸ 15 οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει καὶ τὰ ἐξῆς. ποιητέον· ἐπάγει γάρ· οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φί- 15 λω δόμεναι καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ τὰ

καὶ ἐπὶ τοῦ Νέστορος· ὦ πόποι, ἦ ἐπὶ τοῦ Νέστορος· ὦ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαῖαν μέγα πένθος Ἀχαιίδα γαῖαν ἰκάνει (A 254), διήγησιν ἔχει τῶν ἰκάνει, διήγησιν ἔχει τῶν ἐνεστώ- ἐνεστώτων ἃ ἀγορήσατο, τὸ δὲ τῶν ἄπερ ἀγορήσατο, ἐπὶ δὲ τοῦ 20 ἄλλὰ πείθεσθε καὶ ὕμμες (A ἄλλὰ πίθεσθε καὶ ὕμμες μετὰ 274) ἃ δεῖ πράττειν λέγει. καὶ πάλιν ὅταν εἴπη· καὶ τότε κουφό- ἃ δεῖ πράττειν. πάλιν ὅταν προεί- 25 τερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι πη· καὶ τότε κουφότερον μετε- (θ 201), δεῖ ἡμᾶς τῶν μελλόντων εφώνεε Φαιήκεσσι, δεῖ ἡμᾶς 25 λέγεσθαι λόγων ἀκούειν ὡς κούφων τῶν μελλόντων λέγεσθαι λόγων καὶ ἐπηρμένων, ὑψηλολογούντος διὰ ἀκούειν ὡς κούφων καὶ ἐπηρμένων, τὴν νίκην τοῦ Ὀδυσσεώς. τοιοῦτον ὑψηλολογούντος διὰ τὴν νίκην τοῦ γὰρ τὸ τούτων νῦν ἐφίκεσθε, Ὀδυσσεώς. τοιοῦτον γὰρ τὸ τοῦ- 30 νέοι, καὶ τὰ ἐξῆς· προθεωροῦντι τον νῦν ἐφίκεσθε, νέοι, καὶ τὰ 30 ἐξῆς· προθεωροῦντι γὰρ ἔοικεν ὁ

(Vat.) 10 μετέει..ν (ut videtur) V, πε V² in text. 11 μετὰγειν vix san- num 13 τ. ἐξῆς 19 ἔ.ει V, χ V² in margine 20 ἐνεστ. ἃ ἀγ. humidate deleta in text. rescripsit V² 23. 24 ὅταν — μετε (in verbo μετεφώνεε) rescripsit V² 26. 27 ἀκούειν — ὑψηλολο (in ὑψηλολογούντος) rescripsit V²

(B) 7 τῶν ἐστηκότων 9 οὕθ' in ras. 15 ἀφέξει 22 εἰπεῖν

6 sqq. † Lp f. 53^b ad A 73 (c. l. ἀγορήσατο καὶ μετέειπε): ... ὁ δὲ Πορφύριος τὸ μὲν ἀγορήσατο ὅτι εἶπεν ἃ ἐγένοντο, τὸ δὲ μετέειπεν, τί μετὰ ταῦτα ὀφείλει γενέσθαι, cf. Eust. B, p. 225, 15, eundem Porphyrium afferentem.

12 Zenodoteam amplectitur lectionem, v. schol. int. A A 97.

23 sqq. Cf. ad p. 313, 5 sqq.

γάρ ἔοικεν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν καὶ ποιητὴς ἑαυτὸν καὶ προδιατιθέντι
 προδιατιθέντι τοὺς ἀκουσομένους τοὺς ἀκουσομένους περὶ τοῦ εἵδους
 περὶ τοῦ εἵδους τῶν λόγων. τῶν λόγων.

ἐκ τούτων δὲ πολλὰ ἔνεστι λύ- ἐκ δὲ τούτου πολλὰ ἔνεστι λύ-
 5 ειν τῶν παρεωραμένων τοῖς γραμ- ειν τῶν παρεωραμένων τοῖς γραμ-
 ματικοῖς. αὐτίκα τὸ ἐπὶ τοῦ Διός· ματικοῖς· αὐτίκα τὸ ἐπὶ τοῦ Διός·
 αὐτίκ' ἐπειράτο Κρονίδης ἐρε- αὐτίκ' ἐπειράτο Κρονίδης ἐρε-
 θιζέμεν Ἥρην, κερτομίοις ἐπέ- θιζέμεν Ἥρην κερτομίοις ἐπέ-
 10 5. 6), μὴ νοήσαντές τινες ὅτι περὶ μὴ νοήσαντές τινες ὅτι περὶ τοῦ
 τοῦ μέλλοντος τρόπου τοῦ λόγου μέλλοντος τρόπου τοῦ λόγου εἴρη-
 εἴρηκεν ἀλλοκότους ἐξηγήσεις πε- κεν, ἀλλοκότους ἐξηγήσεις πεποι-
 ποίηνται· φησὶ δὲ ὅτι παραβλητι- ηνται. φησὶ γὰρ ὅτι παραβλητικοῖς

(Vat.) 2 ἀκουσομένους 4 πολλ. .νεστι V¹, ἐν V² in marg. 7 κρο. δης
 V, vi V² in text. 10. 11 περ....λλοντος V, ἰ τοῦ μελλον V² in marg. 11
 τοῦ λόγου correxi; τὸν λόγον V

(B) 1 καὶ προδιατιθέναι τί 8 ...τομίοις (κερ evan.) 11 τὸν λόγον
 13 φασι, correxi e V

4 sqq. †*B f. 51^a ad ἐπειράτο Δ 5: πολλὰ ἔνεστι λύειν τῶν παρεωραμέ-
 νων τοῖς γραμματικοῖς. αὐτίκα τὸ ἐπὶ τοῦ Διός· αὐτίκ' ἐπειράτο Κρονί-
 δης ἐρεθιζέμεν Ἥρην κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορευόν,
 μὴ νοήσαντές τινες ἀλλοκότους ἐξηγήσεις πεποιήνται. φησὶ <φασι cod.> γὰρ
 ὅτι παραβλητικοῖς ἐχρητὸ λόγοις ὁ Ζεὺς, παραβάλλων καὶ ἀντεξέταζον τὴν
 Ἀφροδίτης Ἀλεξάνδρω ἐπικουρίαν πρὸς τὴν Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς τῷ Μενελάω
 γενομένην. τὸ οὖν παραβλήδην ὅτι μετὰ τοῦ παραβάλλειν λέγει, ὅπερ εἰώ-
 θασαι συγκρίνειν λέγειν, καὶ ὅτι τοῦθ' οὕτως ἔχει, δηλοῖ ὁ τοῦ Διός λόγος
 συγκριτικὸς ὧν· δοιαὶ μὲν Μενελάω ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων, Ἥρη τ'
 Ἀργεῖη καὶ ἀλαλοκομένης <—μηνὴς cod.> Ἀθήνη· ἀλλ' ἦτοι ταὶ νό-
 σφι καθήμεναι εἰσοροῦσθαι τέρπεσθον, τῷ δ' αὐτε φιλομειδῆς
 <alter. μ eras.> Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύ-
 νει. καὶ οὐκ ἔστιν ἀπλῶς παραβολὴ καὶ ἀντεξέτασις, ἀλλ' ὄντως ἐρεθιστικὴ
 καὶ κέρτομος, ὡς προεῖπεν ἔσεσθαι· δοιαὶ μὲν Μενελάω, μία δὲ τῷ Ἀλεξάνδρω.
 καὶ ἡ μὲν Ἥρα κηδεμὼν τοῦ Ἀργουὸς κἀκεῖθεν χρηματίζουσα καὶ διὰ τοῦτο καὶ
 τοῦ Μενελάου κήδεσθαι ὀφείλουσα, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἀλαλοκομένης, ἡ δὲ Ἀφροδίτη
 φιλομειδῆς καὶ οὐκ ἀπ' Ἰλίου· καὶ ὅμως αἰ μὲν νόσφι τοῦ Μενελάου κάθην-
 ται, ἡ δὲ αἰεὶ παρμέμβλωκε· καὶ αἰ μὲν θεωροὶ εἰς τέρπιν τῶν ἀγόνων, ἡ δὲ
 αὐτῷ κῆρας ἀμύνει συμπαράμενουσα, καὶ νῦν ἐξέσάσεν οἰόμενον θανέ-
 εσθαι. ὀρθῶς ἄρα προεῖρηκεν ὅτι ἐρεθιστικὸς ὁ λόγος ἔσται καὶ χλευαστικὸς
 καὶ παραβλητικὸς. — Ex eodem fonte Eust., Δ, p. 439, 1, hausit.

10 sqq. Velut ap. Apollon. v. παραβλήδην: οἶον ἀπατηλῶς· οἶον ἐξαπατη-
 τικῶς, παραλογιστικῶς . . . (id. fere Suid. h. v. et v. παραβαλέσθαι), ap. Hesych.
 h. v.: ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς, ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες, cf. Et. M.
 781, 11. 20, schol. min. Δ 6. — Cum Porphyrio consentiunt Eust. l. c. et α,
 p. 1406, 24 (hoc quidem loco praeterea Suidae apposita interpretatione), et
 Hes.: παραβλητικὸς· παραβάλλων, schol. Eur. Andr. 289 (παραβαλλόμεναι):
 ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζουσαι, ὡς ὁ ποιητὴς· παραβλήδην ἀγορευόν (sequuntur aliae
 interpretationes).

κοῖς ἐχρήτο λόγοις παραβάλλων καὶ ἐχρήτο λόγοις ὁ Ζεὺς παραβάλλων ἀντεξετάζων τὴν Ἀφροδίτης Ἀλεξάνδρῳ ἐπικουρίαν πρὸς τὴν Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς τῷ Μενελάῳ γινομένην. τὸ οὖν παραβλήδην τὸ μετὰ τοῦ παραβάλλειν λέγει, ὃ εἰώθασιν λέγειν συγκρίνειν. καὶ ὅτι τοῦθ' οὕτως ἔχει, δηλοῖ ὁ τοῦ Διὸς λόγος συγκριτικός ὣν· δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰς θεᾶων, Ἥρη τ' Ἀργεΐη καὶ ἀλαλκομενῆς Ἀθήνη· ἀλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι τέρπεσθον, τῷ δ' αὖτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ αἰεὶ παρμέβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει (Δ 7sqq.). καὶ οὐκ ἔστιν ἀπλῶς παραβολὴ καὶ ἀντεξέτασις, ἀλλ' οὕτως ἐρεθιστικὴ καὶ κέρτομος, ὡς προεῖπεν· δύο μὲν Μενελάῳ, μία δ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ὡς

Ἀργεΐα τῷ Μενελάῳ ἐπαρκεῖν ὀφείλουσα, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἀλαλκομενῆς, ἡ δὲ Ἀφροδίτῃ φιλομειδῆς καὶ οὐκ ἀπ' Ἰλίου· καὶ ὅμως αἰ μὲν νόσφι τοῦ Μενελάου κάθησθε, ἡ δὲ αἰεὶ παρμέβλωκε· καὶ αἰ μὲν θεωροὶ εἰς τέρψιν τῶν ἀγώνων, ἡ δὲ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει συμπαραμένον· καὶ νῦν ἐξεσάωσας διόμενον θανέεσθαι (Δ 12). ὀρθῶς ἄρα προεῖπεν ὅτι ἐρεθιστικός ὁ λόγος ἔσται καὶ χλευαστικός.

πάλιν ὅταν ἐπὶ τῆς Θέτιδος λέγη ὡς ἔχει' ἐμπεφυυῖα καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτῆς (A 513),

καὶ ἡ μὲν Ἥρα κηδεμῶν τοῦ Ἀργουοῦς κάκει χρηματίζουσα καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοῦ Μενελάου κήδεσθαι ὀφείλουσα, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἀλαλκομενῆς, ἡ δ' Ἀφροδίτῃ φιλομειδῆς καὶ οὐκ ἀπ' Ἰλίου, καὶ ὅμως αἰ μὲν νόσφι τοῦ Μενελάου κάθησθε, ἡ δὲ αἰεὶ παρμέβλωκε· καὶ αἰ μὲν θεωροὶ εἰς τέρψιν τῶν ἀγώνων, ἡ δὲ αὐτῷ κῆρας ἀμύνει συμπαραμένον· καὶ νῦν ἐξεσάωσεν διόμενον θανέεσθαι. ὀρθῶς ἄρα προεῖρηκεν, ὅτι ἐρεθιστικός ὁ λόγος ἔσται καὶ χλευαστικός καὶ παραβλη-
τικός.

πάλιν ὅταν ἐπὶ τῆς Θέτιδος λέγη ὡς ἔχει' ἐμπεφυυῖα καὶ ἤρετο δεύτερον αὐτῆς, τὸ

(Vat.) 2 ἀντεξετάζ.ν 5 οὐ. V, οὖν V² in marg. 11 ἀργεΐ. V 15. 16 παρβέμβλωκε 20 προεῖπον, corr. e schol. excerpto (p. 315) 25 ἀλαλκομενῆς 29 παρβέμβλωκε

(B) 6 τὸ μετὰ τοῦ βάλλειν, corr. e V 20 προεῖπ... (evan.)

τὸ εἶρετο οὐ χρῆ ἀκούειν ἀντὶ ἤρετο οὐ χρῆ ἀκούειν ἀντὶ τοῦ
 τοῦ ἠρώτησεν ἀπλῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἠρώτα ἀπλῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἠρώτα
 ἠρώτα τὸ ἀληθές μαθεῖν θέλουσα· τὸ ἀληθές μαθεῖν θέλουσα· ἐπάγει
 ἐπάγει γὰρ νημερτές μὲν δὴ μοι γὰρ νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπό-
 5 ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον ἢ σχεο καὶ κατάνευσον ἢ ἀπό-
 ἀποίειπ', ἐπεὶ οὗτοι ἔπι δέος, εἰπ', ἐπεὶ οὗ τοι ἔπι δέος,
 ὄφρ' εὖ εἰδῶ. ὄφρ' εὖ εἰδῶ, ὅσσον ἐγὼ μετὰ

[καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη· εἰρωτᾶς μ' [ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη· εἰρωτᾶς
 10 ἐλθόντα θεὰ θεόν, αὐτὰρ ἐγὼ μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν, αὐτὰρ
 τοι νημερτέως τὸν μῦθον ἐγὼ τοι νημερτέως τὸν μῦθον
 ἐνισπήσω (ε 97. 98)]. καὶ τὸ ἐνισπήσω]. καὶ τὸ εἶραι τοίνυν
 εἶραι τοίνυν ὀππόθεν εἰμέν ὀππόθεν εἰμέν; ἐγὼ δέ κέ τοι
 (γ 80) οὕτως ἀκουσόμεθα· τάλη- καταλέξω οὕτως ἀκουσόμεθα· εἰ
 15 θές ἀκοῦσαι βουλόμενος ἐξετάσεις· τάληθές ἀκοῦσαι βουλόμενος ἐξετά-
 καὶ τὸ Ἑρμείαν ἐρέεινε Καλυψὼ Ζεις. καὶ τὸ Ἑρμείαν ἐρέεινε
 διὰ θεάων (ε 85)· ἐπάγει γὰρ Καλυψὼ διὰ θεάων· ἐπάγει γὰρ
 αὔδα ὅτι φρονέεις (ε 89) * * αὔδα ὅτι φρονέεις. τὸ ἐνισπεῖν
 ἐνισπεῖν * * * * *

20 καὶ τὸ νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω (ε 98) ἦτοι ἀναμαρτήτως
 ἐνισπήσω, ἀναμαρτήτως τάληθές ἐρῶ·
 25 τάληθές ἐρῶ· κεῖται γὰρ ὡς εἰ ἔλεγεν κεῖται γὰρ ὡς εἰ ἔλεγεν ἐπαληθεύ-
 ἐπαληθεύσομαί σοι ἀψευδῆ τὸν λό- σομαί σοι ἀψευδῆ τὸν λόγον. καὶ
 γον. καὶ τὸ ἔννεπε οὖν ἀληθῆ λέγε, τὸ ἔννεπε οὖν ἀληθῆ λέγε· τίς
 γὰρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, κύ μοι ἔννεπε Μοῦσα (B 761), καὶ
 30 καὶ τὸ αἶειδε πάλιν ἀληθῆ ἐν ποιή- τὸ αἶειδε πάλιν ἀληθῆ ἐν ποιήμασι
 μασι λέγε· αἰοιδῆ γὰρ ἠποίησις· εἰπὼν λέγε· αἰοιδῆ γὰρ ἠποίησις. εἰπὼν
 οὖν ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ γοῦν ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ
 ἵππου κόσμον αἶεισον (θ 491), ἵππου κόσμον αἶεισον, ἐπάγει·

(Vat.) 5. 6 ἢ ἀποίειπε 9—12 καὶ — ἐνισπήσω e lin. 20 sqq. temere huc
 illata esse videntur 13 ὀπόθεν 16 Ἑρμείαν 18 αὔδα 18. 19 inter-
 cidisse nonnulla cum ipsa verba tum schol. B demonstrat 26 ἀψευδῆ e corr.
 V¹ 31 ἢ ..ίησις 32 ἀλλάγε

(B) 2 ἀντὶ τοῦ ἤρατο (?) ἀπλῶς 6 ἐπι (acc. evan.) 9—12 cf. var. lect.
 cod. Vat. 13 ὀπόθεν εἰμέν

30 Simil. Apollon v. αἶειδε: ... τινὲς δὲ εἰς τὸ λέγε μετέλαβον τὴν
 λέξιν, ἐπὶ μὲν τῶν καταλογάδην προσφερομένων τῷ λέγειν καταχρωμένου..., τῷ
 δὲ αἶειδε δὲ ὅπλ μὲν μετ' ὀδῆς ...

ἐπάγει· αἴ κεν δή μοι κατὰ μοῖ- αἴ κεν δή μοι τάδε κατὰ μοῖ-
 ραν καταλέξῃς (θ 496), ὅπερ ἐν ραν καταλέξῃς, ὅπερ ἐν ἄλλοις·
 ἄλλοις· πάντα κατ' αἴσαν ξει- πάντα κατ' αἴσαν ξειπες, ἀγα-
 πες, ἀγακλεές (P 716). τί οὖν κλεές. τί οὖν τὸ κατ' αἴσαν εἰ-
 τὸ κατ' αἴσαν εἰπεῖν; οὐδ' ἂν πείν; φησὶν οὐδ' ἂν ἔγωγε ἄλλα 5
 ἔγωγε ἄλλα πάρεξ εἴποιμι πάρεξ εἴποιμι παρακλιδὸν
 παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω (δ οὐδ' ἀπατήσω [καὶ ὅταν δὲ προεί-
 347] [καὶ ὅταν δὲ προεἶπη εἶθαρ πη εἶθαρ δὲ προσηύδα, τὸ εὐθὺ
 δὲ προσηύδα (M 353), τὸ εὐθὺ καὶ ἀληθές καὶ φανερόν ἀκουσόμεθα.
 καὶ ἀληθές καὶ φανερόν ἀκουσόμεθα. ὅπερ πάλιν ἔφη ἔπος ἀντίον 10
 πάλιν ἔφη ἔπος ἀντίον ἠϋδα, ἠϋδα, ἐξηγήσατο τὸ ἀντικρυς καὶ
 τὸ ἀντικρυς καὶ διαρρήδην, ὃ ἐν διαρρήδην, ὅπερ ἐν ἄλλοις ἔφη ἄν-
 ἄλλοις ἔφη ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι τικρυ δ' ἀπόφημι]. τοῦ γὰρ εὐ-
 (H 362)]· τοῦ γὰρ εὐθέως λόγου θεός λόγου δύναμις τὸ μὴ πάρεξ
 δύναμις τὸ μὴ πάρεξ εἰπεῖν μηδὲ εἰπεῖν ἀλλὰ μηδὲ παρεκκλίνει, κα- 15
 παρεκκλίνει. καὶ τὸ ἀντίον δὲ θάπερ ἐπὶ τῶν οὕτω βαδιζόντων.
 ἠϋδα ἐξηγήσατο· τῶν οὐδέν τοι καὶ τὸ ἀντίον δὲ ἠϋδα ἐξηγήσατο·
 ἐγῶν κρύψω ἔπος (δ 350)· οἱ τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω
 γὰρ ἰθὺ καὶ κατεναντίον ἰόντες οὐ ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω· οἱ γὰρ ἰθὺ
 κρύπτονται ὡς οἱ κλέπτοντες. ὅθεν καὶ κατεναντίον ἰόντες οὐ κρυπτά- 20
 ἐπὶ τοῦ οὐκ ἀπατώντος [μὴ] κλέ- ζονται, κρύπτουσι δὲ μάλιστα οἱ
 πτε νόψ (A 132). τί οὖν τὸ κλέπτε κλέπτοντες, ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἀπατών-
 νόψ; ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει τος κλέπτε νόψ. [τί οὖν τὸ κλέπτε
 ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει (I νόψ;] ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει
 313). ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ εἶπη. 25

πάλιν ὁ ποιητής, τοῦ Ἀγαμέμνο-
 νος μέλλοντος λέγειν πρὸς τὸν

(Vat.) 7 περικλιδὸν 8—13 καὶ ὅταν — ἀπόφημι, quae inter se et cum iis quae
 antecedunt et sequuntur male cohaerent, Porphyrio abiudicanda esse videntur 9 τὸ
 εὐθὲς 12. 13 ἀρρήδην (in v. διαρρήδην) — ἔφη humid. deleta V² in text. rescrps.
 15 αμικ (in δύναμις) — μηδὲ et (17) ηγήσατο (in ἐξηγήσατο) V² in text. rescrps.
 16 παρεκκλίνει 17. 18 τῶν — ἔπος, quae in text. tinctura adhibita deleta
 sunt, margini inferiori V² adscripsit 20 οἱ κλ....τες 21 μὴ οὐκ. 22. 23
 τὸ κεύθει νόψ 27 μέλλοντος λέγ... ρὸς τὸν Κάλχα.τα

(B) 4. 5 τὸ κατ' αἴσαν εἰπῶν 6 παρεξείποιμι 7—13 cf. var. lect. cod.
 Vat. 14. 15 παρεξείπειν 19 οὐδ' ἐπικεύσω paene evan. 22. 23 ἀπατών-
 τος fuisse videtur; evan. 23. 24 τί — νόψ exciderunt (cf. Vat.) 24. 25 κευ..
 .νὶ φρεσὶν εἶπη (litterae nonnullae evanuerunt aut evulsae sunt), qui-
 bus verbis schol. finitur

7 sqq. Cf. Vict. M 354: ταῦτα καὶ ταχέως προφέρεσθαι δεῖ, ἔφη γὰρ εἶθαρ
 δὲ προσηύδα.

26 sqq. † Lp. A 105 (et Vict. ibid.; initium v. ad p. 313, 5 sqq.): πάλιν
 τοῖνον ὁ ποιητής, τοῦ Ἀγαμέμνονος μέλλοντος λέγειν πρὸς τὸν Κάλχαντα μάντι
 κακῶν καὶ τὰ ἐξῆς, προδιετύπασεν ἡμῖν τοὺς λόγους διὰ τοῦ κάκ' ὀσσοῦμε-

Κάλχαντα μάντι κακῶν, οὐ πώ-
 ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας·
 αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ
 μαντεύεσθαι, ἐσθλὸν δ' οὔτε
 5 τί πω εἶπες ἔπος οὔτ' ἐτέλεσ-
 σας (A 106--8), καὶ διὰ τῆς * * * * *
 κακῶν μάντιν κακῶν πολλακίς ἀγο-
 ρεύοντος, προλέγων ὅτι τοιοῦτοι
 ἔσονται οἱ λόγοι φησὶν· Κάλχαντα
 10 [μάντιν] πρώτιστα κακοσκόμε-
 νος προσέειπεν (A 105), οὐ κα-
 κῶς ὑποβλεψάμενος· οὐ γὰρ οἶόν
 τε τὸ κακῶς συναλεῖψαι διὰ τὸ
 15 βλέπεσθαι ὄσσεσθαι λέγει. ἀλλὰ ση-
 μαίνει τὸ κακοσκόμενος ἐν συν-
 θέτῳ ῥηθέν * * * * * κακόμαντιν ἀπο-
 καλεῖ. ἐπεὶ γὰρ ὄσσα ἢ θεία φήμη,
 ἦν καὶ Διὸς ἄγγελον ἔφη — μετὰ
 20 δέ σφισιν ὄσσα δεδήει ὀτρύ-
 νους' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος (B ἰέναι,
 Διὸς ἄγγελος —, Διὸς
 93) —, Διὸς δὲ ἄγγελοι καὶ οἱ δὲ ἄγγελοι καὶ οἱ μάντις καὶ τῆς

*B f. 4^b ad κακοσκόμενος A 105:
 τὸ κακοσκόμενος οὐ σημαί-
 νει τὸ κακῶς ὑποβλεψάμενος· οὐ
 γὰρ οἶόν τε τὸ κακῶς συναλεῖψαι
 διὰ τὸ σύμφωνον, οὔδ' ἔστιν ὅπου
 τὸ ὑποβλέψασθαι ὄσσεσθαι λέγει·
 ἀλλὰ σημαίνει τὸ κακοσκόμενος
 (ἐν συνθέτῳ γὰρ εἴρηται) κακόμαν-
 τος. ἐπεὶ γὰρ ὄσσα ἢ θεία φωνή, ἦν
 καὶ Διὸς ἄγγελον ἔφη — μετὰ δέ
 σφισιν ὄσσα δεδήει, ὀτρύνους'
 Διὸς ἄγγελοι καὶ οἱ δὲ ἄγγελοι καὶ οἱ μάντις καὶ τῆς

(Vat.) 1. 2 οὐποτέ μοι τὸ κρήγυον*εἶπας 3 κάκ' ἐστ[ι] φίλα 5. 6 οὐδ'
 ἐτέλεσας 6—8 καὶ — ἀγορεύοντος ita in codice esse videntur, nisi quod
 ἀγορεύοντος mutavi ex ἀγορεύοντες 17 excidisse nonnulla videntur; nam
 quominus ἀποκαλεῖ pro spurio habeatur, scholium hinc excerptum (v. infra)
 obstat

(B) 11 κακοσκόμενος corr. e κάκ' ὄσσομενος (ut etiam in text. corr.) 12
 τὸ ἀντε κακῶς om. 22 δὲ om., add. Bkk.

νος, οὐχ, ὡς τινες οἴονται, κακῶς ὑποβλεψάμενος, ἀλλ' ὅτι κακόμαντιν ἀπο-
 καλῶν. ἐπεὶ γὰρ ὄσσα ἐστὶν ἢ θεία φωνή, τῆς ὅπως δὲ τῶν θεῶν ἀκούουσιν
 οἱ μάντις — ὡς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν — κακὸν ἄγγελον τῆς Διὸς
 ὄσσης ἀποκαλῶν.

† B ibid. (cf. ad p. 313, 5 sqq.): ... καὶ ἐνταῦθα τοίνυν προδιετύπωσε
 τοὺς λόγους διὰ τοῦ κακοσκόμενος <corr. e κάκ' ὄσσομενος>, οὐχ, ὡς τινες
 οἴονται, κακῶς ὑποβλεψάμενος, ἀλλ' ὅτι κακόμαντιν ἀποκαλῶν. ἐπεὶ γὰρ ὄσσα
 ἐστὶν ἢ θεία φωνή, τῆς ὅπως δὲ τῶν θεῶν ἀκούουσιν οἱ μάντις, διὰ τοῦτο
 κακοφημίζει αὐτὸν εἰς τοῦτο.

11 Aristarchum A 105 interpretatum esse κακῶς ὑπιδόμενος Aristonicus
 l. c. docet (cf. Lehrs, Ar. p. 88). Sequuntur eum non solum Apollon. et Hesych.
 v. κάκ' ὄσσομενος, Eust. A, p. 58, 26; 59, 32, schol. min. h. l., sed etiam ipse
 Porphyrius, vel λυτικῶν aliquis ibi allatus, in quaest. A 225 hoc loco usus ad
 κινὸς ὄμματα, quae Agamemnoni obiciuntur, explicanda (p. 11, 5).

18 sqq. † Vict. Ω 172 (ὄσσομένη): παρὰ τὴν ὄσσαν, ἣν αἰεὶ ἐπὶ θείας φωνῆς
 λέγει. Cf. Eust. Ξ, p. 964, 64, Et. M. 635, 50.

μάντεις καὶ τῆς ὁπὸς τῶν θεῶν ὁπὸς τῶν θεῶν ἀκούουσιν, ἥτις ἀκούουσιν, ἥτις ἐστὶν ὄσα — ὡς ἐστὶν ὄσα — ὡς γὰρ ἐγῶν ὅπ' γὰρ ὅπ' ἄκουσα θεῶν (H 53) —, ἄκουσα θεῶν' —, ἀπὸ τῆς ὄσσης ἀπὸ τῆς ὄσσης πεποίηται τὸ κα- πεποίηκε τὸ κακοσκόμενος, ἀντὶ κοσκόμενος, ἥτοι ὡς κακόμαντιν τοῦ ὡς κακόμαντιν αὐτὸν ὀνειδίζων, 5 αὐτὸν ὀνειδίζων, ὡς εἰ ἔλεγε· κα- ὡς εἰ ἔλεγε· κακὸν ἄγγελον τῆς κὸν ἄγγελον τῆς Διὸς ὄσσης ἀπο- Διὸς ὄσσης ἀποκαλῶν. οὐδὲ γὰρ καλῶν. οὐ γὰρ ἐστὶν ἀπλῶς κακο- ἐστὶν ἀπλῶς κακολογῶν, ὅτι οὐδὲ λογῶν, ὅτι οὐδ' ὄσαν ἀπλῶς τὴν ὄσαν ἀπλῶς τὴν φωνὴν σημαίνει, φωνὴν σημαίνει ἀλλὰ τὴν θείαν, ἀλλὰ τὴν θείαν· ἀλλ' ἐστὶν ὡς ἐπὶ 10 ἀλλ' ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενον τῇ θείᾳ κακῷ χρώμενον τῇ θείᾳ φωνῇ λοι- φωνῇ λοιδορῶν. καὶ ἐν ἄλλοις· οὐ δορῶν. εἴρηται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις· οὐ μὲν γὰρ τοι ἐγὼ κακὸν ὄσσο- μὲν γὰρ τοι ἐγὼ κακὸν ὄσσο- μένη τόδ' ἰκάνω, ἀλλ' ἄγαθὰ μένη τόδ' ἰκάνω, ἀλλ' ἄγαθὰ φρονέουσα (Ω 172), οὐ κακὸν φορέουσα, οὐ κακὸν κληδονιζο- 15 κληδονιζομένη, καὶ ὄσσομενος μένη. καὶ ὄσσομενος πατέρ' πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν (α ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶ σημαίνει· ὁ ἐν 115), ἥτοι ἐν ἑαυτῷ κληδονιζόμενος αὐτῷ κληδονιζόμενος καὶ εὐχόμενος καὶ εὐχόμενος θείας τυχεῖν φήμης θείας τυχεῖν φήμης περὶ τῆς ἐπαν- περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ πατρός. καὶ ὁδοῦ τοῦ πατρός. καὶ τὸ οὐ ποτέ 20 τὸ οὐποτέ μοι θάνατον προ- μοι προτιόσσετο θυμὸς ἀντὶ

(Vat.) 17 πατέρα ἐσθλὸν

(B) 4. 5 ἀπὸ τοῦ — ὀνειδίζοντος, corr. Bkk. 17. 18 ἐν αὐτῷ

5 † Eust. A, p. 59, 21.

9 In verbo ὄσα interpretando cum Aristarcho consentit (v. Lehrs, p. 88), cf. schol. Hes. theog. 10.

20 sqq. † Schol. T p. 20 ad β 152 (c. l. ὄσσετο θυμός): ἀντὶ τοῦ ἐμαν- τεύετο. καὶ ἔτι μᾶλλον τῆς ὄσσης τὸ ὄσσεσθαι αὐτὸς ἐδήλωσεν, ἐπὶ τῶν μνηστήρων λέγων· ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλᾶς, ὄσσοτο δ' ὄλεθρον. ἐπ' ἄλλον ἐξηγήσατο εἰπών· Ἐάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεται (μαν- τεύεται cod.). τὴν δὲ ὄσαν ὅτι θεία (θεία cod.) φωνὴ ἐξηγεῖται λέγων ὄ- σαν ἀκούσης ἐκ Διός. λέγει δὲ αὐτὴν καὶ κληδόνα· ἤλυθες, εἰ τινὰ μοι κληδόνα πατρὸς ἐνίσποις. κληδῶν δὲ διὰ τὸ κλέος διδόναι καὶ φέ- ρειν· ἢ ὄσαν ἀκούσης, ἢ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποις. καὶ αὐτὸς ὁ Τηλέμαχος πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρῷ, φησὶ, μετέρχομαι, αἶ που ἀκούσω, καὶ ὄχετο πενυτόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἰ που ἔτ' εἴης. καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἐνδοξος φήμη κληδῶν, μέγα κλέος· πενύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην νήεσσιν ἀνα * * * * *, προ- αγορεύει· θείη δέ μιν ἀμφέχη ὀμφή, ἔνθα πανομφαίφ Ζηνὶ δῖξζεσκον Ἀχαιοί, ἐπειδὴ ὄσα καὶ ὀμφή δῆλον ἄγγελοι εἰσιν. ἐστὶ δὲ τις ἄλλη, ἢ δῆμον φήμη, ἢ ὑπὸ τοῦ δήμου διαδιδομένη περὶ τινος ἀγγελίας φήμη· — καὶ πάλιν· χαλεπή δ' ἔχε δῆμον φήμη. καὶ ἅγιος πολύφημος, ἐν ᾧ πολλὰ φημίζεται. ἤδη δὲ φήμην καὶ τὴν κληδόνα πον εἴρηκε· φήμην δ' ἐξ οἴης γονοπροέηκεν ἀλέτρεις (sic). ὥστε ὄσα μὲν καὶ ὀμφή καὶ κληδῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, φήμη δὲ καὶ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρώπινης

τιόςσετε θυμός (Ξ 219), ἀντὶ τοῦ τοῦ προεμαντεύετο. καὶ ὅτι μᾶλλον προεμαντεύετο. καὶ ἔτι μᾶλλον ἀπὸ ἀπὸ τῆς ὄσσης τὸ ὄσσεσθαι, αὐτὸς τῆς ὄσσης τὸ ὄσσεσθαι αὐτὸς ἐδή- ἐδήλωσεν ἐπὶ τῶν μνηστήρων λέγων λωσεν ἐπὶ τῶν μνηστήρων λέγων ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, 5 ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὄσσοντο δ' ὄλεθρον, τουτέστιν ὄσσοντο δ' ὄλεθρον (β 152), ὃ ἐμαντεύοντο τοῖς μνηστήρσιν ὄλε- ἐπ' ἄλλου ἐξηγήσατο εἰπών· Ξάν- θρον. τοῦτο ἐπ' ἄλλου ἐξηγήσατο θε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι εἰπών· Ξάνθε, τί μοι θάνα- (Τ 420); τὴν δὲ ὄσσαν ὅτι θεία τον μαντεύεαι; τὴν δὲ ὄσσαν ὅτι 10 φωνῆ ἐξηγεῖται λέγων· ἢ ὄσσαν θεία φωνῆ, ἐξηγεῖται λέγων· ἢ ὄσ- ἀκούσσης ἐκ Διός (α 282). λέγει σαν ἀκούσας ἐκ Διός. λέγει δὲ δὲ αὐτὴν καὶ κληδόνα· ἦλθον, εἶ αὐτὴν καὶ κληδόνα· ἦλυθον, εἶ τινὰ μοι κληδόνα πατρὸς ἐνί- τινὰ μοι καὶ κληδόνα πατρὸς 15 σποισ (δ 317). κληδῶν δὲ παρὰ ἐνίσποισ. κληδῶν δὲ παρὰ τὸ τὸ κλέος δίδοναι καὶ φέρειν· ἢ ὄσ- κλέος δίδοναι καὶ φέρειν· ἢ ὄσσαν 20 σαν ἀκούσσης, ἢ τε κλέος μά- ἀκούσας, ἢ τε κλέος μάλιστα λιστα φέρει ἀνθρώποισι (α 282. φέρει ἀνθρώποισι. καὶ αὐτὸς ὁ 83), καὶ αὐτὸς ὁ Τηλέμαχος πα- Τηλέμαχος πατρὸς ἐμοῦ, φησί, τρὸς ἐμοῦ, φησί, κλέος εὐρὺ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που 25 μετέρχομαι (γ 83), καὶ ὦχετο ἀκούσω, καὶ ὦχετο πευσόμε- πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος νος μετὰ σὸν κλέος, εἶ που (ν 415), καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἔνδοξος ἔτ' εἴης. καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἔνδοξος φήμη μέγα κλέος· πεύθετο γὰρ φήμη καὶ κληδῶν μέγα κλέος· πεύ- Κύπρονδε μέγα κλέος (Λ 21). θετο γὰρ Κύπρονδε μέγα 30 κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοὶ νήεσσ' ἐς Τροίαν ἀναπλεύσασθαι ἔ- τὴν δὲ ὄσσαν, οὐσαν θείαν φωνήν, μελλον. τὴν δὲ ὄσσαν, οὐσαν θείαν καὶ ὁμφὴν προσαγορεύει· θεῖη δὲ φωνήν, καὶ ὁμφὴν προσαγορεύει· μιν' ἀμφέχυτ' ὁμφή (Β 41) καὶ θεῖη δὲ μιν ἀμφέχυτ' ὁμφή, 30 ἔνθα πανομφαίψ Ζηνὶ ῥέζε- καὶ τὸ ἔνθα πανομφαίψ Ζηνὶ

(Vat.) 11 et 16 ἀκούσεις 23 πεύ..το V, θε V² in marg. 28 προσαγο...ει V, πει V² in mg.

(B) 25. 26 νήεσσιν ἐς τροίαν

διανδίλειος <ita videtur>. οἴεται γὰρ θείαν ἄπαν (?) φωνὴν Ὅμηρος εἰς τοὺς μάντις ἀκούειν· ὡς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἀκουσα θεῶν, ταύτην δὲ διανδίδοσθαι μηδεὸς προκατάρξαντος ἀνθρώπου ἐκ τῆς οἰκείας βουλῆς· ὄσσα δ' ἄρ' ἄγ- γελος * * κατὰ πόλιν ὦχετο πάντα μνηστήρων στρυγερὸν θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα <-σι, alter. v delet.>. παρὰ γὰρ τὸ ὅσα τὸ ἐνέπουσα. τὸ μὲν οὖν ὀσσομένης σημαίνει τὸ εἰρημένον: — Dedi secundum codicem, ita ut multas correcturas quamvis facillimae essent omiserim. Dindorfium, qui inter schol. Od., II, p. 740, edidit, erravisse, cum e lexico aliquo eo illata esse pronuntiaret, vix est quod moneamus.

15 Cf. Et. M. 519, 36: κληδῶν, ἢ θεία φήμη, παρὰ τὸ κλέος κτλ. A verbo καλῶ derivavit Herodianus (II, 332, 6).

σκον Ἀχαιοί (Θ 250), ἐπεὶ καὶ ἡ ῥέζεσκον Ἀχαιοί, ἐπειδὴ ἡ ὄσσα ὄσσα καὶ ἡ ὄμφη Διὸς ἄγγελοι. ἔστι καὶ ἡ ὄμφη Διὸς ἄγγελός ἐστιν. δέ τις ἄλλη δήμου φήμη ἢ ὑπὸ ** ἔστι δέ τις ἄλλη ἢ δήμου φήμη, ἢ *****οσ ἀγγελίας· εὐνήν τ' ὑπὸ τοῦ δήμου διαδιδόμενην περὶ αἰδομένην πόσιος δήμοιό τε τινος ἀγγελία, ὡς τὸ εὐνήν τ' αἰ- 5 φήμην (π 75) *****ις. δομένη πόσιος δήμοιό τε φήμην, καὶ πάλιν χαλεπή δ' ἔχε

καὶ ἀγορὰ πολύφημος (β 150) ἐν ἧ πολλὰ φατίζεται. ἤδη δὲ καὶ τὴν κληδόνα φήμην που εἴρηκε· φήμην δ' ἔξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς (υ 105). ὥστε ὄσσα γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς· ὥστε μὲν καὶ ὄμφη καὶ κληδῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, φήμη δὲ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως· οἶται γὰρ **** φωνὴν εἶναι Ὀμηρος, ἧς τοὺς μάντεϊς ἀκούειν — ὡς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν (Η 53) —, ταύτην δὲ διαδίδοσθαι μηδενὸς προκατάρξαντος ἀνθρώπου· ὄσσα δ' ἄρ' ἀγγελος ὦκα κατὰ πόλιν ὦχετο πάντη, μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ κῆρ ἐνέπουσα (ω 413. 14), παρὰ γὰρ τὴν ὄπα τὸ ἐνέπουσα. 10 15 20 25

τὸ μὲν οὖν κακοσκόμενος τὸ μὲν κακοσκόμενος σημαί-
 σημαίνει τὸ εἰρημένον, τὸ δὲ κρή-
 γυον (Α 100) οὐκ οἶδ' ὅπως τὸ οὐκ οἶδ' ὅπως σημαίνει τὸ ἀληθές

(Vat.) 1 Ἀχα.οί 1. 2 ἐπεὶ — ὄσσα in text. rescrps. V² 3. 4 nonnulla verba tinctura adhibita deleta sunt; post ἀγγελίας haud scio an φήμη exciderit (cf. schol. T hinc excerpt.) 5. 6 δή μοι ὄστε φήμην, deinde nonnulla deleta 10 κληδό.α φήμην π. εἴρηκε V, που in text. V² 11. 12 προέη.εν 17 [Ὀμη]ρος V, ὄμηρ V² in marg. 20 διαδίδοσθ.. 23 .άν.. V, πάντη V² in mg. 25. 26 περὶ γὰρ τὴν ὄπα

(B) 3 post φήμη in codice in fine lineae 11, initio sequentis lineae 8 fere litterae erasae

28 sqq. † B f. 5^a ad A 106 (id. A ibid.): κρήγγον τὸ τῶ κέαρὶ ἠδὲν καὶ προσσηνές, ὃ ταυτόν ἐστι τῶ θυμῶδες Cf. Eust. A, p. 59, 18: ἐπάγει ἐφεσηνέων οὐ πάποτε μοι τὸ κρήγγον ξειπες, ὃ ἐστι τὸ ἀγαθόν, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει, ἔνα μάντιν κακῶν νοήσωμεν τὸν δύσημον καὶ κακὰ μαντεύμενον. Aristarchi rationem Porphyrium sequi, Ariston. A 106 docet. — Ambigebat de verbi notione Asclepiades de gramm. (cf. Lehrs, Herod. script. tr. p. 436) ap. Sext. Emp. adv. gramm. (adv. math. I) § 253, p. 269.

ἀληθές δηλοῦν ἀποδεδώκαίν, αὐ- ἀποδεδώκαίν, αὐτοῦ ἀντιτιθέντος
 τοῦ ἀντιτιθέντος οὐ τῷ ψευδεῖ ἀλλὰ οὐ τῷ ψευδεῖ ἀλλὰ τῷ κακῷ τὸ
 τῷ κακῷ τὸ κρήγυον· ἀντίκειται κρήγυον· ἀντίκειται δὲ τῷ κακῷ
 δὲ τῷ κακῷ οὐ τὸ ἀληθές ἀλλὰ τὸ οὐ τὸ ἀληθές ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν· οὐ-
 5 ἀγαθόν· οὐ πώποτε μοι τὸ κρή- πώποτε μοι τὸ κρήγυον εἶπες,
 γυον ξειπας, αἰεὶ τοι τὰ κάκ' αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ
 ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι. μαντεύεσθαι. ἔστι δὲ τὸ κρή-
 ἔστι δὲ κρήγυον τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ γυον τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ καὶ προση-
 καὶ προσηνές, ὃ ταυτὸν τῷ θυμῆρες. νές, ὃ ταυτὸν τῷ θυμῆρες. καὶ ἐν
 10 καὶ ἐν ἄλλῳ· οὐδέ τί πω παρὰ ἄλλῳ· οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν
 μοῖραν ἔπος νηκερδές ξειπες ἔπος νηκερδές ξειπες, οὐ γάρ
 (Ξ 509), οὐ γάρ παρὰ τὸ προσήκον παρὰ τὸ προσήκον τὰ κακὰ ἠγό-
 τὰ κακὰ ἠγόρευας. ρευσας. καὶ ὁ νηκερδῆς οὖν ἐναν-
 15 τίος καὶ μὴ φειδόμενος τοῦ ἀγο-
 ρεύειν τὰ κακὰ οὐ πώποτε τὰ
 κρήγυα λέγει.

οἶμαι δὲ ὁμοιον εἶναι τὸ μάντι οἶμαι δὲ ὁμοιον εἶναι τὸ μάντι
 κακῶν (A 106) τῷ αἶναρέτῃ (Π κακῶν τῷ αἶναρέτῃ, ὃ σημαίνει
 31), ὃ σημαίνει τὸν κακωτικὴν ἀρε- κακωτικὴν ἀρετὴν κεκτημένε, καὶ
 20 τὴν κεκτημένον. καὶ ὁ ὀλοόφρων τῷ ὀλοόφρων· σημαίνει γάρ τὸν
 βλαπτικὴν ἔχων φρόνησιν, καὶ οὐ βλαπτικὴν ἔχοντα φρόνησιν. καὶ
 λόμενος δὲ ὁ ὀλοὸν ἔχων μένος, οὐλόμενος δὲ ὁ ὀλοὸν ἔχων τὸ
 οὐλομένη τε μῆνις ἢ ἐξ ὀλοοῦ μένος, οὐλομένη δὲ ἢ μῆνις ἢ ἐξ
 25 ἔχων ὀλοός· ἀλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆι ταύτην ἔχων ὀλοός· ἀλλ' ὀλοῶ
 θεοὶ βούλεσθ' ἐπαρήγειν (Ω Ἀχιλῆι θεοὶ βούλεσθ' ἐπαρή-
 39). ταῦτα οὖν λέγει τοῖς ἀγαθόν γειν. ταῦτα μὲν οὖν ἔστι λέγειν
 τι κεκτημένοις μὴ ὠφελούσι δὲ δι' τοῖς ἀγαθόν τι κεκτημένοις καὶ διὰ
 30 αὐτοῦ τινας· ἢ τε γὰρ ἀρετὴ καὶ ἢ τοῦδε βλάπτουσι καὶ μὴ ὠφελούσιν·
 φρόνησις καὶ τὸ μένος καὶ ἢ μαν- ἢ τε γὰρ ἀρετὴ καὶ ἢ φρόνησις καὶ
 τικὴ τῶν ἀγαθῶν, οἱ δὲ μὴ δι' αὐ- τὸ μένος καὶ ἢ μαντικὴ τῶν ἀγα-
 τῶν ὠφελούντες εἰκότως διαβάλ- θῶν, οἱ δὲ μὴ δι' αὐτῶν ὠφελούν-
 λονται ὡς ἐπὶ κακῷ κεκτημένοι τὸ τες ἀλλὰ λυποῦντες εἰκότως ὡς ἐπὶ

(Vat.) 2 . . . τιθέντος V, ἀντι V² in mg. 4 ἀληθ.. V, ἀληθές V² in mg.
 17 μάντι ε βάντι corr. V¹ 25 ἀχιλλῆι 32 ὀφελούσιντε

(B) 4. 5 οὐ πώποτε corr. ex οὐποτε 9 δ, extrema parte marginis evulsa,
 excidit 18 αἶναρέτῃ, ai in ras. 23 καὶ supra lin. script.

18 Cf. Apollon. et Hesych. v. αἶναρέτῃ, Et. M. 36, 8, schol. B et Lp Π 31.
 21 † Eust. A, p. 15, 15: ὅτι τὸ οὐλομένην Πορφύριος μὲν ὄνομα λέγει
 σύνθετον ἐκ τοῦ ὀλοόν καὶ τοῦ μένος, οἷον εἰ τὴν ἔχουσαν οὐλον ἤτοι ὀλέθριον
 μένος. Cf. excerpt. e Moschopul., p. 692, 12 Bachm., et An. Oxon. IV,
 p. 404, eundem auctorem afferentia.

ἀγαθόν. ἄλλα δὲ εἴωθε συντιθέναι κακῶ κεκτημένοι τὸ ἀγαθὸν διαβάλ-
 εις διαβολὴν τινων ὡς δυωνύμων, λονται. ἄλλα δὲ εἴωθε συντιθέναι
 ὡς τὸ Δύσπαρι (Γ 39) καὶ τὸ εἰς διαβολὴν τινων ὡς δυωνύμων
 μήτερ δύσμητερ (ψ 97) καὶ ἦ οἶον τὸ Δύσπαρι καὶ τὸ μήτερ
 τάχα Ἰρος ἄιρος (ς 73). ἔστι γὰρ ἐμὴ δύσμητερ καὶ ἦ τάχα Ἰρος 5
 ὁ κακίρος, ὡς ἄμορφος γυνὴ καὶ ἄιρος. ἔστι γὰρ ὁ κακίρος, ὡς ἡ
 Ἰλιον Κακοῖλιον οὐκ ὄνομα- ἄμορφος γυνή· καὶ τὴν Ἰλιον Κα-
 κτήν (τ 260)· διὰ γὰρ τοῦ οὐκ κοῖλιον οὐκ ὄνομαστήν· διὰ
 ὄνομαστήν τὸ δυώνυμον ἐπεση- γὰρ τοῦ οὐκ ὄνομαστήν τὸ δυώ-
 μήνατο. νυμον ἐπεσημήνατο. 10

ιη'.

(In cod. per errorem numero ιζ' signatum) editum Z 252.

ιθ', κ', κα'.

Edita C 100.

κβ'.

Editum H 298.

15

κγ'.

Ἡ δὲ ἀλιτρός ἐστι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς (ε 182). ἀλι-
 τρός ὁ ἀλιτήριος, ἀμαρτωλός, ἀποφώλια δὲ τὰ ἀπαίδευτα. πῶς οὖν
 ἀμαρτωλός τε εἶ καὶ οὐκ ἀπαίδευτός φησιν; ἀλλὰ λέγει· πάνυ ἡμαρτες 20
 καὶ οὐκ ὦν ἀπαίδευτος, ὡς εἰώθαμεν λέγειν· θαυμάζω, πῶς σοφὸς ὦν
 ἡμαρτες. θαυμάζει δὲ καὶ ἡ Καλυψώ, πῶς ἀπιστεῖ ἑαυτῇ <ταύτη cod.>
 ὁ Ὀδυσσεύς, εἰ μὴ ὁμόσει περὶ τῆς ἐκπομπῆς, καίπερ οὐκ ὦν ἄφρων
 καὶ γνώμης θείας εὐδύνετος καὶ ἐρώσης.

κδ' et κε'.

25

Edita T 71 sqq. et 79 sqq.

κς'.

Editum B 88, ubi quod dedi „rect. quaestio 27“ errori de-
 betur.

17—24 Eadem fere in scholiis ε 182 leguntur, in quibus quae codd. HPQ (D.) exhibent in plurimis cum Vat. congruunt. Contra ea scholium quod cod. T (p. 76) ib. debetur multo illis uberius ita comparatum est, ut dubium sit, utrum Porphyriana, quae hic interciderint (e. c. quae de loco ν 331 afferuntur), servaverit, an quaestionem breviorē, cuius ille auctor fuerit, rebus aliunde petitis auxerit. Huc ut inclinem facit, quod codicis T in Porphyrianis haud ita magna est auctoritas quaeve cum Iliadis cod. B eiusque similibus comparari possit. Accedit, quod neque Eust. ε, p. 1529, 51 sqq., plura h. l. legisse apparet. Neque tamen contenderim, quaestionem qualem Porph. ediderit cod. Vat. integram servavisse. — Aliter Polak, ad Od. eiusq. schol. cur. sec., p. 288.

20 Cf. excerpt. e Moschopul., ap. Bachm., p. 695, 28 sqq.

Editum Θ 233.

κζ'.

Editum Λ 155.

κη'.

5

Editum Ι 1, p. 131, 9 sqq.

κθ'.

Editum Π 174.

λ'.

10

Vatic.**T** (p. 83) ε 404.

Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν
 ὄχοι οὐδ' ἐπιωγαί (ε 404). τίνι ὄχοι οὐδ' ἐπιωγαί. τί διενηνό-
 διενηνόχασιν ἐπιωγαί λιμένων, καὶ χασιν ἐπιωγαί τῶν λιμένων, καὶ
 πόθεν προσέβαλέ τις τὸ ὄνομα; πόθεν τὸ ὄνομα προσέβαλέ τις;
 15 ἔφη οὖν ὅτι ἰωὴν τὴν πνοὴν ἔφη οὖν ὅτι ἰωὴν τὴν πνοὴν λέγει,
 λέγει, ὡς που εἶρηκεν· ἐξ ἀνέμου ὡς που εἶρηκε· ἐξ ἀνέμοιο πο-
 πολυπλάγκτοιο ἰωῆς (Λ 308), λυπλάγκτοιο ἰωῆς, ποιῶν ἀπὸ
 ποιήσας ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὃ σημαίνει τοῦ ἄειν, ὃ σημαίνει τὸ πνεῖν. ὅθεν,
 τὸ πνεῖν. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φω- ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τὴν φωνὴν κατα-
 20 νεῖν καταχρηστικῶς ἔφη, αὖε δ' χρηστικῶς * * αὖε δ' ἐταῖρον,
 ἐταῖρους (Λ 461), καὶ τὴν φωνὴν καὶ τὴν φωνὴν ἰωὴν κέκληκε· τὸν
 ἰωὴν κέκληκε· τὸν δ' αἶψα περὶ δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλθεν
 φρένας ἦλυθ' ἰωῆ (Κ 139). [καὶ ἰωῆ. [καὶ τὸ ἦυσε παρὰ τὸ ἄειν]
 τὸ ἦυσε παρὰ τὸ ἄειν] καὶ μετα- καὶ μεταφορικῶς· λεύσσω δὴ παρὰ
 25 φορικῶς· λεύσσω δὴ πυρὸς δηϊ- νησι πυρὸς δηϊοιο ἰωῆν. κυ-
 οιο ἰωῆν (Π 127). κυρίως οὖν ρίως οὖν τῆς πνοῆς ἰωῆς οὐσης
 ἰωῆς τῆς πνοῆς οὐσης καὶ τοῦ καὶ τοῦ ἄγνυσθαι σημαίνοντος τὸ
 ἄγνυσθαι σημαίνοντος τὸ κλάσθαι, κλάσθαι, Βορέω ὑπ' ἰωγῆ, ὅπου
 ἰωγῆ λοιπὸν ἢ τῆς πνοῆς ἂν εἴη
 30 κλάσις. ἔφη οὖν που· εὐδὸν Βο- ἄγνυται ἢ πνοὴ τοῦ Βορέου [ἢ τῆς
 ρέω ὑπ' ἰωγῆ (Ξ 533), ὅπου ἄγνυ-

(Vat.) 13 διονηνόχασιν 21 ἐτέρους 25 λεύσσω 27 τῆς ..οῆς

(T) 20 ἐταῖρον e corr. 21 post κέκληκε sign. scholii finiti 24 λεύσσω
28 ὑπίωγε

12 sqq. Scholio T simillima in schol. P Q Dind. leguntur. Usus iis est
 Moschopol., v. technol. canon. ed. Bachm., p. 715, 15 sqq. De v. *ιωῆ* notionibus
 conferend. Apoll. h. v.

26 sqq. † T p. 83 ἄλλως (subiungitur scholio supra edito): οὐδ' ἐπιωγαί.
 τόποι σκέπη ἀνέμων ἔχοντες παρὰ τὸ ἰωῆν καὶ τὸ ἄγνυσθαι, ἐνθα κλῶνται
 τὰ κύματα ἢ ὁ ἄνεμος διὰ τὸ μὴ εὐρίσκειν δίοδον.

31 Aristarchum sequitur, v. Apollon. v. *ιωγῆ*, et Lehrs, Ar. p. 111.

SCHRADER, Porphy. Qu. Hom.

22

ται ἢ τοῦ Βορρά πνοή. καὶ ἐπιω- φωνῆς κλάσις], αἱ ἐπιωγαὶ κληθή- γαί μὲν οὖν ῥηθήσονται τόποι ἀλί- κονται τόποι ἀλίμενοι μὲν δυνάμε- μνοι μὲν δυνάμενοι δὲ διὰ τὴν νοί δὲ διὰ τὸ ἀπὸ τῶν ἀνέμων ἀπὸ τῶν ἀνέμων κέπην δέξασθαι κέπην * * ναῦς.

λβ'.

(Transiit in schol. *B f. 253^b ad ἤ κε C 308, et L f. 401^a ibid., Π)

Πρὸς τοὺς ἀδυναμίαν Ὀμήρου κατηγοροῦντας ἐκ τοῦ πολλάκις τὰς αὐτὰς ῥήσεις ποιεῖν λέγοντας τοὺς τε ἐκπέμποντας καὶ τοὺς πεμπομέ- 10 νους ἀγγέλους καὶ κήρυκας ἢ διηγουμένους πράξεις ἢ λόγους ῥηθέντας πρότερον, ἄξιον σημειοῦσθαι, ὅπως ποικίλλων αὐτὸς ἑαυτὸν ἄλλως καὶ ἄλλως ἐρμηνεύει διὰ δύναμιν. οἷον εἰπὼν τὸ Ξυνοδὸς Ἐνουάλιος (C 309) καὶ ἐξηγητάμενος πῶς κοινός· καὶ τε κτανέοντα κατέκτα, ἄλλως 15 τοῦτο λέγων φησὶν· ἢ τ' ἔβλητ' ἢ τ' ἔβαλ' ἄλλον (Λ 410), καὶ 15 πάλιν ἄλλως· ἢ κε φέροιτο μέγα κλέος ἢ κε φεροίμην (C 308), ἔλοιμί κεν ἢ κεν ἀλοίην (Χ 253), καὶ πάλιν νίκη δ' ἐπαμείβε- ται ἄνδρας (Ζ 339). πάλιν τὸ τειχίαι πόλιν καὶ κύκλῳ περιβαλεῖν τὸ τεῖχος καὶ ὄλως τὰ κυκλοτερῶς συνεχόντά τι ἐρμηνεύει λέγων· ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει (Ζ 9) καὶ περὶ δ' ἔρκος ἔλασσε 20 (C 564) καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ (I 349), εἶτ' ἄλλως ἐρμη- νεύων φησὶ τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον (Υ 145), τὸ περίε κεχυμένον. καὶ ἐπ' οἴκου κύκλῳ περιέχοντος· περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη (ω 208), ὡς τὸ περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης (Ζ 320), καὶ ἄλλως·

(Vat.) 1 ἢ τοῦ β... ἀ πνοή V; orrā V² in mg. 3 δι. τὴν V, ἀ V² in mg. 9 Ὀμήρ.. κ.τηγορῶντας <corr. e κατηγῶντας> V¹, ρου κατηγο V² in mg. 10. 11 καὶ — καὶ humid. deleta rescrps. V² 12 litterae inde a πρό- τερον usque ad ὅπ (in v. ὅπως) et litterae oi verbi ποικίλλων deleta rescrps. V²; pro σημειοῦσθαι eadem man. scripsit σημείνασθαι 14 κ..νός 15 τοῦτο .έγων V, λ V² in mg. ἔβαλλ' ἄ..ον V, λλ V² in mg. 16 μέγα ...oc V, κλέος V² in mg. 18 ..ίαι πόλιν περιλαβεῖν 19 ἐρ..νεύει 20. 21 ἔλασε 24 πόρκης θέε

(T) 1 κλάσις 4 post κέπην sign. scholii finiti (cf. ad p. 325, 26)

(BL) 9 λοιδοροῦντας L 10 post ποιεῖν BL ἢ ins. 12 σημ. ὅτι BL 15 ἔβαλλ' B ἢ τε βλήτ' ἢ τ' ἔβ' ἄλλον L 16 ἢ κε φέρησι μέγα κράτος BL 18 inter ἄνδρας et πάλιν L ins. schol. ad v. 311 pertinens non Porphyrianum 19 ἢ ὄλως B τι spr. lin. script. B ἐρμηνεύων λέγει BL 21 ἤλασσε L 23 κλίσι BL 24 καὶ τὸ L

1 sqq. † E ε 404: (ἐπιωγαί) διεννηόχασι δὲ τῶν λιμένων, ὅτι τόποι εἰσὶν ἀλίμενες μὲν δυνάμενοι δὲ διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἀνέμων σκέπην δέξασθαι νῆας Breviora ap. Eust. ε, p. 1540, 25; cf. Hesych. v. ἐπιωγαί.

23 De loco ω 208 Dorothei Ascalonitae rationem sequitur, cf. quae- stionem in codd. BL ad I 90 adscriptam (Dind. III, p. 376), quam, quia ad ω 208 pertinet, omisimus.

ἐν δὲ μετώπῳ

λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἤυτε μήνη (Ψ 454).
 ὄρα δὲ ἄλλων ὀνομάτων ἀφθονίαν ἐν ἐνὶ καὶ ταυτῷ μέρει· ἄνδρα
 φησὶ βαλῶν (Z 7), καὶ ἐπάγει· τὸν δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυπεν
 5 (v. 11), εἶτ'· Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε (v. 12), καὶ ἐπιφέρει· ἄλλ'
 ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα (v. 17), εἶτ' ἄλλως· Δρῆσόν τ' Εὐρύαλος
 καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριζεν (v. 20), εἶτα· καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε
 ' μένος (v. 27), αὐθις· Ἀτύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε (v. 28), ἔπειτα·
 Ἄντιλοχος δ' Ἄβληρον ἐνήρατο (v. 32), μεθ' ἃ ἐπιφέρει· Φύλα-
 10 κον δ' ἔλε Λήιτος ἥρωσ (v. 35), εἶτ' ἀνάπαλιν· Ἄδρηστον δ' ἄρ'
 ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος ζωὸν ἔλεν (v. 37), ἔπειτα ἐξ
 ὑπαρχῆς· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων οὔτα κατὰ λαπάρην (v. 63),
 ἔπειτα ὁ Νέκτωρ φησὶν· ἄλλ' ἄνδρας κτείνωμεν (v. 70).

II.

15 Hoc denique loco secundum librorum Iliadis ordinem
 quaestiones nonnullae sequantur e reliquis codicibus pe-
 titae, quae aequae atque Vaticanae, quas quidem hic edidi-
 mus, non ad unum locum explicandum spectant sed plures
 res complectuntur:

20 ζητ. 33.

(*B f. 65^a ad ἀγρῶ € 137, L f. 97^b ibid., Π).

Ἐν μὲν τοῖς ἀγροῖς τὰς οἰκοδομὰς οὕτω καταλέγουσιν· αὐλή, καὶ
 ἐν ταύτῃ σταθμοί, ἔνθα ἔστηκε τὰ ζῶα, καὶ κλιεῖαι, ἔνθα καθεύ-
 25 δουσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ σηκοί, ἔνθα ἐγκλείουσι τὰ νεογνά, ὅταν τὰς
 μητέρας ἀμέλγωσιν ἢ εἰς νομὴν ἐκπέμπωσι. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς αὐλῆς·
 ὄν ρά τε ποιμὴν ἀγρῶ ἐπ' εἰροπόκοις ὀίεσσι
 χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον οὐδὲ δαμάσῃ
 (€ 137. 38).

(Vat.) 6 ἀπήυρα 10 ἐλεμελήιτος 11 ἔπειτα, prius e a V¹ e β corr. 12 οὔτα
 (BL) 3 καὶ ταῦτα μέρει BL 4 ὄσσε κάλυπεν BL 6 ἀπήυρα B ἔπειτ'
 ἄλλως BL δρῆσόν L 7 ἀφέλιον L ἐξενάριζεν B, ἐξενάριθεν L 9 αὐλη-
 ρὸν BL 10 ἄδρηστον L 12 οὔτα B 26 εἰροκόποις L

11 Cf. B f. 82^a ad ζωὸν ἐλ' Z 87 (id. Lp): καλὸν ἐπιεσόδιον πρὸς ἐξαλλα-
 γὴν ταυτότητος.

21 sqq. Quae Kamm., p. 41, ad hoc scholium proposuit *domus rusticae*
lineamenta in ea re non probo, quod μέσανλον ab αὐλή distinctum interiorem
 huius locum esse voluit, cf. quae ad p. 328, 2 sq. attulimus. Cetera nūm e Por-
 phyrīi sententia expressa sint diiudicari non potest. — De lineamentis domus
 urbanae v. ad p. 329, 10 sqq.

λέγει δὲ καὶ μέσσαυλον, ὅτι ὁ τῆς αὐλῆς τόπος ἐν μέσῳ ἐστὶ τῶν ἀγρῶν· βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο (Λ 548). αὐλῆς ἐν χόρτῳ δέ φησι (Λ 774), τῷ περιωρισμένῳ τόπῳ καὶ περιέχοντι τὸ χώρισμα τῆς αὐλῆς. περὶ δὲ τῶν σταθμῶν·

ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται 5
(Ε 140),

δηλονότι εἰς τόπον ἐνδοτέρῳ τῆς αὐλῆς, ὃν σταθμὸν προσηγόρευον ἀπὸ τῶν ἐστῶτων ἐν αὐτῷ ζῶων. διὸ καὶ Ἡφαιστος ποιεῖ σταθμοὺς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ κηκοὺς (C 589)· κατηρεφεῖς γὰρ καὶ ἔστεγασμένοι αἱ κλισῖαι διὰ τὸ τὴν αὐλὴν μὴ εἶναι τοιαύτην· τὸ γὰρ κατηρεφέας ἐκ κοινοῦ τῶν τε κλισιῶν καὶ τῶν σταθμῶν ἀκούουσι. κηκοὶ δέ, ἔνθα συνέκλειον τὰ νεογνά·

ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας
ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
πᾶσαι ἅμα σπαίρουσιν ἐναντία, οὐδέ τι κηκοὶ 15
ἴσχυουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι
μητέρας (κ 410 sqq.).

λέγει δὲ πάλιν (ι 219 sqq.)·

στείνοντο δὲ κηκοὶ
ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων· [διακεκριμένοι δὲ ἕκασται 20
ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
χωρὶς δ' αὐθ' ἔρσαι]·

ἔρσαι καλεῖ ὁ ποιητὴς τὰς ἀπαλὰς καὶ νεογνάς καὶ νεηγευμένας γαλαθηνάς (δ 336)· συμβέβηκε ταύτας ἐν τοῖς μυχοῖς καθεῖρχθαι. 25
καὶ πάλιν·

1. 2 ἐν μέσῳ ἐστὶ τῶν βοῶν καὶ ἀπὸ μεσαύλοιο BL; correxi e schol. A P 112. 657 (v. infr. ad h. v.); Kamm. p. 40: ἐν μέσῳ ἐστὶ· βοῶν ἀπὸ μ. (v. ad p. 327, 21 sqq.) 3 χώρισμα conl. Kamm. 5 ἔρημα B 9 κλισίας τε om. BL ἢ δὲ BL 10 post αἱ κλισῖαι inserendum esse καὶ οἱ σταθμοὶ Kamm. censuit 12 post νεογνά Kamm., p. 41, dubitanter οὐκ ἔστεγασμένοι εἰς addidit; vereor ut recte 13 ἄγραυλες πόριες L 15 οὐδέ τοι L 16 ἴσχυουσιν L ἀδινὸν L 19—22 in codd. post κατακέκλειται (p. 329, 5) legitur: λέγει δὲ πάλιν στείνοντο δὲ κηκοὶ ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων, quae ab illo loco aliena hoc quo transposuimus loco necessaria esse videntur. Verba διακεκριμένοι — ἔρσαι inserui, quae altero illo, ubi versus collocati fuerant, loco ut supervacanea omissa sunt; Kamm. verbis ἔρσαι — καθεῖρχθαι (lin. 23. 24) et αὐται — κατακέκλειται (p. 329, 4. 5) sublatis loco mederi conatus est 23 ἔρσαι BL 23. 24 γαλαθηνάς B

2 sqq. Cf. Ariston. P 112: ὅτι τὴν κατὰ ἀγρὸν ἔπαυλιον μέσσαυλον . . . , cf. id. P 657, Hes. μέσσαυλον, Apollon. h. v.; id. v. αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἐν τῷ περιωρισμένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς . . . , Eust. A, p. 883, 45.

15 σπαίρουσιν quod codices praebent nisi transcribentium errori debetur dissentit Porphyrius ab iis quae N 443 de v. σπαίρειν et σκαίρειν disputavit.

Τρῶες δ' ὥστ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 μυρίαί ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν
 ἀζηχὲς μεμακυῖαι ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν (Δ 433 sqq.).
 αὐται γὰρ ἐν τῇ αὐλῇ ἀμέλγονται· τὰ γὰρ ἀρνία ἐν τῇ κηκῶ κατακέ-
 5 κλεισται. ἐκ τούτων τοίνυν μεταφέρων ἐπὶ τῶν Τρώων φευγόντων
 φησίν·

ἐνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
 καὶ νύ κε κήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΐτε ἄρνες (Θ 130. 31).
 ἠλάθησαν γὰρ τῆς Ἰλίου εἰς τὸν ἐνδότετον τόπον, ὡς εἰς κηκὸν ἄρνες.
 10 ταῦτα μὲν οὖν ἐν ἀγροικίᾳ· ἐν δὲ τῇ πόλει, ἀνάλογον τῷ σταθμοῦς
 τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ κηκούς λέγειν· πλήντο δ' ἄρ'
 αἴθουσαι τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν (Θ 57). αἴθουσαι δὲ
 αἰ ὑψηλαὶ στοαὶ ἀνθήλιοι παρὰ τὸ καταίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. εἶτα
 αὐλή· κατὰ γὰρ παράληψιν τῆς αὐλῆς ἔφη τὰ ἔρκεα· ἐν γὰρ ἄλλοις
 15 τὸ πλήρες ἔφη·

καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
 ῥήξας ἐξῆλθον καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς (I 475. 76).
 καὶ πάλιν ἄλλως ἔφη· παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς (π 165). ἄλλοι
 δὲ ἀκριβέστερον αἰθούσας λέγουσι τῆς αὐλῆς τὰς στοάς, ἵνα μὴ
 20 ἔξω ὦσι τῆς αὐλῆς, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄστεγον καὶ ὑπαίθριον αὐλή, αἰ δὲ
 περίξ τοῦ ὑπαίθριου στοαὶ αἴθουσαι· αὐτὸς γὰρ ἔφη·

οὐδέ ποτ' ἔσβη

πύρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων
 25 (I 471 sqq.).

ἦσαν γὰρ μετὰ τὰς αἰθούσας οἱ πρόδομοι, ὧν πάλιν ἐνδότεροι θά-
 λαμοι, οὓς καὶ μυχοὺς καλεῖ διὰ τοῦτο·

4. 5 quae in codd. post κατακέκλεισται leguntur transposui; v. ad p. 328, 19
 8 κεν L 9 ἠλάθησαν — ἄρνες om. L 11 ἠδὲ BL λέγειν? πλήν τό δ'
 ἄρ' BL 14 παράλειψιν B 16 ποινικῶς L 18 παρικ (acc. eras.) B 21
 ὑπαίθρου B 26. 27 post θάλαμοι Kammero., p. 43, ἡ δόμοι ins., v. infr. ad lin. 10

10 sqq. Lineamenta domus urbanae a Kammero, p. 42, descripta omni
 paene ex parte recte se habent; nisi quod θαλάμους et δόμους eosdem esse
 vult (v. ad lin. 26. 27 ann. crit.). Videtur potius interiorem aedium partem
 universam sub voce δόμος s. δόμοι, atque ita quidem ut et θάλαμον et πρό-
 δομον comprehendat, complexus Porphyrius ab exteriori, τῇ αὐλῇ, distinguere.

13--27 † A I 473 (cf. Dind. ad I, p. 325, 19): θάλαμος μὲν γὰρ ὁ ἔσω
 οἶκος (ἔποικος cod.) τῆς αὐλῆς, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ πρόδομος. αἴθουσα δὲ
 περιστυλον, τουτίσιν πρὸς ἥλιον τετραμμένη στοά. — † Paris. ap. Cramer., A.
 P., III, p. 68, 32 (c. l. αἰθούση): αἴθουσα δὲ στοὰ περιστυλος ἠλίφ αἰθουμένη,
 ἡγρον λαυπομένη ἥς τὸ μὲν ἐνδοτέρω πρόδομος, τὸ δὲ ἐνδοτάτω θάλα-
 μος [πρόδομος, αἴθουσα]. Eadem fere ap. † Eust. I, p. 764, 45, et in Et. M.
 441, 18 leguntur; scholiis B (f. 124^a), L (f. 195^a), Lp (f. 164^a), Horn. aliena ad-
 haeserunt. — De αἴθουσα idem † schol. min. § 56: ... αὶ πρὸς ἥλιον τετραμ-
 μέναι στοαί, cf. Apollon. et Hes. v. αἰθούσης, Et. M. 32, 39. 49; Gud. 17, 1. 20.

κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισι
δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι (η 335. 6),
εἶτα ἐπιφέρει·

ὥς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
Ἀλκίνοος δ' ἄρ' ἔλεκτο मुखῷ δόμου ὑψηλοῖο

(η 344 sqq.).

ὅτι γὰρ τῆς αὐλῆς ἔνδον εἰσὶν οἱ δόμοι, σαφῶς παρίστησι διὰ τούτων·
αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος
(δ 674), εἶτα ἐπάγει·

κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπέυθετο βουλάς
αὐλῆς ἐκτὸς ἔων, οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον (δ 677. 78).
[καὶ πρόδομος οὖν ὁ μεταξὺ τόπος τοῦ τε δόμου καὶ τοῦ θαλάμου·
ἄλλο δ' ἐπὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων
(I 473)]. καὶ ὅταν οὖν λέγῃ·

ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἔζεσθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν (χ 375. 76),
ἐκ τῶν δόμων λέγει.

Ζητ. 34. *)

*B f. 132^b ad οὐ νυ καὶ K 165.

..... ὁ δ' ἀπὸ κοινοῦ τρόπος ἐστὶ καὶ παρ' αὐτῷ καὶ ἐν τοῖς
τοιοῦτοῖς· οὐ γὰρ πῶποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν οὐδὲ μὲν ἵππους

1 κέκλετο δ' ἄρ' ἤδη L 2 δαίμνι' L 8 τῆς αὐλῆς τῆς αὐτῆς ἔνδον κτλ.
B, quae e dittographia orta sunt 11 κῆρυξ B ἐπέκθετο L 12 αὐλῆς
(?) B ἔνδοθεν L 13. 14 v. infra ad h. l. 14 ἐνι προδ. L 16 μέγαρον L
21 praemittuntur in cod. haec: οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἱεὶς
Ἀχαιῶν, οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆα πάντη ἐποιοχόμε-

13. 14 Verba καὶ πρόδομος — θυράων, nisi omni sensu carent, non de
θαλάμῳ in postica aedium parte sito sed de cubiculo quodam in ipsa aula
aedificato (quale Telemachi commemoratur α 425) intellegenda sunt, quod recte
quidem vestibulo ab interiore aedium parte (δόμος) disiungi dicitur. Quae v.
θάλαμος notio, quamvis si locum Homericum spectas unice vera sit, tamen cum
iis qui antea (p. 329, 26) apud Porphyrium θάλαμοι commemorantur tam male
cohaeret, ut ea quae uncinis inclusi ab eo abiudicare non dubitaverim. — Quod
si recte statui, apparet, cur h. l. neque lin. 13 ὁ μεταξὺ τόπος τῆς τε αἰθούσης
καὶ τοῦ δόμου, neque lin. 18 ἐν τῷ προδόμῳ aut ἐκ τοῦ προδόμου cum Kam-
mero, p. 43, legamus.

21 Scholium etsi habet quae aliunde illata sint et plura quidem, vereor,
quam quae certo cognosci possint, tamen vel propter p. 332, 9 ubi ad ζητήματα

*) Quod propter ea quae p. 110, 20 parum accurate dixi inter haec ζητή-
ματα forsitan quis quaerat, schol. H 433, ad Ζητ. ιβ', p. 300, 8, editum est.

(A 154)· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ οὐδὲ τοὺς ἵππους ἤλασαν. ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιοι θωρήσσοντο, Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμιῶν πεδίοιο (Υ 1. 2)· ἐκ κοινοῦ γὰρ θωρήσσοντο. παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομώντες Ἀχαιοὶ δαίνυντο, Τρῶες δὲ 5 κατὰ πτόλιν ἢ δ' ἐπὶ κούρου (Θ 476. 77)· δαίνυντο δηλονότι. πολλὰ δὲ τόνδε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ ἐλίссονθ', ὁ δὲ μάλ' ἀναίνετο, πολλὰ δ' ἑταῖροι (I 584. 85)· ἐκ κοινοῦ γὰρ τὸ ἐλίссοντο. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστὶν ἑταίρου (Λ 793), ἀγαθοῦ· οὐ πάσα γὰρ παραίφασίς ἐστὶν ἀγαθῆ, ἀλλὰ τοῦ ἀγαθοῦ, ὡστ' ἐκ κοινοῦ 10 τὸ ἀγαθὴ· τὸ δ' ἐπὶ τοῦ ἑταίρου ἀκουστέον ἀρκενικῶς. πάλιν οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενεῆα θωρήσσοντο· Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις συτ' εἴκελος ἀλκὴν (Δ 252)· τὸ γὰρ θωρήσσετο προσυπακούομεν ἀπὸ τοῦ θωρήσσοντο. χύρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ (Π 588)· ἐκ κοινοῦ τὸ ἐχώρησεν. εὐρ' υἷδον Πετεῶο Μενε- 15 σθηα πληξίππον ἔσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μῆστρωες αὐτῆς (Δ 327)· ἐκ κοινοῦ τὸ ἔστασαν ἀπὸ τοῦ ἔσταότα. τῆ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἀριστεῖες Παναχαιῶν, δηλονότι ἐπόρουσαν. ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μὲγ' ἄριστος Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχεμάχοι θεράποντες (Π 271)· ἀπὸ τοῦ ἄριστος καὶ ἄριστοι 20 οἱ θεράποντες ἀκουσθήσονται. οὐδ' ἄρ' ἔμελλε δίφρω ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων (δ 716)· ἐκ κοινοῦ δίφρων. καμάτω τε καὶ ἰδρῶ νωλεμὲς αἰεὶ γούνατά τε κνήμαί τε παλάσσετο (Ρ 385)· ὡς ἐκ κοινοῦ τὸ παλάσσετο ληπτέον, καὶ ἐπὶ μὲν τῶν γονάτων οἰκείως εἴρητο, ἐπὶ δὲ τῶν κνημῶν ὑπακουστέον. ἐκ πόλιος δ' 25 ἄξεσθε βόας καὶ ἴφια μῆλα καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε, σίτον δ' ἐκ μεγάρων (Θ 505—7)· οὔτε γὰρ οἰνίζεσθε

νοι, εὐ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ. ἀμήχανος γάρ, πρὸς ὃν οὐδὲ τὸ γῆρας τι ἐμηχανήσατο, ἔξ οὗ νοεῖται τὸ ἀνίκητος. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς Ἡρας ἢ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἡρη (O 14), τουτέστιν ἀήττητε, πρὸς ἣν οὐδὲν ἐστι (sic) μηχανήσασθαι. Quae cum iis quae h. l. edidimus casu coaluerunt, unde factum est, ut haec quoque ab editoribus, quos p. 145, 18 secutus sum, ad K 167 referrentur 11 προμάχοις συτ' ἴκελος 15 ἔσταότ' ἀμφὶ 16 ἔσταότα ἐνόρουσεν 18 τιμήσωμεν 21 κατ' οἶκον 25 ἄξεσθε, corr. Vill.

recurratur, inter quaestiones referendum est, cf. etiam ad p. 143, 11 sqq.; 13. Quae similia sed multo breviora in scholiis ad M 267 leguntur utrum ex eodem fonte hausta sint necne non constat (cf. ad p. 332, 8).

8 sqq. Cf. Eust. A, p. 884, 52 sqq.

17 sqq. Cf. schol. Vict. Π 272 (Bkk.): καὶ ἀγχεμάχοι θεράποντες. ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὲγ' ἄριστοι. Σέλευκος δὲ ἀθετεῖ.

21 sqq. Hinc derivatum esse videtur schol. B f. 239^a ad γούνατά τε P 386: . . . ἀκατάλληλον δὲ τὸ ὀφθαλμοὶ παλάσσετο (v. 387). ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ἐνθά Προσειδάων κατ' ἄρ' ἔξετο καὶ θεοὶ ἄλλοι (T 149)· πρὸς μὲν τὰ γούνατα τὸ παλάσσετο προσυπακούομεν, τοῖς δὲ πληθυντικοῖς τὸ παλάσσετο.

οὔτε ἄσχεθε, ἀλλὰ φέρετε ἢ λαμβάνετε. καὶ πάλιν· οἱ μὲν ἔπειθ' ἴζοντο κατὰ στίχας, ἦχι ἐκάστῳ ἵπποι ἀερίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο (Γ 326)· οὐ γὰρ καὶ οἱ ἵπποι ἔκειντο, ἀλλὰ τὸ εἰστήκεισαν ἀκούομεν ἢ ἦσαν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖτο ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι (Κ 407); ὑπακουσόμεθα γὰρ τὸ εἰσὶν ἢ 5 εἰστήκεισαν. οὐ μὰν ἀκλῆεις Λυκίην κατακοιρανέουσιν ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα οἶνόν τ' ἕξαιτον (Μ 318—20), δηλονότι πίνουσι. τὰ τοιαῦτα παρατηρῶν τις πολλὰ λύσει τῶν Ζητουμένων κατὰ τὸ παραπλήσιον. τούτοις γὰρ ὅμοιον τὸ ἀλλὰ πολὺ πρὶν φραζώμεσθ' ὡς κεν καταπαύσομεν, ἠδὲ καὶ αὐ- 10 τοὶ παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωῖόν ἐστιν (β 167—69). ἐκ κοινοῦ γὰρ δεῖ λαβεῖν τὸ παυέσθων καὶ σχηματίσαι οἰκείως τοῖς ἔξῃς, ἴν' ἢ· καὶ γὰρ καὶ αὐτοῖς ἄφαρ παυσαμένοις καὶ ταχέως, πρὶν ἔλθειν τὸν Ὀδυσσεά, λωῖόν ἐστι· προεῖρηται γὰρ ἀλλὰ που ἤδη ἐγγὺς ἐὼν τοῖςδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει πάντεσσι 15 (β 164—66)· τὸ δὲ ἄφαρ χεῖρες ἀμύνειν εἰς καὶ ἡμῖν (Ν 814) ἐν ὑπερβατῷ εἶρηται· ἐπεὶ εἰς γὰρ καὶ ἡμῖν χεῖρες ὥστ' ἄφαρ ἀμύνειν. [τὸ δὲ αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης ὡδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους (Κ 536. 37)

10 φραζόμεθ' 15 τοῖςδεσσι, alter. c spr. lin. addito 18 sqq. v. infra ad h. l. 18 αὶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε

1 sqq. † B f. 48^a ad ἔκειτο (sic) Γ 327 (id. Lp f. 88^b c. l. ἔκειντο): τὸ ἔκειντο οὐκ ἔστι κοινὸν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἀλλὰ προσυπακούομεν τὸ ἔστασαν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι; Quae sequuntur: ἢ ὡς ἰσοδυναμοῦν τούτῳ τῷ ἔστασαν· ἐφίστασθαι γοῦν τὴν στήλην φαμὲν ἀντὶ τοῦ ἐπικεῖσθαι· ἢ καὶ ἐπὶ ἀργῶν τῶν ἵππων τὸ ἔκειντο ἀρμόδιον, aliunde addita sunt. — Cf. B f. 137^b ad ἵπποι Κ 407 (id. Lp c. l. ποῦ δέ οἱ ἵπποι): δεῖ τὸ ἐστάσι τῷ ἵπποι προσυπακούειν· οὐ γὰρ κοινὸν τὸ κεῖται.

8 Cf. B f. 165^b (a recentiore, ut videtur, manu script.) ad μελιθδέα Μ 320: ἐκ κοινοῦ τὸ πίνουσιν. Cf. Eust. Μ, p. 907, 55 sqq. plurima exempla simillima afferentem (eadem fere schol. BLp et Vict. Μ 267).

12 sqq. † Schol. BQS β 169 (c. l. καὶ γὰρ σφιν): καὶ γὰρ λωῖον αὐτοῖς ἐστι τὸ ἄφαρ παύσασθαι.

16 sqq. Cf. B f. 186^a ad ἄφαρ Ν 814: ἄφαρ, ἄφιδίως· τινὲς δέ· ἐλπίξει ἄφαρ ἐξαλαπάξειν, εἰσὶ δὲ χεῖρες καὶ ἡμῖν ὥστε ἀμύνειν. ἢ εἰσὶ καὶ ἡμῖν χεῖρες ὥστε ἄφαρ ἀμύνειν.

18 sqq. Postquam paullo ante (lin. 13) ἄφαρ v. ταχέως explicatum est, mirum sane videtur negari, in versu Κ 538 ἄφαρ idem posse significare, praesertim cum paullo post ἀφάρτερος idem esse dicatur atque ταχύτερος. Conferenti Apollon. v. ἀφαρ et Et. Μ. 175, 12 sqq., ubi de variis v. ἄφαρ notionibus ita agitur, ut nonnumquam quidem τὸ ταχέως, sed Κ 538 τὸ ἀφηνίδιον esse dicatur, dubium esse nequit, quin verba quae uncinis inclusi e fonte eorum quae dixi simillimo a librario aliquo scholia transcribente huic loco male inserta sint. Accedit quod eadem illa de Alexandrinorum loquendi usu verbo paene tenus in eodem Et. Μ., p. 175, 24, atque ita quidem ut item de v. ἀφάρτεροι ibi agatur, recurrunt.

δῆλον οὐ τὸ ταχέως. ἀπὸ δὲ τοῦ ἄφαρ ἔοικεν ἐν συνηθείᾳ εἶναι τῶν Ἀλεξανδρέων τὸ λέγειν ἀφαρ εἰπεποίηκε, τὸ ἐσπευσμένως καὶ τεθορυβημένως. Ὀμηρος δὲ ἀπὸ τοῦ ἄφαρ πεποίηκε τὸ ἀφάρτεροι, οἱ ταχύτεροι· τῶν δ' ἵπποι μὲν ἕξασιν ἀφάρτεροι (Ψ 311), ἦτοι ταχύτεροι]. πολλάκις δὲ ὁ ποιητὴς ἐν ἄλλοις μὲν τὸ πλήρες λέγει, ἐν ἄλλοις δὲ τὸ ἔλλιπές, καὶ δεῖ ἀναπληροῦν μαθόντας παρ' αὐτοῦ τί ἦν τὸ λείπον, οἷον εἶπέ που· ὡς δ' αὐτως καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ, ὡς σὲ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε δεΐδια δ' αἰνῶς (Ζ 166. 8). [λέγει οὖν ὡσαύτως, ὅπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται· ὡσαύτως με ἀδικεῖς ὡς καὶ πολλάκις]. καὶ ὅταν οὖν λέγη· αὐτως γὰρ ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν (Β 342), λείπειν φήσομεν τὸ ὡς, ἴν' ἦ· ὡσαύτως γὰρ λόγους μόνους ἐριδαίνομεν, μηχανὴν δὲ εὐρεῖν, οὐ ἔνεκα ἐηλύθειμεν, οὐ δυνάμεθα. ὅμοιον καὶ τὸ ἄλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἂν' εὐρυπυλὲς Ἄιδος δῶ (Ψ 74), τουτέστιν· ὡσαύτως ὡς κατῆλθον καὶ 15 ἔξ οὗ κατῆλθον ὁμοίως ἀλάλημαι. οὕτως ἀκουσόμεθα καὶ τὸ οὔπω μὴν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὐτως (π 143), ὡσαύτως καὶ ὁμοίως. [κτενέει δὲ με γυμνὸν ἐόντα αὐτως ὥστε γυναῖκα (Χ 124), ὡσαύτως ὡς γυναῖκα]. αὐτως οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο (Κ 50)· ὡσαύτως οὔτε θεᾶς υἱὸς ἔρρεξεν οὔτε θεοῖο.

20

Ζητ. 35.

*B f. 322^b ad ἀείκιζε Ω 22 (id. Mosq. ibid., Π).

***** αἰκία δὲ οὐχ ἡ ὕβρις μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχος, παρὰ τοῦ μὴ εἰκέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν, ὡς φησιν δαίνυ δαῖτα γέρου-

1 ἐν συνηθ' (θ' spr. η script.) 2 τὸ λέγειν τὸ ἐσπευσμένως ἀφαρ πεποίηκε τὸ ἐσπευσμένως καὶ κτλ. (sic) 4 ἕασ' 8 ὥστε γύναι ἄγαμαί τεθήπα τε 9. 10 verba inclusa e scholio ad ὡς δ' αὐτως adscripto orta esse videntur 9 συνηθείᾳ ut spr., lin. 11, script. 11 ἐπέεσσιν τὸ ὡς 14 εὐρύπυλες 17. 18 verba inclusa huc non pertinent, quoniam in versu, qui affertur, non ut in reliquis unum αὐτως, sed αὐτως adiuncto ὥστε legitur 22 M (p. 89 ed. Matth.) c. l. ὡς ὁ μὲν Ἑκτορα δῖον ἀείκιζε μενεαίωνων BM praem.: τὸ ἀείκιζεν ἀντὶ τοῦ ὕβριζεν

2 Quod h. l. et Et. M. l. c. ad Alexandrinos, altero loco Et. M., 175, 14 (cf. Gud. 95, 33; An. Ox. I, p. 19, 19), ad Iones et Ephesios refertur. — Omissa verbi origine Vict. (f. 185^a) K 538: ἄφαρ· ἀντὶ τοῦ ἐσπευσμένως, ὅθεν καὶ ἀφάρτερος, cf. Suid. v. ἀφαρσί, Et. Gud. 95, 36, Zonar. p. 360.

18. 19 Cum in scholio Porphyriano K 47 sqq. de versu K 50 ratione diversa agatur, contenderit aliquis, in fine quaestionis, quam hic edidimus. nonnulla excidisse; sed res incertior est, cf. ad p. 143, 11 sqq.

21 sqq. Scholium ad versum Ω 22, cui in codd. adscriptum est, non pertinere, inde sequitur quod verba illa τὸ ἀείκιζεν ἀντὶ τοῦ ὕβριζεν in codd. praemissa (v. ann. crit.) iis quae statim sequuntur de v. αἰκία notione contrarium docent; idem in scholio ad Π 545 traditum quod inter scholia excerpta retulimus, cadit. Statuendum potius videtur, reliquias esse et pessime quidem habitas quaestionis, qua de verborum αἰκία, αἰκίζεῖν, ἀεικέλιος, ὄυστακτός, ἔλκεῖν sim. notionibus variis locis occurrentibus Porphyrius egerit.

22 — p. 334, 9 †*B f. 224^b ad ἀεικίσσωσι Π 545: [τὸ ἀεικίσσωσιν ἀντὶ

κιν· ἔοικέ τοι, οὔτι ἀεικές (I 70), ὡς εἰ ἔλεγε· πρέπει σοι καὶ καθήκει τοῦτο. ὅτι δὲ ἡ αἰκία καὶ ἐπὶ τοῦ αἰσχους δηλοῖ· εἰπὼν γὰρ τοιοῦτο δ' Ἀπόλλων πάσαν ἀεικίην ἄπεχε χροῖ (Ω 18), εἰτά φησιν αἰσχος † ἄπειρον ἐξηγούμενος τὴν ἀεικίαν·

ἦ μὲν μιν περὶ κῆμα ἐοῦ ἐτάροιο φίλοιο

5

ἔλκει ἀκηδέστως,

οὐδέ μιν αἰσχύνει (Ω 416—18)·

[κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων (Ω 54),

ὑβρίζει ἢ ἀεικίζει, ἐφ' οἷς οὐκ ἄν τις εἴξειεν· ἢ ἀνόμοιον ποιεῖ τῷ πρόσθεν καὶ οὐκ ἔοικὸς ἑαυτῷ. ὅθεν ἐπαγγελόμενος τὸ μὴ αἰκίαι 10 φησίν·

ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε κυλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
νεκρὸν Ἀχαιοῖσι δώσω πάλιν (X 258. 9)]

[οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαγλον ἀεικίῳ (X 256),

πρὸς ὃ εἶπεν οἶον χωρὶς τοῦ ἀπειοικότα γενέσθαι· δώσω τὸν νεκρὸν.] 15

τὸ δὲ παρὰ τὸ καθῆκον ἀεικέλιον λέγει· δμῳάς τε γυναῖκας ρυστάζοντας ἀεικελίως (π 108). ρυστάζειν δὲ τὸ ἔλκειν εἰς ὕβριν·

πῶς νῦν, εἴ τις ξένος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν

ἡμενος ᾧδε πάθοι ρυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς;

σοί τ' αἰσχος λῶβη τε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο

20

(σ 223—5)· τὴν γὰρ ὕβριν ἔφη ρυστακτὴν μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐλκο-

μένων· οὐ γὰρ εἰλκύθη ἀλλ' ὕβριςθη. τὸ μέντοι ἔλκειν εἰς ὕβριν ἔφη· Λητῷ δὲ εἰλκυσε, ὕβρισε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν (Λ 580).

καὶ ἐκ πλήρους ἐν ἄλλοις· ἐλκύνουσιν ἀεικελίως (X 336). παρατηρητέον δὲ τὰ ἐκ πλήρους παρ' αὐτῷ λεγόμενα, ἵνα καὶ τὰ ἔλλιπώς 25 προενηνεγμένα ἐκέθην ἀναπληρώσωμεν. ἐκ πλήρους μὲν γὰρ ἔφη· πῶς κεν ἔοι τάδε ἔργα (Λ 837); ἔλλιπώς δὲ

2 γὰρ om. B 4 verba αἰσχος — ἀεικίαν adeo corrupta sunt, ut quo modo sananda sint perspicere nequeat; pro ἄπειρον Vill. Π 545 ὅπερ conii. φησίν αὐτὸν αἰσχος ἄπειρον conii. Kamm. p. 114 8—13 et 14. 15 verba uncinis inclusa, quibus v. ἀεικίζειν aliis atque antea factum rationibus, atque ita quidem ut cum iis quae antecedunt et sequuntur minime cohaereant, explicatur, scholia esse una cum lemmatis suis casu huc illatis apparet; Kammer verba inde ab ἢ ἀεικίζει tantum (lin. 9) pro spuris habuit 10 ἔοικώς M 12 κυλήσω BM 16 λέγεται M δμῳάς τε B 19 ρυστακτῆος B 20 γένηται M 21 ρυστακτὴν B 22 εἰλκύνθαι M 22, 23 ἔλκειν et ἤλκησεν conii. Kamm. 24 X 336 ἐλκύνουσ' ἀδικῶς legitur 25 τὰ δὲ M

τοῦ ὕβριςσιν]. αἰκία δὲ οὐχ ἢ ὕβρις μόνον ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχος, παρὰ τὸ μὴ ἔοικέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν, ὡς φησι· δαίνυ (δαίνυ cod.) δαίτα γέρονσιν, ἔοικέ τοι οὔτι ἀεικές (I 70), ὡς εἰ ἔλεγε· πρέπει σοι καὶ καθήκει τοῦτο. ὅτι δὲ ἡ αἰκία καὶ ἐπὶ τοῦ αἰσχους δηλοῖ· εἰπὼν γὰρ τοιοῦτο δ' Ἀπόλλων πάσαν ἀεικίην ἄπεχε χροῖ φησὶν αἰσχος † ἄπειρον ἐξηγούμενος τὴν ἀεικίαν. [κωφὴν δὲ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων ἀντὶ τοῦ ὑβρίζει].

16 Cf. E § 242: τὸ γὰρ παρὰ τὸ καθῆκον ἀεικέλιον λέγεται . . .

27 Cf. Eust. A 837, p. 887, 15: ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πῶς τ' ἄρ ἔοι τάδε

πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶι θεῶν αἰειγενετᾶων
εὔδοντ' ἀθρήσειε (Ξ 333);

καὶ ἔτι ἔλλιπέστερον

πῶς οὖν, εἴ τις ξένος ἐν ἡμετέροισι δόμοίσιν (c 223);

5 τὸ δὲ πλήρες· πῶς κεν ἔοι τάδε ἔργα;

[ὅτι δὲ τὸ ἀεικίζειν ἦτοι αἰκίζειν τὸ μὴ εἰκότα ποιεῖν, δῆλον ἐκ τοῦ ἀλλὰ κατήκισται (π 290. τ 9), τουτέστιν ἀλλ' ἀνωμοίωται]. [καὶ ἀσκηθῆς οὖν ὁ μὴ παθῶν ἀεικέλια, μηδ' ἀσχετα μηδ' αἰσχυνθεῖς, ἀλλ' ὀλόκληρος. ἐξηγεῖται δὲ αὐτός·

10 ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἴκοιτο
τεύχεσι τε ξύμπασι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισι

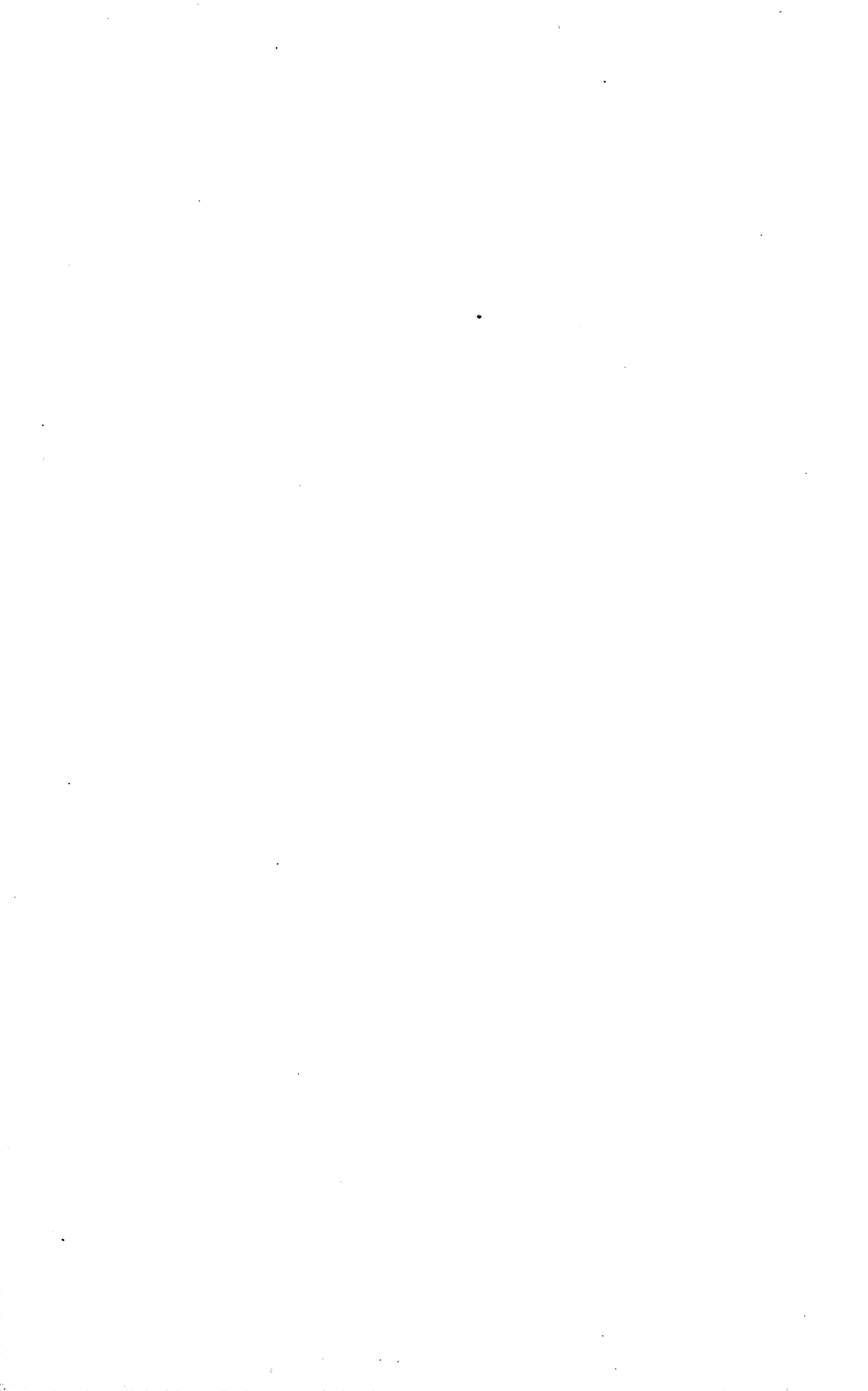
(Π 247. 8). τούτῳ ἴσον τὸ ἀρτεμῆς·

ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα (Ε 515)].

3 καὶ εἴ τι ἔλλ. ΒΜ; corr. Vill. 6—13 verba uncinis inclusa a Porphyrio abiudicanda esse recte Kammer vidit 7 ἀλλὰ om. codd.; addidi propter ea, quae sequuntur, ἀλλ' ἀνωμ. 8 ἀσκηθεῖς M μηδ' αἰσχυνθεῖς ante μηδ' ἀσχετα collocant codd.; transpos. Bkk. 11 ξυμπᾶσι M 12 ἴσον B τοῦτο ἴσον τῷ ἀρτ. M

ἔργα; ἐντελεῶς ἄρτι δηθὲν ἐν τοῖς ἐξῆς ἐλλιπῶς ἐρεῖ ἡ Ἡρα ἐν τῷ πῶς κ' ἔοι, ἤγουν πῶς ἂν εἴη τάδε τινά;

7—13 Cf. E ε 26: ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς] σχεθῶ, ἀσχεθῆς καὶ ἀσκηθῆς, ἤγουν ἀβλαβῆς, ὁ μὴ παθῶν ἀεικέλια μηδ' ἀσχετα· τούτῳ ἴσον τὸ ἀρτεμῆς. Quibus magis etiam elucet ea, quae supra uncinis inclusimus, propter unum verbum ἀεικέλια, quo utuntur, quaestioni adhaesisse.

PROLEGOMENA.

Cum Praefationem huius editionis id agere voluerimus, ut quodnam consilium in ea adornanda secuti simus, quales codices adhibuerimus, quidnam varii generis quae contulimus scholiis auctoritatis tribuendum sit, iis qui scholiis Porphyrianis uti velint quam brevissime et facillime perspicere liceat, his, quae illic (p. III) polliciti sumus, Prolegomenis, quibusnam rationibus usi rem ita instituerimus demonstravimus. Quorum quattuor, quae constituimus, capitibus de his agetur rebus:

I.

De codicis Vaticani 305 Porphyrii Quaestionum Homericarum librum primum exhibentis auctoritate.

II.

Et huius libri et reliquorum operis Porphyriani librorum fragmenta, de quorum origine dubitari non possit, cum in aliis Iliadis codicibus tum in Leidensi Vossiano 64 et Veneto 453, illic quidem saepissime, hic numquam fere addito auctoris nomine, legi. Ne Porphyrio quaestiones aliunde petitae tribuantur, quaerendum esse, utrum eo uno an aliis etiam intercedentibus lyticorum Homericorum inventa in scholiorum quaestiones pervenerint.

III.

Porphyrio intercedente difficultatum Homericarum varii generis solutiones in scholia HomERICA pervenisse:

1. De solutionibus ingenii acuminisque ostentandi causa inventis et earum collectionibus.
2. 3. De solutionibus contra philosophos et sophistas poetam vituperantes inventis et de operibus inde collectis.
4. De solutionibus contra grammaticos Alexandrinos prolatis.

IV.

De quaestionum varii ambitus variaeque indolis in codicibus BLLp A Vict. traditarum stirpe atque auctoritate, quaeque ab hac editione secludendae fuerint.

Caput primum.

Inter Porphyrii philosophi libros a Suida h. v. enumeratos Ζητήματα Ὀμηρικά quoniam non commemorantur, pro primo cui eorum notitia debeatur auctore is nobis habendus est, qui Iliadis codici Veneto 454 scholia appinxit. A quo cum duobus libri B locis (v. 249 et v. 308) Πορφύριος ἐν τοῖς Ζητήμασι allatus esset, tertio loco (Γ 175) pleniore operis titulo usus ὁ Πορφύριος, inquit, ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς Ζητήμασιν οὕτως φησίν. Ultra undecimum igitur saeculum revocamur; namque qui scholium illud scripserit ex antiquiore fonte transtulisse cum per se consentaneum sit tum ea re probatur, quod eadem fere in aliis codicibus leguntur (v. ad Ζητ. ιγ'), qui ex Veneto illo non derivati sunt. Quicumque autem primus temporibus illis quae dixi superioribus scholium brevissimum e Porphyrii opere excerpserit, profecto non verendum est, ne Ὀμηρικοῖς illud de suo addiderit; sed non omnis exclusae esse videtur dubitatio, utrum philosophum Porphyrium an alium quendam eiusdem nominis grammaticum significaverit. Neque Eustathius plurimis παρεκβολῶν locis Porphyrium afferens neque Ioannes Tzetzes in Exegesi in Iliadem inter eos qui τῶν ἀπόρων solutioni operam dedissent Porphyrium commemorans (in Bachm. edit. schol. Lips. p. 746, 11) philosophum se dicere innuerunt¹⁾, cum ille quidem uno certe loco (μ, p. 1723, 49) de περὶ τοῦ τῶν Νυμφῶν ἀντροῦ libello agens auctorem eius τὸν σοφὸν Πορφύριον appellaverit. Itaque, cum ad Dionysii Thracis interpretem²⁾, quem cum philosopho non esse confundendum Hoerschelman (Act. soc. phil. Lips. V, p. 297 sqq.) rectissime iudicavit (cf. etiam Hilgard, de artis gramm. ab Dionysio Thr. compositae interpret. veteribus, Progr. Gymn. Heidelb. 1880, p. 22), tanta in argumenti et interpretandi rationis varietate nemo facile Ζητήματα referenda esse dixerit, omitti tamen non debet, opuscula quaedam grammatica a

1) Neque in scholiis suis ad haec verba Tzetzes (p. 825, 5) plura attulit: ὁ Πορφύριος καὶ ὡν ἀνδρῶν συλ[λογήν] ἐποίησατο (ita quidem cod. Lips.) κτλ.

2) Qui in codicis Sangermanensis 291 Excerptis ex Commentariis in Donatum (Gramm. Lat. VII, p. 328, 12) de synecdoche et hystero protero egisse perhibetur Porphirius idem esse videtur.

Suida v. Πορφύριος indicata a nonnullis (cf. Bernhardt ad Suid. II, 2, p. 374, 3; Gutschmid ap. Flachium, Hesych. Mil. onomatol. p. 177; ipse Flachus) philosopho abiudicari cognominique grammatico cuidam tribui; quorum sententia, quam a iudicio de Quaestionibus Homericis ferendo seiunctam nec probare facile nec refellere, si vera est, suspicetur sane quispiam, tertio¹⁾ huic Porphyrio, utpote homini haud obscurae in litteris famae, Quaestiones etiam illas posse tribui. Optatissime igitur accidit, quod in codice Vaticano 305, saec. XIV ineunte scripto, quaestionibus quas continet Porphyrianis non solum titulus Πορφυρίου φιλοσόφου Ὀμηρικῶν ζητημάτων βιβλίον α', sed etiam praefationis loco epistula Anatolio, quem Neo-Platonicum fuisse constat, inscripta praemittuntur.

Sed libellus ille Vaticanus non eo tantum nomine summi momenti est, quod philosophi Platonici ζητήματα Ὀμηρικά esse docet: pluris etiam eam ob rem faciendus est, quod quanam Homeri codices in Porphyrianis auctoritate quotque scholia ex eodem fonte petita sint eo uno duce constitui potest. Dignissima igitur ζητήματα Vaticana sunt, de quorum fide et auctoritate diligentissime quaeratur, quippe quae fundamentum quasi sint, quo haec nova Quaestionum Reliquiarum editio superstructa sit. Quod si probaverimus, non esse cur auctoritas eorum in dubium vocetur, etiam omnis facillime, si qui forte cui restat, de Porphyrio Platónico ζητημάτων Ὀμηρικῶν auctore scrupulus amoveri poterit; quo amoto etiam ad iudicium de libris grammaticis a Suida commemoratis ferendum (quod ceterum non huius loci) nonnihil lucrabimur.

Pugnaturi autem pro ζητημάτων Vaticanorum fide verendum hercle non est, ne ut rhetor ille antiquus defendisse incusemur quem nemo reprehenderit, si quidem ipse Valckenaer, de Porphyrio egregie ille meritus, de Quaestionibus illis ita iudicavit (op. II, p. 145), aequae atque opusculum de Antro Nympharum et fragmenta de Styge Stobaeana ex eodem in Homerum commentario, quocumque fuisset insignis nomine²⁾, ortas eas e codicibus nonnullis scholiis instructis excerptas, vel potius, quod magis ei videbatur probandum esse, ex uno codice transcriptas esse. Praefationem in codice Vaticano Quaestionibus praemissam non ipsius Porphyrii esse eum iudicasse, sed pro subditiua habuisse vix est quod addatur. Hac quidem in re qui

1) Vel adeo quarto, si modo recte Gutschmid et Flach l. c. etiam astronomum quendam Porphyrium a Suida cum philosopho confundi constituerunt. Sed exstat Πορφυρίου φιλοσόφου εἰσαγωγή εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν τοῦ Πτολεμαίου, qui libelli titulus vel ea re commendatur, quod etiam Proclus in idem opus commentatus est.

2) Defendit Valckenaeri hanc sententiam Iul. Wollenberg, de Porphyr. stud. philol., diss. Berol. 1854, thes. 3.

cum eo fecerunt¹⁾, Noehden, de Porphy. schol. in Homer., diss. Gotting. 1797, p. 4. 6, et hunc secutus Heyne, II. vol. III, p. LXIV, in eo dissenserunt, quod Quaestiones Vaticanas non e commentario quodam Porphyrii sed e maiore Quaestionum eiusdem collectione excerptas esse voluerunt, quam Ζητήματα sive, ut est apud Suidam, Κύμικτα Ζητήματα inscriptam fuisse Noehden, p. 11, existimaverat. Nostra memoria qui simillima protulit Val. Rose, Ar. pseudepigr. p. 149, quo modo de praefationis auctoritate iudicaret non addidit. Alii denique, ut Gust. Wolff, Porphy. de philos. ex orac. haurienda, p. 16 sqq., praeantibus non solum Holstenio, de Porph. vit. et script. p. 47, et Harlesio, ad Fabric. B. G. V, p. 742, sed etiam, ut certe videtur, Lehrsio, Arist. p. 220. 223, cum de libelli Vaticani auctoritate non dubitarent, vel omnia vel multa certe quae scholiastae et Eustathius praeterea ex eodem Porphyrio afferunt e commentario repetiverunt, quo, ut Wolffii verbis utar, per totam Iliadem et Odysseam et vocabula explicasset et formas et sententias, de lectione versibusque spuris secundum Alexandrinos egisset, de rebus solida cum doctrina disputasset.

Sed quae Valekenaerio, contra quem nonnulla iam protulit Basil. Lannav. Gildersleeve in dissert. de Porphyrii stud. Homer. (Gotting. 1853), p. 5 sqq., praecipua exstitisse causa videtur, ut de fide Quaestionum Homericarum dubitaret, praefatio, quam Andreas Asulanus libello illi, quem Venetiis 1521 edidit — pro editione principe Valckenaer habuit — praemisit, ubi *hunc* (Porphyrium), inquit, *igitur ex antiquis excerptum exemplaribus et solerti nostra (ut vides) repurgatum opera tibi nunc damus, daturi propediem et Didymum et Aristarchum et quosquos alios huiusmet authoris optimos interpretes ex imis librorum sepulchris eximere potuerimus*, eam nihili esse facillimum est demonstratu. Etenim tantum abest, ut Asulanus ullum codicem adhibuerit vel adeo, id quod iactat, e pluribus quaestiones illas excerptaret, ut nihil praestiterit nisi ut editionem principem, quam tribus ante annis Ianus Lascaris Romae (1518) ediderat, cum omnibus paene vitiis erroribus verbis falso aut additis aut omissis, paucissimis quae perspectu facillima essent typhothetarum erratis mutatis, repeteret. Petiverat autem Lascaris Quaestiones illas ex eodem, de quo hic agendum est, codice Vaticano 305, qui unus

1) Ipsius Porphyrii praefationem a scholio K 252 servatam esse Heyne existimavit.

2) Librum rarissimum e copiis bibliothecae Acad. Georg. Augustae commodatum cum edit. Asulani contuli. Inde ut unum afferam sed maxime insigne, cum codex post quaestionem XV eas quae sequuntur ita numeret: ιε', ις', ιζ', ιθ' (pro eo quod debebat esse ις', ιζ', ιη', ιθ'), Asulanus Lascarum secutus ις', ιζ', ιζ' (sic), ιθ' dedit, nisi quod pro ις' hic ἐκκαίδέκατον habet.

opusculum illud exhibet. Sed codex cum plurimis locis mendosissime scriptus sit, plura etiam menda editor libello intulit, quod eo graviore studia Porphyriana detrimento affecit, quod nemo eorum qui postea eum ediderunt¹⁾, codicem denuo inspexit. Velut quantas turbas ea res civit, quod, cum codex Πορφυρίου φιλοσόφου Ὀμηρικῶν ζητημάτων βιβλίον α' nuncupet, inde a Lascari editores Πορφυρίου φιλοσόφου Ὀμηρικὰ ζητήματα vel simil. (cf. not. 1) pro eo supposuerunt.

Est autem codex Vaticanus, in quo praeter plurima alia etiam Porphyrii Quaestiones Homericæ leguntur, miscellaneus bombycinus forma maxima paullo minore saec. XIV exaratus. Contulit Quaestiones compluribus ante annis in usum meum Hugo Hinck; qui quae de totius codicis condicione deque variis quos continet libellis mecum communicavit hic omitto, quoniam diligentissime de iis egit F. I. G. La Porte-du Theil, Notices et Extraits des Manuscrits de la Bibliothèque Nationale, tom. VI, p. 496 sqq., atque ita ut alteri cum altero prorsus conveniat. Leguntur autem Quaestiones inde a fol. 171^a usque ad fol. 184^b, ita ut praecedant Nicandri Theriaca cum scholiis (f. 139—170), sequantur (f. 184^b—190^a) primum quidem Heracliti Allegor. Homer. inde a capitis 41 verbis . . . θείναι θαλάττη καὶ τάρταρῳ usque ad finem, atque ita quidem ut novo titulo non addito²⁾ spatium tantum vacuo duorum versuum capaci a Porphyrianis dirimantur (cf. Heraclit. ed. Mehler, p. V), tum (f. 190^b—195^b) Πορφυρίου περὶ τοῦ ἐν Ὀδυσσεΐα τῶν Νυμφῶν ἄντρου, quem libellum excipit Ἡρακλείτου ἀνασκευῆ ἢ θεραπεία μύθων τῶν παρὰ φύσιν παραδεδο-

1) Praeter Asulanum, cuius de editione vid. v. Goens, Porph. de A. N., praef. p. XVII, Iac. Bedrot, subiunct. Didymi quae vocabantur scholiis in Odys., Argent. 1539, Micyllus et Camerarius in calce edit. Homer. Odys., Basil. 1541. 43. 51, Ios. Barnes in edit. Homer. Iliad., Cantabrig. 1711. Quae editiones, si a Barnesiana discesseris, praeter paucissima quaedam correctae vel mutatae, quae indigna sunt quae afferantur, una ex altera adeo pendet, ut si unam noris, omnes noris. Barnesius autem pro 32 quaestionibus, quas superiores editores (secundum codicem) exhibuerant, 30 constituit, atque ita quidem ut ιγ' cum ιδ', et ιθ' cum κ' in unam contraheret. Respondent igitur numeri Barnesiani ιδ'—ιζ' codicis numeris ιε'—ιη', Barnesii ιη' et ιθ' et eiusdem κ'—λ' codicis ιθ'—κα' et κβ'—λβ'. Idem etiam titulum opusculi paullulum immutavit. Cum enim Lascaris quique eum secuti erant titulum libri ita, ut supra attuli, constituissent, praefationi et primae quaestioni Πορφυρίου φιλοσόφου Ὀμηρικῶν ζητημάτων πρῶτον praemisissent, ipsi autem primae quaestioni α' non addito, secundae β' apposuerunt; Barnesius autem Πορφυρίου τοῦ μεγάλου φιλ. Ὀμ. ζητημάτων πρῶτον praefationi ita praefixit, ut verbis quae eam excipiunt (ζητ. α'): ἐζητοῦμεν τὸν νοῦν τούτων καὶ τὰς λέξεις· εἶμι μὲν οὐδ' ἄλλη ὁδὸς ἔσεται κτλ., A numeri signum adderet. Ita cum Πορφυρίου κτλ. ζητημάτων πρῶτον pro opusculi titulo habuit, a vero in seius non multum abfuit.

2) Ita explicatur, cur in indice opusculorum, quae in eo volumine scripta sunt (Not. et Extr. VI, p. 518), Heracliti Allegoriae non numeratae sint. — Qui factum sit, ut unus cum altero libello tam arte cohaereat, v. infr., Cap. III.

μένων (f. 195^b—199^a); reliqua (v. Not. et Extr. tom. VIII, p. 243 sqq.) omitto.

Exaravit codicem Theophylactus Saponopolus s. Saponopuli filius. Etenim cum Theriacis in fine subscriptum sit ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον τῶν Θηριακῶν τοῦ Νικάνδρου κατὰ τὴν κγ' τοῦ Ἀπριλλίου τῆς ιβ' ἰνδικτιῶνος, γραφέν διὰ χειρὸς Θεοφυλάκτου τοῦ Καπωνοπούλου. Καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες οὖν αὐτό, δέξιν ποιεῖτε διὰ τὸν Κύριον πρὸς Θεόν, ἵνα ἄφειν δῶη μοι ὦν ἐπλημμέλῃσα ἀμέτρων ἀμαρτημάτων (Not. et Extr. VI, p. 518), aliae autem manus in variis quos continet libellis scribendis praeter paucissima quaedam, quae in primis paginis, postea additis, et in ultimis leguntur, non occupatae fuerint (ibid. p. 496. 97; VIII, 2, p. 251, quod iudicium Hinckius confirmavit), sequitur, ut cum reliquis opusculis etiam Porphyrii Quaestiones ab eodem scriptae sint. Tempus a Theophylacto indicatum annum esse 1314 cum du-Theilio Gardthausen, griech. Palaeogr., p. 340, statuit. Quaestiones autem cum in codicis parte posteriore legantur, ubi plurima et humiditate deleta et erosa sunt, altera manus ea, quae sic interciderant aut evanuerant, in margine vel in textu addidit aut repetivit; eadem menda a priore scriptore commissa correxit. Quae additamenta cet., sive, id quod Hercher, Herm. V, p. 292, suspicatus est, Lascari tyothetarum commodo consulenti, sive ignoto homini debentur, nihil certe eo ducit, ut plus quam coniecturis iis tribuendum sit, eo solum nomine nostris praestantibus, quod in verbis nonnullis quae nunc quidem prorsus evanuerunt plura tum litterarum vestigia apparuisse consentaneum est. Numeri singulis Quaestionibus adscripti prioris manus sunt.

Iam vero apparet, Ζητήματα Ὀμηρικὰ longe alia ad nos pervenisse ratione atque Valckenaerius coniectura assecutus erat. Theophylactum enim illum in Nicandro eiusque scholiis, Porphyrii de Antro Nympharum libello, Heracliteis cet. transcribentis officio contentum fideliterque functum Ζητήματα illa vel ex uno vel ex pluribus Homeri codicibus scholiis instructis sublecta pro peculiari opusculo venditasse nemo sanus contenderit. At potuit fraudem superiorum temporum bona fide repetere. 'Potuisse' illud ut negari nequit, ita causae, cur grammatico cuidam saeculo XIV superiori talia imputemus, nunc certe non adsunt. Quod enim olim Valckenaerio, p. 146, eumque secutis Noehdeno, p. 6, Heyneoque, p. LXIV, mirum videbatur, libro Ζητημάτων Ὀμηρικῶν (ita tunc titulum ferri supra diximus), qui secundum Praefationem οἶον προγύμνασμα τῶν εἰς τὸν ποιητὴν ἀγώνων se esse vellet, eadem fere contineri quae in marginibus codicum Homeri, sed plurimis praeterea scholiis huic libro ignotis aucta, occurrerent, ita ut, cum scholia ex amplioribus πραγματείαις in praefatione promissis derivata esse existimarent, in eo haerent, qui

factum esset, ut de iisdem rebus in utroque opere eadem ratione vel adeo iisdem verbis usus Porphyrius ageret: id nihili esse vero Quaestionum Vaticanarum titulo, de quo nunc constat, evincitur. Hic enim cum primus tantum liber — utrum integer an fragmentum eius, postea videbimus — servatus sit, scholia Iliadis et Odysseae non ex eo solo, sed etiam e reliquis eiusdem operis libris derivata sunt. Comparanti autem quaestionum quae hic et illic occurrant formam, facile perspicitur, in iis scholiis quae unis Homeri codicibus debeantur nusquam fere hominem, ut ita dicam, Porphyrium cum altero homine agentem apparere, quod ζητήματα Vaticana Anatolio inscripta in tanta brevitate haud raro produnt. Quod in ζητ. θ' cod. Vaticani manus altera praebet ἤξιους omitto; praestare enim codicis B lectio videtur ἤξιου. Sed pertinent huc e ζητ. β' et γ': ἐκ τούτων λύσεις et λύσεις ἐντεῦθεν, e ζητ. η': οὐδὲν δὲ χεῖρον καὶ τὸν Ἡρόδοτον φιλοῦντί σοι τὴν πᾶσαν τοῦ ἀνδρὸς ἀναγράψαι ζήτησιν, ex ε': ταῦτ' οὖν ἀναγινώσκων ἠπόρεις, e ζ': σκέψαι τὴν τοῦ ποιητοῦ ἐνταῦθα χρῆσιν, e ζ': ὡς ἐπιόντι σοι κατ' αὐτὰ τὰ ἔπη ἔσται δῆλον, ex ιη': πρόσσχεσ δὴ μοι καὶ τούτοις, ex α': ἐζητοῦμεν τὸν νοῦν τε τούτων καὶ τὰς λέξεις, e β': λύοντες οὖν ἐλέγουμεν ἡμεῖς. E quibus cum ea, quae etiam in scholiorum codicibus leguntur, plurimis locis eandem formam servaverint, aliis abiecerint¹⁾, nonne longe verius est, usum illum loquendi a scholiorum consuetudine satis abhorrentem ita explicare, ut scholia ea non pro commentarii alicuius reliquiis habeantur, sed e Quaestionibus de compluribus locis explicatiis agentibus hominisque cuiusdam consuetudinis, id quod in Vaticanas cadit, memoriam revocantibus repetantur, quam ut e contrario personatus quidam Porphyrius, qui Ζητημάτων Vaticanorum auctor exstiterit, e marginibus codicum Homericorum ea potissimum commentarii vere Porphyriani, si modo is umquam conscriptus fuit, fragmenta selegerit, quae ea loquendi ratione insignia essent, atque ita quidem ut non solum alias id genus locutiones inveheret, sed etiam opusculo quod editurus esset praefationem a se confictam, quae frequentem illum alterius alloquendi cumque altero se comprehendendi usum explicaret, praemitteret? Quis enim Valckenaerium probaverit, consensum qui inter praefationem, docuisse auctorem professam, ὡς αὐτὸς ἑαυτὸν τὰ πολλὰ Ὅμηρος ἐξηγεῖται, et ipsarum Quaestionum agendi rationem intercedit, ita explicantem, ut e ζητ. ια' initio: ἀξιῶν δὲ ἐγὼ δ μαρτυρῶ (rect. schol. Z 201 Ὅμηρον) ἐξ Ὅμηρου σαφηνίζειν, αὐτὸν ἐξηγούμενον ἑαυτὸν ὑπεδείκνυον, ea verba petita esse dixerit?

1) Abiecerunt schol. l 4 (= ζητ. ε', p. 126, 9), β 319 (= ζητ. α', p. 282); Z 252 (= ζητ. ιη', p. 98, 17) servavit cod. L, omisit B. Quaestionis η' initium, ubi ὡς ἐπιόντι σοι legitur, in scholia non transit.

Atque haec quidem contra Valckenaerium. Cuius cum sententia una concidunt quae a Noehdeno Heyneoque, probante, ut videtur, Val. Roseo, prolata sunt. Quod enim in Homeri codicum marginibus et eadem quae in cod. Vaticano et plurima praeter ea ζητήματα leguntur, quae causa iis exstitit, ut libellum illum ex ampliore Quaestionum collectione a Porphyrio instituta excerptum esse vellent, vero illo a codice Vaticano exhibito titulo, satis superque explicatur. Atque e libro illo primo feliciter ibi commemorato uno intellegitur — quod e Noehdeni et ceterorum ratione frustra quaesiveris —, qui factum sit, ut auctoris ad amicum verba facientis et sermonum cum eo habitorum memoriam revocantis vestigium in iis quaestionibus, quae unis Homeri codicibus debeantur, vix semel¹⁾ adsit: aut non dedicaverat reliquos Quaestionum Homericarum libros Anatolio Porphyrius aut de rebus egerat, de quibus in *κουουσία* eorum sermo non inciderat. Illuc ut inclinem facit, quod aliorum librorum initia, quae nemini inscripta sunt, adesse videntur (I 682. K 252. Y 67).

Quae cum ita sint, causa adest nulla, cur cum viris doctis quos modo nominavi de praefationis fide dubitetur. Cum ipsarum Quaestionum et consilio et ratione quam maxime eam congruere, optime Gildersleeve, de Porph. stud. Hom., p. 10, demonstravit; ex Anatolii nomine aut aetate nihil contra eam concludi posse infra videbimus; neque orationis genus — id quod omittere nolo, quoniam ipse olim paululum haesitavi (Progr. Ioann. Hamburg. 1872, p. 9, 3) — quicquam habet quod suspicionem moveat. Namque ἀντιβλέπειν eo quidem sensu ut 'reluctari' sit, legitur — ut Ioseph. A. I. VI, 2 et c. Apion. II, 32 omittam — apud Liban., progymn. p. 12 B Mor. (IV, p. 864, 17 R.): τὸ γὰρ πείθεσθαι καὶ οὐκ ἀντιβλέπειν ἀναγκαῖον ὃν ἠπίστατο, neque a v. ἀνοφθαλμῆν usu Polybiano discrepat; εὐθύνειν autem et διαπίπτειν, quamquam prorsus eodem quo hic leguntur sensu ab usitata eorum notione translato alibi me legisse non memini, haud infeliciter et exquisitius dicta sunt, quam ut fraudulentum Byzantinorum magistello imputes. Neque enim διαπίπτειν hic, ut postea apud Synesium et Photium intercidere est, sed — id quod ἀφανισθῆναι ei appositum docet — dilabi (cf. Plat. Phaed. p. 80 C), εὐθύνειν autem a re iudicialia ad alias res ita transferri posse ut rationem poscere significet, cum vix quisquam neget, tum glossa Hesychiana εὐθύνονται· κρίνονται, ἐρωτῶνται, probatur.

Quod si eos, qui de libelli Vaticani quaestionum et praefationis

1) Π 68 οὕτω λύσεις καὶ τὸ κτλ. sensu latiore accipi potest, ut non certo cuidam homini dictum sit.

auctoritate dubitationes moverunt, refutavimus — contra eos, qui praeter Ζητήματα commentarii Porphyriani vestigia sibi invenisse visi erant, secundo capite dicetur —, tantum abest, ut XXXII illa capita eadem ratione, qua a Porphyrio scripta fuerunt, nullisque rebus aut additis aut demptis ad nos pervenisse dicamus, ut haud exiguas ea subiisse mutationes liberrime profiteamur. Velut quaestionis η' (edit. Z 252) parti priori altera (p. 99, 8), quae, si rem spectas, artissime cum ea cohaeret, tam laxo vinculo annexa est, ut intercidisse nonnulla appareat; idem de qu. ι' (edit. Φ 362 sqq.), κ', fortasse etiam ε' (edit. I init.)¹⁾ et λ' (edit. Π 174), collatis aliis quae ibi attulimus vel subiunximus scholiis, sequitur. Quin adsunt etiam, quamvis pauca, Ζητήματα ita decurtata, ut non quaestionibus similia sint, plurimis rebus quae supervacaneae esse viderentur abiectis in formam redactis breviorum, sed scholiorum, qualia in quibuslibet codicibus occurrunt, speciem praebeant, Ζητήματα dico θ', κ', κα', quibus haud multo meliora sunt κβ', κγ', κδ'. Discrepant sane haec aliquantum ab usitata quaestionum Vaticanarum ratione; neque enim poetae loquendi aut describendi genus spectant universum (ut ζ', θ', ια', ιβ', ιε', ιζ', κθ', λβ'), aut artioribus finibus circumscripta falsas quorundam de singulis locis aut verbis opiniones exagitant (ut γ', δ', η', ις', κε', κς', κζ', κη', λ'), aut difficultates verborum (α', β') aut rerum (ε', ζ'), quas adesse vel omnibus concessum vel ipsi auctori certum exploratumque esset, diluunt; ipsae vero eae, quas similitudinem quandam eorum habere dixeris, quaestiones ι', ιγ', ιδ', ιη', λα' ea re differunt, quod et ampliores sunt et pluribus verbis ad res, quas sibi proposuerunt, demonstrandas utuntur. Neque tamen propterea illa quae dixi Ζητήματα e codice aliquo, cuius inter alia scholia margini adscripta lecta fuissent transcripta cum reliquis Quaestionibus ex ipso Porphyrii opere derivatis coaluisse — id quod errore inductus ipse olim statui, Praef. p. IV — existimandum est. Qui enim factum esse dixeris, ut scholia de locis O 598, C 100, T 182 (de his enim quaerunt Ζητ. ιθ' — κα') agentia, neque ambitu neque doctrina praestantia, ex aliorum scholiorum numero selecta ita transcriberentur, ut, quamvis nullum eorum ad reliqua duo recurreret, de rebus in iis ageretur non solum vinculo quodam inter se conexas sed etiam ex uno eodemque quasi capite (v. ἀρή) pendentibus? Quod verendum vix est ne quis consilio aut apta eligendi peritiae librarii cuiusquam tribuat; casui vero alicui felicissimo adscribere ridiculum foret. Facillime contra res explicatur, dum modo quaestiunculas illas pro partibus habeamus male decurtatis disceptationis a Porphyrio de v. ἀρή

1) Vereor tamen, ne novae solutioni, quam quaestiuncula p. 128, 1–6 edita affert, nimium tribuerim.

notionibus institutae, quas is qui codicem Vaticanum exaravit parum apte in tria capita dispescuerit, ut etiam ζητ. ιά' ab ιβ', ιγ' ab ιδ' male eum segregasse constat. Quod si verum est — neque video quid contra dici queat —, per se patet etiam de ζητ. κβ', κγ', κδ' origine similiter esse iudicandum. Fieri igitur potuisse concedendum est, ut ii qui Quaestiones transcribentes nonnulla in formam redegerint breviorum e suo ingenio aut ex aliorum grammaticorum penu etiam addiderint nonnulla — id quod in amplioribus quaestionibus, velut ιε' et ιζ', nonnumquam patet — vel Porphyrii verba nonnumquam immutaverint.

Haec igitur, quae a Valckenaerii aliorumque ratione quaestiones Vaticanas ἀποσπασμένα esse volentium ex opere aliquo Porphyriano multo ampliore, ut casus aut consilium grammatici cuiusdam tulisset, temere delibata quam maxime discrepare, vix operae pretium est monere, cum concedamus, nihil inde efficitur quod auctoritatem libelli Vaticani imminuat.

Quod cum ita sit, apparet — ut iam ad alteram rem, propter quam codicis Vaticani summum esse diximus momentum, transeamus — etiam philosophi cognomini, quod Porphyrio auctori in eo codice adiectum est, fidem vix posse denegari. Accedit, quod praefatio, de cuius auctoritate dubitandum non esse vidimus, Anatolio, quem Porphyrii illius amicum fuisse constat, inscripta est; quem Anatolium ab aliis quibusdam cognominibus optime G. Wolff, Porph. de phil. ex orac. haur., p. 18, distinxit.

At ex ipsa illa epistula ad Anatolium perscripta idem Wolffius rem quandam effecit, quae, si quidem vera est, aut difficultatem creet necesse est temporum librorum quos de Homero scripsit Porphyrius constituendorum¹⁾ aut suspitiones, quas contra illam homines doctos protulisse diximus, corroboret. Etenim si recte Wolffius (Porph. de phil. ex orac. haur., p. 19) statuit, primo quo Porphyrius Romae habitaret anno (263 p. Chr. n.) libellum Anatolio dicatum esse, reliqui Quaestionum Homericarum libri iis annis tribuendi sunt, quibus auspice et duce Plotino vel post eius decessum suo Marte sectae Platonicae arcanis quam maxime studebat, cuius rei, ut alias difficultates omittam, in reliquiis eorum librorum vix ullum vestigium adest.

Sed erravit Wolffius et cum Anatolium, quae etiam Ueberwegii,

1) Wolffius quidem, cui cod. Vaticanum primum tantum Quaestionum librum continere non innotuerat, τὰς μείζους πραγματείας, quas se prolaturum Porphyrius in praefatione pollicetur, ad scripta eius de rebus Homericis philosophica retulit; quae autem praeter Quaestionum fragmenta eiusdem in scholiis Homericis leguntur maximam partem e commentario, de quo v. Cap. II init., repetivit, quem antea et Athenis quidem scripserit.

hist. phil. I, p. 272⁴, fuit sententia¹), pro discipulo Porphyrii esse habendum posuit et — ut largiamur hanc alteri cum altero intercessisse condicionem — cum Athenis, ubi antequam Romam migravit plurimum temporis Porphyrius degisse videtur, ab hoc institutum fuisse negavit. Primum enim quae apud Eunarium (vit. Iambl. init.) de Iamblichio leguntur: οὗτος Ἀνατολίῳ τῶν κατὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερομένων συγγερόμενος πολὺ γε ἐπέδωκε καὶ εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἤκμασεν <ἤλασεν coni. Hercher, Herm. I, p. 366>, εἶτα μετ' Ἀνατόλιον Πορφυρίῳ προσθεὶς ἑαυτὸν οὐκ ἔστιν ὅτι καὶ Πορφυρίου <Πορφυρίῳ codd.; corr. Wytt.> διήνεγκεν, πλὴν ὅσον κατὰ τὴν συνθήκην καὶ δύναμιν τοῦ λόγου, tantum abest ut discipulum vel discipulum certe aetate minorem Anatolium Porphyrii prodant, ut aequales eos fuisse demonstrent. Neque enim causa adesse videtur, cur ab hac lectione, quae, quantum e Boissonadei edit. pr. (p. 11 c. not.) et Wytttenbachii commentario effici potest, codicum est, recedatur²) et cum Boisson. ibid. τῶν κατὰ Π. τὰ δεύτερα φερομένων scribatur; sed etiam si concedamus, cum Valckenaerio, ad Herodot., p. 727, et Wytttenbachio τῷ μετὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερομένων legendum esse, quam lectionem Boissonade in edit. altera (subiuncta Philostrat. et Callistr. oper. ed. Westermann, Paris. Didot 1849), p. 457, 52, amplexus est, nihil eo ducit, ut μετὰ Π. illud de temporibus Porphyrio inferioribus accipiamus, rectissimeque in edit. Didotiana vertitur: *cum Anatolio, qui a Porphyrio secundum locum obtinuit, consuetudinem aluit*. Sed nova etiam ratione, ita ut temporum discrimen in iis inesset (τῶν μετὰ Π. τὰ δεύτερα φερομένων), verba constituens Wolffius nimium tribuisse videtur ei rei, quod in praefatione *magistri ad discipulum sermonem* (p. 18) invenisse sibi visus erat. Iam concedendum quidem est, praefationis auctorem altero illo longe doctiorem rerumque grammaticarum peritiorem esse apparere atque ita agere, ut in συνουσίαις, ad quas eum revocat, praebentis potius quam accipientis partes sustinuisse videatur: sed ipsae illae πρὸς ἀλλήλους συνουσίαι multo aptius de disputationibus ab aequalibus eidem litterarum generi vacantibus — condiscipulum Anatolium Porphyrii fuisse apud Apollonium, qua in re erravit, Rud. Schmidt, de Ps.-Plut. vit. Homer., p. 16, voluit —, quam de scholis a magistro discipulorum in usum habitis dicuntur. Dignus est qui conferatur ipse Porphyrius ap. Proclum ad Plat. Remp. IV, p. 415 ed. Basil., Μηδίου πρὸς Λογγίνον συνουσίαν τινὰ περὶ τῶν μορίων τῆς ψυχῆς referens, quae quin pro disputatione habenda sit nemo dubitabit.

1) Cautius Zeller, hist. phil. ant., V, 2, p. 611, inter Porphyrii discipulos natu maiores retulit.

2) Sensu accipio partitivo: 'Anatolio uni ex iis, qui Porphyrii temporibus secundum (in philosophia) locum obtinebant'.

Quod si vel maxime statuendum esset, Anatolium inter Porphyrii discipulos referendum esse, nihil sane egit Wolffius, cum, quia Iamblichum ab Anatolio Romae institutum esse pro explorato habuit (qua de re cautius Zeller, p. 613, 2, iudicavit), fieri potuisse negavit, ut hic Porphyrio Athenis iam operam dedisset, quoniam *'nimis argute excogitaretur Porphyrii instar Anatolium quoque Athenis Romam migrasse'*, itaque cum in ipsa Roma Porphyrium discipulum docuisse poneret, verba autem praefationis non senioris sed iunioris esse hominis optime intellexisset, difficultatem quae oriri videbatur ita amovebat, ut *'primo anno quo Porphyrius Romae habitaret Quaestiones scriptas esse'* iudicaret.

At haec quidem, praesertim qui cogitaverit, quid illis temporibus doctis hominibus fuerint Athenae, quid Roma, ratione carere neque, si modo caute et circumspecte agere velimus, quicquam constare fatebitur, nisi iuvenem Porphyrium Anatolio aequali suo studiorum in poeta collocatorum consorti primum Quaestionum Homericarum librum dedicavisse. Cuius libri si tempus, quo ortus sit, quaeres, ante trigesimum Porphyrii aetatis annum (s. 263 p. Chr. n.), quo anno Romam profectus Plotino se dedit, atque tanto spatio ante scriptum esse concedes, ut etiam reliqui eius operis libri, quorum reliquiae in scholiis latent, ante eum quem dixi annum absolventur; eo igitur tempore compositi sunt, quo ad Longinum Porphyrium se applicuisse satis constat. Ex huius autem aetatis studiorum ratione, in quibus post ea, quae Iul. Wollenberg, de Porph. stud. philol., (diss.) Berol. 1854, p. 10 sqq., optime attulit, morari nolo, facillime apparet, mirandum non esse, quod a mystica poetae interpretandi ratione, qua adhibitis Neo-Platonicorum allegoriis in libello de Antro Nympharum et fragmentis quibusdam a Stobaeo servatis eum usum videmus, quaestiones Homericæ quam alienissimæ sint.

Tantum igitur abest, ut hac discrepantia auctoritas codicis Vaticani philosopho Porphyrio Quaest. Hom. tribuentis infringatur, ut contra corroboretur. Quid, quod, ut somniis interpretationis, quibus postera aetate ille indulsit, libellus caret, ita haud paucis locis hominem prodit res ad philosophiam pertinentes non negligentem, quippe qui secundum Eunapium (vit. Porph. p. 8 Boiss. ed. pr.) τὸ φιλοσοφίας fuerit πᾶν εἶδος ἐκματτόμενον.¹⁾ Philosophos etiam affert generatim ζἠτ. θ', Pythagoram κς', Sextum κη', M. Aurelii sine dubio praeceptorem, Plutarchi Chaeronensis nepotem (Dio LXXI, 1; Philostr. vit. soph. II, 1, 21; Iul. Capitol., Anton. philos. 3, 2), Platonem θ' et

1) Neque illud neglegendum est, ζἠτ. κε' extr. artem rhetoricam spectare, cui apud eundem Longinum eum studuisse Eunap. l. c. affert.

ιέ'; quem nonnullis praeterea locis (γ', ιέ', κή', ubi v. quae attulimus), ut etiam Aristotelem (θ', ιέ', ubi vid.), non nominatum respicit. Quid, quod neque postera aetate, cum doctrinae Plotinianae arcanis se dederat, a veterum scriptorum crisi secundum artis grammaticae praecepta sobrie agenda abhorrebat; id quod clarissima in luce ponit commentarius in Platonis Timaeum compositus, cuius haud sperendam notitiam Proclo debemus. Attulit inde nonnulla huc pertinentia Adolphus Schaeffers in dissertatione (Bonn. 1868) de Porphyrii in Platonis Timaeum dialogum commentario; sed praestat ipsum locos gravissimos indicasse. Grammaticae igitur contra Longinum locum Platonis p. 21 D explicavit (Procl. p. 29 C), p. 28 B quo modo αεί, p. 31 A quo modo πότερον accipienda essent quaesivit (Procl. p. 83 C; 133 C), p. 27 C ἢ γέγονεν ἢ καὶ ἀγενές ἐστιν, p. 37 A λέγει neque cum Amelio λήγει legendum esse (Procl. p. 67 D; p. 233 A B) docuit, ad p. 34 C de adiectivorum πρεσβυτέραν et προτέραν relatione disputavit (Procl. p. 175 C), ita ut haud iniuria Proclus existimandus sit iudicasse de condicione quae dialogo Platonico cum prooemio intercederet Porphyrium μερικώτερον, Iamblichum ἐποπτικώτερον egisse (p. 63 B). Neque denique neglegendum est, iam tum, cum Ζητήματα Ὀμηρικά scriberet Porphyrius, e versu Homérico A 104 similem concludendo eum effecisse rem atque postea in commentario illo Platonico, si quidem in quaestione Vaticana ιέ' (p. 306) de ira οὐ μόνον δέ, inquit, αὐτὴν ἔφεσιν καὶ ἔπαρσιν ἀποδεδώκασιν, ἀλλὰ καὶ ζέσιν· διὸ καπνῷ τε ἀπεικάζει τὴν ἔπαρσιν καὶ τοῦ ὀργισθέντος τοὺς ὀφθαλμοὺς πυρὶ εἰοικέναι φησίν, ad Timaei autem locum p. 22 D (Procl. p. 36 C): ἐπὶ τὰς ψυχὰς ἀπὸ τῶν φαινομένων μετάγει τοὺς λόγους, καὶ φησιν ὅτι ἄρα καὶ ἐν ταύταις ποτὲ μὲν ὑπερζει τὸ θυμοειδές, καὶ ἡ ἐκπύρωσις αὐτῆ φθορά ἐστι τῶν ἐν ἡμῖν ἀνθρώπων· ὅσσοι δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἰκτικὴν κτλ.¹⁾

Quae cum ita sint, profecto neque de Quaestionum Vaticanarum neque de praefationis earum neque de tituli huic praemissi auctoritate dubitare licet, ita ut non solum ad philosophum referendae sed

1) Conferenda etiam sunt quae in Ζητ. λ' (edit. Π 174) de Nili fontibus leguntur: θαυμασίειν ἂν τις τοὺς τὸν ποταμὸν οἰθθέντας, δὴ Ὀμηρος Αἴγυπτον ποταμὸν κέκληκε, διπετὴ εἰρησθαι διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς (κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους) ἐν οὐρανῷ καὶ οὐρανόθεν ρεῖν κτλ. Ita enim si distinxerimus, ut ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς et maxime prematur et unum ad Aegyptios referatur, ἐν οὐρανῷ autem κτλ. ex aliorum sententia additum sit, non solum quidnam falsi huic sententiae Porphyrius tribuat melius perspicietur — ipse quidem fluvios omnes imbribus, i. e. e caelo, sed non ἀφανῶς, ortos διπετεῖς esse vult —, sed etiam consensus cum Aegyptiorum sententia, quam ipse ap. Procl. p. 37 A affert, Nilum latentes quidem habere fontes, sed e terra (κάτωθεν) ἀναβλυστάνειν, orietur. Sed huic rei, quippe de qua alii aliter iudicaturi sint, nimium tribuere nolim.

etiam pro certo fundamento habendae sint, quibus ad reliquorum earum librorum fragmenta per scholia Homericam dispersa indaganda utamur. Neque ullius momenti est, quod apud Suidam inter scripta Porphyrii Ζητήματα Ὀμηρικά non comparent¹⁾, nisi quis forte libros περι ἀγαμάτων, de oraculis, de Styge, de Antro Nympharum, commentarios Platonicos et Aristotelicos, alia ideo in suspensionem vocaverit, quod Suidas ea omiserit.

Caput secundum.

Liber Quaestionum Homericarum primus, quem cod. Vaticanus exhibet, utrum in fine decurtatus an integer ad nos pervenerit nec constat nec multum refert. Namque illuc quidem si vel maxime cum Gildersleeveo, p. 12, inclinabis, tantus in Homeri codicibus quaestionum aliorumque scholiorum numerus, quae, cum Porphyrio nominatim tribuantur, et rebus de quibus quaerunt et indole a Vaticanis differunt, tibi occurret, ut ex eodem illo primo libro, cuius partem tantum cod. Vaticanus servaverit, omnia petita esse tibi negandum sit. Itaque e reliquis eiusdem operis libris fluxisse videntur.

Sed cum fieri potuisse dixerit quispiam, ut ex aliis operibus, quae plurima Porphyrium scripsisse constat, derivata sint, primum quidem de eorum sententia dicatur necesse est, qui, ut supra (p. 341) commemoravi, non solum et Vaticanarum et aliarum Quaestionum sed etiam commentarii ab eodem Porphyrio conscripti reliquias in scholiis latere voluerunt, Holstenium dico, Lehrsium, Gust. Wolffium. Atque Holstenium quidem ut ita iudicaret commovit quod in praefatione Quaestionum ipsum Porphyrium tunc quidem οἷον προγύμνασμα τῶν εἰς τὸν ποιητὴν ἀγώνων se proposuisse, τὰς μείζους εἰς αὐτὸν πραγματείας ὑπερπιθέμενον εἰς καιρὸν σκέψεως τὸν προσήκοντα legerat, Eustathium autem ad B, p. 285, 28, Porphyrium ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὀμηρον citare vidit; Lehrsium rationes non protulit; Wolffium autem, qui ea quae in praefatione promittuntur ad scripta de rebus Homericis philosophica retulit, mireris sane praeter

1) Ζητήματα Ὀμηρικά non fuisse partem septem librorum συμμικτων Ζητημάτων, quae Suidas affert, sed haec quidem de rebus philosophicis egisse recte Gildersleeve, p. 6, 5, perspexit. Quod omittere nolo, quoniam ipse olim (Progr. Ioann. Hamburg. 1872, p. 1, 1) de ea re erravi. Locis, ubi σύμμικτα commemorantur, a Gildersleeveo indicatis (Procl. ad Plat. Remp. IV, p. 415 ed. Basil.; id. ad Euclid. Elem., prol. II, p. 56, 23 Frdl.) tertius accedit Nemesii περι φύσεως ἀνθρώπου cap. 3, p. 60 ed. Plantin.: ὁ Πορφύριος ἐν τῷ δευτέρῳ λόγῳ τῶν συμμικτων Ζητημάτων γράφει κατὰ λέξιν οὕτως· οὐκ ἀπογνωστῶν οὖν ἐνδέχεσθαι τινα οὐσίαν παραληφθῆναι εἰς συμπλήρωσιν ἐτέρας οὐσίας κτλ.

Ζητήματα etiam commentarium, quem quidem ante illa Porphyrius scripserit (p. 19), constituisse, nisi iis, quae schol. Vict. O 333 affert: Πορφύριος ἐν τῷ καταλόγῳ, eo inductum esse dixeris.

Sed Eustathiana illa ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον¹⁾ et Victoriana ἐν τῷ καταλόγῳ ad librum περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων neque ad commentarium referenda esse constat (v. Herm. XIV, p. 243); locum autem praefationis utcunq̄ue interpretabere — neque enim pro certo existimo dici posse, utrum alios Quaestionum libros non una orationis difficultate (v. praef.: ταυτὶ, ἐν οἷς ἀγνοεῖται μὲν πολλὰ τῶν κατὰ τὴν φράσιν), sed gravioribus rebus solvendis occupatos, an philosophicam quandam poetae explanandi rationem Porphyrius innuat —, nulla certe causa adest, cur ad commentarium referas. Parum enim scholiorum Porphyrianorum rationem cum scholiis e commentario aliquo sive transcriptis sive excerptis congruere, optime Gildersleeve, p. 7. 8, docuit; quibus id unum addo, quod plurima id genus scholia quaestionum forma careant e ratione excerptendi explicari (v. e. c. I 383, ad p. 137, 27 sqq.).

Sed adsunt loci veterum scriptorum qui in eam quam dixi sententiam detorqueri possint, quos, quamquam neque Wolffius neque quos ille secutus est attulerunt, silentio praeterire non debemus. Macrobius quidem omitto, cuius verba (in Somn. Scip. I, 3, 17): *si quis forte quaerere velit, cur porta ex ebore, instructur auctore Porphyrio, qui in commentariis suis haec in eundem locum dicit ab Homero sub eadem divisione descriptum*, neminem nisi obiter agentem decipere possunt recteque a Rud. Schmidtio, de Plut. Vit. Homer. Porphyrio vindicanda, p. 19, et Gildersleeveo, p. 6, 4, de libro περὶ τῆς Ὀμήρου φιλοσοφίας intellecta esse videntur. Gravior esse videtur Servii (ad Verg. Aen. V, 735) locus, qui in Thilonis et Hageni editione ita constitutus est: . . . *secundum philosophos Elysium est insulae fortunatae, quas ait Sallustius inclitas esse Homeri carminibus, quarum descriptionem Porphyrius²⁾ commentator dicit esse sublatam, secundum theologos circa lunarem circum, ubi iam aer purior est: unde ait ipse Vergilius* (VI, 641 sqq.) . . . Alter locus in Michaelis Pselli allegoriis Homericis est, quas e cod. Paris. 1182 edidit C. N. Sathas, commentaires Byzantins sur Ménandre, Homère etc. (Extrait de l'Annuaire de l'Association pour l'encouragement des ét. gr. en France), Paris. 1876, ubi in quaestione τί ἐστὶ τὸ Πανδάρου τόξον; haec leguntur (p. 21): Πορφυρίῳ δὲ ἐν τοῖς εἰς

1) Nihil fere ex his verbis concludi posse optime ea verba docent quae Herm. I. c. ex Eust. A, p. 40, 11 attuli: ἐν τοῖς Ἡρακλείτου εἰς τὸν Ὅμηρον.

2) Pii nomen, cui in Praef., p. IX, nonnihil tribueram, e Porphyrii per errorem natum esse, nunc e codicibus NH, qui Prius exhibent, constat.

τὸν Ὅμηρον ἐξηγητικοῖς Φοῖβός ἐστιν ὁ τοξότης, οἷον φαόβιος τις ὢν, ὅπερ ἐστὶ λαμπρότοξος.

Sed ecce contra hunc quidem Ioannes Tzetzes exoritur, homo aetate eius paullo inferior (v. G. Hart, de Tzetzarum nomine, vitis, scriptis, in Fleckeisen. Annal. Suppl. vol. XII, p. 14), clarissime docens, multo latius quam superioribus temporibus, quibus et ipsis inter ἐξηγεῖσθαι et ὑπομνηματίζειν distingui potest, v. ἐξήγησις notionem tum patuisse. In praefatione enim exegesi Iliadis, quam ipse conscripsit, praemissa (p. 746 ed. Bachm.) neminem uno libro τὴν πᾶσαν ἐξήγησιν Ὅμηρου comprehendisse queritur, sed partes tantum eius aggressos esse, ut Aristarchum λέξεις τε καὶ ἱστορίας, alios, ut Porphyrium, τὴν τῶν ἀπόρων λύσιν, alios, ut Heraclitum, allegoriam; καὶ ἕτεροι δὲ πλείστοι, pergit, ὡς περ καὶ Ποσειδώνιος ὁ Ἀπολλωνιάτης τῆς Ὅμηρικῆς ἐπεμελήθησαν ἐξηγήσεως καὶ σχεδὸν οἱ πάντες σοφοὶ κτλ. Simul autem apparet, Tzetzae quidem de commentario Porphyrii nihil innotuisse. Quae cum ita sint, nihil profecto Psellus dixit, nisi Porphyrium in aliquo eorum quibus res Homericas tetigisset librorum, quos scriptis eiusdem placita scholae Platonicae docentibus opposuit!), de Phoebi nomine egisse; qui liber qualis fuerit quaerere supervacaneum est.²⁾

Contra Servii verba Porphyrium commentatorem, carminibus Homeri modo commemoratis, excitantia clamare videntur, ut eorum carminum commentatorem a Servio eum vocari statuamus. Antiquissimo igitur et locupletissimo teste iis, si qui praeter Ζητήματα commentarium in Homerum a Porphyrio scriptum esse dicent, uti licebit. Verum tamen habet illa interpretatio gravissimas dubitationes. Primum enim non potest non animum advertere, quod quae ultimo loco ut theologorum sententia a Servio affertur, vel ipsius Porphyrii est vel ab eo affertur certe loco Stobaei, ecl. I, 41; 61³⁾, fausta fortuna servato, quod fragmentum a commentario quam maxime abest, sed simillimum est iis quae e libro περὶ Κυγός idem Stobaeus Porphyriana servavit, quae pro partibus habenda esse dicas libri περὶ τῆς Ὅμηρου φιλοσοφίας. Quae cum ita sint, memoriam Porphyrii

1) Psell. l. c. p. 30: ἀλλὰ καὶ Πορφύριος πολλαχοῦ χρῆται τῇ τοιαύτῃ προσηγορίᾳ, p. 31: φησὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐν οἷς τὰς τῶν νοητῶν ἀφορμάς ὑποτίθεται.

2) Schol. *B (f. 2^b) ad A 43: Φοῖβος οἰνεὶ ὁ φαόβιος, τουτέστιν ὁ λαμπρόν βιὸν ἔχων, ἤγουν τόξον, ὅθεν καὶ φοιβάζω τὸ λαμπρύνω. ἢ ἀπὸ Φοῖβης μαμμανυμικόν, ὡς καὶ Ἡσιόδος, cave e Porphyrio repetas: ex Etym. M. v. Φοῖβος Ἀπόλλων et φοιβάζω petita sunt (cf. etiam Lehrs, Herod. script. tr., app. p. 458).

3) Πάλιν αἰνιττόμενος ὅτι ταῖς τῶν εὐσεβῶς βεβιωκότων ψυχαῖς μετὰ τὴν τελευτὴν οικειὸς ἐστὶ τόπος ὁ περὶ τὴν κελήνην ὑπεδήλωσεν εἰπὼν· ἀλλὰ σ' ἐς ἡλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι Ξανθὸς Παδάμανθος, ἡλύσιον μὲν πεδίον εἰκότως προσειπὼν τὴν τῆς κελήνης ἐπιφάνειαν κτλ.

commentatoris ex ea h. v. notione repetere praestat, quae usque ad Servii aetatem altera illa nobisque usitatio vulgatio, ne dicam unica, videtur fuisse, ut scilicet idem fere sit quod *scriptor*. Exempla obvia sunt quam plurima apud Tertullianum¹⁾; quem ne quis temere ita locutum esse existimet, meminerit, v. *commentum*, quod posterioribus temporibus idem significare constet quod nostrum *Commentar*²⁾, antea latiore usurpatum fuisse sensu, velut Nonium Marcellum Nigidii Figuli commentarios grammaticos semper fere commenta, ut eundem ipsum Nigidium commentatorem dicere grammaticum (v. M. Hertz, de P. Nig. Fig. studiis atque oper., p. 9). Videtur igitur Porphyrius commentator loco Serviano nihil dicere nisi: Porphyrius qui de Elysio commentatus est s. scripsit. Quae verborum interpretatio alia etiam ratione probabilis fit. Etenim mirum sane videtur, Porphyrium, hominem in Homeri carminibus versatissimum, descriptionem insularum fortunatarum in Homero dixisse inesse, cum apud Hesiodum primum occurrat. Iam cum accedat, *sublatam* illud (de quo vid. Otto Jahn, Phil. XXVI, p. 15) aliter vix posse intellegi nisi ita, ut cum editoribus novissimis *de Orpheo* vel sim. excidisse dicas, vide an paullo supra lacuna constituenda locumque ita scribendo aliquid lucreris: *quas ait Sallustius inclitas esse Homeri carminibus, quarum descriptionem [primum Hesiodum habere ignoravit]. Porphyrius commentator dicit esse sublatum secundum theologos circa lunarem circulum*, ita ut commentator dicatur qui de Elysio scripsit.

Sed de hac coniectura utcunque statures, tantum constare fatebere, Servii locum idoneum non esse, propter quem commentarium in Homeri carmina Porphyrio tribuamus. Quod autem Ioannes Tortellius Aretinus in praefatione tractatus de orthographia Nicolao V P. M. inscripta (usus sum edit. Veneta 1504) affert: *Porphyrius etiam eximius philosophus in Homerum commentaria edidit, quae usque in haec tempora durant, et in quibus non solum altissimum poetae sensum et vocabula quaequae explanat, sed et minutissimas grammaticae quaestiones absolvit* (fol. 2, col. 4), omni fide caret. Etenim cum gravissimam suspensionem moveant necesse sit quae idem fol. 3, 1 iactat: *Repperi tamen Herodiani fragmenta quaedam de orthographia et eiusdem libros integros quattuor de con-*

1) E. c. adv. Valentin. c. 34: Fenestella annalium commentator, de carne Christi c. 22: Matthaesus fidelissimus evangelii commentator (cf. de resurr. carn. 33), de anim. 46: quanti autem commentatores et affirmatores in hanc rem? Artemon, Antiphon etc.

2) E. c. Commentum Sedulii in Eutyche Artem, Pompeii commentum Artis Donati; apud Priscian. XV, 1, 2: Donatus in commento Aeneidos, ibid. VI, 8, 44: Servius in commento Virgillii.

structione; ex glosulis etiam Aristarchi super Homerum et Hesiodum, quin et ex Porphyrio super Homerum plura annotavimus, de quibus, quantum ad Herodiana attinet, rectissime iudicavit Lentz, praef. p. C, tum res conficitur collatis iis ipsis rebus quas Porphyrio aut Aristarcho se debere profitetur. Omnia futilissima sunt, ut iure mireris, Osanno, An. Rom., p. 106, de Aristarcheis illis aliquid dubitationis resedisse; paucissima enim exempla quid rei sit demonstrabunt: velut quae v. Halizones (f. 84, 3: . . . *populi sunt Paphlagonum; sic quoque dicti teste Aristarcho super V iliados librum, quia undique a mari circumdatur* [sic]: hoc est ab ὑποζωται quod est circumdari, ἀλι mari) et v. Schoenos (f. 150, 1: . . . *quo nomine dicta fuit civitas una boetiarum* [sic]. de qua meminit Homerus in I iliados. Et sic quoque teste Aristarcho cognominata a Schoeno patre Atlantis), ut alios locos taedii plenissimos¹⁾ omittam, leguntur, verbo paene tenus cum iis congruunt, quae scholia Venet. B ad E 39 (Ἀλιζώνων τῶν Παφλαγόνων, διὰ τὸ ὑπεζῶσθαι τῇ ἀλί . . .) et B 497 (Χχοῖνον ἀπὸ Χχοινέως τοῦ πατρὸς Ἀταλάντης) habent, in quibus qui vel tantulum doctrinae Aristarcheae inesse existimaret, omnibus risui esset. Neque aliter in iis quae pro Porphyrianis Tortellius venditavit res se habet. An vero plus fidei quam illis quae modo attuli tribues iis quae v. Boebeis (f. 47, 4: . . . *fuit teste Porphyrio in secundum iliados Homeri palus thessaliae*), v. Brysea (f. 48, 4: . . . *civitas fuit laconiae: ut dixit Porphyrius in secundum iliados Homeri librum*), v. Mycenae (f. 110, 2: . . . *sic quoque cognominata teste Porphyrio in secundum iliadis Homeri librum a Micena nymp̄ha laconica . . .*), v. Mygdonus (f. 110, 3: . . . *fuit frater Otrei, ac teste Porphyrio super tertium iliados Homeri librum ambo fratres Hecubae, uxoris regis Priami, et Cissei filii . . .*) leguntur? Praesertim cum e Didymi quae vocantur scholiis ita translata sint, ut verbum paene verbo respondeat.²⁾ Iam vero cum quae Tortellius v. lebes (f. 101, 2) affert: *cum e absque aliqua diphthongo scribitur: et est teste Porphyrio super nonum iliados Homeri librum vas aeneum, in quo res bulliunt*, memoriam revocent eorum, quae schol. *BL (in hoc quidem cod. adscripto Porphyrii nomine) habet, si quidem in hoc scholio quid sit ἄπυρος λέβης quaeritur, eo adduci-

1) Cf. ibid. f. 48, 2 (bos); 96, 2 (iambus); 86, 3 (Hellin, coll. schol. Q κ 2); 108, 1 (Melanthia, coll. schol. l. c.); 130, 1 (Pyrrha, cf. ibid.); 21, 1 (Abantes, coll. schol. min. B 536); 39, 4 (Arethusa, coll. schol. B HQ v 408); 123, 3 (Pelasi, coll. schol. min. B 681) et similia.

2) Schol. min. B 712: Βοιβη[ί]ς λίμνη ἐν Θεσσαλίᾳ, id. B 583: Βρυσεια[ί] πόλις τῆς Λακωνικῆς (cf. etiam Eust. p. 295, 11), id. B 569 Μυκίνας πόλιν Ἄργους, ἥς ἐβασίλευεν Ἀγαμέμνων, ἀπὸ Μυκίτης νύμφης Λακωνικῆς (cf. Eust. p. 288, 44), id. Γ 186 λαοὺς Ὀτρῆος] Ὀτρεὺς καὶ Μύγδων παραδίδονται ἡμῖν παῖδες Δείμαντος ἀδελφοὶ τῆς Ἐκάβης βασιλεῖς Φρυγίας.

mur, ut Tortellio codicem Iliadis praesto fuisse statuamus, in quo inter alia scholia minoris momenti etiam Aristarchea (vel ex Aristonico vel e Didymo petita) et Porphyriana scripta fuerint, itaque factum esse, ut sive errore inductus sive quo observatis suis nominum illorum splendore saepius fidem conciliaret, scholia nonnulla vel invito codice iis tribuerit. *Commentarios* certe Porphyrii unquam fuisse non magis inde probatur quam *glosulas* Aristarchi. Sequitur etiam ne ad Paralipomenorum quidem fragmenta augenda — id quod e Maur. Schmidtii, Phil. XI, p. 775, 8, verbis quis concluderit — Tortellianis uti licere.

Iam vero cum Porphyrii praeter operis περί τῶν παραλελειμμένων ὀνομάτων fragmenta, quae et ipsa paucissima sunt¹⁾, e reliquis libris, quod quidem pro certo haberi possit, duo, ad summum tria, scholia in Homeri codicibus excerpta adsint²⁾, e Quaestionum autem libro primo quam plurima eo fluxerint, facere non possumus quin statuamus, quaecumque praeterea scholia Πορφυρίου illud vel similia prae se ferant — nisi certae causae adsint contrarium probantes — e reliquis eius operis libris derivata esse. Ergo ante omnia, quae nam nomini illi plurimis scholiis adscripto fides haberi possit, quaerendum est, quod eo minus omitti debet, quod codex antiquissimus, qui idem quaestiones Vaticanas prope omnes et aliarum quaestionum longe maximum numerum habet, Venetus 453,

1) V. Herm. XIV, p. 241. 47. 49, quibus addendum schol. ι 197: γυνή Μάρνος Οιδέρκη, ὡς Πορφυρίος.

2) E libro de Antro Nympharum unum schol. B v 103 fluxit, e libro περί ἀγαμάτων (vel ex Eusebio, qui P. E. III, 9 ea attulit) schol. *B A 175. Contra schol. A 340 et Γ 103 dubitari potest an Gust. Wolffius, p. 120 et p. 20, non recte ex opere περί τῆς ἕξ Ὁμήρου ὠφελείας τῶν βασιλέων et e libro περί τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφίας repetiverit. Hoc enim scholium, cui neque Porphyrii nomen in ullo codice adiectum est, etsi similitudinem quandam cum fragmento ab Euseb. P. E. IV, 7, 30 servato habet, tamen non ita comparatum est, ut inde derivatum esse dicatur, alterum autem, quod Porphyrii esse cod. Leidensis auctoritate constat, quamquam haud inepte e libro περί τῆς ἕξ Ὁμ. ὠφελείας τῶν βασιλέων pendere dicitur, tamen idem non potest memoriam non revocare scholiorum id agentium ut demonstrent, Homerum auctorem quasi exstitisse philosophis, cui placita sua deberent (v. infr. cap. III, 2. 3); quae scholia partim certe e Porphyrii Quaestionibus fluxisse Ζητ. ιε' docet, cuius initium dignum est, quod cum schol. A 340 comparetur. Sed de hoc loco ut dubitari posse concedam, utque Gildersleeveo, p. 19, largiar, schol. *B B 156. 820 e libro περί ἀγαμάτων posse esse derivata, ita causas adesse, cur etiam liber περί θεῶν ὀνομάτων (Suid.) cum eodem Gildersleeveo, p. 20, in scholia transiisse dicatur, nego; neque video, cur schol. Θ 1, quod Porphyrii esse constat, hinc potius quam e Quaestionibus fluxisse credamus. De schol. A 104, quod R. Schmidt ad γραμματικὰς ἀπορίας retulit, infra (cap. IV) agendi locus erit; e fragmentis a Stobaeo servatis nullum inter scholia recurrit.

uni tantum quaestioni, sed quae in prima statim pagina legatur, nomen illud, id quod videtur certe, praefixum habet¹⁾.

Quinque igitur codices sunt, qui scholiorum quae continent magno numero Πορφύριου vel similia praemittunt²⁾ — ea enim, quae verbis velut ὁ Πορφύριός φησιν usa de rebus quas ille attulerit referunt tantum, omitto — Scorialensis Ω, I, 12, Harleianus 5693, Leidensis Vossianus 64, Mosquensis S. Synod. 75, Etonensis. E quibus quae per Tychsenum (Bibl. d. alt. Litt. u. Kunst, VI, Gotting. 1789, p. 135), cuius verba repetivit Miller, catalogue des Manuscrits Grecs de la bibliothèque de l'Escurial, p. 462, de Scorialensi, per Dindorfium (Phil. XVIII, p. 341 sqq. et Schol. Iliad. vol. III, p. VII not.; XI; vol. IV, p. 409 sqq., et compluribus notarum locis) de eodem et de Harleiano, per C. F. Matthaeium (Syntipfab., p. XIII; p. 81 sqq.) de Mosquensi, per Noehdenum (de Porphyrii scholiis in Homer., diss. Gott. 1797, p. 1. 2; 30 sqq.) de Etonensi innotuerunt, adeo et inter se et cum iis quae Leidensem, quem ipse contuli, habere constat congruunt, ut, cum pro eiusdem archetypi apographis habendi sint, in omnibus conferendis frustra tempus tereretur. Ne vero quis ei rei, quod Leidensis codex, quem unum ex iis quos attulimus nobis inspicere licuit, quattuor fere saeculis Scorialensi recentior³⁾ esse videtur, nimium tribuat, testemque hunc in Porphyrianis multo illo sine dubio graviolem neglectum esse queratur, statim id quod postea apparebit monemus: esse Leidensis eiusque similibus codicum in ea potissimum re positum momentum, quod quantum Quaestionum cuiusque generis Porphyrianarum praeter Vaticanas numerus in scholiis adsit ex iis intellegatur, qua re nisos etiam plurimas quaestiones illis quidem simillimas, quibus Porphyrii nomen non additum sit, ad eundem auctorem licere referre; tales autem quaestiones nemini adscriptas, cum in omnibus paene codicibus adsint, longe gravissimas et doctissimas in codice Veneto 453

1) Visus mihi certe sum initio quaestioni in summo margine f. 1^a (ad A 3) ab altera manu scriptae ΠΟΡΦ.... legere; Dindorfii errorem, qui locis nonnullis ἀνορία quod codex exhibet pro eodem nomine acceperit, in censura editionis eius, Ind. Phil. IX, p. 616, notavi.

2) Eadem qua hic processimus ratione etiam de v. Πορφύριου Odysseae scholiis adscripti auctoritate dubitandum non esse demonstrari potest. Quod singillatim persequi longum neque huius loci est.

3) Saeculo XI non inferiorem esse Scorialensem dixit Tychsen, p. 136, ad stipulante Millero; Harleianus in Catalogo MS^{orum} Harl. certe saeculo XV antiquior audit; Mosquensis scriptus est in charta laevigata sec. ut videtur XIV (id. Matthaei in accurata codd. Gr. MS. bibliothec. Mosquens. sanctissimae Synodi notitia, Lips. 1805, p. 62: sec. XV aut XIV exeunte scriptus); de Etonensis aetate, cui manus recentior Porphyriana addidit (Noehd. p. 30), non constat.

legi, hunc denique neque illos quos modo dixi codices in quaestionum praeter Vaticanas lectionibus constituendis plerumque ducem esse sequendum. Iam vero cum Scorialensis et Harleianus codices quaenam soli scholia, sive ambo sive alteruter, Porphyrio nominatim tribuant, e collectione a Dindorfio, Phil. XVIII, p. 341 sqq., publici iuris facta cum cod. Leidensi comparata efficiatur¹⁾ — nullum eorum deest huic codici, sed locis nonnullis nomen auctoris omisit, cum aliis sine dubio solus servaverit, illi abiecerint —, in hoc codice, quippe cuius copia tanta Bibliothecae Leidensis Praefecti comitate omnibus facillime pateret, instar omnium quam diligentissime conferendo acquiesci posse facile mihi persuasi; nisi quod ad librum Ω, cuius v. 17 desinit, Mosquensia scholia e Syntipae fabularum editione Matthaiana attuli. Neque tamen inutile duxi ad libros Γ et Δ Etonensis lectiones e Noehdeni libro conferre, simul quo perspicere-
tur, quam similes huius generis codices alter alteri sint.

Ad ipsum autem codicem Leidensem quae attinent quoniam in Praefatione, p. VIII, satis exposui, hic repetere supervacaneum est; neque tamen — id quod illic omisi — addere nolo²⁾, ad Peirescium, e cuius bibliotheca Vossius accepit, codicem ex oriente pervenisse (v. Gassend., Vit. Peiresc., Hag. Com. 1655, p. 167).

Huic igitur codici cum quaenam sit auctoritas quaeramus in scholiis quae Porphyrio nominatim tribuat, ab iis nobis proficiendum est, quae etiam in Vaticano cod. leguntur. Quaestionum igitur Vaticanarum maxima pars, ad versus quaeque suos relata aut integra aut in formam redacta brevior, in eo exstat, atque ita quidem ut plurimis adscriptum sit Πορφυρίου. Etenim si a ζητ. α', κγ', λδ' discesseris, quae quoniam de locis Odysseae agunt alterius carminis margini haud ita facile adscribi poterant, XXIX, quae restant, quaestionibus scholia Leidensia XV respondere reperies, quibus praeter tria, quae asterisco apposito notavi, Πορφυρίου adiectum sit. Respondet igitur

1) Ipsi illi collectioni cum codicum nomina Dindorfius non adiecerit, nunc quidem ex iis, quae in Praef. vol. III, p. X. XI attulit, sequitur, eum e codicibus Scorialensi, Leidensi, Harleiano ea petisse.

2) Alia, quae addere possum, minoris momenti sunt, velut praemissum esse libro A non solum argumentum huius libri, sed etiam Vitas Homeri, quae apud Barnesium IV et III numerentur, tractatum περί μέτρου ήρωικού, ante singulos libros non solum argumentum, sed etiam versum illum res iis expositas indicantem legi, praeter A, ubi versus desit; paucissima quaedam, quae nullius fere momenti sint, a recentiore manu scholiis esse addita; omnia praeter ultimi et trium primorum foliorum scholia lectu esse facillima; in his quidem, partibus marginum evulsis, nonnulla intercidisse; edidisse primum et secundum Iliadis librum sec. hunc codicem Wassenberghium, Franek. 1783.

Ζητήματι β'	scholium Leid. f. 177 ^a
γ'	137 ^a
δ'	479 ^a
ε'	180 ^b et 181 ^a
ι'	446 ^a
ιγ'	* 184 ^b
ις'	* 89 ^a
ιθ'	* 333 ^b
κ'	394 ^b
κα'	414 ^b
κδ'	412 ^a
κη'	228 ^b
λ'	376 ^b
λβ'	401 ^a ,

atque ita respondent, ut, etsi nonnulla discrepant et modo hic modo illic paullo uberiora sunt, ab utroque codice eandem servatam esse quaestionem negari nequeat.

Accedit quod idem codex scholia nonnulla habet et adscripto et omisso Porphyrii nomine, quae particulas tantum referunt quaestionum Vaticanarum longe illis uberiorum. Ita, ut h. l. schol. Γ 175, ubi in ipso scholio Porphyrius auctor citatur, omittam, pars ζητ. η' (inde a p. 288, 30) in schol. Leid. f. 439^a transiit, altera autem pars (inde a p. 291, 26) in novum scholium transformata est, cui praemissum Πορφυρίου. Item exiguae partes ζητ. ια' et ιβ' in scholia Leidensia transierunt: 1) p. 298, 17—20 in f. 131^b, 2) p. 300, 8 sqq. in f. 158^b, cui Πορφυρίου additum (ut priori scholio in Scorialensi ap. Dind. IV, p. 411, verbo tenus cum Leid. congruente). Dimidiam fere ζητ. κζ' partem Leid. f. 188^b, auctoris nomine adscripto, partem ζητ. κέ' idem f. 412^b, omisso eo, exhibet; prior pars ζητ. ιη' in eodem codice f. 133^b legitur, altera ibidem f. 155^b (eo quidem loco, de quo ea quaestionis parte agitur), utrique scholio Porphyrii nomen adiectum est.

Quae cum ita sint, cum in eodem codice Leidensi eiusque similibus plurimis locis quaestiones aut scholia occurrant, alia ampliora, breviora alia, eodem modo quo illa quae quaestionibus Vaticanis respondent Πορφυρίου adscripto insignia, nonne per se ipsum patet, quoniam codex Vaticanus primum operis Porphyriani librum servavit, e reliquis eiusdem libris ea fluxisse? Ut locis nonnullis errorem subesse posse, qua de re postea (Cap. IV) agendum erit, concedamus, in universum rem spectanti negari nequit, codicibus, quos illic fidem mereri libri Vaticani auctoritas probet, hic eandem fidem derogari non posse, praesertim cum haud multae quaestiones Vati-

canis tam similes sint, ut propter externam quandam verborum speciem eodem quo illas nomine ornatas esse dicas.

Neque aliae desunt causae, quibus nominis illius tot eorum quos dixi codicum scholiis praemissi auctoritas etiam corroboretur, quae causae cum in ipsorum scholiorum condicione tum in consensu, qui iis et cum aliorum codicum scholiis et cum Eustathio, vel potius cum iis quibus hic usus est codicibus¹⁾, intercedit, positae sunt. Velut schol. Θ 1 et A 340 recte in cod. Leid. Porphyrio tribui, ea re probatur, quod ea verba, quibus illud finitur: οὕτω πεπληρωῖσθαι θεῖων δυνάμεων Ὅμηρος ἤγειτο ἅπαντα, eadem fere in fragmento περι Στυγός a Stob. ecl. I, 41, 53 servato leguntur; quae autem in altero de Brachmanibus narrantur cum iis quae in libro de abstinentia, IV, 17 extr., afferuntur congruunt. Item quae in schol. Δ 434, quod Porphyrio Leid. et Eton. tribuunt, de ν. γάλα λευκόν dicuntur: ὅτι κτικὴν οὐκ ἐπιδέχεται, cum iis consentiunt quae ζητ. Vat. θ' habet: . . . ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ὃ ἐστὶν ἄσκιον καὶ διὰ τοῦτο λευκόν, quaeque ad N 824 in scholio, quod in Leid. Porphyrii est, leguntur: ψ ὁμοιον τὸ ἦ μάλα Ἰρος ἄϊρος, ἀπαγγέλλων ὅτε πού τις ἀνώγει, quamvis pessime tradita sint, non possunt non memoriam revocare eorum, quae in ζητ. ια' de Iri nomine explicando habemus: . . . πόθεν οὖν Ἰρος καλεῖται; οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγει. Fulciuntur denique inter se, quod ad Πορφυρίου illud attinet, scholia Leidensia Ξ 434, Ξ 304, A 195, O 189, quae omnia eum auctorem nuncupant, si quidem quae in primo eorum exstat solutio: καὶ γὰρ τὸ πάντες δύναται λέγειν ἀντὶ τοῦ πλείους, eadem etiam in reliquis occurrit. Idem in schol. Ξ 434 et Θ 1 cadit; quae enim in illo leguntur: καὶ ποταμὸς ὁμωνύμως λέγεται ὃ τε θεὸς καὶ τὸ ρεῦμα κτλ., iis respondent, quae altero loco inter alia ut eiusdem Porphyrii afferuntur (p. 113, 21; 114, 19).

Accedit, ut supra significavi, aliorum codicum auctoritas. Scholium quod Υ 259 sqq. edidimus recte a cod. Leid. Porphyrio tribui, ea re probatur, quod in codice B loco ab illo diverso (Φ 165) ea quae longissimo illo scholio continentur breviter ita indicantur: . . . μέγος ἦν ὁ χρυσός, ὡς Πορφυρίος. Idem de schol. Z 234 eo confirmatur, quod ad ea, quae p. 97, 1 edidimus, in codice Lips. ad alium quendam locum (I 377) recurritur: ἀλλαγῶ ἐπὶ τοῦ Γλαύκου ἀντὶ τοῦ ἐξαιρέτους τὰς τοῦ Γλαύκου φρένας ἐποίησεν, ὡς καὶ Πορ-

1) Qui quales fuerint capite IV quaeretur; inuisse in iis, vel in uno certe ex iis, etiam scholia e Paralipomenis petita, Herm. XIV, p. 243 sqq., docui. Usus praeterea est libro de Antro Nympharum (ν, p. 1734 extr., cf. ω, p. 1951, 47), unde etiam ea, quae ad Ψ 170 Porphyriana attulit, fluxerunt, et, qui vix huc pertinet, commentario in Categorias (Γ, p. 387). Sed quae e Quaestionibus Homericis hausit, facile ab his discerni possunt.

φυρίψ δοκέι. Neque omitti debet, quae in scholio Δ 434, quo de supra iam egimus, de verbis Ξάνθον τε ρέοντα (Z 172) leguntur, ab Eustathio (p. 634, 15) hoc ipso loco neque ad Δ 434 afferri, ita ut appareat, codice eum usum esse ab eo, unde Leid. fluxit, diverso: προσέθηκε δὲ νῦν τὸ ρέοντα κατὰ Πορφυρίον πρὸς διαστολήν Ξάνθου Λυκιακῆς πόλεως. Idem ex Eust. I, p. 740, 18, cum scholiis N 295 et Ψ 269 in cod. Leid. Porphyrio tributis comparato sequi statim videbimus.

Sed interpellat quispiam, detrahi nonnihil Leidensis reliquorumque id genus codicum in iis quae nominatim huic auctori vindicent auctoritati cum ea re, quod schol. Θ 3 et Π 459, quae ex Heracliti Allegoriis transcripta esse constet, Porphyrio Leid. tribuat, tum eo, quod res nonnullas eidem auctori assignent, quae cum iis, quae eundem statuisse aliunde acceperimus, pugnent. Legi enim in scholiis N 295 et Ψ 269 (quae hoc quidem loco edidimus), in Leid. codice nominatim ad Porphyrium relatis, haec de v. ἀτάλαντος explicando: ὁ ἐξηρημένος τοῦ μέτρου τοῦ κατὰ τὸ τάλαντον· ὁ δὲ ἐκ τῶν ἀνίσιων ἐκβεβηκώς ἴσος ἂν εἴη· ὁ γὰρ οὐκ ἄνισος οὗτος καὶ ἀτάλαντος, ὁ τὸ ἄνισον τῶν τάλαντων μὴ ἔχων, διὸ καὶ ἴσος, cum in ζητ. Vat. κζ' (edito Θ 233) multo verius et simplicius explicetur ὁ ἴσος καὶ μὴ τάλαντεύων. Item in schol. Z 15, in cod. Leid. Porphyrii nomine inscripto, versum ζ 305 aliter explicari atque versum ζ 52 ei simillimum in Z 273, quod, cum Leid. auctoris nomen non adiecerit, in Scorialensi certe codice aut Harleiano — quod e Phil. XVIII, p. 344, concluditur — ad eundem referatur. Esse denique non neglegendum¹⁾, quamquam et schol. Ε 137 (editum ζητ. 33) et schol. N 443 in cod. Leidensi idem auctoris prae se ferant nomen, ibi quidem verba κ 410 πᾶσαι ἅμα σπαίρουσιν afferri, cum secundum alterius scholii praeceptum esse debuerit σκαίρουσιν.

Sed, ut ab hac scholiorum discrepantia incipiamus, loci Z 15 et 273 optime quid rei sit demonstrant. Hic enim quorundam (οἱ δὲ, p. 102, 16) de v. ἐπί et aliis locis et in versu ζ 52 sententia indicatur, cum ad v. 15, ipsa illa interpretatione initio scholii refutata, suum de v. ζ 305 iudicium Porphyrius promat (cf. etiam quae ad p. 87, 13sq. notavimus). Atque in scholio ad Ψ 269 edito v. ἀτά-

1) In scholio Θ 70 (Dindorfio auctore sec. codices Porph. tribuendo) aliter atque in scholio, quod ad Ω 221 edidi (in Leid. Ψ 259 ad Porph. relato), de versu Θ 73 interpretando agi, consulto omitto. Neutri enim scholio, quippe in quo aut exciderint aut addita sint nonnulla, in omnibus rebus multum fidei tribui potest (v. praeter Roemer., Fleckeis. Ann. 1881, p. 6sq., quae ipse ad Ω 221 et in his Prolegg. cap. IV attuli). — De quaestionibus, quas codicibus non iubentibus Porphyrio tribuimus ab aliis quaestionibus in rebus nonnullis, quae et paucissimae neque graves sunt, dissentientibus hic agendi locus non est.

λαντος quae quidem perhibetur origo adeo cum Aristotelis de talenti magnitudine verbis cohaeret, ut, nisi ex iis ipsis petitam esse dicendum est, at accommodata quasi ad ea esse videatur, quibus usus Porphyrius viam quandam et rationem, qua etiam v. ἀτάλαντος explicari posset, indicaverit. Accedit quod scholia illa Porphyrii esse non unius codicis Leidensis, sed etiam Eustathii auctoritate constat, qui non solum ad Ψ, p. 1299, 53, miram illam v. ἀτάλαντος explicandi rationem, sed etiam — cui rei plus tribuendum esse supra (p. 361) vidimus — ad I, p. 740, 18, ipsa verba de talenti pretio variante, quae Aristotelis esse accepimus, Porphyrio tribuit: ἰctέον δέ οἱ ἀόριτον . . . τὸ τάλαντον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καθὰ καὶ Πορφύριος καὶ ἄλλοι ἀπέδειξαν. Denique ad versus κ 410 legendi rationem quod attinet, loco, dum de aliis rebus agitur, obiter allato vix quicquam tribuendum est, praesertim cum ne constet quidem, utrum ipse Porphyrius an aliquis eorum, qui scholia excerpserunt, e codice aliquo Iliadis σπάρουσιν forte exhibente eum versum integrum apposuerit.

Neque tamen, si vel maxime quae attuli ea qua dixi ratione inter se conciliari non possent, nimium iis tribuendum foret, quoniam ne principes quidem artis grammaticae homines in rebus levioribus iudicandis semper sibi constituisse certum est.

Graviori codex Leidensis dubitationi obnoxius esse videri potest propter Heraclitea illa perperam ad Porphyrium relata. Sed cum non solum inde, quod in codice Vaticano Quaestiones Homericæ ab Heracliti capitibus excipiuntur (v. p. 342), sed etiam ex aliis rationibus, de quibus infra (cap. III, 2. 3) agetur, constet, utriusque auctoris libellos in codicibus fuisse coniunctos, alia autem eodem opera congesta fuisse probari nequeat, sequitur, ut iste quidem error facillime condonari possit, cetera autem, quae praeter ζητήματα codicis Vaticani in codicibus Leidensi eiusque similibus ut Porphyrii afferantur, nisi certae causae adsint errorem subesse docentes — qua de re cap. IV videndum erit —, e reliquis Quaestionum Homericarum libris petita esse existimanda sint.

Sed ultra progrediendum est. Etenim vel ea res, quod e Vaticanis quaestionibus tres, quas Leidensis integras fere exhibet, Porphyrii nomen ibi omiserunt, vel quod in eodem codice schol. ε 576, quod et f. 112^a et f. 113^a occurrit, altero tantum loco auctoris nomen in fronte gerit, vel quod e scholiis et Ξ 434 et Ψ 269 ex eodem editis, quae quin ex uno eodemque fonte fluxerint nemo dubitabit, alia Πορφύριου illud servaverunt alia abiecerunt, vel haec igitur docent, non omnia posita esse posse in auctoris nomine, quippe quod saepe casui deberi appareat, sed videndum esse, an aliquid etiam tribuendum sit ipsi scholiorum formae atque indoli, ita ut, vel libro addicente nullo,

quaestiones in certis quibusdam codicibus servatae ad Porphyrium referendae esse videri debeant.

Inter omnes autem Iliadis codices Venetum 453 (B), quamvis paucissimis locis¹⁾ Porphyrium nominet, longe plurima Porphyriana habere cum iamdudum inter homines doctos constet, ita ut Lehrs, Arist. p. 220, scholia eius paene omnia ad eum auctorem referre non dubitaverit, nemo tamen adhuc ei rei operam dedit, ut num certis quibusdam finibus scholia illa circumscribi possent quaereret. Quam quaestionem, qua consilio huius editionis vix ulla gravior est, nos aggressuri ita agemus, ut hoc quidem loco rem incohemus, quam infra (cap. IV) denuo suscipiendam ad finem perducemus. Ibi etiam de reliquorum codicum (praeter Leidensem eiusque similes) in scholiis Porphyrianis, quae in omnibus paene adsunt, loco et auctoritate, quippe de quibus explorata demum codicis B fide constare possit iudicium, agendum erit.

Duae igitur cum manus²⁾ codici Veneto B, quem ipse aestate anni 1879 Venetiis excussi, scholia appinxerint, utriusque scholiis cum quaestionibus quas Porphyrii esse constat eam intercedere invenies condicionem, ut longe plurima et pleniora eorum alteri manui debeantur, prior manus breviora plerumque habeat quaeque ex altero illo genere excerpta vel rebus hinc illinc petitis aucta esse dicas. Ut enim a Quaestionibus Vaticanis proficiscamur, haec quidem, quae statim afferemus, scholia codicis B ita illis respondent, ut, etsi modo hic liber modo ille sibi peculiaria, aut additis rebus nonnullis aut omissis, habet, dubitari nequeat, quin eadem in utroque codice quaestio ex eodem fonte derivata ad nos pervenerit.

Ζητήματι	igitur β'	respondet schol. *B f. 113 ^a
	γ'	89 ^a
	δ'	312 ^a
	ε'	114 ^b
	ς'	147 ^a
	ζ'	257 ^b
	θ'	175 ^b
	ι'	287 ^a
	ια' }	85 ^b
	ιβ' }	

1) Praeter A 13, a manu recentiore scriptum, A 62. 117. 211, Φ 165, quae omnia prioris manus sunt; de A 3 supra (p. 357, 1) egi.

2) Vide praeter Praef., p. VII, quae in scholorum Iliadis Dindorfii (vol. III. IV), qui tres manus fuisse perhibet, recensione ibi allata protuli. Ex eadem, quae de ipso codice post ea quae Dindorfius (vol. III, praef.) de eo attulit addenda aut corrigenda sunt, peti possunt.

Ζητήματι ιγ'	respondet schol. *B f. 65 ^b
ιε'	3 ^b
ις'	60 ^b
ιζ'	6 ^a
κα'	263 ^b
κδ'	261 ^b
κε'	261 ^b
κς'	21 ^a
κη'	144 ^b
κθ'	61 ^a
λ'	236 ^b
λβ'	253 ^b ,

omnia ab altera manu scripta¹⁾.

Quae cum iis quae codex Leidensis servavit et longe plura sint et ex parte pleniora²⁾, ita ut ad codicis Vaticani auctoritatem propius accedant³⁾, sunt etiam scholia codicis Veneti in eo acquiescentia, ut aut servatis verbis partes tantum reddant quaestionum Vaticanarum, quae fragmenta dicas, aut res in illis traditas, abiectis quidem plurimis, quae supervacanea esse viderentur, in formam redegerint breviorum vel brevissimam (scholia excerpta). Ac fragmentum quidem

Quaestionis Vat. β'	est schol. *B f. 138 ^a
η'	282 ^a
ιβ'	101 ^a
ιζ'	51 ^b
ιη'	86 ^b *
κζ'	107 ^b et
	184 ^b ,

e quibus Quaestiones β', ιβ', ιζ' etiam integras⁴⁾ in scholia ab eadem codicis manu altera scripta transiisse supra vidimus; excerptum autem

1) De siglorum B, *B, **B notione vid. Praef. p. VII.

2) Quaestiones Vat. ζ', ζ', θ', ιε', ιζ', κς', κθ' in Leid. non transierunt; ια', ιβ', κε' Venetus prope integras, Leid. in formam breviorum redactas habet.

3) Esse ubi plura Venetus quam Vatic. servaverit (velut Ζητ. ε', ubi Leid. eadem quae Vat. abiectit), ea quae supra, p. 346, attulimus reputantibus mirum non videbitur.

4) Quod ex iisdem Ζητ. β' et ιζ' etiam scholia excerpta in B adsunt, documento est, scholia variis temporibus multifariam transformata in hoc codice (ut in multis aliis) coniuncta esse (cf. cap. IV).

e Quaestione Vat. β'	est schol. B f. 138 ^a
ζ'	B f. 257 ^b (bis)
η'	B f. 211 ^b
ι'	*B f. 45 ^a et
	*B f. 178 ^b
ις'	B f. 216 ^b
ιζ'	B f. 5 ^a
ιη'	B f. 99 ^b .

In his quoque, ut in iis, quas integras exhibet, quaestionibus plura quam Leidensis codex Venetus servavit, si quidem et quae e ζητ. β', ιζ', κζ' (alterum certe, quod f. 184^b legitur) habet fragmenta, et scholia excerpta, quae f. 5^a, 178^b, 216^b leguntur, in Leidensi desiderantur; contra e ζητ. η' et ιη' hic codex scholia excerpta habet propius quam scholia Veneta ad ipsius ζητήματος verba accedentia.

Iam cum accedat quod sunt etiam scholia Veneta et utriusque quidem manus, quae neque pro fragmentis neque excerptis quaestionum Vaticanarum haberi possint, sed alteram potius earum recensione exhibeant — B A 250 comparatum cum ζητ. ιδ', cui schol. Lp et Vict. ibid. fere respondent; B C 100 comp. cum ζητ. κ', cum quo schol. L ibid. congruit; **B C 376 (edit. H 298) comp. c. ζητ. κβ' —, apparet, e Quaestionum Homericarum libro primo, quem cod. Vat. unicum servavit, quam plurimas integras, plures adeo quam codicem Leidensem, decurtatas etiam, excerptas, mutatas haud paucas Venetum B, atque ita quidem, ut optimae quaeque alteri manus debeantur, exhibere.

Idem in scholia e reliquis eius operis libris petita, de quibus codicis Leidensis similitudine auctoritate constat, cadit. Quae enim hic adiecto Porphyrii nomine leguntur, paucissimis quibusdam excerptis, eadem in codice Veneto, et ab altera quidem manu scripta exstant, qua ipsa re, quoniam eadem manus Quaestiones libri primi paene omnes ei codici adscripsit, Πορφυρίου illi in ceteris codicibus totiens occurrentis haud spernendum invicem momentum accessit. Sed egregie falleretur, si quis existimaret, scholia codicis Veneti a priore manu scripta, quoniam duo tantum in codicibus Leidensi et similibus ita transierint, ut Porphyrium auctorem profiteantur (A 526. l 186), Porphyrianis aut omnino aut maiore ex parte carere. Ut enim nomen Porphyrii utroque loco errori deberi largiamur, praesertim cum prius certe scholium ab usitata quaestionum ratione mirum quantum discrepet, tamen aliter se rem habere, cum scholia e quaestionibus Vaticanis excerpta (v. supra) a priore manu scripta doceant — ut omittam quattuor scholia ipsum Porphyrium nominatim afferentia (v. p. 363, 1) —, tum de satis amplo scholiorum e reliquis Porphyriani operis libris petitorum numero concludendo efficitur. Velut eadem quaestio, quam ad B 2 (p. 22, 17 sqq.) schol. *B habet

— Porphyrii esse codicis Leid. auctoritate constat —, verbis paullulum mutatis etiam inter scholia B legitur, ita ut ex eodem eam opere derivatam esse negari nequeat. Eodem modo indidem petita esse non solum scholia a manu priore ad B 183, Γ 396, Z 172 (edit. ad Δ 434), Θ 327 (edit. ad v. 323), K 561, Ξ 304, Φ 365 (ad v. 343 sqq.), Ψ 269 relata, quibus quaestiones continentur, sed etiam quae eadem ad A 211. 424 (ed. ad Ξ 304), B 848 (ad v. 844 sqq.), Γ 328 (ad v. 330), Θ 1. 40, I 383. 447 (ad v. 453), N 443, O 128 adscriptis scholia quaestionis forma carentia Porphyrii esse evincitur. Est etiam, ubi scholium, quod in Leidensi codice (vel in sim.) ei auctori vindicatur, cum idem in codice B scriptum non adsit, simillimum tamen sit scholio a priore huic manu adscriptum, quod quin ex eodem fonte repetendum sit nemo dubitabit: Δ 109 (edit. ad v. 105), Z 164. 65 (ubi pars tantum scholii Leid. in schol. *B adest), Z 433, I 591, O 189. Sunt denique haud pauci loci, quibus praeter quaestionem a manu altera scriptam, quae codicum Leidensis ceterorumque auctoritate Porphyrio tribuenda est, similis quaestio adest a priore manu exarata, atque ita quidem, ut ex altera recensione¹⁾ petita esse videatur, quae iis, quae in altera leguntur, alia addiderit, alia omiserit. Ita — ut utri plus tribuendum sit hoc loco omittamus — de scholiis A 340, B 844 (p. 50, 11), Γ 365 sqq.; 379. 80, Δ 297. 491, E 576. 778 (scholium *B Porphyrii esse e schol. Leidensi ei praemisso sequitur), H 9, I 453. 682, K 194. 447, Λ 636, Ξ 434, Φ 363 (collato schol. *B B 423) iudicandum videtur.

Sed sunt etiam aliae rationes, quibus, atque ita quidem ut minime verendum sit, ne in crimen temeritatis incurramus, scholia quaedam utriusque manus ad eundem Porphyrium auctorem referre possimus. Ut enim scholia ex iis quae Leidensis cet. huic tribuunt excerpta, de quorum origine nemo dubitabit, omittam, idem e. c. de schol. *B B 73. 305—29, Z 116, Θ 53. 54 inde sequitur, quod breviora scholia sine ullo dubio inde excerpta a cod. Leid. cet. Porphyrio nominatim asseruntur. Quod si recte concluditur, etiam concedendum est, scholia manus prioris ex iis quae B 305—29 et Z 116 edidimus excerpta (p. 33. 90) pro Porphyrianis habenda esse. Simile est, quod schol. B B 265 (p. 32, 1) Porphyrii esse ea re evincitur, quod scholio *B multo quidem breviori, quod sine ullo dubio inter excerpta referendum est, in codice Leidensi Πορφυρίου praemittitur; atqui si schol. illud B 265 a manu priore scriptum recte illi auctori vindicatur, veri sane simillimum est, etiam scholii manus alterius longe illo uberioris ad B 272 adscripti (p. 30, 24), cuius illud alteram

1) Plura de hac re in capite IV dicentur, ubi etiam demonstrabitur, scholia Porphyriana ab altera manu scripta locis nonnullis duas recensiones prodere.

recensionem esse dixeris (cf. maxime p. 32, 8 cum p. 31, 28), eandem esse originem. Quod si concesseris, concedendum quoque est, scholium manus prioris ad B 272 relatum (edit. ad p. 30, 24), quippe quod e longiore illo excerptum sit, inter Porphyriana referendum esse. Vel, ut alia exempla afferamus, si recte coniecimus, scholium € 741 (*BL), cui Leid. Πορφυρίου praemittit, ex eodem atque schol. B 447 (*B) fonte derivatum esse, per se patet, huic quoque idem nomen deberi; cui simile est, quod quaestionum ad A 420 servatarum a brevior, quae non solum inter scholia *B et Lp, sed etiam Leid. legitur, ubi Πορφυρίου audit, ad alteram multo ea meliorem et uberiorem, quam L omisit, *B et Lp servaverunt, idem nomen sine dubio transferri potest. Quod si recte se habet, per se patet, etiam scholium a priore codicis Veneti manu ad B 426 adscriptum, quippe quod ex altero scholio *B A 420 excerptum sit, inter Porphyriana referendum esse.

Iam vero cum ad varias quas attuli rationes, quas ad confirmandas plura etiam exempla afferre poteram, accedat, quod alia quaedam scholia codicis Veneti e Porphyrio fluxisse etiam codicum nonnullorum praeter Leidensem eiusque similes auctoritate probatur¹⁾, apparet, scholorum id genus segetem longe uberrimam in eo codice inesse; nemo enim dubitabit, quin praeter ea, de quorum origine — id quod haud raro casui debetur — certis argumentis constet, multa etiam in eo insint, quae ex eodem illo Quaestionum opere derivata esse suspicari in promptu sit; praesertim cum mirum foret, e Quaestionibus Vaticanis multa codicem habere, quae nullus praeterea codex servavit, e reliquis Quaestionum libris ea tantum quae etiam Leidensis ceterique codices scholia habent petivisse. Sed rem ita se habere in singulis scholiis demonstrare difficillimum. Aliquid certe coniectura assequi poterimus, velut A 1 Porphyrii esse propter verba p. 1, 6—8 in scholio M 127, de cuius origine e Leid. constat, recurrentia, Ξ 1 eodem modo propter Λ 623 (p. 167, 18; 168, 17), P 125 propter K 561 (cf. maxime p. 160, 22 sqq. cum p. 217, 22), Γ 457 propter Γ 276 ei simillimum, Θ 5 eandem ob causam propter A 524. Quid, cum per se veri simile sit, Ζήτημα K 252 exquisitissima doctrina refertum Porphyrio deberi, ita ut primum locum tenuerit

1) Velut B N 643 (edit. p. 84. 85) propter schol Lp B 184 (edit. ad p. 85, 7): ἕτερός ἐστιν οὗτος παρὰ τὸν Ἀγαμέμνωνος, ὡς Πορφυρίου, ubi accedit, quod schol. *B € 576 de eadem re agens eidem nominatim a cod. L tribuitur (sequitur igitur, etiam schol. B B 517, edit. ad p. 85, 3, e Porphyrio derivatum esse). Eandem originem esse scholorum B Z 168 (infr. text.), K 49 (ad K 47), K 151, e scholiis Lp ibi appositis sequitur, scholorum B Θ 66 et Λ 84 (edit. ad p. 111, 6sq.) e verbis Eustathii (cf. spr. p. 360) ibi allatis: ἱερὸν δὲ ἡμᾶρ κατὰ μὲν Πορφυρίου κτλ.

libri alicuius Quaestionum eius Homericarum, cuius praefatio fausta fortuna ei adhaeserit, nonne vel ea re haec sententia probatur, quod de locis B 649 et τ 174 simillime in eo agitur (p. 148, 26 sqq.) atque in quaestione servato auctoris nomine ad B 649 adscripta (p. 49, 10)?

At finis esto; quid enim iuvat res cumulare, quae, etsi sagaciter dicta esse videri possint, persuadendi tamen vi carebunt. Accedit quod, si vel maximum quaestionum numerum codicis B (ut in hoc, ut uberrimo fonte, nunc quidem subsistamus), et ab utraque quidem manu scriptarum, etiam aliis codicibus non addicentibus, Porphyrii esse concedes, parum sane, ut iudicium de singulis constet, proficimus, nisi unicum esse fontem quaestionum in codicibus nostris obviarum Porphyrii Ζητήματα Ὀμηρικά docuerimus. Quam quaestionem tertio, quod sequitur, capite instituturi fieri non potest quin paullo altius repetamus.

Caput tertium.

De quaestionum Homericarum lyticis post ea, quae Lehrs, Arist. p. 199 sqq., de universo hoc genere egregie contulit, agere cum difficillimum tum supervacaneum foret, nisi rem quandam nobis gravissimam, quam pro consilio libri sui omittere potuit, brevissime tetigisset vir doctissimus. Etenim cum quae ad ipsos quaestionum illarum auctores pertinent optime congesserit, frustra apud eum quaesiveris, quorumnam id genus librorum quaestiones, quot, qua ratione quibusve intercedentibus in scholia utriusque carminis, Eustathii παρεκβολάς, alios libros in poeta explicando occupatos (velut Apollonii aliorumque lexica) transierint. Quam quaestionem nos aggressuri, quo facilius res vastissima secerni et perspicui possit, ita agemus, ut, quo ipse Lehrs viam monstravit, quattuor hominum doctorum, qui ei studio operam impenderint, classes statuamus, quamvis concedendum sit, non ita certos posse constitui fines, quin quem uni classi adscripserimus idem habere possit, cur ad alteram quandam pertinere videatur. Id quod maxime in secundam classem tertiamque cadere apparebit.

Primum igitur a ceterorum numero ut infimus ordo ii seceruntur, qui ingenii acuminisque exercendi ostentandive aut vanae gloriolae captandae causa in Museis vel aulis principum quaestiones saepissime futilissimas et inanes proponere et, ut videbantur sibi quidem, solvere solebant aut talia litteris mandaverunt, de quibus optime Lehrs, p. 210 sqq. Longe melius de eorum iudicandum est consilio, qui iis locis, quibus alii — philosophi maxime, sophistae, rhetores —

offensi poetam vituperaverant, opem ferre voluerunt; qui si vel maxime supervacanea, ne dicam prava, saepe protulerunt, omitti non debet, multo facilius esse eos, qui dicta et facta deorum et fortium priscorum temporum virorum ad vitae cottidianae usum ac normam exegerint, ridicule agere sentire quam certis rationibus breviter expositis refellere; praesertim cum horum quidem lyricorum haud pauci Aristarcho multis annis superiores fuerint, quibus temporibus crisis veterum poetarum ab eo, quo per hunc pervenit, fastigio mirum quantum distabat. Horum igitur secundam constituo classem; tertiam autem, haud ita facile ab hac dirimendam, eorum volo esse, qui, cum aut philosophorum dogmata secuti aut e diligenti rerum verborumque pervestigatione profecti in locis nonnullis offendissent, ipsi earum difficultatum solutiones quaesiverunt, quam rem subinde infeliciter iis quoque cecidisse nemo mirabitur. Quarta denique eorum classis est, qui, cum poetam contra Alexandrinorum atheteses male pii defendebant, non minus ei inferebant damni quam acerrimorum eius obtreptatorum perversitas.

1.

A prima igitur quaestionum Homericarum classe ordientibus distinguendum est inter ipsos talium solutionum auctores, e quibus nonnullos etiam aliorum poetarum difficultatibus amovendis operam dedisse ipsi operum eorum tituli demonstrant, interque eos, qui ea quae alii id genus invenerant, additis, ut conicere quidem par est, saepe suo Marte nonnullis, operibus collectaneis comprehenderunt. Utriusque generis paucissima et in scholiis et in Eustathii commentario certa deprehendi vestigia videbimus.

Sosibii igitur, τοῦ θαυμασίου λυτικοῦ, ridiculi capitis, a Ptolemaeo Philadelpho festive illusi (Athen. XI, p. 495 F), nugas in scholia cet. transiisse probari non potest¹⁾; solutio enim loci A 636. 37, quam Asclepiades Myrleanus ap. Athen. l. c. p. 493 C, ei tribuit, in scholio Porphyriano (p. 168, 18) non Sosibii, sed Aristotelis (de quo v. infr.) esse dicitur. Soteridas autem (Suid. h. v.), Pamphilae sive pater (ita quidem Daub, Mus. Rh. XXXV, p. 58 sqq.) sive maritus, et Diogenes Tarsensis (Diog. L. VI, 81) quae scripsere — hic quidem περὶ ποιητικῶν ζητημάτων scripsit, quae solvere instituit (ὁ λυεῖν ἐπιχειρεῖ), ille ζητήσεων Ὀμηρικῶν auctor exstitit, quae ne constat quidem utrum huic classi (quod de Soterida suspi-

1) Scripsisse Sosibium librum quendam Ζητήματα Ὀμηρικά vel sim. inscriptum Asclepiad. Myrl. l. c. docet: C. δὲ ὁ λυτικός, προθεῖς τὰ ἔπη· ἄλλοι μὲν μογέων κτλ., γράφει κατὰ λέξιν. Quem librum qui περὶ Ὀμήρου dictum fuisse voluit Mueller, F. H. G. II, p. 628, ea re inductus esse videtur, quod περὶ Ἀλκιμῶνος eundem Sosibium scripsisse ex Athenaeo constat.

ceris sane) an alii accensenda sint —, ad unum omnia interciderunt; quae enim in schol. A Δ 412 de τέττα vocabulo, addito in fine οὔτω Cωτηρᾶc (*fort.* Cωτηρίδαc Dind.) leguntur, num ad hominem illum Pamphilae propinquum referri possint incertissimum est.

Duos tantum huius generis λυτικὸὺc afferre possum, quorum solutiones quantivis pretii in scholia nominatim transierint, Dionysium quendam, mihi non magis quam Lehrsio (p. 223) cognitum, quem huc pertinere res ipsa ex eo allata clamat, et Satyrum. Hic quidem secundum Ptolemaeum Hephaestionem ap. Photium, bibl. p. 151 β 21, Ἀριστάρχου γνῶριμοc, ζήτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ. Quorum verborum quamvis exigua esse auctoritatem recte Lehrs docuerit, qu. ep. p. 19 sqq., illud certe virtutem eam, si qua est, hominis aliquatenus probare potest, quod unico loco, quo sententia eius profertur — mirum profecto Aristarchi γνῶριμον non saepius citari! —, schol. Ξ 216 (*BL), difficultatem, quae esse videbatur, διὰ τί τὰ ἐρωτικὰ ἐν ἱμάντι φησὶν Ὅμηροc κατεcτίχθαι; ita solvisse dicitur, ut haud inficete „ἐπεὶ πληγῶν ἄξια δρῶσιν οἱ ἐρῶντεc“ diceret. Dionysium autem scholia A et L ad B 308 adscripta (edit. p. 36, 22; 37, 1) de nomine draconis Aulidensis in quinto libro τῶν ἀπόρων agentem a Porphyrio ἐν τοῖc ζητήμαcιν allatum fuisse perhibent.

At licet nomina plura non suppetant, plurimas id genus quaestiones in scholia Homericam transiisse, schol. I 682 (p. 141, 17), quod cod. Leidensis Porphyrio assignat, docet, de collectione quadam solutionum ab aliis propositarum haec referens: ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῷ κατὰ Ἀλεξάνδρειαν νόμοc ἦν προβάλλεcθαι ζητήματα¹⁾ καὶ τὰc γενομέναc λύcειc ἀναγράφεcθαι· προεβλήθη οὖν πῶc κτλ. Vix enim potest statui, unum id scholium a Porphyrio inde fuisse derivatum, praesertim cum, nisi omnia fallunt, verba ipsi quaestioni praemissa, e praefatione libri cuiusdam Quaestionum eius Homericarum petita sint (cf. praeter initium ζητ. Vat. α' schol. K 252, de quo infra agetur). Quod si verum est, dubitari nequit, quin eodem Porphyrio intercedente multo plura ex illa Musei Alexandrini collectione — vellem quidem nihil eorum esset hoc scholio ineptius — ad nos pervenerint. Neque vereor, ut in uno exemplo subsistam, schol. Ξ 216, de quo modo egimus, inde repetere. Quid, quod ita demum verba, a quibus schol. A P 608 incipit: λίαν τούτων πέπλεκται ὁ λόγoc, καὶ ἔcτι τῶν ἔξω περιφερομένων ζητημάτων, quae nemo, quod sciam, adhuc explicare aggressus est, intelleguntur. Apparet enim τὰ ἔξω περιφερόμενα ζητήματα aliter vix posse accipi,

1) Cf. Spartian., Hadr. 20: *Apud Alexandriam in Museo multas quaestiones professoribus proposuit et propositas ipse dissolvit.*

nisi ita, ut aliis quaestionibus non singillatim traditis sed uno quasi corpore quodam complexis opponantur. Iam vero cum — qua de re capite IV agetur — in codice Veneto A magnus numerus quaestionum e Porphyrio petitarum insit, omnia eo ducunt, ut hoc quoque scholium eidem tribuamus, cuius originem ab aliis nonnihil discrepantem non dissimulaverit. Quamquam enim aliis etiam quaestionum collectionibus praeter Alexandrinorum eam, de qua hic agimus, usus est, reliquae, de quibus postea agendum erit, de aliis rebus egerunt, ita ut ζήτημα illud ἔξω περιφερόμενον cum hac quidem potissimum componere in promptu sit.

Sed dignum est, quod attendatur, non solas Homericas quaestiones in opere illo e Museo Alexandrino derivato infuisse, si quidem Porphyrii verba νόμος ἦν προβάλλεσθαι ζητήματα — non addidit Ὀμηρικά — καὶ τὰς γενομένας λύσεις ἀναγράφεσθαι, premere licet; ita ut vel hinc eo ducamur, ut num ex aliis variarum quaestionum collectionibus, quarum maximum fuisse constat numerum, res ad Homerum pertinentes, quas in plerisque fuisse pertractatas consentaneum est, excerptae in scholiis cet. lateant quaeramus.

Ex Heraclidis igitur Pontici minoris Λέσχαις versibus conscriptis hendecasyllabis (de quibus optime Meineke, Anal. Al. p. 377 sqq., egit) eorumve scholiis (Mein., p. 380) nihil per scholia Homericæ cet. ad nostra tempora propagatum videtur esse, cum et eae, quae adiecto Heraclidis nomine ibi leguntur solutiones, ad philosophum Peripateticum aetate eo superiorem (v. infr.) referendae sint, et quae apud Eustathium plurimis locis occurrunt Heraclideæ, quibus similitudinem quandam intercedere fatendum est cum quaestionibus grammaticis in Λέσχαις propositis (v. Mein., p. 380), Milesii s. Alexandrini, ut recte Osann, qu. Hom. IV, p. 11 sqq., docuit, esse statuendum sit.

Multo largiorem disputandi materiam Plutarchi Chaeronensis Συμποσιακῶν Προβλημάτων βιβλία θ' offerunt, opus nunc quidem mendis foedissimis scatens (cf. R. Volkmann, observat. miscell., progr. Iavor. 1872, p. 2 sqq.), id quod inde factum esse dicas, quod antiquis temporibus a plurimis pertractatum, exscriptum, fortasse etiam locis nonnullis excerptum¹⁾ fuerit: constat certe a Gellio, Macrobio, Sopatro (Phot. bibl. cod. 161) libris compilandis adhibitum, ab Eustathio autem haud pauca inde petita παρεκβολαίς inserta esse. Quo magis quaerendum est, num etiam inter quaestiones a scholiis Iliadis et Odysseae servatas, praesertim cum nonnullae earum de iis-

1) V. Volkmann l. c.; qui si verum vidit, qua de re mihi non constat, ad universum tamen librum id quod concludendo effecit transferre profecto non licet.

dem fere rebus agant, sint quae inde fluxerint. Quaeritur enim apud Plutarchum de his quidem rebus ad Homerum pertinentibus: 1) I, 9, cur Nausicaa non marina, sed fluviali aqua sordidas luat vestes (ζ 85 sqq.), 2) V, 4, cur Achilles ζωρότερον pocula misceri iubeat (I 203), 3) V, 8, cur μηλέαι ἀγλαόκαρποι dicantur (η 115), 4) V, 10, cur ἄλδος θεΐσιο dixerit poeta (I 214), 5) VI, 9, cur, cum tot liquida apud eum commemorentur, in oleo potissimum adiectivo ὑγρόν utatur (Δ 434), 6) VIII, 6, 4, δειπνον et ἄριστον unde dicta fuerint, 7) IX, 4, Veneris utra manus ab Diomede vulnerata fuerit (€ 335), 8) IX, 13, Paris, qui, si a Menelao certamine singulari victus esset, se Helenam opesque redditurum promisisset, postquam victus quidem esset sed non caesus, rectene Agamemnon Troianos foedere stare iusserit an iustam Troiani excusationem habuerint (Γ 69 sqq.).

Quarum quaestionum primae¹⁾ et tertiae nullum in scholiis vestigium adest, neque ullo modo cum carminum illorum explicandorum ratione cohaesisse videntur; recte enim quae in priore (cap. 2) Aristotelica leguntur a Val. Roseo, Ar. ps. p. 225, ad fragmenta Problematum physicorum (fr. 209 edit. Acad. Boruss.) relata sunt. Neque septimae quaestionis in scholiis certa vestigia occurrunt, quamquam non neglectam fuisse quaestionem, cur manus potissimum deae vulneretur, quaestiunculae brevissimae, quas p. 81, 12 sqq. edidimus, docent. Quod autem Eustathius, € , p. 568, 4, eodem quo Plutarchus modo e versu 424 effecit, dextram deae manum vulnerari, non liquet, utrum melioribus scholiis quam quae in foliis codicis Veneti B 68 et 69 (versus € 259—355 continentibus) nunc quidem leguntur²⁾ debeatur, an ex ipso Plutarcho, quem aliis locis³⁾ nominatim ille affert, fluxerit. E quinque igitur quae restant quaestionibus Plutarcheis secundae, quintae, sextae similia sunt scholia iis de quibus illae agunt locis in codicibus addito Porphyrii nomine adscripta, reliquis (quartae et octavae) scholia, de quorum origine testimonia non adsunt. Illae igitur cum a Porphyrio e Plutarchi opere haustae denuo pertractari potuerint, in his multo gravior oritur quaestio, utrum ex ipso Plutarcho an aliunde in scholia pervenerint.

Quibus in rebus diiudicandis primum quidem id monendum est, non nimium esse tribuendum similitudini cuidam, quippe quae in ipsis rebus, de quibus agitur, posita sit, si quidem ipse Plutarchus inter alia, quae necessario inesse deberent in quaestionibus convivalibus, posuit γνώριμα εἶναι δεῖν τὰ προβλήματα (I, 1, 5). Accedant potius, ut unum ex altero pendere probetur, graviora argumenta necesse est;

1) Usus ea est Macrob. Sat. VII, 13.

2) Cf. Hiller, Fleckeis. Ann. XCVII, p. 803.

3) Γ, p. 415, 32; I, p. 748 extr.; p. 757, 36.

quae tantum abest ut adsint, ut contrarium effici possit. Velut in quinta quaestione quae apud Plutarchum ad verba ὑγρὸν ἔλαιον explicanda leguntur: μέγιστον δ' αὐτοῦ τῆς ὑγρότητος ἢ ἐπὶ πλείστον ἐξ ὀλιγίτου διανομῆ καὶ χύσις· οὔτε γὰρ μέλιτος οὔτε ὕδατος οὔτ' ἄλλου τινὸς ὑγροῦ βραχὺς οὕτως ὄγκος (coni. Wytt.) ἐπίδοσιν λαμβάνει τοιαύτην, ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλείπει καὶ ἀναλίσκεται διὰ ξηρότητα, τὸ δ' ἔλαιον ὄλκιμον πανταχῆ καὶ μαλακὸν κτλ., simillima quidem sunt iis quae Porphyrius habet (p. 75, 24): ὑγρὸν δὲ τὸ ἔλαιον, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὑγρὰ ἐκχυθέντα εἰ καὶ παραυτικά δευθέντα μαλακύνει, ἀλλ' οὖν ταχέως ξηραίνεται κτλ., τὸ ἔλαιον δὲ ἐπὶ πολὺ διαμένει καὶ ἀνυγραίνει τὸ δεξάμενον κτλ., sed multum interest inter utriusque propositum: Plutarchus enim cum ab ea re proficiscatur, poetam reliqua humida τοῖς ἰδίοις ἐπιθέτοις ornasse, τὸ γάλα λευκόν, τὸ μέλι χλωρόν, τὸν οἶνον ἐρυθρόν vocitantem, unum autem oleum ὑγρὸν dixisse ἀπὸ κοινοῦ τοῦ πᾶσι συμβεβηκότος, alter ipsum illud γάλα λευκόν non minus quam ὑγρὸν ἔλαιον aliaque id genus nonnulla contra quorundam vituperia sibi defendenda esse existimavit. Similiores Porphyrianis sunt quaestiones Plutarchi secunda et sexta, sed priore loco, quo Achilles quod ζωρότερον legatis pocula misceri iusserit defenditur, solutionem ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι νύξ, unus Porphyrius, duas alias, ζωρὸν = εὐκρατον et ζωρὸν = παλαιὸς οἶνος, unus Plutarchus habet; altero autem loco, ubi de verborum δεῖπνον et ἄριστον notione agitur, de una re a Porphyrio allata, quam vel maxime memorabilem dixeris, δεῖπνον nimirum (loco quidem Θ 53. 54) etiam τὸ ἐξ ἔωθινοῦ ἀκράτιμα vocari, apud Plutarchum ne verbum quidem.

Res contra ita se habet, ut Porphyrium et Plutarchum eodem fonte usos esse¹⁾ dicendum sit. Quem, quod ad locum I 203 attinet a Zoilo iam vituperatum, ab Aristotele (poet. 25) defensum, infra, ubi de solutionibus e Peripateticorum schola profectis disputabimus, certis finibus circumscribemus et ab utroque adhibitum esse aliis etiam argumentis docebimus²⁾. Ad v. ὑγρὸν ἔλαιον explicanda quae uterque attulit unde pendeant non constat³⁾; sed de eorum quae de v. δεῖπνον et ἄριστον ab utroque traduntur origine ex Athenaeo, I, 19, p. 11 B sqq., coniecturam facere licet. Athenaei enim l. c. non solum capita 15—18 sed etiam ex iis quae sequuntur nonnulla e Dioscuridis opere περὶ τοῦ τῶν ἡρώων καθ' Ὀμηρον βίου sec.

1) Iis quae schol. A Ψ 281 (simil. Z 79) de olei epitheto illo affert, partim ad Porphyrii propius quam ad Plutarchi locum accedentibus partim cum neutro congruentibus, nihil lucramur.

2) Ex eodem etiam iudicium de Paride uxoris concubitu interdiu appetente a Plutarcho obiter (III, 6, 4) latum fluxit, quod quaestione Γ 441 a codicibus Porphyrio assignata cum libelli de audiendis poetis cap. 3 comparata infra efficietur.

Athenaei epitomatores¹⁾ vel περί τῶν παρ' Ὀμήρω νόμων sec. Suidam (v. Ὀμηρος) inscripto excerpta esse²⁾, rectissime Car. Mueller significavit (FHG II, p. 196), quem neque illud fugit, in iis quae ipse edidit (cap. 15—18) nonnulla esse, quae de suo addiderit Athenaeus. Idem vero in cap. 19 cadit, quamvis haud ita facile sit, quatenam aliunde illata sint certo definire; sed ea certe quae ex Antiphane, Aristomene, Philemone afferuntur reliquis extrinsecus addita esse omnes semel moniti concedent. Quod si, neglecta, num etiam alia aliunde petita Dioscurideis adhaeserint, quaestione, prima et postrema loci Athenaei verba cum Plutarcho et Porphyrio contuleris, mirum cum utroque reperies consensum.³⁾ Etenim Porphyrianum illud, δειπνον etiam τὸ ἐξ ἑωθινοῦ ἀκράτισμα vocari, a Plutarcho neglectum, extremo capite Athenaei (p. 11 E) occurrit: μήποτε δὲ καὶ συνωνυμεί τὸ ἄριστον (sc. ea qua Homerus eo uti solet notione) τῷ δείπνῳ· ἐπὶ γὰρ τῆς πρωινής που τροφῆς ἔφη οἱ δ' ἄρα δειπνον ἔλοντο, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο (Θ 53. 54)· μετὰ γὰρ τὴν ἀνατολήν εὐθὺς δειπνοποιησάμενοι προέρχονται εἰς τὴν μάχην, item ea quae, cum Plutarchus habeat de v. ἀκρατισμός origine, Porphyrius neglexit, apud Athenaeum exstant. Sed loci digni sunt, quos integros adscribamus:

Athen. I, 19:

Plut. Q. C. VIII, 6, 4:

ὅτι τροφαίς ἐχρῶντο ἥρωες παρ' φασι γὰρ . . . ἐργατικούς ἅμα καὶ Ὀμήρω πρῶτον μὲν τῷ καλουμένῳ κώφρονας ὄντας ἔωθεν ἐσθίειν ἄρ-ἀκρατισματι, ὃ λέγει ἄριστον· τον ἐν ἀκράτῳ καὶ μηθὲν ἄλλο· οὐ ἅπαξ μέμνηται ἐν Ὀδυσσεΐα· διὰ τοῦτο μὲν ἀκράτισμα κα-Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς λείν, διὰ τὸν ἄκρατον ἐντύνοντ' ἄριστον κειαμένῳ καὶ τὸ μὲν ἄριστον ἐδόκει τῷ πῦρ, καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι· ἐκκυμένῳς ἀκρατισματι ταῦτόν εἶναι,

1) Scribendum fuisse epitomatori περί τοῦ τῶν ἡρώων καθ' Ὀμηρον βίου φησι Διοσκουρίδης ὁ Ἰσοκράτους μαθητὴς ἐν τοῖς παρ' Ὀμήρω νόμοις, Schweigh., animadv. I, p. 92, pronuntiavit. Sed partem operis Dioscuridis ita ut Athenaeus afferat inscriptam fuisse etiam e Plutarchi loco statim afferendo efficitur. Ipsum librum a Suida indicatum partem fuisse operis περί νομίμων (Suid. et Phot. v. κωτάλη) Mueller l. c., p. 192, existimavit. Eustathius T, p. 1176, 12, Dioscuridis memoriam ex Athenaei epitome hausit.

2) Verba ab epitomatore p. 11 B ex Athenaeo allata: ταῦτ' εἶπε τὸ Θερταλὸν κόφιμα, minime impediunt, quominus Myrtilum (v. Casaubon. ad h. l.) aut alium quemlibet e convivis inde a cap. 19 iis quae antecedunt alia ex eodem libro addentem ab Athenaeo inductum fuisse statuamus. Aut ipse Athenaeus ad Timocratem ea perscribere (v. Schweigh., anim. I, p. 25) potuit.

3) Parum accurate ad locum Θ 53 dixi, Aristarchum auctorem Porphyrium sequi ex iis apparere quae Lehrsius, Ar. p. 127 sqq., congererit; dicere debebam cum Aristarcho alterius sententiam congruere. Ex iis enim quae Aristarchus variis locis annotavit quaestiones Porphyrii et Plutarchi congestas esse veri dissimillimum est.

τε πένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον μάρτυρι τῷ Ὀμήρῳ λέγοντι (Ω 124). λέγει δὲ τὸ πρῶτον ξμ- τοὺς περὶ τὸν Εὐμαιὸν ἐντύ- βρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκρατισμὸν κα- νοντας ἄριστον ἄμ' ἠοῖ φαι- λούμεν, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ νομένῃφι. καὶ πιθανὸν ἐδόκει κτλ. βρέχειν καὶ προσίεσθαι ψω- μούς

Quorum de communi origine si nihilo minus quis dubitabit, conficiet rem, quod haec ipsa quae attuli a Plutarcho ita introducuntur: ὑπο- λαβὼν δὲ ὁ Θέων, ἤκιστα, εἶπεν, εἰ δεῖ <ita conii. Wyt.; cod. ἔδει, om. εἰ> τοῖς τὸν ἀρχαῖον βίον διαμνημονεύουσι πιτεύειν, quae verba ad titulum operis Dioscuridei, quem quidem Athenaei epitoma- tor dedit (cf. p. 374, 1), quam maxime accedere in aperto est.

Haec si cui forte audaciora videbuntur, is alios quosdam locos et Plutarchi et Porphyrii cum Dioscuride conferat, quos profecto non verendum est ne qui diligenter inspexerit Athenaeum e Plutarcho, quo paucis quibusdam locis usus est¹⁾, aut Porphyrium ex Athenaeo petiisse autemet. Ea dico, quae apud Athenaeum cap. 17 (p. 10 A) de Nestore Machaoni κικεύνα ministrante e Dioscuride excerpta leguntur, simillima quidem iis quae in scholio Λ 623, p. 167, 12, a Porphyrio, cui cod. Leid. nominatim tribuit, afferuntur; apud Athen. autem l. c. (p. 10 D) quae adduntur: τοῖς γοῦν καρδιακοῖς μετὰ οἴνου κινῶδες ἀναμίγνυσι τι πρὸς κατοχὴν τῆς δυνάμεως (*ad retinendam vim vini* Schweigh.), non multum discrepant ab altero scholio de eadem quaestione agente, quod, quamquam non nominatim Porphyrio tribuitur (qua de re v. cap. IV), priori subiunximus: ὁ οὖν μέλας οἶνος παχύνων τοὺς χυμοὺς καὶ τὴν ἐπίρρυσιν τοῦ αἵματος τὴν ἐπὶ τὸ τραῦμα παχύνει καὶ συστέλλει· ὅθεν καὶ τοῖς κοιλιακοῖς αὐτὸν ἔνιοι προσάγουσι διὰ τὸ εἶργειν τὸ ὑγρὸν· ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλφιτον παχύνει τὰ ὑγρά (p. 168, 2 sqq.). Neque negle- gendum est, quaestiones Z 265, quas e Porphyrii opere fluxisse sum- mam veri habere speciem postea apparebit, de eadem re et eadem quidem prope ratione agere atque Dioscuridem ap. Athen. l. c., p. 10 BC. Apud Plutarchum autem quae (Q. C. VIII, 8, 3) de piscibus ab aetatis Homericæ heroibus inter cibos, quibus vescerentur, non habitis leguntur, iis respondent, quae apud Athenaeum, cap. 16 (p. 9 D), ex eodem Dioscuride traduntur:

1) Quae II, p. 52 D, apposito Plutarchi nomine afferuntur, e Q. C. I, 6, 4 petita sunt; etiam disputatio ab eo de ζωρότερον κέραριε (I 203) instituta (X, p. 422 E) e Plut. Q. C. V, 4 pendet, addito non solum Diphili sed etiam Theophrasti loco. Quam rem ita se habere, inde efficitur, quod Theophrasti v. ζωρότερον interpretatione (κεκραμένον) prorsus idem continetur, quod antea εἰκρατον dictum fuit; apparet enim Theophrastea, cuius περὶ μέθης libro etiam aliis locis Athenaeus utitur, extrinsecus addita esse.

Plutarchus:

ὄθεν Ὅμηρος οὐ μόνον τοὺς Ἑλληνας ἰχθύων ἀπεχομένους πεποίηκε περὶ τὸν Ἑλλήσποντον στρατοπέδευοντας, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ἀβροβίοις Φαίαξιν οὐδὲ τοῖς ἀνώτοις μνηστήρσιν, ἀμφοτέροις οὐσι νησιώταις, θαλάττιον παραθέθεικεν ὄψον.

Athenaeus:

Ἑλλήσποντον δὲ Ὅμηρος ἰχθυόεντα προσαγορεύων καὶ τοὺς Φαίαικας πλωτικωτάτους ποιῶν καὶ ἐν τῇ Ἰθάκῃ εἰδῶς λιμένας πλείους καὶ νήσους προσεχεῖς πολλὰς, ἐν αἷς ἰχθύων ἐγένετο πλῆθος καὶ ἀγρίων ὀρνίθων, καὶ εἰς εὐδαιμονίαν δὲ καταριθμῶν τὸ τὴν θάλασσαν ἰχθὺς παρέχειν, ὅμως τούτων οὐδὲν οὐδένα ποιεῖ προσφερόμενον,

ita ut neque ea quae apud Plutarchum sequuntur de Ulixis sociis fame compulsis pisces comedentibus indidem repetere verear.

Sed hoc quidem loco in his subsistendum est; longe enim fines horum Prolegomenon proposito concedendos transgredieremur, si quae praeter ea quae significavimus in Athenaei opere lateant Dioscuridea enucleare et cum Plutarchi Quaestionibus Convivalibus scholiisque Porphyrio tribuendis comparare institueremus. Neglecta igitur hac quaestione, quae si institueretur non infructuosam futuram esse confidimus¹⁾, sufficere effecisse, inter libros qui et in Plutarchi et in Porphyrii quaestiones transierint etiam Dioscuridis fuisse opus; quo — quod idem in Athenaeum cadit — utrum integro, an additamenta aliunde, velut ex Aristotele (Val. Rose, Ar. ps. p. 120) aut Aristarcho (v. Lehrs, Ar. p. 193 sqq., max. p. 197), petita experto, usi sint, non diiudico; neque magis, quae Porphyrius quidem inde excerpserit (dubito an longe plura sint quam quae attulimus²⁾), utrum ipse primus in quaestionum formam redegerit vel cum solutionibus quaestionum coniunxerit an ab aliis ita transformata acceperit.

1) Difficillima quidem quaestio est, num in Athenaei eiusdem libri cap. 44 sqq. et libri quinti capitibus 1—20, quae non uno nomine iis quae supra significavi primi libri capitibus similia sunt, Dioscuridea, ita quidem ut plurima aliunde petita iis inserta sint, lateant. Qua de re utcumque statuendum est, dignissimus certe est, qui cum Athen. V, p. 190 F, conferatur, locus Plutarchi, Q. C. I, 1, 4 (cf. Macr. Sat. VII, 1); apud utrumque enim cum νηπενθὲς φάρμακον (δ 220) prorsus eodem modo ad res gestas Ulixis narrandas referatur, verba Athenaei ita comparata sunt, ut e Plutarchi petita esse non possint. Quae Athen. V, 4 (p. 177 C) de versu B 408 habet paullo plus a Q. C. VII, 6, 1, de eadem re agente, discrepant.

2) Velut quod in scholio ad A 449 relato quaeritur, cur ante cenam tantum, neque etiam post cenam homines manus lavent, quae cohaerere dixeris cum verbis ab Ath. I, p. 18 F (si modo huc usque Dioscuridea operi eius inspersa sunt) allatis: παρατηρήτεον δὲ καὶ ὅτι ἐν μὲν Ὀδυσσεῖα ἀπονιζομένους τὰς χεῖρας ποιεῖ, πρὶν μεταλαβεῖν τροφῆς, ἐν Ἰλιάδι δὲ τοῦτο ποιοῦντας οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, vel propter quaestionis formam (v. cap. IV) Porphyrio tribueris.

Vidimus, cum negandum sit, e Plutarchi opere quicquam Porphyrio intercedente in scholia pervenisse, tum quae hic alteri similia habeat ad fontes utrique communes referenda esse. Sequitur ut investigemus, quaenam scholiis de eadem re atque Plutarchi quaestiones quarta et octava agentibus, quae Porphyrii esse nondum constat, cum ipsis illis quaestionibus condicio intercedat.

Quae in quarta igitur quaestione (V, 10) ad difficultatem, cur ἀλὸς θείοιο dixerit Homerus (I 214), solvendam afferuntur in scholia non transierunt. Quod enim schol. A eo loco affert: θείοις κέκληκε τοὺς ἄλλας διὰ τὸ ἄσχητα τηρεῖν τὰ παθθέντα (simil. schol. B), tantopere abest a Plutarchi ratione multo graviore, salem ad animae instar corpora mortuorum servare docentis, ut inde excerptum esse nequeat; accedit quod Eust. I, p. 748, 50 sqq., uberiorum sine dubio quam nos habemus scholiorum codice usus¹⁾, praeter ea, quae nunc quoque in cod. B h. l. adsunt, nonnulla habet, quorum apud Plutarchum ne vestigium quidem. Octavae denique huius quaestioni (IX, 13) simillimum quidem est schol. *B ad Γ 281 relatum (edit. p. 66); sed qui diligenter contulerit ex ea excerptum esse negabit. Etenim scholium, quaestione proposita, quonam iure ipse Agamemno, qui v. 281 sqq. pepigerit, nece Menelai aut Alexandri certamen diremptum iri, iam, altero victo quidem at non necato, Helenam deponat, rem ita solvit, ut dicat secundum Hectoris eum agere verba, qui v. 86 sqq. professus sit, Helenam ei qui victor certaminis existisset cedere oportere, optimeque a poeta ita esse rem institutam, ut Achaei Troianorum, Achaeorum Troiani verbis et propositis in suam sententiam uterentur (p. 67, 14: ἐκατέρων μαρτυρομένων τὰς ἀπὸ τῶν ἀμφιβεητούτων γεγονυίας ὁμολογίας); Plutarchus contra ab hac quidem re, quippe de qua ambigi non possit, profectus (cap. 1: ἐκάτερος τὴν ἀξίωσιν ἰσχυρίζονται τοῖς τῶν πολεμίων), duos sodalium inducit alterum Achaeorum, Troianorum alterum partes tutantem; pollicitus autem, (IX, 12 extr.) exhibitum iri ἐκ τῶν Ὀμήρου ῥητορικῶν θέσεων μίαν ἀντινομικήν, ipse concedit τὸ διατᾶν τὴν ἀντινομίαν non philosophorum esse neque grammaticorum, sed ῥητόρων φιλογραμματούντων καὶ φιλοσοφούντων (IX, 13, 1 extr.), a qua de iure utriusque partis disceptandi ratione scholium alienum est.²⁾

Quod si scholium propter schol. Γ 276 ei simillimum, in cod. Leid. ad Porphyrium nominatim relatum, quod propter Aristotelis memoriam ibi servatam ex eodem Corpore Peripateticorum

1) Idem iis quae scholio respondent nonnulla e Plutarcho, quem nominatim affert (p. 748 extr.), petita subiunxit.

2) Eustathius, p. 415, 32, quae ad h. l. de ἀντινομίᾳ habet, e Plutarcho hausit.

solutiones complexo, de quo paullo ante diximus, fluxisse videtur, indidem repetere liceat, Plutarchi quoque quaestioni eandem esse vindicandam originem dixeris (cf. p. 373), ita ut uterque ea quae accepisset suum in usum immutaverit. Sed hac quidem de re quocumque modo iudicabis, tantum fateare necesse est, deesse rationes quae quaestiones eius in scholia aut Porphyrii aut alius cuiusquam opera intercedente transiisse doceant.¹⁾

In reliquis id genus operibus cum scholiis Homericis comparandis brevioribus esse licet. Etenim de Athenaeo, quamvis ipsa quaerendi solvendique forma non saepe utatur, haud dubie inter hos scriptores numerando quae dicenda sunt et persecuti iam sumus, ubi de Dioscuride egimus, scholia nimirum nonnulla de iisdem atque illum rebus Homericis quaerentia e fonte, qui cum illo iis communis sit, pendere, et nunc addimus omnino non posse demonstrari in scholia ipsius verba transiisse. Nam quae Eustathius sescentis locis ex eo afferat iamdudum intellectum est non e scholiorum eum codicibus sed ex ipsorum Deipnosophistarum epitome sumpsisse.

Iam vero omnes libros miscellos, seu similiter atque Plutarchi et Athenaei opera Συμποσιακά, Συμποτικά, sive Σύμμικτα, Παντοδαπά vel similiter audiunt, enumerare nec possum nec volo.²⁾ Quid enim iuvat nomina cumulare vel auctorum vel librorum, qui quid difficultatibus Homericis solvendis praestiterint saepe ne divinare quidem possumus? Satis erit proposito nostro cum de iis, quorum praeter nomina aliquid constat, pauca quaedam afferre, tum videre et quaenam ex iis et quorum opera intercedente in scholia transierint.

1) Idem in res ad poetam interpretandum spectantes, quae obiter a Plutarcho commemorantur, cum scholiis collatas cadit: quae in his similia legantur non ex illo petita esse; cf. VIII, 9, 3 (ab Eust. I, p. 757, 36 allat.) de v. τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ cum Porphyrio I 378 et schol. A ibid. (praeterea Athen. II, p. 65 F); II, 5, 1 cum Ariston. Ψ 621. 34; V, 2, 1 cum eod. Ψ 886; VII, 1, 2 (cf. Gell. XVII, 11; Maer. Sat. VII, 15) cum **B X 325 (melius schol. min.); VII, 6, 1 cum B B 405; VII, 9 cum B I 70. Quae cum ita sint, in scholio T γ 341: . . . Πρῶταρχος ὅτι χρή ἐκ τοῦ συμποσίου ἐχεμυθεῖν, ὅθεν καὶ παροιμίαν λέγεσθαι μισῶ μνάμονα συμπόταν, Dindorfius vix recte Πλούταρχος corrigi iussit. Accedit quod loco Plutarcho (Q. C. init., p. 612 D) a Dindorfio in partes vocato, quamquam de proverbio illo agitur, de more Homeric, cum quo scholium illud componit, nihil dicitur. Quod si vel maxime coniectura illa recte se haberet, verba etiam e libro de mulierum educatione (Stob. flor. XVIII, 28; Wytt. fr. XXII, 4) petita esse possent.

2) Multa Maur. Schmidt, Did. fragm. p. 368 (v. etiam Val. Rose, Ar. ps., p. 120), congessit; ex iis autem, quae ille p. 378, *8 attulit, Epiphanius Petraei σύμμικτα θεωρήματα (Suid.) et Achillis Statii ἱστορία σύμμικτος huc vix pertinent. Acacii episcopi Caesariensis σύμμικτα ζητήματα (Hieron. catal. script. eccl. 98) de rebus Christianis egerunt (v. Hieron. epist. ad Minerv. et Alexandr., vol. IV, 1, p. 213 ed. Paris., ubi σύλλεκτα ζητήματα audiunt). — De Porphyrii συμμίκτοις ζητήμασι v. p. 351, 1.

Aristotelica igitur quae in scholiis quaestiones exhibentibus occurrunt nemo ad Συμπόσιον eius (v. Val. Rose, Ar. ps., p. 119 sqq.) potius quam ad Ἀπορήματα Ὀμηρικά, de quibus postea dicendum erit, referet¹⁾; in reliquis autem scholiis Convivii eius vestigia non exstant. Neque Didymi Συμποσιακῶν, quae Chalcenteri fuisse contra Maur. Schmidtium (Did. fr. p. 380), Heraclidis filio tribuentem²⁾, cum Beccardio, de schol. in Hom. Iliad. Ven., p. 30, statuo, in scholiis reliquiae occurrunt; eo enim quod olim e Bekkeri editione hanc in rem afferri poterat, schol. Porphyr. Γ 379. 80: Διδύμου φασὶν εἶναι κατὰ τὸ ἐγχείρημα, iam non licet uti; codices enim pro eo ἀδύνατον (L quidem δυνατόν) φασιν εἶναι κτλ. habere constat; neque schol. Vict. K 428 (edit. ad Φ 140) ita comparatum est, ut non possit commentariis eius deberi. Ex Alexandri autem Cottaensis XXIV librorum περὶ παντοδαπῆς ὕλης (Steph. Byz. v. Κοτιάειον) libro decimo quae in schol. A Ξ 241, ex Herodiano, ut videtur³⁾, petito, de ἐπισχόις leguntur, a quaestionum Homericarum, de quibus agimus, ratione quam maxime discrepant; de reliquis autem locis, ubi scholia Alexandrum afferunt, iudicium non constat, cum vel ea quae Porphyrius in quaestione C 509 edita ex eo attulit non ex illo opere, sed e secundo libro τῶν ἐξηγητικῶν hausta sint, ita ut ea quoque, quae in aliis quaestionibus occurrunt, ad hoc opus referri possint et propter rationem qua utuntur⁴⁾ cum Lehrsio, qu. ep. p. 11, eo referenda esse videantur. In Seleucum, quem propter narratiunculam Suetonii (Tib. 56) in numerum lyticorum in aulis prin-

1) Rectissime de fragm. Arist. ab Athenaeo V, p. 188 E, servato Rose, Ar. ps., p. 177, 38, idem statuit.

2) In Bekkeri Anecd. III, p. 1449, ad quae Schmidtus recurrit, verbis οὕτω Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι sine dubio Chalcenterus indicatur, neque verba Clementis Alexandrini, strom. V, 8, 47, p. 243, 19 (p. 379 ap. Schm.): φησὶν ὁ γραμματικὸς Δ., aliter atque de clarissimo illo grammatico accipi possunt (cf. Sen. epist. 84). Alia addere possum; sed omitto, quia pluribus ea persequi longum neque proposito nostro necessarium est.

3) Lentz, Herod. I, p. 469, 10 not., quid de ea re iudicaret non pronuntiavit. Sed tenendum est, eundem (II, 1, p. 385) de loco Herodiano ap. Et. M. 276, 21 ita iudicasse, ut, accepta quidem Meinekei, Anal. Al. p. 16 (cf. Lehrs, Herod. script. tria, p. 429), Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τοῦ Ἀκκλησιάδου scribentis coniectura, Herodianum Alexandri sententiam referre eique obloqui statueret.

4) Quae in quaestione Porphyriana T 79 sqq. leguntur iis quae supra commemoravi simillima sunt; quae schol. A N 358 habet et ἐξηγῆσιν magis redolent quam Ζήτημα et incertum est num cum quaestione cohaereant (v. ad p. 184, 16); neque schol. A (intermg.) A 1 de Ἀχιλῆος forma agens quisquam ad quaestiones referet. Quae autem schol. A Δ 109 ex Alexandro de mira cornuum magnitudine affert, optime sane operi περὶ παντοδαπῆς ὕλης convenirent; sed dubitari potest, utrum Cottaensis an Myndius Alexander — agitur enim de re historiam animalium spectante — significetur. Neque magis constat, num cum quaestione (Porphyriana) Δ 105—11 haec verba olim cohaeserint.

cipum temere futilissimas quaestiones moventium referre non licet¹⁾ — aliud enim est ipsum talia proponere, aliud quaestionibus ab Imperatore 'ex lectione cotidiana' propositis respondere — idem cadit, quippe qui praeter libros σύμμικτα, προτατικὸν πρὸς Ζήνωνα, προτατικὸν πρὸς Πολύβιον inscriptos²⁾ commentarii Homericum auctor fuerit, id quod et cognomine Homericum et rebus in scholiis ex eo allatis (v. La Roche, Hom. Textkrit., p. 83³⁾) clarissima in luce ponitur; neque quicquam vetat etiam duos scholorum locos, ubi criminationibus ab aliis poetae intentis respondet (schol. T 1 6; HQR α 215) indidem repeti, cum vel Aristarchum suis scilicet locis talia curasse constet. Quod si quis ex altero Seleuci librorum genere haec repetere malet, haud inutile erit monere, propter schol. D 1 6 (p. LVI Dind.), initio quidem scholii T simillimum, et propter schol. E α 215 (p. 40, 20), eadem quae schol. HQR multo brevius afferens, quae ambo in cōdicibus e Porphyrio repetuntur, veri simillimum esse, hoc quidem intercedente Seleuci memoriam utroque loco fuisse propagatam. Telephi denique, Veri Imperatoris praeceptoris, quae in scholiis afferuntur, causa nulla adest, cur ad libros eius ποικίλης φιλομαθείας (Suid.) referantur⁴⁾, qui et ipsi dubitari potest num ad scripturae hoc de quo agimus genus referendi sint.

At splendidum restat nomen dicendum, Favorini Arelatensis, si modo παντοδαπῆς eius ἱστορίας, quam Gellius iis quae XIV, 6 at-

1) Sed dissimulare non possum, mihi non constare idemne hic sit Seleucus atque is, de quo h. l. agimus. Cum enim Maassio (de biograph. Graec., p. 33 sqq.) ita iudicanti nemo non concessurus sit, inesse in codice A non solum quattuorvirorum scholia — sufficit Porphyrium commemorasse —, tamen scholorum eius codicis A 340. 381 (quibus addenda Vict. Π 272 et Hesiod. theog. 114. 573) Seleucum afferentium origo vix alibi atque apud Didymum quaeri potest. Accedit quod loco Suetonii alterum grammaticum plurimi codices non *Zenonem*, sed *Xenonem quendam* vocant (atque ita Rothius edidit), quod propter librum πρὸς Ζήνωνα προτατικὸν corrigendum esse paullo confidentius Maassius pronuntiavit. Itaque dubitari posse videtur an apud Athenaeum non tres, sed quattuor Seleuci afferantur: 1) Homericus, 2) Halieuticorum scriptor, 3) ἰλαρῶν ἄσμάτων poeta, 4) is qui de Bathyllo aliquid litteris mandaveret (Athen. I, p. 20 D), atque hic quidem (4) cum Maur. Schmidtio, Phil. III, p. 443; 445, 2, pro *Tiberii convictore* (Suet.) habendus sit. Sed rem difficillimam tetigisse satis sit.

2) De συμμικτοῖς tamen v. Daub, Stud. z. d. Biograph. d. Suid., p. 119. Προτατικά a schol. Ar. Thesm. 840. 1175 afferuntur, e quibus liber Polybio inscriptus e scholii verbis prave traditis coniectura effectus est (v. Schmidt, p. 436).

3) Verba Suidae, scripsisse Seleucum ἐξηγητικά εἰς πάντα ὡς εἰπεῖν ποιητῆν, a La Rocheo, pravissime accepta esse, quasi in totum fere Homerum commentarios scripsisset, aliis iam observatum. Sed Homericus, qui in omnes paene poetas commentatus est, profecto in Homerum potissimum ἐξηγητικά scripsit.

4) Schol. Δ 133 e libro περὶ ἐσθήτος (Suid.) fluxisse videtur; de Vict. O 668 v. ad p. 207, 7—12. Reliqua quae ei tribuuntur nemo huc referet.

tulit significaverit et irriserit, partem effecisse Ζητήματα Ὀμηρικά ipsis rebus a Gellio allatis Nietzsche, Mus. Rhen. XXIII, p. 642 sqq., eumque secutus Maass, de biograph. Graec., p. 49 sqq., demonstraverunt. Sed rectissimo usus iudicio Nietzschei sententiam Martinus Hertz (Ind. lect. Acad. Vratisl. 1869, sem. aest.) repudiavit, cuius rationibus, frustra a Maassio impugnatis, addi nonnulla possunt. Gellii quidem locum III, 16 Nietzscheum falso ita interpretatum esse, quasi de versu λ 248 quaestionem Favorinus instituisset, cum Gellio de loco illo Homericis interroganti, et recto quidem usus iudicio, responderit potius, ipse Hertz, quamvis obiter (p. 10 not.), tetigit. Sed addere potuit vir doctissimus, non adesse causam, cur quaestionem, quam Gellius in volumine illo, quod illudit, invenit, utrum ἐν τῇ ἔσω θαλάσῃ κατ' Ἀρίσταρχον ἢ ἐν τῇ ἔσω κατὰ Κράτητα Ulixes erraverit (XIV, 6, 3), cum disputatione de variis Oceani nominibus a Favorino ἐν ταῖς παντοδαπαῖς ἱστορίαις (Steph. Byz. v. Ὠκεανός) instituta cohaerere dicamus. Cui rei autem vel plurimum Nietzsche tribuit, quae Gellius in libro illo infuisse diceret de Attica, Boeotia, Aegypto cet. olim Acte, Aonia, Aeria cet. vocatis, apud Stephanum vel adiecto Favorini nomine vel ita ut ex eodem hausta esse viderentur, legi, ei qui diligenter singula contulerit non multumtribuendum esse concedet. Etenim cum Favorinus a Stephano adhibitus causis nominum illorum afferendis operam dederit¹⁾ — similiter etiam Didymus in Symposiacis egit, v. Steph. v. Μίλητος —, in altero illo libro, si modo verba Gelliana accurate inspicere volumus, neglectis causis, nominum tantum varietas recensita fuit, ita ut ieiunum indiculum quendam ludi magistrorum in usum confectum Gellius, et recte quidem, perstringere videatur. Quod si causae non suppetunt, cur Gellium Favorini παντοδαπὴν ἱστορίαν irridere dicamus, ne illud quidem constat, num in libro illo Homericis infuerint quaestiones; quas ut infuisse largiamur, neque in scholia certe neque in Eustathii commentarium transierunt. Quae igitur apud Gellium accipimus obscuri auctoris in rebus Homericis perversae diligentiae testimonia cum scholiis singillatim comparare vix pretium operae est. Sed breviter dicendum, *nomina sociorum Ulixis, qui a Scylla rapti laceratique fuerint*, a scholio Η μ 257 e Pherecyde afferri (id. Eust. μ, p. 1721, 8), quod scholium Edv. Schwartz, de schol. Homer. ad histor. fabul. pertinent., p. 7, recte e Porphyrii libro περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων repetivit. *Ex quinque operimentis autem, quibus*

1) Non obstat, quod uno loco (v. Σφακτηρία) a Steph. servato in eo acquiescere videtur, ut alterum nomen fuisse Σφαγίαν commemoraret. Namque consilium fuisse Favorini ut causas nominum explanaret, Photius docet, in opere eius a Sopatro excerpto infuisse docens διαφόρους ἱστορίας καὶ τῶν κατὰ τὰ ὀνόματα θέσεων αἰτιολογίας (cod. 161).

Achillis clupeus moenitus est, quod factum ex auro est summum sit an medium, antiquissima est quaestio, quippe quam Aristoteles iam commemoraverit (poet. c. 25); quae cum in scholia (Υ 259 sqq.) Porphyrio intercedente pervenerit, profecto non anonymo illi scriptori¹⁾, sed eidem, unde tot Aristotelis solutiones fluxerunt, fonti debetur.

Duo tamen certo afferri possunt rerum miscellarum, de quibus h. l. agimus, libri, e quibus quaestiones Homericae vel scholia iis cognata aliquid hauserint: Philemonis ignoti ceteroquin hominis Σύμμικτα et Dorothei Ascalonitae Πανδέκται. Illud enim opus in Porphyrii quaestione Vaticana ἡ nominatim ita inducitur: ἐν τοῖς Φιλήμονος Συμμίκτοις περὶ Ἡροδοτείου διορθώματος ὁ γραμματικὸς διαλεγόμενος πειράται καὶ Ὀμηρικὰ τινα σαφηνίζειν, ubi verba extrema docent, haud ita multa in eo infuisse Homerica. Alterum autem, cum a Porphyrio in quaestione a codicibus ad l 90 relata (pertinet ad ω 208) paullo aliter indicetur, coniectura assequi possumus. Vix enim dubitandum est, quin *integer ille liber, quo opus fuerit Dorotheo Ascalonitae* εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ' Ὀμήρω κλιείου (Porph.), partem effecerit libri Dorothei, cuius patria non adicitur, Πανδέκται inscripti, quem Clemens Alexandrinus, strom. I, 21, 133 (p. 144, 21 Sylb.), commemorat.

Ergo, ut comprehendamus, paucissimi huius quidem classis quaestionum Homericarum libelli aut collectiones in scholia transferunt: Dionysii Ἄπορα, Corpus Alexandrinum, Philemonis Σύμμικτα, Dorothei Ascalonitae Πανδέκται, fortasse etiam, sed quod minime constat, Seleuci simile quoddam opus; Satyri enim solutio ad locum Ξ 216 servata ex Alexandrino Corpore fluxisse videtur (v. p. 370). E quibus quantum in scholia pervenerit cum divinando assequi non possimus, illud certe constat, quae inde nominatim afferantur omnia uno Porphyrio intercedente iis illata esse; cui etiam alios id genus libros²⁾ praesto fuisse consentaneum est, interque eos fortasse quaestiones εἰ Dioscuridis opere transformatas (p. 376); Eustathius contra et iisdem fere atque nos scholiis e Porphyrio petitis et praeter Athenaei epitomen etiam Plutarchi Quaestionibus Convivalibus usus est.

1) Cum eo quod apud eundem quaesitum fuisse dicit Gellius, *qua ratione dixisset poeta singulas pecudes in singulos annos terna parere*, conferenda quae Eustathius δ, p. 1485, 16 sqq. exposuit. Qui unde ea hauserit in tanta scholiorum h. l. brevitate effici nequit, sed concluderis inde, inter γνώριμα ζητήματα, ut Plutarchi verbis utar, rem illam fuisse. Eodem modo explicandum quod argutiae iis quae de versibus ἰσοψήφοις sim, a Gellio afferuntur similes etiam a Plutarcho, Q. C. IX, 3, 3, deridentur.

2) Haud inutile erit monere, non omnes, quorum verba aut sententiae in quaestionibus afferantur, lyticis esse annumerandos.

2. 3.

Commode Lehrs, Ar. p. 202—10, tria genera distinxit hominum, qui Homero vituperiis exagitando operam impenderint, philosophorum, sophistarum, rhetorum. Quibus cum fuerint qui vel meliore, quo illis praestabant, iudicio vel diversae, cui addicti erant, philosophiae sectae praeceptis freti responderent, exstiterunt etiam qui res a poeta, cuius summa admiratione tenebantur, traditas cum iis praeceptis quae et de rebus divinis humanisque et de poetarum praestantia aut ipsi aut post alios sibi informaverant conciliare studerent. Quae duo genera tam arte inter se cohaerent, ut, cum singuli lytici modo huic modo illi adscribi saepe possint, alterum ab altero universum divelli nequeat; nam vel ii, qui id unum egerunt ut Homeri criminationes diluerent, plerique ex aliorum placitis adeo pendent, ut ab illis seiuncti intellegi non possint. Itaque cum perspicuitati rei optime nos consulturos esse existimaverimus, si classium, quas supra (p. 368) constituimus, secundam et tertiam una dicendas nobis proposuerimus, ne quis nimium pollicitos parum praestitisse queratur, moneamus, non esse huius loci, quid singuli philosophi in Homero aut vituperaverint aut probaverint aut allegoria usi in eo latere voluerint indagare. Aliud enim est a deorum rerumque ad eos et ad homines pertinentium notione, quam ipse tibi conformaveris, profectum circumspicere, num inter rationes ad stabiliendas eas proferendas Homeri quoque verbis, sive ipsis sive reconditiore quodam sensu, qui fabulis involutus sit, accipiendis, uti possis, quod si fieri nequeat, poetam vituperare; aliud carminibus illis cum tuis aliorumve philosophorum placitis, si qua discrepare videantur, conciliandis ex professo operam impendere. In iis igitur, qui alterum hoc egerunt, cum subsistere et possimus et debeamus, plurimum per se patet iis esse immorandum, qui a posterae aetatis lyticis, rhetoribus, grammaticis, scholiastis ad poetae carmina recte intellegenda adhibiti fuerint.

Itaque ut a criminibus a philosophis Homero intentis ordiamur, postea de sophistis rhetoribusque dicturi, non solum Xenophanem Colophonium, velut versibus illis saepissime allatis

πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὀμηρὸς θ' Ἡσιόδός τε,
ὄσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ ψόγος ἐστίν,
κλέπτειν μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν

(Sext. Empir. adv. dogm. III, 193, p. 593 Fabr.), sed etiam Pythagoram Samium et Heraclitum Ephesium eorum, quae de deorum natura et factis protulerat Homerus, censores exstitisse acerrimos, res notissima (v. Sengebusch, diss. Hom. I, p. 129 sqq.). Facillimum igitur intellectu, qui factum sit, ut is, qui τῶν ἀρχαίων Ὀμη-

ρικῶν primus — Cambysis quidem, ut perhibetur¹⁾, aetate — de Homeri carminibus, genere, temporibus scripsit, Theagenes Reginus (de quo bene egit Sengeb., p. 210sq.), partes sustineret poetam defendentis, atque ita quidem, ut allegorica interpretandi ratione uteretur. Qua quidem de re luculentissimum exstat testimonium scholii *B Υ 67, quod Porphyrii esse infra efficiemus; ibi enim allegoria ad pugnas deorum explicandas adhibita, quae ipsa quidem non Theagenis sed Stoicorum est (v. infr.) — neque constat, ullum omnino verbum ex eo petitum in scholia HomERICA transiisse —, ita pergitur: οὗτος μὲν οὖν τρόπος ἀπολογίας ἀρχαῖος ὦν πάνυ καὶ ἀπὸ Θεαγένους τοῦ Ῥηγίνου, ὃς πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὅμηρου, τοιοῦτός ἐστιν ἀπὸ τῆς λέξεως. Tempora enim et loca spectanti dubium esse non potest, quin philosopho Crotoniatae aut Eleatae aut utriusque homo Reginus responderit. Neque Metrodorus Lampsacenus ἐν τῷ περὶ Ὅμηρου iisdem interpretandi artificiis (Tatian. cap. 21; Hes. v. Ἀγαμέμνονα. Cf. Georg. Syncellus p. 149 ed. Par., Anaxagoreos Iovem intellexisse τὸν νοῦν, Minervam τὴν τέχνην) alio consilio usus esse videtur, quam ut criminationes ab aliis philosophis in poetam coniectas dilueret. Memor certe, secundum Favorinum ap. Diog. L. II, 11, Anaxagoram primum Homeri carmina, quippe quae plurimi faceret, docuisse περὶ ἀρετῆς εἶναι καὶ δικαιοσύνης, id quod pluribus deinde Metrodorus persecutus sit, facile intelleges, cur in dis allegorica²⁾ ratione explicandis hic quidem non acquieverit, sed ne hominibus quidem abstinerit, si quidem sec. Hesychium l. c. sub Agamemnone aethera latere voluit: nimirum ut violenter ab eo facta tutaretur, si qui virtutem iustitiamque a poeta doceri negarent. Ex allegoriis eius quicquam in scholia transiisse probari nequit; unicus autem locus aliam quandam solutionem nominatim ad Metrodorum referens (K 252, ut infra videbimus, Porphyrii), ubi utrum Lampsacenus an Epicureus an Chius intellegendus esset, Sengebusch l. c., p. 134, dubitavit, potest sane de eo accipi, cum etiam eos de quibus statim dicturi sumus, difficultatibus non solum allegoria adhibita, sed etiam aliis rationibus solvendis operam dedisse constet.

Recte enim huic hominum generi annumerari solent (v. Lehrs, Ar. p. 201. 2) Stesimbrotus Thasius, Glaucon s. Glaucus, Anaximander, Lampsaco, ut videtur, oriundus (Sengeb., p. 208); quos allegoriis usos esse et loco notissimo Xenophontis, conv. 3, 6, constat, quo Stesimbrotum et Anaximandrum non solum ut rhapsodos verba, sed etiam ὑπονοίας poetae docere posse Socrates praedicat, et ad Glauconem quod attinet e Platonis Ion. cap. 2 (p. 530 D)

1) Tatian. adv. Gr. 31.

2) Fabularum explicationem allegoricam ipsi Anaxagorae non recte tribui, Zelleri, hist. phil. ant. I², p. 703, sententia est.

sequitur¹⁾, ubi Ion gloriatur, quod neque Metrodorus neque Stesimbrotus, quos allegoriam adhibuisse constat, neque Glaucōn neque quisquam alius ἐχεν εἰπεῖν οὕτω πολλὰς καὶ καλὰς διανοίας περὶ Ὀμήρου ὅσας ἐγώ. Sed et hic et Stesimbrotus — Anaximander si quae forte de Homero scripta reliquit, omnia interciderunt — etiam alias quaestionum solutiones protulerunt. Stesimbrotus enim, cum versus O 189sq., in quibus dialecticis magis rationibus quam propter perversas quae in iis de dis inesse viderentur notiones offenderant, allegoria adhibita explicaverit, si modo recte Curt. Wachsmuth, Crat. Mall. p. 44, schol. A O 193 ita constituit: Κράτης ἐν δευτέρῳ Ὀμηρικῶν καὶ Στησίμβροτος, ὅτι κατὰ στοιχεῖα πάντα οὕτως δέδασται, reliquis locis, ubi memoria eius recurrit, duobus quaestiones, διὰ τί πεποίηκε μόνον τὸν Νέκτορα αἶροντα τὸ ἔκπομα (Λ 636. 37) et πῶς ὁ ἰκετεύων πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἔφη πᾶρ γὰρ σοὶ πρῶτῳ κτλ. (Φ 76), quae in codicibus e Porphyrio repetuntur, rationibus aliunde petitis solvere aggressus est.²⁾ Glaucōnem autem, quem vel Aristoteles, poet. 25, p. 1461 β 1, non solis in difficultatibus ad deorum naturam pertinentibus operam collocasse monstrat, idem scholium Λ 636. 37 Porphyrianum difficultati, quam modo attulimus, solvendae operam impendisse docet. Neque enim mihi persuadere possum, Glaucum illum in scholio una cum Stesimbrotō allatum alium esse atque Glaucōnem loco Platonis cum eodem Stesimbrotō et Metrodoro compositum³⁾, dummodo ne cum Sengebuschio, p. 208, qui recte utrumque idem esse nomen perspexit, statuatur, Homeri interpretem eundem esse atque Glaucum Reginum; vix enim credibile, hominem notissimum neque uno nomine apud posteræ aetatis scriptores insignem, nusquam⁴⁾ eadem nominis forma (Γλαύκων), qua Plato et Aristoteles, scriptores et antiquissimi et summae auctoritatis, utantur, afferri. Iam vero cum Tarsensem Glaucōnem, quem non μῆνις sed μῆνις protulisse schol. A A 1 docet, Platonis aetate Athenis inter Homericos

1) Neque neglegendum est, eundem Platonem (Cratyl. p. 407 A) de plerisque τῶν περὶ Ὀμηρον δεινῶν haec habere: ἐξηγούμενοι τὸν ποιητὴν φασι τὴν Ἀθηναίων αὐτὸν νοῦν τε καὶ διάνοιαν πεποιηκέναι.

2) Quae Et. M. 277, 36 leguntur ad librum περὶ τελετῶν (ibid. 465, 34) referenda sunt.

3) Conferendum quod Heracleonis grammatici pater a Steph. Byz. v. ἀγυῖα Glaucōn, idem ab eodem v. Ἀπέθουα Glaucus vocatur. Non est igitur, cur cum Heitzio, die verlorn. Schrift. des Aristot., p. 260, 2, in scholio Γλαύκων scribatur. Contra Lehrs, Ar. p. 202, altera forma neglecta Glaucum vocavit. Etiam quae schol. BLp Π 414 e Glaucō habet iis quae schol. A A 1 e Glaucōne Tarsensi affert similia sunt.

4) Quae enim Athenaeus XI, p. 480 F, e glossis Glaucōnis affert, Tarsensi tribui posse, ipse Sengeb., p. 209, concessit; nos, ut Regini non esse contendimus, ita Homericum esse posse non negamus. — Glaucōnem Teium (Arist. rhet. III, 1) recte a reliquis Sengeb. secluit.

floruisse nemo serio existimaturus sit, Glaucus autem ille, quem schol. B Lp Π 414 non θυμοραϊκῆς sed θυμοραϊκῆς legisse tradunt, pro eodem atque hic habendus esse videatur (v. p. 385, 3), antiqui illius Homericis solutiones aliis etiam praeter A 636 locis in scholiis (aut apud Eustathium) afferri contendunt nequit.

Accedit ad eos e Socratis discipulis Antisthenes, quem post Anaxagorae tenuia initia nobis vix cognita et Democriti περί Ὀμήρου ἢ ὀρθοεπειῆς καὶ γλωσσέων librum huc non pertinentem¹⁾ ex hominibus philosophiae principibus primum Homeri carminibus recte intellegendis dedita opera curam impendisse constat. Scripsit igitur libellos — cur dialogos vocaverit Val. Rose, Ar. ps. p. 173, nescio — περί Ὀδυσσεΐας <Ὀδυσσεύς?>, περί τῆς ῥάβδου, Ἀθηνᾶ ἢ περί Τηλεμάχου, περί Ἑλένης καὶ Πηνελόπης, περί Πρωτεύως, Κύκλωψ ἢ περί Ὀδυσσεύως, περί οἴνου χρήσεως ἢ περί μέθης ἢ περί τοῦ Κύκλωπος, περί Κίρκης, περί Ἀμφιαράου, περί τοῦ Ὀδυσσεύως καὶ Πηνελόπης, περί τοῦ κυνός, quos operum eius tomum nonum effecisse Diog. L. VI, 17 affert, et περί ἐξηγητῶν, περί Ὀμήρου²⁾, περί Κάλχαντος, περί κατακόπου³⁾, qui eodem auctore in octavo infuerunt. Contra ea, tomus primus quae inter alia exhibebat, Αἴας ἢ Αἴαντος λόγος, Ὀδυσσεύς ἢ περί Ὀδυσσεύως, Ὀρέστου ἀπολογία (Diog. VI, 15) huc non pertinent. Sed in scriptis suis Homericis qua ratione egerit, locus ille gravissimus docet Dionis Chrysostomi, or. 53, p. 276 R.: ὁ δὲ Ζήνων οὐδὲν τῶν τοῦ Ὀμήρου φέγει, ἅμα διηγούμενος καὶ διδάσκων, ὅτι τὰ μὲν κατὰ δόξαν τὰ δὲ κατὰ ἀλήθειαν γέγραπεν, ὅπως μὴ φαίνηται αὐτὸς αὐτῷ μαχόμενος ἐν τιῶν δοκοῦσιν ἐναντίως εἰρησθαι. ὁ δὲ λόγος οὗτος Ἀντιθέτους ἐστὶ πρότερον, ὅτι τὰ μὲν δόξη τὰ δὲ ἀληθεία εἴρηται τῷ ποιητῇ· ἄλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐχειργάσατο αὐτόν, ὁ δὲ καθ' ἕκαστον τῶν ἐπὶ μέρος ἐδήλωσεν, e quibus eum allegorica interpretatione

1) Cf. loci scholiorum Homericorum a Mullachio, Democrit. fr. p. 148, et Sengebuschio, diss. Hom. I, p. 135. 36, inde repetiti. Qui, ut ex Homericis eo opere haustos esse largiamur — quamvis, si a schol. A N 137 (id. Eust., p. 925) et ab Eust. o, p. 1784, 60, discesseris, de plerisque, maxime quidem propter librum Democriti Τριτογένεια inscriptum de schol. Θ 39, dubitari possit — haud idonei sunt, propter quos inter lyticos, de quibus h. l. agimus, Democritus recipiatur. Scholium vero A H 390, quod neglectum a Mullachio Sengebusch indicavit: τὸ ὡς πρὶν ὠφέλλ' ἀπολέσθαι εἶτε καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἐς ἐπήκοον λέγει ὁ κῆρυξ... εἶτε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἡρέμα, ὡς Δημόκριτος ἀεῖσι, ἀπρεπὲς ἡγησάμενος τὸ φανερώς λέγεσθαι, ἀνυποκρίτως στικτέον <e coni. Friedl., Nican. p. 192> κτλ., unum non sufficit, ut philosophum Homeri defensorem existisse ponamus: potuit nimirum, id quod in omnes fere philosophos cadit, occasione oblata talia proferre.

2) Περί Ὀμήρου ἐξηγητῶν legendum esse Krische, d. theol. Lehren d. griech. Denker, p. 243, 2, suspicatus est.

3) Dolonem cum significare videatur, nihil opus est correcto cum Winckelmanno, Antisthen. fr. p. 14, τερατοκόπου.

usum esse et quae apud poetam inter se pugnare viderentur conciliare studuisse, alterum quidem collato¹⁾ loco Xenophontis, conv. 3, 6, recte homines docti effecerunt (v. Sengeb. p. 116). Cum autem Stoicus certa quadam via et ratione processisse videatur — constat quidem quinque eum scripsisse libros problematum Homericorum —, Cynicum in libellis Homericis carptim, prout res ferret, consilium exsecutum esse dixeris.

Exstant autem haud spernenda libellorum eorum fragmenta in scholiis utriusque carminis. E quibus maxime insigne quod e libello περί Ὀδυσσεώς petium (si modo recte pro περί Ὀδυσσεΐας ita coniecimus) de v. πολύτροπος notione agens schol. HMQR α 1 et Leid. l 308 vel 312 (f. 189^b, praemisso Πορφυρίου) servaverunt. Ubi oblocutus Antisthenes iis, qui eo verbo Ulixem ut versutum ab Homero notari existimarent, cum ipse ad varia, quae ei praesto fuissent, dicendi genera referret²⁾, Hippiam Eleum petiisse videtur. Recte enim, Platonem iis, quae initio Hippiae minoris sophistam de Achille simplici verique amanti, Ulixε πολυτρόπῳ, mendaci, doloso proferentem induxerit, non suam sed illius sententiam reddere, Friedel, de sophistarum stud. Homer. (diss. philol. Halenses I), p. 157, statuit; quod cum per se veri simillimum sit, tum ea re probatur, quod ipsi illi versus l 312. 13, quibus Hippias Platoniscus utitur, ut utriusque mores describat, apud Antisthenem ita recurrunt: τοσοῦτον ἀπέιχε τοῦ τὸν τοιοῦτον τρόπον ἀποδέχεσθαι ὁ Ἀχιλλεύς, ὡς ἐχθρὸν ἡγεῖσθαι ὁμοίως τῷ θανάτῳ ἐκείνον, ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ εἶπη. — E libello autem Κύκλωψ ἢ περί Ὀδυσσεώς

1) Iuliani Imperatoris verba, or. 7, p. 215 C, male a quibusdam in hanc sententiam detorqueri, recte Krische, p. 244, perspexit.

2) Quoniam scholium Odysseam sine dubio spectans inter Quaestiones ad Iliadem pertinentes recipi non potuit, haud alienum erit, h. l. codicem Leidensem cum textu scholii Dindorfiani α 1 (p. 9, 16 sqq.) conferre. Ante omnia autem monendum, in codice illo integrum (sed in duas partes diremptum), neque ea tantum legi, quae Valckenaer olim adiecta Animadvers. in Ammon., p. 243, edidit. Discrepant igitur, ut minutias quasdam momento carentes omitam, a Dindorfii editione haec: p. 9, 16 ἀπορία et lemma om. cod. — 18 πολύτροπον habet — 22 τοσοῦτον (ante hoc verbum interpungendum est) ἀπέιχε τοῦτον <leg. τοῦ τὸν> τοιοῦτον τρόπον — 25 λύσις om. — 26 ἐρρέθη — p. 10, 1 προεῖρηκε μήποτε οὖν τρόπος τὸ μέντοι σημαίνει — 2 τὴν τοῦ om. — ibid. εὐτροπος γάρ ὁ τὸ ἦθος εἰς τὸ εὐτετραμμένον ἔχων, τρόποι δὲ λόγου αἴτιοι αἰπλάσει. Sequitur, signo scholii finiti (:+) et vacuo spatium, in quo manus recentior τοῦ αὐτοῦ scripsit, interiectis: κέχρηται τῷ τρόπῳ κτλ, in quibus codicis Leidensis a codicibus Odysseae discrepantia e Dindorfii Valckenaerium referentis editione peti potest (sed. lin. 5 τραπεῦσα legi). Neque tamen ea, quae ap. Dindorf., p. 11, 1 — 9, leguntur codici desunt, nisi quod lin. 1 ἔχει δὲ τοῦτο habet — 4 τὸ τοῦ ἦθους τὸ πολυμετάβολον καὶ ἄστατον — 5 χρήσις λόγου ποικίλη — 7 τὸν ἐκάστῳ πρόσφορον — 8 ἀνάρμοστον ὄν πρὸς ἀκοάς.

inscripto et ea petita esse videntur, quae schol. T 106 ad quaestionem, πῶς ὑπερφίλους καὶ ἀθεμίτους καὶ παρανόμους εἰπὼν τοῦ Κύκλωπας ἄφθονα παρὰ θεῶν αὐτοῖς ὑπάρχειν λέγει τὰ ἀγαθὰ; solvendam ex eo attulit¹⁾, et solutio quaestionis, διὰ τί Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Κύκλωπα οὕτως ἀνόητως εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὠλιγώρησεν τῷ λόγῳ, εἰπὼν ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων; a schol. HQT 1 525 una cum Aristotelia quadam proposita. Libro περὶ οἴνου χρήσεως ἢ περὶ μέθης ἢ περὶ τοῦ Κύκλωπος tribuerim, quae schol. Porphyrianum Λ 636. 37 una cum Stesimbroti, Glauci, Aristotelis solutionibus ad difficultatem, διὰ τί πεποίηκε μόνον τὸν Νέκτορα αἶροντα τὸ ἔκπομα; explicandam ex eo affert; origo fragmenti (schol. E ε 211, cf. PQT η 257), cur Ulixes Calypsonis promissa respuerit — cui quaestioni solvendae etiam Aristotelem operam dedisse e schol. Porphyriano ψ 337 cod. Vindob. ap. Val. Roseum, Ar. ps., p. 175, constat —, difficilior est iudicatu, nisi forte inde, quod eodem quo in schol. α 1 modo sapientem fuisse Ulixem ponatur, eidem utrumque libro quis tribuerit.²⁾

Iam vero cum per se ipsum minime pateat, utrum in solutionibus a scholiis 106; 525, ε 211 servatis ea in quibus ipse offenderit explicare, an, ut reliquis locis duobus, rebus ab aliis poëtae hominibusve ab eo inductis vitio versis respondere voluerit, huc ut inclinemus ea res facit, quod de locis 1 525 et ε 211 Aristoteles quoque quaesivit, quem sophistarum potissimum, quibuscum Antistheni condicionem intercessisse constat (v. Zeller², II, 1, p. 202), criminationibus diluendis operam dedisse infra docebimus. Neque tamen prae iis philosophos Homerum vituperantes hunc neglexisse (cf. Kriche, d. theolog. Lehren d. griech. Denker, p. 245) existimo, multaque ex iis quae contra eos protulerit etiam in scholiis, Odysseae quidem maxime, auctoris nomine abiecto, nunc quoque superesse contenderim.

Ergo, ut, antequam ad philosophos et grammaticos Platoni poetae fabulas exagitantem respondentes veniamus, ea quae adhuc effecimus comprehendamus: antiquissimorum Homericorum solutiones scholiis continentur aut codicum auctoritate aut certis rationibus aliunde petitis Porphyrio tribuendis, praeter schol. A

1) Secutus est eandem rationem Aristarchus (v. Lehrs, Ar., p. 182).

2) Scholium Lp O 123, de Minervae triplici agendi ratione agens, et schol. AB Ψ 65 (id. Eust. p. 1288, 9), animarum formam cum corporibus congruere docens, cur ad Homerica Antisthenis scripta cum Winckelmanno, p. 28, referantur causa non adest; nihil enim inde sequitur, nisi Antisthenem, ut omnes fere philosophos, Homeri versibus ad placita sua stabilienda usum esse. — Maxime autem improbandus Mullach (fr. phil. Gr. II, p. 279, 32), quae ap. Plutarchum, de Alex. M. virtut. II, 3 (p. 336 A) leguntur: ὁρθῶς οὖν Ἀντισθένης ἔλεγε, ὅτι πάντα δεῖ τοῖς πολεμίοις εὐχεσθαι τὰ ἀγαθὰ πλὴν ἀνδρείας (omisit Winckelmann in fragm. collectione), inter Homericam referens.

O 193 Crateteum. Antisthenis autem solutiones vel secundum codices vel propter Aristotelias iis adiunctas (v. infr.) eidem Porphyrio assignandae sunt, ita ut non multum credam obstare, quominus etiam unam illam de v. 1 525 agentem, in quam neutrum cadit, ex eo repetamus. Qui num ipsis iis quos attuli libris usus sit postea perpendamus.

Plato autem, ad quem vel ipsa in quibus modo versati eramus tempora nos duxerunt, summa, qua excellit, sententiarum gravitate dicendique splendore iis, quae contra fabulas de diis priscorumque temporum hominibus fortibus ab Homero narratas protulerat, ut poetae obtrectatoribus in longum tempus magnum addidit momentum, ita laudatoribus eius denuo stimulos quasi admovit, quibus ad anti-quam litem calidius sustinendam excitarentur. Ipsum quidem, quamvis haud inique de Homero iudicaverit, cum aliis locis tum de re publica secundum philosophiae praecepta constituenda agentem (II, p. 378 D sqq., III, p. 386 sqq.) plurima in eo ut impie dicta morumque probitati pernicioosa, quae neque allegoriis adhibitis¹⁾ defendi possent, notasse adeo constat, ut singula, quae bene contulit Theod. Heine, de ratione quae Platoni cum poetis Graecorum intercedit qui ante eum floruerunt, Vratisl. 1880, p. 6 sqq., h. l. afferre supervacaneum sit. Ex iis autem, qui contra eum hac de re disputantes lyricorum quodam modo partes sustinuerunt et grammatici et philosophi, cum Zenodorus (ita enim in schol. B 8, p. 23, 11, legendum esse apparebit) infra loco magis idoneo in censum venturus sit, Telephi autem libri περὶ τῆς Ὀμήρου καὶ Πλάτωνος συμφωνίας <temere Bernhardy ἀσυμφωνίας> a Suida allati nihil praeter nomen sit notum, ad philosophos statim conversi, cum Aristoteles (de quo infra agemus), si qua forte contra Platonem poetae opitulatus protulit, longe maiorem certe operam sophistarum criminationibus diluendis impenderit, primum de Stoicis librisque ex eorum disciplina pendentibus, deinde de Neo-Platonicis, quatenus cum utrisque scholia HomERICA cet. cohaereant, disputabimus.

Scripserunt igitur e Stoicae sectae principum numero, de quorum studiis Homericis locus exstat memorabilis Dionis Chrysostomi, or. 53, p. 275. 76 R., Ζηνὸ προβλημάτων Ὀμηρικῶν libros quinque (Diog. L. VII, 4), quos sine dubio verba Dionis supra (p. 386) allata spectant, et Cleanthes Assius περὶ τοῦ ποιητοῦ (Diog. L. VII, 175; cf. Krische, p. 432; Sengeb. I, p. 68); sed praeter Persaeum, quem, propter librum περὶ θεῶν (Philodem. περὶ εὐσεβ. cap. 9; ap. Dieles.

1) II, p. 378 D; quae contra Antisthenem videntur dicta esse, quem etiam (p. 390 A) Ulixem ἄνδρα τὸν σοφώτατον (cf. p. 388) vocans irridere videtur. — De Socrate allegoriam respuente, quem Plato secutus esse videtur, v. Krische, p. 234.

Dox. Gr., p. 544) ut consentaneum est, κατὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν γεγραφέναι ipse Dio tradit, cum *alios complures* idem consilium secutos esse addit, sine dubio Chrysippum potissimum respicit, quem e Philodemo, cap. 13 (ap. Dieles. p. 547, 16), secundo librorum, quos de natura Deorum scripsit, de Orpheo, Musaeo, Hesiodo, Homero egisse constat.

Sed non omnium certe eorum opera huc pertinet. In plurimos enim eorum idem quod etiam in alios et huius et aliarum sectarum philosophos cadit, occasione oblata de variis eos egisse rebus a poeta allatis et eo quidem maxime consilio, ut suas de rebus divinis sententias in versibus eius inesse allegorica interpretatione adhibita docerent. Chrysippum quidem e Philodemi l. c. et cap. 14 et 15 (cf. etiam Cic. N. D. I, 15, 41) discimus in περὶ θεῶν libro secundo, ut in iis quos de Gratiis, de natura, de providentia scripsit, id egisse, ut non tam poetam defenderet, quam versus eius cum suis ipsius placitis conciliaret (πειρᾶται συνοικειοῦν ταῖς δόξαις etc.). Idem Cleanthis fuisse consilium ipse Philodemus (cap. 13) addidit; idem Persaei e libri titulo fuisse concludas; ipsi Zenoni tribuit Krische, p. 393. 94. Sed hac quidem in re sive verum vidit sive erravit¹⁾ vir doctissimus, in scholiis certe aut apud Eustathium Zenonis non magis quam reliquorum quos nominavi vestigia supersunt, quae inter lyticos eos numerari iubeant. Etenim cum Chrysippus decies²⁾ in scholiis (nonnulla eorum etiam Eust. habet), Cleanthes bis in scholiis (alteri Eust. respondet) et semel apud Apollonium³⁾,

1) Huc ut inclinem facit, quod Zenonem, quem contra Platonis Πολιτεῖαν scripsisse constat (Plut. Stoic. rep. 8), neque ea, quae contra Homerum ibi protulerat, neglexisse consentaneum est.

2) A A 129; Lp Δ 295 (sec. Bachm. a man. sec.); A (Herodian.) Θ 441; *B K 252; A N 41 (id. Paris. ap. Cram., A. P. III, p. 285); Vict. O 241 (cf. Eust. p. 1014, 34); B Φ 483; Vict. X 212; A Ψ 65; P ε 240 (Herod.). — Nihil autem egit La Roche, Hom. Txtkr., p. 117, cum quae ex his Herodianus attulit ex altero quodam Chrysippo petita esse pronuntiavit; cum enim Stoicos studiose unde verba essent ducta exquisivisse vel e Cic. Off. I, 7 constet, tum, quod ad Chrysippum attinet, conferendum praeter Herodian. I, p. 108, 10, Etym. M. 681, 15 cum Plutarch., Stoic. rep. 9. Contra de Chrysippo in scholiis Pindaricis saepe allato La Rocheum (si discesseris a libro περὶ παροιμιῶν ad Isthm. 2, 17 citato) verum vidisse non negaverim; quod enim ad Isthm. 3 (4), 47 legitur: Χρ. δὲ ἐς ἐρημείωται, φησὶν, ὁ τόπος διὰ τὴν φράσιν κτλ., ita comparatum est, ut notationem Alexandrinorum Stoico tot annis inferiorem spectare videatur. Allegorica his quidem Chrysippi, quisquis fuit, scholiis non contineri (ἀλληγορεῖ illud schol. I. 3, 29 de Pindaro dicitur), contra Wachsmuthium, Crat. p. 23, 1, moneo.

3) Lp Γ 64 (sec. Bachm.; id. schol. min.; contra B, Townl., Par. ap. Cram., A. P. III, p. 281, 18 Ἀπλεάνθης habent) de aurea Venere in Lesbo insula culta; H α 52 (Eust. p. 1389, 55 sqq.). Atlantem ὀλοόφρονα τὸν περὶ τῶν ὄλων φρο-

Persaeus semel¹⁾ in scholiis occurrat, Zenonis ne nomen quidem ibi servatum est. Quid vero? ex omnibus, quos modo attuli, locis unus, Chrysippi quidem versuum K 252. 53 explicationem afferens (schol., ut infra apparebit, Porphyrii, p. 147, 26), difficultatis, quam Aristoteles iam, poet. 25, p. 1461 α 25, inter problemata commemoraverat, solutionem continet, quae ita parata est, ut in quonam sescentorum quorum auctor exstitit librorum Chrysippus protulerit indagari nequeat; ceteri et huius et reliquorum loci in scholiis cet. occurrentes neque magis e quibusnam libris petiti sint constat — quamquam Cleanthis quidem verba libro περὶ τοῦ ποιητοῦ facile tribueris — neque ulla cum quaestione cohaerent.

Verum enim vero tantum abest, ut tam artis finibus reliquiae vetustissimorum Stoicorum in scholiis obviae circumscribendae sint, ut multis praeterea locis, ubi nomina eorum exciderunt, vestigia doctrinae singulorum, ut etiam aliorum philosophorum complurium, nunc quoque deprehendi posse concedam. Iam vero etiamsi neque iniucundum neque infructuosum sit perscrutari, si qua forte aliqua veri cum specie ad auctores suos revocari possint — velut ea, quae schol. δ 84 de versu Homericο Αἰθιοπᾶς θ' ἰκόμην καὶ Κιδονίου Ἄραβᾶς τε legendo habet, quam Zenonis fuisse sententiam constat (v. Lehrs, Ar. p. 240), Krische e προβλημάτων libris repetivit, in scholio autem Porphyriano Ξ 275 (v. ad p. 195, 11) Chrysippea latere videntur —, a nostro haec quidem res consilio remotior est, quippe qui ea re acquiescere et possimus et debeamus, ut universae sectae placita, quae in scholia cet. ita transierunt, ut ad singulos poetae locos a Platone et aliis reprehensos lyricorum ad instar defendendos adaptata sint, qua ratione eo pervenerint doceamus.

Cratetis quidem Mallotae, per quem et Zenonis sententia in schol. δ 84 et Persaei in schol. A 66 manavit, Cratetisque asseclarum haud spernendam hac in re fuisse operam omnes concedent. Sed, quod mireris sane, exiguus²⁾ admodum numerus est scholiorum cri-

νοῦντα esse eum docuisse. Apollon. v. μῦλυ: Κλ. δὲ ὁ φιλόσοφος ἀλληγορικῶς φησι δηλοῦσθαι τὸν λόγον, δι' οὗ μωλύονται καὶ ὄρμαι καὶ τὰ πάθη (cf. schol. T κ 305). Quae apud Plutarch., de aud. poet. cap. 11, de Homeri verbis Ζεὺ πάτερ Ἰδὴθεν μεδέων et Ζεὺ ἄνα Δωδωναίε (vel potius Ἄναδωδωναίε) ludendi quasi causa allegorice ab eo explicatis leguntur, neque in scholiis neque apud Eustathium exstant.

1) Lp A 66 (Bachm.): ... πῶς οὖν κατὰ Κράτητα καὶ Περσαίον οὔτε φρόνιμος οὔτε σώφρων οὔτε ἀνδρείος (ὁ Ἀχιλλεύς); πηγὴ γάρ ἐστι τῆς ἄλλης ἀρετῆς τὸ δοκεῖν εἶναι θεοῦς.

2) Allegorica eius, quibus nullum cum solutione aliqua vinculum intercedat, velut clipeum Agamemnonis μίμημα εἶναι τοῦ κόσμου (Eust. Λ, p. 828), hic non curo, neque magis eandem ob causam Asclepiadis Myrleani, quem recte Crateteis annumeravit Lehrs (Herod. script. tr., p. 434; discipu-

minationes poetae intentas Stoicae sectae praeceptis adhibitis diluentium, quae satis certas ob causas e Pergamenorum scriptis repeti possint. Crates igitur cum Volcanum a Iove ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίῳ in terram coniectum ridiculo illo modo explicavit, qui ipsi Heraclito (cap. 27) τερατεία τις audit¹⁾, defendit sine dubio poetam contra Platonis (Rep. II, p. 378 D) vituperium; cuius rei in scholiis (praeter schol. *BLp A 591 ex ipso Heraclito transcriptum) omnis paene memoria intercudit, nisi quod eum „βῆλος“ e Chaldaeorum lingua petatum τὴν ἀνωτάτω τοῦ οὐρανοῦ περιφέρειαν esse (v. Wachsmuth, Crat. p. 41, cf. O 23 ibid. p. 44), non neglecta Agathoclis, sive Babylonii sive Cyziceni²⁾, sententia, τὴν πάντων περιοχὴν καὶ (ἀπὸ τοῦ?) βεβηκότασ φέρειν τοὺς ἀπλανεῖσ ἀτέρας interpretati (*BLp A 591), voluisse accipimus. Peius etiam cecidit iis quae Moerone Byzantiam secutus de loco μ 62. 63 protulit, quem locum hic commemorandum esse non tam narratiuncula de Alexandro Magno et Aristotele e Ptolemaeo Hephaestione a Phot., bibl. p. 147, 3, allata, quam id quod Asclepiades Myrleanus ap. Athen. XI, p. 490 B, habet, ἄεμνον esse columbas (πελείας) Iovi patri ambrosiam ferre, docet. Quod enim ipse pronuntiavit et pluribus sine dubio demonstravit, πελείας illas Pleiadas esse, si modo in scholia HQ μ 62 brevissima transiit (alterum eorum, p. 533, 6—8, quaestionis forma utitur), nomen certe auctoris abiecit. Quibus locis facile addideris quae de versu C 239, cur invitus Sol occidere dicatur, explicando, apposita iterum Agathoclis sententia³⁾, secundum schol. A h. l. attulit, etsi cuinam poetam vituperanti responderit non constat; de schol. A O 193, quod de re pertinente certe ad deos agit, v. p. 385; contra ea quae de versu C 488 explicando (cf. Arist. poet. 25, p. 1461 α 20) attulit (v. Wachsm.,

lum Cratetis esse voluit Wachsmuth, p. 6, 4) ridiculum de Nestoris poculo commentum.

1) Mallotam ab Heraclito significari Mehler, Her. p. 58, in dubium vocare non debebat; τοῦ Θηβαίου, quod is qui caput Heracliti codici Ven. B adscripsit addidit, inde ortum est, quod τὴν Κράτητος φιλοσοφίαν apud Heraclitum legerat.

2) Cf. Athen. IX, p. 375 F: Ἀγ. ὁ Βαβυλώνιος ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου (cf. I, p. 30 A) et ibid. XIV, p. 649 F: Ἀγ. ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῃ τῶν περὶ τῆς πατρίδος. Quem ut confidentius Muellero (FHG IV, p. 288) eundem esse atque grammaticum existimem, maxime schol. Hes. theog. 485 inducor. Ceterum ne quis dubitet quin a Cratete loco supra citato afferatur, cf. infr. n. 3; Pergamenis eum, quamvis e Zenodoti Ephesii disciplina profectus sit (Suid. v. Πτολεμαῖος Ἐπιθέτης), asserendum esse, vel ex Eust. Ξ, p. 994, 41, sequitur.

3) Cum ea, quae schol. A Agathocli tribuit, ab Eustathio, p. 1140, 50, ad ipsum Cratetem referantur, statuendum esse videtur, illum ab altero in Διορθωτικῶς allatum fuisse. Neque enim recte Cratetis discipulis eum Mueller l. c. annumeravit, si quidem sec. Suidam (v. not. 2) e Zenodoti disciplina profectus est.

p. 46) quaeque schol. H Q 1 60 afferunt Zoilum impugnantia, ut ea quae in quaestionibus C 192 et β 1 (Θ 1, p. 111, 24 edit. nostr.) leguntur alius generis sunt neque huc pertinent. Discipulorum denique Cratetis si qui scholae, cui addicti erant, praeceptis ad philosophos poetae obtrectatores refutandos usi erant, in scholiis certe aut apud Eustathium reliquiae eorum non comparent.

Sed paucissima illa, de quibus hic agimus, Stoicae doctrinae vestigia in quaestionibus obvia Homericis, non magis quam ea, quae in alius generis quaestionibus ex eodem Cratete afferuntur, ipsi grammatico Pergameno eam qua nunc induta sunt formam debent, nisi quis forte vel Aristarchum, quippe qui nonnullis in quaestionibus afferatur, inter difficultatum solutionumque Homericarum auctores rettulerit. Immo vero, cum aliae etiam Quaestiones adsint Stoicas item rationes ad levitatis aut negligentiae in rebus divinis crimen a poeta arcendum adhibentes (A 50. 399; Δ 2. 88; O 18. 189; T 407; Υ 67 sqq.), quae neque Cratetem neque ullum alium auctorem nuncupant, videndum, an omnes eidem auctori debeantur, ita quidem, ut grammaticorum aut philosophorum memoria, quos saepius attulisset, plerisque locis interciderit.

Iam vero cum scholium O 189 sqq., a nobis p. 203, 8 editum, propterea quod parti inde excerptae in codice Leidensi Πορφυρίου adiectum est, ad hunc auctorem referendum esse videatur, audacius tamen sit, eam ob unam causam reliqua quae attuli eidem tribuere. Etenim cum in reliquis scholiis, quae Porphyrii esse codicum auctoritate constat, vix ullae Stoicorum allegoriae poetae interpretando adhibitae sint, tum huius quidem scholii codicum condicio ea est (v. annot.), ut dubitari sane possit, an allegorica aliunde addita sint. Tamen et hanc quaestionem totam et reliquas illas Porphyrii esse, qui ex eodem eas opere hauserit, e quo etiam Heracliti Allegoriae Homericae Plutarchique qui dicitur de Vita Homeri libellus pendeat, utroque opusculo cum iis collato apparebit.

Atque Heracliti Allegoriae ipsae hoc loco, ubi de libris Stoicorum placitis ad Homeri obtrectatores refutandos usis agitur, quam maxime dicendae sunt, quoniam prooemium statim τὸν μέγαν ἀπ' οὐρανοῦ (cf. Diels, Herm. XIII, p. 7) καὶ χαλεπὸν ἀγῶνα καταγγελλόμενον περὶ τῆς εἰς τὸ θεῖον ὀλιγωρίας allegoria adhibita profligatum iri profitetur. Inter eos autem, quos veri rectique quippe sensu destitutos Homericas de diis eorumque factis narrationes male vituperasse dixit¹⁾ Heraclitus, cum singulis locis Epicurum (cap. 4) et Zoilum (cap. 14), tribus Platonem (cap. 4; 12; 74) nominatim

1) Cap. 6, p. 10; 21, p. 42; 26, p. 54; 28, p. 59; 30, p. 62; 37, p. 75; 39, p. 78; 40, p. 83; 52, p. 109; 69, p. 135; 74, p. 146.

afferat, hunc certe, ac maxime quidem ea quae in Republica poetae obiecerat, multis praeterea locis eum spectare apparet; si quidem Ἥρας δεσμοί (cap. 40), Ἡφαίστου ῥήσις (26), θεομαχία (52), Proteus (64), Ulixis ad Phaeaces vitae voluptuariae laudatio (75), Iovis cum Iunone in Ida monte concubitus (39), Martis et Veneris adulterium (69), quae cuncta ille vituperaverat, allegoria pleraque (praeter cap. 75) adhibita defenduntur. Transierunt autem plurima Heracliti capita in utriusque carminis, plura quidem in Iliadis, scholia, atque ita quidem ut utrobique non solum fragmenta et longiora (in scholiis Odysseae haec quidem admodum pauca) et breviora, sed etiam adnotationum inde excerptarum varia genera adsint. Iam vero cum fragmenta illa ad Iliadem relata omnia alteri codicis Veneti B¹⁾ manui, pauca quaedam etiam codicibus Leidensi²⁾ et Lipsiensi³⁾ debeantur, ex alterius generis scholiis unum inter eadem scholia *B⁴⁾ (A 43, f. 2^b, p. 11, 13. 14 Dind., exc. e schol. *B A 72, quod exiguam partem reddit capitis Heracl. 7), unum, quod etiam codices LLp Vict. exhibent, inter scholia eidem codici a priore manu appicta leguntur: € 392, quod ex Heraclit. c. 33 et 34, quae capita cum aliis integra altera manus postea versui € 336 adscripsit, excerptum est; ex Odysseae autem scholiis E α 284 (p. 51, 9—12 Dind.) ex Heracl. c. 62 et 63, E δ 456 (lin. 20—25 Dind.) e cap. 66, E θ 284 (lin. 12. 13) e cap. 26 (p. 57 Mehl.) derivata sunt. Neque desunt denique scholia, quorum auctores Heracliteis ita usi sunt, ut ipsi nonnulla aut adderent aliunde petita aut mutarent: addidit quidem is qui schol. Victor. K 394 (f. 181^a = Bekk. p. 293 β 1—7) scripsit iis, quae ex Heracliti cap. 46 excerpta erant (lin. 3: ἢ ὅτι ὀξεῖα κτλ.), alia, quae ab Heraclito prorsus aliena, in codicibus B et Lp sola leguntur: ταχεῖαν — ἀνάπαυλαν. Peius etiam is, qui schol. EM δ 384 scripsit, egit; quamquam enim scholium se Heraclito deberi disertis verbis clamat, paucissima tantum (lin. 13—16 Dind.) ex eo transcripta esse, rectissime Mehler, p. 128, 6, perspexit. Mutavit autem Heracliti caput 37 quaestionis in cod. Leid. ad I 503 (Praef. p. X) relatae auctor,

1) Loci e Mehleri editione peti possunt; omisit vir doctissimus, cap. 44 non solum una cum aliis in longo fragmento ad C 468 relato, sed etiam ad T 398 legi. Idem de scholio Ω 366 erravit (p. 95, 8); cuius scholii longe maior pars (IV, p. 350, 6—351, 2 Dind.) ab altera cod. B manu, reliqua a recentiore manu scripta sunt.

2) Schol. Θ 3 et Π 459 falso Porphyrio assignata (qua de re v. cap. II, p. 361).

3) Schol. A 479. 590, Γ 424, Δ 2. 101, € 509.

4) Contra Dindorfii notam moneo, omnia inde a lin. 10—14 Dind. ab eadem manu scripta mihi visa fuisse, ita tamen, ut qui verba usque ad ὡς καὶ Ἡσιόδου scripserat, postea, et eadem quidem linea, addiderit: Φοῖβον οὖν αὐτὸν ὀνομάζει κτλ.

fortasse etiam partem cap. 75 is qui schol. H 1 28 scripsit, capita autem 14. 15 ii, qui scholium B (id. Lp) A 53 et postrema verba quaestionis in cod. A de A 50 sqq. institutae (p. 14, 1—10 Dind.) exaraverunt, quamquam de his quidem scholiis dubitari posse infra videbimus.¹⁾

Haec igitur quae attuli quicumque diligenter consideraverit, ut similes mutationes opus Heracliti, dum Homeri carminibus interpretandis adaptatur ac discernitur, atque Porphyrii opus subiisse confitebitur, ita, cum tot scholia ex illo fluxerint, in quaestiones certe a scholiis servatas, quarum et indoles et oratio multum discrepet, non transiisse concedet; vix enim verendum est, ne quis e misella quaestiuncula codicis Leid. supra allata contrarium efficiat.²⁾

Sed ut eruamus, qui explicandum sit, quod nihilo minus quaestiones nonnullae de iisdem atque Heraclitus rebus agentes similimae Allegoriis eius sint, ad librum *περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ποιήσεως Ὀμήρου* (vel alterum certe duorum, qui in codicibus ita inscripti sunt; prioris enim longe minorem esse auctoritatem diversamque originem, iam dudum constat) transeundum est, cuius quidem libri auctor quis fuerit adhuc latet; Plutarchi enim, cui codices tribuunt, Chaeronensis certe, non esse exploratum est, Porphyrio autem, cui speciosius quam verius R. Schmidt (de Plutarchea quae vulgo fertur Homeri Vita, Hal. 1850) vindicabat, tribui non posse, cum post Gildersleeveum, Wollenbergium, Bernhardy, R. Volkmannum Diels, Doxogr. p. 98, optime demonstraverit, tum infra locorum nonnullorum cum Porphyrio consensu, cui nonnihil Schmidt tribuerat, aliter explicando apparebit.

Huius igitur libelli cum scholiis collati longe alia atque Heracliteorum est condicio; paucissima enim scholia eaque admodum exigua adsunt inde petita: Iliadis quidem nullum, Odysseae duo, quae uni codici E (saec. XV, v. Dind. p. XIII) debentur, ε 272 (p. 269, 23 Dind.) e cap. 106, et ε 295 e parte cap. 106 et e cap. 110 exscripta. Vel minus igitur, quam in iis quae Heracliteis similia sunt scholiis verendum est, ne quis quaestiones de iisdem rebus eodem fere modo, sed aliis verbis adhibitis, agentes e Plutarcho fluxisse contendat. Conferatur³⁾ enim quaestio A 1 cum capite 162, B 370 cum

1) De scholio A C 251 Heraclitum quendam afferente infra agetur.

2) De cap. 47 extr. in schol. *B ≡ 200 transcripto Mehlerum, p. 101, 3, erravisse, ad p. 190, 8 docui.

3) Minoris momenti est, quod et in scholio Porphyriano Δ 88 (p. 70, 29) et apud Plutarchum c. 22 arcus Pandaro ab Apolline datus τῆν τοξικὴν significare perhibetur, vel quod in quaestione Vat. Z' (edit. C 509 sqq.) de figuris orationis velut κλυτὸς ἱπποδάμεια etc. (p. 230, 3 sqq.) similiter atque apud Plutarchum (c. 42. 45) iudicatur. Nimium his tribuit R. Schmidt, p. 26; gram-

cap. 166. 167, Λ 53. 54 c. 111, O 18 et 189 c. 97, Υ 67 c. 102, α 34 (cum schol. l 410, edit. p. 105, 34 sqq.) c. 120, γ 296 c. 110, Ζητ. Vatic. ιε' et ιβ' c. 131. E quibus cum quattuor etiam apud Heraclitum recurrant (O 18 in capite 40, O 189 cap. 41, Υ 67 cap. 52 sqq., γ 296 cap. 47), quinque adsunt quaestiones (A 50. 399, Δ 2, Ξ 200, ι 5) cum Heraclito quidem (capp. 14, 21 et 25, 29, 47 extr., 75) comparandae, quae apud Plutarchum aut non occurrunt aut plus discrepant.

At cum Heraclitus totus paene e Stoicorum doctrina pendeat, Plutarchus plurima habeat Stoica, maior etiam pars quaestionum modo allatarum easdem rationes sequatur, minime mirum, his quidem consensum quendam cum utroque intercedere. Quod concedo, sed adsunt inter ea quae attuli loci in rebus quibusdam minutis ita consentientes, ut ex una scholae communione explicari nequeant.

Omnium quae inter se conferantur dignissima sunt schol. *BL Υ 67 (p. 240, 14) cum quo coniungendum schol. AL, quod eidem fonti debetur (p. 241, 25), Heracliti cap. 54 sqq., Plutarchi cap. 102, de deorum pugna allegorice explicanda agentia. In quibus cum vel illud non nullius sit momenti, quod deorum earumque paria prorsus eodem modo explicantur — Apollo et Neptunus, Volcanus et Scamander ignis et aqua¹⁾; Mars et Minerva ἀφροσύνη et φρόνησις; Iuno et Diana aer et luna; Latona²⁾ et Mercurius λήθη et λόγος —, quamquam fuerunt inter ipsos Stoicos, qui Martem et Minervam ratione nonnihil discrepante³⁾, Latonam vero longe aliter⁴⁾ explicarent, tum in scholio *B et apud Heraclitum (54) allegoricae huius explicationis duas quasi classes esse docetur, de quibus hic quidem ita: ἀντέταξε γοῦν κακίαις μὲν ἀρετάς, ταῖς δὲ μαχομέναις φύσει τὰς ἀντιπάλους, illud vero: ἀλληγορία πάντα εἰρησθαι νομίζοντες ὑπὲρ τῆς τῶν

matico enim alicui, fortasse ipsi Aristarcho, quem etiam c. 2 et c. 175 Plutarchus citat, utroque loco videntur deberi.

1) Quod apud Heraclitum c. 58 non eodem prorsus modo dii ad ignem et aquam referuntur, cum in scholiis quae attuli discrimen non statuatur, eo minus premendum est, quod etiam in scholio excerpto, quod ad p. 240, 17 sqq. edidimus, inter μερικὸν et ὄλον πῦρ distinguitur, ita ut etiam in quaestione unde haec excerpta sunt, talia infuisse videantur (cf. annot. l. c.).

2) Nullius momenti est, quod in scholio *BL (p. 241, 10) Latonae explicatio intercedit; recte enim a nobis verba suppleta esse, vel schol. excerptum, quod ad p. 240, 17 sqq., edidimus, docet.

3) Mars quidem ipsi Heraclito alio loco (31) πόλεμος est, παρὰ τὴν ἀρήν (cf. Cornut. c. 21, p. 41, 1 ed. Lang), eidem c. 69 τὸ νεῖκος. De Minerva e. c. Cornut. c. 20 init.: ἡ δὲ Ἀθηναῖα ἐστὶν ἡ τοῦ Διὸς κύνεια, ἡ αὐτῆς οὐσα τῇ ἐν αὐτῷ προνοίᾳ.

4) Chrysipp. ap. Etym. Gud. p. 949: παρὰ τὴν λειότητα τῶν ἡθῶν. Alii Noctem esse voluerunt (v. locos a Flachio, Gloss. und Schol. zur Hesiod. Theog. p. 82, indicatos, quibus add. Eust. Υ, p. 1197, 9; Φ, p. 1249, 2).

στοιχείων φύσεως κτλ. ἔσθ' ὅτε καὶ ταῖς διαθέσεις ὀνόματα θεῶν τιθέναι, τῇ μὲν φρονήσει τὴν Ἀθηνᾶν κτλ. Quid, quod eiusdem partitionis apud Plutarchum quoque vestigium paene obliteratum adest; quae enim verbis τὴν δ' Ἀθηνᾶν τῷ Ἄρει (ἀντιτάσσει), τὸ λογιστικὸν τῷ ἀλογίστῳ adiecit: τουτέστι τὸ ἀγαθὸν τῷ κακῷ, quae supervacanea prorsus esse videntur, ita demum explicantur, ut ἀρεταῖς et κακίαις, quas Heraclitus dicit, τὸ λογιστικὸν et τὸ ἀλόγιστον subiungere dicantur. — Comparanda etiam sunt

schol. ΕΗQR γ 296¹): Heraclit. c. 47: Plutarch. c. 110:

Πορφυρίου. διὰ τί ὁ μὲν Βορέας μέγα κύμα κυλίνδει (ε 296), ὁ δὲ Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ (γ 295); ἔστι δὲ καὶ μὴν αἱ φοραὶ τῶν τὸ μὲν κυλίνδειν τὸ ἐξ ἑναντίων ἀνέμων δη- ὕψους τι καταφέρειν, τὸ λούσι τὸ τοῦ κόσμου δὲ ὠθεῖν τὸ ἐκ ταπεινο- σφαιροειδές. Βορέας τέρων εἰς ὕψος ἀνάγειν μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ἄρκτου βεβιασμένως. καὶ φαμεν πνέων μετέωρος μέγα ὡς εἰδὼς Ὅμηρος, ὅτι κῦμα κυλίνδει τὴν ἠπίστατο δὲ κάκεινος, ἢ ἡμετέρα οἰκουμένη γὰρ ἀπὸ τοῦ μεταρτίου ὅτι ὁ βόρειος πόλος βορειοτέρα ἐστὶ καὶ ὑψη- φορὰν ἐπὶ τὸ ταπεινό- ὕπερ γῆν ἐστὶ μετέω- λή, ἢ δὲ ἀντοικουμένη- τερον ἐκ μιᾶς λέξεως- ρος, ὡς καθ' ἡμᾶς τοὺς νοτιωτέρα καὶ ταπεινὴ κατεκύλισεν ὁ στίχος. ἐν τῷ κλίματι τούτῳ ὡς πρὸς ἡμᾶς, εἰκότως, τοῦμπαλιν δ' ἐπὶ τοῦ κατοικοῦντας, ὁ δὲ νό- ὡς ἂν τοῦ Βορέου ἐκ Νότου πνέοντος ἀπὸ τῶν κάτω τόπων κροτή- βαθύς. ὅθεν ἐπὶ μὲν τοῦ βόρειου φησὶν· καὶ Βο- κυλίνδειν αὐτὸν ἔφη- ρησεν eodd.) ἔνθα Νό- ρέας αἰθρηγενέτης, τὰ κύματα. τοῦ δὲ Νό- τος μέγα κύμα ποτὶ μέγα κύμα κυλίν- ρου πνέοντος, ἀνω- σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ, δων²) τὴν ἄνωθεν ἐμ- θεῖν τοῦτον ἔφη τὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ταπεινοτέ- πίπτουσιν φορὰν τοῦ κύματα, ὅθεν καὶ, τῆς ρου κίνησιν εἰς τὸ μετέ- ἀνέμου ἐμφαίνει, τῷ δὲ Ἰλίου καὶ τοῦ Ἑλλη- ωρον ἀνακυλίει . . . ὠθεῖ τὴν ἀπὸ τοῦ κοι-

1) In codice Hamburgensi (T Dindorfii) p. 35 pars tantum scholii atque ita quidem legitur: ἔνθα Νότος μέγα κύμα παρὰ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ. διὰ τί ὁ μὲν Βορέας — παρὰ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ; — ἔστι δὲ τὸ μὲν κυλίνδει ἐξ ὕψους τι καταφέρειν, τὸ δὲ ὠθεῖ ἐκ ταπεινοτέρων εἰς ὕψος ἀνάγειν βιαζόμενον: — ῥητέον δὲ ὅτι εἰδὼς Ὅμηρος — νοτιωτέρα (rel. desunt).

2) Si rem spectas, recte sine dubio e Wyttenbachii coniectura Dübner verba inseruit: ἐπὶ δὲ τοῦ νοτίου ἔνθα Νότος μέγα — ὠθεῖ.

πόντου βορειοτέρων
 ὄντων τῆς Ἑλλάδος,
 ἀνάπλουν καὶ ἀναγω-
 γὴν καλεῖ τὸν ἀπὸ τῆς
 Ἑλλάδος δρόμον εἰς
 Ἴλιον (Addunt nonnulla
 EQ, v. Dind. p. 149, 2).

λοτέρου πρὸς τὸ ἄναν-
 τεσ βίαν.

Quae profecto non verendum est, ne quis ex Heracliteis et Plutar-
 cheis composita ementito Porphyrii nomine in scholium transiisse
 dicat, praesertim cum non solus codex E, quem nonnulla e Vita
 Homeri transcripta habere vidimus, sed etiam inter alios codex H
 (Harleianus Mus. Brit. 5674), saec. XIII (Dindorf, p. IV), scholium
 illud exhibeat. Scholium A O 18 (edit. p. 200, 11) denique — de
 scholio enim O 189 corruptissime tradito postea demum dicitur —
 Heracliti capiti 40 uberrimo longe quam Plutarchi capiti 97 brevis-
 simo similis est, ita ut, cum tres loci in summa rerum prorsus con-
 sentiant, minime mirum sit e priore tantum, quod certius quoddam
 quo teneantur vinculum prodat, depromi posse. Cum igitur in scholio
 dicuntur ἀκοπίατα στοιχεῖα aqua et terra, eam ipsam sine dubio ob
 causam ita audiunt, quod Heraclito τὰ πάντων δημιουργὰ στοιχεῖα
 sunt; quod autem extr. schol. ad explicandum, cur dii vinculum quo
 suspensa fuerit Iuno solvere non potuerint, affertur: ἰσχυρὸς γὰρ τῶν
 ὄλων τὸ συνδεδέσθαι, eandem sententiam reddit, quam more suo pluri-
 bus ita expressit Heraclitus: ἀλλ' ἐπειδήπερ ἡ τῶν ὄλων ἀρμονία
 δεσμοῖς ἀρραγέσι συνωχύρωται καὶ δυσχερὴς ἡ τοῦ παντός εἰς
 τάναντία μεταβολὴ κτλ.

Atque haec quidem ad quaestionum in scholiis obviarum rationes
 non uno nomine accedentia et apud Heraclitum et apud Plutarchum
 recurrunt; restant ex alteri utriusque locis, quos supra attuli, pauci
 quibus cum quaestionibus comparandis paullulum immorandum sit.
 Ex Heracliteis igitur cap. 21 et 25 propter unam quandam simili-
 tudinem cum schol. BLLp A 399 (edit. p. 13, 8) quam maxime con-
 ferenda sunt; quamvis enim non in omnibus prorsus congruant (v.
 quae l. c. attuli), ei tamen rei plus tribuendum est, quod utroque
 loco Minerva terra esse perhibetur. Cui sententiae etsi proluserant
 quodam modo qui Stoicorum deam πρόχειον ἀέρα esse voluerunt
 (v. locos a Flachio, Gloss. u. Schol. z. Hesiod. Theog., p. 73, alla-
 tos), nemo eorum praeter Heraclitum scholique auctorem ipsam ter-
 ram sub ea latere pronuntiavit. Nam Neo-Platoniorum doctrinam,
 e quorum placitis de Minerva similia sane afferri possunt (v. Procl.
 Tim. p. 44. 45; e. c. p. 45 C: ὁ δὲ φιλόσοφος Πορφύριος ταῦτα ἐξη-
 γούμενος τὸν μὲν Ἥφαιστον τεχνικὸν ὑποτίθεται νοῦν, γῆν δὲ τὴν
 κεληνιακὴν σφαῖραν), in scholio quaeri cum reliquae res ibi

allatae tum mirus ille cum Heraclito consensus vetat. — Capite autem Heracliti 47 extr. quae ad ἀπίρονα γαίαν et πείρατα γαίης explicanda afferuntur, iis quae in quaestione Ξ 200 (p. 190, 8) leguntur tam similia sunt, ut, praesertim cum in scholio verba κατὰ τὸν Ἡράκλειτον adiecta sint, Mehler, p. 101, 5, in errorem incidere (v. annot. l. c.), ut haec ex illis derivata esse iudicaret. E Plutarcho denique, quae apud Heraclitum desiderantur, cap. 131 multa habet, quae ad Ζήτημα Vaticanum iε' quam maxime accedunt. Ζήτημα igitur cum se docturum esse profitetur, Homerum ante Platonem intellexisse, λύπας ἡδοναῖς μίγνυσθαι ἐπ' ὀργαῖς καὶ πένθεσιν, qua in disputatione etiam aliorum philosophorum dogmata arcessuntur (v. annot.), nonne idem consilium sequitur, quod Plutarchus cum inde a cap. 92 sibi proposuerit (se demonstraturum scilicet Homerum philosophis τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ σπέρματα ἐνδιδόναι), tum capitibus 129 sqq. in rebus ad animae naturam pertinentibus sequitur? Accedunt singula; conferatur

Ζήτημα ιε': cum cap. 131:

(p. 306, 9) . . . ὅτι δὲ οὐ γεννᾶ μό- . . . τὴν μὲν ὀργὴν ὑπὸ λύπης
νον ὀργὴν ἢ λύπην ἀλλὰ καὶ συμ- ἐγγινομένην,
παραμένει δηλοῖ κτλ.

(p. 306, 23) οὐ μόνον δὲ αὐτὴν (τὴν
ὀργὴν) ἔπαρσιν καὶ ἔφεσιν ἀποδε- Ζέσιν δὲ τινὰ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ
δύκασιν, ἀλλὰ καὶ Ζέσιν, διὸ καπνῷ ἐν αὐτῷ πνεύματος οὐσαν ἐμφαί-
τε ἀπεικάζει τὴν ἔπαρσιν καὶ τοῦ νων, ὡς ἐν τούτοις· ἀχνύμενος·
ὀργισθέντος πυρὶ τοὺς ὀφθαλ- μένεος δὲ — πίμπλαντ', ὅσσοι δὲ
μοὺς εἰοικέναι φησί. οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἰκτὴν·
μένος γὰρ τὸ πνεῦμα προκαγορεύειν
ἔοικε¹), τοῦτο δὲ ἐγγίνεσθαι <ἐκτί-
νεσθαι Wytth.> καὶ φλέγεσθαι ἐπὶ
τῶν θυμουμένων οἶεται.

Quid, quod ea quoque, quae alteram partem capituli Plutarcho effi-
ciunt, non fugisse poetam, τὸ τῶν φοβουμένων πνεῦμα συγχέομενον
καὶ καταψυχόμενον τὰς φρίκας καὶ τοὺς τρόμους ποιεῖν καὶ τὰς ὠχριά-
σεις ἐν τοῖς κύμασι, iis quae in Ζητ. Vatic. ιβ' extr. eo quidem consilio
ut doceant, Homerum verbis quibusdam scite adhibitis suum de variis
animi affectibus iudicium indicasse, afferuntur, simillima sunt; maxime
quidem

1) Hanc quidem v. μένος notionem Porphyrius non commemoravit, sed μένος idem atque v. μῆνις esse dixit ὀργὴν ἐναπόθετον καὶ ἔμμονον (p. 310, 6), ut etiam Stoicos μῆνιν definivisse Stob. ecl. II, 6, 6 (p. 49, 8 Mein.) docet. Cui discrepantiae non nimium tribuendum est, praesertim cum Plutarchus de v. μένος in uno versu A 106 notione egerit, ubi quid significaret Porphyrius non exposuit.

Ζητημ. ιβ' (p. 302, 5):

capiti 131 extr.:

. . . ἐπιμένων δὲ τῇ ψυχρᾷ φύσει τοῦ φόβου κρυέντα καλεῖ τὸν φόβον· φόβου κρυέντος ἑταίρη. καὶ ἐν ἄλλοις· ψυχρὸν δέος εἶλε, . . . κατὰ ταῦτα οὖν καὶ τὸ ἐφο- καὶ ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, φοβη- βήθη ῥίγησε λέγει καὶ τὸν φόβον θείσ. εἰ δ' ὁ φόβος ψύχει, κρυέντα προσαγορεύει. ἐκ δὲ δῆλον ὡς τὸ θάρσος θάλπει· τοῦ ἐναντίου θαλπωρὴν τὸ εἰκότως ἄρα θαλπωρὴν λέγει τὸ θάρσος καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. θάρσος.

Iam vero id, quod bene docuit Diels, Doxogr. p. 97, Heracliti Allegorias cum Plutarchi qui fertur Vita Homeri communem quandam habere fontem, non solum iis quos adhuc attulimus, sed etiam aliis locis probatur; sed tenendum est, cum illius liber inde pendeat totus¹⁾, huius, quippe qui aliunde etiam congestus sit, capita 92—160 tantum cum paucissimis ex iis quae sequuntur²⁾ ex illo fonte derivata esse. Demonstratur autem eorum communis illa origo etiam ea re, quod Heracliti cap. 22 Plutarchique cap. 93, quae Diels p. 94 contulit, capitibus excipiuntur, quibus apud utrumque τᾶξις τῶν στοιχείων illustratur, vel quod capita illius 39—41, huius 95—98 de iisdem rebus (Iove cum Iunone in Ida monte concumbente, vinculis Iunonis, mundi distributione) et eodem fere ordine agunt. Conferantur etiam — omnia enim singillatim afferre longum est — Heracliti cap. 17—19 et Plutarchi cap. 129. 30 de animae partibus ab Homero significatis agentia (proficiscitur autem uterque a vers. A 193 sqq.); Heracl. 23 extr. et Plut. cap. 105 extr., Peripateticorum de Sole sententiam afferentia; Heracl. 69 et Plut. 101 et 102 init., de Martis cum Venere adulterio filiaque eorum Harmonia ex Empedoclis doctrina explicandis; Heracl. 75 et Plut. 150 de Epicuro ea quae de voluptate summo bono tradiderit Homero accepta ferente; quorum summum in plerisque rebus consensum eo quem dixi modo explicandum esse nemo negabit. Simillima etiam Plutarchi capiti 202 Heraclitea sunt 8—15,

1) Nihil enim egit Flach, Gloss. u. Schol., p. 32, cum Heraclitum cum aliis multis Stoicorum scriptis tum Zenonis libris προβλημάτων Ὀμηρικῶν et περὶ ποιητικῆς ἀκρόασις usum esse pronuntiavit. Cautius Zeller, hist. phil. ant. III, p. 301.

2) Ut cap. 1—91, quorum rationem diversissimam esse facile intellegitur, omittam, inde a cap. 161, a quo de λόγῳ πολιτικῷ agere coepit, res et dicendi genus ab antecedentibus magnopere discrepant: pro brevi neque indocta de placitis philosophorum ex Homero repetendis disputatione verbosa quaedam de variis orationum quibus poeta utitur generibus rebusque vitae cottidianae ei iam cognitae expositio. Sed in his certe capita insunt, quae ad capitulum 92—160 rationem accedant (velut 175. 76; 201 sqq.; 212), quae ex eodem illo fonte communi repeti nihil vetat.

quamvis multo illis uberiora sint rebusque cum ipsa de qua agitur re laxè cohaerentibus abundant. Etenim, si ab ea re discesseris, quod τὰς λοιμικὰς νόσους — agitur autem utroque loco de vers. A 50sq. — τὴν μείγιστην ἔχειν τῆς φθορᾶς πρόφασιν τὸν ἥλιον Heraclitus probaturus est, alterius autem consilium est ut de σημειωτικῷ τῆς ἰατρικῆς genere, quod Achilles teneat, agat, in multis quam maximè congruunt; neque enim tantum ea quae Plutarchus exponit, intellexisse Achillem morbos ἐπιδημίους per Apollinem oriri, hunc eundem esse atque Solem, Solem anni tempora ducere, quae, cum male temperata sint, morborum causas existere, similia apud Heraclitum (c. 8) adsunt, sed etiam singulis verbis

Heracliti cap. 15 in.: respondent Plutarchea haec¹⁾:
 Λυτήρ δ' Ἀχιλλεὺς τῆς νόσου . . . μαθητῆς γὰρ ὦν Χείρωνος
 Χείρων γὰρ αὐτὸν ἐδίδαξε, δι- (ὁ Ἀχιλλεὺς), πρῶτος τὴν αἰ-
 καιότατος Κενταύρων, ὃς πάσῃ μὲν τίαν τῆς κατασχούσης τοὺς
 ἐκέκαστο σοφία, περιττὸς δ' ἦν τὴν Ἑλληνας νόσου κατενόησε κτλ.
 ἰατρικὴν κτλ.

Accedit denique, quod utriusque libri indolis in tanta orationis varietate haud exigua est similitudo; neque enim id unum agit Heraclitus, ut poetam contra philosophorum calumnias defendat, sed etiam occasione oblata similiter atque Plutarchus (cap. 92 sqq.) quantum ab his ei debeatur ostendit; velut cap. 4. 17. 18 Platonem, 22 physicos (afferuntur Thales, Anaxagoras qui dicitur, Euripides), 23 Peripateticos, 46 Stoicos, 49. 69 Empedoclem, 75 Epicurum (eundem cap. 4) sua ex eo petiisse demonstrat. Neque contra Plutarchus l. c., etsi multis capitibus allegorica poetae interpretatio minus quam apud Heraclitum comparet, quantum ad propositum suum exsequendum ipsa illa interpretatio valeret, dissimulavit.

Quae cum ita sint, quoniam quaestionum Homericarum alias cum Heraclito et Plutarcho, alias cum altero utro congruere vidimus, sponte quasi eo ducimur, ut ex eodem fonte, qui et in Heracliti et in Plutarchi librum influxit, etiam quaestiones illas derivatas esse statuamus.

1) Quae in scholio A A 50 similia leguntur haud scio an (annot. ad p. 4, 6) paullo calidius ex ipso Heraclito repetiverim; namque non omni ex parte negari potest, haec quoque ut ea quae antecedant ex eodem fonte, unde et Heraclitus et Plutarchus sua hauserint, derivata esse. Quod si verum est, etiam schol. B Lp A 53 indidem manavisse contenderim. Sed in scholio reliquis codicibus A scholiis haudquaquam aequiperando (v. Dind. I, p. XIV, not. ad p. 13, 17), quod e scholiis Didymi quae vocantur, in quibus legi ad p. 4, 6 afferre neglexi, codici recentiore aetate additum esse videtur, cautela opus est; praesertim cum ne illud quidem negligi debeat, Tzetzen, in Exeges. in Iliad. p. 810, 25 sqq., similia proferre.

Videtur autem fons ille communis opus fuisse ab homine Stoicae sectae addicto compositum, qui Stoica aliarumque disciplinarum placita cum Homeri carminibus contulerit et quatenus in iis investigari possent perquisiverit, cui consilio allegorica fabularum interpretatio non potuit non adhiberi.¹⁾ Hoc igitur opus collectaneum qui primus eorum quos quidem noverimus in usum suum convertit, Heraclitus, quem recte Augusti aetati assignant (v. Osann, Quaest. Hom. V, p. 6. 7), ita egit, ut ea potissimum inde delibaret, quae ad poetam contra philosophorum vituperia defendendum facerent (cf. tamen p. 401), atque ita quidem ut pravo studio abreptus fucata quadam orationis sublimitate uti quam in rebus sobrie exponendis acquiescere mallet. Ipsius enim neque fontis unde hauserit flosculos illos verborum esse, e personati Plutarchi libro sequitur, qui duobus fere post illum saeculis²⁾ (v. Diels, l. c. p. 99) eiusdem operis doctrina eam maxime ob causam (inde a cap. certe 92) usus est, ut quantum et philosophi et ceteri homines poetae deberent demonstraret (cf. tamen p. 401). Quamvis enim quae attulit per varias excerptantium manus ex ampliore illo Corpore fluxisse videantur (v. Diels, l. c.), dubitari nequit, quin vestigia coloris Heraclitei, si quidem in communi illo fonte infuisset, libellus eius sive consulto sive incuria servaturus fuerit.

Hoc igitur Corpore tertio loco usus is qui quaestiones inde Homericas derivavit utrumque consilium, ut defenderet nimirum poetam

1) Eodem fere, quamquam alia quadam processimus via, quo Diels, p. 88 sqq., pervenimus, nisi quod ille allegorias paullo magis a philosophorum placitis se iungere videtur.

2) Videtur etiam Valerius Probus grammaticus, Varrone fortasse intercedente, opere illo usus esse; insunt enim in scholio eius doctissimo ad Verg. Buc. 6, 31 feliciter servato loci cum Heraclito, Plutarcho, scholiis Homeicis mire congruentes. Conferantur enim praeter ea quae in edit. Keilii p. 12, 22 sqq. et p. 21, 3. 23. leguntur a Dielesio iam (p. 91) indicata, cum Heraclit. 41, Plut. V. Hom. 97, schol. O 189 sqq., et cum Her. 22, Plut. 93, schol. H 99 comparanda, etiam haec: p. 13, 1 cum Plut. 98; p. 16, 16 cum Her. 23 et Plut. 105; p. 19, 20 cum Heracl. 40, Plut. 97, schol. O 18; p. 20, 2 (ubi sine dubio ita legendum: Sic etiam apud Homerum, ubi dii armis disceptant, [cum] Iuno [aer], Diana eadem sit quae luna etc.) cum Her. 57, Plut. 102, schol. Y 67 sqq. Videndum etiam est, an e Sexti Empirici locis quibusdam eodem hunc quoque fonte usum esse effici possit; quamquam enim causa satis gravis non adest, ut cum Dielesio, p. 91, Sexti adv. math. X, § 313 sqq. verba ita transponantur, ut Probi (p. 21, 14 sqq.) verbis respondeant (fuisse enim qui Tethyn allegorice terram interpretarentur etiam schol. A ≡ 201 docet), haud scio an e libr. IX, § 4 sqq. (p. 549) cum Heraclit. c. 64 sqq.; I, § 273 (p. 275) c. Heracl. c. 75 comparandis, quibus haud scio an alii addi possint loci, aliquid effici possit (cf. etiam IX, § 37, p. 558 c. Eust. λ, p. 1686, 34; VII, § 128 sqq., p. 398 c. schol. RQV c 136). Sed pluribus haec persequi non est huius loci.

eumque ut omnis sapientiae fontem¹⁾ extolleret, quarum rerum neque reliquos duos alteram prae altera neglexisse vidimus; secutus est, atque ita quidem ut nonnullas certe disputationum suarum solita ἀποριῶν et λύσεων forma indutas exhiberet. Iam vero cum earum Quaestionum quattuor (γ 296, ι 5 [v. Dind. praef. p. LVI], ζητ. ιβ', ζητ. ιε', de quibus v. p. 399) Porphyrii esse codicum auctoritate constet, cui Corpus illud praesto fuisse etiam fragmentum nomine eius inscriptum a Stobaeo ecl. I, 41, 60 servatum cum Plut. V. Hom. cap. 126 collatum (qua de re recte contra R. Schmidtium Diels, p. 98), fortasse etiam quae e libro eius περὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν apud eundem Stobaeum II, 7, 42 extr. leguntur, coll. Plut. cap. 120, docent, audacius profecto vix agemus, si etiam reliqua scholia, quae quidem eandem originem prodant, eidem tribuemus. Confirmatur certe haec sententia ea re, quod quaestiuncula α 34 et schol. I 410 (edit. p. 105, 34 sqq.), quae ipsi capiti Plutarchi 120 et fragmento Stobaeano similia sunt, de eadem re agunt atque quaestio Z 488 in codice Leid. nominatim Porphyrio assignata, ita ut haec quidem non integra ad nos pervenisse videatur.

Iam vero summi momenti est, quod quaestionis de deorum pugna Υ 67 sqq. institutae initio sine ullo dubio verba adhaeserunt, aequae atque ea quae initio libelli Vaticani et scholii I 682 leguntur (accedit K 252, de quo infra agemus) e prooemio²⁾ libri cuiusdam collectionis a Porphyrio compositae fausta fortuna servata; qui cum criminationes contra poetam ut deorum pietatis negligentem prolatas aut ἀπὸ τῆς λέξεως (ἀλληγορία) aut ἀπὸ τοῦ ἔθους aut ἀπὸ τοῦ καιροῦ solvi posse professus esset, allegorias quidem huic consilio adhibendas e Corpore illo Stoicae originis deprompsit, unde etiam illud explicandum, quod allegoretas deos deasque Homericos suis de vitiis virtutibusque placitis accommodasse dicit (p. 241, 10: καὶ προοικειοῦσι τοῦτοις, cf. συνοικειώσις Chrysippo tributa, p. 390). Similima autem est ratio scholii O 189 in codice B ab utraque manu scripti, quod Porphyrii esse e parte eius in codice Leidensi nominatim ad hunc auctorem relata sequitur. In scholio igitur illo cum difficultatis, de qua etiam Heraclitus cap. 41 et Plutarchus cap. 97 egerunt, primum solutio e v. πάντα notione petita, deinde physica quaedam (φυσικὴ δὲ γίνεται διάταξις κτλ.) afferatur, comparatione cum scholio de quo modo egimus instituta, quam maxime eo inclino, ut totum

1) Cf. praeter Ζητ. θ' (p. 297, 5): καὶ οὐχὶ φιλόσοφοι πρῶτοι τὸ λευκὸν ἀφωρίσαντο . . . ἀλλὰ πρὸ αὐτῶν Ὀμηρος, schol. A 340 (a Leid. cod. ad Porphyrium relatum) de Pythagoreis Homerum secutis reges infra deos, supra homines collocantibus.

2) Ex eodem prooemio quaestioni de ε 275 institutae (transiit etiam in scholia Iliadis, C 489, ubi edidimus) nonnulla adhaeserunt; cf. ad p. 226, 25.

eidem auctori tribuam, ita quidem ut altera quae scholia scripsit manus — id quod aliis quoque locis, velut A 300, Λ 636, C 98, factum videmus, v. etiam cap. IV — e pleniore scholiorum Porphyrianorum codice ea quae prior omiserat addiderit; quamvis negari nequeat, propterea, quod in codice Veneto A eadem difficultatis explicatio physica in duo scholia dirempta¹⁾ legitur (edita ad p. 204), dubitari posse, an res aliunde petitae quaestioni adhaeserint, praesertim cum ipsa illa physica, quamquam e fonte Heraclito et Plutarcho simili male excerpta esse videntur, tam corrupte tradita sint²⁾, ut ex origine certam de auctore coniecturam facere non liceat. Qua quidem de re utcumque iudicandum est, veri simillimum esse omnes concedent, quaestiones in scholiis utriusque carminis obvias, quae quidem ad poetam defendendum vel explicandum Stoicorum placitis ipsae utantur (v. p. 393. 395. 6³⁾) neque casu cum iis

1) Sed etiam aliis locis codex A breviora scholia e quaestionibus quales cod. B servavit verbotenus excerpta, id quod hoc quoque loco factum esse statui, servavit: Δ 297 (v. ad p. 73, 22), C 515 (ad p. 230, 21), Φ 76 (ad p. 248, 16); paullo plus discrepat A ≡ 434 a scholio, unde excerptum est, *B ≡ 434 (v. ad p. 199, 3).

2) Physica enim ratione difficultatem de qua agitur soluturus Porphyrius non potuit in eo acquiescere, ut Iovem τὸν τὸ Ζῆν παρασχόμενον, "Αἶδην, τὸν θάνατον, παρὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀειδέε (sive ἀηδέε) τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπώλειας dictum esse pronuntiaret, ut omittam, cum aliis etiam locis τόπος ἀειδέε Pluto audiat (v. e. c. Plat. Phaed. p. 80 D, Cratyl. p. 403 A; Plut. V. Hom. 122; Plotin. Enn. VI, 4, 16), miram illam quae in scholio proponitur explicationem alibi nusquam occurrere. Quid multa; ipsa illa quae sequuntur κοινή δὲ ὄλων τῶν στοιχείων ἢ γῆ (p. 204, 4, quae e cod. A recepi; peius quidem B: ὄλων δὲ τῶν στ. ἢ γῆ), docent, etiam in iis quae antecedunt de elementis sermonem fuisse, ita ut scholii verba a manu imperita male excerpta additamentis etiam foedata ad nos pervenisse haud temere coniecero, ita quidem ut hunc fere in modum Porphyrius ipse scripsisse videatur: φυσικὴ δὲ γίνεται διάταξις· ὁ μὲν γὰρ τὴν πυρὸς οὐσίαν λαχὼν τὸ Ζῆν παρασχόμενος Ζεὺς ὠνόμασται, ὁ δὲ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν ἀπὸ τῆς πόσεως Ποσειδῶν, "Αἶδης δὲ ὁ ἀῆρ παρὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀειδέε. κοινή δὲ ὄλων κτλ. Ac ne haec ipsa quidem de terra tribus sive dis sive elementis communi mendis carent, si quidem quae in fine leguntur: καλῶς δὲ καὶ τὸν Ὀλυμπον κοινόν φησιν, ἐπεὶ καὶ ὁ οὐρανὸς τὴν γένεσιν ἐκ τῶν τεσσάρων κέκτηται στοιχείων, intellegi nequeunt; quae, cum apud Plutarchum (c. 98) nonnulla sequantur de Olympo s. caelo purissimo, quam Peripatetici quintam essentiam dixerint (cf. Heracl. c. 23), ἐκ τῶν τεσσάρων κέκτηται στοιχείων scribendo sanare conatus sum. Sed fatendum est, in iis quae de terra h. l. traduntur scholio cum Plutarcho et Heraclito non prorsus convenire. Quod vero Curt. Wachsmuth, Crat. Mall. p. 45, verba quae p. 204, 4 sqq. edidimus, ut etiam schol. Vict. O 193, quod Bekker non integrum edidit, inter Cratetis Διορθωτικῶν reliquias retulit, vereor ne ex ea re, quod e schol. A O 193 grammaticum h. l. ad elementa retulisse constat, nimium concluderit; namque aliis etiam intercedentibus Stoicorum placita in scholia transierunt.

3) Ex iis quae p. 395 attuli schol. A 1 et B 370, quae ceterum quin Porphyrii sint haud quaquam dubito, hinc excipienda sunt, quoniam neque Stoica

coaluerint, etiamsi neque apud Heraclitum neque apud Plutarchum similia legantur¹⁾ (qua in re saepe fors quaedam versata est), et ex eodem illo de quo egimus opere collectaneo pendere et Porphyrio intercedente in scholia pervenisse. Cui Cratetis quoque de his rebus doctrinam ibidem patuisse veri multo similis, quam reliquis rebus quae congestae ibi fuerint ex ipsis Διορθωτικοῖς illius ab eo additam esse; dignum enim est quod prematur, Heraclitum, hominem ad res grammaticas haud sane inclinantem, cap. 27 Cratetem locum A 590 sqq. interpretatum nominatim afferre, Plutarchi autem c. 106 propter Achillis Tatii verba (ap. Petav. Uranol. p. 124 B): μαρτυροῦσι δὲ Κράτης καὶ Ἀπίων ὁ Πλειστονίκης ὅτι ἀτρονόμος Ὀμηρος, eundem prodere auctorem.

Contra ea scholia nonnulla breviora, quae, cum quaestionum forma careant, ea tamen re ad Porphyriana illa quodam modo accedunt, quod de iisdem partim²⁾ rebus ac similiter quidem agunt, de quibus apud Heraclitum et Plutarchum disputatur, partim³⁾ secundum morem huic quidem maxime peculiarem poetam philosophis in rerum verique cognitione praeiisse demonstrant, eidem Porphyrio, cui vel Lehrs,

doctrina utuntur neque ei operis Plutarchei parti respondent, quae ex uno fere Stoicorum illo Corpore pendet (cf. p. 400, 2). Eorum quinam fons sit communis ignoro.

1) Haec tantum unis scholiis, vel Eustathio debentur: M 253, Ξ 275 (a Leid. codice nominatim Porphyrio tributum), C 239, T 407, μ 62. Etiam quae in quaestione Δ 88, de qua infra, ubi de Aristotele disputabimus, agendum erit, de Minerva leguntur: Ἀθηνᾶν δὲ νῦν ὑποληπτέον τὸν λογισμὸν αὐτοῦ τοῦ Πανδάρου (p. 71, 3), neque apud Heraclitum neque apud Plutarchum recurrunt; sed simillima ratio illius est, ubi (cap. 61) τὴν Ἀθηνᾶς ἐπιφάνειαν τὸν ἐν Τηλεμάχῳ ἀθροισζόμενον λογισμὸν interpretatur. Similis ratio est schol. Leid. K 252 (p. 152, 17) cum Heracl. c. 44 comparandi.

2) E. c. A A 115; ABL (et schol. min.) H 99 coll. Heracl. 22 et Plut. c. 93; A O 18. 189 (II, p. 69, 25 Dind. = *B v. 21, IV, p. 73, 26 D.) coll. Heracl. 40 et Plut. c. 97 (nisi ex ipsa quaestione Porphyriana, quae priori quidem scholio subiuncta est, excerpta sunt); H ι 28 coll. Heracl. 75 et Plut. 150 extr. (sed potest scholium ex ipso Heraclito excerptum esse, cf. p. 395); Eust. δ, p. 1518, 17 coll. Plut. 150 init.; fort. etiam BLp A 53 coll. Heracl. 14. 15.

3) Velut B Γ 53, ἈΛ K 249, A Λ 481, B P 238, B T 312, Vict. Υ 251, B Φ 34. Neque multum ab iis distant schol. A A 606 et A Z 489, astrologica quaedam primum Homerum docuisse, quibuscum conferendum non solum A Φ 79: . . . ὄθεν Ζηνόδοτος ὁ Κρατήτειος Χαλδαῖον τὸν Ὀμηρὸν φησι, sed etiam A C 251: . . . Ἡράκλειτος ἐντεῦθεν ἀτρολόγον φησι τὸν Ὀμηρον καὶ ἐν οἷς φησι μοῖραν δ' οὐ τινά φημι, quae vereor ut Bywater (p. IX, qui Heraclidem Milesium s. Alexandrinum in hac quaestione omittere debebat) et Zeller, phil. Graec. I, p. 665, recte ad Allegoretam retulerint. Ut enim concedendum est, rationi, quam locis nonnullis hic sequatur, haec convenire, argumenta, quae doceant, opus eius imperfectum ad nos pervenisse, desiderantur. Potius cum Schleiermachers, Lassalleo, Schustero Ephesio tribuerim, ita tamen ut sententia appositis versibus Homericis ab eo prolata a scholio male reddita sit.

Arist. p. 86, schol. A A 115 (agit de v. $\kappa\omega\mu\alpha$ et $\delta\acute{\epsilon}\mu\alpha\varsigma$ discrimine eodem fere quo Plut. 124 modo; cf. etiam Stob. ecl. I, 35, 10), vindicavit, tribuere vereor. Neque tamen, ut ea omnia ex eodem illo Stoicorum Corpore, quod multifariam adhibitum fuisse vidimus, fluxisse largiamur, cuiusnam opera intercedente in scholia pervenerint, adhuc constat; quod enim Dielesio, Doxogr. p. 91, 2, veri simile visum est, schol. ABL H 99 ex Heracleonis commentario, cui allegorica e Corpore illo petita immiscuerit, fluxisse, dubito an non recte se habeat. Neque enim ea tantum, e quibus Heracleonem ita egisse Dielesius effecit, Probi ad Verg. Buc. 6, 31 verba de distributione mundi inter Saturnios agentia (p. 12, 30 ed. Keil), sed etiam aliae eiusdem talium rerum explicationes (v. p. 402, 2) Heracliteis et Plutarcheis simillima sunt; qui ipse locorum e Corpore illo petitorum numerus, si cum ambitu scholii comparatur haud ita parvus, de sententia, Heracleoni haec omnia accepta ferenda esse, scrupulum quendam incit non facile tollendum. Tantum enim abest, ut usquam praeter Probi (p. 12, 30) locum¹⁾ grammaticus ita afferatur, ut allegorica Homeri rerumve divinarum interpretatio ei tribuatur, ut adsint loci²⁾, qui eum respuisse eam probare videantur. Quae cum ita sint, veri similis videtur esse, locus allatos alia quadam via in Probi commentarium pervenisse³⁾, Heracleonem autem ad unum locum O 188 sqq. Empedoclis versus, additis fortasse nonnullis de allegorica eorum, quam in poeta philosopho recusare non potuit, interpretatione, comparavisse.

Sed ut relictis his, quae aliquando lucem acceptura esse speramus, ad Porphyrium disputatio revertat: si reperimus, eum e Stoicorum illo Corpore cum alias res Quaestionibus suis intulisse, tum allegorias ad poetae de rebus divinis narrationes explicandas adhibitas, quas inde petierit, uno volumine comprehendisse (v. p. 403), mirum sane videatur necesse est, paucissimas id genus quaestiones ad nos per-

1) Cf. Beccard, de schol. in Hom. Iliad. Venetis, p. 76; La Roche, Hom. Textkrit. p. 110. 162; quibus locis adde Steph. Byz. v. ἀγυιά, Ἀρέθουσα, Βήσσα, Κροκύλειον.

2) Velut schol. A O 44 de Iunone Iovem mitigante Heracleonem afferens nulla ex eo physica habet; Eust. E, p. 524, 17, eum v. Ἐνυάλιος a verbo ἔνω, φωνεύω, derivasse docet, quod non magis allegoretam sapit, quam quae Et. M. 421, 50 de antro Ithacensi eum exposuisse perhibet. Sed longe gravissimum schol. est Vict. Y 439, de Hectoris hasta halitu Minervae ab Achille aversa: καταγέλαστα ταῦτα, ὡς φησὶν Ἡρακλέων.

3) Neque neglegendum est, verba Probi certissima Diesii coniectura, quam p. 91, 1 proposuit, nondum videri sanata, sed gravius subesse mendum. Quae enim p. 12, 22 K. loco Ciceronis (N. D. II, 26) subiunguntur verba: *idem hoc Homerus significat*, pugnant cum iis, quae p. 12, 30 adduntur: *quod Homerus consentiat Empedocli et Heracleoni, Ciceronis diversa opinione*.

venisse multisque in rebus vel gravissimis desiderari. Nulla e. c. de Volcano a Iove in terram deiecto, nulla de Marte ab Aloidis vincto, nulla de Plutone ab Hercule vulnerato quaestio, quamvis gravissimis has res petitas fuisse criminationibus vel e Platone et Heraclito constet. Sed difficultas facillime solvitur. Afferri potest, Porphyrium tum quidem, cum in Homero explicando versaretur, non multum eo inclinasse videri, ut poetae verbis sensum quendam reconditum subesse vellet; sed causa accedit eaque longe gravior ex Heracliteorum similitudine repetenda. Etenim non solum ea re, quod in codice Vaticano primus Quaestionum Porphyrii liber extrema Heracliteorum parte, atque ita quidem ut unum librum efficere videantur (v. p. 342), excipitur, sed etiam inde, quod utriusque operis largissima fragmentorum seges codici Veneto B ab altera manu in margine addita est, quo accedit quod in codice Leidensi duo scholia ex Heraclito petita alteri auctori tribuuntur, certo demonstratur, antiquis temporibus in codice archetypo, unde, varia plurimorum et transcribentium et excerptantium opera intercedente, codices et Vaticanus et Venetus B et ceteri fluxerunt, Porphyrii Quaestiones Heracliticae Allegorias in unum coniunctum fuisse Corpus. Iam quid veri similis quam eam Quaestionum partem quae Heracliteis similis esset vel ab iis, qui Corpus illud exscribebant et decurtabant, vel a scholiastis, qui inde petebant quae oris codicum utriusque carminis appingerent, prae Heracliti allegoriis neglectam esse? Praesertim cum exile et rectum dicendi genus Porphyrianum multo minus quam ampullae et fucus alterius animos adverteret. Itaque casui vix tribuendum esse videtur, quod cod. Venet. A, quippe qui Heracliteis careat (scholii enim A 50 peculiaris quaedam ratio est), quaestiones nonnullas allegorica ratione solutas habet, quae in cod. B propter Heraclitea, quae iis locis leguntur, desiderantur. Clarissima hanc rem in luce ponunt scholia in cod. A ad O 18 et 189 (p. 69, 25 Dind.), scholium *B ad O 21 (p. 73, 26 Dind.), duo schol. min. ad O 18 relata. Quae enim schol. A (idem prius schol. min.) ad O 18 exhibet, quae Porphyrii esse effecimus (cf. p. 398), scholia codicis B non habent; omiserat nimirum aliquis eorum, per quorum manus tradita scholia in hunc demum codicem pervenerunt; multo uberius enim scholium Heracliteum de eadem re agens codici suo appinerat, unde etiam in cod. B pervenit (p. 74, 9 Dind.). In-fuisse autem scholium Porphyrianum etiam in archetypo codicis B, e scholio in hoc codice ad O 21 relato apparet: verba enim, a quibus orditur: καὶ ἔμπροσθεν περὶ τούτων εἴρηται ἰκανῶς, nunc quidem omni sensu carent; sed non carebant, cum eodem quo in scholiis minoribus modo scholium Porphyrianum, quod cod. A ad O 18 exhibet, praecessit.

Ergo ut ea quae hac in re effecimus comprehendamus: dum qua-

nam ratione Stoicae Homeri obtrectatorum refutationes in quaestiones nobis servatas pervenerint quaerimus, haud infeliciter nobis contigit, ut, ad quem unum delati sumus, Porphyrium, qui ex opere quodam collectaneo eas hauserit, indidem etiam alias res, quas Quaestionibus suis inferret, petiisse reperiremus. Sed ut, ommissa quaestione difficillima, quibusnam e fontibus¹⁾ opus illud compositum fuerit, ad Platonem, cui vel maxime Stoici oblocuti videntur esse, revertamus, poteram quidem ea h. l. subiungere, quae contra criminationes factis et verbis quibusdam heroum, ut quae virtutibus civibus colendis parum responderent, ab eo (Rep. III, p. 386 C sqq.) intentas prolata sunt — nam huc usque eas potissimum spectavimus quae ad deos pertinent —; sed, id quod casu factum esse dixeris, quae harum quidem difficultatum diluendarum causa in utriusque carminis scholiis prolata habemus, ita comparata sunt, ut ab iis, quae contra rhetorum sophistarumque, velut Zoili, criminationes, quamvis a diverso consilio profectae sint saepe simillimas, proferuntur divelli nequeant. Quam ob rem paullo post ad ea redeundum erit.

Hic enim quam maxime is dicendus est, qui in iis, quae Plato poetae obiecerat, refutandis se continuit, Proclus diadochus; qui quae in Prolegomenis Reipublicae Platonicae (περὶ τοῦ τίνα χρῆ καὶ πόσα πρὸ τῆς συναναγνώσεως τῆς Πολιτείας Πλάτωνος κεφάλαια διαρθρῶσαι τοὺς ἐξηγουμένους αὐτήν) protulit²⁾, ita comparata sunt, ut cum scholiis quibusdam Porphyrianis nonnihil auctoritatis, tum rationi, qua in Homero interpretando Neo-Platonici, quos post Stoicos nobis dicendos proposuimus, usi sint, lux haud spernenda inde accedat.

Proclus igitur neque Homerum et Platonem, utpote aequi utrumque faciendos, contraria de dis rebusque ad eos pertinentibus docere, neque philosophum ab iis quae in aliis libris in Homero praedicet dissentire demonstraturus (p. 368 ed. Basil.), singulas deinceps criminationes in Republica poetae intentas diligenter examinatas diluit. Qua in re ita agit, ut modo deorum dearumque figuris et factis disciplinae suae de rebus divinis dogmata quasi involuta tradi (v. p. 371: τὸ ἀγαθὸν τῶν μύθων οὐκ ἔστι παιδευτικὸν ἀλλὰ μυστικόν), modo deorum consilia, quamvis hominum imbecillitati vel inutilia vel prava esse videantur, plena esse summa sapientia doceat (e. c. p. 381: ἡ ἀπάτη θεόθεν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἀπατωμένων). Haec vero se sumere

1) Suspiciari sane in promptu est, Zenonis problemata HomERICA (v. p. 389) inter eos fuisse; certior res de Cratete, v. p. 405.

2) Procli hoc opus, cuius de fatiis iniquissimis inter homines doctos constat, semel tantum neque accurate satis, subiunctum commentario Timaei Platonici a Ioh. Waldero, Basil. 1534, fol., editum est.

profitetur e Syriani magistri et scholis¹⁾ et scriptis²⁾, e quibus quam maxime librum quendam προβλήματα Ὀμηρικά vel similiter inscriptum eum innuere, verba eius p. 375 docent: περί μὲν οὖν τῆς παρ' Ὀμήρῳ θεομαχίας τοσαῦτα εἰρήσθω· καὶ γὰρ ἕξεισι τοῖς περὶ αὐτῆς ἀκριβέστερόν τι πιέσαι βουλομένοις καὶ ταῖς τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν θεωρίαις συγγενέσθαι πολλὰ καὶ θαυμαστὰ δόγματα ἐκκαλυπτούσαις, ἃς ἐν ταῖς λύσεσιν ἐκείνος τῶν Ὀμηρικῶν προβλημάτων ἐπραγματεύσατο.

Sed hae poetae criminationum refutationes, sive Syriani sive Procli dicere mavis, in quaestiones Homericas per scholia utriusque carminis ad nos propagatas non transierunt, id quod eo maioris est momenti, quod locos a Platone notatos a scholiastis haudquaquam neglectos esse paullo ante vidimus. Neque Eustathius iis usus est; quae enim ad versus € 838. 39: μέγα δ' ἔβραχε φήγιος ἄζων βριθοσύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον, explicandos cum iis quae apud Proclum p. 380³⁾ leguntur congruentia affert (p. 613, 2 sqq.) e Simplicio, quem auctorem, Proclo ne commemorato quidem, ipse nuncupat ac casu adductus hoc uno loco adhibuisse videtur, petivit. Neque quae Neo-Platonica quaestionum forma carentia in scholiis aut apud Eustathium occurrunt, quorum de origine adhuc non constat⁴⁾, ita comparata sunt, ut e Syriani aut Procli solutionibus ulla veri cum specie repeti possint.

Accedit alterum ad propositum nostrum vel maximi momenti. Solutiones novit Proclus difficultatum, de quibus agit, superioribus temporibus institutas. Hectorem ab Achille circum Patrocli bustum raptatum a vetustioribus (ὕπὸ τῶν παλαιῶν) ita excusatum esse ait (p. 391), ut Thessalorum moris esse, quem Callimachus afferret, dicerent; accedere, quod Hector eadem vel adeo peiora Patrocli cadaveri intentasset. Quae cum affert Proclus, respi-

1) P. 368: ὅσα ἠκούσαμεν τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν περὶ τούτων.

2) P. 386: ὁ μὲν οὖν ἡμέτερος καθηγεμῶν προηγουμένην καταβαλλόμενος πραγματείαν εἰς τοῦτον ἅπαντα τὸν μῦθον ἐνθεαστικώτατα τὴν ἀπόρρητον αὐτοῦ θεωρίαν ἐξέφηγεν. ἡμεῖς δὲ ὄσον πρὸς τὴν παροῦσαν πρόθεσιν ἐστὶ τῶν ἐκεῖ γεγραμμένων σύμφωνα παραλαβόντες λέγωμεν κτλ.

3) Procli loci Homericus explicationem etiam Anonymus περὶ ἀπίκτων cap. 20 (Westerm., μυθογρ. p. 326, 12) habet, ubi verba οὕτω Πρόκλος male ad cap. 19 relata esse apparet.

4) Pauca quaedam Demoni cuidam (quod pseudonymum esse existimat Usener, Mus. Rh. XXVIII, p. 415) possunt deberi, quam schol. A B 205 Κρόνον interpretatum esse perhibet κορόνουν καὶ τέλειον νοῦν (cf. Plotin. Enn. V, 1, 7). Sed tenendum est, allegorias et Stoicorum ad instar institutas (B € 722; Eust. C, p. 1154, 43 sqq.) et astrologicas (Eust. E, p. 560, 37; schol. Lucian. Icarom. 23, vol. IV, p. 204 Jac.) ad eandem referri, ita ut compendii variorum allego-retarum placita continentis auctor fuisse videatur.

cit quaestionem in codicibus nostris ad Ω 15. 16 et ad X 397 relatam (ed. p. 267. 68); neque enim similitudo quae utrique cum verbis eius intercedit casui tribui potest, neque contra ita comparata sunt scholia, ut e Procli opere fluxisse existimanda sint. Summi igitur momenti est, quod quaestio priori loco (Ω 15. 16) adscripta in codicibus Leidensi et Mosquensi ad Porphyrium refertur, cuius solutiones Syriano vel Proclo haud ignotas fuisse nemo mirabitur, immo necesse esse dicet. Itaque cum Proclus, p. 381, de fallaci somnio a Iove ad Agamemnonem misso secundum τοὺς πολλοὺς τῶν ἐξηγητῶν haec afferat: τοῦ γὰρ Διὸς καὶ τοῦ ὄνειρου ἐνδεικνυμένων, ὅτι δέοι πᾶν τὸ στρατεύμα κινεῖν, τοῦτο γὰρ οὖν δηλοῦν ἐκατέρω τὸ πανευδίη, τὸν Ἀγαμέμνονα μὴ συνέντα τοῦ προετάγματος τὴν μεγίστην μοῖραν τοῦ στρατεύματος παριδόντα ὅμως ἐπιχειρεῖν τῷ πολέμῳ, eadem autem in quaestione ad B 8 edita legantur (p. 23, 18) neque apud alios auctores occurrant, a vero vix aberrabimus, si Neo-Platonicos, qui post Porphyrium et Homero et Platoni operam impenderit, quos Proclus verbis οἱ πολλοὶ τῶν ἐξηγητῶν innuat, a Porphyrio haec accepisse ponemus. Contra ea quam Proclus adiecit Syriani difficultatis solutio (ἡ ἀπάτη θεόθεν ἐπ' ἀραθῶ τῶν ἀπατωμένων) in scholia non transiit.

Neque aliter accipio Proclianorum¹⁾ p. 385 de Ulixe vitae voluptuariae apud Phaeaces laudatore (ι 6) cum quaestione a schol. Q ι 5 servata consensum, esse scilicet εὐφροσύνην non ἡδονήν sed τὸ εὖ φρονεῖν (schol. p. 404, 16 Dind., cf. p. 405, 2), aut eorum, quae p. 378 de Minerva Pandarum ad foedus violandum excitante affert, cum quaestione Δ 88 congruentiam, in quibus maxime haec quidem: κακείνο ἐπινοήσωμεν, ὡς οὐδὲ προελθοῦσα ἡ θεὰ κατασκευάζειν λέγεται τὸν Πάνδαρον εἰς τὴν πράξιν, ἀλλὰ πειράσθαι μόνον, εἰ καὶ πρὸς ταύτην ἐπιδίδωσιν ἑαυτὸν τὴν ἐνέργειαν, cum scholii p. 71, 6 verbis: ἄλλοι δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς Ὀμήρου λύουσι, λέγοντες προειρηκέναι τὸν ποιητὴν πειρᾶν αἶ κε θέλησιν, οὐχὶ πείθειν, comparanda sunt. Accedit quod hoc quidem loco altera quaestio servata est (p. 70, 16) nominatim ad Porphyrium relata, scholium autem ι 5 vel propter scholii D, quod simile ei est, auctoritatem (p. LVI Dind., cf. supra p. 403) eidem tribuendum videtur.

At ipsa Porphyrii Ζητήματα Ὀμηρικά his de difficultatibus agentia Proclo vix praesto fuerunt; neque enim neglexisset homo accuratissimus auctorem, quo in afferendo in commentario Timaei multus est

1) Minoris momenti neque tamen silentio transmittendum est, quae apud Proclum, p. 389, ad quaestionem, cur Achilles Hectoris corpus auro accepto vendere non dedignatus sit, solvendam legantur: τάχα μὲν καὶ ἔθος τι τοιοῦτον εἶναι φήσωμεν, λύτρα δέχεσθαι τῶν πολεμίων σωματῶν, etiam in quaestione Ω 594 recurrere: ἔθος δὲ τοὺς φόνους ἐπὶ χρήμασι λύειν.

— κύμικτα autem ζητήματα hoc ipso libro, p. 415, affert —, nonnumquam nominare. Immo vero statuendum est, diadochos Platonicos, ut aliarum etiam sectarum principes, de quaestionibus scholae suae gravioribus agentes ea quae priores invenerint et repetivisse et amplificasse. Hinc, ut pauca tantum afferam, explicandum, quod περί ἀγαλμάτων Porphyrius et Iamblichus, de oraculis Plotinus Porphyrius Iamblichus Proclus scripsere, in Homerum commentarium Syrianus et Proclus, iidem de Platonis Republica et Orphei Theologia commentati sunt, qua de re rectissime Lobeck, Agl. p. 344, iudicavit, frustra (ad Suid. v. Κυριανός) obloquente Bernhardyo (aliter Daub, Ann. phil. suppl. XI, p. 408). Ad poetarum autem interpretationem difficultatumque solutiones quod attinet, conditionem posterae aetatis doctoribus cum prioribus intercedentem clarissima in luce ponunt Marini in vit. Procl. cap. 27 verba a Lobeckio indicata: ἀναγινώσκων δὲ ἐγὼ ποτε παρ' αὐτῷ τὰ Ὀρφείωσ καὶ οὐ μόνον τὰ παρὰ τῷ Ἰαμβλίχῳ καὶ Κυριανῷ ἀκούων ἐν ταῖς ἐξηγήσεσιν ἀλλὰ πλείω τε ἅμα καὶ προσφυσέστερα τῇ θεολογίᾳ ἠξίωσα γὰρ παραγράφειν αὐτὸν τὰ ἀρέσκοντα τοῖς τοῦ διδασκάλου βιβλίοις. πεισθέντος δὲ τοῦ ἀγαθοειδεστάτου καὶ παραγράψαντος τοῖς μετώποις τῶν ὑπομνημάτων, ἔσχομεν συναγωγὴν εἰς ταῦτὸν ἀπάντων. Eodem autem modo, quo Orpheum interpretatus Proclus Syriani commentario, qui Iamblichus usus erat, sua addidit, Porphyrii ea de quibus h. l. agimus ζητήματα in scholis et libris Syriani, ad quem aliorum opera intercedente pervenerant, ei patebant. Quod ita se habere, vel e p. 391 commentarii de Republica apparet, ubi, expositis (praeunte nimirum Syriano) iis quae e Porphyrio derivata esse supra docuimus, ipsius Syriani explicatio ita adnectitur: εἰ δὲ δεῖ καὶ τῶν ἀπορρητότερον ὑπὸ τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν τεθεωρημένων κἀν τούτοις ποιήσασθαι μνήμην, ῥητέον ὅτι κτλ.

Quod si quaeratur, sintne eam ob rem Ζητήματα illa Syriani vel adeo Procli aequae recte atque Porphyrii vocanda, habet haec sententia primo adspectu quod arrideat. Neque tamen res sic se habet. Qui enim factum esse dicas, ut reconditoris et mysticae utriusque doctrinae in commentario Reipublicae laetissime vigentis in quaestionibus per scholiorum codices traditis vix ullum vestigium supersit? Immo una relinquitur via, ut statuatur Porphyrii Ζητήματα Ὀμηρικά quae ad nos pervenerint, quamvis multifariam excerpta et mutata sint, philosophorum illorum manus non experta, sed aliorum hominum industria intercedente servata et exscripta esse.

Minus confidenter de ea re iudicandum est, ipsene Porphyrius Longini magistri, quem ἀπορήματα s. προβλήματα Ὀμηρικά scripsisse a Suida accepimus (duos titulos eundem librum significare Lehrs, Ar. p. 223, vidit), difficultatum Homericarum vel a philosophis vel

ab aliis excitatarum solutiones, quas aut e scholis illius aut e scriptis percepisset, operi suo intulerit, atque ita quidem, ut magistri nomen aut ab ipso consulto omitteretur aut, cum non dissimulasset, postera aetate interciderit. Talem scriptis alterius nonnullis cum altero intercedere condicionem cum vel tituli simillimi, velut Longini ei φιλόσοφος Ὀμηρος et φιλόλογοι, Porphyrii περὶ τῆς Ὀμήρου φιλοσοφίας et φιλόλογος ἀκρόασις, ut operam ab utroque Timaeo Platónico impensam omittam, veri simillimum reddant, idem in huius Ζητήματα Ὀμηρικά, illius ἀπορήματα cadere suspiceris sane. Sed fatendum est, certum in hanc rem testimonium afferri non posse; namque ne illa quidem, quam difficultatis, quid v. α 320 ἀνόπαια significet, solutionem continere dicas, interpretatio in Epimer. An. Oxon. I, p. 83, 8 sqq. nominatim ei tributa: . . . Κάκσιος δὲ Λογγίνος ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια, ἴν' ἢ χελιδών, ἀπὸ τῆς ὀπῆς, ἤγουν ἢ φωνητικῇ ἢ <om. cod.> ἐπειδὴ ἐν Αὐλίδι τῆς Φωκίδος τὰ περὶ <παρὰ cod.> Τηρέως λεγόμενα κτλ., quacum conferenda scholii M h. v. (p. 56, 11 Dind.) verba: ἢ Πανόπαια ἴν' ἢ χελιδών, utrum e quaestione, quam Porphyrius in usum suum converterit, an libro aliquo, quos multos scripsit, grammatico fluxerit constat.¹⁾

Hanc igitur quaestionem, utpote quae adhuc solvi non possit, ut in incertis relinquamus, tantum certe effecimus, solutiones contra philosophos Homerum impugnantes prolatas, quas quidem huc usque consideraverimus — paucae enim quaedam paullo infra dicendae erunt —, in quaestiones hodie superstites ex unius Porphyrii opere fluxisse; si quidem nemo praeter eum auctor, cuius opera intercedente eo pervenerint, afferri potest.

Sed de his quidem satis; haud exigua enim dicenda restant de solutionibus contra rhetores et sophistas prolatis. Quorum hominum genera, ad quae iam nos convertimus, artius inter se cohaerent, quam ut unum ab altero divelli queat; neque iniuria Philodemus (rhetor. col. XXXVI, p. 72, 19 Gros) Polycratem et Zoilum ῥητορικοὺς σοφιστὰς, hunc Suidas (v. Ζωΐλος) ῥήτορα καὶ φιλόσοφον vocavit, cui rei proluserat quodam modo Gorgias, cum rhetora se quam sophistam dici malebat (Plat. Gorg. p. 449 A; Men. p. 95 C). Sed pro nostro certe consilio orationes illae vel declamationes, qualem Gorgias Helenae, Zoilus Polyphemi laudationem scripsere (cf.

1) Accedit, quod non magis constat, Heraclides ille, quem schol. EHQ R ibid. afferunt, utrum Ponticus fuerit, cuius solutiones Porphyrio intercedente in scholia pervenisse videbimus, an alius quidam cognominis, velut Milesius. — Scholia A N 103 (id. Cram. A. P. III, p. 285) et Vict. H 238 (id. Townl., v. Dind. ad schol. II, II, p. 8, 12) a quaestionum ratione etiam plus discrepant; Eustathium A, p. 67, 29 et p. 106, 33, rhetoricum aliquem Longini librum significare Lehrs, Ar. p. 223, maluit.

Lehrs, Ar. p. 203 sqq.; Sengebusch, diss. Hom. I, p. 112), quamvis et ipsae Homerum impugnaverint, ab iis quae eodem studio ducti in aliis libris editis (velut Zoilus in novem voluminibus κατὰ τῆς τοῦ Ὀμήρου ποιήσεως) vel disputationibus suis, ut Protagoras Platonicus contra Simonidem, protulerunt, distingui et possunt et debent. Declamationibus enim illis quamquam alios rhetores poetae opitulatos respondisse veri simillimum est, quaestiones certe et solutiones Homerae, quae alteri eorum hominum generi scriptorum curam impenderunt quam maximam, nullo cum iis vinculo continentur.

Ab antiquissimis igitur sophistis praeter ceteros hoc nomine insignibus — Gorgiam dico, Protagoram eiusque suppres — si qua in Homero vituperata fuerant, nunc quidem praeter mira Protagorae inventa, poetam τὴν πῆληκα et μῆνιν οὐλομένην dicentem κολοικίζειν (Arist. soph. el. 14, p. 173 β 19, cf. Friedel, de sophist. stud. Homer., diss. Hal. I, p. 135), neque verbis μῆνιν ἄειδε, θεά, usum imperare debuisse Musae, quod diplex posita Aristarchus refutavit (v. Ariston. A 1, cf. Herodian Γ 280¹), intercederunt. Sed inferiorum temporum sophistas, s. rhetoras dicere mavis, plurima in utroque carmine, et argutius quidem plerumque quam verius, vituperasse, ex Aristotelis cum sophisticis elenchis (cap. 4) tum libello de arte poetica (cap. 25, cf. Lehrs, Ar. p. 40) sequitur. Quae enim utroque loco afferuntur praeter unum illud Hippiae Thasii ignoti hominis²) inventum, in Iovis ad Somnium verbis διδόμεν (pro δίδομεν) δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι esse legendum, ita comparata sunt, ut philosophorum ea vituperiis respondere nemo contenderit. Accedit quod duo eorum quae in Arte poetica commemorantur ἐπιτιμήματα (cur Apollo mulos primos sagittis suis petiverit; cur Achilles legatis Agamemnonis ζωρότερον misceri iusserit), ab aliis (Heraclit. 14; Plut. Q. C. V, 4, 2) Zoilo, Aristotele aetate paulo maiori (v. Blass, att. Bereds. II, p. 344), tribuuntur, de versibus autem Υ 267 sqq., eodem loco allatis, schol. Vict. v. 269 (Bkk.) haec habet: οὔτοι καὶ προηθετοῦντο παρ' ἐνίοις τῶν σοφιστῶν, ἐν ἐνίοις δὲ οὐδὲ ἐφέροντο³).

Sed apparet ex utroque libro Aristotelico, illis iam temporibus certos quosdam fuisse constitutos modos, quibus τὰ ἐπιτιμήματα ἐν τοῖς προβλήμασι solverentur; quos modos profecto non errabimus, si

1) Haud scio an paulo subtiliora hoc vituperio subesse statuerint docti homines (v. Friedel, p. 137 sqq.).

2) Quinto a Chr. n. saeculo medio vel exeunti Sengeb., diss. Hom. I, p. 206, assignavit, parum certo argumento nisus; ceterum cautius ille Osanno, Mus. Rhen. II, p. 510 (cf. Anecd. Rom. p. 259; Mueller, FHG II, p. 60 not.; recte dissentiente Bergkio, diar. antiqu. 1847, p. 36), Ἡλείος pro Θάσιος scribente.

3) De v. ἀθετεῖν ἢ. l. usu recte Friedel, p. 133.

ab ipso Aristotele, qui superiorum quorundam inventa in usum suum contulerit, via quadam ac ratione in certum ordinem redactos in scholis propositos postea litteris mandatos esse existimabimus (v. poet. c. 25 extr. cum G. Hermanni, p. 189, annotatione).

Minime igitur mirum est, quod Aristotelis discipulorum opera in eadem re elaboravit; inter quos primo quidem loco Megaclides nominandus est (Tatian. adv. Gr. cap. 37, cf. Euseb. P. E. X, 11, 3), quem περί Ὀμήρου scripsisse Suid. v. Ἀθηναίαις et schol. A Π 140 docent. Reprehensus erat poeta, quod Achillem Hectori cursu ita instantem induxisset, ut res aut ridicula esset aut omni fide careret (poet. 25, p. 1460 β 26, coll. 24, p. 1460 α 14); respondit Megaclides (edit. p. 258, 8), πλάσμα εἶναι τοῦτο τὸ μονομάχιον, quibus verbis ea quae Aristoteles (c. 24) de cursu verbis descripto a cursu in scaena repraesentato distinguendo attulerat, atque haud apte quidem, reddere videtur. Vituperaverat τὰ περί τοῦ ἔρωδιοῦ (K 274) Zoilus; defendit Megaclides, ὅτι μαντικῶς ταῦτα ἐποίησε (edit. p. 153, 30); idem vero etiam quaestioni a sophistarum genere minime abhorrenti, qui factum sit, ut Achillis armorum sola hasta Patroclo non idonea esset, respondit (p. 211, 11). Alia origo est quaestioni totiens agitatae, cur Ulixes in convivio Phaeacum (ι 6) εὐφροσύνην ut summum bonum praedicaverit, cui solvendae eundem Megaclidem operam dedisse ab Athenaeo XII, p. 213 C (exscripsit Eust. ι, p. 1594, 27) accipimus; sed concedendum est, reprehensionem illam morum Ulixes a Zoilo eiusve similibus e philosophorum libris potuisse peti, ut e schol. A C 22 (edit. p. 220) eum Platonis de Achille lamentante iudicium amplexum fuisse apparet. Solutio autem a Megaclide de loco ι 6 prolata cum eadem fere et apud Heraclitum cap. 75 et in quaestionibus ad h. l. traditis recurat, quod ad communem originem e Stoicorum illo Corpore repetendam ducere videtur, non constat, utrum in hoc homo Peripateticus allatus fuerit (cf. p. 401. 2), an alius cuiusdam explicatio cum illo congruens infuerit¹).

Megaclide, quem propter testimoniorum perspicuitatem primum posui, longe notior atque illustrior Heraclides Ponticus, quem λύσεων Ὀμηρικῶν duos libros condidisse Diog. Laert. V, 88 affert. Eum (v. schol. v 119) magni momenti est quaestioni, cur Phaeaces

1) Quod loco Z 106 idem Megaclides ἀγρονόμοι παίζουσιν ἀνὰ δρία παιπαλόεντα (schol. HP) legit, non liquet num cum quaestione aliqua cohaereat; nam praeter solutiones de aliis etiam rebus in opere illo περί Ὀμήρου eum egisse Suid. v. Ἀθηναίαις (cf. Hesych. v. Ἀθηνᾶ, Eust. A, p. 84, 18) docet. Quae apud Athen. XII, cap. 6, de eo ut recentiorum poetarum vituperatore leguntur, quae unde petita sint nescitur, ne ipsum quidem, quamvis Homerum defenderet, a rhetorum sophistarumque ratione prorsus fuisse alienum demonstrant.

Ulixem dormientem in Ithacae littore deposuerint, explicandae operam impendisse; namque, id quod optime contulit Deswert, diss. de Heracl. Pont., Lovan. 1830, p. 110, cum Aristoteles (poet. 24, p. 1460 α 35) locum illum Homeri facile dubitationibus quibusdam peti posse non dissimulasset, eodem quo Megaclidem modo eum quoque ea quae scholae caput tetigerat denuo suscepta pluribus persecutum esse apparet. Duo praeterea scholiorum loci difficultatibus similibus Heraclidem respondisse demonstrant: Γ 236 (p. 59, 15), cur Helena decimo belli anno fratres non adesse nesciat, et B 649 (p. 48, 29, quod scholium Porphyrio a codd. Leid. et Eton. tribuitur), cur Cretam modo centum modo nonaginta urbes habere poeta dixerit. Recte enim sine ullo dubio, quamquam Pontici cognomen nomini non adiectum est, ad hunc auctorem Osann, quaest. Hom. III (Giss. 1853), p. 7. 18, et Sengebusch, diss. Hom. I, p. 82, ea verba retulerunt.¹⁾ Idem quod de duobus Telemachi ad Ithacenses orationis locis (v. schol. β 51, quod sec. Dindorf. p. VII in cod. D ad Porphyrium refertur, et schol. β 63) ipse difficultatis auctor exstitisse perhibetur cum studiorum eius ratione haudquaquam pugnat; quid enim mirum, eum, cum aliorum errores refutare vellet, poetam diligenter interpretatum in rebus quibusdam vel post illos vel primum haesisse, quibus explicandis non par esset? Ut omittam dubitari posse, an in scholiis iis etiam solutionum eius vestigia supersint.²⁾

Plures e Peripateticis, quamvis de rebus Homericis permulti scripserint (v. Sengeb. p. 79—91) atque nonnullorum explicatio-nes in scholiis adsint (v. p. 421), afferri nequeunt qui solutionibus difficultatum Homericarum integros libros librorumve partes impenderint; sed ipsum scholae caput, Aristotelem, non solum delectum quasi ἀποριῶν temporibus illis solutarum aut solvendarum in libris de arte poetica et de sophisticis elenchis scimus protulisse — id quod bene perspexit Heitz, d. verlorn. Schrft. d. Aristot., p. 268 —, sed etiam ἀπορημάτων Ὀμηρικῶν libros sex (cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 149) scripsisse ex indice a Diog. Laert. V, 26 proposito accepimus. Cuius operis auctoritatem cum in dubium vocasset Lehrs, Ar. p. 222, utpote quod ieiuna tantum atque ab Aristotelis ingenio et doctrina aliena contineret neque a quoquam eorum qui quaestiones Homericas tractassent praeter Porphyrium adsciretur, Sengebusch I, p. 75, Stagiritae contra hunc nomen tutatus est; deinde vero cum Val.

1) De Heraclide Pontico minore v. p. 371.

2) Quae schol. α 320 appositio Heraclidis nomine de v. ἀνόπαια affert, neque constat num Pontici sint (cf. Osann p. 18) neque, ut esse huius concedamus, num e Solutionibus Homericis fluxerint. Minore etiam cum veri specie ea quae Et. M. 513, 34 de Cimmericis leguntur ex hoc opere repetuntur (alia vid. ap. Sengebuschium, p. 82).

Rose, Ar. p. 149, ad Lehrsii rationem accedens opus illud in indice Diogeniano allatum quaestionum esse dixisset volumen e Peripateticorum studiis philologis profectum, post La Rocheum, qui (Hom. Txtkr. p. 24) rationibus non additis opus genuinum esse pronuntiaverat, haud incitus operis suspecti advocatus exstitit Heitz, l. c. p. 258 sqq., cui sententiae se accedere I. Vahlen, Beitr. zu Aristot. Poet. IV (Sitzungsber. d. Wien. Akad., hist.-phil. Cl., LVI, p. 351) breviter significavit.¹⁾

Quibus tantorum virorum, quibus alios addi posse me non fugit, sententiis quid effectum sit difficillimum sane est iudicatu; neque quaestio certum ad finem perduci poterit, nisi ita ut reliquorum fragmentorum Aristotelis nomen prae se ferentium fidei et auctoritatis simul habeatur ratio. Sed nos quoque, dum pro consilio huius libelli perscrutamur, num forte quaestiones illae et solutiones summi philosophi nomine insignes cum aliis id genus scriptis cohaereant quaque ratione per scholia propagatae ad nos pervenerint, quaestioni illi longe difficiliori aliquid certe lucis allaturos esse speramus.

Quod si ab Ἀπορημάτων fragmentis cum Artis poeticae cap. 25, quo certo quasi fundamento niti possimus, comparandis proficiscimur, dignissimum primum est, quod animadvertatur, plurima eorum quae eo capite commemorantur etiam in quaestionibus ab utriusque carminis scholiis servatis, Aristotelis nomine et addito et omisso, recurrere; cui disquisitioni viam quasi monstravit Ioannis Vahleni editio (Aristot. de arte poetica liber, Berol. 1874). Quaeritur igitur in scholiis praeter ea quae e Megaclide et Heraclide cum locis quibusdam Artis supra contulimus (p. 414. 15), non solum — id quod alio iam loco indicavimus (p. 373) — de Achille ζωρότερον misceri iubente (Porph. I 203, cf. 1461 α 14), sed etiam cur ἔγχεα ὄρθ' ἐπὶ αὐρωτῆρος terrae infixae fuerint (Porph. K 153, cf. 1461 α 2), quomodo intellegenda sint verba τῆ ρ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχοc de lamina aurea clipei Aeneae dicta (Porph. Y 259 sqq., cf. 1461 α 33), quid significant verba παρῶχηκε δὲ πλέων νῦξ τῶν δύο μοιράων κτλ. (*B K 252, cf. 1461 α 25), rectene septentriones dicantur soli participes non esse λοετρῶν Ὀκεανοῖο (*B C 489, cf. 1461 α 20). Etiam quaestio in cod. A ad C 128 (p. 223, 7) adscripta, cur aenea neque aurea vel argentea arma a Volcano fabricata dicantur, quae ita solvitur: κοινότερον οὖν καὶ χαλκεῖς ἔλεγον καὶ τοῦς ταῦτα ἐργαζομένους κτλ., non potest non memoriam revocare eorum quae apud Aristotelem p. 1461 α 28 leguntur, quamvis quid tandem hic sibi voluerit pronuntiare

1) „Hatte doch Aristoteles selbst in einer besonderen Schrift, die man mit Unrecht seinem Namen entzieht, ἀπορήματα oder προβλήματα Ὀμηρικά zusammengestellt.“

difficile sit (v. G. Hermann, p. 184. 85; Vahlen p. 227). Ad Odysseam denique schol. α 285, quaerens cur Spartam profectus Telemachus Icarium non convenerit (cf. schol. β 52, δ 1, ε 68) de eadem difficultate agit, quam Aristot. .p. 1461 β 4 tetigit: οἴονται γὰρ αὐτὸν (τὸν Ἰκάριον) Λάκωνα εἶναι· ἄτοπον οὖν τὸ μὴ ἐντυχεῖν τὸν Τηλέμαχον αὐτῷ εἰς Λακεδαίμονα ἔλθόντα.¹⁾

Has autem quaestiones et ex parte etiam solutiones ex ipso περιποιητικῆς libello ab inferioris aetatis grammatico aliquo vel a Porphyrio, ad quem I 203, K 153, Y 259 codicum auctoritate referuntur, ita, ut novas ipsi quaerent aut adderent solutiones, petitas esse cum per se haud ita magnam veri speciem habeat, tum inspectis uberrimis illis ad K 252 et Y 259 servatis quaestionibus ne cogitari quidem potest. In libello enim Aristotelico (1461 α 20) haec tantum: τὰ δὲ ἀμφιβολία (δεῖ διαλύειν), παρῳχῆκεν δὲ πλέων νύξ· τὸ γὰρ πλέων ἀμφιβολόν ἐστιν, et (1461 α 31): δεῖ δὲ καὶ ὅταν ὄνομά τι ὑπεναντιώμα τι δοκῆ σημαίνειν, ἐπισκοπεῖν, ποσαχῶς ἂν σημήνῃε τοῦτο ἐν τῷ εἰρημένῳ, οἷον τῆ ρ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχεος τὸ ταύτη κωλυθῆναι κτλ., illic haud vulgaris doctrina, priore quidem loco explicationibus hominum variae aetatis variique generis allatis, Metrodori, Chrysippi, ipsius Aristotelis, Autochthonis, Apionis, conspicua. Accedit quod explicatio versuum C 489 et α 285 ab ipso Aristotele in Arte Poetica allata in scholiorum quaestionibus, quas supra comparavi, ne comparet quidem; quod vix ita se haberet, si libellus ille fons earum fuisset. Neque facile tibi persuadebis, Porphyrium solutionem Aristotelis K 153 nominatim ab eo allatam aliunde petiisse atque eas quas tot praeterea locis, ubi in Arte Poetica ne similia quidem adsint, eidem tribuit.

1) In verbis δίδομεν δὲ οἱ εὐχος ἀρέσθαι, per errorem (v. Heitz, p. 268; aliter quidem Hermann, p. 182), ut videtur, e Somnio Agamemnonis allatis (1461 α 22, cf. Alex. Aphr., qui vocatur, comment. ad sophist. el., p. 20 Ald.) cum quaestionibus B 8 sqq. editis comparandis tempus non teram. — E reliquis autem ἐπιτιμήματα περὶ θεῶν (1460 β 25) brevius indicantur quam ut cum scholiis comparari queant. Ζήτημα, qui Dolon εἶδος κακός dictus sit, τῆ λέξει solvendum (1461 α 12), neque in scholiis neque apud Eustathium comparet; neque magis de verbis Ψ 328 τὸ μὲν οὐ, neque τὸ μὲν οὐ, καταπύθεται ὄμβρω (1461 α 23) legendis, aut de Ganymede Iove vinum ministrante (1461 α 27) quicquam ibi legitur, quod Aristotelicis respondeat. Neque illud huc pertinet, quod v. οὐρῆας A 50, quem locum Zoilus vituperaverat, explicatio 1461 α 10 proposita (= φύλακας) ab Aristarcho diplex posita repudiata est. Cuius aliorumve Alexandrinorum doctrina etiam in schol. A K 1, cum poet. 1461 α 16 conferendo, adesse videtur; quod, cum quaestione hodie servata certe non cohaerens, inter schol. **B (f. 129^a ad παννύχιοι K 1) ita legitur: νῦν τὸ παννύχιοι οὐ σημαίνει τὸ δι' ὄλης τῆς νυκτός, ἀλλὰ τὸ πλείστον μέρος τῆς νυκτός. ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαϊῶν. εἰκότως· ἀμφοτέρα γὰρ ὕπνου ἀγωγὰ κτλ. (= Dind. III, p. 419, 20 sqq., qui initium turbavit).

Sed, ut Porphyrium paullisper mittamus, ipsae solutiones in scholiis utriusque carminis ad Aristotelem nominatim relatae pleraeque ita sunt comparatae, ut aequae atque eae, quae in libello περὶ ποιητικῆς breviter indicantur, aliorum vituperiis vel dubitationibus respondeant: praeter K 153. 252, quas modo attulimus, B 73. 183. 447 (€ 741, edit. p. 44, 21). 649; Γ 236. 276. 277 (pertinet ad μ 374, cf. Val. Rose, p. 159). 441; Δ 88. 297; € 778; Z 234; H 93. 229; I 17; Λ 637; T 108; Ψ 269 (eadem etiam aliis locis leg., cf. p. 262); Ω 15; ε 93; ι 345 (333). 525; ψ 337 (Vind. ap. Ros. p. 175); Dind. schol. Od. II, p. 789, quibus addenda videntur Eustathiana (Λ, p. 821, 52) de Aristotelis loci Λ 385 interpretatione, quoniam ἐνστασις a schol. h. l. commemoratam spectant (v. ad p. 164, 12). E quibus ἀπορίαις cum una (Ω 15) ad certum quendam auctorem referri possit, si quidem Plato (resp. III, p. 391 B) Achilli crudelitatem obiecit, superioribus iam temporibus de Λ 637 et ι 525 deque re in schol. Vindobon. ψ 337 tractata dubitationes quasdam ortas esse inde sequitur, quod ad primum locum Stesimbroti, Antisthenis, Glauci, ad secundum Antisthenis solutionem scholia afferunt; ad tertium autem quod attinet, eundem Antisthenem de eadem re egisse schol. € 211 (cf. p. 388) docet. In reliquis multae sine dubio adsunt a sophistis sive inventae sive excultae, quod cum de K 153 et 252, quia in Arte poetica afferuntur, pro certo paene haberi possit, tum in multas alias cadere videtur, maxime quidem in ἐνστασις de v. ε 93 motam: εἰ μὴδὲν ἄλλο πίνουσιν οἱ θεοὶ ἢ τὸ νέκταρ, διὰ τί αὐτὸ ἢ Καλυψὼ τῷ Ἑρμῇ κεράσασα δίδωσιν; — Quod denique ipse Aristoteles¹⁾ in rebus quibusdam haesisse solutionesque quaesivisse dicitur (B 305; K 194; € 334; ι 106; fortasse etiam quae p. 24, 12. 13 ad B 73 de μηχανῆ adhibita afferuntur huc pertinent), eodem de quo

1) In scholio Ω 559 brevissimo: Ἀριστοτέλης φησὶν ἀνώμαλον εἶναι τὸ Ἀχιλλέως ἦθος, solutio ab ipso proposita excidisse videtur. — Ceterum in fragmentis Aristotelicis et in scholiis et alibi allatis ad ἀπορήματα Ὀμηρικά referendis cautela opus est. Velut rectissime schol. δ 477 a La Rocheo (Hom. Ttxtkr. p. 24) perperam huc relatum Rose, p. 240; schol. Vict. Ψ 130 idem p. 481; fragmentum ab Athen. V, p. 178 E servatum (Rose p. 177) Heitz, p. 195, excluderunt; quod autem Sengebusch I, p. 75, indidem repetere videtur fragmentum de avibus quae κῶπες vocantur (€ 66), ab Aeliano, H. A. XV, 28 (cf. Alex. Mynd. ap. Athen. IX, p. 391 C) servatum, inter Zoica (περὶ ὀρνίθων) collocandum est, ubi omittere non debebant editores. Itaque, ut a scholiis, ubi Aristotelis nomen sine ullo dubio errori debetur, discedam (velut Ψ 122, cf. Heitz, p. 259; Φ 252, cf. annot. ad p. 274, 9 et Heitz p. 262), consulto neglexi A 303. 481; O 116; Π 283; Ω 340. 420 (cf. quae p. 275. 76 attuli), neque, si de quaestionibus ad Odysseam pertinentibus ageretur, schol. δ 356 aut ρ 326 (Vindob. ap. Roseum p. 175) reciperem, quoniam neque quaestionum de his locis institutarum vestigia adsunt neque scholia illa ad Porphyrium referri possunt. Etiam de scholiis € 778 et Ω 15 dubitari posse concedendum est, an Aristotelica quae

supra, cum de Heraclide Pontico egimus, exposuimus modo (p. 415) explicandum est.

Neque vero rationes, quas solutiones Aristotelicae per scholia traditae sequuntur, si ab uno¹⁾ schol. Vindob. μ 128. 29 (Rose, Ar. ps. p. 174), boves Solis physica ratione explicante, discesseris (qua de re paullo infra agetur), cum iis, quas libellus περί ποιητικῆς indicat, pugnant, dummodo ne neglegatur, naturam huius quidem ferre, ut plurima brevissime significentur. Immo vero, ut omnittam schol. K 153 et p. 1461 α 2, quae ita comparata sunt, ut, si sola adessent, sane alterum pro fonte alterius habendum esset, schol. K 252 (p. 149, 4) eadem uti solvendi ratione, quam p. 1461 α 20 innuat, rectissime Heitz, p. 266, observavit. Contulit idem (p. 265) ea quae ad B 73 (p. 24, 13) de difficultate per machinam soluta leguntur cum verbis poet. 15, p. 1454 α 37, simillimis: φανερόν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ μύθου συμβαίνειν, καὶ μὴ ὥσπερ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὰ περὶ τὸν ἀπόπλου, quibus addendum, ea quae in scholio statim sequuntur Aristoteli nominatim tributa: ποιητικὸν μὲν εἶναι τὸ μιμεῖσθαι τὰ εἰωθότα γίνεσθαι καὶ ποιητέων <ita enim legendum videtur, τῶν fortasse praemisso> μᾶλλον τὸ κινδύνους παρεικάγειν, non solum cum poet. 25, p. 1461 α 1, congruere, sed etiam sententiam reddere p. 1460 β 22 sqq. ita prolatam: ἂν τὰ πρὸς αὐτὴν τὴν τέχνην ἀδύνατα πεποιήται, ἡμάρτηται· ἄλλ' ὀρθῶς ἔχει, εἰ τυγχάνει τοῦ τέλους τοῦ αὐτῆς· τὸ γὰρ τέλος τηρεῖται <Maur. Schmidt; αἰρεῖται Ueberweg; an εὔρηται legendum? codd. εἴρηται>, εἰ οὕτως ἐκπληκτικώτερον ἢ αὐτὸ ἢ ἄλλο ποιεῖ μέρος. Neque omittendum denique, vituperia heroum dictis et factis intenta tot scholiorum locis ab Aristotele diluta, etiam in altero illo libello, quamquam exempla non addantur, commemorari, p. 1461 α 4: περὶ δὲ τοῦ καλῶς ἢ μὴ καλῶς εἰ <Ueberweg; cod. ἦ> εἴρηταιί τινι ἢ πέπρακται, οὐ μόνον σκεπτέον εἰς αὐτὸ τὸ πεπραγμένον ἢ εἰρημένον βλέποντα κτλ.

afferunt ex aliis libris nomen illud prae se ferentibus petita sint (v. ad p. 268, 1); sed cum utrumque quaestionis forma utatur et quod altero loco legitur: ἔστι δὲ λύειν καὶ εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἀνάγοντα ἔθη κτλ. praeecepto in poet. p. 1461 α 1—4 proposito quam maxime respondeat, Roseo ad ἀπορήματα referenti assentior. Difficilius etiam indicatu de iis est scholiis, quae, cum neque quaestionis forma utantur neque auctorem nominatim afferant, Aristotelica continere videntur, e quibus Ψ 296 propter Plutarchi auctoritatem (v. ad p. 263, 1) recipere non veritus sum; contra schol. H 445 et M 4, quae e dialogo περί ποιητῶν posse esse petita ipse Heitzius, p. 272 (cf. eundem p. 264 de Eustath. τ, p. 1873, 29, agentem) concessit, et Et. M. 180, 49 (cf. ibid. p. 261) neglexi.

1) Altera illa physica explicatio ab Eust. μ 62 (p. 1713, 9) Aristoteli imputata nihili est; rectissime enim e Ptolemaei Hephaestionis figmentis Rose, p. 174, repetivit.

Ergo, cum similitudo quaedam et consilii et rationum solutionibus Aristotelicis a scholiis allatis cum iis, quas liber de arte poetica commemorat, intercedat, certum videtur esse, etiam solutiones in eo libro breviter indicatas, in scholiis autem pluribus verbis expositas et amplificatas, quibus (velut I 203, cf. supr. p. 416) Aristotelis nomen non additum sit, ex eodem quo illas fonte repetendas esse, veri simillimum autem, etiam ἀπορίαις scholiorum cum iis quas Ars habet congruentes, quamvis solutiones in hac indicatas illic non adsint — transcribentium aut excerptantium negligentia facile excidere potuerunt — indidem esse derivandas (C 489, α 285).

Quod si qualis omnium earum fons fuerit quaeritur, ut a certissimo fine proficiscamur, tantum quidem constare dicendum, e Porphyrii Quaestionibus Homericis in scholia eas pervenisse. Ex 31 enim solutionibus Aristotelicis in scholiis allatis — A 385, quippe quam uni Eustathio debeamus, omitto — quindecim in codicibus nominatim ad Porphyrium referuntur, quinque autem (B 73. 305; Γ 277; E 778; ε 93) in scholiis occurrunt eam ob rem eidem tribuendis, quod alia scholia ex iis vel ex eodem fonte excerpta nomen illud in fronte gerunt; Ἀριστοτέλους enim illud, quod in codice Veneto B his scholiis vel suprascrubi vel in margine adici solet, nihil agere nisi ut legentes de auctoris allati praestantia admoneat, recte Rose, p. 153, animadvertit. Ex undecim autem quorum de auctore non constat scholiis, cum quinque ad Odysseam pertineant (omnino enim duo tantum e septem, quae Aristotelis solutiones ad eam afferunt, codicum auctoritate Porphyrii esse efficitur, ε 93 et Vindob. ap. Roseum p. 175), sex restant de Iliadis difficultatibus agentia (Γ 236; H 93; I 17; K 252; T 108; quibus addendum videtur Ω 559, de quo v. p. 418, 1), quem admodum esse exiguum numerum concedes, si memineris, duodeviginti huius carminis id genus scholia codicibus iubentibus Porphyrio esse vindicanda. Atque de iis quae modo attuli omnis facillime dubitatio tollitur, quoniam eorum quattuor (Γ 236; H 93; I 17; K 252) non solum cum ceterorum ratione congruunt, sed etiam ab altera illa manu codicis B, cui omnes paene quaestiones Aristotelica continentes debentur, scripta sunt; reliquorum autem quod ratio nonnihil discrepat nullius momenti est; prius enim (T 108) codici A, alterum (Ω 559) priori cod. B manus debetur, quibus in scholiis utrisque cum Porphyriana insint plurima (ex Aristotele quidem nominatim petita in cod. A etiam Δ 88, inter scholia B etiam E 778 et Ψ 269), e recensionibus peculiaribus aut omnia aut magnam quidem partem ea pendere, capite quod sequitur demonstrabimus.

Quae cum ita sint, non solum de Odysseae scholiorum Aristotelis solutiones afferentium origine, quae scholia minus prospero codicum fato usa sunt, idem concludendo efficere licebit, sed etiam quaestiones,

quarum, cum Aristotelem non nuncupent, eandem esse originem paullo ante effecimus (p. 420) ex eodem Porphyrio repetere, praesertim cum duae earum (I 203; Y 259) nominatim huic tribuantur.

Iam vero summi momenti est, pro explorato haberi posse, quaestionem illam K 252 uberrimam et doctissimam Aristotelemque inter alios auctorem excitantem Porphyrii esse; cui cum prooemium quoddam praemissum sit, dubitari nequit, quin ab ea librum aliquem Quaestionum suarum orsus sit. E verbis autem, quibus incipit: ἡ συναγωγὴ τῶν ζητουμένων γέγονε μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλοις· ἡμεῖς δὲ τὰ προβλήματα λαμβάνοντες παρὰ τῶν ἐζητηκῶτων τὰς λύσεις ἐπικρίνομεν ἃς ἐκείνοι ὑπέταξαν τοῖς προβλήμασι, καὶ τινὰς μὲν τούτων ἐγκρίνομεν, τινὰς δὲ παραιτούμεθα, τὰς δ' αὐτοῖς ἐξευρίσκομεν, τὰς δὲ πειρώμεθα διορθοῦν καὶ ἐξεργάζεσθαι, ὡς περ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔσται δῆλον, recte concluditur, opus aliquod ab eo significari collectaneum, quale unum ex Alexandrinorum disputationibus compositum fuisse ipse I 682 commemoravit, alterum e Stoicorum disciplina pendens ei praesto fuisse paullo ante (p. 403) effecimus. Etenim cum verba illa hoc dicant, se, cum problemata prout proposita essent, sive probanda sive improbanda viderentur, accepturus esset, solutiones eorum non — id quod operum collectaneorum auctores (ἐκείνοι) fecissent — omnes prolaturum, sed epicrisi quadam usurum esse¹⁾, cogitari omnino nequit, eam ipsam quae prooemium illud statim excipiat quaestionem tali συναγωγῇ superioribus temporibus institutae non deberi.

Ergo si ponere licet, omnes quaestiones Aristotelem afferentes²⁾ vel cum iis, quas in libello περὶ ποιητικῆς commemorat, cohaerentes ex eadem illa συναγωγῇ Porphyrium petiisse, in qua amplificatas quasi infuisse plurimas difficultates solutionesque in altero illo opusculo breviter indicatas ex iis quae supra attulimus (p. 418 sqq.) sequitur, cum acceperimus non solum Heraclidem et Megaclicidem

1) Ne quis verba prooemii ita accipiat, ut dixisse Porphyrium autemet, se, contrario atque operum collectaneorum auctores modo, solutiones ex ipsis problematum auctoribus petere (τὰ προβλήματα λαμβάνοντες παρὰ τῶν ἐζητηκῶτων κτλ.), monendum est, neque Chrysippum neque Autochthonem neque Apionem (fortasse adeo ne Metrodorum quidem), quos praeter Aristotelem affert, inter problematum auctores posse referri; accedit quod, si talia proferre voluisset Porphyrius, dicendum ei fuit τὰς λύσεις ἐπικρίνομεν, ἃς αὐτοὶ ὑπέταξαν τοῖς προβλήμασι.

2) Dignum etiam est quod animadvertatur, de loco B 649, ubi item Aristoteles et Heraclides citantur, aliorum etiam sententiam a Porphyrio proferri (p. 49, 9), quae cum eorum, quos K 252 (p. 148, 4 sqq.) affert, prorsus congruat; Peripatetici nimirum utriusque. — Quaestio tamen A 50, cuius ceterum admodum est exigua auctoritas (v. annot.), e Stoico fonte petita est (v. p. 396. 401).

ἀπορία a magistro leviter perstrictas pluribus exsecutos esse (v. p. 414. 15), duabus autem in quaestionibus (B 649 et Γ 236, p. 58, 10, coll. ibid. p. 59, 16) Heraclidis eiusdem, quam etiam Aristoteles solverit, difficultatis solutionem afferri, sed etiam praeter Chamaeleontem, qui ipse Ζητήματα Ὀμηρικά non condidit, Dioclem quendam, qui quisnam fuerit cum adhuc ignoremus, videndum an Peripateticus sit (cf. Add. ad p. 257), Stratonis aequalis, a Diog. L. V, 62 commemoratus, locis ab Aristotele delibatis (hunc quidem X 208, cf. ad p. 257, 11; illum ε 334, v. p. 278, 10 Dind.) explicandis operam dedisse, sponte quasi eo deferimur, ut statuamus, scholas magni magistri de rebus ad Homerum pertinentibus habitas cum a discipulis eius e memoria quanta fieri potuerit diligentia, additis ipsorum inventis, perscriptae essent, novis deinceps eorum qui post ea tempora eidem scholae addicti fuerunt interpretationibus vel per libros vel per scholas propagatis auctas esse, ita quidem ut postea, contrario atque supra in Longini a Porphyrio usurpato opere suspicati sumus modo, magistri splendor assecularum eius nominibus offerret.

Quae quidem sententia ea re a Roseo (p. 149) discrepat, quod nos, si non verba ab ipso Aristotele litteris mandata, at rationes certe quas secutus sit, in eo opere infuisse existimamus, cum consensu nonnullis quaestionibus cum Arte poetica intercedente tum ea re nisi, quod ex ἀπορία, cur deae quaedam αὐδέεσσαι vocitentur, schol. HPQ ε 334 Aristotelis solutionem ita affert: ὁ δὲ Ἄρ. οὐδέεσσαν λέγει οἴονεϊ ἐπίγειον οὕτως καὶ Χαμαιλέων. Quae verba aliter vix possunt accipi atque ita, ut Chamaeleontem (cuius iudicium e libro περὶ Ἰλιάδος peti poterat; v. Sengeb. I, p. 88) sententiae a magistro propositae se adstipulari dicamus professum esse, qua quidem re solutioni illi ut vere Aristoteliae haud spernendum accessit momentum. Ab Heitzii contra ratione (p. 276) ita dissentio, ut de problematum libris ab ipso Stagirita editis dubitaverim.

Sed haec utcumque se habent, quod Aristotelis, Heraclidis, Megaclidis, Chamaeleontis, fortasse etiam Dioclis illius solutiones uno Corpore comprehensas Stagiritae nomine insigni propagatas fuisse contendimus, quod Corpus Peripateticorum dicere licebit, bene cum ea re congruit, quod Ἀπορημάτων Aristotelicorum complures fuisse libros (v. p. 415) accepimus; neque enim parvi ambitus vel enchiridii instar opus fuisse existimandum est. Ad Porphyrium autem quod attinet, non solum solutiones eorum quos modo significavi Peripateticorum, quorum nomina multis locis sine dubio exciderunt¹⁾, ex eo opere petiisse censendus est, sed etiam

1) Velut quod schol. T 108, Aristotelem in fine auctorem afferens, habet (p. 235, 28): τὸ μὲν οὖν ὄλον μυθῶδες κτλ., rationis, quam Megaclidem se-

superiorum lyticorum (velut Glauconis, Stesimbroti, Metrodori, Antisthenis) plurima quae attulit, cum alia tum ea, quae Aristotelicis apposit, eidem videtur debere; memores enim, in brevissimo illo *περὶ ποιητικῆς* capite quod his de rebus agit ipsius Glauconis et Hippiae Thasii sententias afferri, consentaneum esse dicemus, in altero illo libro longe quidem ampliore plures etiam pluribus locis fuisse adhibitos. Aliorum contra solutiones ab ipso Porphyrio videntur additae esse, ut gravissimo illo scholio K 252 Chryssippi et Apionis, quamquam non multum obstaret, quominus Stoici philosophi sententia a Peripatetico aliquo obiter allata fuisse diceretur. Certe id ita se habere videtur in iis quae de loco μ 128. 29 in scholio Vindobon. a Roseo p. 174 allato et ap. Eust. p. 1717, 33 leguntur, Aristotelem 350 Solis boves physice, id quod in Stagirita sane mirere¹⁾, ita esse interpretatum, ut dies anni lunaris esse perhiberet. Nomen illud ex *Ἀριστοκλής* corruptum esse, quod haud paucis locis accidit (v. Rose, p. 615 sqq.), cum propter indicem Menagianum (ad Diog. L. p. 202; Rose, Ar. ps. p. 20; cf. id., de Arist. libror. ord. et auctorit., p. 48 sqq.) librum Aristotelis afferentem *εἰ δέ ποτε <τί δὴ ποτε?, διὰ τί δὴ Heitz, p. 53> Ὀμηρος ἐποίησεν τὰς ἡλίου βούς*, quam particulam quandam fuisse problematum Homericorum recte Heitz l. c. conclusit, statui vix possit, res ita se habere videtur, ut quae in illo Corpore inferioris aliquis aetatis Peripateticus ut suam aut Stoicae disciplinae de eo loco sententiam protulerat exscribentium neglegentia in ipsum scholae caput translata sint.

Quod si propter ea quae supra persecuti sumus (p. 413. 418) veri simile est, ex illo potissimum Corpore solutiones ἀποριῶν cum a sophistis tum a Zoilo motarum a Porphyrio excerptas in scholia pervenisse, statim intellegitur, qui factum sit, ut eorum quae contra

cutum esse vidimus (p. 414), memoriam revocat; eiusdem nomen in schol. 1 6 excidere potuit (v. *ibid.*). Autochthonem, qui maxime dolendum est non constare num Peripateticis sit annumerandus, cum non solum loco K 252. 53, ubi a Porphyrio affertur (p. 150, 5), sed etiam Υ 259 sqq. (v. ad p. 244, 4; 14) explicandis operam dedisse accipiamus, utrumque autem locum Aristoteles poet. 25 inter Ζητήματα referat, suspiceris sane altero quoque loco a Porphyrio in quaestione olim fuisse allatum; sed cum ea quae poetae interpretando praestitit aliis locis ita, ut nulla cum quaestione cohaereant, in scholia pervenerint (B X 3, ubi ab Epaphrodito afferri videtur; Vict. Δ 132. 33; I 132; N 407; O 627), res incerta est, atque statuendum fortasse, ad K 252 sententiam eius ab ipso Porphyrio e commentario aliquo additam esse.

1) De allegoricis nominum divinatorum explicationibus ad eundem relatis, nisi errori debentur, aliter iudicandum est (v. Heitz, p. 277; Rose p. 625, 19). De schol. Hes. theog. 275 recte statuisse videtur Flach, Gloss. u. Schol. d. Hes. Theog., p. 161 (coll. V. Roseo, p. 209).

hunc quidem Athenodorus, Arati Solensis frater, protulerat (Euphron in Vit. Arat. III, ap. Buhl. II, p. 444; p. 57, 3 West.), nullum ad nos pervenerit vestigium; vix enim a vero aberrabimus, si eum non minus quam Aratum Stoicae sectae addictum fuisse ponemus; quod si verum est, consentaneum sane est, solutiones eius in Peripateticorum Corpore aut nusquam aut, re flagitante, raro et obiter tantum fuisse commemoratas. Explicatur certe eadem ratione, qui factum sit, ut Cratetis loci C 488. 89 (v. Wachsmuth, p. 46) explicatio in quaestionem ad h. l. non transierit, quamvis aliis locis ipse Porphyrius Cratetea videatur addidisse.

Iam vero cum quaestiones E 7. 20 Zoilum refutantes et ex eodem Peripateticorum Corpore repetere et Porphyrio tribuere non verear, praesertim cum ab altera codicis B manu scriptae sint¹⁾, omnia tamen, quaecumque contra hunc proferuntur, quae ceterum non multa sunt²⁾, indidem repetere vel propter schol. A 50 (coll. Heraclit. c. 14 Zoilum afferente), exiguam quamvis auctoritatem habeat, audacius sit; sed omitti non debet, cum dicta factaque heroum, qualia Plato poetae crimini verterat, in quaestionibus nonnullis ita defendantur, ut quae proferuntur ex eodem illo opere collectaneo petita esse videantur, Platonis autem criminationes quasdam³⁾ poetae intentas Zoilus amplexus sit, in his quoque solutionibus posse inesse quae contra hunc afferantur. Sed haec significasse satis sit; nobis enim id agitur ut doceamus, quaestiones id genus nonnullas, quamvis neque Aristotelem eiusve discipulos nuncupent neque cum Arte poetica cohaereant, tamen, cum e Peripateticorum opere fluxerint, Porphyrio esse tribuendas.

Supra enim iam vidimus Achillem contra saevitiae et temulentiae crimen ab Aristotele (p. 418. 416), Ulixem contra levitatis a Megaclide (p. 414), Phaeaces contra incuriae aut perfidiae ab Heraclide (ibid.) fuisse defensos; accedit quod Aristoteles Agamemnonem boni ducis officia non neglexisse (Plut. aud. poet. 12, cf.

1) Priore quidem loco is qui scholia *B exaravit Zoili nomen omisit; quod negligentiae eius deberi, alterum scholium docet sic incipiens: κατηγορεῖ καὶ τοῦτου Ζωῖλος.

2) Praeter ea, quae in textu et not. 3 attuli, schol. HQ 1 60 (quam ob rem poeta dixerit, senos e singulis Achillis navibus periisse), Herodian. (II, 1, p. 24, 5 Lenz) in schol. A, verba A 129 δῶκε πόλιν Τρωϊήν non esse soloece dicta, fortasse etiam schol. Vict. Ω 650, si Eustathii verba, p. 1370, 4. 10, ita interpretari licet, ut non ἐντράσεις Zoili ad instar movendas sed ab ipso Zoilo motas significaverit, quo propter verba καινότητα δὲ καὶ τὸ πείσαι τὸν ἄγριον καὶ λόγοις θέλει τὸ θηρίον (lin. 7), quae Ὀμηρομάστιγα sane sapiunt, inclino. — Scholia Vict. Ψ 100 et X 209 ἐντράσεις eius afferentia solutionibus carent.

3) Schol. A C 22 (cf. Plat. Resp. III, p. 388 A), T θ 332 (cf. id. p. 389 A et 390 C), Vict. Ψ 100 (cf. id. p. 387 A).

schol. Ψ 296), Paridem nimio uxoris amore incensum non sine causa a poeta induci (schol. Γ 441), fortasse etiam Achillis cum Priamo agendi rationem vituperandam quidem videri, sed excusari posse demonstravit (Ω 559, cf. p. 418, 1). Iam vero collato Plutarchi πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν libro ethica potissimum spectante haec solutionibus similibus quibusdam augeri possunt. Eundem enim librum illum collectaneum huic inter alios quibus usus est fontes praesto fuisse, non solum e cap. 12 supra allato — neque enim dubitandum videtur esse, quin verba quae Aristoteli tribuit ad Ἀπορήματα Val. Rose et Heitz recte retulerint (cf. annot. ad p. 263) —, sed etiam inde sequitur, quod loci Ω 559 explicatio a schol. B allata apud eundem (cap. 11, p. 31 B) recurrit: τὸ γὰρ ἐπιφαλῶς πρὸς ὄργην ἔχοντα μὴ λανθάνειν ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐξευλαβεῖσθαι ὅπως οὐδ' ἄκων τῷ πάθει περιπεσεῖται, θαυμαστῆς ἐστὶ προνοίας. Quae vero in quaestione Γ 441 solutioni Aristotelicae subiunguntur, e schola eius sine dubio profecta: ἵνα δὲ ἐπιδείξῃ οἷος ἦν Ἀλέξανδρος, ἐν τε τῷ πολέμῳ ἐποίησε θραδὺν ἅμα καὶ δειλὸν ἐπὶ τε τῆς οἰκίας ἀσελγῆ καὶ καταφρονητὴν δόξης (p. 66, 12) similia sunt iis quae ille cap. 3 (p. 18 F) habet: οἷόν ἐστι καὶ τὸ τῆς συγκοιμήσεως τοῦ Πάριδος ἐκ τῆς μάχης ἀποδράντος. οὐδένα γὰρ ἄλλον ἄνθρωπον ἡμέρας συγκοιμώμενον γυναικὶ ποιήσας ἢ τὸν ἀκόλαστον καὶ μοιχικόν, ἐν αἰσχύνῃ δηλός ἐστι καὶ φόγῳ τιθέμενος τὴν τοιαύτην ἀκρασίαν. Conferatur etiam quod cap. 8 (p. 27 E) legitur: ἔνιοι δὲ καὶ τὴν ἔκθεσιν αὐτῆν (τοῦ Ὀδυσσεως), εἰ μὲν ἀληθῶς ἐγένετο καθεύδωντος, ψέγουσι κτλ., cum schol. H Q v 119: τὴν τῶν Φαίακων ἀτοπίαν, καθ' ἣν τὸν Ὀδυσσεά καθεύδοντα μὴ διυπνίσαντες εἰς τὴν γῆν κατέθεντο, τοῦ τε Ὀδυσσεως τὸν ἄκαιρον ὕπνον διάλυειν πειρώμενος ὁ Ποντικὸς Ἡρακλείδης (cf. spr. p. 415) κτλ., qua in re neque illud neglegendum est, quae Plutarchus difficultatis solvendae causa afferat: εἰ δ' οὐκ ἦν ἀληθῆς ὁ ὕπνος, ἀλλ' αἰδούμενος μὲν ἀποπέμψαι τοὺς Φαίακας ἄνευ ξενίων καὶ φιλοφροσύνης, μὴ δυνάμενος δὲ τοὺς ἐχθροὺς λαθεῖν, ἐκείνων συμπαρόντων, ἐχρήσατο τῆς ἀπορίας παρακαλύματι, κοιμωμένῳ ποιήσας ὅμοιον ἑαυτὸν, ἀποδέχονται, comparanda esse cum Eustathii, qui Heraclidis quoque solutione (p. 1733, 12 sqq.) usus est, eadem h. l. interpretatione (lin. 18 sqq.). Accedit aliud: quae in schol. B 447 ex Aristotele sine dubio petita (v. ad p. 44, 21 sqq.) leguntur de dis res efficientibus rebusque effectis cognominibus illis (p. 42, 24 sqq. coll. p. 44, 29 sqq.), eadem, quamvis brevissime, Plutarchus habet (cap. 6, p. 23 A): ὅτι χρῶνται τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασιν οἱ ποιηταί, ποτὲ μὲν αὐτῶν ἐκείνων ἐφ' ἀπτόμενοι τῇ ἐννοίᾳ, ποτὲ δὲ δυνάμει τινάς, ὧν οἱ θεοὶ δοτῆρές εἰσι καὶ καθηγεμόνες, ὁμωνύμως προσγορεύοντες, cui addendum denique, ea quae cap. 2 (p. 17 A) de

Ψυχοστασία proferat: ὅτι μυθοποίημα καὶ πλάσμα πρὸς ἡδονὴν ἢ ἔκπληξιν ἀκροατοῦ γέγονε (similia sunt quae paullo post de rebus apud inferos sequuntur, cf. etiam cap. 5 de dis vulneratis agens), ex Aristotelis videri dicta esse sententia, cf. supr. p. 414 de Megaclide, et Arist. Met. XI, 8, p. 1074 β 3: τὰ δὲ λοιπὰ (περὶ θεῶν) μυθικῶς ἤδη προσῆκται πρὸς τὴν πειθῶ τῶν πολλῶν κτλ.

Ergo cum Corpus Peripateticorum pro fonte Porphyrio cum Plutarcho communi, ad quem etiam duobus Quaestionum Convivalium locis (p. 373) delati sumus, habendum sit, veri simillimum est, scholia difficultates eodem quo liber de poetis audiendis modo solventia ex eodem illo opere, unde Porphyrius ea hauserit, derivanda esse.¹⁾ Quod ea re confirmatur, quod rerum Phoenici crimini datarum solutio ἀπὸ τοῦ καιροῦ (I 453 sqq., p. 139, 4—7), quae eadem²⁾ apud Plutarchum legitur (cap. 8, p. 26 F: ἔχει δὲ πρὸς τὸν καιρὸν ὀρθῶς, τοῦ Φοίνικος τὸν Ἀχιλλεῖα διδάσκοντος οἷόν ἐστιν ὀρθή), scholio debetur in codice Leidensi Porphyrio attributo. Huic igitur etiam tribuenda sunt, quae schol. ET ζ 244 de Nausicae voto αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιόδε πόσις κεκλημένος εἶη excusando (cf. Plut. cap. 8, p. 27 B), schol. Δ 401. 2 de Diomede et Ulixē ab Agamemnone acerbē vituperatis deque alterius se defendendi ratione (coll. Plut. cap. 10, maxime quidem p. 29 C, cum schol. p. 75, 5—7), schol. Γ 365 sqq. de Menelai impiis verbis Ζεῦ πάτερ, οὐ τις αἰὸν θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος (quae Plut. cap. 8, p. 25 F, breviter commemorat) afferunt.

In his autem cum plurima insint quae heroum dicta et facta contra criminationes, sive Platonis sive Zoili, tutentur, non vereor equidem de origine similibus quarundam quaestionum, etiamsi neque Aristotelem afferant neque apud Plutarchum adsint, idem ferre iudicium, velut de scholio A 225 (p. 10, 16 sqq.) Achillis in Agamemnone contumelias οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων κτλ. non δι' ὕβρεως dictas esse (cf. Plat. resp. III, p. 390 A) docente; cui similia sunt schol. C 22. 98 (cum λ 489 quod ibid. edidimus; cf. Plat. p. 388 B et p. 386 C), fortasse etiam Π 83, ubi solutio avaritiae criminis a Platone (p. 390 E) Achilli intenti excidit, aliaque quae singillatim afferre longum est.

Quod si duo Corpora e diversarum scholarum praeceptis pendencia Porphyrio praesto fuisse effecimus, quae ad ἀπορίαν de quibus his capitibus egimus diluendas adhiberet, atque ita quidem, ut pro indole eorum altero in rebus ad deos, altero ad homines pertinentibus maxime uteretur, tantum abest, ut alterius utrius rationes presse se-

1) Neque neglegendum est, de eadem fere re, quam Ζητ. Vaticanum 17 pluribus persequatur, etiam Plutarchum capite 4 agere.

2) Exigui momenti est, quod quae apud Plutarchum de ira in patrem excusanda dicuntur scholium ad vim paelici patris illatam transtulit.

cutus sit, ut contra pro ingenio quo excellabat proque consilio, quod secuturum se esse in prooemio scholii K 252 professus est, cum ex altero alteri tum utrisque ex aliorum libris ipse addidisse nonnulla existimandus sit. Velut quaestionibus de Pandaro a Minerva ad foedus violandum inducto (Δ 88, p. 70, 16 sqq.) et Lycei et Porticus (p. 71, 3) subesse videntur rationes; disputationi autem de C 22 institutae Zenodori (v. infra), α 320 (si modo Ponticus illic Heraclides affertur; cf. p. 412, 1) Longini praeceptoris solutionem, 1 60, quae propter Zoili $\epsilon\upsilon\tau\alpha\tau\acute{\iota}\nu$ ad Peripateticos fortasse referenda est (cf. tamen p. 424), Cratetis interpretationem addidit (alia v. p. 423).

Atque hac tenus quidem de solutionibus contra philosophorum et rhetorum sophistarumque criminationes prolatis, quas uno Porphyrio intercedente in scholiorum quaestiones transiisse effecimus.

4.

Iam quarto loco de iis acturis lyticis, qui poetae contra grammaticorum censuram medelamque locis desperatis aut depravatis adhibitam, saepe — ut videbatur certe — duriusculam, advocati extiterunt, id maxime spectandum est, ne latioribus finibus disputationem circumscribamus. Etenim si quis grammaticos quicumque aliis eidem arti addictis, qui in locis difficilibus haeserant, oblocuti sunt, huc referret, non minus erraret, quam si eosdem, quoniam poetam interpretati obiter difficultatibus etiam antiquitus notis solvendis operam suam negare non potuerunt, iis de quibus adhuc egimus solutionum auctoribus annumerandos esse censeret. Velut qui hoc loco Aristarchum — ut unum multorum instar nominem — allaturus esset, quod Zenodoto, qui multos versus vel philosophorum decreta vel suum iudicium secutus ut $\acute{\alpha}\pi\rho\rho\epsilon\tau\acute{\iota}\varsigma$ eiecerat, oblocutus sit (v. Lehrs, Ar. p. 338 sqq.), aequè ridiculus esset, atque si eundem ceterorum generum lyticis insereret, quod haud paucis locis zetemata tum nemini Homeri studioso ignota respexit¹⁾, quae aut recta interpre-

1) Operae pretium est animadvertere, e quaestionibus ab Aristotele commemoratis has Aristarcho innotuisse: K 252, Λ 636, Υ 269 (cf. A Δ 138), X 202 (cf. v. 208. 251). Neque dubito, quin etiam B 851 (cf. N 643 et edit. nostr. ad ϵ 576), Γ 65. 379, Z 326, K 447, Φ 343, fortasse etiam aliis locis, scholia A (add. Apollon. v. $\varphi\alpha\epsilon\iota\nu\eta$ de Θ 555) eum inducant de quaestionibus tum in vulgus notis agentem. Etenim, ut Roemero (in censura fasciculi huius libri prioris, Fleckeis. Ann. 1881, p. 4) concedo, post Aristarchi crisin multas quaestiones, quae antea rationem quandam habere videri potuerint, concidisse, ita ipsum Aristarchum, meliorem illam crisin stabilientem, illas neglegere potuisse nego. Tamen fatendum est, verba, quae multis locis (velut Z 265, Λ 51, Π 116) leguntur, $\pi\rho\acute{\sigma}$ τὸ δοκοῦν μάχεσθαι, saepe ita explicari posse, ut nihil significant nisi quod Germanice dicas *den scheinbaren Widerspruch*.

tandi ratione adhibita solveret aut sana crisi profligaret. Aliud enim est in poeta explicando certa quadam ratione procedentem novam locorum vexatorum interpretationem quaerere aliisque, cum fors ita tulit, qui aliter iudicaverint, obloqui, aliud ipsas illas difficultates ut campum quendam, in quo acumen quasi exsultet, excolere, ita quidem ut aut omnia aut plurima certe, quae severiores grammatici bono poeta indigna esse pronuntiaverunt, aut contra eos defendere aut illi condonare tibi propositas.

Cui studiorum generi, in quo non necesse est statuamus perversa tantum fuisse prolata, qui vacaverunt, Callistratus et Demetrius Ixion, si quidem ille πρὸς τὰς ἀθετήσεις (schol. A A 423, cf. Sengeb. diss. Hom. I, p. 56; Beccard, de schol. in Hom. II. Venet., p. 57), hic πρὸς τὰς ἐξηγήσεις (A ibid., Γ 18, Z 171) et πρὸς τοὺς ἠθετημένους (A Z 437) scripsit (cf. Beccard, p. 65¹), nominandi tantum sunt, quoniam certa eorum librorum vestigia (cf. p. 437 sqq.) in quaestionibus non comparent; neque enim Callistrati verba ad M 25 (p. 174, 27) servata ex hoc opere videntur fluxisse. Idem in Ptolemaeum Epithetam cadit, quem ἐπιθέσθαι τῷ Ἀριστάρχῳ Suidas secundum certissimam Villosioni coniecturam (dissentit quidem Daub., Stud. z. d. Biogr. d. Suid., p. 116) tradit. Sed quam maxime huc pertinent, quorum similia quaedam afferuntur opera, Zenodotus minor et Pius.

Iam vero ad illum quod attinet, quaestionem difficillimam, quid de Zenodoto Alexandrino s. ἐν ἄρει Suidae, Zenodoto Crateteo (schol. A Ψ 97), Zenodoto Mallota (schol. Vict. O 262, id. N 730, coll. Eust. p. 957, 10; schol. Arat. phaen. 33), Zenodoro libri περὶ τῆς Ὀμήρου συνηθείας, quem Suidas Zenodoto Alexandrino tribuit, auctore (schol. BL Vict. C 356; excerpta codicis Athoi a Millero edita), statuendum sit, quae inde a F. A. Wolfio (Prol. p. CXCIX) multos homines doctos²) exercuit, vel eam ob rem, quod de librorum πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα τοῦ ποιητοῦ et λύσεις Ὀμηρικῶν ἀπορημάτων inscriptorum deque scholiorum inde pendentium origine agitur, pro horum Prolegomenorum consilio omittere³) non debemus.

1) De aetate hominis quaestio difficillima (v. Osann, quaest. Hom. I, p. 5, 1; Maass, de biograph. Graec. p. 32) hic neglegi potest.

2) Cf. Duentzer, de Zenod. stud. Homer. p. 24. Praeterea nominandi Schneidewin, Phil. II, p. 764; Mützell, de emend. theog. Hesiod. p. 281. 82; Otto Schneider, nov. Diurn. litt. Ienens. 1848, n. 217 sqq.; Duentzer, Annal. phil. LXV, p. 121 sqq.; Maur. Schmidt, Diurn. Antiqu. XIII, p. 253 sqq.; Osann, Quaest. Homer. I (Giss. 1851); id. An. Rom. p. 116. 290, 1; Lehrs, Arist. p. 222; Meier, comment. Andoc. VI, 3, p. XVI; Wegener, de aula Attal. I, p. 119. 158.

3) Zenodotum Stoicum (Diog. L. VII, 30), Z. Aetolum (schol. Germ. Arat. p. 57, 10 Br.; qui videndum an Stoicus sit), cuius nomen Osann, Qu. Hom. I, p. 19, post Suringarem perperam in Mallotae mutari iussit, Zenodotum et

Suidam igitur verbis: Ζηνόδοτος Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός, ὁ ἐν ἄρει κληθεῖς. πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα τοῦ ποιητοῦ.¹⁾ ἔγραψε πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν, περὶ τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας, λύσει Ὀμηρικῶν ἀπορημάτων, εἰς τὴν Ἡσιόδου θεογονίαν καὶ ἄλλα συχνά, uni homini tribuere quae duorum aut trium esse debeant, omnes²⁾ praeter Osannum (v. Quaest. Hom. I, p. 12. 13) consenserunt. Et recte quidem. Nam ut Mallotae sive Cratetei nomen cum Alexandrino sive τῷ ἐν ἄρει conciliari posse Osanno concedendum est (cf. etiam p. 431), ita librum περὶ τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας Zenodoro cuidam deberi propter schol. C 356 negari nequit; accessit nunc quidem Ζηνοδώρου τῶν περὶ συνηθείας ἐπιτομὴ a Millero e codice Athoo anno 1868 publici iuris facta; nam utcumque de pretio opusculi statues (v. infr. p. 433), in nomine certe quod in fronte gerit memoriam quandam antiquitus traditam servatam esse concedendum est. Accedit quod idem grammatici nomen in scholiis A C 22, B L P 263 et E δ 477 (edit. Π 174, p. 214, 4³⁾) et ap. Apollon. v. Ζῶστρα recurrit, multoque facilius Ζηνόδοτος in nomen longe vulgatius Ζηνόδοτος quam hoc in alterum illud corrumpebatur.⁴⁾ Quod si quae ad duos erant referenda homines uni Suidas tribuit, quaeritur, possitne quidnam alterius utrius sit investigari.

Iam cum Duentzer, p. 25 sqq., difficultatem ita solvisset, ut praeter Zenodorum libri περὶ Ὀμηρικῆς συνηθείας auctorem et Zenodotum Ephesium duos fuisse Zenodotos statueret, Alexandrinum s. τὸν ἐν ἄρει et Mallotam s. Crateteum, quorum hic libri πρὸς τὰ ἀθετούμενα, ille libri περὶ θεῶν, solutionum Homericarum, commentarii Hesiodi auctor exstisset, Otto Schneider in censura libri Duentzeriani (nov. Diurn. litt. Ienens. 1848, p. 872 sqq.) ita ab eo dissensit, ut, cum Zenodori nomen errori deberi sibi persuasisset, opus περὶ συνηθείας a Suida indicatum Mallotae tribuendum esse contenderet (alia quaedam, in quibus idem a Duentzero dissensit, omitto). Qui ut in Zenodoro expungendo — id quod hodie quidem vix quisquam negabit — nimius fuit, ita cum pronuntiavit, inde a Suidae verbis

Zenodorum astronomos (Maass, Herm. XVI, p. 388 sqq.) ad hanc quaestionem non pertinent.

1) Post h. v. in codice A (Paris. 2625) interpungitur (Flach, Hesych. Mil. onomat. p. 81, 12 not.), quod non nullius momenti esse statim apparebit.

2) Antiquiorum sententias v. ap. Duentzerum p. 24, qui adicere debuit, Wolfium (p. CXCVI, not.) non negasse, librum περὶ συνηθείας Zenodori esse.

3) Cod. Vatic. Ζητ. λ' et schol. H Q δ 477 in eadem quaestione Ζηνόδοτος habent.

4) Recte ita post Duentzerum, p. 26, Leopoldus Cohn, quaest. Eustath. (diss.), Vratisl. 1878, p. 8 not. Contrarium, quod sciam, duobus tantum locis factum: schol. A 169 ap. Matrang. An. II, p. 403, 26, et schol. Lucian. IV, p. 165 Jac., ubi cod. Voss. recte Ζηνόδοτος.

ἔγραψε πρὸς Πλάτωνα de altero quodam atque in superioribus homine sermonem esse¹⁾, rem acu tetigit. Iam si ab opere περὶ συνηθείας, quod post ἔγραψε illud secundo loco commemoratur, quasi a certo fundamento profecti Zenodori nomen illo loco sive Suidae sive librariorum oscitantia excidisse ponemus, ita ut idem etiam πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν et λύσεισ' Ὀμηρικῶν ἀπορημάτων et εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν²⁾ scripsisse dicatur, haud scio an rebus quibusdam obscuris lucis nonnihil affulgeat, quamvis sic quoque locis nonnullis ad coniecturas confugiendum esse me non fugiat.

Optime certe Zenodorum λύσεων Ὀμηρικῶν auctorem fuisse scholio C 22 confirmatur, ubi non neglegendum est, Platoni, contra quem scripsisse perhibetur (v. Suid.) eum obloqui, neque illud, si modo recte (p. 220, 17) τῷ τότε βίω coniecimus, rationem eum sequi, quam ab auctore libri περὶ Ὀμ. συνηθ. expectes sane. Bene etiam huc quadrat quod etiam ad P 263 et δ 477 nomen eius, quod priore loco antiquissimo codici debetur, in quaestionibus servatum est. Non multum igitur obstare videtur, quominus in quaestionibus A 1 (p. 1, 10) et B 8 sqq. (p. 23, 11) Zenodori, quod recipere dubitare non debebam, pro Zenodoti nomine ponatur; quam facile enim unum in alterum transierit, vel schol. L C 356 docet, ubi initio quidem Ζηνοδότῳ, in fine ὑπὸ Ζηνοδώρου legitur (codd. B et Vict. utroque loco rectum servaverunt). Ad librum autem περὶ συνηθείας (de quo infra nonnulla addemus) ea referenda videntur esse, quae Apollon. v. ζωῶτρα habet, ubi non est, cur cum Duentzero, p. 278, Ἡλιόδωρος scribas.

Contra Zenodoti opus πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα fuisse cum adhuc nemo negavit, tum scholio Veronensi ad Verg. Aen. XI, 738, p. 106, 15 K. (cf. Schneidewin, Phil. II, p. 764), Zenodotum contra Aristarchoes (cf. Lehrs, Ar. p. 178) docuisse Paeona <Paetona cod.; Paeana Maius et Keilius> eundem esse atque Apollinem, extra omnem dubitationem ponitur. Itaque cum schol. Vict. O

1) Cf. p. 429, 1; temere Flachius verbum ἔγραψε removit.

2) Verum quidem est, in scholiis Theogoniae bis Zenodotum commemorari. E quibus locis alter (v. 5) post Duentzerum (p. 28; 34, 27) et Mützellium (p. 282) recte a Flachio, Gloss. u. Schol. p. 111, quamvis non ubique rectis rationibus uso (velut in scholio pro Cratetis nomine, cui nonnihil tribuit, cum Heckero, Phil. V, p. 428, Νικοκράτης scribendum est), de editione Theogoniae, quam Ephesio tribuunt, intellectus est. Alter autem locus (v. 116): χάος λέγει τὸν κεχυμένον ἀέρα, καὶ γὰρ Ζηνοδότος οὕτως φησὶ· Βακχυλίδης δὲ χάος τὸν ἀέρα φησὶ κτλ., vereor ut recte se habeat. Cum enim in scholio quod sequitur Ζήνων ὁ Ἑστωικός afferatur, quem e Probi commentar. in Verg., p. 21, 21 K., hunc ipsum Hesiodi versum ita interpretatum esse accipimus ut diceret, *aquam* χάος *appellatam* ἀπὸ τοῦ χέεσθαι, sine dubio ita fere scribendum est: καὶ γὰρ Ζήνων τὸ ὕδωρ (vel περὶ ὕδατος) οὕτως φησὶ κτλ., quo simul apparet, qui Bacchylidis aer opponi possit.

262 Zenodotum quendam Mallotam¹⁾ (cf. Eust. p. 1014, 60, qui patriam hominis non addidit) ipsum illud effecisse dicat, ὅτι Παίρων ἐστὶν ὁ Ἀπόλλων, εἴ γε αὐτὸς ἐπιρρώννυσι τὸν Ἐκτορα, veri simillimum esse videtur, hunc esse eundem atque Alexandrinum, cui Suidas librum illum Anti-Aristarcheum assignavit. Qua in discrepantia explicanda non multum temporis teram; neque enim diudicaverim, rectene F. A. Wolf (p. CXCIX), cuius iudicium contra Duentzerum, p. 25, tutatus est Osann, p. 12 (cf. La Roche, Hom. Txtkr. p. 76), statuerit, ab aliis eum a patria Mallotam ab aliis ex more aetatis illius Alexandrinum a domicilio dictum esse, an veri similis sit, Alexandria eum oriundum ad Crateteos se applicuisse eodemque quo caput eorum vocari solitum fuisse cognomine; quod enim Wolf addit, fuisse eum in iis Cratetis discipulis, qui magistri sui contentionem cum Aristarcho suam facerent, utroque modo verum esse apparet, neque est, cur dubitetur, quin Zenodotus Crateteus a schol. A Ψ 79 allatus pro eodem habendus sit. Idem verò quod sec. Suidam ὁ ἐν ἄκρει vocabatur haud iniuria Mauricio Schmidtio, Diurn. ant. 1855, p. 253, suspicionem movit, sed vereor, ut ὁ ἐνστάτης, quod pro eo legendum esse coniecit, recte se habeat; opus enim contra Aristarchi atheteses scriptum inter ἐνστατικούς eum referre vix sinit.

Quod si quaerimus, quaenam praeter ea quae indicavimus Zenodoti minoris libri Anti-Aristarchei et Zenodori — neque enim, ut res se habet, disputatio de eo instituenda, quamvis ipse ad hunc quidem locum non pertineat, a Zenodotis separari potest — λύσεων Ὀμηρικῶν, operis περὶ συνηθείας, operis περὶ θεῶν reliquiae cum in scholiis tum in quaestionibus lateant, primum quidem schol. Vict. N 367: Ζηνόδοτος δέ φησι μὴ λέγεσθαι τὸν ἐκ Τροίας πλοῦν ἀναγωγὴν, etiamsi Aristarcho obloqui videatur, post ea, quae W. Ribbeck (Phil. IX, p. 47) et Lehrs (Ar. p. 111, cf. etiam Dindorf ad schol. Il. II, p. 18, 24) attulerunt, non verendum est, ne quis Alexandrino s. Crateteo tribuat. Idem in multos scholiorum locos cadit, qui Zenodotum quendam quasi commentarii Homericæ, quem Ephesium non condidisse constat, afferunt. Quae partim (velut B 88, p. 26, 9, ubi non est, cur ad Zenodorum ut solutionum auctorem confugiamus) e glossis Homericis petita esse possunt, quas recte Wolf (p. CXCVI), Duentzer (p. 29),

1) Recte idem nomen schol. Vict. N 370, ubi etiam Eust., p. 957, 10, idem habet, Heyne ex ὁμαλῶς τις restituit, quod scholium dubitari nequit quin ex eodem libro πρὸς τὰ ἀθετούμενα fluxerit; contra apud Eust. O, p. 1006, 3, nomen errori debetur (v. p. 438). — Ceterum non diudico, num alios etiam libros, quos Suidas omiserit, hic Zenodotus scripserit. Etsi enim schol. Arat. phaen. 33. 35 ita comparata sunt, ut non facile ad opus πρὸς τὰ ἀθετούμενα retuleris, omitti tamen non debet, etiam Aristarchum de h. l. egisse, si quidem schol. phaen. 28 interpretationem eius impugnat.

Osann (p. 10), Sengebusch (diss. Hom. I, p. 23) Ephesio tribuerunt, frustra olim oblocuto O. Schneidero, qui (p. 873) ad Mallotam retulit; partim transcribentium negligentia ita afferuntur, ut quas ei causas atheteseon exstitisse pro explorato habebant ipsum pronuntiantem inducerent (cf. schol. Vict. Π 667 rectam schol. A. v. 668 loquendi rationem male detorqueus; simil. Vict. Π 432, EHPQ γ 353, Eust. N 198, p. 927, 33, quo cautius schol. Vict. ibid.); nonnulla etiam per discipulos eius (cf. p. 392, 3) tradita¹⁾ Aristarcheorum opera obiter ea afferentium vel refutantium in scholia pervenire potuerunt (cf. Beccard, p. 52); velut quae schol. QT γ 216 afferunt, haesitasse Zenodotum, utrum $\kappa\omicron\iota\nu$, quod eo versu legitur, ad $\beta\acute{\iota}\alpha\varsigma$ an ad $\acute{\epsilon}\lambda\theta\acute{\omega}\nu$ referendum sit, cum Zenodotus hic vix pro altero possit haberi atque is, quem schol. H ibid. et schol. EQ (v. 217) $\eta\ \kappa\acute{\upsilon}\ \gamma\epsilon$ (pro $\eta\ \delta\gamma\epsilon$) $\mu\omicron\upsilon\nu\omicron\varsigma\ \acute{\epsilon}\acute{\upsilon}\nu$ scripsisse perhibent, quem Ephesium esse omnes concedent, ita explicanda esse videntur. Contra Ephesii rationis dissimilima sunt quae schol. Vict. (f. 56^a) Γ 236 solutioni Aristotelicae (cf. p. 58, 10) quaestionis etiam a codicibus BLLp exhibitae, qui fiat ut Helena sortis fratrum ignara sit, subicit (post p. 59, 34): Ζηνόδοτος δὲ δ[ιοικητὰς] ὑπολείφθαι τῆς Ἑλλάδος φησὶ τοῦς Διοσκούρους. Neque magis tamen Duentzer (p. 28) audiendus ad λύσεις Ὀμηρικὰς Alexandrini (cui quidem hunc librum assignat) referens. Nullo enim vinculo cum quaestione cui adhaeserunt aut cum reliquis quaestionibus ad eundem locum pertinentibus cohaerent, sed extrinsecus addita (Eustath., p. 410, 15, cum aliis rebus coniuncta exhibet) sine ullo dubio ex eodem auctore quo schol. Vict. Π 175 et Ω 487 iis simillima petita sunt, quorum quidem fontem esse ἐπιτομάς s. ἱστορικὰ ὑπομνήματα, quae Suidas inter Zenodotorum opera afferre neglexit, Alexandrino²⁾ Zenodoto vindicanda, ipse Duentzer (p. 28) concessit.

Exiguus igitur admodum adest numerus scholiorum certas ob causas minori Zenodoto tribuendorum, quae cum omnia p. 430. 31 attulerimus, apparet, in quaestionibus nomen eius non occurrere; esse tamen, cur nonnulla ex opere eius πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα petita in his quoque abiecto nomine latere videantur, infra, ubi de Pio grammatico agemus, demonstrabimus.

Iam enim, ut quaestionem de Zenodotis et Zenodoro institutam absolvamus, ex huius quidem solutionibus Homericis praeter schol. A 1, B 8 sqq., P 263 (= δ 477, Vat. ζητ. λ', edit. p. 213), C 22, quae, si ab A 1 discesseris, Porphyrii esse aut codicum auctoritate aut rationibus antea allatis constat, quicquam in codicum Ho-

1) Haud scio an eodem modo de dierum Iliadis computatione Zenodotea quam tabula Parisina exhibet iudicandum sit.

2) Cf. praeter W. Ribbeckium, Phil. IX, p. 73, 13, qui schol. δ 366, quod Ephesii est, male indidem repetiit, O. Schneider, p. 873, Sengeb. I, p. 24.

mericorum quaestionibus adesse probari nequit. Neque ullum e libro περὶ θεῶν — nam schol. C 22 ad λύσεις retulimus — aut ex opere περὶ τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας in iisdem vestigium superest; erravit enim Valckenaer, cum (opusc. II, p. 139) longum illud scholium etiam in codice Leidensi ad C 356 relatum (eodem loco etiam Vict. habet) Porphyrio tribuit, rectissimoque usus iudicio Dindorf (ad IV, p. 181, 10) temere Villoisonum et Bekkerum Πορφυρίου ei praescripsisse pronuntiavit. Neque enim in ullo codice huic tribuitur neque quaestionum aut indole aut forma utitur, neque denique ab altera cod. B manu scriptum est, quae nonnulla sane codici appinxit, quae, cum quaestionum forma careant, nihilo minus sine ullo dubio e Porphyrii sylloge petita sunt.

At omnia fere quae in Ζηνοδώρου τῶν περὶ συνηθείας ἐπιτομῆ, quam una cum Didymi περὶ τῶν ἀπορουμένων παρὰ Πλάτωνι λέξεων libello et aliis aliorum grammaticorum opusculis e codice Athoo saec. XIV¹⁾ Miller (Mélanges de litt. Grecque, Paris 1868, p. 407—12) edidit, leguntur, etiam in scholiis Homericis (id quod recte indicavit L. Cohn, quaest. Eust., p. 8) et multa quidem in Porphyrianis recurrunt, ita ut statuendum sit, opus illud περὶ συνηθείας, unde ἐπιτομὴ illa fluxerit, idem plurimis Porphyrii quaestionibus substructum esse. Velut conferantur — ut in Porphyrianis subsistamus — Zenodori (p. 407) v. ἐτία explicatio cum edit. nostr. p. 157, v. βωμός cum p. 88, v. ἠώς c. p. 111 et p. 300. 1, v. μοῖρα c. p. 104, (p. 408) v. ἑταῖρος c. p. 76, (p. 409) v. ἀγών c. p. 110, v. ἔμπορος c. p. 282, (p. 410) v. κνίσα c. p. 254, (p. 411) v. μαίνεσθαι c. p. 92. Quae si Porphyrius, ut aliorum scholiorum auctores alia, Zenodoro debuit, sperare licet fore ut etiam longe id genus plura e scholiis diligenter examinatis suum ad auctorem revocentur.

Verum enimvero tantum abest, ut Zenodorea illa codicis Athoi, quae omissa auctoris nomine eadem in codice Laurentiano LXXX, 13 (saec. XIV) leguntur (v. Aug. Fresen, l. c. p. 8), pro excerptis haberi possint, quae, quamvis misere decurtata sint, ex eodem, unde Porphyrius aliique sua hausserint, Zenodoro fluxerint, ut contra ex ipsis illis Porphyrii aliorumque scholiis hausta et decurtata sint.

Etenim cum Zenodori libelli fides vel ea re parum commendetur, quod opusculum, quod in eodem codice antecedit, περὶ τῶν ἀπορουμένων παρὰ Πλάτωνι λέξεων, Didymi, quem ἀπορουμένων λέξεων fuisse auctorem constat, nomen commenticium in fronte gerit²⁾ — id

1) V. Aug. Fresen, de λέξεων Aristophan. et Sueton. excerptis Byzantinis, Darmst. 1875, p. 11.

2) Cod. Laur., qui has quoque λέξεις habet (v. Fresen, p. 8), Didymi nomen omittit.

quod sagacissime perspexit Aug. Nauck, *Bullet. de l'Acad. Impér. St. Petersb.* XIII, p. 383 sqq.; cf. Thom. Mettauier, de *Platon. schol. font.*, diss. Turic. 1880, p. 85 —, tum alia accedunt et graviora: ac primum quidem et Suidas et schol. C 356 opus de quo agitur περὶ τῆς Ὀμήρου (Ὀμηρικῆς Suid.) *συνηθείας* vocant, *codex Athous περὶ σνηθείας tantum*, scholium versus C 356—68 a poetae consuetudine et usu discrepare docet, altero loco quo modo vulgaris loquendi ratio (ἡ *σνήθεια*) ab Homero discrepet demonstratur: illic e. c. monemur, τὰς εἰσαγομένας τῶν θεῶν ὀμιλίαις οὐκ ἐκτὸς τῆς ὑπόθεσεως παραλαμβάνεσθαι et ποικίλλειν αἰεὶ εἰωθέναι τὸν ποιητὴν τὴν ποίησιν, hic e. c. ἐστὶαν κατὰ τὴν *σνήθειαν* τὴν κατ' οἶκον ἐσχάραν, καθ' Ὀμηρον δὲ τὸν οἶκον εἶναι, βωμὸν *σνήθως* μὲν ἐφ' οὐ ἐπιθύουσι, παρ' Ὀμήρω δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βάσεως, ἔγχοις Ὀμηρον μὲν ἐπὶ τοῦ δόρατος, τοὺς δὲ νεωτέρους ἐπὶ τοῦ ξίφους dicere inculcatur, ita ut tantum absit ut de Homeri *σνηθεία* agatur, ut *Homerus et σνήθεια* inter se opponantur. Iam vero ipsa illa observata tam futtilia sunt omnique doctrina adeo destituta, ut vel hanc ob causam fragmento operis Zenodori quod scholium servavit dissimillima sint. Doctiora enim illa quae de v. ἀλιτήριος (p. 411 Mill.) et *κυκοφάντης* (p. 412) afferuntur ab iis quae antecedunt distinguenda sunt neque ad opusculum περὶ *σνηθείας* pertinent (v. Fresen, p. 29). Iam cum accedat, quod Eustathius, sine dubio glossarum collectione vel ipsa quae perhibetur Zenodorea vel ei simillima usus (v. Cohn, p. 7, 1), nusquam nomen illud affert, sed *παλαιὸν τινα*¹⁾ nominat, haec omnia reputanti locosque quos supra attulimus diligenter comparanti dubium esse nequit, quin glossis quibusdam loquendi usum vulgarem (*σνήθειαν*) et Homericum spectantibus e scholiis Homericis, maxime quidem Porphyrianis, a nescio quo excerptis, post Eustathii tempora Zenodori nomen, cuius περὶ Ὀμήρου *σνηθείας* libri titulus etiam tum notus esset, sive per fraudem sive per errorem inditum sit.

Atque hac tenus quidem de Zenodotis et Zenodoro; de Pio autem, qui aequae atque Zenodoti minor contra Aristarchi atheteses scripsit, iam acturis verendum hercle non est, ne iterum fines, quos huic disputationis parti ipsi constituimus, transgredi cogamur. Namque ut de hominis diu parum noti studiorum scriptorumque rationibus pauca tantum eaque quam maxime huc pertinentia nobis dicenda sint, Eduardi Hilleri de Pio grammatico egregiae debemus commentationi, insertae Philologi vol. XXVIII, p. 86 sqq. Locus autem de Pio agens ad quaestionem hic solvendam gravissimus, schol. M 175,

1) Ad tempora libelli eruenda ex hac loquendi forma nihil effici posse, neminem Eustathii verborum usus peritum fugiet.

dignus est, quem vel post Hillerum paullo diligentius consideremus. Etenim cum plurimis scholiorum locis, quos Hiller conguessit — addere poterat Θ 189, quod p. 121, 4 edidimus — Aristarchi atheteses ita impugnentur, ut causae earum primum quidem enumerentur, deinceps refutentur, hoc uno loco alteri parti ita incipienti: Πῖος ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου ταῦτά φησιν κτλ., nomen Iytici, quod reliqua scholia non servaverunt, adiectum est, ita ut Hiller, qui haud spernendo argumento¹⁾ usus priorem scholii M 175 partem eidem Pio tribuit, etiam reliqua id genus scholia eidem deberi grammatico videri pronuntiaverit.

Sed adsunt nihilo minus causae, quae diversam utriusque horum scholiorum partis esse originem demonstrant. Ac primum quidem ipsum illud scholium M 175 in codice Victoriano (f. 219^b), quem multa habere sibi peculiariora constat (cf. etiam cap. IV), in duas partes diremptum est, ita quidem ut prius scholium incipiat: Πῖος ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου ταῦτά φησιν, sequatur alterum: ἀθετεῖ Ἀρισταρχος, πρῶτον μὲν διὰ τὸ <τὰς cod.> πύλας ἄλλας ὀνομάζεσθαι κτλ. (cf. in Addend. ad p. 178. 79). At aliis etiam locis is qui huius codicis scholia scripsit nimio brevitatis studio abreptus res inter se cohaerentes dissecuit (v. p. 452 sqq.), ita ut hoc quoque loco fidem non mereri videri possit, praesertim cum in reliquis scholiis Anti-Aristarcheis ab usitata codicum BLLP ratione non discedat. Sed confirmatur auctoritas eius loco quodam Eustathii; qui, cum de versibus O 55—77 defendendis rationibus utatur scholiorum nostrorum simillimis (p. 1006, 5; edit. p. 201, 16), causas atheteseos illorum, quas longe quidem melius affert, aliunde atque refutationem se sumpsisse ipse profitetur; verba enim eius (p. 1005, 62, de quibus La Roche, Hom. Thtkr. p. 170, omnia turbavit): καὶ ταῦτα μὲν οἱ ὀβελίζοντες· οἱ δὲ ἐξηγηταὶ πρὸς ταῦτα, ὧν τὰ πλεῖστα ἐξείληπται τῶν Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου, ἐκτίθενται λύσεις ἀξιολόγους, ἅπερ ὁ θέλων ζητεῖτω· ἐν αἷς κεῖται καὶ ὅτι κτλ., aliter intellegi nequeunt, nisi ita ut enuntiatum relativum ab ὧν incipiens ad ταῦτα referatur.

Itaque cum non possit non oriri suspitio, causas atheteseon non a Pio aliisque qui contra eas scripserint (cf. p. 437) eo quo nunc traditae sint more solutionibus fuisse praemissas, sed aetate multo demum recentiore ab aliquo eorum qui scholia in certam quandam formam redacta exaraverint iis fuisse assutas, accedunt aliae quaedam rationes quae eodem ducant.

Atque Aristarchi atheteseon causas plurimis horum scholiorum

1) „Dass Pius, ehe er die Ansicht Aristarch's zurückwies, sie zuerst anführen musste, dass also auch der erste Theil des Scholions auf ihn zurückgeht, ist einleuchtend.“

locis pravissime aut intellectas esse aut redditas post Hillerum pluribus persequi supervacaneum est; sed addere iuvat eas ne semper quidem cum iis congruere, quae in altera parte refutentur; velut quod ad locum O 56 sqq. defendendum (p. 201, 1) legitur: ῥητέον οὖν ὅτι τὸ σχῆμά ἐστι προανακεφαλαίως κτλ., non respondet iis, quae in initio scholii (p. 200, 20) leguntur: ἀθετοῦνται ὡς περιττοὶ εἴκοι καὶ δύο κτίχοι, sed iis, quae in schol. A h. l. afferuntur (simillima ap. Eustath. ex Apione et Herodoro): ὅτι οὐκ ἀναγκαίως παλιλλογεῖται περὶ τῶν ἐξῆς ἐπεισαχθησομένων. Cui rei simile quodam modo est illud, quod prior pars scholii O 449 sqq. tantum abest ut causas modo ἀθετήσεως afferat, ut etiam de Aristarchi sententia in libro περὶ τοῦ ναυκτάθμου proposita agat (p. 205, 12 sqq.), quae inter solutiones potius referenda fuit. Haec igitur cum ex Aristonico (schol. A ibid.) petita esse videantur, sunt etiam loci, ubi scholiastarum aliquis ex ipsis iis, quae nunc quidem in altera scholii cuiusdam parte contra Aristarchum proferuntur, causas in priore parte afferendas prompserit. Velut inepta illa versuum O 56 tollendorum ratio ὅτι οὐκ ἀρεστοὶ Ἦρα (p. 200, 20), quam apud Aristonicum frustra quaesiveris, e verbis (p. 201, 3): εἰς δὲ τῇ Ἦρα, εἰ καὶ μὴ νῦν τερπνά, ἀλλ' οὖν γε χαράς περιποιητικὰ τὰ λεγόμενα, id agentibus, ut προανακεφαλαίως paullo ante commemoratam eo loco haud inepte legi demonstrant, orta est. Etiam quod in schol. Ω 594. 95 ut ἀθετήσεως causa affertur, πῶς δὲ δώσει τῷ ἀποθανόντι (p. 277, 11); de qua rectissime Hiller p. 115, e verbis lin. 15 δώσει δὲ ἀποθανόντι δι' ἐνταφίων εἰς αὐτὸν ἀγώνων, quae cum ipsa quaestione fortasse non cohaerent, petita esse potest. Accedit, quod ex ea quam hic proposuimus sententia explicatur, qui factum sit, ut de loco Ψ 824. 25 quaestiuncula adsit codicis B usitato exordio praedita (διὰ τί προκρίνει Αἴαντος;), cum cod. Victor. de eadem re haud multo melius agens incipiat: ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος, ἄτοπόν τέ φησιν ἰώμενον τὴν ἔχθραν Διομήδους ἑτέραν αἶρειν πρὸς Αἴαντα κτλ. (ut Bekk., cf. Ariston.), atque ita demum intelligitur, cur ad Ὀδυσσεam, cuius quaestiones ex iisdem unde Iliadis petitas esse fontibus nemo sanus negaverit, unum¹⁾ scholium (ψ 218) exstet iis de quibus hic agimus aliquatenus simile: fontes nimirum iidem, excerptium et transcribentium manus aliae.

Quod si enumeratio causarum atheteseon in his scholiis obvia non Pio aliive lytico, sed — ut breviter dicam — scholiastarum Iliadis alicui tribuenda est, cum ab aliis haec scholia quaestionibus discrepare non tanti, quanti primo adpectu videtur, momenti sit, tum causa non adest, ut cum Hillero Pii potissimum et doctrinam et rationem ea exhibere dicamus.

1) Schol. enim HQT κ 240 ex Aristoniceis et e quaestione conglutinatum est.

Adsunt enim haud ita paucae quaestiones usitata forma praeditae, quae Aristarchi aliorumve proscriptionibus respondere videantur, velut praeter Θ 39. 40 (X 183, edit. p. 116, 20), ad eorum scholiorum, de quibus hic agimus, formam accedentem, Β 82 (p. 25, 24) coll. Ariston. Β 76, inter alias versuum 76—83 athe- teseos causas afferente ὅτι εὐηθεῖς τὸ εἰπεῖν εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον ἄλλος ἔνιππε, ψευδὸς κεν φαίμεν· οὐ γὰρ κατὰ διαφορὰν οἱ δυνατώτεροι ἀληθεῖς ὄνειρους ὀρώσιν, vel Γ 19 (p. 51, 9, ubi e cod. A προκαλείται πάντα τοὺς ἀρίστους edere debui) coll. Ariston. h. l., vel Z 433 sqq. (p. 103, 17): οὐ πρόποντα μὲν τὰ τῆς ὑποθήκης γυναικί, unī certe e causis ab Aristonico allatis (ὅτι ἀνοίκειοι οἱ λόγοι τῇ Ἀνδρομάχῃ κτλ.) respondens. Conferantur etiam schol. Θ 284 (p. 122, 25), Λ 515 (p. 165, 9), Τ 389 (p. 238, 20) cum iis quae ibid. attuli (postremo loco addere debebam, sec. Aristonicum v. 388—91 obelo notatos fuisse), schol. ΕΤ Ζ 244 cum schol. ΗQ ibid., schol. ΗQ κ 329 (et ΗQT κ 240, cf. p. 436, 1) cum schol. Η κ 329, sec. Dionysium Sidonium versum inter spurios fuisse habitum afferente; quibus accedat denique schol. Vict. (f. 63^b) Δ 55, quod in editione nostra perperam omissum in Addendis totum dabitur, atheteseon Aristar- cheam (ὅτι τὴν χάριν ἀναλύουσιν, εἰ καὶ μὴ προδεηθεῖς δύναται τοῦτ' ἔχειν), quam ab usitato illo ῥητέον δὲ ὅτι κτλ. incipiens diluit, his quidem verbis afferens: [μειοῖ vel ἀναλύει, quod excidit] τὴν χάριν, φησὶν, εἰ διὰ τοῦτο δίδωσιν ἐκούσα, ὅτι καὶ ἀκούσῃς ὁ Ζεὺς δύναται λαβεῖν.

Quod si in his quaestionibus grammaticorum qui Aristarcho ob- locuti sint doctrinam latere consentaneum esse dicis, confirmabitur quadam tenus haec suspitio ea re, quod de locis Γ 19 et Z 433 sqq., de quibus quaestiones nunc quoque adesse modo vidimus, Deme- trium Ixionem in libris πρὸς τὰς ἐξηγήσεις (Α Γ 18) et πρὸς τοὺς ἠθετημένους (Α Ζ 437), de altero fortasse etiam Callistratum in libro πρὸς τὰς ἀθετήσεις (Α Ζ 434, cf. p. 428, nisi de editione eius haec intellegenda, v. Sengeb. diss. I, p. 56) egisse constat, etsi quid- nam contra Aristarchi horum versuum proscriptionem protulerint nescitur.

Ex altero autem quaestionum Anti-Aristarchearum genere, quas ex iisdem atque id, de quo modo egimus, pendere posse fontibus, ita quidem ut causae atheteseon perspicuitatis causa in fronte iis aliunde sint additae, effecimus, cum una quidem (M 175) Pium auctorem nuncupet, quamvis multa ex eodem petita in iis (ut etiam in altero illo genere) latere concedamus, omnia ex eo uno petita esse prae-fracte negamus; e forma enim qua haec scholia utuntur peculiari communem effici non posse fontem supra docuimus. Neque sine momento est, quod in iis quae contra Aristarchi versuum O 56—77

proscriptionem et in scholiis et ab Eustathio proferuntur, quae quin ex uno eodemque fonte pendeant dubitari nequit, non solum utroque loco pauca quaedam leguntur quae altero desiderantur, sed etiam difficultas v. 63. 64 (φεύγοντες δ' ἐν νησὶ πολυκλήρι πέσωσιν Πηλείδω Ἀχιλλῆος) diverso modo solvitur (in schol. quidem, p. 201, 5: ἀντὶ τοῦ δεηθῆναι Ἀχιλλέως, ap. Eustathium, p. 201, 18 edit. nostr.: ὅτι μὴ κωλυθέντες οἱ Τρῶες ἐνέριψαν ἄν τοὺς Ἀχαιοὺς ταῖς τοῦ Ἀχιλλέως ναυσί, διὸ καὶ δοκοῦσιν ἕως καὶ εἰς αὐτὰς φυγεῖν οἱ Ἀχαιοί). Unde concludi posse videtur, satis amplam exstitisse solutionum contra Aristarchi ὀβελισμῶν prolatarum collectionem, e qua et Eustathii scholiorum codex et scholium de quo agimus hauserint; neque illud enim neglegendum est, ipsum Eustathium profiteri, τοὺς ἐξηγητὰς λύσει ἀξιολόγους ἐκτιθεῖναι, quas brevissime a se proferri (p. 1006, 13). Atque clarissime duae difficultatis cuiusdam quae in schol. Vict. O 147. 48 afferuntur explicationes (v. p. 202, 17 οἱ δὲ κτλ.) demonstrant, non unius cuiusdam afferri solutiones. Quid, quod ipsum illud ὁ Μαλλώτης Ζηνόδοτος Eustathii p. 1006, 2 (edit. p. 201, 13), quamvis errori sine dubio debeatur¹⁾ recteque a Duentzero deletum sit, vestigium quoddam solutionum a Zenodoto minore (v. p. 430) propositarum servasse videtur. Mirum enim profecto est, Eustathium, qui Zenodotum illum maiorem tot locis (v. La Roche, Hom. Ttxtkr. p. 160) recte attulerit, hoc uno loco pro eo hominem haudquaquam pari in vulgus fama florentem invexisse; sed facillime res explicabitur, dummodo ponere liceat, eum, cum in fontibus quibus usus est (Apione et Herodoro et τοῖς ἐξηγηταῖς) utrumque habuerit allatum, Ephesium quidem inter ὀβελίζοντας, Mallotam inter λύοντας, inde sua excerptem unum cum altero confudisse.

Sed hac quidem de re utcumque iudicabitur, summi certe momenti est, e quaestionibus versus Aristarcho suspectos tutantibus, quae quidem forma illa plurimis variorum generum quaestionibus usitata indutae sint, codicum auctoritate tres (Θ 39. 40, Z 433 sqq., T 389), quibus alias ab causas (v. p. 426) quarta Z 244 accedat, Porphyrio²⁾ esse tribuendas. Cui qui ceteras, quae (velut Γ 19) eandem rationem sequantur, item tribuerit, facile assentientes habebit. Eodem autem

1) Eosdem enim versus (65—77), de quibus acutissime iudicantem hunc Zenodotum Eustathius inducit, secundum schol. A Zenodotus (Ephesius sine ullo dubio) οὐδ' ἄλλως ἔγραφεν, quibus verbis schol. Vict. eandem, quam Eust. attulit, prologi Euripidei comparisonem subiunxit, quae quin eidem grammatico debeatur dubitari nequit (cf. spr. p. 432).

2) Apparet, non recte Hillerum (p. 97) negasse, Aristarchi atheteses a Porphyrio respici. Ex iis autem, quae ibidem, ut sententiam suam probaret, attulit, v. A 139 cum quaestione non cohaeret, schol. A 222 Porphyrii non est; versuum autem Υ 259 sqq. difficultas diu ante Aristarchi tempora animos advertit, ita ut facillime neglegere hunc Porphyrius potuerit.

modo de altero illo genere, quas Hiller Pio tribuit, iudicandum videtur, quippe quae, si a priore singularum parte, quam ab excerptum aliquo grammaticorum esse additam effecimus, discesseris, a reliquis non nimis discrepent. Quod enim Hiller contra originem omnium earum Porphyrianam, quam in paucis quibusdam statui posse non negavit (p. 96), protulit, nullam scilicet earum ab altera codicis B manu scriptam esse aut in Leidensi aliove huic simili codice ad Porphyrium nominatim referri, cum unam hanc causam cum altera artissime cohaerere ex iis quae p. 365 persecuti sumus appareat, tum ipsum illud, quod a plurimorum scholiorum e Porphyrii opere pendentium forma eo quem supra diximus modo discrepent, optime inde explicatur, quod omnes (praeter eas quae Victor. debentur) a priore cod. B manu scriptae sunt, quam, cum plurima habeat Porphyriana, ab ipsius auctoris ratione multo longius quam alteram abesse, capite quod sequitur docebitur.

Pugnat autem pro Porphyrio eorum quoque, de quibus h. l. agitur, scholiorum auctore cum ea res quod loci Z 234, ubi quaestio adest nominatim ad eum relata (p. 96, 8), in scholio ita comparato, ut ex ampliore quae olim adfuerit quaestione excerptum esse videatur, Pii solutio¹⁾ affertur (p. 98, 8), tum illud, quod difficultatis de v. Ω 594. 95 iam a Platone motae (v. ad p. 277, 10), quam Aristarchus amplexus esse videtur (v. Ariston.), solutio, quam propter Aristot. poet., p. 1461 α 1—4, e Peripateticis dixeris fluxisse, Proclo nota fuit (v. p. 410, 1), quem Porphyrii solutionibus usum fuisse effecimus. Neque enim quicquam obstat, quominus in quaestionibus quibusdam solutiones contra vituperia et philosophorum et grammaticorum his quidem adstipulantium prolatas fuisse dicamus.

Quod si recte ita ab Hillero dissentimus, ut Pii poetae contra Aristarchum defensiones in scholiis ab illo congestis, aliorum tamen lyricorum solutionibus intermixtis, inesse non negemus, sed ipsa illa scholia e Porphyrii Quaestionibus Homericis fluxisse contendamus, una causa, quae illi exstitit, ut Callistrati, Zenodoti Alexandrini, Demetrii Ixionis ἀπολογία in scholiis illis latere posse negaret (*wer möchte glauben, dass in der jüngeren Scholiensammlung so alte Grammatiker benutzt seien?*), concidit. Neque enim minus veri simile hos quam ceteros quos antea effecimus auctores Porphyrio praesto fuisse. Sed fatendum est, de ipsius Porphyrii harum quidem solutionum fontibus non aequae atque in superioribus huius capituli partibus certa effici posse; neque enim constat, ipsine quos attuli id genus solu-

1) Utrum ex eodem libro Anti-Aristarcheo an e commentario Iliadis (in Odysseam certe commentarium eius Et. M. 821, 55 nominatim affert) hausta sit, non diiudico. Schol. Φ 147 et 293 (hoc quidem edit. p. 250, 9) magis commentarium redolent. Pius commentator ap. Serv. erroris debetur; cf. p. 352, 2.

tionum auctores an opus quoddam collectaneum inde congestum — ut in reliquorum generum solutionibus — ab eo adhibitum fuerit. Quid, quod neque desunt scholia quaedam brevissima Aristarchi proscriptiones impugnantia, de quorum origine gravior quam de multis eiusdem ambitus aliis dubitatio oriatur necesse sit. Etenim cum vel schol. A X 329 doceat, fuisse, ubi etiam Aristonicus Aristarchi rationibus defensiones τῶν ἀπολογουμένων opposuerit, quamquam aliquid certe ea re assecuti sumus, quod nullum huius codicis scholium iis, de quibus hic agitur, simile recepimus, concedendum tamen est, etiam in ceterorum codicum scholiis hic editis huic quidem, quod modo attuli, quam iis, quae e. c. Θ 185, M 175, O 55 edidi, similioribus inveniri posse, quae Porphyrio non debeantur. Sed in re tam incerta, quae vereor ut umquam certum ad finem perducere possit, ne temere agerem, ea codicum B L Lp Vict. scholia, quae, quamvis brevissima sint, plures, id quod proprium est quaestionum Homericarum, solutiones s. atheteseon refutationes exhibeant, non secludenda esse existimavi. Priorem autem multorum, de quibus hoc capite egimus, scholorum partem (ἀθετοῦνται ὅτι κτλ.), quamquam Porphyrii non esse mihi persuasum est, propterea non omisi, quod in plerisque scholiis, in quibus de ipsius Porphyrii verbis restituendis desperandum est, ultra grammaticorum, qui opus eius excerpterunt, recensiones progredi non possumus (v. cap. IV extr.).

Restant denique pauca de hominibus quibusdam dicenda nulli earum quas constituimus lyticorum classium inserendis, Lysania, Hephaestione, Hermogene. E quibus Lysanias Cyrenaeus, quem scholia Porphyriana I 378 et Π 558 afferunt, eam unam ob causam hic dicendus est, quod in schol. Eur. Andr. 10 (IV, p. 124, 11 D.) ut ἀπορία cuiusdam auctor inducitur; sed cum non constet, utrum Homero sive impugnando sive defendendo similia praestiterit, sed obiter, de aliis rebus agens, ea quae attuli proferre potuerit, non magis huc pertinet, quam ii grammatici, qui, quamvis in solutionibus afferantur, inter lyticos tamen numerari nequeant. Idem in Hephaestionem cadit Alexandrinum (Suid.), Veri imperatoris praeceptorem (Iul. Capit., Ver. 2), quem Suidas τραγικῶν et κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεισ scripsisse docet; quae enim scholium M 127 Porphyrianum ex eo affert sine dubio e libro περὶ τῶν ἐν ποιήματι παραχῶν (Suid.) petita sunt.

Hermogenes autem, quem ἐν τῷ περὶ τῶν ἐ' προβλημάτων de loco Φ 363 egisse schol. B et Vict. ibid. (p. 253, 7), quod quin Porphyrii sit dubitari non potest, perhibet, sine dubio medicus est Smyrnaeus, cuius laudes inscriptio sepulcro eius incisa praedicat (C. I. G. II, 1, n. 3311, p. 768):

Ἐρμογένης Χαριδήμου ἡτρείην ἀναγράψας
ἑπτὰ ἐπὶ ἑβδομήκοντ' ἔτεσιν καὶ ἴσας ἐπὶ βύβλοις.

συνέγραψε δὲ βιβλία ἰατρικὰ μὲν οὗ¹),
ἱστορικὰ δέ, περὶ Ζμύρνης α' β',
περὶ τῆς Ὀμήρου σοφίας α', καὶ πατρίδος α',
Ἄσιας κτίσεων α' β' κτλ.,

quo de Hermogene, cuius aetas incerta, videndus Boeckh l. c., qui etiam de Hermogene Hadriani medico (Dio Cass. LXIX, 22) mentionem iniecit. Difficilior est quaestio, quo modo titulus operis a Porphyrio commemorati sit intellegendus. An Zenonis Cittiensis προβλημάτων Ὀμηρικῶν βιβλία ε' spectantur? Quod si verum esset, congrueret quodam modo cum libro in inscriptione commemorato περὶ τῆς Ὀμήρου σοφίας. Sed nihil affirmo.

Caput quartum.

Iam perlustratis omnibus, quicumque poetae contra varias criminationes partes tutati erant, itinere longiore paullo neque tamen infructuoso confecto, eo, unde capite secundo extremo digressi eramus, redimus. Itaque, ut quod demonstravimus, Porphyrio intercedente superiorum lyricorum solutiones in scholiorum utriusque carminis quaestiones pervenisse, cum in aliis certum esse contendamus, in aliis veri simile esse, esse etiam ubi minus certum videri possit largiamur, tantum certe effecimus, praeter Porphyrium neminem posse nominari, cui quaestiones suas scholia²) debeant. Quid, quod codicis Veneti A, cuius in scholia ζητημάτων quorundam superioribus temporibus institutorum notitia non solum per Porphyrium (v. p. 339), sed etiam per Aristonicum (v. p. 440) et Nicanorem (Ξ 1, fortasse etiam Π 365) pervenit, ipsa quae exhibentur ζητήματα — brevissima quaedam scholia ad quaestionum formam accedentia, velut O 193 (p. 70, 17—19 D.), Θ 97 (p. 274, 1—3 D.), ipsum X 329 excipio — non est cur ad alium quemquam praeter Porphyrium, cuius multa in hoc quoque codice inesse constat (v. p. 446), auctorem referantur. Ergo, ut hunc quidem codicem paullisper mittamus, quod antea pronuntiavimus (p. 367), in codicibus Veneto B et Leidensi huiusque similibus plurima latere Porphyriana, quae, quamvis rationes quales ibi attulimus afferri

1) Recte ex οβ' ita correxit Boeckh.

2) Eustathium contra, de quo infra plura afferentur, etiam Plutarchi Quaestionibus convivalibus usum esse, supra (p. 377, 1) vidimus.

non possint, huius esse pro explorato haberi possit, id ita iam amplificare licebit, ut dicamus, omnes quaestiones in iis codicibus occurrentes, nisi certae causae adsint contrarium probantes, pro Porphyrianis esse habendas. Idem fere in codicum Veneti A et Lipsiensis et plerasque cod. Victoriani quaestiones cadere paullo infra apparebit.

Sed quoniam minimam omnium quae adsunt quaestionum partem Porphyrio capite quod antecedit vindicavimus, ne nimium ponere videamur, tenendum est, pro miserrima qua pleraeque quaestiones utantur forma plurimis locis nomina et ἐνστατικῶν et λυτικῶν sine dubio excidisse, ut quid contra philosophos, quid contra sophistas, quid e grammaticorum cenantium vel otiosorum argutiis proferatur discerni nequeat. Iam cum convertisse varias earum solutionum collectiones in usum suum Porphyrium constet, unius autem Zoili, ut certissima quaedam afferam, ἐννέα λόγους contra poetam, Aristotelis sex libros eius defendendi causa scriptos fuisse sciamus, vel ex his operibus — ut alia quorum ambitum ignoramus taceam — quam plurima in scholiorum Porphyrianorum aut ἀπορίαις aut λύσειν latere existimanda sunt, excerptium iniuria adeo decurtata, ut numquam futurum sit ut ipsis auctoribus suis vindicari possint.

Sed, credo, facile assentientes habebimus, quod quaestiones doctrina quadam aut ambitu haud spernendas, praesertim quae cum earum, quas superiore capite Porphyrio vindicavimus, ratione quodam modo congruant, quamvis codices non addicant, ei ipsi tribuimus; sed multo difficilius multi sibi persuadebunt, haud parvum numerum missellarum quaestiuncularum hoc nomine, per se ipsum saepe parum laudabili, vix dignarum recte ad eundem referri, praesertim cum incredibile sit, tot res pusillas admodum inter se variantes a Porphyrio in opere illo, quamvis amplissimum fuisse ponatur, pertractatas fuisse.

Sed quaestiones exigui esse ambitus neque ullius fere momenti obstare nequit quin ad Porphyrium referantur, dummodo memineris quam miserum in modum transformatae plurimae sint quaestiones, quae, cum, unde excerptae sunt adsint longe ampliores neque spernendae nonnumquam doctrinae, a Porphyrio abiudicari nequeant. Ut ex amplissimo numero paucas tantum afferam atque eas quae quaestionum formam non abiecerint, conferantur quaestiunculae quas ad B 257. 478, Γ 16. 315. 441, Z 116. 129, Θ 1. 323, Ξ 304, C 192, T 108, Υ 259, Φ 343, Ψ 269, Ζητ. ια' infra textum attulimus, cum amplioribus illis unde excerptae sunt, vel breviores illae, quas e. c. A 420, B 73, K 447. 561, Ξ 434, O 701, Π 558 in textum recepimus, cum longioribus quibus eas, ut ex eodem fonte petitas, subiunximus. Quod si tibi finges, ampliores illas intercisisse, quod

si factum esset, breviores harum instar nobis esse deberent, concedes, quod tot locis misellae tantum futtilesque quaestiones adsint non esse causam, cur e Porphyrii opere eas fluxisse negemus, praesertim cum haud paucae vix meliores nominatim ei tribuantur. Minime igitur mirum, quod ad libros quosdam, velut ΝΟΠ, ubi meliorum et ampliorum quaestionum copia multo exilior — id quod casui tribuendum videtur — suppetit, quaestiuncularum levissimarum seges multo quam in ceteris uberior in textum recipienda fuit.

Neque vero Porphyrius — ut ad alteram quam h. l. tetigi rem transeam — existimandus est de rebus maxime variantibus tot quaestiones edidisse, quot nunc quidem in codicibus quaestiones vel scholia ex iis derivata leguntur. Eum contra morem secutus est, ut quaestionibus longioribus plurimas res complecteretur. Probatur haec res non solum ζητημάτων Vaticanorum numero longe maiore, quae singula afferre supervacaneum est, sed etiam quaestionibus quae unis scholiorum codicibus debentur, velut B 212, Γ 16. 154. 236. 315, Ζ 129. 200, Θ 5, Ι 90 et Π 68 (v. ad p. 209, 10), Ξ 275, Π 83. 152. C 128, Ψ 638. 39. Pleraque vero, dum utriusque carminis codicibus adaptantur variarum manuum transcribentium aut excerptorum operam expertae, in varias partes vel particulas dissectae sunt longo saepissime intervallo dirēptas, ita ut de rebus levissimis quas in transcurso tantum, de gravioribus agens, Porphyrius commemoraverat, nunc quidem data opera quaesivisse videatur. Quid rei sit iterum Vaticana ζητήματα quaeque ad ea attulimus monstrabunt, monstrabit schol. A 225, ubi cod. *B unum quidem scholium exhibet, sed verbo ἀπορία (p. 10, 16) in duas iam quasi partes dissectum, cod. Lp priorem partem abiecit, altera retenta; monstrabit etiam e. c. schol. Ζ 139 cum haud exiguo scholiorum inde excerptorum numero, quae textui subiecimus. Et dubito an satius fuerit A 846. 47 (p. 170, 16 sqq.) codicem A, ea quae in codice L in tria scholia redacta sunt uno scholio comprehendentem, sequi (cf. Add. ad h. l.). Alia id genus scholia in codicibus separata, ubi certae satis adesse videbantur rationes, ipse una edidi; sed in plerisque praestare visum est coniecturis persuadendi vi carentibus abstinere.

Neque tamen negari potest, fieri potuisse, ut quaestiunculae nonnullae atque eae potissimum quae de rebus pusillis verisque difficultatibus carentibus agant, non e Porphyrii opere collectaneo excerptae sed aut ex aliis posterae aetatis collectionibus petitae cum Porphyriani componerentur aut in earum similitudinem ex aliis scholiis transformarentur. Sed Neo-Platoniorum vestigia in quaestionibus per Homeri codices traditis non adesse, supra (p. 408 sqq.) iam vidimus; inferioris autem aetatis quaestionum, si quae umquam fuere, collectiones — at nulla earum memoria exstat — non potuerunt nulla tem-

porum, quibus ortae erant, sive in verbis sive in rebus quas afferebant, vestigia relinquere. Quae frustra quaesiveris. Nullam e. c. in quaestionibus sacrorum Christianorum, nullum — id quod pluris faciendum, nam etiam Eustathium archiepiscopum parcissimum in illis commemorandis fuisse constat — usus loquendi inde pendentis¹⁾, nullum Byzantinorum frigoris vestigium. Ieiuna quam plurima sunt, multa vulgaria, nonnulla prava, nihil tamen quod posteræ potius ætatis inventa quam excerptentium aut de iis quae legerant referentium manus male sedulas prodat. Sunt nihilo tamen minus quaestiones a reliquarum et ratione et forma adeo discrepantes, ut Porphyrio tribui nequeant, sed ab eorum aliquo, qui scholia excerpebant vel transcribebant compositae aut, ut paullo ante significavi, ex aliis scholiis transformatae esse videantur.

Qua de re ut aliquatenus iudicium constare possit, quoniam dubitari nequit, quin in talibus quaestionibus, si codicibus debeantur, quorum scholiis sine ullo dubio Porphyrianis minor quam ceterorum codicum sit auctoritas, eam ipsam ob rem maior sit adhibenda cautela, ante omnia quaestio de Homeri codicum in Porphyrianis auctoritate, antea, quia investigandum erat, quibus fere terminis ea scholia circumscriberentur, delibata potius quam pertractata, denuo suscipienda et iis etiam codicibus, quos illic consulto negleximus, in censum vocatis amplificanda est.

Profecti igitur a codicis Vaticani ut unici certi fundamenti quaestionibus, effecimus longe plurimas earum et uberrimas iis scholiis contineri, quae altera codicis Veneti 453 (B) manus margini appinxerit. Ea tamen re ab illis hae differunt, quod e codice aliquo fluxerunt, in quo ad commentarii iam instar variis Iliadis locis adscriptae erant, cum Vaticanae ad Porphyrii operis, quod carminum Homericorum ordinem neglexerat, formam genuinam propius accedant, quamquam in his quoque inesse quae male decurtata aut prave mutata sint negari nequit (cf. p. 346). Sed cum scholorum *B praestantia etiam ea re appareat, quod reliquarum quaestionum longe optima doctissimaeque, e quibus multas aliorum codicum auctoritate constat Porphyrii esse, iisdem continentur, in quibus haud sane multum verendum est ne post illius demum tempora ortae lateant²⁾,

1) Qui enim in cod. T Odysseae in schol. β 152 e quaestione ιζ' excerpto (v. p. 320, 20) occurrit ἀγίος Πολύφημος (!) turpissimo errori debetur; Vaticanus enim codex recte ἀγορά πολύφημος habet. Quod praeterea afferri potest, in quaestione O 56 sqq. v. ἐμπίπτειν usum afferri unis praeterea LXX usitatum (v. ad p. 201, 5), contra Porphyrium non pugnat; cui cognitos illos fuisse vel de Antr. Nymph. c. 10 docet (cf. Bernays, Theophr. de pietat., p. 143. 154).

2) De rebus nonnullis harum quaestionum aliunde illatis infra (p. 471) dispuabitur.

non desunt in ipso illo codice ab eadem manu scriptae quaestiones longe minoris et ambitus et doctrinae, quarum de auctoritate quam maxime ea conferenda, quae p. 442 attulimus. Apparet enim, non ex una, sed e duabus certe, si non pluribus, recensionebus quaestiones quae scholiis *B continentur pendere. Etenim cum non solum haud paucis locis scholia ibi adsint ex iis, quas nunc quoque in eodem illo codice vel in Vaticano legimus, quaestionibus sine ullo dubio excerpta (exempla plurimae huius editionis paginae suppeditant), sed etiam de versibus nonnullis duas quaestiones ab eadem manu scriptas habeamus¹⁾, plerumque brevior alteram, alteram verbosior, ita comparatas ut una ex altera derivata esse nequeat, ex eodem fonte non pendere non possint, sequitur, scholia *B e codice haec omnia accepisse (x dico), in quem et scholia ad ipsius Porphyrii quaestiones plurimum accedentia et epitome eorum transiissent. Pleraque enim certe eorum non ab eo qui scholia *B exaravit in epitomen esse redacta, inde apparet, quod eadem etiam in aliis saepe codicibus, qui e Veneto B non exscripti sunt, leguntur; nonnulla tamen hunc ipsum ex uberioribus quaestionibus excerptis consentaneum est.²⁾

Quod si, ut de ceterorum Iliadis codicum in Porphyrianis auctoritate iudicium formetur, primum quidem scholia eorum cum scholiis *B comparabimus, simul nonnumquam ad ea scholia recurrendum erit, quae eadem manus, dum denuo codicem perlustrat, rubris signis appositis ad textum relata addidit (**B). Cum enim eidem librario qui scholia *B scripserit haec scholia deberi post Hillerum (Annal. philol. XCVII, p. 801 sqq.) ipso codice collato nobis quoque certum esse visum sit (cf. Ind. philol. IX, p. 608), ex eodem fonte unde reliquas quaestiones petiverit eum has quoque transcripsisse — id quod contra Hillerum (p. 804) moneo —, vel inde elucet, quod quaestio de v. A 548 et 558 instituta, quae f. 152^b ad v. 548 inter scholia *B legitur, in pagina quae sequitur (f. 153^a) eadem rubro signo appposito ad v. 558 relata est, vel inde quod altera fere pars eorum, quae *B ad E 7 adscripserat, verbo paene tenus ad A 596 inter scholia **B legitur; quod oscitantiae cuidam deberi facile librario condonandae mirum profecto non videbitur, si comparaveris, eundem idem prorsus scholium nigris, quibus plerumque utatur, signis appositis ad versum et Z 92 et Z 273 retulisse (cf. Ind. phil., p. 609).

1) E. c. A 420, B 8, Γ 154. 236. 365, Z 234 (p. 96, 8 et p. 97, 14), Θ 1 (v. ad p. 112, 1), K 561, M 10. 25, Ξ 434, quibus addendae quas e. c. Γ 98, Δ 491, K 494, Ξ 434 (p. 200, 2), Ω 15 ex aliis codicis locis petitas cum quaestionibus h. l. adscriptis composuimus.

2) Hunc in modum e. c. schol. *B N 470 (edit. ad p. 303, 9) propter verba προέγραψα δὲ τὰ περὶ τούτου πλατύτερον accipi potest.

Scholia igitur ab altera codicis B manu scripta, sive nigris sive rubris signis ad textum relata sunt, plurima certe in codice Leidensi eiusque similibus legi, supra satis demonstravimus (cap. II); quibus codicibus accedunt non solum Lipsiensis 1275 (de quo vid. praef. p. VIII), quamquam inde a libro Z vix ulla id genus Porphyriana habet¹⁾, sed etiam Venetus 454 (A), codex ille scholiis Aristonici, Didymi, Nicanoris, Herodiani servatis aliquanto sane maioris, ita ut ceteri cum eo ne comparari quidem possint, in rebus Homericis auctoritatis. In hoc igitur codice cum ex iis quas codex B inter scholia ab altera manu scripta habet quaestionibus hae²⁾ legantur: A 52, Γ 16 (p. 51, 9—16). 154 (p. 57, 4). 365 (p. 64, 6—8 et 13—17), Δ 2 (p. 68, 19—24). 88 (bis), Ε 20, Ι 226. 617, Λ 548. 611, Μ 200, Ν 20. 521, Ξ 74. 109. 147. 246, Π 73, Ρ 698, Υ 269 (edit. ad p. 244, 9), Φ 1 (ed. p. 200, 3). 443, Χ 397 (ed. p. 268, 4). 447, apparet Porphyriana, quamvis breviora pleraque sint, haud spernendae auctoritatis in eo quoque adesse. At sunt in ipsis codicibus A, Leid., Lips. plurimae quaestiones, maximam quidem partem breviores, quae, cum scholia *B eas non habeant, ex alio quodam fonte fluxisse existimandae sunt. Quarum quidem quaestionum cum quam maximus numerus (codicis A quidem paucissimae) etiam inter Victoriana scholia et scholia codicis B a priore manu scripta legantur, quae scholia quaestiones iis quos modo nominavi codicibus cum scholiis *B communes non habent, ad codicum B et Victoriani in Porphyrianis auctoritatem iam nobis est transeundum.

In ipso igitur codice B easdem, quas altera manus postea addiderit, quaestiones a priore manu exaratas non exstare, reputanti eum qui illas scripserit horum semper scholorum rationem habuisse (v. e. c. A 300, Λ 636. 37), neque eadem nisi forte per negligentiam additum fuisse, per se ipsum patebit. Gravioris momenti est, quod scholorum utriusque classis indoles ipsa et consilium diversa sunt. Quod enim supra (p. 364. 65) vidimus, quaestionibus Vaticanis cum scholiis Veneti B a priore manu scriptis eam intercedere condicionem, ut integrae in iis non legantur, sed aut fragmenta tantum aut ipsae in aliam formam, et brevioram quidem, redactae ibi adsint, idem in eadem scholia, in quibus plurima praeterea latere Porphyriana et supra (p. 365) docuimus et paullo infra pluribus demonstrabimus (p. 448), cum quaestionibus ab altera manu ex alio quodam codice postea additis comparata cadit. Etenim paucissimis quibusdam exceptis, velut N 643 (edit. p. 84, 24) coll. Ε

1) Praeter X 397 (edit. p. 268), quod, ut omnia inde a versu P 39, a manu recentiore scriptum est (v. Hoffmann, II. XXI et XXII, p. 48), unum schol. M 200.

2) M 10 (p. 171) omitto, quoniam ab alia manu atque ea, quae reliqua scholia scripsit, exarata est.

576; Φ 363 coll. B 423 (edit. p. 252, 22), quaestionum B ea est ratio, ut e recensione quadam Porphyrianorum pendere videantur id potissimum agente, ut singuli versus brevibus scholiis ex uberioribus quaestionibus, servata plerumque ipsa quaerendi forma, excerptis illustrarentur, cum alterius manus id fuerit consilium, ut maxime quidem quaestiones ad ipsam cuius Porphyrius auctor exstiterat formam prope accedentes transcriberet, quamquam eandem nonnumquam etiam ex epitome quadam hausisse paullo ante vidimus (p. 445). Quod enim A. Roemer in recensione fasciculi huius editionis prioris (Ann. philol. 1881), p. 8, posuit, plurima quae altera manus adiunxerit scholia tantum abesse, ut nihil nisi Porphyriana contineant, ut alias etiam res addiderit, quas prior, cuius scholia longioribus illis integriora habenda essent, recte omisisset, accipi nequit. Ut enim paucis quibusdam locis rem ita se habere posse largiar neque negem de *B Θ 70 additamenta experto Roemerum rectum vidisse (cf. p. 470), in univsum tamen rem spectanti prorsus contrario modo iudicandum esse apparebit. Nonne pro scholiorum *B auctoritate vel ea res pugnat, quod Vaticana zetemata omnia fere et integra quidem in iis occurrunt, cum prior manus cum iis comparata nihil nisi pusilla quaedam et sine ullo dubio inde excerpta habeat? Num in ceteris quaestionum libris (Vaticanus quidem codex se primum praebere profitetur) Porphyrius ab eo more, ut orationis genere verbosiore uteretur, descivisse existimandus est? Nonne hac ipsa re scholiorum *B quaestiones se commendant, quod multae inter eas Vaticanarum ambitum et multorum verborum studium aequiperant, cum scholia B iis ipsis locis brevissima sint verborumque parcissima? Nonne quod in amplioribus illis scholiis res quaedam occurrunt, quae aliorum scholiis e. c. Aristonici similes sunt, auctoribus quibus Porphyrius usus est explicatur? Velut, quae ζητ. Vat. κε' init. (p. 233, 3) de Aristarchi loci difficillimi interpretatione legantur, eadem fere schol. A (v. annot. ibid.) habere, minime mirum est, cum uterque locus ex Alexandro Cottaensi, Dionysio Sidonio uso, pendeat. Quid, quod ipse in ζητ. Vat. η' nominatim testatur (p. 293): οὕτως ἐξηγήσαντο καὶ οἱ Ἀριστάρχειοι λέγοντες κτλ., ubi si quis haec ab eo propterea abiudicare vellet, quod in codice Veneto A in scholio Didymi (v. annot. l. c.) eadem fere legantur, egregie sane falleretur: usus contra est Didymo Porphyrius, ut etiam Nicanore (v. ad C 509, p. 229, 20; ibid. v. 591) et Aristonico (cf. p. 470), fortasse etiam Herodiano, neque enim neglegendum est, opus illud Homericum ex horum libris contextum, unde scholia A pendent, Porphyrii aetate iam fuisse constitutum (v. Lehrs, Ar. p. 30). Erravit autem sine dubio Roemer (p. 12), cum prima verba scholii B 88: τὸ νέον ἐρχομένων — εἰληλούθει, quae Vaticanum quoque codicem praebere neglexit, Porphyrii esse

negavit, Aristonici esse contendit; qui si verum vidisset, etiam quae in Ζητ. Vat. ιζ' de v. ὀκτώμενος et κρήνους leguntur in suspicionem vocari poterant, quoniam eadem fere Aristonicus habet.¹⁾ Sed res ita potius se habet, ut inter eos qui B 88 verbum νέον pro νεωτέρι accepissent Aristarchum, quem plurimis praeterea locis respexit, Porphyrius comprehenderit, ita ut eadem fere apud Aristonicum legi consentaneum sit.

Ergo, ut largiamur, esse ubi in scholiis *B cum Porphyrianis aliena coaluerint — quod haud scio an in nullo codice non factum sit —, inde tamen proficiscendum esse iudicio de utriusque manus quaestionibus ferendo contendimus, ut alteri, quae longiora scholia cum Vaticanis partim quaestionibus congruentia scripserit, primae partes deferantur.

Largissimam vero Porphyrianorum segetem etiam in prioris manus scholiis inesse, facillime apparebit. Etenim si concedetur, scholia quaestionum forma induta quae altera exhibeat e Porphyrii opere fluxisse, quam plurima manus prioris, quae sine ullo dubio ex iisdem quaestionibus excerpta sunt, non possunt non eidem vindicari auctori. Idem in ea cadit scholia, quae ex iisdem quaestionibus, quas *B postea margini appinxit, ipsis excerpta esse nequeunt, sed ex eodem unde illae fonte petita sunt, ita ut alia, quae illic servata sunt, abiecerint, alia ibi omissa servaverint (quae quidem scholia textui non subieciimus, sed in ipso textu suo quodque loco scholia *B excipere iussimus). Neque aliter de quaestionum origine iudicandum est, quae in unis scholiis B neque eadem vel similes etiam inter scholia *B leguntur; quod enim supra (p. 365 sqq.) de multorum ex iis origine Porphyriana conclusimus, id non solum ea re, quod longe plures quam tunc constare videbatur huius auctoris quaestiones in scholiis latere in universum effecimus, sed etiam aliis iam rationibus corroborare et ad numerum longe ampliorem referre licet. Videmus certe ex ipsis illis operibus collectaneis, quibus Porphyrium usum esse effecimus, in scholia a priore manu scripta nonnulla transiisse, si quidem versuum A 399 sqq. interpretatio e Corpore Stoicae originis philosophorum placita cum Homero comparata complexo, neque minus Aristotelis aliorumque Peripateticorum de versibus E 778, X 165 sqq., Ψ 269 (ad p. 261, 16), Ω 559 sententiae per haec scholia propagata sunt, quibus etiam schol. Δ 401. 2 et Π 83 debentur, quae ex eodem quo Aristotelica Corpore fluxisse verisimile est (cf. p. 426). Neque omitti denique debet, etiam ex Heracliteis, quae cum Porphyrianis coniungi solere supra (p. 407) vidimus, cum codici B longe plurima et paene integra altera manus postea

1) Adde quae p. 469 de B 447 afferentur.

addiderit, priorem iam manum, scholium quoddam decurtatum textui poetae appinxisse (v. p. 394).

Quod si ea quae p. 442 de origine quaestionum cum aliorum codicum tum Veneti B contendimus, in utriusque huius codicis manus scholia cadere apparuit, negari tamen nequit, cum plurimis locis quaestiones a priore manu scriptae, abiectis omnibus, quibus alterae illae haud raro splendent, exquisitoris doctrinae documentis, plures quam illic afferantur solutiones habeant, dubitari posse, utrum ex ipso Porphyrio excerptae eo facilius eae servatae fuerint, quo in reliquis rebus breviora vel brevissima sint haec scholia, an Porphyrianis ab iis demum qui ea in epitomen redegerint vel transcripserint sint additae. Qua de re ut certas constitui non posse regulas fatendum est — quamquam collatis uberrimis scholorum *B et codicis Vat. cum prioris manus quaestionibus in eam sententiam inclino, ut alia potius hic scholia cum Porphyrianis coaluisse quam novas solutiones iis additas esse statuam —, negari nequit, vix ullo horum scholorum loco solutiones inveniri, quae e Porphyrii opere petita esse non possint.

Iam vero cum quaestiones Veneto B a priore manu adscriptae non ex eodem, unde alterius manus pendent (v. p. 445), sed ex alio quodam codice (z dico) fluxerint, is codex, qui quaestiones suas ex uno¹⁾ eodem fonte derivatas habet, Victorianus, bibl. reg. Monac. n. 16, circa ann. 1500 exaratus (qui Townleiani, quo uti non licebat, nobis instar habendus est²⁾), quam maxime cum eo est conferendus.

Quo de codice quae olim (Praef. p. VI. XI) pronuntiavimus, cum post A. Roemeri librorum A—M a nobis editorum censuram (Annal. philol. 1881, p. 1 sqq.) dubitare coepissemus an paullo iniquius iudicavissemus, praesertim cum plurimis in scholiis exegeticis quae vocantur habere hunc codicem quibus prae Veneto B se commendaret, post eiusdem Roemeri librum „die exegetischen Scholien der Ilias im

1) Leidensis enim et Lipsiensis codex non hoc uno usi sunt fonte, Venetus autem A e libro quem z dixi non pendet, sed praeter x altero quodam (y, de quo infra dicetur) usus est.

2) Ita ut cum Heyneo (Hom. II. III, p. CVI) et Dindorfio (Schol. II. III, p. IX) certius quam Roemer (schol. exeg., p. 110) iudicem, Townleiani scholiis ab Heyneo, Cramero, Dindorfio allatis cum Victoriano codice (cf. etiam paullo infra de schol. Φ 363) comparatis inducor. Etiam Horneiana quae vocantur scholia (Scholia vetusta in IX libr. Iliados Homeri ed. Horneius, Helmaestad. 1620), e quibus ad libr. l nonnulla attuli, e Townleiano, sed (quantum e Victor. collato concludi potest) multis omissis, exscripta esse videntur. Sed nondum constat, utrum ex uno Townleiano scholia cod. Victoriani fluxerint an — quo propter scholia nonnulla postea demum in margine huic addita magis inclino — ex aliis etiam codicibus petita sint. Sed hanc quaestionem alii solverint.

codex Venetus B⁶ inscriptum (Monac. 1879) negari non posset (cf. quae in Indice philol. X, p. 278 sqq. protulimus), quaestiones quas continet cum Veneti B quaestionibus accuratius, quam e Bekkeri editione aut e scholiis a C. A. I. Hoffmanno (Iliad. libr. XXI et XXII, Clausthal. 1864) aut a Roemero variis locis¹⁾ allatis fieri potuit, conferendas nobis esse perspeximus. Quod consilium ut exsequi et ipsi codicem Hamburgum transmissum inspicere potuerimus, egregiae debemus summi viri, qui bibliothecae regiae Monacensi praeest, comitati. Atque quaestiones huius codicis, quippe cuius momentum non in id genus scholiis positum sit, in iis quidem Iliadis libris, ubi plurimae et uberrimae suppetunt scholiorum *B et Leidensium quaestiones, prae iis haud ita magni esse pretii, nunc quoque existimamus; sed in libris quibusdam (velut N, O, Π), ubi ceteri fontes multo exiliores manant, eum negligendum non esse et habere quaedam quae unus recte servaverit intelleximus. Itaque cum in altero huius editionis fasciculo saepius eum quam antea in annotatione respexerimus, ad priores libros quae opus sunt in Addendis afferenda curavimus. Quae omnia qui diligenter examinaverint, cum inter primarios Porphyrianorum fontes scholia Victoriana non esse referenda concessuri sint, non querentur, quod Townleiani codicis non tam facilis quam Victorianus est aditu lectionibus carere nos posse existimavimus.

Victoriani igitur codicis, quem post Hoffmannum (p. 216 sqq.) et Roemerum (de schol. Vict., p. 4) describere supervacaneum est, quaestiones cum ab iis quas codex Vaticanus et scholia *B exhibent tantopere distent, ut ex iisdem atque illae recensionibus pendere nequeant — plurimae enim et uberrimae doctissimaeque omnino ei desunt; quae autem ad illorum codicum quaestiones plurimum accedunt²⁾, schol. Vict. A 250 (edit. p. 304, 6) et N 745 (v. Add. ad p. 122, 15), neque prorsus cum iis congruunt et, si vel maxime pro iisdem quis venditare vellet, cum ingens obstet locorum numerus contrarium docentium, nihil sane probarent (cf. p. 460) —, unam illam, id quod paullo ante iam significavimus, recensionem, e qua etiam quaestiones a priori codicis B manu scriptae derivatae sunt, produnt, atque ita quidem ut ex eodem codice (z) per varios utraque gradus excerpta sint; qui quidem gradus alteri e codice z², alteri e codice z³ dicendo pendent.

Quod si quibusnam rebus scholia e recensione quam z diximus transformata in altero horum codicum alteris praesent, quaeremus,

1) Praeter librum modo allatum in libello „de scholiis Victor. Homericis“, progr. gymnas. Reg. Ludov., Monac. 1874, et in censura schol. Iliad. edit. Dindorf. vol. III. IV (Annal. philol. CXVII, p. 533 sqq.).

2) De schol. Φ 363 infra agetur.

ut certum quoddam quaestionis habeamus fundamentum, ab iis scholiis erit proficiscendum, quae e quaestionibus fluxerunt quae nunc quoque ab altera codicis B manu aut in Vaticano codice scriptae ad sunt. Est igitur, ubi Victorianus codex paullo meliora vel pleniora quam scholia prioris codicis B manus servaverit: A 275 (Add. ad p. 9), I init. (ead. ad p. 126), I 383 (ead. ad p. 137), K 174 (ib. ad p. 154), Ζητ. ιδ' (p. 304, 6 et infr. text.), quibus addi potest, Φ 365 (v. ad p. 250, 14) Victorianum ipsa poetae verba (p. 251, 1), quae circumscripsit B, servavisse, ad Υ 271 autem res, quae in scholio B cum Porphyrianis male coaluerint, in Victoriano codice novis lemmatis praemissis ab iis esse disiunctas (v. ad p. 244, 14; 245, 11).

Ne tamen nimium propterea huic codici tribuamus, omitti non debet, esse etiam, ubi scholiis eius non minus quam scholiis a priore codicis B manu scriptis, quae quidem ex iis quas dixi quaestionibus excerpta sint, res aliunde petitae adhaeserint: Π 167 (v. Add. ad p. 21, 21 sqq.), Ε 515 (v. ad p. 229, 20), quibus addendum schol. I 49 (v. Add. ad p. 52, 26), quod in codice B rebus extrinsecus additis caret. Neque cum uno certe loco Victorianum pro longiore scholio B recte plura habere scholia minoris ambitus viderimus, contrario idem vitio caret, si quidem e quaestione Θ 1 de verbis κροκόπεπλος et ῥοδοδάκτυλος duo excerpta habet scholia, quae B recte cohaerentia servavit (v. ad p. 112, 4 et Add. ibid.). Quod si addideris, schol. B H 336 propius quam Victor. ibid. (v. ad p. 99, 8) a ζητήματος ιζ' (vel, quod pro eodem habendum est, scholii Leid. H 336) verbis abesse, scholium autem B Θ 40 e quaestione X 183 excerptum, etsi Porphyrianis adiunxerit res nonnullas alienas, ipsa quaestionis verba accuratius reddere quam Victorianum (v. ad p. 116, 22 et Add. ibid.), concedes, opinor, in his quidem scholiis — attuli autem omnia, quae alicuius esse videbantur momenti — utriusque recensionis parem ferè esse auctoritatem.

Sed ut largiamur, Victorianorum paullo maius esse momentum videri posse, detrahitur iis aliquantum iis utrorumque scholorum locis, ubi neque altera manus integras aut propemodum certe integras quaestiones codici adscripsit sed quae ita comparatae sint, ut nonnulla iam abiecerint, quae in codice z, unde et scholia B et Vict. pendent, servata fuerunt. Cum de multis iudicium constare nequeat, ea tantum in utramque partem afferenda sunt, quae pro exploratis aut veri certe similibus haberi possint.

In his autem sine dubio numerandum est, Victorianum codicem (v. Add. ad p. 59), scholio B congruenti aliquatenus, quamvis multo brevius sit, cum utroque scholio *B, in fine narratiunculam e Zenodoto petitam addere, quae quin a quaestione aliena sit dubitari

nequit (v. p. 432). Idem de Vict. K 194 (Add. ad p. 146) collato schol. B dicendum, siquidem illa πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν πολὺ προκόπτειν τῆς φάλαγγος· ἦσαν δὲ ἤδη τὰ τῶν συμμάχων καυθέντα πυρά· διὸ ἔλαθον, et a quaestione ab Aristotele mota aliena sunt neque in scholiis *B, quae ibidem contulimus, quicquam simile inest; neque aliter de verbis a Vict. Δ 297 (Add. ad p. 74, 1—9) iis, quae cum B. communia habet, in fine additis: ἄλλως τε οὐκ ἠδύνατο κτλ., iudicandum videtur. Neque in fine solum quaestionibus huius codicis aliena adhaeserunt, sed est etiam, ubi ita cum iis coaluerint, ut ea secernere haud facile sit. Exemplum luculentum scholia Λ 636 (v. Add. ad p. 168, 23) praebent. In scholiis B enim cum et Glauci (p. 169, 6—11) et Aristotelis (p. 169, 2—4) explicandi rationes insint, ita ut is, qui scholia *B scripsit, cum in eo occupatus esset, ut priori scholio e meliore, quo utebatur, Porphyrianorum recensione (cf. cod. L, p. 168, 10 sqq.) in fine nonnulla adderet, Aristotelem afferre neglexerit, in scholio Victoriano multo longiore, in quo cum alia tum eadem fere leguntur, quae prius scholium B habet, frustra expectabis inesse quae ceterorum, quos schol. *B affert, lyricorum memoriam (Stesimbrotum dico et Antisthenem) servaverint. Contra initio scholii leguntur, quae sine dubio ex Herodiani scholio, quod cod. A v. 636 attulit, transformata sunt, sub finem autem scholii de Aristarchi explicandi ratione difficilia quaedam intellectu et pessime tradita, quae cum scholiis B v. 634 (lin. 30—32 Dind.) et 635 conferenda sunt; extrema denique verba: καὶ ἴσως πρὸς τὸ ἀμερίμνωσ καὶ ἀθροῦν πίνειν, cum Eustathianis ad p. 169, 1 allatis similitudinem quandam habent. Iam vero ut inesse in iis, quibus scholium B suppleri possit, velut verba: ἢ διὰ τὸ κατὰ διάμετρον αἰρεῖσθαι τὸδε πᾶς, quae corrupte sine dubio tradita tamen non possunt non Glauci rationem revocare (p. 168, 18): ὅτι κατὰ διάμετρον ἐλάμβανε τὰ ὦτα, ἐκ μέσου δὲ πάν εὐφορον —, non negaverim, ita totum scholium pro pleniore scholiorum B recensione habendum esse praefracste nego.

Simili et contrario simul huic vitio, ut dirempta sint quae dirimi non debebant, quaestiuncula cod. B K 252 (p. 153, 13) in codice Victoriano laborat; verbis enim, a quibus incipit, παρήλθον τῆς νυκτὸς αἱ δύο πλήρεις μοῖραι, quae Metrodori sententiam (p. 147) reddunt, adicitur: ὡς τὸ μέλαινά τ' ἄστρων ἐκκλέλοιπεν εὐφρόνη, ἢ τὸ πλέω ἀντὶ τοῦ πλήρησ, ubi versus Sophocleus (El. 19) extrinsecus sine dubio est additus. Iam vero quae sequuntur: ὄθεν καὶ τὸ Πληιάδας τ' ἐσορῶντι φησὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσεὺσ· προοικονομεῖ δὲ, φασι, τὴν Ὀδύσσειαν, quibus B caret, etsi e Porphyrio petita sunt (v. p. 150, 32), cum iis tamen quae antecedunt nullo conexa sunt vinculo. Pergit scholium Victorianum: οἱ δὲ ὅτι τὸ πλεόν τῶν δύο μοιρῶν κτλ., quae scholio B (p. 153, 13—16) usque ad λείπονται δὲ τέσσαρες verbo

tenus respondent. Sed ecce quae ex Apionis h. l. interpretatione — de hac enim agitur — B statim (lin. 16) addit: τὸ δὲ ὄλον οὕτως κτλ., in cod. Victoriano, ubi post λείπονται δὲ τέσσαρες alia quaedam sequuntur, quae Chrysippi rationem (p. 147) reddunt, novo lemmati adscripta inde dirempta sunt. Sequuntur enim haec: δύναται καὶ οὕτως εἶναι· πολλάκις γὰρ τῇ τριακοστῇ τοῦ μηνὸς τὸ δειλινὸν λέγομεν τὴν τριακοστὴν μόνον ὑπολείπεσθαι τῷ μηνί. καὶ ἀλλαχοῦ· οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεόν (A 472), τὸ λείπον τῆς ἡμέρας (haec p. 147. 48 non comparantur). πλέω τῶν β' μοιράων (haec quidem rursus ex Apione = p. 158, 16)· τὴν πλείονα μοῖραν τῶν β' μοιρῶν, ἵνα λείπηται μέρος τι τῶν β' καὶ ἡ τρίτη τελεία (cf. p. 153, 16—18), quibus in fine adhaeserunt, aliunde sine dubio petita: πλέω νύξ, οὕτω διὰ τοῦ ᾠ, κατὰ τροπὴν τοῦ ἦ εἰς ᾠ.

Eodem vitio, ut dirimat quae dirimenda non fuerunt, e scholiis, de quibus h. l. agimus, Vict. A 623 (v. Add. ad p. 167) cum B comparatum laborat. Quamquam enim verbis τινὲς οὖν ἐπιχειροῦσιν ὄλος μηδὲ πεπληῆσθαι τὸν Μαχάονα solutionem a B omissam bene servasse videtur (cf. ad p. 208, 22), neque minus alia quaedam, quae Venetus abiecit, e Porphyrii opere petita esse possunt — de Petrone Aegineta medico (cf. Cels. III, 9, Galen. I, p. 144; XIII, p. 642; XV, p. 436 K.), loco corruptissimo qui affertur, incertus sum —, postrema scholii B verba (p. 168, 7): ἢ οὐ πρὸς θεραπείαν ἀλλὰ πρὸς ἀνάψυξιν ἐδίδοτο τὸ πόμα κτλ., in altero codice, alio scholio¹⁾ interiecto, male ita sequi, ut cum quaestione non cohaereant, verba scholii *B (p. 167, 17) docent, eandem sine dubio solutionem afferentia. Cui rei simile est, quod schol. Vict. (eodem quo Lips. modo) scholium A Z 265 (p. 101, 16, cf. Add. ibid.), cui ea quidem re paullo praestat, quod versus T 168. 69 (v. p. 101, 3) ab eo omissos servavit, parum apte in duas partes dispescuit; quae enim in alterum scholium contulit (lin. 26 sqq.), in scholio **B (lin. 5) cum reliquis artissime cohaerent.

Etiam in scholio difficillimo Φ 363, ubi codicem Victor. cum B ibid. et *B B 423 comparatum tertiam exhibere recensioem (in annot. ad p. 253) dixi, dubitari nequit, quin verba e comoedia Atheniensium petita (τὸ κνίσκος ὀπτῶν κτλ.), quae schol. *B loco proprus idoneo habet (cf. etiam ad p. 251, 23), male inde summota in fine disputationis, atque post ea, quae a Porphyrio sine dubio aliena sunt, collocaverit (v. ad p. 254, 11 sqq.), ita ut facillimo negotio pro scholio cum antecedentibus non cohaerente haberi possint. In eodem autem scholio ea quae de Hermogenis h. l. interpretatione cet. leguntur ita comparata sunt, ut dubitari possit, an hoc quoque loco, ut de

1) Ad v. 624: τὴν δ' ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο] ἐν τοῖς δέουσι τόποις ἀποδίδωσι τὰ λείποντα τῆς Ἰλιάδος, quae maximam partem in margine scripta sunt.

Λ 623 paullo ante vidimus, scholium alienae originis unam quaestio- nis partem ab altera atque ita quidem, ut res non tam facilis sit per- spectu, disiunxerit. Sed scholia digna sunt, quae in singulis con- ferantur, praesertim cum ea, quae ad p. 253 de Victoriano dedi, er- roribus quibusdam laborent, quos, Roemerii adiutus comitate, sero tamen, quam ut eo loco tollere possem, me commisisse intellexi. Con- ferantur igitur

scholii B (p. 253, 7) cum scholii Victor. verbis:

.... Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ε' προβλημάτων γράφει κνίση τῶν ε' προβλημάτων γράφει κνίση μελδόμενος, ἴν' ἢ τῇ κνίση μελ- δόμενου <sic>. τινὲς δὲ κνίση μελδόμενου, δὴ συὸς τηκομένου τὴν κνίσαν. μέλδειν δὲ κυρίως τὸ τὰ μέλη ἔδειν. ἄμεινον δὲ τῇ συν- ἦθει γραφῇ χρῆσθαι· κνίση μελ- δόμενος ἀντὶ τοῦ λιπαινόμενος,

τῇ κνίση λιπαινόμενος, ὡς τὸ μέλη καὶ ἔστι μελδόμενος ἀντὶ τοῦ τὰ ἥλδανε ποιμένι λαῶν, μέλδειν μέλη ἀλδόμενος, ὡς ἀλλαχοῦ· μέλη δὲ κυρίως τὸ τὰ μέλη ἀλδειν¹⁾ ἢ ἀλ- ἥλδανε ποιμένι λαῶν. σημαίνει δάνειν, κνίσα δὲ σημαίνει κτλ. δὲ ἢ κνίσα κτλ.²⁾,

in quibus ea, quae initio alterius scholii leguntur Ἑρμ. γράφει κνίση μελδόμενου, ἴν' ἢ τῇ κνίση μελδόμενου κτλ., tam mire dicta sunt, ut suspitio non possit non oriri, alterum illud κνίση μελδόμενου (quod e μελδόμενος ortum esse accentus clamare videtur) lemma esse, unde no- vum olim inceperit scholium³⁾, quod incuria transcribentium Hermogenis explicationi insertum sit. Quod si in eam sententiam inclino, ut schol. B rectum servasse, in Townl. autem et Vict. non solum verba inde a κνίση μελδόμενου illo usque ad ἄμεινον δὲ τῇ συνῆθει γραφῇ χρῆσθαι· κνίση μελδόμενος male irrepsisse, sed etiam κνίση μελδόμενος, quod Hermogenes dederit, in κνίση μελδομένου muta- tum esse statuam, praeter ea, quae iam attuli, ea potissimum ducor re, quod in reliquis quae h. l. adsunt scholiis Porphyrianis (et Vat. et *B) lectionis, quae illic affertur, κνίση μελδομένου ne vestigium

1) ἔδειν quidem codex, quod ab hac explicandi ratione alienum errori deberi apparet.

2) R. Garnetti V. C. insigni debeo comitati, quod addere possum, scholium cod. Townleiani (f. 236) verbo tenus cum his congruere. — In iis quae antecedunt idem codex recte οὕτως οὖν καὶ τὰ <τῇ Vict.> κνίση μελδόμενος, et ante Ἑρμογένης non εἴρηται, sed εὔρηται habet.

3) Conferendum est, Hoffmannum, II. XXI et XXII, prolegg. p. 233. 34, scholium Victorianum pro brevioribus habuisse scholiis inter se non cohaeren- tibus. Qua in re nimium eum fuisse, cum ex universa eius indole tum e codicis Townleiani auctoritate patet.

quidem adest, neque dici potest, quaenam ex eorum sententia pro *recepta lectione* (ἀμεινον δὲ τῇ συνήθει γραφῇ χρῆσθαι) habenda sit; accedit denique, quod, cum lectionis κνίη μελδόμενος in schol. Vat. et *B vestigia adsint (p. 252, 3 sqq.), ita ut Hermogenis nomen ibi excidisse videatur, illius, quod Vict. huic tribuit, κνίη (cum i subscript.) μελδομένου, memoria ibi desideratur.

Hoc igitur loco cum scholii Victoriani auctoritas dubia certe videatur, non desunt altera ex parte codicis huius id genus, de quibus h. l. agimus, scholia, quae scholiis Venetis B praestare, collatis quaestionibus ab altera huius codicis manu scriptis, appareat: velut H 9 (Add. ad p. 107, quamvis v. ἄλλως bis posito quaestionem in tria scholia dissecare videatur), I 453 (Add. ad p. 139), K 447 (Add. ad p. 159, coll. *B p. 159, 3), N 20.

Quae cum ita sint, longum est neque fructuosum, scholia utriusque codicis iis quoque locis singillatim conferre, ubi quaestiones ab altera codicis Veneti manu scriptae non adsunt. Neque enim tam facile quam ubi haec comparari possunt, vera aut similia certe veri investigantur. Sufficiat igitur, quod effecimus, iis locis, ubi quaestiones adsunt e meliore illo quem x vocavimus codice pendentes, neutri horum scholiorum recensionem (z^2 et z^3 dixi) ita esse fidentum, ut altera prae altera prorsus neglegatur, sed singulis locis iudicio adhibito modo hanc modo illam esse sequendam. Idem autem sine dubio in ea cadit scholia quae in solis z^2 et z^3 recensionibus ad nos pervenerunt (cf. e. c. O 610. 668).

Quod si concedendum est, nos olim (Praef. p. VI) de quaestionibus Victorianis paullo iniquius iudicasse, eo tamen progredi non licet, ut momentum, quod exegeticis huius prae alterius codicis scholiis plerumquetribuendum est (cf. quae Roemero adstipulati in Indice philolog. X, p. 278 sqq., protulimus), ad ea etiam scholia transferamus, quae e quaestionibus excerpta sunt. Quae discrepantia mira non videbitur, si consideraveris, alterum utriusque codicis scholiorum genus ex altero derivatum esse fonte; qui exegeticorum qualis fuerit adhuc quaeritur.

Iam vero quod recensionem z^3 , sive Victorianam dicere mavis, in iis tantum scholiis secuti sumus, ubi vel meliora vel pleniora quam z^2 praebet, ceteris aut neglectis aut infra textum vel — ut plerumque ad libros A—M factum — in Addendis commemoratis, nemo mirabitur. Nam etsi saepissime z^3 ab altera recensione ita discrepat, ut ea non inferior sed par ei vel suppar habenda sit, tamen cavendum erat, ne saepius, quam necessarium esset, recensio scholiorum B (z^2) loco suo moveretur. Etenim non exiguus numerus quaestionum ab altera codicis B manu, quas e codice longe meliore (x) pendere supra vidimus, additarum ita conformatus est, ut ad ipsa

illa prioris manus scholia accommodarentur; velut A 300 certum est, scriptorem *B qui verba διὰ τῆ — ὄπως (p. 12, 1—5) medio fere scholio B, quod cum alio eiusdem manus scholio ita coaluerat, ut quaestionis forma intercideret¹), addiderit, reliqua (lin. 5—13) eodem fere modo constituta in eo codice, unde Porphyriana sumebat (qui e recensione x pendebat), invenisse, ita ut solutiones quoque indidem petitas addere supervacaneum esse existimaret. Similis ratio quaestionis est Z 164, cuius alteram partem (p. 93, 20 sqq.) eam ob causam sine dubio *B omisit, quia eadem fere atque recensio x exhibebat e recensione z² prior manus iam codici appinxerat; similis denique ratio quorundam est scholiorum B, quibus, clausulae signo in fine posito eraso, novas solutiones *B addidit (velut Z 433, Λ 636. 37, O 189), ubi si pro scholiis B scholia Victoriana, si vel maxime alteris paria essent, in textum recepissemus, scholiis *B recte intellegendis parum consulissemus. Plurimum autem quam fieri necesse esset codicum paullulum variantium scholiis ita in textum recipiendis, ut lectiones discrepantes infra commemorarentur, molem potius quam virtutem huius editionis auctum iri existimavimus.

Ac tantum quidem de iis scholiis quae longissime a scholiis *B distant; e commentario enim Iliadis petita sunt ab eo, unde illa fluxerunt, quam maxime discrepante; quippe qui id potissimum egisse videatur, ne Iliadis versus explicationibus singulis locis adaptatis carent. Restant, de quibus dicendum sit, codices scholiis e variis Porphyrianorum recensionibus petitis instructi, Venetus A, Leidensis, Lipsiensis. E quibus Leidensis quam largiter instructus sit uberrimis illis scholiis quae etiam *B habet, satis, puto, diximus; sed habet idem maximum numerum eorum scholiorum, quae e recensione z in scholia B et Victor. transierunt, atque ita quidem, ut, ubi haec discrepant, cum scholiis B contra altera illa facere soleat. Alia vero in eodem illo insunt scholia, quae certum reddant, ex alio quodam praeterea codice ad codicem z in plerisque quidem maxime accedente, quem y voco, plurima in eum transiisse. Etenim maximus numerus quaestiuncularum, quas Venetus A habet, etiam in Leidensi legitur, non exstat inter scholia B neque inter Lipsiensia aut Victoriana; velut, ut paucissima tantum afferam: B 2 (ad p. 23), Δ 43 (ad p. 69, 9). 297 (ad p. 73, 22), Z 129 (ad p. 91, 28), K 11 (ad p. 143, 3), N 53 (ad p. 161, 22). 70 (ad p. 65, 17). 658 (ad p. 84, 24), Ξ 434 (ad p. 199, 3). Iam vero cum earum quaestionum vel scholiorum e quaestionibus excerptorum, quorum alteri illi codices uberrimam serva-

1) Intercidit eadem in schol. Townl. a Dindorfio (vol. IV, p. 409) allato et in schol. Victor. (v. Add. ad p. 12); servata est in codice Lipsiensi, quem non solum e cod. x, sed etiam e cod. z (z') pendere, statim videbimus.

verunt copiam, in ipso codice A exiguus adsit numerus¹⁾, veremur sane id genus scholia quae huic codici cum Leidensi peculiariter sunt e codice z ita derivare, ut in codicibus B et Victoriano interciderit dicantur. Accedit quod haud exiguus scholiorum AL est numerus de iisdem atque B et Victor. rebus agentium, atque ita quidem ut quaerendi formam, quam alteri abiecerunt, servaverint, velut Θ 284, I 167, K 11 (ad p. 143, 3), qua in re illud quoque dignum est quod prematur, Leidensem codicem saepe bina habere scholia, unum cum schol. A, alterum cum B et Vict. (ut etiam cum Lp) congruentia. Iam vero cum neque illud veri simile sit, in codice x, e quo scholia *B multo plura quam scholia A servasse constat, brevissima illa ζητήματα olim omnia infuisse, unde in A ita transierint, ut in altero illo casu quodam interciderint, omnia eo ducunt ut quaestiones codicis A non solum e recensione x, sed etiam ex alia quadam (y), ab ea, quam z exhibebat, multis locis²⁾ nonnihil discrepante, pendere statuamus.

In Leidensem autem codicem cum — id quod ex iis quae adhuc disputavimus apparebit — quaestiones e tribus quas constituimus recensionibus x, y, z (z¹⁾) confluerint, alia codici Lipsiensi cum reliquis codicibus intercedit condicio. Etenim cum plurima quaestionibus B et L simillima et nonnulla ex iis, quae altera codicis B manus scripsit, in eo legantur, e codicibus x et z (et ex ea quidem stirpe, unde etiam scholia Leidensia pendent, z¹⁾) quaestiones eius derivatas esse dicas. Idem vero cum in aliis quibusdam scholiis³⁾ ad Victoriani codicis, contra quem aliis locis e codicum B et Leidensis partibus stat, similitudinem accedat, statuatur necesse est, nonnulla in eum transiisse scholia e codice quodam petita (z⁴⁾) ei, unde Victoriana derivata sunt (z³⁾), simillimo.

Neque, cum de codicum et ordine et auctoritate agatur, neglegendus denique est Eustathius, cuius testimonio haud uno loco freti scholia neque quaestionis forma induta neque alia originis vestigia prae se ferentia Porphyrio assignavimus. Ipsis autem operis Porphyriani voluminibus Eustathium usum esse nemo sanus contenderit; neque multo similis est veri, ipsos illos codices scholiis e Quaestionibus Homericis derivatis instructos, quos x, y, z diximus,

1) Quae quidem certa sint, haec videntur esse: A 1 (p. 2, 5, cf. Add.), B 305 (ad p. 33, 12; p. 36, 10). 486, Γ 16 (ad p. 51, 27), Ε 1, Η 276, Θ 323 (ad p. 123, 28). 338, I 158. 591, K 437, Π 854 (A cum uno Vict. congruit); neque multum discrepant A 288 et Γ 196 (ad p. 57, 23).

2) Nonnulla huic recensionem cum z fuisse communia modo (not. 1) vidimus; cf. etiam p. 460.

3) Velut A 250 (p. 304, 6, ubi schol. B, quod textui subiecit, paullo plus discrepat), A 105 (v. ad p. 313, 5 sqq.), A 407 (v. ad p. 14, 12, cum quibus Vict. in singulis paene verbis congruit), Z 265 (p. 101, 16 sqq.; cf. supr. p. 453 et Add.).

ei praesto fuisse; immo statuendum est, codicem ab eo adhibitum fuisse, in quo eodem quo in nostris Homeri codicibus modo Porphyriana una cum scholiis aliunde derivatis inessent. Ita enim explicatur qui factum sit, ut usitato illo οἱ παλαιοί, quo codices, quibus plerumque utitur, Venetis A et B similes¹⁾ indicare solet, etiam in scholiis nonnullis utatur, quae quin Porphyrii sint dubitari nequit, velut p. 90, 9 coll. A 225, p. 217, 34 coll. B 265 sqq. (p. 32, 8), p. 232 extr. coll. B 370 (p. 38, 36), p. 626, 36 coll. Z 78 (p. 89, 19), p. 671, 52 coll. H 9. Eodem modo de iis iudicandum est, quae ad locum Odysseae β 319 de v. ἐπήβολος attulit; quamvis enim quae inde a p. 1448, 6 (ἐπήβολος δὲ οὐ ποιητικὴ λέξις κτλ.) habet, sine ullo dubio omnia e Ζητ. Vaticano α' fluxerint, primum quidem τοὺς παλαιοὺς loquentes facit, deinde addit: Πορφύριος δὲ μάλιστα τὴν ἐτυμότητα παρέδειξε τοῦ τοιοῦτου ὀνόματος, ita ut, nisi codex Vaticanus adesset, facile quid rei esset nobis lateret. Hoc autem duce facile intellegitur, Eustathium non ex una, qualem nunc quoque habemus, quaestione hausisse, sed in codice suo scholiis Porphyrianis instructo in duo scholia incidisse, alterum ei fere congruens quod apud Dind. I, p. 109, 18—23, exstat, alterum ei simillimum, quod ibid. p. 110, 1—12 legitur, nisi quod huius initium ita fere constitutum fuerit: Ἀττικὴν εἶναι φασὶ τὴν λέξιν κτλ.

Quod si, ut ad Iliadem revertamus, cuiusnam stirpis Porphyriana codicis illius fuerint quaeritur, cum collatis scholiis et Venetis a priore manu cod. B scriptis et Victorianis facile intellegatur, e codice z ea pendere, tum, id quod optime C. A. I. Hoffmann, II. XXI et XXII, p. 217, perspexit, cum scholiis Victorianis plurimis locis Eustathio convenire, etiam multis Porphyrianorum locis (velut A 515, Ξ 230, ubi v. ad lin. 16, C 609, Ψ 269, ubi v. ad lin. 16 sqq.) confirmatur²⁾, ita ut e recensione quam z³ diximus ea repetere non verear. Ea tamen re a scholiis Victorianis Eustathiana differunt, quod pluribus quam illie factum est locis Porphyrii nomen servaverunt³⁾,

1) Ad locum Θ 56 sqq. (p. 1005, 62) haud inepte alterum τοὺς ὀβελίζοντας, alterum τοὺς ἐξηγητὰς vocat (cf. spr. p. 435. 38).

2) Hinc illud quoque explicatur, qui factum sit ut fragmenta περὶ τῶν παραλειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων, quae ad Navium catalogum plurima servavit Eustathius, in scholiorum codicibus quibus utimur paene omnia desiderantur. In codicem enim z², cui plurima exegetica debentur, non transierunt scholia ex illo libro petita, in iis autem codicibus, qui una cum Eustathio e z³ pendunt (Townleiano et Victoriano), catalogus, quod casui tribuendum videtur, omissus est. Operae tamen pretium est animadvertere, ad O 333 Victorianum codicem Paralipomenorum memoriam, quae in B interciderit, servasse: ἔξ Ἀλκιμάχου τῆς Φυλάκου ἦν ὁ Αἴας, ὡς φησὶ Πορφύριος ἐν τῷ καταλόγῳ.

3) E. c. Δ 434 (ad p. 76, 9), Θ 39. 40 (ad p. 116, 22), Λ 155 (ad p. 162, 17).

unde de origine scholiorum dubitantibus nonnumquam lucem affulgere laetissimam vix est quod moneamus.

Sunt tamen loci, e quibus sequi videatur, etiam alium quendam codicem, quo subinde uteretur, scholiis, qualia e codice x derivata cognovimus, instructum Eustathio praesto fuisse. Ambigi enim potest, num res uberrimis quibusdam et cod. Vaticani et scholiorum *B quaestionibus traditae per scholia breviora inde excerpta — ut de β 319 modo vidimus — etiam iis locis, ubi nunc quidem id genus scholia non adsunt, ei cognitae fuerint. Quod si non concedetur, fieri vix poterit quin etiam alteram illam (codicis x) recensionem in παρεβολὰς eius pervenisse dicamus. Unus hanc in rem ante omnes dignus est locus qui prematur: Z, p. 650, 40: ὅτι δὲ χαίρουσιν ἐτυμολογεῖν ἐν καιρῷ, καθάπερ οἱ ἄλλοι σοφοί, οὕτω καὶ οἱ ποιηταί, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν, ὡς ἔστι μυρία ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ἀναλέγεσθαι, καθὰ καὶ Πορφύριος ἐπισημαίνεται, quae cum iis quae in quaestione ια' (s. *B Z 201) Porphyrius docet adeo congruunt, ut hanc ipsam neque parva quaedam scholia inde excerpta Eustathius ante oculos habuisse videatur. Usus certe est codice scholiorum iis, quae (ut *B) e Porphyrianorum recensione quam x vocavimus pendent, simillimo Ioannes Tzetzes, quod e verbis eius paullo iniquioribus (schol. in Exeg. II. p. 825, 5 Bachm.): ὁ Πορφύριος καὶ ὧν ἀνδρῶν συλ[λογήν] ἐποιήσατο πάντες παιδιώδεις καὶ ἀρχαϊκὰς ἀπορίας ἐπέλυαν, recte concluderis; neque Manuel Moschopoulos eam, cuius in technologia canonismatum¹⁾ e paraphrasi eius excerptorum vestigia apparent, uberiores Porphyrii notitiam (maxime quidem de v. A 62, cf. ad p. 269, 15 sqq.) aliunde haurire potuit. Quod si nihil sane obstat, quominus paucis quibusdam locis²⁾ Eustathium quoque simili libro usum esse statuamus, longe tamen maiore, nisi omnia fallunt, locorum numero codice illo Victoriano simili adhibendo contentus fuit.

Hac igitur ratione de Porphyrii Quaestionum codicum stirpe et

1) Quae Bachmann in calce scholiorum Lipsiensium (inde a p. 689) edidit, codex Lipsiensis inde a f. 36 habet. Ubi extremo titulo ἐκ τῶν δύο ραμφιδῶν τοῦ Ὀμήρου legitur; ad Porphyriana autem ibi allata quod attinet, p. 692, 11 (f. 36^a) non παρὰ τὸ μένος, sed παρὰ τὸ μένειν legitur (reliqua quae discrepant momento carent); p. 700, 27 (f. 38^b) Πορφύριο (sic) in margine ab eadem manu quae cetera scripsit exaratum est; p. 705, 13 (f. 39^b) Porphyrii nomen in codice non legitur; de p. 698, 4 et p. 719, 28 nihil notatu dignum afferendum, nisi altero loco Πορφύριου, quod recte uncinis inclusum Bachmann edidit, in codice non adesse, de p. 741, 6 (v. Add. ad p. 38) nihil annotavi.

2) Sufficiet locus hanc in rem graviore indicasse: Eust. E, p. 603, 28 coll. Porph. B 447 (p. 42, 24); Z, p. 638, 52 c. Z 234 (p. 97, 1); Δ, p. 497, 19 et p. 471, 19 c. I init. (p. 131, 19. 30); P, p. 1099 extr. c. P 143 (p. 218, 2); C, p. 1159, 25. 61 c. C 509 (p. 227, 22; 229, 19).

auctoritate iudicandi usi, ea quae antea pluribus demonstravimus quo facilius et celerius perspicui possint, stemma quod hic sequitur delineavimus. Quo qui utentur ne obliviscantur, Porphyrianorum scholiorum finibus contentos de reliquorum scholiorum origine nihil nos pronuntiare. Idem monemus veri simile esse, nonnullos, qui certo indagari non possint, inter codices x, y, z et qui inde derivati sint gradus constituendos esse, ita ut multo plures mutationes Porphyrii verba subierint quam e stemmate quod proposuimus expectaveris. Quod si verum est, nonnumquam etiam ex alio codice atque eo, quo in plerisque Porphyrianis scriptor codicis cuiusdam uti solebat, casu aliquo nonnulla facile haurire eum potuisse concedendum est (cf. p. 450 de schol. A 250). Neque omittendum denique est, cum Porphyrii Quaestionibus, antequam varias, quas significavimus, mutationes subierint, Heracliti Allegorias artiore quodam fuisse coniunctas vinculo (v. p. 342. 407).

Ex eodem autem stemmate intellegitur, cur in Quaestionum Reliquiis edendis ita agere, ut varias recensiones distingueremus, non potuerimus — undique enim in codices quosdam confluerunt, ita ut de singulis saepe scholiis, unde pendeant, iudicium constare nequeat —, sed eorum, qui hac editione usuri essent, commodo melius nos consulturos existimaverimus, si ea, quae cum aliis scholiis collata excerptorum tantum loco habenda essent, ut secundum quendam ordinem textui subiecissemus (cf. Praef. p. V).

Ergo, ut ad quaestionem, adsintne ζητήματα in scholiorum codicibus ita tradita, ut de origine eorum ex opere Porphyriano repetenda dubitari possit, qua inducti de codicum auctoritate haec exposuimus, revertamus, sequitur, de codicum A, L, Lp scholiis quibusdam (velut L B 145, cui Πορφυρίου adscriptum) ad quaestionum *B rationem accedentibus, quae inter haec scholia non adsunt, ita iudicari posse, ut ex eodem quo reliqua fonte (x) petita casu quodam inter scholia *B excidisse dicantur. Quod in codice A quidem maximi momenti est, quippe quem libris Iliadis nonnullis (maxime quidem libro C, sed etiam aliis locis, velut T 108 et Ψ 638) quaestiones summi momenti habere solum constet. Nihil enim obstat quominus hae ex eodem codice x, unde tot alia pendunt, quae ei cum schol. *B communia sunt (v. p. 446), repetantur et ad Porphyrium referantur. Neque enim neglegendum est, ad librum C inter scholia *B, id quod casui esse tribuendum dixeris, haud ita magnum exstare Porphyrianorum numerum. Accedere variis locis momenta ex ipsa scholiorum indole petenda, quae pro eadem origine pugnent, eos, qui caput Prolegomenon superius legerint, non fugiet.

In iis contra scholiis, quae codicibus debentur, qui quaestionum e codice x derivatarum immunes sunt (B et Vict.), neque minus in iis, quae, cum in codices, in quibus leguntur, ζητήματα non solum e codice x, sed etiam ex y et e z confluerint (A, L, Lp), ab uberiorum illarum quaestionum, quas scholia *B servaverunt, ratione quam maxime discrepent, ita ut dubium certe sit, num e codice x, etsi hunc quoque breviora habuisse vidimus (p. 445), derivari possint, multo magis verendum est, ne ad quaestiones aut solutiones e Porphyrio singulorum versuum interpretandorum causa, ne dicam scholarum in usum, excerptas — e tali enim compendio quodam recensiones y et z pendent — novae etiam verbis aequae brevibus indutae additae sint. Itaque cum appareat, quo scholia illa inferioribus debeantur temporibus, eo facilius talia potuisse addi, sequitur, multo magis quam iis quaestionibus, quae in una ex iis quas recensionis z stirpes constituimus legantur, iis esse fidendum, quae e duabus vel adeo tribus (z^1 , z^2 , z^3) fluxerint; certum enim est, antiquioribus iam temporibus eas fuisse institutas. Plus etiam, quoniam ad superiora etiam ducimur tempora, iis tribuendum est fidei, quae eadem vel similes e recensione quam y vocavimus pendent, ut omittam pro certa propemodum rem esse habendam, si optimae recensionis (x) auctoritas accesserit.

Sed oritur quaestio, quid de illis locis statuendum sit, ubi scholia ex y derivata ab iis quae z suppeditavit ea re discrepant, quod sollemni quaerendi et solvendi formula utuntur, cum altera illa verba aliter conformata adhibeant. Velut cum ad Θ 284,

l 167, Ξ l. 230, quibus multi alii loci addi possunt, scholia e z derivata, ita comparata sint, ut ratio satis idonea, cur inter quaestiones referantur, in ipsis scholiis non insit, scholia A et L (Ξ 230 etiam Lp, qui tamen propterea non dicendus est ex y pendere, v. p. 460), ubi eadem fere res sed brevius afferuntur, solita quaestionum ratione utuntur. Qua de discrepantia ut recte iudicetur, non exigui momenti est, quod codex A, cui persaepe L adstipulatur, locis nonnullis, ubi ampliores codicis *B quaestiones adsunt, formam earum, quamvis ambitu quam plurimum discrepent, multo accuratius servavit quam scholia B cet.; cf. A B 374 (p. 40, 3) cum BLLp v. 350 (ad p. 38, 36), AL N 658. 59 (ad p. 84, 24, coll. p. 84, 6) cum BLLp Vict. N 643 (p. 84, 24), AL K 11 (ad p. 143, 3) cum BLp Vict. ibid. (p. 143, 7), A K 274 (ad p. 154, 3) cum BLp Vict. ibid. (ad p. 154, 23). Itaque, cum accedat, quod C 125 et X 466 quaestionis forma a codice A (altero loco etiam a L) exhibita, quam B et Vict. (priore loco etiam alterum schol. L) abiecerunt, ab Eustathio, C, p. 1134, 61 et X, p. 1287, 35, fulcitur, eo adducimur, ut iis quoque locis, ubi talia argumenta non adsunt, nisi rationes quaedam singulae diligenter perpendendae obstant, codicem y quaerendi formam recte servasse dicamus.

Neque tamen propterea quaestionibus, quae in uno codice, sive ex y sive ex z pendet, leguntur, neque alius cuiusquam stirpis scholiis fulciuntur, statim fides deneganda est, nisi rationes accedunt aut in rebus, de quibus agitur, aut in verborum, quae adhibentur, cum aliis scholiis comparatorum conformatione positae, quae suspicionem moveant.

Contra ea in quaestionibus, quas Eustathius et scholia minora, quae codicibus debentur, quales Parisini Crameri (An. Par. vol. III) et Matrangae (An. Gr. II) codex sunt, ita exhibent, ut nullum in reliquis, de quibus egimus, codicibus vestigium earum adsit, Porphyrio tribuendis cautela opus est. Minorum enim scholiorum $\zeta\eta\rho\mu\alpha\tau\alpha$ quamquam cum iis quae A habet adeo congruunt, ut ex iisdem quibus illa codicibus (x et y) pendere videantur, tamen, cum inter primarios Porphyrianorum fontes referri non possint — multa enim quae A habet et optima quaeque iis desunt —, ipsa quaerendi forma non sufficit, ut quaestiunculas quasdam (velut A 242. 48; cf. Matr. p. 368, 18) ad Porphyrium potissimum referamus; neque minus scholia a Cramero et Matranga edita multo plura quam Leidensis vel Vict. recentiorum operae vestigia ostendunt; quod ita esse in quaestionibus ab Arsenii manu margini editionis Homeri principis (cod. Par. 2679 ap. Cramer. An. Par. III, p. 3) adscriptis omnes concedent. Eustathio autem quamquam codicem Porphyrianis refertum haud ita malum praesto fuisse, supra (p. 458)

demonstravimus, eidem Strabo, Plutarchus (v. p. 372), Athenaeus (v. p. 378) locorum difficultium interque se pugnantium explicationes afferentes patuerunt, unde quae solutionibus in quaestionibus Porphyrianis propositis similia esse videri possunt proferret; accedit quod v. λύειν, ἐπιλύειν cet. nonnumquam (velut Ψ, p. 1286, 1 sqq., coll. B Ψ 30) ita utitur, ut nihil nisi *loci cuiusdam difficultis explicationem proferre* significent.

In Homeri autem codicum, quorum hac in re momentum est, quaestionibus ad res tractatas quod attinet — in quibus unam positam esse causam cur de fide earum dubitetur paullo ante dixi —, duo sunt genera a reliquarum ratione maxime discrepantia, unum earum, quae de rebus ad verborum grammaticas quas vocamus rationes perspicendas pertinentibus agunt, alterum res mythologicas vel historiam fabularem complexum. De quibus deinceps iam agendum est.

Ac primum quidem quae in grammaticis versentur paucissima scholia afferenda sunt, A 104 s. Λ 356 de v. ὄσσε conformatione, E 533 de formarum ἦ et φῆ discrepantia et ἦ ab εἰμί derivato, K 6 de adiectivis duobus ἐκ παραλλήλου positus, K 165 s. Ζητ. 34 de figura ἀπό κοινοῦ vocata agentia; e quibus primum in codice Leid., secundum in Scorialensi (ut videtur), tertium, brevissimum, in codice Lipsiensi, cui uni debetur (legitur autem non in margine, sed inter textum) Porphyrium auctorem nominatim prae se ferunt; quartum, quod in unis *B scholiis legitur, auctorem non nuncupat.

Atque hoc quidem, quod extremo loco nominavimus, non veremur ne falsis vel levibus rationibus inducti Porphyrio tribuisse dicamur. Apparet enim disputationem de figura illa orationis eam unam ob rem institui, ut doceatur ea adhibita τὰ πολλὰ τῶν ζητούμενων solvi posse (p. 332, 8), quod rationi Porphyrii quam maxime convenit. Tantum enim abest ut res grammaticas ille neglexerit, ut haud pauca id genus e Quaestionibus eius afferri possint. Videantur quae C 509 de figuris et Alemanica et πρὸς τὸ σημαίνόμενον quae vocatur protulit, Ζητ. η' de ἐπιρρήματι, ἄρθρω ὑποτακτικῷ, συνδέσμῳ αἰτιώδει, Φ 362 de τεμένη an τεμένα forma probanda, Ω 221 de generibus et speciebus συνδέσμῳ διαζευκτικῷ et συμπλεκτικῷ inter se iungendis, Θ 1 de verborum formis ἐν παρατάξει aut ἐν συντελείᾳ positis. Adde quod in quaestione in schol. *BL ad l 90 adscripta (pertinet ad ω 208) de v. κλίσιον e Dorotheo Ascalonita attulit, non solum quaesitum esse quid significaret quaque scribendum esset ratione, sed etiam περὶ τῆς προσωδίας, πότερον παροξύτονον ἢ προπαροξύτονον, et quod ad λ 317 interpretandum Eustathius, p. 1687, 32, definitionem orationis hypotheticae e Porphyrio affert (cf. quaestionem scholii HQ h. l.). Neque iis denique, quae in plurimis codicibus de versus A 117 ἦ particula παραδιαζευκτι-

κῶς accipienda ex eodem traduntur fides denegari potest (v. ad p. 7, 24).¹⁾

Verum aliud est, solutionibus e rebus grammaticis diligenter examinatis petitis difficultates quasdam amovere, aliud data opera minutias in verborum formatione positas exquirere. Quam ob rem, ut omittam schol. K 6, cuius tanta est brevitatis, ut iudicium constare nequeat, de scholiis cum € 533 tum A 104 dubitationes quaedam relinquuntur. Atque illud quidem, cum statui possit cum quaestione aliqua olim cohaesisse (v. ad p. 82, 24) Porphyrio quadam veri cum specie tribui potest, quamvis nonnulla ab huius consuetudine tantopere recedant, ut extrinsecus addita esse videantur (maxime quidem p. 83, 10—14). Sed peius res alterius loci se habet, quippe ubi de genere et singulari numero v. ὅςce ita quaeratur, ut locus Homericus qui difficultatem moverit adsit nullus. Codicum quidem auctoritas, quibus scholium debetur, optima (*BL); quorum alteri (L), Porphyrio nominatim tribuenti, et Moschopulus suffragatur (v. ad p. 7, 3—12) et ea res succurrit, quod eadem fere verba variis et Iliadis et Odysseae locis leguntur, quod in Porphyrianis usu venire solet. Nihilominus neminem puto fore quin rem valde dubiam esse dicat. Quod enim Rud. Schmidt, de Plut. V. Hom. p. 17, 62, olim suspicatus est, e Porphyrii grammaticis difficultatibus scholium excerptum esse, habet quo primo adpectu arrideat; sed desunt certi loci, opus illud in scholia nostra transisse demonstrantes; omnino autem videndum est, an e paucis quibusdam amplissimis operibus scholia, quibus utimur, contexta neque e plurimis frustulis indolis admodum variantis hinc illinc petitis coacervata sint. Idem re diligentius pensitata contra coniecturam pugnare confiteor, quam ad locum illum et in Praef. p. X protuli, esse cur ad alterum illum Porphyrium Dionysii Thracis interpretem locus referendus esse videatur; desunt enim loci, in antiquis bonisque certe codicibus — reliquos non spondeo —, quos ex illo petitos esse constet. Itaque nisi concedetur, dubitationes de Porphyrio nimias esse, statuendum est, nomen casu vel errore scholio adhaesisse; neque enim neglegendum est, partem quandam scholii de v. ὅςce agentis (p. 6, 30—7, 12) in codice B (f. 5^a) scholio sine ullo dubio Porphyriano (III, p. 28, 3—30, 5 Dind., a nobis p. 319, 11 — 324, 10 edito) subiunctam esse, ita ut facillimo negotio nomen ei inde adhaerere potuerit. Idem certe, cum plurimis locis accidere potuerit non semper facile investigandis²⁾, tum de schol. T 68, ubi vid. quae annotavimus, statuendum videtur.

1) Cf. etiam quae p. 350 attulimus.

2) Suspicio sane, initium scholii B 2 (p. 22, 1—16) et scholium K 413 (ubi vid.) eodem vitio laborare; neque tamen ita constat, ut eam ob rem omiserim.

Alterum genus quaestionum rebus, quas continent, a ceteris discrepantium librorum auctoritate minore quam eae, quas modo pertractavimus, nituntur, si quidem uni codici debentur (cf. p. 462). Singulos locos afferre post Edvardi Schwartzii doctissimam de scholiis Homericis ad historiam fabularem pertinentibus commentationem (Lips. 1881), cuius p. 7—21 potissimum de rebus huc pertinentibus agunt, supervacaneum est. Optime vero Schwartz intellexit, haud parvum scholorum quae ibi congegit numerum, quamquam non ab usitata quaerendi formula incipiant, cum varias sine dubio explicationes difficultatum quae in fabularum historia positae esse viderentur, continerent, inter solutiones referenda esse. Quod autem idem sagacissime perspexit, a reliquarum quaestionum, quae quidem Porphyrio tribui soleant, ratione adeo ea discrepare, ut ad eundem referri auctorem vix possint, stabilitur haec sententia ea quidem re, quod omnia paene id genus scholia, sive ζητήματα dicere mavis, in uno Victoriano codice leguntur. Quem (vel Townleianum?) qui exaravit cum tanto rerum ad fabulas pertinentium studio teneretur, ut non solum narrationes multas, quas reliqui abiecerunt, servaverit, sed etiam — atque hac quidem in re minus laudandus est — scholiis alius originis talia addiderit¹⁾, mirandum profecto non est, si idem scholia nonnulla a variis, de quibus egimus, quaestionum generibus aliena hac ipsa forma induit.

Has igitur codicis Victoriani (et Townleiani?) quaestiunculas ut taciti multis locis negleximus²⁾, cur in aliis scholiis quibusdam — ut iam ad rationes in verborum quaestionum quarundam conformatione positas transeamus — eodem modo ageremus, ea una causa fuit, quod e scholiis varii generis, quae nunc quoque adsunt, cum quaestionibus minime cohaerentibus ita transformata esse videbantur, ut ζητήματος forma extrinsecus addita esset (cf.

1) Ita scholio BLp (edit. p. 55, 15), quod nunc quidem collato scholio A dubito an non recte Porphyrio tribuerim, Antimachea quaedam de Clymenes matre (cf. Bekk.) minime eo pertinentia addidit. Scholio Γ 236 Zenodotea subiunxit (v. p. 451), scholio B C 460 (IV, p. 186, 34), quod consulto omisi (... πῶς δὲ εἶφος οὐκ αἰτεῖ; ὅτι καὶ ἄλλα ἴσως εἶχεν ἰσοπαλῆ τῷ ἀπολλυμένῳ εἶφει), fabellam infersit: τινὲς οὖν φασι εἶφος Πηλέα παρ' Ἡφαίστου ἔχοντα δοῦναι Θέτιδι, τὴν δὲ Ἀχιλλεῖ· ἢ ὅτι κτλ. (Bekk.). Similiter I 203 (Add. ad p. 135, 13) egit. Item de Vict. Ξ 230, quod ad p. 194, 16 edidimus, iudicandum est, quae in schol. BLp significatae insint, res fabulosas in altero novis inventis amplificatas esse (simil. Schwartz, p. 14, 15, nisi quod etiam schol. BLp a Porphyrio abiudicavit, qua de re cf. p. 463). — De Vict. scholiis Φ 444 et Δ 88 praeter solutiones aliunde cognitatas (quae in hoc tamen codice non adsunt) novas ex historia fabulari pendentes addentibus recte Schwartz, p. 9, 10, iudicavit.

2) Haud scio an etiam quae Γ 144, p. 55, 22—25, edidi, omittere debuerim. In Townl. codice, si modo Cramero fides, cum iis quae antecedunt (lin. 19—22), quae in Victor. desiderantur, coaluerunt.

etiam Lehrs, Ar. p. 218. 19). Multis quidem locis iudicium constare nequit, neque neglegendum est, paullo ante, rebus huc pertinentibus diligenter collatis, nos ipsos, recensionem y saepe recte quaerendi formam servavisse, quam z abiecerit, effecisse (p. 463); non pauca tamen scholia ita comparata sunt, ut rem contraria se habere ratione admodum certum sit. Ita praeter schol. *B Z 211, quod e Suid. v. Παλλάδιον excerptum, paucis quibusdam verbis initio agglutinatis, in quaestionis formam redactum esse nemo non videt, et ea scholia, quae in Praef. p. X attulimus (A 544, I 503, K 315, N 686), e. c. de C 382 iudicandum est, ubi quaerendi formam, quam codex A exhibet: Ζητείται διὰ τί ἐν Ὀδυσσεΐα τὴν Ἀφροδίτην παρίστησι γυναῖκα Ἡφαίστου, ἐνθάδε δὲ τὴν Χάριν; extrinsecus esse additam collato cum schol. B, tum schol. E θ 267, quod ita incipit: γυναῖκα τοῦ Ἡφαίστου τὴν Ἀφροδίτην φασι καθ' ὃν λόγον καὶ τῶν Χαρίτων μίαν, non negabis. Idem de T 154 dicendum, si quidem verba scholii B: Νέκτωρ σιωπᾷ ὑποπτος γὰρ ἐστὶ κτλ., Leid. ita constituit: διὰ τί ὁ Νέκτωρ σιωπᾷ; διότι ὑποπτός ἐστι κτλ., idem de BLLp Viet. Π 116: . . . εἰ δ' ἀπάραξε, πῶς ἐπιφέρει τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαλκείη; quae sine dubio e schol. Aristoniceo: ὅτι δοκεῖ μάχεσθαι· εἰ γὰρ ἀπήραξε, πῶς ἐπιφέρει τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ κτλ., orta sunt¹). Quid, quod neque desunt loci, ubi, quamvis omnes codices in quaerendi forma consentiant, ipsa verba extrinsecus hanc esse additam clament, velut in schol. BLLp O 143 quae initio leguntur διὰ τί ἐκτός αὐτοῦς καλεῖ; ex iis quae statim sequuntur: ἵνα μὴ ἐπ' αὐτοῦ πέμπουσα αὐτοῦς πλέον αὐτὸν ἐρεθίσῃ, εἰκότως ἔξω καλεῖ, ficta videntur esse.

In hac igitur re, ut certa non semper effici posse, sed esse, de quibus dubitandum sit — id quod haud paucis locis ipse significavi — concedendum est, ita, dum singulos quos edidi locos perlustro, in unum (K 532) incidi, quem verear ut recte, Parisini codicis quaerendi forma inductus, inter ζητήματα receperim. Sed pugnat altera ex parte pro origine Porphyriana, quod solutio certe inter scholia ab altera codicis B manu scripta legitur.

Ergo ut ea, quae de codicum, quibus usi sumus, in quaestionibus auctoritate effecimus, comprehendamus, vidimus in omnes eos quaestiones Porphyrianas variae quidem auctoritatis, neque ullam praeter has transisse collectionem; iidem certa quaedam scholiorum genera constituimus

1) Cf. etiam quae de schol. N 358 ad p. 184, 16, quaeque de Λ 709. 50 ad p. 265 attulimus. Alius etiam generis est schol. B (f. 85^b, id. Lp) Z 199: καὶ πῶς ἐν ἑτέρῃ ἱστορίᾳ Εὐρώπης αὐτὸν φησιν; κτλ., quae non poetae sed ἱστορίας alicuius rationem habent (cf. e. c. schol. E 631 et M 292). — Ex Odysseae scholiis e. c. E γ 36, collato M ibid., et EMQ β 107, coll. HM β 89, h. l. afferenda sunt.

(p. 463 sqq.), quae inter zetemata referri nequeant. Talibus autem in scholiis ab iis quaestionibus quae bonae antiquaeque originis esse videntur seiungendis, quamvis paullo nobis severior vel adeo severissimus fueris, concedendum sit, haud pauca relinqui, quae, quamvis certae causae cur in dubium vocentur non adsint, spondere nolis e Porphyrio esse derivata. Sed pro universa horum scholiorum ratione ea re acquiescendum est, ut efficiatur, nihil adesse quo e Porphyrio ea pendere non posse demonstratur. Optime autem accidit, quod quaestiunculam QT κ 190 (p. 461, 5 D.), quam pro his rationibus, quas in Iliadis Quaestionibus edendis secutus sum, ad Porphyrium referre non vereretur, huic re vera deberi e Gregorii Corinthii commentar. in Hermogen. περί μεθόδου δεινότητος (vol. VII, 2, p. 1245 W.) sequitur, ubi de versibus κ 190 sqq. εἰδέναι δὲ δεῖ, inquit, ὡς ὁ Πορφύριος ἀπορεῖ περί τούτου, ἄπορον εἶναι λέγων τοὺς ἐταίρους ἀθυμίᾳ περιβάλλειν, καὶ λύων πάλιν αὐτὸς φησὶν ὅτι κτλ. Quod si nihilo minus erunt, qui ita agentes locis quibusdam nos Porphyrio imputasse querantur, quae ei non debeantur — quod paucis accidere potuisse non negamus —, ii videant, ne, si in singulis quaestionibus argumenta quaerunt quae Porphyrii esse probent, multo maiore eum numero spolient quam nos invito donasse autement.

Sunt denique inter quaestiones et Vaticanas et aliorum codicum, quae, Porphyrii esse cum nomine eius adscripto constet neque ulla ob rationes in rerum aut verborum indole positas negari possit, a zetematum forma adeo discrepent, ut, nisi codicum auctoritas adesset, nemo in id genus scholia relaturus esset.¹⁾ Ergo, cum tot locis Porphyrii nomen in codicibus excidisse constet, sequitur, ut etiam inter scholia, quae solita quaerendi et solvendi forma non utuntur, Porphyriana latere possint. Quod ut in universum concedendum est, singula praeter pauca quaedam pro certo indagari nequeunt. Velut cum scholia e codice z derivata, quae varias unius loci Homericæ explicationes continent, ibi recipere non dubitaverimus, ubi scholia quae ex y pendent quaerendi forma utantur, scholia eiusdem stirpis eam unam ob causam, quod varias loci alicuius interpretationes particula ἢ disiunctas quaestionum ad instar exhibent, recipere non ausi sumus. Sunt enim scholia aliunde, neque e quaestionibus oriunda, quae eandem rationem sequantur²⁾, ita ut, quamvis concedendum sit, nonnulla quaestionum, quarum initium exciderit, reliquias esse posse, hac quidem in re summam cautelam adhibuerim.

Paullo aliter in scholiis ab altera manu codici B adscriptis

1) E. c. Ζητ. θ', ιε', ιζ', κέ', λβ', 33; B 145, Θ 1, M 127, N 358. 443 etc.

2) E. c. B T 77, B (Lp Vict.) Z 80; scholii B Ψ 30 variae interpretationes v. ἢ allatae ad verbum λευκοί, quo ipse scholii auctor usus est, stabiliendum, neque ad poetam explicandum pertinent.

res se habet, quippe inter quae plurima legi Porphyriana quae usitata quaestionum forma careant, et collatis Vaticanis Quaestionibus et codicis Leidensis eiusque similium plurimis id genus scholiis Porphyrii nomen praefigentium auctoritate constet. Itaque, cum concedendum sit, etiam alia quae eadem manus scripserit scholia, quibus aliorum codicum auctoritas non accedat — id quod saepissime casui debetur —, e Porphyrii sylloge, quamvis usitata quaestionum solutionumque forma careant, excerpta esse posse, pauca quaedam id genus scholia non veritus sum recipere, de quibus hoc denique loco nonnulla addenda sunt.

Atque ea quidem, quae velut Θ 53 et C 376 (edit. ad H 298) scholiorum vel inde excerptorum vel similium auctoritate (cf. p. 365. 66) Porphyrii esse constat, omitto — scholio Γ 315, p. 62, 13, praeter alterius scholii *B, p. 62, 10, in Leid. cod. ad Porphyrium relati auctoritatem etiam quae p. 63, 9 leguntur: ἐκ τούτου λύεται καὶ ἡ αἰτία, δι' ἣν κτλ. accedunt —; neque repetere volo, quae aliis scholiis, velut Z 523, A 462 (edit. Ω 221, ubi v. ad p. 269, 15), ζητ. 34, in annotatione aut dubitationes aut argumenta addidi; sed dissimulare non debebam, schol. *B K 67, cum verba (p. 144, 5) τί οὖν τὸ μὴ δὲ μεγαλίζο θυμῷ; quaerendi forma prolata satis idonea vix sint causa, cur inter ζητήματα referatur, dubitari posse num recte Porphyrio tribuatur. At scholium bonae doctaeque indolis, quod profecto non verendum est, ne e variis frustulis (v. statim) sit consutum, cum difficile dictu sit, e quonam librorum, e quibus praeter Porphyrii syllogen locis nonnullis codici B altera manus scholia appinxit — Heraclitum dico, Suidam, Philostratum — fluxerit, magna sane veri cum specie ad illum, e quo tot scholia derivavit, refertur.

Ad scholium autem B 787 (edit. v. 447) quod attinet, cui etiam eam ab rem paucis immorandum est, quod A. Roemer in censura prioris huius editionis fasciculi (Ann. phil. 1881, p. 8. 9) dubitationes nonnullas de eo protulit, e scholio ϵ 741, Porphyrii nomen prae se ferente, quod, ut cum eo cohaerens (v. ad p. 44, 21 sqq.), ei subiunximus, et Eustathii verbis (v. ad l. c. et p. 42, 24) cum eo collatis sequitur, magnam certe partem eius ex Aristotele (cf. etiam p. 425) fluxisse; atqui Aristotelis solutiones — id quod supra effecimus — uno Porphyrio intercedente in scholia Homeri pervenerunt, ita ut haec quoque eidem sine dubio tribuenda sint. In iis autem quae antecedunt cum tantum absit ut Aristarchi doctrinam latere negem, ut contra locis nonnullis legentes ad hunc revocaverim, tamen non perspicio, cur eam ob rem (quae Roemer est sententia) a Porphyrio originem ducere nequeant. Quamquam enim concedendum esset, actum esse de hac scholii parte, si ex ipsis illis scholiis quae nunc quoque in codice A leguntur conglutinata esset, ipse cum Aristarcho

consensus ille profecto neque hoc loco neque tot aliis, qui e plerisque huius editionis paginis peti possunt, causam praebere potest, cur Porphyrium scholii cuiusdam auctorem non fuisse ponamus. Quid enim? num ulla adest causa, cur Porphyrium, hominem in omni litterarum genere optime versatum, ipso Aristonici opere, cuius fragmenta tantum misere decurtata in codicem A pervenerunt, uti potuisse (cf. p. 447) negemus? Vix enim, ac minime, credo, post ea, quae in horum Prolegomenorum capite III docui, verendum est, ne quis futtilium tantum λύσεων auctorum inventa in libros suos eum contulisse contendat. Quod denique scholium illud nullum ζητήματος cuiusquam vestigium prodit, sed in eodem codice B ad v. 447 (v. ad p. 40, 26) ἐξήγησις τῆς αἰγίδος vocatur¹⁾, quibus rationibus idem Roemer contra Porphyrium utitur, momento caret; alterum enim illud in multas codicis Vaticani quaestiones — ut alias omittam — cadit; ad verba autem v. 787 adscripta quod attinet, inde quod is, qui ea codici appinxit — qui utrum de Porphyrianis agi sciverit an ignoraverit, non diiudico — scholium secundum ea, quae continet, ἐξηγησιν τῆς αἰγίδος²⁾ vocavit, nihil sane effici potest.

Magis verendum est, ne scholium *BL Θ 70 a quaestione forma item quam alienissimum perperam, uno maxime Dindorfii iudicio (v. ad p. 117, 29) et ea re, quod ab altera codicis B manuscriptum est, fretus, inter Porphyriana retulerim, atque aut Dindorfium aut qui scholium in codice illius exaravit errasse statuendum sit, si quidem idem Roemer, p. 6 sqq., e variis laciniis consutum esse contendit, in quibus pauca quaedam Porphyrii esse posse reliquis male inferta non negavit. Sed ut optime vir acutissimus id, quod me fugerat, perspexit, verba inde a p. 118, 13 et cum praecedentibus et inter se male cohaerere, ita eius de priore scholii parte iudicio, re in utramque partem semel iterumque pensitata, assentiri nequeo. Etenim quod similia in nostro aliisque scholiis atque apud Aristonicum legantur auctoritati eorum non officere supra iam significavimus; neque enim ea utriusque loci condicio est ut scholium ex ipso Aristonico transcriptum sit. Cui enim rei plurimum Roemer tribuit, prima scholii verba διπλῆν aperte spectare, ea non nimis fidendum esse ζητ. Vaticanum λβ' docet ita incipiens: πρὸς τοὺς ἀδυναμίαν Ὁμήρου κατηγοροῦντας ἄξιον σημειοῦσθαι ὅτι κτλ. Eodem autem modo si p. 118, 1 ante verba ὅτι θηλυκῶς μὲν κτλ., non dico inseres,

1) Quod ipsa haec „ἐξήγησις“ fol. demum 38^b sequitur inde explicatur, quod in iis quae antecedunt foliis, cum plurima scholia prioris manus legerentur, spatium deerat.

2) Ad *Aristophanis* librum, quod contra Roemerum (p. 9) moneo, post ea, quae A. Nauck (Ar. Byz. fr., p. 272) protulit — ut ea quae ipse attuli omittam —, referri haec nullo modo possunt.

at supplebis certe¹⁾ σημειωτέον vel sim. omnia usque ad lin. 13 optime procedunt; quibus non de animis h. l. agi sed de fato docetur. Ipsa enim illa καὶ τὸ ἐπὶ χθονὶ ἔζεσθαι — τὰ χθόνια (p. 118, 10—13) nihil agunt nisi ut demonstrent, non de anima morituri sermonem esse, quae ad inferos decidat, ut fuisse qui hos versus acceperint schol. *BL Ψ 259 (v. p. 272, 3 sqq., quae verba a Porphyrio aliena esse videri ibi significavimus) docet.

Sed quoniam, ut modo diximus, verba scholii inde ab ὅπερ ἀγνοήσαντες a Porphyrio abiudicanda sunt, sponte quasi eo deferimur, ut quaestionem difficillimam de rebus scholiis Porphyrianis aliunde illatis, etsi non pertractabimus, at attingamus saltem.

Etenim, ut negari nequit, nullum esse Porphyrianorum codicem, ne Vaticanum quidem, quiri locis nonnullis ipsis Quaestionibus aut scholiis inde petitis aliena praemiseric, immiscuerit, addiderit, ita certas quasdam monstrari posse regulas, quibus adhibitis in singulis quid insititium, quid genuinum sit pro certo pronunties, desperandum est. Nisi eas dicis regulas, quae in omni veterum scriptorum crisi valent, ut a librorum auctoritate — de qua supra satis dictum esse puto — constituta profectus, re de qua agitur penitus perspecta, verborum ratione grammatica et scriptoris agendi loquendique consuetudine quam possis diligentissime consideratis, ea de quibus gravior, quam quae aut explicari aut sanari possit, dubitatio oriatur pro suspectis habeas. Accedere in Porphyrii reliquiis, utpote quae maximam partem scholiis contineantur, recensendis peculiaria quaedam vitia, per se patet; quorum haud scio an gravissimum sit latissimeque patens illud, ut scholia e variis fontibus petita incuria transcribentium coaluerint. Quod vitium saepissime quidem ea re indagatur, quod scholia in uno codice tam arte cohaerentia ut unum quasi corpus efficere videantur, in alio quodam libro separata leguntur. Qua quidem in re quamvis ex omnibus codicibus haud spernenda sit opera petenda — minimum quidem hac in re scholiis B debetur —, dignissimus qui diligenter hanc in partem adhibeatur codex est Victorianus²⁾, qui virtutem eam, qua Veneto B multis locis eum superiorem esse A. Roemer, d. exeget. Schol. d. Ilias, docuit, etiam in Porphyrianis nonnullis praestat. Sed ne hoc quidem codice hac in re semper esse fidendum — quod nunc quidem, cum codicem ipse inspexi, certius quam olim in recensione libri Roemeriani pronuntiare possum —, cum ex iis appareat, quae supra p. 451. 52 attuli, tum clarissime scholio K 394 (f. 181^a = Bekk. p. 293 β 1—7) demon-

1) Itaque melius ita interpungitur: πρὸς Αἰσχύλον — ψυχῆς· ὅτι κτλ.

2) Pauca quaedam, quibus iudicium de quaestionibus nonnullis prioris fasciculi aliter conformandum esse videatur, in Addendis inde afferentur.

stratur, ubi, cum ea quae initio leguntur (BLV Bekk.) incertae originis sint, ea quae statim atque sine ullo intervallo adduntur (ἢ ὅτι ὀξεία κτλ.) ex Heracliti cap. 46 (cf. spr. p. 394) petita sunt. Alia exempla scholia, quae A 1 (v. Add. ad p. 2, 5—12), M 258 extr. (ib. ad p. 179, 20), O 610. 668, Π 25. 170 edidimus, praebebunt, praebebit etiam X 38 (f. 404^b), quod, ad p. 256, 10 breviter indicatum, ita se habet: . . . ἄξιον δὲ ζητήσεως πῶς μηδεὶς πολεμῆι Ἑκτορι. ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ σχήματος, ἴν', εἰ τύχοι μὴ ἀκούσας τῶν λεγομένων, ἀλλὰ οὖν τὸ σχῆμα τοῦ πατρὸς ὀρώων οἰκτεῖρη τὸν γέροντα. ἢ τάχα συνεπορεύοντο αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεῖς κτλ.

Neque tamen semper breviora scholia pro genuinis, quibus uberiora aliena, quorum Porphyrius auctor non exstiterit, admiscuerint, possunt haberi. An quis de auctoritate quaestionis α' dubitabit, quod in Odysseae codicibus breviora scholia et brevissima leguntur idem fere atque illa docentia? Aut de quaestione ιζ', quod in variis codicibus partes eius inter se non cohaerentes¹⁾ leguntur? Aut de quaest. κζ' eam ob rem, quod magna eius pars inter scholia *B ad Θ 233, alia quaedam ibidem (similia inter Viet.) ad N 745 scripta sunt? Num alteram partem quaestionis Z 164. 65 (p. 93, 20—26), quae etiam in Eustathii codice ad Porphyrium relata erat, quamvis paene ridicula eam continere nemo negaverit, propterea ab illo abiudicabis, quod in codicibus Lp et Viet. novo lemmati adscripta legitur? Quod enim is qui scholia *B scripsit haec omisit, inde explicatur, quod iis quae in codice unde scholia describebat h. l. invenit simillima partim a priore manu margini iam appicta vidit (cf. spr. p. 456). Neque enim deesse locos, ubi ipse codex Victorianus, quamvis hac quidem in re saepe eum ducem sequi debeamus, ea quae recte coniuncta fuerant male dissecuerit, ea quae spr. (p. 452 sqq.) attulimus demonstrant. Quibus locis scriptorem huius (vel Townleiani vel adeo vetustioris cuiusdam) codicis, scholia longi ambitus saepissime recte vitantem, studio illi nimium indulgisse dixeris. Quod ne temere contendisse videar, conferatur scholium eius brevissimum T 386 cum quaestione codicis Leid., e qua derivatum esse τινὲς illud clamat; conferatur ante omnia schol. O 656 (f. 291^b): κλισίησι] τέως μετὰ τὰς πρῦμνας τῶν πρῶτων νεῶν, παρεκκηγμένων οἷον ταῖς πρῶραις αὐτῶν, quod e scholii amplioris, quale B h. l. exhibet, verbis excissum quasi esse neminem ad ea quae ap. Dindorf. IV, p. 102, 2 leguntur: παρὰ κλισίησι δὲ ὡς κτλ., attendentem fugiet.

Esse etiam, ac maxime quidem initio et in fine multarum quae-

1) Dignum est quod attendatur, scriptorem scholiorum T ad β 152 (ad p. 320, 20) ea quae artissime cohaerent pravo studio abreptum in duas partes per vim quasi dissecuisse.

stionum, quae, quamvis in omnibus codicibus eo ipso loco legantur, tamen sine ullo dubio aliunde illata sint, vix est quod moneamus. Quibus in additamentis resecandis, quoniam certi multarum quaestionum fines constitui nequeunt, nunc quidem dubito, an veritus, ne nimis ingenio indulgerem, nonnumquam — maxime quidem in primis libris — paullo timidior fuerim; cuius rei quae certiora videntur in Addendis indicabuntur. In additamentis autem a Porphyrio alienis quae facillime cognosci possint, ea verba numeranda sunt, quibus ii, qui scholia in variis codicibus exaraverunt, aut ad suam ipsorum operam recurrunt aut de iis quae scripserunt iudicium ferunt, velut *B N 470 (edit. ad p. 303, 9): προέγραφα δὲ τὰ περὶ τούτου πλατύτερον, quibus verbis similia ea sunt, quae initio scholii Ω 315 (maxime quidem Mosquensis) leguntur. Neque aliter de schol. *B A 78 extr. (v. annot. crit. p. 312, 21): καὶ πάντα ὅσα ἔγκειται παρατηρεῖν μᾶλλον ἤξίου τὸς τὰς μικρὰς ἐξηγήσεις περὶ τὴν μῆνιν καταβαλλομένους, vel de verbis βιαίως πωσ et βιαίότερον ἀποδιδόντες, quae in altero scholio *B Z 234 (p. 97, 17. 19) solutionibus adiecta sunt (v. ibid. ad lin. 14), esse iudicandum videtur; atque ita demum intellegitur, quid de verbis ἑτέρου εἰς τὸ αὐτό, quae in codice quodam (Scorialensi, ut videtur) scholio quod p. 84, 17 edidimus (vid. ibi ann. crit.) praemittuntur, statuendum sit. Neque iam dubito, quin verba, quibus schol. B 447 (p. 44, 19) finitur: τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἢ τῆς εἰρηγημένης καθ' Ὁμηρον αἰγίδος διάθεσις καὶ δύναμις οὕτως <ῶσαύτως> ἂν ἄριστα δειχθεῖη, uncinis includere debuerim.¹⁾

Ad reliquas autem rationes, quas in iudicio de quaestionibus aut recipiendis aut excludendis ferendo sequi debeamus, quod attinet, ante omnia tenendum est, si a paucis quibusdam, quae integrae aut prope modum integrae haberi possint — plerasque earum codex Vaticanus et scholia *B suppeditant — discesseris, nunc quidem ubique fere non de scholiastae cuiusdam in Homerum lucubrationibus agi, quamvis breviores saepe sint, ea tamen, quae praesto huic fuerit, doctrinae copia quanta potuerit diligentia elaboratis fideliterque ab iis qui postera aetate talia in codicum marginibus repetebant exscriptis, sed de frustis et frustulis ex amplissima et doctissima collectione a Porphyrio instituta variis temporibus ac plurimorum opera intercedente, atque ita quidem, ut ea quae in epitomen iam erant redacta novae denuo epitomae materiam praeberent, excerptis. Quem grammaticorum posterae aetatis morem, qui post ea, quae Blass, Herm. XVII, p. 160, de Harpocratonis lexico e papyro Aegyptiaco

1) Ex Odysseae scholiis praeter α 34 et α 44 (p. 106, 1 et ad p. 297, 11 edit. nostr.) de *prima* et *altera quaestione*, quas E α 259 commemorat, eodem modo iudicandum est (quae numeratio ex antiquiore codice translata est), fortasse etiam de HQR δ 52 (p. 177, 13 D.): ἐρρήθη μὲν ἤδη καὶ ἐν ἄλλοις κτλ.

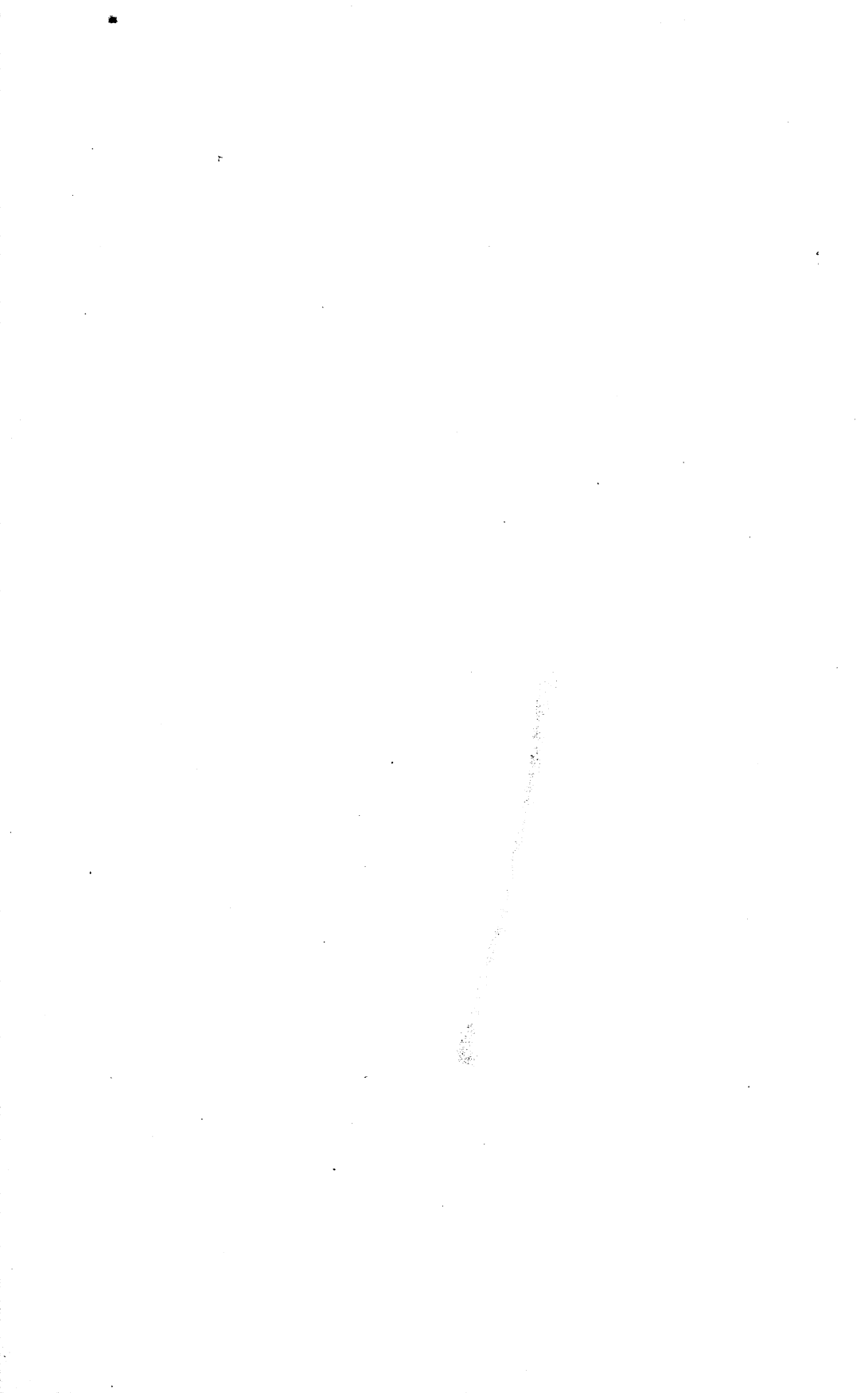
Musei Berolinensis nuper demonstravit, multo latius quam primo ad spectu videatur patuisse existimandus est, cum in omnibus omnium poetarum scriptorumque scholiis, tum in quaestionibus scholiisve e Porphyrio pendentibus spectare debemus, quorum tot locis ipsi gradus, quibus doctrinae copia largissime, ne dicam abunde, fluens in rivos et rivulos tenuiores et tenuissimos diducta est, deprehendi possint.

Non nimium igitur, nisi aliae rationes accedunt, formae quaestionum quarundam a reliquis aliquantum discrepanti, neque ei rei tribuendum est, quod loci nonnulli (velut A 225 coll. ζητ. ιζ', p. 319, 11; A 62. 63 coll. A 462, p. 272, 27, ubi cf. quae annotavi; Φ 140 coll. C 125; Λ 155, p. 161, 21, coll. Ξ 200, p. 191, 1; € 631 coll. Z 234, p. 97, 10), quos, quamquam codicum auctoritas non ubique adest¹⁾, Porphyrio vindicavi, in verborum quorundam aut rerum explicandarum ratione inter se pugnant. Ut enim omittam, in opere collectaneo, quale Porphyrium instituisse satis superque apparuit, haud ita facile dissensum quendam in rebus minus gravibus posse vitari, ab iis etiam, qui scholia e Quaestionibus eius excerpta denuo excerpebant aut transcribebant, ea quae ut aliorum sententiam attulerat ad ipsum referri poterant (cf. p. 361).

Plurima sine dubio praeter ea in quaestionibus, quas Porphyrio vindicavimus, ratione ab ea quam ipse secutus est discrepante atque ita legi ut sententiam eius prave reddant (velut A 117) — ut plerasque multa, quae supervacanea viderentur esse, abiicisse taceam —, me non fugit, sed, qui non sine causa Quaestionum eius Homericarum non fragmenta sed Reliquias me daturum pollicitus sim, ea umquam ita secerni posse, ut ipsa Quaestionum, quas ille ediderat, doctrina splendeat, vix puto esse sperandum.

1) Similia, quae Porphyrii esse codicum auctoritate constat, p. 361 attuli.

ADDENDA ET INDICES.

Addenda.

Quicumque his quas iam absolvimus Porphyrii Quaestionum Homerocarum Reliquiis utentur, quam maxime rogandi sunt, ut singulis locis haec Addenda conferant. Neque enim correctae tantum et additae nonnullae inveniunt, quae ad primos certe libros, ubi variorum codicum quaestionum copia abunde fluit, consulto — ne moles annotationis nimium augetur — omisimus, sed etiam plurimis prioris fasciculi locis de codicibus Victoriani (de quo cf. p. 449 sqq.) lectionibus, quas in altero fasciculo saepe infra textum attulimus, certiores fiunt. Accedit quod praeter ea quae ex H. I. Polakii ad Odysseam eiusque scholiastas curis secundis, Lugd. Bat. 1881. 82, de plurimis Porphyrii scholiis acutissime agentibus indicantur, non solum A. Roemeri coniecturae nonnullae in recensione fasciculi prioris (Annal. phil. 1881, p. 1 sqq.) prolatae, sed etiam H. Dielesii quaedam, quas amicissime mecum communicavit, suis locis afferuntur. Simul autem, quibusnam Prolegomenorum locis de scholiis quibusdam rebusve ad ea pertinentibus gravioribus agatur, eadem Addenda docent.

Haec igitur addantur:

- P. IV. De variorum codicum in Porphyrianis auctoritate v. Prol. III, 4.
 — extr. Cf. tamen quae de ζητ. XIX—XXIV p. 346 attuli.
 VI. De recensione, quam scholia Victoriana exhibent, accuratius p. 450 sqq. agitur.
 IX. not. De Pio cf. p. 434 sqq. et 352, 2.
 XI. De quaestionibus, quae uni Victoriano codici debentur, plura p. 466 exposui.

A.

- 1, 1 sqq. Idem schol. in cod. Townl. legitur (Dind. ad vol. III, p. 7, 27); l. 1—8 etiam ap. Matr., An. Gr. II, p. 373, 1 sqq.
 — 9. Διὰ τί ἀπὸ τῆς μήνιδος ἤρξατο quaestionem deridet Lucian., ver. hist. II, 20.
 10 leg. Ζηνώδωρος, v. p. 430.
 — ad 1—8. Simillima schol. min. habent.
 2, 5—12. Cf. Matr. p. 373, 12 sqq. Eadem fere Viet. f. 1^a (nisi quod l. 6. 7 male ἴν' ἐκ τοῦ πάθους ἀποκαθαρεύσῃ τὸ τοιοῦτον μόριον τῆς μάχης habet), cui in fine ea, quae ap. Bekk. l. 10—21 leguntur, adhaeserunt.
 — 13 legitur ad ζητ. ιζ', p. 323, 21.
 — 14. De Πορφυρίου scholio *B adscripto v. p. 357, 1.
 3, 5 legitur ad p. 189, 29.
 — 11—14 (l. 11 corr. οἰκείων). Eadem fere, additis in fine nonnullis aliunde petitis (cf. Cramer, A. P. III, p. 118, 15), ap. Matr. p. 383, 9.
 — ad l. 16 sqq. Eadem fere ib. p. 385, 6.
 — ad l. 25—33. Cf. praeterea ib. p. 389, 30 et 390, 30 (= Par. p. 3).
 4, 6—20. Omnino conferenda quae p. 401, 1 attuli. Ergo, ne temere aliquid omisisse dicar, in quo Porphyrii, si non ipsa verba, at doctrina certe inesse possit, h. l. altera pars scholii sec. ipsum cod. A sequatur:
 τῆς δεκάτης δὲ ἡμέρας γεγενῆσθαι <εἶσθαι cod.> φανερόν· εὐλόγως· κατ' αὐτὸν δὲ τὸν ποιητὴν τὸ θεώρημα δεῖ λύειν. τῇ δεκάτῃ φαίνεται τὸ νοσῶδες

- τοῦ ἀέρος ἐν ταύτῃ πάντως καθιστάμενον, ὡσπερ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς δεδήλωκεν. Ἀχιλλεὺς γὰρ Χείρωνος ὦν μαθητὴς καὶ τὴν ἰατρικὴν τέχνην σοφός, ἐκ τῆς καταστάσεως μαθὼν. τὸ γὰρ τῆς Ἑρας ὄνομα παρὰ τὸν ἀέρα πεποιήται. ἐπεὶ τίνος ἔνεκα Νέκτωρ ἢ Ὀδυσσεὺς ἢ Μενέλαος, οὐδενὸς ἕλαττον τῶν Ἑλλήνων φροντίζοντες, οὐ ζητοῦσιν, ἀλλ' ἢ ὁ Ἀχιλλεὺς; — Eadem (ut etiam ea quae antecedunt) inter schol. min. et ap. Matr., II, p. 392, leguntur. Praeter schol. B Lp A 53 (III, p. 15, 8—14 D., de quo vid. Prol. p. 405, 2) cf. etiam Plut. aud. poet. 8, p. 26 C.
- 5, 1—4. Aliter solvit Tzetz. Exeg. p. 810, 35: ἐπελυσάμην σοὶ γὰρ εἰπὼν ὑπερβατῶς, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφρόντιζε τῶν Ἑλλήνων, ἐκ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἢ τοῦ ἀέρος, προτραπεῖς εἰς τὸ συγκαλέσασθαι τὸν λαόν.
- 5 sqq. Cf. quae ad p. 272, 27 attulimus.
- 11. Cf. Cobet, Mnem. N. S. IV, p. 277.
- ad lin. 13—17. Cf. Matr. p. 396, 14.
- 6, 4. Cf. Eust. A, p. 48, 26 sqq.
- 12. Corr. v. ad Zht. ιζ' (p. 314, 6).
- 14. Cf. p. 465, et Polak, p. 269.
- 7; post l. 13 add.: 106 ad Zht. ιζ', p. 322, 28.
- 14—20. Id. ap. Matr. p. 398, 12 et schol. min.
- 21 sqq. Cf. Prol. p. 464.
- ad lin. 21—23 et 24 sqq. Cf. Matr. p. 404, 12 et p. 399, 7.
- 8, 1. 2. Eadem Vict. f. 10^a habet.
- 3 sqq. Cf. schol. E e 310.
- 11 sqq. Respicit haec Gregor. Corinth. ad Hermog. περὶ μεθ. δειν., VII, 2, p. 1231 W.
- ad lin. 12 sqq. Cum Lp Vict. (f. 11^a) fere congruit.
- 9; post lin. 7 inser.: Quae in excerptis e Moschopulo (p. 705, 13) Bachmann praemisso Πορφυρίου affert, in codice nomine illo carent (cf. p. 459, 2).
- 14—19. Eadem Vict. f. 13^b habet.
- ad lin. 20 sqq. Plura schol. Vict. (f. 14^a) servavit; post (lin. 10) πλείαι τοῦ οἴνου κλιαίαι enim ita pergīt: καὶ σὸν δὲ μάλιστα πλείον δέπας, οὔτε παρ' Ἀτρείδῃσι. καὶ Ἔυνηος χίλια μέτρα αὐτοῖς ἀποστέλλει. καὶ Τρώων — οἰνοχοεῦειν. μάλιστα δὲ τῶ ἀναιδεῖ κτλ. — ἐν τῷ πρὸς Κάλχαντα (l. 13) διαλόγῳ· ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἰκτην, καὶ κακοσδόμενος προσέειπεν. φύσει δὲ ἀλλήλας κτλ.
- 10, 10 Κόνωνα pro κοινὰ coni. Roemer, Annal. 1881, p. 13.
- 16. Cf. Prol. p. 426.
- 11, 1. E cod. Lp conii. τὸν θάνατον ἐξ οἴνου εἰς Ἄιδου Roemer p. 13.
- 5. Cf. Prol. p. 474.
- 9. V. p. 304, 6.
- 12—19. Cf. schol. min.
- 20—29 (in marg. l. B f. 11^a). In cod. Vict. (f. 17^a) haec ita constituta: ἡδιστον (sic) τῶν θυμουμένων — ὠμίλεον, ἐν δ' ὄλοον κήρ. ἐκτός εἰ μὴ — ἐπιτάσσειν δὲ τὸ ζημαίνειν, tum, novo lemma ti (ὄτω) adscripta: τῷ Ἀχιλλεῖ κινεῖ φθόνον, ὡς οὐχ ὑπὲρ τῆς Ἑριχθίδος κτλ., ut Lp. Qua ratione ea, quae ad l. 20—27 de scholio ex parte Porphyrio tribuendo dixi, confirmantur.
- 12, 1—13. Cf. Prol. p. 456. — In Victor. codice (cf. Townl. ap. Dindorf. IV, p. 409) haec leguntur (f. 17^a): οὐτε τῷ ἀλλῶ] ἵνα μὴ νομιθεῖ πρὸς ἓνα μόνον ἀξιόχρεως εἶναι μάχεσθαι, ἢ ὡς κοινωνοὺς τῆς ὕβρεως τοὺς Ἑλληνας συμπεριεῖληφεν οὐκ ἐπαμύνοντας αὐτῷ στερομένῳ τῆς δεξιᾶς (sic). καὶ πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν βία ἀλλ' ἐθελοντῆς δεδωκέναί. καὶ οἱ μὲν οὖν ἔφασαν, ὅπως μὴ ἀκρατῆς εἶναι δοκῆ ἀποδοῦναι ταύτην τῷ βασιλεῖ, εἰ καὶ πλείω τῶν ἄλλων ὦν φείδεται προκίετο, καὶ ὅτι νόμος ἦν αὐτῷ ἔξαιρεῖσθαι πρώτῳ. γεγένηται δὲ ἀναδάσκα πάντα τὰ τῶν αἰχμαλωτῶν, τῆς Χρυσηίδος ἀπολειφθείσης, ὥστε παρηνόμει μὴ δοῦς τὴν αἰρεθείσαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως· ἦν γὰρ αὐτῷ ἔξον ὁ τι βούλοιο λαβεῖν· διό φησιν ἢ τεδὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, καὶ πάλιν· αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσασθ', ὥστε τὸ μὲν τῶν κτλ. ut in edit. Bekk. (nisi quod lin. 6 δεῖ ab altera man. in marg. script. est).
- 14. Vict. (f. 18^a) haec tantum (in marg.): διὰ τί μὴ καθαρὸς ἐκπέμπει;
- 18. Cf. p. 356, 2.
- 13, 4 sqq. Vict. (f. 18^b) haec habet: πρότερον — καὶ θεοῦ φύσιν ἀνθρώπου καὶ θεοῦ δὲ ἦττων τὸν βασιλέα φησίν.
- 5. Pro ἀνθρωπίνην W. Ribbeck, Mus. Rhen. XXXV, p. 469, recte τυραννικὴν s. βασιλικὴν coni.
- 8 sqq. Pro iis, quae in annotat. breviter neque satis in omnibus accurate attuli, omnino legenda, quae p. 398. 406. 7 exposui. — Ea quae edidi, etiam in cod. Vict. (f. 21^a), atque ita ut nihil fere discrepet, leguntur.
- 14; ad l. 12 sqq. Idem Vict. f. 21^b.
- 16; post lin. 24 ins.: 424 ad E 304 sqq., p. 197, 19.
- 25 sqq. Ne quis propter ea, quae V. Rose, Ar. ps. p. 177 (38), attulit, Aristotelis in his latere solutionem pro certo habeat, v. p. 418 l. 1. De comparatione cum Athen. I, p. 18 F, insti-

- tuenda p. 376, 2 egi. — Ceterum idem fere scholium, de quo etiam cf. Polak, p. 181 sqq., inter Victoriana (f. 23^a) legitur, eodem quo Lp modo incipiens: δέϊ γάρ προσϊόντα — αὐτὸν θεῶ. ἀπὸ δὲ τῆς . . . ἐνικῆς ἔστι χερνίβαντο. διὰ τι μετὰ τὸ δείπνον κτλ., quibus in eam sane rem uti licet, ut prima quae edidimus verba a Porphyrio abiudicentur (v. p. 471).
- 17, 16. Non Ψ 259, sed Ω 221 (p. 272, 10) edidi.
- ad l. 19 sqq. Add.: Cf. B. f. 190^a ad ἔρματα Ξ 182.
- 18, 11 ἀποδοῦναι pro ἀπογῶναι Cobet ap. Dind.
- 19, 19—24; 26 sqq.; 32 sqq. Congruit cum Lp Vict. f. 27^a, 27^b, 29^a.
- 20, 4—8. Idem fere atque Lp Vict. f. 29^a.
- post lin. 8 add.: 607 ad Ζητ ια', p. 300, 3.

B.

- 21 a, 22 leg. τοὺς ἵππους.
- ad lin. 21 sqq. Vict. (f. 302^a) duo scholia habet e quaest. excerpta, unum rebus aliunde additis auctum, integrum alterum: ἵππους] τοὺς ἱππέας, ὡς φαμεν νικᾶν τὴν ἵππον τῶν πολεμίων. ἢ τοὺς ἰδίους ἵππους ὀτρύνων: νοεροὶ γάρ ἦσαν ὡς θεοὶ. ἄλλως. ὀτρύνων ἵππους: ἀντὶ τοῦ ἱππέας: ἀντέταξε γάρ αὐτῷ <αὐτὸ cod.> τὸ ἀσπίδιώτας.
- 22, 1—16. Egit de his etiam Polak, p. 272, cf. tamen Prol. p. 465, 2.
- ad lin. 18. Congruit fere cum Lp Vict. f. 30.
- 23, 11. leg. Ζηνὸδωρος, v. p. 430.
- 21 ἢ Ἀθηνᾶ post φησὶ γάρ ins. Roemer, Annal. 1881, p. 14.
- ad lin. 11 sqq. Idem in Vict. f. 31^a.
- ad lin. 18 sqq. Scholia Paris. etiam ap. Matr. p. 454, 21 et p. 452, 11 leguntur.
- ibid. De Proclo cf. p. 410.
- 24, 8 μόνον pro μὲν proposuit Diels; id. l. 15 καὶ [ἐπικίων δὲ] ποιητῶν legendum esse censuit.
- 13 τὰ ἀμήχανα pro τὸ μηχανήμα conl. Roemer, p. 14.
- 11. De Aristotelis nomine scholio praemisso v. p. 420.
- 14. Cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 155, et Prol. p. 419.
- 25. Corr. ἀπειθούστων.
25. 24. Cf. Prol. p. 437.
- 29. Quod in margine legitur „rect. 27“ errori debetur. — Ceterum de hoc scholio cf. Prol. p. 447.
- ad lin. 24 sqq. Cum schol. Paris. conferendum schol. Matr. p. 457, 24.
- 26, 1 sqq. De v. νέον notionē contrario modo schol. B f. 21^a ad αἰεὶ νέον B 88 (idem fere A Lp Vict., Paris. ap. Cram. III, p. 383, 5) iudicat.
- 6. Cf. Diog. L. VIII, 10 (de Pythagorae placitis): αἱ δὲ ἡλικίαὶ πρὸς τὰς ὥρας ὡδὲ σύμμετροι: πᾶς ἔαρ, νηνίγκος θέρος, νηνίγης φθινόπωρον, γέρων χειμῶν.
- 9. De Zenodoto cf. p. 431.
- 15 παχύτητα conl. Diels.
- 20 sqq. Cum Lp congruit fere Vict. f. 35^a.
- 27, 13. 14 καὶ ἄμα θλίβοντος τὰς νήσους τοῖς ἑαυτοῦ τόνοις conl. Diels.
- 21. Corr. Ἰκαρίοιο.
- ad lin. 27 sqq. Idem fere Vict. f. 36^b; cum schol. Paris. cf. Matr. p. 464, 14.
- De Aristotelis nomine scholio praemisso v. p. 420.
- 28, 1. Cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 156.
- 30, 4. Cf. Prol. p. 403.
- 8—15. Cf. schol. min.
- 16 et 18. Eadem inter schol. min., ap. Matr., p. 468, 19 et p. 469, 1.
- 31, 13 ἄμα δὲ conl. Diels.
- 17 non ante ἡμῖν, sed post τοῦτο interpungendum.
- 32, 1—10 et 11—15. Eadem Vict. f. 39^b et f. 40^a, in plerisque cum Lp congruentia.
- 18 sqq. Cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 156. Ceterum eandem difficultatem respicit Cicero, divin. II, 30, 65: *quae tandem ista auguratio est ex passeribus annorum potius quam aut mensium aut dierum? cur autem de passeribus coniecturam facit, in quibus nullum erat monstrum, de dracone silet, qui, id quod fieri non potuit, lapideus dicitur factus? postremo quid simile habet passer annis?* Quae cum verbis Porphyrii p. 33, 1—3 adeo congruunt, ut de communi fonte Heitz, d. verl. Schrft. d. Arist., p. 270, dubitare non debuerit. — De Aristotelis nomine scholio adscripto v. p. 420.
- ad lin. 8 sqq. Corr. p. 31, 28 sqq.
- 33, 1 ὁ μὲν οὐδὲν ἦν τέρας τῶν γιγνομένων conl. Roemer, Annal. 1881, p. 14.
- 15. Περί οἰωνοδικτικῆς τῆς καθ' Ὀμηρον Polletem scripsisse e Suid. v. Πόλλης (cf. Marin., vit. Procl. 10; Nonn. συναγ. ἱστορ. in Gregor. Nazianz., p. 151 ed. Montag.) optime indicavit F. A. Wolf, prol. p. CXCVI.
- ad lin. 12—14 extr. add.: Idem Vict. f. 42^a.
- 34, 1—3 τὸ δὲ εὐλον τῆς πλατάνου νεαρὸν εὐλον καὶ ὑδρηλόν, δι' οὗ

- στρουθοῦς. ἐδήλου οὖν κτλ. coni. Diels. — δηλοῦν τὴν θάλατταν προ ἐδήλου οὖν coni. Roemer, p. 14.
- 30. Corr. δράκοντος.
- 35**, 1 Τρωσιν δὲ κένωμα ὦν (cf. l. 7. 8. 22), ὡς (= ὡστε) λίθους κτλ. coni. Diels.
- ad 29 sqq. Idem fere Vict. f. 41^b.
- 36**, 10—21. Eadem fere Vict. f. 41^b et schol. ap. Matr. p. 471, 3; utrique eadem quae iis quae edidimus in fine adhaeserunt.
- 37**, 6—8 etiam Vict. f. 44^a, 9—13, Matr. p. 473, 26; schol. ad 1 sqq. allatum (= schol. min.) id. p. 471, 1 habent.
- 38**, 16. Corr. τίς [ἀν νε]μεσῆσαι.
- 17—19 respiciunt excerpta e Moschopul. ap. Bachm. p. 741, 5.
- 34 ἀντέχεσθαι coni. Diels.
- 39**, 9 ἀστράπας καὶ βροντὰς δεξιὰς τοῖς ἐπιχειροῦσι μάχεσθαι coni. Diels.
- 12 sqq. Cf. de utroque oratore Plut. V. Hom. c. 167.
- 40**, 1—8. Cf. schol. min., Matr. p. 474, 8; 9—15 (l. 11 corr. μὴ κυνορών) Vict. f. 44^b et 45^a (huic quidem in fine male adhaesit: καὶ Ἄττικά δὲ ἦκειν ἔχοντας κτλ. coni. Diels. — Etiam l. 16—24 Vict. f. 46^a habet.
- 26 sqq. Cf. Prol. p. 469. — In annotatione addendum, Dionysium Sidorium duas esse voluisse aegides, unam Iovis, Minervae alteram (schol. Vict. O 229).
- 41**, 1 τίθενται coni. Roemer, Annal. 1881, p. 14.
- 42**, 24 sqq. Cf. Plut. aud. poet. 6, et Prol. p. 425.
- 43**, 23 λεγόμενα ante ἐνεργήματα ins. Diels; id. l. 29 οἶονεὶ κατασκευάμα correxit.
- 44**, 19. 20 a Porphyrio aliena esse videntur (cf. p. 473).
- 29. Cf. Val. Rose, p. 162.
- 46**, 2 ὡςπερ καὶ ἐπὶ τ. φ. coni. Diels.
- 47**, 9—18. Similia in Vict. f. 48^a; 19—27 (= schol. min.) ap. Matr. p. 478, 8; 28 sqq. in Vict. f. 48^b leguntur.
- 48** ult. lin. Corr.: difficultatem etiam chor. mov.
- 49**, 5 ἐνωσκίμενα coni. Diels.
- 7. Cf. Val. Rose, p. 157.
- ad l. 20. Cf. E. Rohde, Mus. Rh. XXXVI, p. 430.

Γ.

- 50**, 16. Idem fere Vict. f. 49^a.
- 51**, 3—8. Congruit fere Vict. f. 49^b.
- 9. Corr. e cod. A: πάντας τοὺς ἀρίστους κτλ.
- 10 λύσις delend.
- 52**, 24 non post πάντων sed post πλήθει interpungit Diels.
- ad l. 26, ubi in scholio B corr. γέγονε, cf. Vict. f. 51^a: πάντες γὰρ οἱ ἀριστοὶ ἐμνηστεύσαντο τὴν Ἑλένην. Μενέλαου <corr. e Μενέλαος> θαλαρῆ γέγονε παράκοιτις. Quibus verbis prave adhaeserunt verba ἢ ὅτι παντὶ τὸ οἰκείω τοῦ νυμφίου νυὸς δνομάζεται.
- ad l. 34 sqq. Idem fere Vict. f. 49^a.
- 53**, 19. 20. Deleto v. λύσις (v. ann. crit.) τὸ ἐκὼν οὐκ ἂν κτλ. μαχόμενόν ἐστι κτλ. coni. Diels.
- 54**, 20 sqq. (cf. Prol. p. 356, 2). Simillima in Vict. f. 52^b leguntur (l. 21 περὶ κυνηγίας τῆς γῆς).
- 24 τὸ χρῶμα coni. Diels.
- 26. Corr. v. ad Ξ 275 (p. 195, 17).
- 55**, 15—17. Scholium, quod vereor ut recte huc retulerim (v. p. 466, 1), in Vict. f. 53^b eodem fere modo legitur, nisi quod l. 16 post συναπτόων verba Ἄντιμαχος δὲ τὴν Κλυμένην Ἰππάλκου θυγατέρα εἶναι φησιν inserta sunt.
- 19—25 in Vict. l. c. haec tantum: πῶς τε, εἰ ἐν Τροίῃν ἐκεῖ ἦν; πῶς τε Μενέλαος τὴν θεῖαν δουλεύειν ἠνέχετο; Πελοπίς γὰρ ἦν. κουρήν τε ἀλόχου Μενέλαος αὐτὸν φησιν.
- 56**, 36. Corr. λέγη.
- 57**, 18. V. ad p. 302, 15.
- 58**, 10. Cf. Val. Rose, p. 158; de Aristotelis nomine in cod. schol. adscripto v. p. 420.
- 29. Corr. μνήμη.
- 59**, 30—34. Cum scholio Vict. f. 56^a, cetera simillimo (inc.: ὡς ἐκπετάσασα πάντη τὴν θέαν. πῶς οὐκ ἐρωτηθεῖσα προβ. κτλ.) in fine male coaeruerunt haec: Ζηνοδοτος δὲ δ..... ὑπολείψεται τῆς Ἑλλάδος φησὶ τοὺς Διοσκούρους (cf. p. 466, 1). Ceterum haud scio an verba τούτῳ φησιν — ἰδοῦσα rectius omiserim.
- 60**, 2. Cf. Val. Rose, p. 158, et Prol. p. 420.
- 24 ἀνίκητος ἦν coni. Diels; id. l. 25 μαχόμενος post εἶχε ins.
- 61**, 36. Corr. εἶδος.
- 63**, 16—26. Simil. Vict. f. 58^a.
- 27. Edit. p. 330.
- ad l. 9 sqq. Simil. Vict. f. 65^a.
- 64**, 2 κατιέναι pro καθέναι coni. W. Ribbeck, Mus. Rhen. XXXV, p. 470.
- 6—8. Cf. Plut. aud. poet. 7 et Prol. p. 426.
- 14 τὸ τοῦ Ἄλ. Diels.
- 18 sqq. Simil. Vict. f. 59^a.
- 65**, 6—8. Eadem fere (l. 8 διαρηκόμενος) Vict. f. 59^b.
- 9—14. Simil. Vict. f. 59^b. — Cf. Heracl. All. 28: ἄλλ' ἀπρεπῶς Ἄφρο-

- δίτη ματροπεύει πρὸς Ἀλέξανδρον 66, 2. Cf. Val. Rose, p. 160, et Prol. Ἐλένην, ubi allegorice defenditur. p. 420.
- 65, 22 sqq. Cf. Plut. Q. C. III, 6, 4 et — 16 sqq. Cf. Plut. Q. C. IX, 13 et aud. poet. 3, Prol. p. 373, 2 et p. 425. Prol. p. 377.
- Δ.
- 67; ad 27—34. Wollenberg, de Porph. stud. philol., (diss.) Berol. 1854, p. 16, cum schol. *B (III, p. 339, 28 Dind., qui vereor ut recte Porphyrio tribuerit) cohaerere existimavit.
- 68, 16. Cf. schol. B Y 234 (IV, p. 241, 1 D.).
— 19 sqq. Cf. Heracl. All. 29 et Prol. p. 396, 404.
- 69, 1—7. Longe peius traditum schol. Vict. f. 62^a. Heracliti verba paululum ibi discrepant: ὡς τῷ μὲν θεῷ κατὰ πάντα καὶ ἀγαθὰ καὶ δίκαια, ἀνθρώποι δὲ κτλ.
— 26 sqq. Simile est schol. Vict. f. 63^b.
- 70; post lin. 15 e cod. Vict. f. 63^b inserendum:
55. 56 (c. l. εἴπερ γὰρ φθονέω). ἀναλύει <cod., qui h. l. vacuum spatium habet, om.> τὴν χάριν, φησὶν, εἰ διὰ τοῦτο δίδωσιν ἑκούσα, ὅτι καὶ ἀκούσης ὁ Ζεὺς δύναται λαβεῖν. ῥητέον δέ, ὅτι οὐ μειοῖ τὴν χάριν, ἀλλ' ἐμφαίνει, ὡς οὐ θέλει μὲν τι <τι μὲν cod.> παθεῖν τὰς πόλεις, οὐκ ἀντιπράξει δὲ διὰ τὸ ἀδύνατον. οἰκτον δὲ ἐμφαίνει τῶν λόγων, ὅπως μὴ ἔξ αὐτῆς ἀπαιτῆ τὴν χάριν. — Quo de scholio cf. Hiller, Phil. XXVIII, p. 101, et Prol. p. 437.
— 19. Cf. Val. Rose, p. 160, et Prol. p. 420 et p. 395, 3. 427.
- 71, 10—15. Simil. Vict. f. 65^a, cuius scholii in fine eadem quae initio scholii B (III, p. 202, II. 12 Dind.) leguntur.
— ad 3—8. De Syriani solutione cf. p. 410.
— ad 16 sqq. Idem fere schol. A (p. 174, 6. 7 Dind.).
— ad 24 sqq. De τόξῳ = τοξικῇ cf. Plut. V. Hom. c. 22.
- 72, 8. 9, 10—15, 16 sqq. Eadem fere schol. Vict. f. 67^a, 68^a, 69^b habent.
- 73, 10. Cf. V. Rose, p. 161, et Prol. p. 420.
— ad 8. 20 τινὲς μὲν οὖν φασι Βοιωτοὺς εἰθίςθαι τοῦτο conii. Diels.
- 74, 1—9. Schol. Vict. f. 71^b (c. l. ἱππῆας μὲν πρῶτα) nonnihil discrepat: initium quidem cum iis quae edidimus congruit praene, sed post αὐτοὺς (l. 4) pergit: οἱ πεῖλοι. ἀλλαχοῦ φησι: πῆ δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας (Δ 371). καὶ πάλιν ἐνούμενοι (l. 5) — οὐδὲν ἐπιτάσσων (l. 9, ita ut vix quicquam differat) περὶ τοῦ πολεμείν. ἄ[λλω]ς τε οὐκ κτλ. ut Bekk. p. 133 β 27—29.
Quae ad lin. 3 e B cet. edidimus, Vict. f. 71^b in duo scholia distribuit, quorum alterum ita incipit: κακοῦς δ' ἐς μέεσον ἔλασσειν ἵνα μμοῖντο τοὺς ἐμπροσθεν κτλ. Cf. Prol. p. 451 sqq.
- 74, 10—22. Plurimum discrepat Vict. f. 72^b: ὀππότε πύργος] ἔν τιι γράφει κέν τις Ἀχαιῶν. ἔσταςαν ὀππότε πύργος. εἶτε διὰ τοῦτο ἔσταςαν (l. 10) κτλ. — μάχης κατάρξωσιν (l. 15, in quibus pleraque, nisi quod l. 12 προληφθῆναι legitur, cum iis, quae edidimus, congruunt): λείπει οὖν τῷ <cod. τὸ> Ἀχαιῶν ἢ κατὰ. ἀλλὰ τοῦτω δοκεῖ (l. 15) — Ἀχαιῶν (l. 16) ὑμείων προπάρριθε μαχοῖσσο: — Reliqua novo lemmata (Τρωῶν ὀρημείε) adscripta: λείπει ἢ κατὰ, ὡς ὠρμήθη ἡ δὲ Ἀπάμαντος κτλ.
— 24 sqq. Eadem fere Vict. f. 74^b. — Cf. Plut. aud. poet. 10 et Prol. p. 426.
- 75, 4—9. Simil. Vict. f. 74^b.
— 28 sqq. Hinc excerptum schol. D γ 94, Π (cf. Dind. p. XLIX), de quo cf. Polak, p. 132.
— ad l. 24—28. Cf. Prol. p. 373.
- 76, 34 sqq. Vict. f. 77^a aliquantum discrepat: Ὀδυσσεός ἐσθλὸν ἑταῖρον] ἀλλ' οὐκ ἐστρατεύοντο πησίον Καλαμίνων Ἰθακήσιοι. ἑταῖρον οὖν οὐ τὸν πολίτην, ἀλλὰ τὸν κυνεργὸν φησιν. τί γὰρ ἄτοπον, εἰ Καλαμίνιος ὦν ἑταῖρός ἐστιν Ὀδυσσεῖ. Ἀριστάρχος δὲ ὡς ποιητικὸν παρατεῖται' οἱ δὲ ὅτι συγκέχυνται ἢ μάχη κτλ., ut ap. Bekk. p. 142 α 9 sqq. In quibus quae de Aristarcho afferuntur, quamvis rectum de quaestionibus id genus iudicium prodant, a Porphyrio, quippe qui concedere non soleat, vanam esse talia quaerendi consuetudinem, aliena esse videntur. — De v. ἑταῖρος cf. p. 433.
— ad lin. 9. Vict. f. 105^a haec tantum: καὶ ποῖος γὰρ, φησι, ποταμός οὐ ρεῖ; ῥητέον οὖν ἐπεὶ καὶ πόλις ἐστὶ Λυκίας Ἐάνθος. ἢ εὐρὸ βέοντα. ἢ ἐπεὶ ἀέναος ἐστίν.
- 77, 8 sqq. Cf. Polak, p. 189 et p. 527.
- 78, 10—14. Simil. Vict. f. 77^b.
— 15 sqq. Cum in Vict. (f. 78^a) quaestionis forma non adsit, dubitari potest, an extrinsecus sit addita (cf. p. 467).

Ε.

- 78, 26. "Εκτωρ pro ἦτρον coni. Roemer, *Annal. phil.* 1878, p. 538 (cf. *ibid.* 1881, p. 15).
 79, 1 sqq. Cf. *Prol.* p. 424.
 — 16 et ad l. 15—27 κορυθαίολος e codicibus recipere debebam, cf. p. 285, 28 et La Roche, *Hom. Tztkr.* p. 421.
 — 23. 24. Cf. p. 224, 9.
 80, 10. *Edit.* p. 327.
 — 13. V. p. 302, 15.
 — 14. Aliam atque miram satis pro ea, quam edidimus, quaestionem *Vict.* f. 83^a habet: Τυδείδη πάντα εἰσκω] καὶ πῶς γινώσκει, τοῦ κυρὸς καιομένου; ἢ οὐ πάντα τὸν καιρὸν καιεται. Cf. *Prol.* p. 462.
 81, 4—11. *Idem Vict.* f. 86^b.
 — 11. *Corr.* ἐπιδιώκει.
 — 12 sqq. Cf. *Plut. Q. C. IX*, 4 et *Prol.* p. 372.
 — 15 καὶ ἄλλως κτλ. Porphyrio abiudicare debebam.
 82, 1—13. Scholia 358, 430, 451 etiam in *Vict.* (f. 87^b et 90^a), atque ita ut cum *Lp* congruant, leguntur.

Ζ.

- 87; ad 13 sqq. Cf. p. 361.
 88, 3. De v. βωμός cf. p. 433.
 — 11—18 et 19 sqq. Cum *Lp* in plerisque *Vict.* f. 100^a et 101^b congruit.
 89, 14. Cf. *Porph. Π* 68.
 — 23. In editione sua (*III*, p. 280, 14) ad Porphyrium Dindorfius non retulit. Ceterum de συλλήψει cf. p. 127, 25.
 90 et 91. *Schol.* v. 116, quod ad 90, 9 sqq. contulimus, in *Vict.* (f. 103^a) cum iis quae p. 91, 14 sqq. edidimus coaluit: καὶ πῶς εἶδει — καὶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦτον ὄρητο. ἢ δεκταίμων ὦν κτλ. (91, 15), in quibus Γλαύκου (l. 17) om. (cf. Roemer, *Annal. phil.* 1878, p. 539, qui *ibid.* 1881, p. 15, 16, τὸ μονομάχιον αὐτοῦ coni.).
 92, 10 sqq. De v. μαίνεσθαι v. Zenodorus qui fertur, cf. p. 433.
 93, 13 sqq. In *Vict.* f. 104^b (c. l. τεθναίης ὦ Προΐτε) haec ita constituta: καλὸν σοὶ τὸ ἀποθανεῖν, εἰ μὴ τοῦ καθυβρίσαντός σε κατιχνύεις, ἀλλ' εἰ βούλει κτλ. (= *Bekk.* p. 184 a 23—25). Quae inde a lin. 20 edidimus, eadem fere *ibid.* antea (f. 104^a) leguntur. Quae de re cf. *Prol.* p. 472.
 94, 3—10. *Vict.* f. 104^b (c. l. σήματα λυγρά) haec ita habet: γράμματα· οἱ δὲ κήρον ἐσημνήναντο — δηλοῦσθαι τὰ πράγματα (l. 7). *Scholium* autem H 175 (f. 120^b, c. l. ἐσημνήναντο ἕκαστος) ita: γράμμασι. καὶ πῶς οὐ γινώσκει ὁ κήρυξ; ἔθνικὰ γὰρ ἦν, quo duce
- 82, post lin. 5 add.: 370. cf. ad p. 256, 2.
 — 24 sqq. Cf. Didymus qui fertur ap. Miller, *mél. de litt. Gr.*, p. 399.
 83, 22 τῶν νῦν πρεσβυτέρων τινές coni. Polak, p. 317.
 — 30 κατὰ τὴν δύναμιν ταύτην *corr.* Diels.
 — 32. Cf. *Cratin. fr.* 182 K.
 84, 1. Cf. *Soph. fr.* 399 Dind.
 — 16—23. Cum *Lp* congruit *schol. Vict.* f. 93^a. — Ceterum verba σκόπει — ἄητρον ut aliunde illata uncis includenda.
 — 23 sqq. *Idem scholium*, ita tamen, ut in singulis plurima discrepent (lin. 16 neque hic lacuna exstat), *Vict.* f. 247^a habet.
 85; ad l. 7. Cf. *Matr. An. Gr. II*, p. 464, 17.
 86, 14—23. Cf. p. 420 et p. 418, 1. — Ceterum *schol. *BL* (lin. 17—19) etiam in *schol. E* e 337 transit.
 — 22. Cf. *Val. Rose. Ar. ps.* p. 163.
 — 25. *Idem fere Vict.* f. 93^b.
- l. 9 οὐχ vel οὐδὲ post πῶς inserendum.
 95, 11 τῶν ἀνθρωπίνων coni. Diels.
 — ad l. 1 sqq. *Schol. Vict.* f. 105^b (c. l. ἀλλ' ὅτε δὴ κάκείνος ἦτοι ὁ καππεδίον) nonnihil discrepat: Ἰκανδρον γὰρ οἱ υἱὸν Ἄρης ἔκτανεν, τὴν δὲ χολωκαμένην χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα, ἵνα ἢ ἀπώλεια τῶν παιδῶν αἰτία αὐτῶ ἢ τοῦ μονακμοῦ, ὡς καὶ τῷ Λάερτη. καὶ ἀλήθιον πεδίον, ὅπερ ὕκει κτλ. (ut B) — τῶν ἀτυχιῶν. *Reliqua*, haud scio an recte, nov. *schol.* efficiunt. — Quae ad l. 23 edidimus, eadem fere *id. cod.* f. 105^b habet.
 96, 28. Cf. *Val. Rose. Ar. ps.* p. 163.
 97, 14. Cf. *Prol.* p. 473.
 98, 1—10. Verbis ὅπου γὰρ ταῦτα, εὐκαιρος ἢ τῶν πολεμίων ὀρμή prave intellectis inductus sum, ut a codice B decederem. Nunc autem intellego, verba inde a l. 6 ita esse constituenda: ἢ μᾶλλον αἰτιάται αὐτόν, ὅτι λαμπροῖς ὅπλοις ἐκοσμεῖτο κατὰ ἑαυτοῦ καὶ τῶν συμμαχῶν· ὅπου γὰρ — ὀρμή. Quibus, ita ut novum efficiant *scholium*, quod e quaestione item videtur esse derivatum, subiungenda verba, quae *Lp* et *Vict.* (f. 106^b) h. l. habent: ὅτι κατὰ τῶν συμμαχῶν ἐκόσμη αὐτόν <αὐτόν *codd.*> κτλ., ut l. 7—9 in text. recepi, nisi quod verba ὅπου γὰρ — ὀρμή, quibus *Vict.* recte caret, delenda. — Πίος, de quo cf. p. 434 sqq., ne-

- que Πίος (l. 8) legendum esse, iam Praef. p. IX monui.
- 98**, 11 sqq. In Vict. f. 106^b corrupte haec tradita, ita ut Χάρης nomen adesse videatur.
- 99**, 22 sqq. Cf. Athen. I, p. 10 BC, et Prol. p. 375.
- 100**, 8 νοήματα pro νοεῖται coni. Diels. — ad l. 1 sqq. Cf. etiam p. 199, 8.
- 101**, 16—29. Simil. Vict. f. 107^a, nisi quod post ἐμποιεῖ (l. 19) vacuo spatio (= 18 fere litt.) interiecto, ita pergit: Ὀδυσσεώς, δς δέ κ' ἀνήρ — ἐρωῆσι πολέμοιο (T 168—170), ὁ δέ ἐπεὶ κτλ. (l. 20). In reliquis non multa discrepant, nisi quod (eodem quo Ip modo) inde a l. 26 novum scholium habet, qua de re cf. Prol. p. 453).
- 30 sqq. Eadem fere Vict. f. 107^b, nisi quod extremo scholio haec adhaeserunt: μελίφρονα δὲ οἶνον τὸν ἀναγκάζοντα κτλ. (= ea quae ad p. 101, 20 edidimus).
- 103**, 1—6. Simil. Vict. f. 109^a (l. 2 post κατηγορεῖ ita pergit: οὐχ ὕγιως, φησίν, ἐν νῷ ἔχεις τὴν μῆνιν, ἣν σοὶ οἱ Τρῶες μνησίουιν, ὡς θελήσαντες αὐτὸν ἐκδοῦναι Μενελάω. ἄλλως τε οὐκ ἔδει ἐπὶ Ἑλένης αὐτὸν λοιδορεῖσθαι, cf. Roemer, Ann. 1881, p. 16).
- 103**, 17—20. Paullo plura Vict. f. 112^a, si quidem l. 19 sqq. haec leguntur: ἢ δὲ Ἀνδρομάχη τοῖς Ἑκτορος καὶ πυρὸν παρατίθησι καὶ κεράσαα οἶνον, ὡς φιλάνδρος — τὸν ἄνδρα. Ubi quae adduntur, μείνασα δὲ χρόνον ἐπὶ τοῦ τείχους οἶδε, num cum quaestione cohaereant, non diiudico.
- 104**, 3 παραβατῆν e cod. L recipiendum erat. — De v. μοῖρα cf. p. 433.
- 105**, 33 sqq. Cf. Plut. V. Hom. c. 120, et Prol. p. 403.
- 106**, 3. Eadem fere Vict. f. 160^a, nisi quod addit: καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ Εὐχόηνορος· πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρωιν ἀγαθὸς Πολύειδος, νοῦσω ὑπ' ἀργαλέῃ φθίβθαι οἷς ἐν μέγαροσιν, ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσίν (N 666 sqq.), καὶ ἐπὶ Αἰγίθου· μῆτ' αὐτὸν κτείνειν εἴητε μνάσθαι ἄκοιτιν (α 39) εἰπών (sequunt. = Bekk. 259 β 39).

H.

- 107**, 1—17. In Vict. f. 115^a omnia paene usque ad μεῖζονα lin. 15 (ubi Μενέθειον om.) congruunt; tum vero sequitur ἄλλως. Μενέθειος Ἀρηιθόου ἦν παῖς κτλ. (= p. 201 β 17—20 Bkk.). ἄλλως. πλανῶνται τῇ ὁμουνυμῖα κτλ. (= ibid. l. 4—8). De quibus cf. Prol. p. 455.
- 108**, 4. Cf. Val. Rose, p. 163, et (de Ἀριστοτέλους scholio adscripto) Prol. p. 420.
- 18—28 et 29 sqq. Eadem fere Vict. f. 119^a et f. 120^b (de l. 29 sqq. cf. Polak, p. 259).
- 109**, 5. Corr. τῷ Ἑκτορι.
- 13. Cf. V. Rose, p. 164, et Prol. p. 420.
- 20 verba πέπονθεν Ἀχιλλεύς ut e l. 22, 23 male illata uncis inclusit Diels.
- 110**, 13. Cf. Prol. p. 365. — Similia in schol. Mosqu. H 298 ap. Matthaeium, Synt. fab. p. 126, leguntur. Cf. etiam Zenod. qui fertur (cf. p. 433).
- 20. Edit. ad p. 300, 8 sqq.
- post lin. 20 ins.: Quod schol. Vict. Π 202 (f. 304^a): μνημιμόν] τὸν τῆς μῆνιδος χρόνον, δς ἦν μετὰ τῆς παρούσης ἡμέρας ἑκαδεκάτης (sic). πρὸς τὸ ἐν τῇ H Ζήτημα (cf. Duentzer, Zenod. p. 198), indicat Ζήτημα, si modo de quaestione aliqua Homerica intellegendum est, in scholiis et apud Eustathium intercidit.

Θ.

- 110**, 23 sqq. Pluribus de h. l. agit Polak, p. 76 sqq.
- lin. ult. Corr.: in quaest. Vat. ιβ', ubi v. quae ad p. 300, 8 sqq. attuli.
- 111**, ad 6 sqq. Eadem fere, sed paullo aliter disposita, Vict. f. 129^b.
- lin. ult. post etiam punctum deleatur.
- 112**, ad 4 sqq. Vict. f. 127^a ad Θ 1 duo scholia habet, quorum alterum inc.: ἐκίδνατο] ἐν παρατάσει κτλ. — Id. f. 25^b ad A 477 ita: ῥοδοδάκτυλος] συνεκδοχῇ. τὴν πολὺ φωτὸς μετέχουσαν οὕτω καλεῖ, τὴν δὲ πολὺ τοῦ σκότους κροκόπεπλον. Cf. Prol. p. 451.
- 114**, 18. Cf. p. 199, 3.
- 116**, 15. Paullo aliter Vict. f. 128^a: ... πῶς δὲ καὶ μεουσις κατενεχθήσεται εἰς Τάρταρον; ἢ οἱ οἱ ἀπειλοῦντες πάντα δυνατὰ [ἡγοῦνται].
- ad l. 22 sqq. Brevius Vict. f. 129^a: ἀντὶ τοῦ — γυναικῶν. ὁ λόγος οὖν οὐ τυραννικὴν ἀπήνειαν, ἀλλὰ βασιλικὴν παρίσθησι προσήνειαν.
- 117**, 4—13. Cf. Plut. Q. C. VIII, 6, 4, et Prol. p. 373, 74.
- 14—19. Cum in Vict. f. 129^a verba inde a l. 17 novo scholio contineantur (c. l. μέμασαν δὲ καὶ ὡς): ἀναγκαιῶς τοῦτο ἐπιφέρει κτλ., dubitari potest,

- an a quaestione haec aliena sint (cf. Prol. p. 471).
- 117, 29.** Cf. Prol. p. 470.
- 118, 13—21.** Verba inde ab ὅπερ ἀγνοήσαντες aliunde illata sunt, v. Prol. l. c.
- 22 sqq. Idem fere Vict. f. 129^b, nisi quod in fine συνεκδοχή δέ ἐστίν habet, et quae de origine v. κήρ BLp addunt omittit.
- 119, 9 sqq.** Eadem usque ad δαιόμενον (l. 11) Vict. f. 130^a.
- 20. 21. Verba πῶς γὰρ δειλός — ἐκάλει vereor ne cum scholio non cohaereant; respondere enim videntur iis, quae in Vict. (f. 130^b) statim sequuntur: δειλὸν δὲ αὐτὸν φασι κτλ. (p. 223 α 5—7 Bekk.). In eodem cod. post οὐ θέλει (l. 20) additur: ἐν γὰρ δαιμονίοις φόβοις φεύγουσι καὶ παῖδες θεῶν, quae haud scio an recipienda fuerint.
- 22—26. Eadem fere Vict. f. 131^b.
- 28—32. Simil. Vict. f. 133^a, ubi postrema verba ita constituta sunt: ἢ ὡς ὠμολογημένον ἀφίησι τὸ ἐν καὶ ὡς αἰχρὸν ἐσιώπησε.
- ad 33 sqq. Cf. Prol. p. 434 sqq.
- 121, 2. 3.** Verba inde a καθ' ἐκάστην haud scio an aliunde illata sint.
- 121, 4 sqq.** Cf. Prol. p. 435.
- 122, 15 sqq.** Simillimum schol. Vict. f. 249^b: ἀποστήρωνται χρεῖος] ἴως ἀπολάβωιν — οὐχ ἀπλῶς πρᾶγμα (l. 21). φησὶν οὖν — ἀποδῶμεν αὐτῷ (sic, l. 23), σταθμῷ στήσαντες τὸ χρέος. ἄλλως. σταθμῷ ἀποδῶσι κτλ. (v. ad l. 22). Cf. Prol. p. 450.
- 123, 6—10.** Simil. Vict. f. 136^b.
- 17 ὡς τε ante μη προέχειν ins. Diels.
- 124, 7—18.** Eadem Vict. f. 137^b habet, nisi quod in fine additur: ὁ μὲν γὰρ Ἀντίλοχος θηρί· ἄλλ' ὁ γὰρ ἔτρεσε θηρί (O 586), ὁ δὲ Αἴας καὶ τοῦ Διὸς φοβούντος αὐτὸν ἀναχωρῶν λέοντι παραβάλλεται, οἱ δὲ Τρώες νεβροῖα.
- 12. Corr. πρὸς δὲ τὸ δευτέρον.
- 19—25. Simil. Vict. f. 138^b (in marg.) cum multis alterius manus correcturis.
- 26. Eadem fere Vict. f. 139^b, nisi quod inc.: ἀθ. διὰ τὸ βραχύ.
- 125, ad 10—18.** Post οἱ δὲ τὴν φύσει φαινήν Vict. f. 141^b ins.: καὶ Ζέεον ὕδωρ ἐνὶ ἵνοπι χαλκῷ (C 349) καὶ εὐμελίοιο Πριάμοιο καὶ Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι (B 467). — In fine annotat. (p. 126) leg.: Cf. schol. Z 58 et 74.
- 126;** ad l. 32. Vict. f. 143^a aliud schol. habet: ἢ βουλήσει θεῶν προγεγενημένη (sic), ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· ἢ καὶ θεσπεσίη — κακόδητι.
- 128, 1—6** (l. 2 λυσις deletur). Cf. quae Prol. p. 346, 1 concessi. — Similia Vict. f. 143^a praebet (p. 239 β 46 Bekk.).
- 129, ad 16 sqq.** Simil. Vict. f. 273^b.
- 132, 31.** Cf. Val. Rose, p. 164, et Prol. p. 420.
- 133, 9** (ubi corr. „= *B E 153^a) v. p. 302, 15.
- 10—13. Simil. (maxime quidem cum Horn. congruens) Vict. f. 149^b.
- 19—25. Simile atque Horn. schol. est Vict. f. 150^a.
- 134, 4—15.** Simillimum est Vict. f. 150^b, nisi quod in fine additum: ἢ συμπεριλαμβάνει αὐτὸν Ἀγαμέμνονι ἐντευξάμενον (sequuntur quaedam de v. ἐγώ).
- 16. 19. οἱ μὲν — ἔνιοι δὲ, Aristarchus et Crates, v. Ariston. l. 169.
- 29 sqq. Eadem fere Vict. f. 152^a (lin. 1 post ἄδει ins.: καὶ ἐσπέρας καιρός, l. 6 στήσεσθαι pro λίσσεσθαι legit).
- 135, 13—18.** Cf. p. 373, 416 sqq. — Eadem quae schol. B h. l. habet (v. ann. crit. ad lin. 13) etiam in Vict. f. 152^b leguntur, ubi quae sequuntur: ἢ τὸν ἀκρατότερον δὲ εἶχεν ἐν τῷ ἀμφορεῖ Διονύσου κτλ. — ἐμπλήσας (=p. 250 β 13—16 Bekk.), aliunde illata sunt (cf. Prol. p. 466, 1).
- 135, 19—22.** Eadem fere Vict. f. 153^b.
- 136, 2.** λυσις deletur.
- 15—21. Cf. p. 355 de Tortellio v. lebes.
- 22. Cf. Prol. p. 387, 2.
- 26. Cf. delet Diels.
- 137, 5 sqq.** Cf. Prol. p. 378, 1.
- ad 27 sqq. Eadem fere Vict. f. 159^a, nisi quod ἄνδρα δὲ ἄρματοφόρους διςμυρίους — εἶχε δὲ κώμας μὲν τριςμυρίας τριςχιλίαις καὶ τριάκοντα, τὸ δὲ ἄστρῳ εἶχεν ἀρούρα γῆ' κτλ., et in fine (post διακόσιοι) ταύτην Ἑλληνες Θήβας ὠνόμαζον ἀπὸ τῆς Νειλου ἢ Ἀσωποῦ ἢ Πρωτέως θυγατρὸς, ἐπορθήθη δὲ ὑπὸ Περσῶν, habet.
- 138, 19.** Cf. Praef. p. XI not., et Mueller, FHG IV, p. 347 not.
- 27. Ad p. 190, 17.
- 139, 1. 2.** Idem Vict. f. 161^a, nisi quod δικαιοσύνην pro πολεμικήν habet.
- 8 sqq. Cf. Flut. aud. poet. 8, et Prol. p. 426. — Ad rem quod attinet, cf. etiam A l. 453, quod cum quaestione Porphyriana non cohaeret.
- 26 sqq. Aliter haec in Vict. f. 162^a constituta: τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα] ἐν ἦθει δεῖ ἀναγινώσκων — μη βουλεύεται (sic, = p. 140, 1—4; cum qui-

- bus pleraque congrunt). ἄλλωσ. ὡσ πρὸς ὁμόνοιαν γονέων τὰ παρὰ προαίρεσιν ἐποίει· φησὶ γούν — ἡγήσατο (= p. 139, 26 — 140, 1). οἱ εὖ πρὸς γονεῖς ἔχοντες — τὸν Σηλυμβριανὸν Ἡρόδικον τὸν παιδοτρίβην, ὃς συμπεσιῶν διὰ τοὺς πόνοσ εἰς φθόην ἐμελέτησε τὴν τέχνην (= p. 140, 4—13; l. 10 φασι habet). Cf. quae in annot. concessi.
- 140**, 14—17 et 29. 30. Eadem fere Vict. f. 162^a et 165^b habet.
— 22. Edit. ad p. 329, 13.
- 141**, 1—4. Idem fere Vict. f. 166^a.
— 13. ἀπορία deletatur.
— 17. Cf. p. 370.
- 142**, 21—28. Simil. Vict. f. 168^a.
— ad l. 27. 28. Corr. „ex Aristonico constat.“

K.

- 143**, 7—10. Id. Vict. f. 169^a.
— 16. Cf. Prol. p. 469.
— ad 11—15. Corr. αὐτωσ οὐτε θεασ κτλ.
- 145**, 12. Verba στρατηγικόν δὲ καὶ τὸ αἰθροικοτεῖν, de quibus recte A. Roemer, d. exeg. Schol., p. 58. 59, iudicavit, unciis includantur.
— 15. Cf. Val. Rose, p. 164, et Prol. p. 416 sqq.
— 20. Edit. p. 330, 20.
— 22. Cf. V. Rose, p. 164, et Prol. p. 420.
- 146**, 21—25. Eadem Vict. f. 176^b, nisi quod in fine add.: πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν πολὺ προκόπτειν τῆσ φάλαγγωσ· ἦσαν δὲ ἤδη τὰ τῶν συμμάχων καυθέντα πυρὰ διὸ ἔλαθον.
- 147**, 5 sqq. Cf. Prol. p. 416 sqq. et 421.
- 148**, 3 ἀνθρωπον πηρόν τὸν πόδα γονόμενον recte sine dubio coni. Diels; id. l. 19: χοῦτοι μὲν εἰσ· ἔκκαϊδεκ· εἰσ Ἀρχέστρατον.
- 149**, 4. Cf. Val. Rose, p. 165, et Prol. p. 417. 20.
- 150**, 5. Simil. Chaeris in schol. MQ α 58.
- 152**, 17—20. Cf. Heracl. All. 44.
- 153**, 13—18. Longe peiore ratione traditum est schol. Vict. f. 176^a, de quo v. Prol. p. 452.
— 23 διδασκαλείου coniectura Cobeti est (v. Mnem. N. S. IV, p. 278).
- 154**, 24 sqq. Verbis ἐρωδιὸσ ὁ πέλλωσ ut e glossemate natis deletis, versus Diels ita constituit:
ἐν πεδίω μὲν φαινόμενωσ δαπέδου μεδέοντωσ
ἔστι Ποσειδάωνωσ [... ἐννοσιγαίου],
ἄρμενωσ εἰσ ποταμόν τε καὶ ἐν νῆσσι μάχεσθαι
ἐσθλόσ, καὶ πεζοῖσι καὶ ἱππέσσι ἀριστωσ
ἐν πεδίω θεμένωσι μάχην (ἐν ὄρει δὲ τε χείρων
φαινόμενωσ)· μάλα γὰρ πέλεται νικηφόρωσ ὄρνωσ.
- ἔστι δ' ἐπιδρομάδην ὀρησαμένωσ περὶ δαίλην
ἄρμενωσ, ὡσ λείην κεν ἄγωνοῖκόνδε νεώτο.
— ad 23 sqq. Eadem Vict. f. 177^a, nisi quod post ὑποτροφὴν add.: καὶ νυκτόσ ἀρνεύει καὶ ἀρπακτικόν ἔστιν κτλ. (= p. 288 α 2—7 Bekk., sed l. 5 πέργωσ pro πελλόσ), quae Porphyriana esse apparet.
- 155**, 7. Cf. Mueller, FHG IV, p. 532.
— 12 ἐν μὲν τι coni. Diels.
— 20. Cf. Callimach. fr. p. 296 Schn.
— 25 ἐν ἀφροδισίωσι coni. Diels.
- 156**, 4. V. ad p. 332, 1.
— 5—8. Cf. Prol. p. 465, 2.
- 157**, 8 περὶ pro ὅτι coni. Diels.
— 13 sqq. Cf. Zenodor. qui fertur (Prol. p. 433).
- 158**, 12. 13. ἐπίστιόν ἔστιν e Vat. recipere debebam.
— 19—21. Id. fere Vict. f. 182^b.
— ad 2 sqq. Cf. Vict. f. 181^b: ὄσσαι — ἐσχάται ὄσαι — οἰνεὶ ὄσαι εἰσιν ἰθαγενεῖσ Τρώεσ, οὔτοι φυλάσσωσιν. ἐκ γὰρ — δηλοῖ. ἀνέστιωσ δὲ ἀπολισ καὶ ἀνέστιωσ. οὕτωσ Πορφόριωσ.
- 159**, 6. 7. Paullo aliter Vict. f. 182^b: καὶ πῶσ ἤδεσαν αὐτοῦ τὸ ὄνομα; ἢ εἰκόσ ὡσ κήρυκωσ — πατρι. ὅτι δὲ ἐπιφανήσ, δῆλον ἐκ τοῦ ἀλλ' ἀμυδισ κικλήσκετε πάντωσ ἀρίτωσ (K 300).
— 8. Corr. Ξ 275 (p. 195, 17).
— 9 sqq. Haud scio an de schol. Vict. paullo iniqnius iudicaverim (cf p. 455).
— 14 sqq. Conferenda tamen quae Prol. p. 467 attuli.
- 160**, 2 sqq. Haud scio an postrema e Vict. (f. 185^a) ita edenda fuerint: ὡσ ἄν — φερόμενωσ τὴν αἰτίαν. ὅθεν ἐπιφέρει· ἀλλ' αἰνώσ δαίδοικα. καὶ Πρίαμωσ γὰρ πρῶτωσ ἀπὸ τοῦ τείχωσ ὄρῶ τὸν Ἀχιλλέα. εἰκωσ οὖν — μὴ πάντη καταφρονεῖν γῆρωσ, ὅπου σύνεσισ πλείωνα δωρεῖται.

A.

- 161**, 9. Cf. Prol. p. 396. 404.
- 162**; ad l. 9. Cf. Prol. p. 474.
— ibid. post 10 sqq. ins.: 12 sqq. † E 2 268, cf. Polak p. 339.
- 163**, 18 (22). De Sexto cf. p. 349.
- 164**, 12 sqq. Eadem fere Vict. f. 198^a: lin. 13 ἴδασ post Ἡρακλήσ ins.; postrema autem ita exhibet: εἶτα πάλιν

- ὕφ' ἐν τὸ κέρα ἀγλαέ παρθενοπίπα, ὡ τῆ τριχί κάλλις τε ἐπὶ ἀπάτῃ παρθένων· οὐ καθ' ἑαυτὸ τὸ κομᾶν κακὸν ἔστι. — Schol. Vict. in annot. h. l. indicatum (f. 198^a) in codice hoc est: κέρα ἄγλαε] τῆ τριχί, ὅθεν καὶ κείρειν. Ἄριστοτοῦ ἐλεγχ. δέ· ὡ τὴν τὸ ψῆψ σεμνυόμενε.
- 165**, 6. 7. W. Ribbeck, Mus. Rh. XXXVI, p. 133, bene coniecit: δεινότερον εἶναι τὸ ἀποθανεῖν τοῦ φυγεῖν.
- 9 sqq. E Vict. (f. 201^a), ubi schol. plenius adest, quae maximi momenti sunt aut recepti aut ad textum scholii attuli; addendum autem, l. 12. 13 ita se habere: τοῦ γὰρ διαιτητικοῦ Ἱπποκράτης μὲν ἤρξατο, συνετέλεσε δ' ἐν ῥοδικοῖς (sic) Πραξαγόρα Χρύσιππος. ὅτι δ' οὐκ ἴσασι τὸ διαιτητικόν· νοῦσον δ' οὐ πως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι (l. 411), ἀσπασίως δ' ἄρα τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν (ε 397). ἔνοιι δέ φασιν κτλ.
- ad l. 6—8. Cf. Plut. aud. poet. 10, p. 30 C.
- 166**, 13. λύσις deleatur.
- 167**, 11. corr. 623. — Cf. Athen. I, p. 10 A, et Prol. p. 375.
- 21. Discrepat aliquantum schol. Vict. f. 204^b; namque, ut gravissima tantum afferam, post οὐ δεόντως, φασιν — τὴν συνήθη δαίταν (l. 21—27) sequitur: τινὲς οὖν ἐπιχειροῦσιν ὅλως μὴδὲ πεπλήχθαι τὸν Μαχάονα (cf. ad lin. 16 sqq. et ad p. 208, 22): εἰ δὲ καὶ κατὰ βάθους γέρονε — ὅθεν καὶ τοῖς χολιακοῖς αὐτὸν ἔνοιι προσάγουσι διὰ τὸ εἰργεῖν τὸ ὑγρόν (p. 168, 1—4). τὸ δὲ γάλα πηγγυσιν ἀπὸ πρώτης γενέσεως τὸ σώμα· δῆλον δὲ ὡς τυρὸς βρεχόμενος γαλακτοῦται. ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλφιτον — προσάγεται (l. 5. 6). τῆ δὲ ῥ φλεγμαίνει τὰ ἔλκη. καὶ Πέτρων δὲ Αἰγινήτης ἰατρός, ἐπεὶ δι' ἔνδειαν ἐπιπτωσι νόσων γράφη, καὶ οἶνον καὶ κρέα προσέφερον, ἀναπληρῶν τὸ λείπον τῆς φύσεως: — τὴν δ' ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο] ἐν τοῖς δέουσι τόποις ἀποδίδωσι τὰ λείποντα τῆς Ἰλιάδος (haec quidem partim in margine scripta). οὐ πρὸς θεραπείαν κτλ. (l. 7—9). Quo de scholio cf. Prol. p. 453.
- ad l. 24. Add.: cf. Nican. III 1.
- in extr. pag. add.:
 † B f. 186^b ad πίνε εἰς 5 ὡς ἐπιπολαίας οὐσης τῆς πληγῆς, ἅμα δὲ καὶ ὡς ἰατρός ὢν καταφρονεῖ τῆς διαίτης καὶ πρὸς τὸ ποτὸν ἀναφορεῖ.
- 168**, 2. 3. Cf. Plut. V. Hom. 206 extr.
- 16. De Glauci s. Glauconis nomine v. p. 385.
- 23 sqq. Scholium Vict. f. 205^a, quod gravissime esse turbatum in Prol. p. 452 dixi, in codice ita legitur:
- ἄλλος μὲν] ψιλωτέον τὸ ἄλλος. οὐ γὰρ ὡς τινες (corr. e τὴν) κατὰ κράσιν ἔστι τοῦ ἄλλος, ἴν' ἢ ἐπὶ τοῦ Μαχάονος. ἐχρῆν γὰρ εἶναι ὦλος, ὡς τὸ ἄριστος ὠριστος. ἀλλὰ διὰ τῶν ἀρθρων ὁ ποιητής. τινὲς δὲ ἄλδος μὲν δακύνοντες τὴν ὄσ, καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ Μαχάονος ἐκδεχόμενοι. ἀλλ' οὐδέποτε τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὄ χρηταί. τὸ δὲ ἐναντίον οὐ δεῖται αὐτὸν τραυματίαι παρεικάζειν. ἀμεινον οὖν ἀορίστως δέχεσθαι τὸ ἄλλος πρὸς ἔπαινον τοῦ γεροντος· ἄλει <sic> γὰρ εἰπεῖν, ὅτι παντὸς νέου σωφρονέστερον ἐβάσταζε τὸ ποτὸν ὁ Νέστωρ. ἔνοιι δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ γέρων, ἴν' ἢ· ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἐκίνει, ὁ δὲ γέρων Νέστωρ ἀμογητί. καὶ ἀλλαχού περι αὐτοῦ φησὶ· ἐπὶ οὐ μὲν ἐπέτραπε γήραι λυγρῶ. ἢ διὰ τὸ κατὰ διάμετρον αἰρεῖσθαι τότε πᾶς. οἱ γὰρ περὶ Ἄρισταρχον ὡ εἶναι τὸ ποτήριον, διὸ καὶ δ' ὡτα' τὰ γὰρ ἀπλὰ ἀμφοτα καλεῖ· τινὲς δὲ αἰ ὑποπιθμένες ὑποβάσεις αὐτῶ δύο ἦσαν πελειάδες. διὸ καὶ μογέων. διπλοῦ γὰρ ὄντος κατὰ διάμετρον ἔδει πίνειν. καὶ ἴσως πρὸς τὸ ἀμερίμνωσ καὶ ἀθροῦν πίνειν.
- In eodem codice postea (partim in marg. script.) additum esse videtur schol.: Νέστωρ δ' ὁ γέρων] τὰ γὰρ ἄχθη οὐχ οἱ ἰσχυροὶ ἀλλ' οἱ ἔμπειροὶ φέρουσιν (cf. p. 169, 6).
- ad l. 18. Cf. p. 369.
- 169**; post l. 11 et 13 add.: 709. 750. V. ad Ψ 638. 39.
- 14—24. Simile est schol. Vict. f. 209^b. In quo, ut leviora quaedam omittam, post ἀποδοκιμάζοντα (l. 19) sequitur: ὅτι δὲ καὶ Πηλεὺς ἐπιλοφρονήσας δηλοῖ διὰ τοῦ ὄσ ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθησε (H 127). καὶ Πεισίστρατος τοῦς περὶ Τηλέμαχον. ἠρκεῖτο δὲ ὡς ἡγεμῶν μόνος ἐπιτάσσεσθαι <sic> Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ καὶ σύντροφος αὐτῶ Πάτροκλος. αὐξεῖ δὲ νῦν τὸν Πάτροκλον ὡς δεόμενος αὐτοῦ, ἐν καιρῶ τε (cf. l. 22) ἐδήλωσεν τὰ τῆς στρατολογίας καὶ ὅποιοι ἄριστεῖς εἰς τοῦτο ἐπέμποντο (in marg. verba inde ab ἐν καιρῶ ἐδήλωσεν, novo lemmati νῦν δὲ τ' ἔνδον adscripta, repetuntur). Quibuscum non minus quam cum iis quae edidimus res aliunde, neque e Porphyrio derivatae coaluerunt.
- ad l. 14 sqq. Cf. Prol. p. 434 sqq.
- 170**, 11—15. Haud scio an ex eodem fonte petita sit pars scholii Vict. f. 212^a (p. 333 β 2—5 Bkk.).
- 16—28. Haud scio an rectius codicis A rationem secutus fuerim (cf. Prol. p. 443). — In Vict. cod. (f. 212^b) pri-

mum et secundum, quae edidimus, schol. coherent; tertio, quod novo lemmati adscriptum est, in fine male

adhaeserunt verba: οὐκ οἶδε δὲ διαίταν ἰατρικὴν ὁ ποιητής.
— 22—24. Cf. Galen. XIV, p. 29. 30 K.

M.

171, 7. Corr. ἄλωειν.

174; ad l. 32 add.:

† Vict. cf. 214^a: οἱ μὲν ἐν ἡμῶν, οἱ δὲ πρὸς παντελῆ ἀπώλειαν, οἱ δὲ πρὸς παντελῆ ἀπώλειαν.

175, 15—20. Polak, p. 529, verbis τὸ δὲ εἶσατο — ἀπὸ τοῦ ξω ut aliunde illatis recte, ut videtur, deletis, ea quae antecedunt (τὸ μέντοι — ἐπορεύθη) pro genuinis habet.

176, ad l. 1—12. Addere debebam, verba scholii (quod ceterum in Vict. f. 217^a = Bekk. p. 340 a 16—21, paullo plenius legitur) βαρβαρική — εἰσάγει, aliunde petita, cum quaestione male coaluisse.

— 5—12. Paullo aliter Vict. f. 217^b haec exhibet: τοῦτο ἀλλαχοῦ δεδήλωκεν εἰπὼν· πεπταμένας — προτὶ ἄστου. κατεῖχον, φησὶν, αὐτὰς ἀναπεπταμένας, ὥστε εἰσελθόντων κλείσθαι.

178, 26 sqq. In cod. Vict. (f. 219^b) duo scholia leguntur, primum quidem: Πῖος (p. 178, 30) ἀπολογούμενος — ἢ τῷ πατρικῷ ὀνόματι (p. 179, 9); ἄλλως τε καὶ Ὀμηρικὴν ἐνέργειαν ἔχου-

σιν οἱ τῖχοι (singula non multum ab iis quae edidimus discrepant), alterum autem: ἀθετεῖ (p. 178, 26) Ἀρίσταρχος — καὶ μὴν ἔφρασε τὴν τειχομαχίαν (l. 28), εἰπὼν δὲ πληθὺν οὐκ ἂν ἐγγύ (B 488) ἐσιώπα τὸ πλήθος. εἶτα καὶ διὰ τὸ λαπίθαι, εἰ μὲν γὰρ τοὺς πατέρας αὐτῶν οὐ καλεῖ Λαπίθας ὁ ποιητής. Cf. Prol. p. 435.

179, 20 sqq. Add. in annotat.:

† Vict. f. 221^b (c. l. κρόσσας μὲν πύργων): κρόσσας τὰς πολεμικὰς κλίμακας· φησὶ γοῦν κροσσῶν ἐπέβαινον (M 414). λείπει δὲ ἡ κατὰ τῶν πύργων ἔρουν, ὡς ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος (Ξ 488). Ἀρίσταρχος δὲ τὰς κλίμακας, Πορφύριος τοὺς προβεβλημένους τοῦ τείχους λίθους [πρὸς δὲ τὰ τῆς στιγμῆς]. In quibus duo scholia de eadem re agentia coaluisse videntur. — ad l. 15 sqq. De Stoicorum allegoriis a Porphyrio adhibitis vid. potius Prol. III, 2, 3, de hoc quidem loco maxime p. 405.

180, 11. 12 ἀλλ' ἐξέχουαί εἰσιν [ἕτεροι] ἐτέρων coni. Diels

N.

183, 9—14. Id. schol. min.

184; ad l. 16. De Alexandro Cotyaensi cf. Prol. p. 379, 4.

185; ad 6 sqq. extr.: v. ad p. 328, 15 et Prol. p. 361. 62.

186, 9—12. Cf. schol. min. — 17. v. ad p. 332, 16.

Ξ.

187, 10. De interpunctione cf. Nicanor (schol. A) Ξ 1.

190; ad Γ 8 sqq. Cf. Prol. p. 398 sqq.

191; ad l. 1. Cf. p. 474.

194, 4. Cf. Prol. p. 370.

—; ad 16 sqq. Cf. p. 466, 1.

195, 18. 19. Cobet, Mnem. N. S. VII, p. 430, coni.: τούτοις οὖν συνάδει καὶ ὀπλοτέρως, ὁ φέρων μᾶλλον ὄπλα δυνάμενος. — Cf. Polak, p. 410.

— ad 11 sqq. Cf. Prol. p. 391; 405, 1.

O.

200; ad l. 11 sqq. Prol. p. 398.

— ad l. 20 sqq. Prol. p. 435.

201; ad l. 5. Prol. p. 444.

— ad l. 13 sqq. Prol. p. 438.

203; ad l. 8 sqq. Prol. p. 403.

204; ad l. 9 (ann. crit.). Prol. p. 404, 2.

204; ad l. 1—4. Cf. Prol. p. 385.

— ad l. 4 sqq. ibid. p. 404, 2.

205; ad l. 7 sqq. Prol. p. 436.

207, 13. v. ad p. 287, 16.

— ad l. 7—12. De Telepho cf. p. 380.

Π.

209; ad l. 10 sqq. De v. κεκλίθαι cf. etiam Porph. p. 89, 14.

210; ad l. 20. 21. Cf. Prol. p. 426.

213; ad l. 6 sqq. Cf. Prol. p. 346.

213; ad l. 7. 8. ibid. p. 350, 1.

214; ad l. 4 (ann. crit.). ib. p. 429 sqq.

215, 23. Prol. p. 361 et 407.

— 26. v. ad p. 333, 22.

P.

218, 13. Corr. **317**.
— 15. Corr. **386**.

218; ad l. 16 sqq. Prol. p. 370.

C.

220, 9 sqq. et 20 sqq. Cf. Prol. p. 426.
221; ad l. 8 sqq. Prol. p. 346.
222, 11. ad p. 306, 14. 15.
— ad l. 12. Non congruit Φ 140, v. ad
p. 249, 2.
223; ad l. 8—11. Prol. p. 416.
224; ad l. 15 sqq. Cf. Prol. p. 392, 3;
405, 1.

225, 19. Prol. p. 433.
— ad l. 25. Corr. (lin. h. pag. ultim.):
p. 1461 α 20.
226, 9—14. Cf. Prol. p. 403.
— 9 τὸ τῶν περὶ θεοῦ recte Dind.
corr.
230; ad l. 3—7. Cf. Prol. p. 395, 3.

T.

232, 14. Cf. Prol. p. 346.
234, 10. De Alexandro Cotyaensi cf.
p. 379, 4.
235, 25. Cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 168,
et Prol. p. 422, 1.

238, 20. Add. quae p. 437 de athetesi
monui.
239, 6. Cf. p. 405, 1.

Υ.

240; ad l. 14 sqq. v. p. 396 sqq. 403.
241; ad l. 11. v. p. 384.
243; ad l. 16 sqq. Prol. p. 434 sqq.

244; ad l. 4 sqq. De Autochthone v.
Prol. p. 422, 1.
247; ad l. 29 sqq. Prol. p. 434 sqq.

Φ.

249, 1. De schol. v. 126 v. ad p. 293,
2; schol. v. 127 edit. p. 288, 31.
— ad l. 2. De discrepantia computa-
tionis cf. quae Prol. p. 474 attuli.
— ad l. 13—15. De Didymo v. Prol.
p. 379.
251, 5. De Ζητ. Vat. cf. Prol. p. 346.
252, 7. De Hermogene v. ib. p. 440.
— ad l. 22 sqq. In schol. Vict., de

quo omnino vid. Prol. p. 454,
corr.: Ἐρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν
ἐπιπομπῶν γράφει κνίχη μελδο-
μένου, ἴν' ἢ κτλ.
253; ad l. 13. De v. κνίσα notionibus
cf. Zenodori qui fertur τῶν περὶ
συνθεσίας ἐπιτομῆ p. 410 (Prol. p. 433).
254; ad l. 11 sqq. De schol. Vict. cf.
Prol. p. 453.

Χ.

257; ad l. 11. Dioelem Peripateticis
esse annumerandum paullo confiden-
tius h. l. posui, cf. Prol. p. 422. Qui-
bus addendum, etiam ἀθέτησιν a
schol. HQ Ξ 132 quae ei tribuatur,
acutiorum quam veriorum, cum ratio-
nibus, quibus inducti et Aristoteles
et Heraclides rebus nonnullis offen-
derint, haud male congruere. Contra
schol. V τ 457 dubito an medicum
(Carystium) innuat. In schol. A N 103

haereo, nisi quod Tyrannioni mi-
nori post ea, quae Planer, progr.
gymn. Ioachim., Berol. 1852, p. 7, at-
tulit, assignari non posse contendo (an
nomen h. l. corruptum est? Cf. Δίωv
in re simili a schol. Vict. ϵ 683 allat-
tus). An ignoto ceterum haec omnia
grammatico (cf. Artemidor., onirocrit.
IV, 72) tribuenda sunt?
258, 8. Cf. Prol. p. 414.
260; ad l. 16 sqq. Cf. Prol. p. 434 sqq.

Ψ.

262, 1. Cf. Val. Rose, Ar. ps. p. 155,
et de Aristotelis nomine margini schol.
B adscripto Prol. p. 420.
— ad l. 9 sqq. Cf. Prol. p. 361.
263; ad l. 1—3. Prol. p. 420.

264; ad l. 23 sqq. In schol. Vict. A 709
(f. 207^b) παρ' ὀλίγων αὐτοῦ ἐλ ὡν
legitur.
265; ad l. 19. 20. Cf. Prol. p. 436.

Ω.

267; ad l. 1. Prol. p. 410.
268; ad l. 1. Cf. ibid. p. 418, 1.
269, 14. p. 319, 18.

269; ad 15 sqq. De schol. γ 274 cf. Po-
lak, p. 140.
274, 1—4. Cf. Prol. p. 473.

277, 5—9. Cf. Prol. p. 418, 1, et de 277; ad l. 10 sqq. *ibid.* p. 436.
Plutarcho ad h. l. allato *ibid.* p. 425. — ad l. 17 sqq. *ibid.* p. 424, 2.
— 13. Cf. Prol. p. 410, 1.

ζητ. α'.

281; ad l. 1 sqq. Prol. p. 345 sqq. 283; ad l. 7 sqq. De schol. Odys. et
282; ad l. 4—14. Prol. p. 433. Eust. cf. Prol. p. 458.

γ'.

284, 19 sqq. In hac, ut in reliquis Quaestio- melius utraque perspiceretur, plurima
nibus, ubi duorum codicum quae sine dubio corrigenda sunt con-
recensiones e regione posui, quo sulto non mutavi.

η'.

287, 18. Ὅμηρικὸν πᾶν ὀ τῆ χρήσει κτλ. 289, 27. Simon. fr. 78 ap. Bergk.
coni. Cobet, Mnem. N. S. III, p. 266.

ιβ'.

300; ad l. 8 sqq. De Zenodoro v. 302; ad l. 6 sqq. V. p. 399. 400.
Prol. p. 433.

ιε'.

306; ad l. 24. Locum Vitae Hom. cap. 131
v. p. 399.

ιζ'.

313; ad l. 5 sqq. Cf. Prol. p. 426, 1. 322; ad l. 28. Cf. de v. κρήγυον no-
313 α, 26. Corr. Ἀφροδίτη. tionē Et. M. 537, 24; Gud. 345, 25
(unde Lp A 106 fluxisse videtur).

κγ'.

324, 18 sqq. Cf. Prol. p. 346.

ζητ. 33.

328; ad l. 15. Cf. Prol. p. 361.

Prolegomen.

355. In lin. paenult. post *BL excidit secutus per errorem dedi, p. 178 E
locus scholii: l 265. legitur.
379, 1. Afferre neglexi, post ea, quae 413. Vix verendum est, ne quis in
Heitz, d. verl. Schrft. d. Arist., p. 195, scholio pessime tradito, quod Ma-
attulit, de Val. Rosei sententia dubi- tranga, An. Gr. II, p. 374, 8, edidit,
tari sane posse; cf. Prol. p. 418, 1, ubi solutionis contra Protagoram pro-
recte pro p. 188 E, ut h. l. Roseum latae vestigia latere dicat (cf. p. 463).

Indices.

I.

Indicantur et scriptores a Porphyrio allati et res
graviore, de quibus vel apud eum vel in Prolegomenis
agitur.

(Ea quae aliunde addita esse videntur uncis quadratis inclusimus.)

A.

- Achillea herba 170, 16.
actiones spontaneae eadem invitae
69, 17. 93, 20.
aegis 40, 26.
de aegide ἐξήγησις 470.
aer et aether confunduntur 215, 1.
Aeschylus 117, 29. 133, 23. 191, 16
(= 193, 26).
affectus animi (χόλος, μένος, μῆνις,
θυμός, ἀνεθεῖναι, ἀχνυθεῖναι κτλ.) quid
secundum Homerum 306, 1—312 extr.
Agathocles Babylonius s. Cyzicenus
224, 18. 392.
Alcaeus 41, 20.
— epigramm. poet. 137, 6.
Alexander Cotycaensis 227, 22. 288,
10; 23. 379.
— Myndius 154, 3.
ἀλληγορία 237, 14.
allegorica poetae interpretatio 384. 86.
— Stoicorum 391 sqq. 396.
— Aristotelis (?) 419, 1. 423.
ἀμβροσία = ἀβροσία 68, 21.
Anatolius Porphyrii amicus 281. 2. 347.
Anaxagoras et Anaxagorei 384.
Anaximander Lampsacenus 384.
anima pars est naturae divinae 217, 17.
animi affectus v. affectus.
Antimachus 95, 26.
antiquorum instituta qualia nunc bar-
barorum 145, 16.
Antisthenes 168, 15. 386. 423.
Apion 20, 9. 23, 15. 150, 13. 194, 5.
Apollon i. q. ἥλιος 14, 11. 224, 16. 242, 10.
— i. q. ignis 241, 5.
— cur Troianis adsit 243, 10.
Apollonius Dionysii Sidonii magister
233, 11.
Apollonius Molonis 126, 19.
apri cur ἰεῖδοι dicantur 71, 20.
aqua causa ventorum 179, 17.
— = vita omnium, prima elementorum
195, 4.
aquilarum varia genera (sec. Aristot.)
274, 1 sqq.
- Aratus 174, 11.
Archilochus 137, 10. 275, 1. 298, 15.
Archippus 284, 1.
Aretinus 165, 18.
ardearum varia genera 155, 10.
Aristarchus 67, 27. 111, 20. 137, 13.
168, 23 (Add.). 178, 26. 179, 20. [187,
11.] 194, 6. 205, 9. 16. 233, 3. 253, 1.
265, 8. 275, 9.
— a Porphyrio quomodo adhibitus 447. 469.
— quaestiones respicit 427, 1.
— apud Tortellium 355.
Aristarchei 205, 12 (?). 293, 3.
aristolochia herba 170, 23.
Aristophanes 7, 9. 191, 11 (= 193, 24).
— Byzantius (42, 24). 137, 12. 287, 21.
288, 31.
Aristotelis ἀπορήματα Ὀμηρικά 24,
14. 28, 1. 32, 18 et 34, 25. 44, 29. 49,
7. 58, 10. 60, 2. 66, 2. 70, 19 et 71, 5.
73, 10. 86, 22 (?). 96, 28. 108, 4. 109,
13. 132, 31. 145, 15; 22. 149, 4. 165, 4
(cf. ad p. 164, 12). 168, 18. 236, 7. 262,
1. 268, 1. 277, 5. 382; 88. 413. 415 sqq.
— Convivium 379.
— de Solis bubus 423.
— alia scripta 26, 11. 86, 22 (?). 274, 5;
14, 291. 20.
— nomen scholiis adscriptum 420.
— solutiophysica (allegorica) ? 419, 1. 423.
Aristotelis discipuli 414.
Artemon Milesius 217, 10.
Asclepiades Myrleanus 391, 2.
[Ἀσκληπιῖδης unde dictus 232, 10.]
astra, quibus noctu tempus definatur
150, 36 sqq.
Athenodorus 424.
ἀθετεῖν, ἀθέτησις, simil. in Quaestioni-
bus Homericis 116, 20. [118, 14.] 119,
33. 120, 6. 121, 4. 124, 26. 142, 28. 169,
14. 178, 26. 200, 20. 202, 10. 204, 11.
205, 7. 206, 16. 207, 7. 243, 16. 247, 29.
260, 16. 269, 11. 435 sqq.
Atticorum usus 83, 15; 20; 29. 185, 8.
234, 14. 282, 10; 14. 284, 3.

auditor (ὁ ἀκροατής vel sim.) 2, 7, 88, Auroræ epitheta 112, 2.
20, 89, 1, 109, 2, 207, 10, 315, 2, Autochthon 150, 5, 422, 1.
de auguriis 33, 15 sqq. Cf. Polles. Autodoros Cumanus 265, 2.

B.

Bacchus μαινόμενος 95, 26. Brachmanes 13, 2.
Baton (?) 138, 19 (v. Praef. p. XI not.). Briareos = ἦλιος 13, 24.
Boeotorum acies 73, 20. — cur centimanus 14, 8.

C.

Caeli natura 204, 9. codices Porph.: Lipsiensis 1275:
Calchantis vaticinium explicatur 32, VIII. 446, 457.
16 sqq. — Victorianus 449sqq. 466, 471.
Callimachus 155, 20, 263, 6 (= 264, — Scorialensis Ω 1 12
13), 268, 11. — Harleianus 5693 }
Callistratus 174, 27, 428, 437. — Mosquensis S. S. 75 } 357.
Caribus maledicum poeta 137, 5. — Etonensis }
Castor (?) rerum auctor 138, 19. — Townleianus 449.
Cato (?) 138, 19. — Hornei 449, 2.
Cercopes, Thiae filii 275, 4. — Parisini }
cestus Veneris 193, 32, 194, 3, 200, 7. — Matrangae (An. Gr. II) } 463.
Chamaeleon Peripateticus 422. — Eustathii 457, 59.
Chiron τὴν περὶ βοτανῶν ἱατρικὴν }
ἐπιτηδεύει 140, 10. — Manuelis Moschopuli } 459.
— Tzetzae }
Chrysaorica 96, 1. de Porphyrianorum codice quem x
Chrysippus Stoicus 147, 26, 390, 423. vocavimus 445.
— grammaticus (?) 390, 2. — de cod. y 456, 463.
— medicus 165, 13. — de cod. z 449, 456, 463.
Cleanthes Assius 389, 90. — de cod. z' 456, 57.
codices Homeri scholiis Heracliteis — de cod. z² et z³ 450, 55, 58.
instructi 394, 407, 448. — de cod. z' 457.
codices Porphyrii Q. Hom.; stemma de comparandi rationibus a poeta ad-
eorum 461. hibitis 128, 7 sqq. 131, 9 sqq. 166, 13.
— singuli his locis recensentur: contraria contrariorum remedia 30, 4.
— Vaticanus 305: 340, 42. Corpus solutionum Alexandrinum 141,
— Venetus A 446, 56. 17, 370.
— — B VII. 363, 444. — solutionum Peripateticorum 421 sqq.
— — — prioris manus auctori- 448.
— — — prioris manus auctori- — Stoicae originis, philosophorum pla-
— — — alterius manus auctori- citacum Homero conferens 402sqq. 448.
— — — alterius manus auctori- Cragus Lyciae mons 204, 8.
— — — alteri manui quae cum Crates Pergamenus 111, 24, 223, 22,
priori condicio inter- 224, 15, 391, 405, 427.
cedat 456. Cratinus 83, 32, 288, 20.
— Leidensis Voss. 64: VIII. 357, 58, 456. Cretensium ars sagittaria 123, 14.
— — eius in Porph. auctoritas 358. Ctilus nom. propr. 57, 19.

D.

Demetrius Ixion 428, 437. 24, 113, 12; 21, 127, 27, 128, 5, 197, 7,
Demo 409, 4. 198, 7, 199, 1.
Democritus 274, 11. dii ab idoneis coli volunt 90, 18.
— περὶ Ὀμήρου 386. — φαντασίαν τινὰ ἑαυτῶν παρέχοντα
184, 3.
dei nemo inimicus esse potest 259, 2. dis quaecumque fiunt tribui solent 97, 5.
deo propinquantes dei similes esse de- de dis fabulae regum extollendorum
bere 16, 25. causa fictae 261, 19.
— omnia pulchra et bona sec. Hera- Diana = luna 241, 6, 242, 13.
clitum 69, 6. — cur Troianis adsit 243, 12.
deorum certamina allegorice expli- — cur χρυσηλάκατος 106, 20.
canda 240, 18. Didymus Chalcenterus a Porph. ad-
— iudicium a nostro discrepat 69, 3. hibitus 293, ad 2—10, 447.
— omnipotentia 79, 3, 80, 27. Didymus συμποσιακῶν auctor 379.
— iudicium hominum forma induti cupiditati- dierum Iliadis numerus 222, 12, 18.

- Diocles quidam Peripateticus (?) 258, 10 (c. Add. ad p. 257). 422.
 Diogenes Tarsensis 369.
 Dionysii ἄπορα 36, 23 (= 37, 3). 370.
 Dionysius comoed. poeta 166, 7.
 οἱ διορθοῦντες 251, 13.
 διορθώμα Herodoti 286, 19. 288, 24 (cf. l. 9).
 Dioscurides de vita heroum 373 sqq.
 domus rusticae partes 327, 22 sqq.
 — urbanae partes 329, 10.
 Dorienses cur τριχάκες 286, 11.
 Dorothei Ascalonitae Πανδέκται 382.

E.

- Elementa, cum quadam tenuis corrumpantur, in universum sempiterna manere 241, 3; cf. φύσεις.
 Eris cur λαοκόος 240, 7.
 Eupolis 148, 16.
 Euripides 7, 8. 191, 20. 25, et omissio nomine 148, 7.
 Euripidis prologi 201, 15.
 Eustathii in Porphyrianis auctoritas 457. 463.
 Eustathius Plutarchi Quaest. conviv. usus est 372. 377. 1; 2.
 ἦθος, ἠθικόν [7, 22. 8, 1.] 93, 14. [140, 1.] 209, 5.

F.

- Fatum ἀπαράβατον ἢ παραβατόν 104, 3.
 Favorus Arelatensis num Quaestiones Homericas scripserit non constare 380 sqq.
 fluvii cur διπετεῖς (a Iove implentur) 213, 16. 24.
 fulmina quid portendant 39, 7.
 — quo modo differant (ἀτραπή et κεραυνός) 119, 4; 5; 10.

G.

- Ganymedes quo modo allegorice explicandus 68, 22.
 Glaucus s. Glauccon 168, 16. 384, 85. 423.
 — Reginus 385.
 — Tarsensis 385.
 grammatici 47, 21. 144, 6. 172, 14. 284, 19. 298, 16. 315, 5.
 grammaticorum atheses refutatae 427 sqq.
 Gratiae ὀπλότῆραι, ἀμειπτικά κτλ. 195, 8 sqq.
 Gregorius Corinthius Porphyrii Quaestionibus Hom. usus 468.

H.

- Ἄιδης = θάνατος 204, 3 (cf. annot.).
 — cur ἀνελεῖμων 133, 19.
 Helena quot annos apud Troianos fuerit 278, 9.
 Hephaestion grammaticus 177, 31. 440.
 Heracleon grammaticus 406.
 Heraclides Milesius 137, 15.
 — Ponticus 48, 29. 59, 16. 414.
 — Ponticus minor 371.
 Heraclitus Ephesius 69, 6. 190, 8 (= 193, 16). 195, 1. 399. 405, 3.
 — Alleg. Homer. scriptor 342. 362. 393. 402. 407.
 — — cum Plut. Vit. Hom. et Porph. congruit 396.
 — — quonam fonte usus sit 400 sqq.
 Hermogenes (medicus ut vid.) 253, 7. 440.
 Hermon Delius 39, 7. 154, 23.
 [Herodianus 5, 13.]
 Herodicus Selymbrianus 140, 11. 165, 12.
 Herodotus 286, 19; 22. 287, 3; 5; 7. 288, 9; 14; 16; 24.
 Hesiodus 93, 18. 189, 23. 265, 10 et, om. nomine, 148, 14.
 hiems πατήρ τῶν ὥρων sec. Pythagoram 26, 6.
 ἱερεὺς quibus rebus occupatus sit 5, 5 sqq. 272, 11 sqq.
 Hippias Eleus 387.
 — Thasius 413.
 Hippocrates 165, 13.
 Homerus philosophis principia sapientiae suppeditavit 12, 9. 13, 4. 30, 4. 297, 6. 305, 24. 399. 403, 5.
 — φιλοσοφεί 200, 13; sim. 195, 3. 225, 1.
 — omnia plena esse existimat θείων δυνάμεων 114, 23.
 — impia de dis proferre videtur 240, 15.
 — fabulas vulgatas ut quae vulgo narrentur affert 236, 1.
 — fabulas vulgatas heroibus in tempore tribuit 92, 18.
 — animis morientium vaticinationem tribuit 209, 1.
 — [μμεῖται τὴν ἀλήθειαν 176, 1.]
 — res suorum temporum describit 61, 12. 145, 15. 232, 5; sim. 277, 13.
 — non solum quid dicat sed etiam quid non dicat curat 17, 15.
 — ἀπρεπῆ omittit 166, 5. 174, 24. 175, cf. 93, 17.
 — quod ipse sentit alios inducit dicentes 115, 14.
 — quae ipse dicit inter se congruere debent 100, 5; cf. 104, 19. 294, 14.
 — δι' οἰκονομίαν quaedam instituit 64, 16. 68, 17; sim. 108, 25. 150, 34. 167, 6.
 — ἀκριβῆς ἐστὶ περὶ τὰς εἰκόνας 126, 9; cf. 93, 2.
 — ἄτο ὁμοειδῆς ἐφύλαξαστο 115, 20. 225, 6. 326, 12.

- Homerus praedicit, qualis mentis status sit eorum qui dicturi sint 313, 5 sqq.
 — unam rem duobus verbis explicat 260, 8.
 — generibus species subiungere solet 269, 15.
 — solet nonnulla διὰ μέσου ponere 219, 8.
 — eorum quos admiratur nomen saepe repetit 206, 31.
 — ipse se explicat 118, 4. 144, 22. 160, 18. 264, 12. 281, 3. 285, 3. 295, 8. 297, 16 sqq. 321, 7. 323, 2. 344, 4. 25. [335, 9.]
 Homerus cum oratione πεζοτέρῳ utatur, sententia loci cuiusdam latet 117, 12.
 hominum res ridendae 30, 5. 6.
 homonymi 85, 2. 107, 15. 22.
 hostiae certae cur dis quibusdam offerantur 54, 20. 146, 31.
 hyperbaton v. σχήματα.
 Hyperides 283, 21.

I.

- Icarium mare describitur 27, 6.
 ignis allegorice explicatur 79, 10.
 interpunctio 47, 29. 93, 11. [121, 2.] 123, 18. 187, 10. 201, 27. 212, 15. 229, 20. 240, 12. 272, 24.
 Ionum ἰδίωμα 288, 18.
 irae vulgi ἢ φόβου κρατοῦνται ἢ γέλῳ διαχέονται 29, 29.
 Isocrates 10, 9.
 Isocratis schola 153, 23.
 Iuno = ἄηρ 13, 23. 200, 15. 239, 6. 241, 6. 242, 12.
 Iuno = ἡ τοῦ παντός φύσις 225, 3.
 — cur Graecis adsit 242, 19.
 Iuppiter = ἡ ἄκρατος θερμασία, τοῦ Ζῆν καὶ τοῦ εἶναι ἡμᾶς αἴτιος 13, 22. 204, 2.
 — = αἰθήρ 200, 14.
 — = πρῶτος νοῦς 68, 23.
 — Iunonem vincit, alleg. expl. 200, 13.
 — a dis vincitur, alleg. expl. 14, 5.
 Iuventus cur dis pocula ministret, alleg. expl. 68, 20.

K.

- κατάχρησις 163, 7 sqq.
 ἀπὸ κοινοῦ v. σχήματα.
 κυκεῶν 167, 21.

L.

- Latona = ἀμνημοσύνη, ληθῶ 242, 15.
 — cur Troianis adsit 243, 12.
 Leon Alabandensis 96, 1.
 litterae heroibus notae 94, 5.
 litterarum definitio 94, 3.
 Longini ἀπορήματα Ὀμηρικά 412. 427.
 Lyciorum gens perfida 71, 5.
 Lycus medicus 101, 22.
 Lysanias Cyrenaeus 137, 12. 440.
 λύσις v. solutio.
 lyticorum varia genera 368. 69.

M.

- Μάντις definitur 5, 6 sqq. 271, 16 sqq.
 manus cur post cenam non laverint heroes 16, 26.
 Mars = ἀφροσύνη 241, 8. 242, 11.
 — cur Troianis adsit 243, 8.
 mathematici 111, 16.
 medici boni est non mutare victum solitum 167, 26.
 medicinae γένος διατητικὸν antiquis ignotum 165, 12. 167, 24. (Add. ad p. 170, 16—28.)
 Megaclides 153, 30. 211, 11. 256, 12. 258, 8. 414.
 Metrodorus 147, 18. 384. 423.
 mens turbata etiam sapientem devium agit 79, 32.
 Mercurius = λόγος 241, 9. 242, 14.
 — cur Graecis adsit 243, 3.
 μηχανή, μηχανημα 24, 13. 25, 15. 26, 25 (Lp et Vict.).
 Minerva = γῆ 13, 23.
 — = ὁ λογισμὸς τινος 71, 4.
 — = φρόνησις 241, 8. 242, 11.
 — cur Graecis adsit 242, 23.
 Moero Byzantia 392.
 Manuel Moschopoulos 459.
 mulieres cur θηλύτραι 125, 2.
 Museum Alexandrinum 141, 17. 370.

N.

- Navium catalogus 48, 9.
 Neo-Platonici 398. 409. 411.
 Neoteles περί τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοῦτέας 123, 13.
 Neptunus = ἡ ὑγρὰ οὐσία 204, 2.
 — = τὸ ὕδωρ 13, 23. 241, 6.
 — cur Graecis adsit 243, 1.
 Nesus Chius 137, 14.
 Nestor qua ratione τρίτης γενεᾶς ἀρχειν dicatur 304, 4 sqq.
 Nicander 288, 20.
 Nicanor a Porph. adhibitus 447.
 Nicocrates 430, 2.
 de Nili fontibus 213, 7.
 νόθοι eodem quo genuini honore 123, 2; 8.
 Nymphae cur Iovis filiae 214, 1.

O.

Οἰωνιστικὴ ἢ καθ' Ὀμηρον v. Polles. Ὅσσα quid sit 319, 18 sqq.
 ὄνειροπόλος quid curet 5, 7 sqq. 272,
 27 sqq.

P.

- Παιδευτικόν 19, 19. 123, 7. 160, 2.
 198, 3. 231, 20.
 de Palladiis 102, 9.
 ἐκ παραλλήλου 143, 1.
 τὰ Παραποτάμια 287, 22.
 Parmeniscus 229, 19.
 Peripatetici 415 sqq.
 — solutiones eorum earumque Corpus
 421 sqq.
 Persaeus Stoicus 389, 91.
 [Petron Aegineta medicus 167, 21 (Add.)].
 Philemonis σύμμικτα 286, 19. 288, 23.
 382.
 Philetas 293, 10.
 Philistus 287, 8.
 philosophi Homerum impugnantes aut
 defendentes 383 sqq.
 philosophis Homerum in veri cogni-
 tione praeesse v. Homerus.
 φύσεις πολλὰ ἐν τῷ κόσμῳ μειοῦνται
 μὲν οὐκ ἐκλείπουσι δὲ τέλειον 20, 6;
 cf. elementa.
 Pindarus 148, 13. 195, 5 et, om. nom.,
 148, 11.
 Pius grammaticus 98, 8. 178, 30. 250, 9.
 428. 434 sqq.
 Plato philosophus 84, 4. 92, 16. 217, 12.
 220, 9. 276, 25. 283, 18. 294, 21. 305,
 23. 306, 1.
 — Homeri vituperator 389. 408. 424.
 426.
 — a quonam refutatus sit 392. 94. 408, 18.
 Plutarchus Chaeronensis, libr. de aud.
 poet. unde hauserit 425.
 — Quaestiones eius convivales
 cum scholiis comparatae 371 sqq.
 — — fontes huius libri 373. 426.
 — de Vita Homeri liber qui ad eum
 refertur 395. 402.
 — — fontes huius libri 400.
 — — quae inde in scholia transierint 395.
 — — cum Heracliti Alleg. et scholiis
 saepissime congruit 395. 96.
 pluvia sanguine mixta explicatur 161, 9.
 poetae cuiusdam incogniti versus 148, 8.
 — cuiusdam comoed. Gr. versus 253, 10.
 — ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ uti solent 148, 4.
 poetis licet deos humanis cupiditati-
 bus indutos inducere 226, 11. 241, 13.
 poetarum virtus, ab iis quae postremo
 facta sunt incipere 1, 7.
 Polles = auctor περὶ τῆς καθ' Ὀμη-
 ρον οἰωνιστικῆς 33, 15.
 Polyclitus grammaticus 291, 11.
 Porphyrius. Vita eius ap. Suidam 339.
 — amicus eius Anatolius 347.
 — qua aetate Quaest. Homer. scripserit
 349.
 Porphyrius commentarii Homeric
 num auctor exstiterit 351 sqq.
 — Paralipomena eius 352. 356, 1. 458, 2.
 — τὰ εἰς τὸν Ὀμηρον ἐξηγητικά eius
 352. 53.
 — eiusdem γραμματικὰ ἀπορία 465.
 — — comm. in Plat. Tim. 350.
 — — σύμμικτα Ζητήματα 351, 1.
 — quaenam scripta eius in scholia trans-
 ierint 356, 2. 465.
 — — quibusnam Eustathius usus sit
 360, 1.
 — Quaestiones Homericas philosophi
 esse 339 sqq. 347.
 — — Q. Hom. apud Neo-Platonicos 410.
 — — a Tzetze allatae 459.
 — — a Gregor. Corinthio allatae 468.
 — — in scholiis allatae 339.
 — — apud Tortellium 354.
 — — e Quaest. Hom. omnes paene quae-
 stiones quae in scholiis adsunt pen-
 dent 422.
 — — quaenam quaestiones inde non
 pendent 463 sqq.
 — — quaestionibus res aliunde petitae
 illatae 471.
 — — Quaest. Homer. unde potissimum
 congestae sint 370. 376. 403. 421 sqq.
 426.
 — — cur non multa allegorica adsint
 inde petita 406 sqq.
 — — Neo-Platoniorum doctrina carent
 411.
 — — de Quaest. Hom. consilio 147. 5. 421.
 — — Quaest. Hom. rhetoricam spectant
 209, 8. 235, 21.
 — — Homerum ex Homero explicare vo-
 lunt 281, 3. 297, 16 sqq.
 — — varias verborum notiones curant
 110, 3; 23. 175, 4. 353, 13. 300, 9 sqq.
 — — locis nonnullis inter se pugnant
 11, 5. 85, 23. 87, 13. 328, 5, cf. p. 361.
 474.
 — — Quaest. Homeric. libri primi
 codex Vatic. v. codices.
 — — — editiones 341. 342, 1.
 — — — auctoritas 342 sqq.
 — — — praefationis auctoritas 345.
 Porphyrii nomen in codd. falso scholiis
 adscriptum 361.
 Porphyrius Dionysii Thracis interpres
 339. 465.
 — astronomus (?) 340, 1.
 portae castrorum navalium 178, 26 sqq.
 Praxagoras medicus 165, 13.
 principium materiale (ὀλικὸν πρωτατ-
 τιον) 179, 16.
 προανακεφαλαίως v. σχήματα.

Proclus diadochus 408.
 προσοικειοῦν v. συνοικειοῦν.
 Protagoras 413.

proverbium 116, 3.
 Pythagoras 26, 6. 383.
 Pythagorei 12, 18. 13, 4.

Q.

Quadrigris non utuntur heroes 120, 3.
 — non utuntur dii 120, 29.
 quaestio παλαιά 147, 10.
 — πολυθρύλητος 231, 12.
 quaestiones grammaticae 6, 14. 7, 21.
 82, 24. 464.

quaestiones mythologicae 466.
 — ἔξω περιφερόμενα 218, 16. 370.
 — in Arist. Arte poet. allatae 416 sqq.
 quaestionum συναγωγή 141, 17. 147,
 5. Cf. Porphyrius.

R.

Reges sec. Homerum medio inter deos
 et homines loco collocati 12, 20.

risui non convenit τὸ γνωμολογεῖν 31, 6.

S.

Sacerdos v. ἱερεὺς.
 sapientes medio inter deos et homi-
 nes loco collocati 12, 19 sqq.

Sappho 41, 20.

Satyrus 194, 4. 370.

Scamander = aqua 241, 6.

— cur Troianis adsit 243, 13.

— fontes eius 256, 24.

σχήματα orationis:

Ἀλκμανικόν 231, 1. 7.

παρ' ἀριθμόν 231, 8.

παρὰ γένος 231, 8.

ἔλλειπτικόν 207, 19.

ἀπὸ (κατὰ) κοινοῦ 217, 5. 330, 21.

περίληψις 285, 22.

προανακεφαλαίως 201, 1.

πρὸς τὸ σημερινόμενον 230, 9.

κύλλησις [89, 23.] 127, 25. 135, 20.
 197, 19.

συνεκδοχή 118, 26. 217, 22.

ὑπερβατόν 217, 7. 231, 8. 332, 17.

ὑπερβολή 238, 19. 269, 3.

in scientia (ἐπιστήμη) potentia (δύνα-
 μις) inest 238, 22.

scholia minora 463.

— cod. A etc. v. codex cet.

scriptura codicum antiquis tempori-
 bus depravata 245, 1. 287, 4; 25.

Scytharum ars sagittaria 123, 13.

Seleucus grammaticus 379.

Seleuci gramm. varii 380, 1.

σήματα λυγρὰ explicantur 94, 3 sqq.

Sextus Empiricus 402, 2.

— philosophus 163, 18. 349.

Simonides 148, 23. 289, 27.

Simplicius ab Eust. citatus 409.

Sol (deus) = ignis 241, 5. Cf. Apollon.

soloeccismus 230, 2.

Solon 28, 3.

solutio ἀπὸ τοῦ ἔθους 24, 9. 61, 7. 68,
 9 cet.

— Homérica (λύει αὐτός) 62, 8. 71, 6.
 126, 18. 176, 7. 180, 1.

— ἀπὸ s. ἐκ τοῦ καιροῦ, πρὸς τὸν και-
 ρόν 3, 8. 16, 22. 62, 11. 64, 10 cet.

— — καιρῶ και χρόνῳ 68, 7.

— ἀπὸ s. ἐκ τῆς λέξεως, κατὰ τὴν λέξιν
 3, 17. 22, 18. 24, 5. 25, 26 cet.

— — ὀνόματι και λέξει 68, 2.

— — ἀπὸ τῆς συναλοιφῆς 6, 4.

— ἀπὸ s. ἐκ τοῦ προσώπου 55, 4. 68, 5.
 140, 26 cet.

— — definitur 100, 1. 104, 19. 199, 9.

solutiones Musei Alexandrini 141, 17.

— allegoricae v. allegorica poet. interpr.

— contra aetheses prolatae 427 sqq.

— contra philosophos 383.

— contra sophistas 412.

sophistae poetam impugnantes 412 sqq.
 418. 423.

— refutati 414. 418. 423.

Sophocles 84, 1; 2. [140, 3.] 283, 17, et
 om. nom., 116, 4 et 234, 14.

Sosibius 369.

Soteridas 369.

Stesimbrotus Thasius 168, 12. 248,
 16. 384. 423.

Sthenius nomen draconis 36, 23 (= 37, 3).

Stoici 389 sqq.

συνήθεια 21, 23. 76, 7. 92, 14. 98, 24. 186,
 2. 265, 9. 282, 6; 7. Simil. 222, 16.

— Alexandrinorum 333, 1.

— Homeri 79, 22. 116, 23. 147, 19. 178, 7.

συνοικειώσις Stoicorum 390. 403. Cf.

προσοικειοῦν 241, 10.

Syrianus 409.

T.

De talento 262, 2.

Telephus grammat. 380. 89.

terra ἀπειρος eadem πείρατα ἔχουσα
 189, 1 sqq.

Theagenes Reginus 241, 11. 384.

de Thebarum Aegypt. magnitudine
 138, 16 sqq.

Theophylactus Saponopolus 343.

de Thersite 29, 9. 30, 8. 31, 14; 31.

Thessalorum moris homicidarum cor-
 pora circum occisorum sepulcra tra-
 here 268, 3; 11.

Thetis = θεΐσις και φύσις τοῦ παντός
 14, 1.

[Thracia σιγαμοειδής 128, 3.] τῶν τραγικῶν τινες 170, 1.
 Thucydides 150, 29. 153, 8. 287, 7 et, tragoedia respicitur 61, 25. 88, 21. 104,
 om. nomine, 255, 16. 20. 2, 7 (?).
 Θυοκκόος cui rei vacet 272, 10. Tryphon 69, 10.
 Tortellius Aretinus in libr. de ortho- Ioann. Tzetzes 459.
 graphia Porphyrium afferens 354 sqq.

V.

Valerius Probus unde philosophica vita priscorum hominum simplex 61, 8.
 hauserit 402, 2. vocis definitio (Stoica) 239, 6.
 Venus = ἐπιθυμία 241, 9. Volcanus = ignis 241, 242, 15.
 — cur Troianis adsit 243, 14. — = [ὁ τοῦ πυρός δεσπότης 242, 9].
 vinum Prammium 167, 22. — cur Graecis adsit 243, 7.
 vini virtutes variae 100, 17. 101, 19. 168, 2. Volcani crateres 204, 7.

X.

Xenophanes Colophonius 383.

Z.

Zeno Citiensis 389. 91. 430, 2. Zenodorus minor (Crateteus s. Alexan-
 Zenodorus 1, 10 (cf. Add.). 23, 11 (cf. drinus) 428 sqq. 438.
 ib.). 220, 15. 214, 4. 389. 428 sqq. 432. Ζήτημα v. quaestio.
 — περὶ συνηθείας ἐπιτομή falso ad eum Zoilus 79, 18; 27. 153, 22. 220, 11. 413.
 refertur 433. 423.
 Zenodoti varii 428 sqq. Zopyrus histor. scriptor 155, 7.
 Zenodotus Ephesius 26, 9. [Add. ad
 59, 30.] 201, 13. 206, 17. 431. 32.

II.

Indicantur scholia Odysseae, cum ea de quibus pluribus
 egimus tum quae aut edidimus aut ad Porphyrium
 retulimus.

α 1 p. 387, 2 | 33 ad 276, 17 | 34 105, ζ 58. 74 ad 125, 10—18 (et Add.) | 125
 33 | 44 ad 295, 5 | 58 Add. ad 150, ad 239, 3 | 244 426 | 265 ad 158,
 5 | 68 232, 9 | 98 193, 11 | 259 12 | 268 Add. ad 162.
 473, 1 | 285 417 | 320 412. η 64 ad 299, 18 | 105 106, 6 | 257 388.
 β 1 110, 23. 112, 1 | 107 467, 1 | 152 ϑ 186 82, 24 | 229 ad 266, 5.
 ad 320, 20. 472, 1 | 169 ad 332, 12 | ε 5. 6 410 | 51 ad 45, 6 | 106 388 | 525
 315 ad 308, 16 | 318 ad 282, 4 | 319 ibid.
 ad 282 et 283. 458. ς 190 468.
 γ 36 467, 1 | 94 Add. ad 75, 28 | 80 λ 239 250, 2 | 489 221, 4 | 634 44, 21.
 et 97 ad 156, 5 | 216 432 | 245 ρ 103 86, 11 | 119 414; 15. 425.
 305, 1 | 296 397 | 341 378, 1 | 366 § 311 ad 164, 6.
 432, 2 | 388 298, 3. σ 1. 6 ad 299, 3; 10; 11.
 δ 11 ad 302, 15 | 52 ad 15, 26. 473, 1 | τ 174 49, 14.
 122 106, 6 | 477 213, 6. υ 27 ad 285, 16.
 ε 211 388 | 275 ad 225, 25 | 334 ad 239, ψ 218 436 | 337 388.
 3. 422 | 337 Add. ad 86, 14 | 404 ω 187 ad 260, 21 | 208 ad 209, 10.
 325, 11; 26. 326, 1 | 421 ad 114, 5 |
 445 ad 114, 20 | 447 ad 213, 6.

Neuer Verlag von **B. G. Teubner** in Leipzig.

1882. II. Semester.

Philologie und Altertumswissenschaft.

- Arnold, C. Franklin**, Untersuchungen über Theophanes von Mytilene und Posidonius von Apamea. Besonderer Abdruck aus dem XIII. Supplementband der Jahrbücher für classische Philologie. [IV u. 72 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 2.—
- Benseler, Dr. Gustav Eduard**, Griechisch-Deutsches Schulwörterbuch zu Homer, Herodot, Aeschylus, Sophokles, Euripides, Thukydides, Xenophon, Platon, Lysias, Isokrates, Demosthenes, Plutarch, Arrian, Lukian, Theokrit, Bion, Moschos und dem Neuen Testamente, soweit sie in Schulen gelesen werden. Siebente verbesserte Auflage, besorgt von Dr. **GEORG AUTENRIETH**, Rektor des Gymnasiums in Zweibrücken. [VIII u. 906 S.] Lex.-8. geh. *M.* 6.75.
- Draeger, Dr. A.**, Direktor des Königl. Gymnasiums zu Aurich, über Syntax und Stil des Tacitus. Dritte verbesserte Auflage. [XIV u. 130 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 2.80.
- Halbfafs, Wilhelm**, die Berichte des Platon und Aristoteles über Protagoras, mit besonderer Berücksichtigung seiner Erkenntnistheorie kritisch untersucht. Besonderer Abdruck aus dem XIII. Supplementband der Jahrbücher für classische Philologie. [60 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 1.80.
- Hasper, Theodor**, ad Epidicum Plautinam coniectanea. [29 S.] gr. 4. geh. *M.* 1.—
- Herwerden, H. van**, Pindarica. Commentatio ex supplementis annalium philologicorum seorsum expressa. [32 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.—
- Jahrbücher für classische Philologie.** Herausgegeben von Dr. **ALFRED FLECKEISEN**, Professor in Dresden. Dreizehnter Supplementband. Erstes Heft. [238 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 5.—
- Inhalt: Pindarica scripsit *H. van Herwerden*. — Zur Kritik von Ciceros Rede für den *P. Sestius*. Von *Martin Hertz*. — Untersuchungen über Theophanes von Mytilene und Posidonius von Apamea. Von *C. Franklin Arnold*. — Die Berichte des Platon und Aristoteles über Protagoras. Von *Wilhelm Halbfafs*. — Ueber die Technik und den Vortrag der Chorgesänge des Aeschylus von *Nicolaus Wecklein*.
- Jan, Dr. Karl von**, Oberlehrer, die griechischen Saiteninstrumente. Mit sechs Abbildungen in Zinkätzung. Wissenschaftliche Beilage zum Jahresberichte des Gymnasiums zu Saargemünd für das Schuljahr 1881/82. [36 S.] gr. 4. geh. n. *M.* 1.20.

Köchly, Arminii, opuscula philologica. Vol. II: Libelli vernacule scripti, edidit ERNESTUS BÖCKEL. A. u. d. T.: Hermann Köchly's gesammelte kleine Schriften. Unter Leitung von GEORG MARTIN THOMAS herausgegeben von GOTTFRIED KINKEL jun. und ERNST BÖCKEL. Zweiter Band: Deutsche Aufsätze. Mit einer lithographirten Tafel. [VI u. 406 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 10.80.

I. Band: Opuscula latina [herausgegeben von Gottfried Kinkel jun.] erschien 1881. Preis n. *M.* 15.—

Schmidt, Moritz, über den Bau der Pindarischen Strophen. [XXXII u. 144 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 4.—

Tenffel's, W. S., Geschichte der Römischen Literatur. Vierte Auflage bearbeitet von LUDWIG SCHWABE. Dritte Lieferung. Bogen 51 bis Schluss. gr. 8. geh. n. *M.* 5.20.

————— dasselbe vollständig in einem Band. [XVI u. 1238 S.] gr. 8. geh. n. *M.* 14.—

Solid und elegant in Halbfranz gebundene Exemplare sind auf feste Bestellung zum Preise von *M.* 16.— durch jede Buchhandlung zu beziehen.

Wecklein, Dr. N., kgl. Professor am Gymnasium zu Bamberg, über die Technik und den Vortrag der Chorgesänge des Äschylus. Der Julius-Maximilians-Universität Würzburg zur 300jährigen Jubelfeier gewidmet. Besonderer Abdruck aus dem XIII. Supplementband der Jahrbücher für classische Philologie. [26 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.—

Schulausgaben griechischer und lateinischer Klassiker mit deutschen Anmerkungen.

Jacoby, Dr. Carl, Oberlehrer am Kgl. Gymnasium zu Danzig, Anthologie aus den Elegikern der Römer. Für den Schulgebrauch erklärt. Zweites Bändchen: Tibull und Propertius. [IV u. 122 S.] gr. 8. geh. *M.* 1.50.

